

« دندانۀ هر قصری پندی دهدت نو نو »
 « پند سر دندانہ بشنو ز بن دندان »
 (خاقانی)

داستان بشر

بقلم :

هندریک ویلم وان لون

Hendrik willem van Loon

ترجمۀ

سید محمد علی جمالزاده

از انتشارات کتابفروشی ابن سینا

طهران - ۱۳۳۴

چاپخانه اتحاد

4193
/ 419

عقیده منقدین بزرگ در باب ((داستان بشر))

کتاب معروفی که در فن تاریخ نویسی انقلاب بعمل آورد و به مؤلف آن از طرف «جامعه کتاب فروشان امریکا» نشان «نیوبری» داده شد.

«داستان بشر» که صدای تیک تاک ساعت تاریخ را بگوش میرساند در تمام زوایا و خفایای افسانه‌ای تاریخ رسوخ یافته و مسائل مهم زندگانی ملل و اقوام را با زبان بسیار روشن و صریحی حل‌الجی مینماید. این کتاب بمنزله فرش سحر آمیزی است که تاروپود آنرا امیدها و آرزوهای عمومی نوع بشر تشکیل داده و تمام وقایع حیات اولاد آدم از قبیل جنگهای چنگیزخان و ژاپن عهد توئیو و کارهای پطر کبیر و کیفیات ظهور و پیشرفت روسیه شوروی بر صفحه آن نقش شده باشد. گذشته و حال و آینده در آینه تابناک این کتاب انعکاس یافته است.

«داستان بشر» از جمله کتابهای معدودی است که باقی و پایدار خواهد ماند. «داستان بشر» کتابی است که در سرتاسر آن آثار نبوغ آشکار و هویداست. «داستان بشر» کتابی است سر تا پا لطف و ملاحظت و گیرندگی که با قلم عقل و درایت کامل نوشته شده است.

«داستان بشر» غوامض و مشکلات و قایع تاریخی و تحولات تشنج آمیز پیشرفت و ترقی را با زبانی سهل و ساده بیان مینماید ولی در موقع لزوم همین سادگی جنبه «درام» و «تراژدی» بخود میگیرد.

بطوریکه لوئیس ممفرد^(۱) گفته «الفاظ مناسب کودکان و معانی مناسب مردان است». و تا کنون مانند «داستان بشر» کتابی بدین سبک و شیوه دیده نشده است. چارل بیرد منقد مشهور در روزنامه امریکایی «جمهوری جدید»^(۲) در باب کتاب «داستان بشر» چنین گفته است:

«کتاب بزرگی است و کتابی است که باقی خواهد ماند.»

مؤلف ((داستان بشر)) کیست

هندریک وان لون در ۱۴ ژانویه ۱۸۸۲ در شهر روتردام در هلند بدنیا آمد و تحصیلات خود را در همانجا شروع نمود و سپس با امریکا آمده در کورنل به تحصیلات خود ادامه داد و در سال ۱۹۰۵ از دانشگاه دانشنامه (دیپلم) گرفت و در سنه ۱۹۲۱ بتابعیت امریکا درآمد.

وان لون دانشمند لطیف الطبعی بود و قلم سحراری داشت بطوریکه آثار متعدد او به بیست و نه زبان و از آنجمله حتی بزبان ژاپونی به ترجمه رسیده است.

پس از انتشار ششمین کتاب او که همین «داستان بشر» باشد و سخت مورد توجه عموم واقع گردید و با اصطلاح «بهست سالر (۱)» دنیائی شد یعنی کتابی بود که در موقع خود از هر کتاب دیگری بیشتر در دنیا بفروش رسید او شغل ویسندگی را اختیار نموده در دانشگاه استاد گردید. وان لون در چندین دانشگاه و از آنجمله دانشگاه هاروارد و کورنل و مونیخ (آلمان) استاد و دانشیار بود.

منقدین بزرگ تمام ممالک دنیا با تمجید تمام از کتابهای او و مخصوصاً از «داستان بشر» سخن رانده اند و «جامعه کتاب فروشان امریکا» نشان بزرگ خود را که موسوم به «نیوبری» است باو داده اند.

عقیده ناشرین امریکائی در باب چاپ تازه (داستان بشر)

میتوان گفت که «هندریک وان لون» مؤلف «داستان بشر» کتاب را پایان نرسانید. چون بطوریکه خودش اظهار میداشت در نظر داشت «خلاصه کتاب» را بشکل فصل جداگانه‌ای در پایان ملحق سازد. اما باید تصدیق نمود که کتاب «داستان بشر» که از روی نهایت انصاف و نوع پرستی بایکدنیا لطف و عقل و پیش بینی برشته تحریر درآمده بهمین صورت و شکل فعلی نیز جامع و کامل است ولی با اینهمه برای تکمیل فایده فصولی بر کتاب افزوده شده است که فصلی از آن در باب وقایع و حوادث مهمی است که در موقع وفات وان لون رخ داده است.

وقتی مؤلف دفتر حیات را پایان رسانید ما در صدد برآهیم که بر حسب میل و اراده اوفصولی بر کتاب او بیفزاییم. طالع یار بود و پسر او «جرارد ویلم وان لون» که از حیث فهم و معرفت و تجربت وارث حقیقی پدر خویش است حاضر گردید که بر آخر کتاب که با فصل «رهبر جاودانی» پایان مییافت فصولی در باب دوره آشفته جنگ دوم جهانی و مسائل مهمی که با دوره پراز مجهولات بعد از جنگ ارتباط دارد بر کتاب پدر خود بیفزاید.

ناشرین از جرارد ویلم وان لون سپاسگزاری نموده و با مسرت خاطر هر چه تمامتر طبع جدید «داستان بشر» را که مشتمل بر چند فصل مهم تازه است به پیشگاه خوانندگان گرامی تقدیم میدارند.

تصاویر کتاب ((داستان بشر))

تصاویر این کتاب که تعداد آنها بالغ بر ۱۵۰ فقره است تماماً بدست مؤلف خود کتاب کشیده شده است و باید تصدیق نمود که این تصاویر و نقشه ها نیز مانند خود کتاب از حیث تجسم وقایع و حوادث و نیروی تصور و تخیل بی نظیر و بی سابقه هستند و میتوان بجرئت آنها را خارق العاده خواند .

مؤلف کتاب هندريك وان لون که این تصاویر نیز بقلم خود او میباشد درباره آنها چنین گفته است :

« دوره ای که کتابهای تاریخ بدون تصویر بوده گذشته است . امروز مردم کتابی را بر غبت میخوانند که دارای تصاویر و عکس اشخاص معروف و حوادث مشهور باشد در این کتاب بجای عکس تصاویر بسیاری ضمیمه گردیده که مقصود آنها بیشتر تحریک افکار است تا نقش و ترسیم حوادث و وقایع .

این تصاویر را مؤلف کتاب کشیده است هر چند ادعای نقاشی و رسامی ندارد چون در دوره طفولیت و جوانی هر چند عشقی بنقاشی داشت ولی کسانی که مربی او بودند عقیده داشتند که باید مشق و یولون بکند لهذا در نقاشی پیشرفتی نکرد . چون دید که مقصود و منظور اصلی خود را نمیتواند بنقاشها برای تهیه این تصاویر آنطور که دلخواه اوست بیان نماید خودش تهیه این تصاویر را بعهده گرفت . »

ابد و ازل

دیباچه

هنگامیکه کودک سیزده ساله بودم عموم که علاقمندی بکتاب و نقاشی را او بمن آموخته بمن وعده داد که مرا بعزم کشفیاتی با خود بسیاحت و مسافرنی همراه ببرد. بناشد با اویالای برج کلیسای لورنتیوس (۱) در آمستردام بروم.

آنگاه روزی خادم کلیسا با کلید کلانی که کلید کلیسای حضرت پطروس را در شهر روم بخاطر میآورد در آسرا آمیزی را گشوده گفت: «وقتی باین آمدید و خواستید بیرون بروید زنگ بزنید.» و هنگامیکه هنوز صدای پاشنه زنگ خورده در کلیسا بلند بود ما را از هیاهوی کوچه پرسر و صدا جدا ساخته در عالمی پراز کشفیات تازه و عجیب وارد نمود.

نخستین بار بود که در عمر خود احساس نمودم که انسان آرامش و خاموشی را نیز میتواند بشنود. همینکه بطبقه اول پلکان رسیدیم بمعلومات محدودی که درباره عوالم طبیعت داشتیم مبلغی افزوده شد باین معنی که دریافتم تاریکی را نیز میتوان احساس نمود. با کبریتی راهی را که بیلا میرفت بما نشان داد. رفته رفته طبقات را یکی یکی طی کردیم تا جایی که دیگر شماره آن ازدستم بیرون رفت. آنگاه باز طبقه ای بالاتر رفتیم و ناگهان خود را در دریایی از نور و روشنائی یافتیم. این طبقه آخر بیلندی بام کلیسا و بمنزله انبار بود. نمونها و «سبول» های ایمان و ایقان استواری که اهالی مؤمن شهر در روز گاران گذشته بنا کرده بودند بایک بند انگشت گرد و غبار در آن چاروی هم ریخته بود.

آنچه در نظر آباء و اجداد آن مردم دارای اهمیت حیاتی و مماتی بود اینک در اینجا بصورت آشغال و خرده ریز بی بها درآمده بود.

موشهای چست و چابک لابلای مجسمه های چوبی لانه گذاشته بودند و عنکبوت همیشه بیدار در میان بازوان افراشته مجسمه یکی از قدسیان صاحب دل تارتیده بود. باز طبقه ای بالاتر رفته خواستیم ببینیم نورا از کجا بما میرسد. پنجره های گشوده عظیمی با میله های آهنی این ایوان رفیع را آسایشگاه صدها کبوتر ساخته بود. باد

بدرون می‌مد و ساز دلپذیر و سحر آمیزی در فضا پیچیده بود. این صدای شهر بود که فاصله آنرا خفیف و ملایم ساخته و از پائین بگوش می‌رسید.

صدای چرخ ارابه‌های سنگین و نعل اسبان و ناله ماشینهای جراثقال و قرقره‌های بارکشی و سوت و صفیر ماشینهای بخاری خدمتگزار که هزاران کارهای گوناگون آده‌یان را انجام می‌دهد در هم افتاده آهنگ زمزمه آسائی، هم آهنگ آواز کیوتران، بوجود آورده بود. اکنون پلکان پیاپی رسید و مرحله نردبانها آغاز شده است. پس از بالا رفتن از اولین نردبانها (روی پله‌های صاف و لغزان احتیاط تمام شرط بود) خود را در مقابل اعجاز نوظهور بزرگتری یافتیم یعنی بئرج ساعت کلیسا رسیدیم. قلب زمان را به چشم خود دیدیم. ضربات قلب زمان را بصورت ثانیه‌های گذران شمریم. يك، دو، سه تا شصت. آنگاه صدای لرزشی بگوش رسید چنانکه گویی تمام چرخها از کار ایستاد از نوبت دقیقه از ابدیت جدا شد و بیدرنك باز بکار افتاد و يك، دو، سه، تا آنکه عاقبت پس از سر و صدای شدیدی که بمنزله اعلام بود و غرش چرخهای بیشمار، باسگی رعد آسا از بالای سرما برخاست و عالیشان را از فرا رسیدن ساعت ظهر خبردار نمود.

در طبقه بعد از ننگها را آویخته بودند اعم از زنگهای ملوس و قشنگ و در جوار آنها زنگهای کلان و دهشتناك. زنگ بزرگ که وقتی در نیمه‌های شب بصدا در می‌آمد و در گوش من از حریق و سیل سخن میراندم راستی نگران و مضطرب می‌ساخت، در وسط برج جاداشت و با آن تجرد و عظمت و ابهت چنان مینمود که سربجیب مراقبت فرو برده و در فکر ششصد سال زمانی است که باغم و شادی مردم نازنین شهر آستردام شريك بوده است.

زنگهای ظریفی که شیشه‌های دوازده گران را بخاطر می‌آورد و هر هفته دوبار برای خاطر روستائیان که در جمعه بازار شهر به معامله و خرید و فروش سرگرمند و دلشان می‌خواهد از سر و صدای دنیا نصیبی برده باشد آواز نشاط انگیزی مینواختند، زنگ بزرگ را چون ننگین انگشتی در میان گرفته بودند. زنگ عظیم و سیاهی تنها و منفرد در خموشی و آرامی در گوشه‌ای از گوشه‌های برج دیده میشد و همانا زنگ مرك بود که در موقع مردن اشخاص بصدا در می‌آمد. سپس باز نردبانهای دیگری عمودی تر و خطرناکتر از آنچه تا بحال دیده بودیم پیدا شد و آنگاه رسیدیم به هوای جان بخش و فضای آزاد و بی‌لندترین دهلیز برج. در بالای سرمان ابر بود و در زیر پایمان شهر. شهر بآن بزرگی حالت بازیچه طفلان را داشت که از قوطی بدر آورده در آنجا بزمین نهاده باشند و اهلای مانند مورچگان شتابزده ای هر کس در پی کاری از این سو بدان سو در رفت و آمد باشد. در پشت این بناهای سنگی پر پیچ و خم شهر، فرش سبز صحرای فراخ و مسطح در مقابل چشم گسترده شده بود.

نخستین بار دنیای پنهان را بچشم خود میدیدم. از آن پس هر وقت فرصتی دست

میداد خود را بدان محل رسانده باز از برج کلیسا بالا می رفتم و لذت و کیف وافر می بردم . البته کار آسانی نبود ولی زحمت و اشکال بالا رفتن از این پله ها پیدایش آن خوب میارزید . زمین و آسمان را میدیدم و قصه های رفیق شفیق خود ، برجبان کلیسا را ، که در آن بالا ، در پناه باد ، در حجره ای منزل داشت میشنیدم . پاسبان ساعت بود و نسبت بزنگها محبت و علاقه بدانه داشت و در موقع حریق زنگ خطر را به صدا در می آورد . ساعتی هم برای فراغت داشت و آنوقت بود که پیپ بنوک ، در افکار دور و دراز خود فرو می گرفت . هر چند پنجاه سال پیش بمدرسه میرفته ولی بندرت کتابی خوانده بود و از آنجائی که سالیان دراز در آن بالای برج عمر گذرانده بود با نظر عبرت بدنیائی که از هر سو او را در میان گرفته بودند گریسته چیزها فهمیده و بنکات بسیاری از خردمندی پی برده بود .

تاریخ برای او در حکم وجود جاننداری بود و از این رو با تاریخ آشنائی بسزائی داشت . می پرسید « آنجا را می بینی » و با انگشت محلی را نشان میداد که رودخانه پیچ بر میداشت و میگفت « فرزند جان در آنجا آن درختها را خوب می بینی آنجا است که شاهزاده اورانی (۱) محض جلوگیری از سیل و خرابی سد بست » و یا آنکه قصه هاس کهنسال را برایم نقل میکرد و میگفت چطور در آخرین سیاحت دریائی مشهور خود کشتیهای دورویتر (۲) و تیرومپوس را بجنک برد و چطور این کشتیها در راه آزادی دریا جانبازی کردند . میگفت سابقاً آنجا دهات کوچک بسیار پهلوئی یکدیگر واقع بود و این دهات در اطراف کلیسائی بود که مدت ها پیش از این مسکن یکنفر از قدیسیون که حائ آنهاست بوده است . در آن دوردستها ، برج خمیده شهر دلفت دیده میشد . در مقابل طاق نماهای بلند آن برج بود که ویلهلم خاموش قتل رسیده و آنجا بود که گروتیوس اولین بار جمله هائی بزبان لاتین یاد گرفت . قدری دورتر بدنه طویل و کونا کلیسای کودا دیده میشود و گودا وطن مردی است که خردمندی و عقلش به لشکر و اسلحه پاره ای از سلاطین چربید و هنگامی که طفل بود با کمک اعانه ملی پرورش یافت و بعدها بنام اراسموس یکی از مشاهیر عالم گردید . از آنجا هم دور تر حاشیه سیمگون دریای بیکران دیده میشود و در مقابل آن ، در این طرف ، بلافاصله در زیر پایمان ، درهم و برهم هزاران بام و دودکش بخاری و عمارت و بنا و باغ و باغچه و بیمارستان و مدرسه و خط آهن دیده میشود که مجموع آنها را رویهم رفته وطن میخوانیم . از بالای آن برج میهن کهن را با چشم دیگری میدیدیم و از آنجا زندگی رنگارنگ و گوناگون پیچا پیچ کوچه ها و بازارها و کارخانجات و انبارها بصورت منظم و مرتبی جلوه گر گردید که مظهر فعالیت و اعمال و افعال اولاد آدم بجانب مقصد و

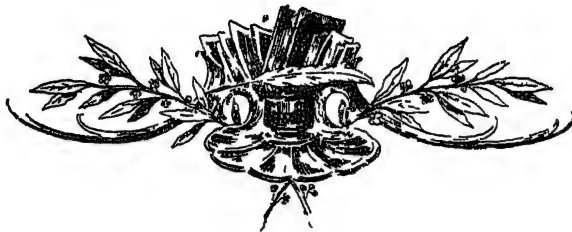
۱- که بفرانسه Orange میگویند (مترجم)

۲- Ruyter دریاسالار معروف هلندی (مترجم)

مقصود معینی بود . نظاره گذشته پرافتخاری که ازهرسو مارا فرا گرفته بود ما را امیدوار میساخت که اگر هر روز وظیفه روزانه خود را انجام بدهیم از عهده مشکلات فردا برخوردار خواهیم آمد و این از هر چیزی بهتر بود .

تاریخ بمنزله برج عظیم عبرت و تجاربی است که دست زمان در وسط بیابان بیکران گذشته بر پا ساخته باشد . البته بالا رفتن از این برج و رسیدن ببلندترین طبقات آن و کسب لذت از تماشای اطراف دوردست کار آسانی نیست علی الخصوص که آسانسوری برای این کار ساخته نشده است . ولی خداوند قدم جوانان را نیرومند ساخته و کاری است شدنی .

اینك کلیدی که در برج را میکشاید بخوانندگان گرامی تقدیم میدارم و یقین دارم که چون از آنجا پائین بیایید علت آن شور و شوق و دلباختگی من دستگیرشان خواهد گردید .

يك روز از ابدیت

در نواحی دور افتاده قطب شمالی قطعه سنگی وجود دارد که صد فرسنگ طول و صد فرسنگ ارتفاع آنست و هر هزار سال يك بار مرغی پرواز کنان فرا رسیده نوکی به این سنك می زند و چون این سنك كاملا ساینده سود از میان برود ارا بدیت يك روز گذشته است (۱)

(۱) در ادبیات فارسی هم قریب به همین مضمون افسانه ای موجود است چنانکه در بقیه حاشیه در صفحه بعد

صحنہ تاریخ کیستے

ما در سایہ اسرار عظیمی زیست میکنیم. ما کیستیم؟ از کجا آمده ایم؟ بکجا میرویم؟ آہستہ آہستہ ولی با ثبات قدم واستقامت و پایداری پردہ را از روی این اسرار عقب انداختہ و بقطہ ای در عقب افق میرسیم کہ امیدواریم در آنجا بہ حل این اسرار دست بیاییم .

بحقیقت راہ دوری نرفته ایم و هنوز معلومات ما بسیار نامحدود است ولی بجائی رسیدہ ایم کہ با کم و بیش اطمینان میتوانیم امیدوار باشیم کہ باز بمعلومات دیگری دست خواهیم یافت .

در این فصل خواهیم دید کہ با احتمال قوی چطور زمینہ برای ظهور انسان در روی زمین فراهم گردید .

اگر زمینی را کہ حیوانات جاندار در روی کرہ ارض بوجود آمدہ اند باریسمانی باین طول فرض کنیم ریسمان بسیار کوناہ زیر آن طول عمر نوع بشر را یا جاننداری را کہ کم و بیش با بشر شباهت داشتہ، از ابتدای ظهورش در روی زمین تا امروز، نشان میدہد.

دورہ حیات نوع بشر بہ نسبت دورہ حیات حیوانات

خط خیلی کوتاہ در طرف راست دورہ حیات نوع بشر را و خط طویل دورہ حیات حیوانات را نشان میدہد

بقیہ حاشیہ از صفحہ قبل

کتاب «اسرار توحید» در شرح حال شیخ ابوسعید ابوالخیر آمده است کہ فرمود «اگر آمیدگار جل و علا ... بعد از خلقت دنیا دروی هیچ کس نیافریدی پس از شرق تا غرب وار آسمان تا زمین این دنیا را پراز ارزن کردی و پس یک مرغ بیافریدی و فرمودی کہ ہر ہزار سال یک دانہ از این ارزن قوت تست و یک مرد آفریدی و سوزی از این حدیث درسینہ وی نہادی و باوی خطاب کردی کہ تا این مرغ این دنیا را از ارزن پاک نکنند تو بہ مقصود نخواہی رسید و در این سوز و درد خواہی بود هنوز زود کاری بود » (مترجم)

هر چند انسان آخرین مخلوقی است که در روی زمین بوجود آمده ولی نخستین مخلوقی است که از برکت نیروی فکر و مغز خود توانست بر قوای طبیعت غالب گردد و بهمین ملاحظه است که ما در ابتدا تحقیق را در حال انسان شروع میکنیم نه در حال گربه و سگ و اسب و حیوانات دیگری که کیفیات نشو و نمای هر کدام از آنها در طی تاریخ خلفت بجای خود بسیار مفید و دلنشین است .

در آغاز ستاره ای که مادر روی آن زندگی میکنیم تا آنجائی که بر ما معلوم و مکشوف گردیده گلوله عظیمی بود از آتش که در اقیانوس بیکران فضا حکم قطعه ابری را پیش نداشت . در طی میلیونها سال قشر خارجی این کره سرد شد و جلد خفیفی از سنگ آن را پوشانید و باران بی پایانی که مدام به این قشر سنگی می بارید سنگ را ساییده و رسوب آن را در دره هاییکه در میان تخته سنگهای بلند در اطراف خاک پراز دود بخار واقع شده بود سرازیر میساخت . عاقبت ساعتی فرارسید که خورشید از میان پرده ابرها نمودار و ناظر کره زمین گردید گودالهایی که در اطراف زمین بوجود آمده بود کم کم در دو طرف شرقی و غربی کره زمین بصورت دریا های عظیمی درآمدند .

مدام میبارید

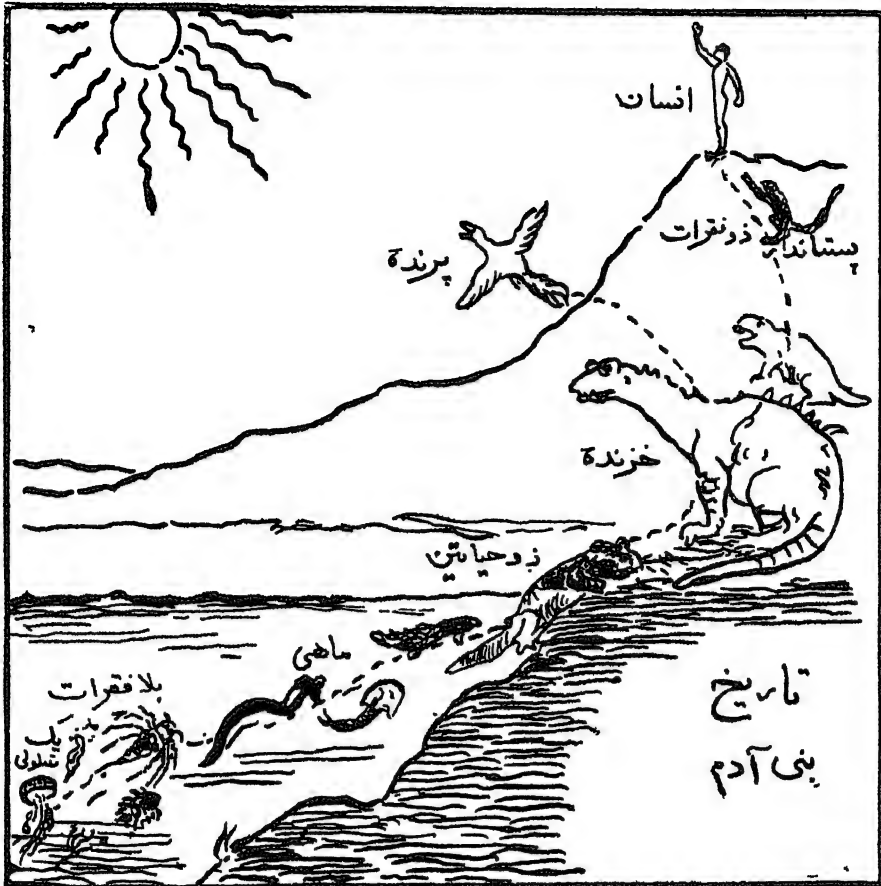
آنگاه روزی اعجاز بزرگ بشحق پیوست . آنچه تا آنجا مرده بود جان گرفت اولین سلول زنده در سینه دریا بشناوری مشغول گردید و ملیونها سال جریان آب آن را از اینسو بدان سو کشانید و رفته رفته دارای خواصی گردید که زندگی در روی کره ناهنجار را برای او هر روز آسایش تر میساخت .

بعضی از این سلولها در اعماق تیر و تار دریا ها و دریاچه ها با سایش میزیستند و برور زمان در گل و لای رسوبی که از قلل کوهها سرازیر میشد ریشه گسرفتند و گیاه شدند .

برخی دیگر پره زدن را ادامه دادند و مانند عقرب دارای اعضائی پا مانند گردیدند و در همان اعماق آب ، در میان نباتات و مواد سبز رنگی که بصورت مایعات سفتی بود در رفت و آمد بودند . پاره ای از آنها که بدنشان مثل ماهی بولك داشت در دنبال طعمه در آب روان بودند و به تسدريج بصورت ملیونها و بیلیارد ها ماهی در آمده اهل و ساکن دریا شدند .

در ضمن نباتات نیز افزونی یافته و نیازمند مسکن و وسیعتری شده بودند و چون کف دریا کفاف آنها را نمی داد از آب بیرون آمده در باطلاحها و اراضی مرطوب کوهپایه ها

برای خود مسکن و مأوای جدیدی ترتیب دادند و روزی دوبار جزرومد دریا امواج شورو
نمکزار خود را بر روی آنها سرازیر میساخت و در سایر اوقات در عین سختی و دشواری در

هوای قلیل سطح زمین بسر میبردند و رفته رفته پس از صدها سال و هزاران مشق و تمرین
بجائی رسیدند که هم میتوانستند در هوا و هم در آب زندگی کنند. قد و قامتشان هم بزرگتر
و ضخیمتر گردید و بصورت نهال درخت درآمد و عاقبت گلهای زیبائی شدند که زنبورها
و پرندگان دیگر را بخود جلب میکردند.

گلها نطفه نباتات را در اطراف پراکنده ساختند و انواع علف و گیاه سبز و درختان
سراسر زمین را زینت بخش گردیدند.

ماهیها هم از آب دریا بیرون جسته و بکمک ریتین یا جهاز تنفس مخصوص بخود
به نفس کشیدن آشنا شده بودند. این قبیل حیوانات موسومند به ذو حیاتین چون هم در
روی خاک و هم در آب میتوانند زیست نمایند چنانکه این قورباغههایی که جلوی ما جست
و خیز می کنند چه در آب و چه در خشکی بسهولت زندگی می کنند و نمونه های از حیوانات
ذو حیاتین هستند.

پس از آنکه این جانوران از آب بیرون آمدند کم کم بزندگانی خاکی خو گرفتند و بعضی از آنها بصورت خزندگان درآمدند مانند بزمجگان و سوسمارها و باحشرات در خموشی جنگلها ساکن گردیدند. برای اینکه بر روی زمین هموار بتوانند آسانتر حرکت نمایند از حیث وزن سنگین تر شدند و پاهایشان قوی تر گردید و کار بجائی کشید که سطح کره پرشدا از حیوانات عظیم الجثه که در کتابهای علم الحیات بنام ایکتیوزوروس (۱) و مگالوزوروس (۲) و پرونتوزوروس (۳) مشهورند. قد آنها تا ده متر و پانزده متر میرسید و همانطور که گربه با بچه هایش بازی میکند میتوانند با فیلهای معمولی بازی کنند.

بعضی از این خزندگان در قلعه درختانی زندگانی میکردند که ارتفاعشان در آن زمان بسی و پنج متر میرسید. آنها برای راه رفتن پاهایشان را بکار نمی بردند ولی بایستی از این شاخه و شاخه دیگری بپرند و از اینرو در دو طرف بدنشان در میان انگشت کوچک دستهایشان یک نوع پرده و غشائی بوجود آمد شبیه به پترنجات که بر روی پام بردارند و دمشان نیز حکم دکل کشتی را پیدا نمود تا اینکه باسانی از درختی بدرخت دیگری بپرند و کم کم مرغ و پرنده شدند.

آنگاه طرفه چیزی رخ نمود. تمام این حیوانات خزنده در مدت کوتاهی از میان رفتند. علت این قضیه هنوز بر ما معلوم نشده است. شاید با تغییر سریع و غیر مترقبه آب و هوا ارتباط داشته و هم میتوان احتمال داد که چون رفته رفته خیلی بزرگ و عظیم الجثه شده بودند دیگر از عهده شنا کردن و راه رفتن بر نمیامدند. درختهای عظیم و سرخسها را میدیدند ولی نمیتوانستند خود را به آنها برسانند و از گرسنگی تلف شده اند. در هر حال علت هر چه بود دوره سلطنت این حیوانات خزنده کلان و عظیم الجثه در روی زمین پایان یافت.

آنگاه موجودات دیگری بر کره زمین دست یافتند. هر چند اخلاف همان خزندگان بودند ولی با آنها اختلاف و تفاوت بسیار داشتند چون کودکان خود را با پستان شیر میدادند و به همین جهت علماء آنها را حیوانات «پستاندار» مینامند. بدنشان مانند ماهی پولک و مانند پرندگان پرند داشت. کم کم دارای عادت تازه ای شدند که امتیاز آنها بر حیوانات دیگر گردید. حیوان پستاندار ماده نطفه را تا وقتی که درست بسته و کامل نشده بود در بدن خود میبرد در صورتیکه تا آنوقت جاندارهای دیگر وقتی دارای بچه میشدند بچه آنها در معرض سرما و گرما و حمله و هجوم حیوانات وحشی دیگر بود. حیوانات پستاندار بچه های

۱- Ichthyosaurus

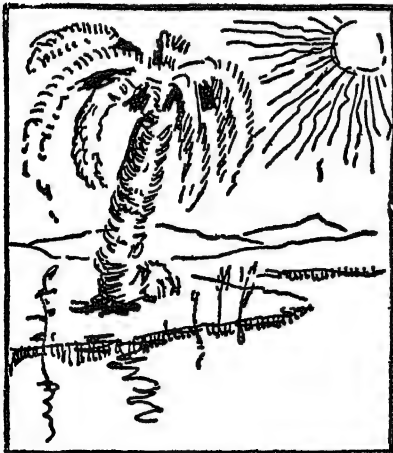
۲- Megalosaurus

۳- Brontosaurus

خود را تا وقتیکه ضعیف بودند و از عهده مدافعه خود بر نمی آمدند در نزد خود و در تحت حمایت و حراست خود نگاه میداشتند بطوریکه کمتر در معرض خطر واقع گردیده زنده میماندند و از پرورش سودمند مادر برخوردار بودند. مثلاً گربه بچه خود میآموخت که چگونه باید متوجه خود باشد و بچه ترتیب خود را داشته و پاک و پاکیزه نماید و بچه طرز باید موش را صید نماید. پستاندار ها را خودتان خوب میشناسید و هر روز درهمه جا چه در کوچه و چه در خانه شاهد و ناظر زندگی آنها هستید و احتیاجی نیست که بیشتر در این باب شرح و تفصیل بدهم و از میان این پسر عموها، ما آنها را هم که کمتر با آنها آشنائی شخصی داریم میتوانیم در پس میله قفسهای آهنین باغهای حیوانات ببینیم و لااقل با حرکات و سکانات آنها آشنائی بیشتری حاصل نمائیم.

اینک میرسیم به پیچ راه یعنی آنجائیکه ناکهان حیوانی بنام انسان از میان سلسله نامتناهی این حیوانات آینده و رونده و گذرنده قد علم مینماید و در پرتو عقل و شعور سر نوشت نوع خود را بدست میگیرد. این حیوان پستاندار در تهیه منزل و غذا بر تمام حیوانات دیگر تفوق محسوس دارد. دو پای جلو را برای گرفتن طعمه بکار برد و کم کم از زور مشق و تمرین فراوان، کف دو پا، بشکل چنگال درآمد و با زحمت بی اندازه توانست بروی دو پای عقب ایستاده اعتدال را حفظ نماید که بزمین نیفتد. این کار بسیار مشکلی است و هر چند چندین میلیون سال است که نوع بشر مشق این کار را کرده باز هم هر طفلی باید از نو آنرا بیاموزد.

این مخلوق که بیوزینه شباهت دارد ولی بر او تفوق داشت ماهرترین شکارچیها گردید و خاصیت دیگرش هم بود که در هر آب و هوائی میتواند زندگی کند. برای اینکه از امن و امان بیشتری برخوردار باشد عموماً بطور دسته جمعی با امثال نوع خود زندگی میکرد. برای اینکه بچه اش را از خطر بیابانها و از حلقوم صدای ناهنجاری بیرون میداد و پس از چندین صد هزار سال همین صداها در گلولی بصورت زبان تکلم درآمد.

نباتات از سینه آب بیرون آمدند

هر چند باور کردنی نیست ولی همین موجود جد ماست که صورتی داشت شبیه بصورت آدمی.

نیاکان

معلومات ما درباره انسان های «واقعی» خیلی کم است هرگز تصویر آنها را ندیده ایم. گاهی در طبقات زیر زمینهای قدیمی پاره‌ای از استخوانهای آنها بدست آمده است. این استخوانها در میان استخوان‌های درهم شکسته جاندارهای دیگری که مدتهای مدیدی پیش از این از صفحه زمین معدوم شده اند مدفون است.

علمای بعلم تاریخ طبیعی انسان یعنی دانشمندانی که حیات انسانی را از لحاظ اینکه زندگی نوعی از حیوان است مورد تحقیق قرار میدهند این استخوانها را برهم سوار ساخته و کم و بیش استخوان بندی آباء و اجداد ما را بوجود آورده اند.

جد اعلاى نوع بشر حیوان پستاندار زشت و وحشتناکی بوده است. جثه خیلی کوچکی داشته و از آدمهای امروز کوچکتر بوده است. تابش آفتاب و سوز زمستان پریخ و برف رنگ پوستش را تیره ساخته بود. پشم بلند و انبوهی سروکله و قفسه سینه و پاهایش را میپوشانید. با انگشتهای نازک و لی قوی و پرزوری که داشت دستهایش شبیه بدستهای میمون میشد. پیشانیست پست و فکش شبیه بفک حیوانات سبع و وحشی بود و دندانهایش بجای کارد و چنگال بکار میرفت. لباس نمی پوشید و گذشته از شعله‌ای که از دهانه کوههای آتش فشان که صفحه زمین را ازدود و اجن مذاب و سوزان پوشانیده بود، بیرون میآمد بانوع دیگری از آتش آشنایی نداشت.

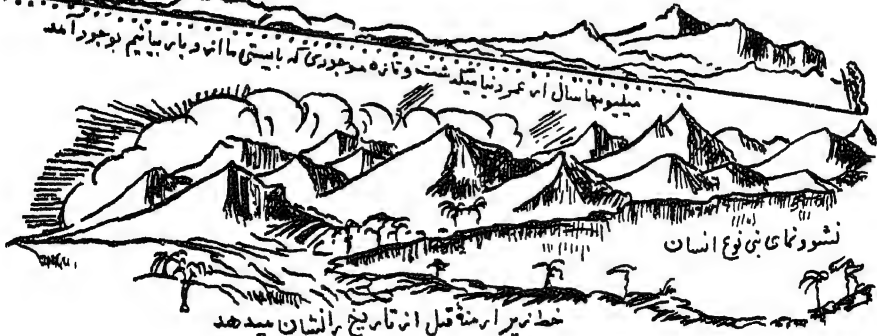
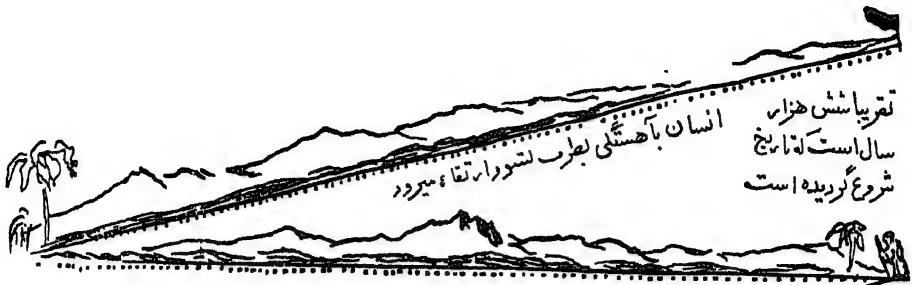
این آدم در تاریکی بر رطوبت جنگلهای انبوه مانند آدمهای کوتوله ای که امروز در جنگلهای افریقا زندگی میکنند میزیست و هر گاه دچار گرسنگی میکرد بد برك خام و ریشه نباتات را می بلعید و یا پرندگان را بزور از لانه رانده و تخمهای آنها را میخورد برای بجاهش آذوقه ذخیره میکرد. گاهی باز حمت بسیار و دودین فراوان برنده ای را صید میکرد و یاسک و وحشی و خرگوشی را می گرفت و چون هنوز منتقل نشده بود که غذای پخته گوارا تر است همانطور خام و نپخته میخورد. این موجودی که نمونه انسان نخستین است روزها در پی غذا و خوراکی بود که شکم را سیر کند و همینکه شب فرا میرسید زن و بچه‌ایش را در شکاف درختی یا پس بخته سنگی پنهان می ساخت که طعمه حیوانات درنده ای که در تاریکی دور و بر آنها را گرفته و برای خود وزن و بچه‌هایشان در پی قوت لایموت بودند نگردند. از مزه گوشت انسانی خوشش می آمد. در آن دوره از تاریخ دنیا

دوره آکل و ماکول بود و هر کس که نمی خورد می خوردندش و زندگی عبارت بود از یک رشته ترس و لرز و رنج و عذاب .

در تابستان حرارت اشعه سوزان آفتاب انسانرا معذب میداشت و در زمستان شدت سرما بچه هارا در آغوش پدر و مادر تلف میکرد . هرگاه آدم در شکار زخمی بر میداشت کسی بفکر پرستاری او نبود و بایستی بمیرد .

مانند حیواناتی که در باغهای وحش مدام صدا و فریاد جانغراشان بلند است آدم نخستین نیز از صدای خود خوشش می آمد و متصل از حلقوم صداهای بی معنی و نامفهومی بر می آورد و از شنیدن آن کیف میبرد . رفته رفته ملتفت شد که ممکن است بمدهمین صداها همراهانش را از نزدیک شدن خطر بیاگاهاند و صدای خود را بالحنی و آهنگی توأم ساخت که معنی میداد « بیا پلنگ می آید . » و یا « پنج فیل دارند بمهاجومی آورند . » آن وقت همراهانش نیز نظیر همان صدارا از حلقوم بیرون میدادند و میفهمانیدند که « میبینم » و یا فرار کنیم و پنهان بشویم » . با احتمال قوی آغاز نشو و نمای زبان بدین ترتیب بوده است .

اما چنانکه گذشت معلومات مادر باره اصل و منشاء نوع انسان خیلی ناقص است . آدم نخستین آلات و ابزار نداشت و خانه نمیساخت و وقتی میبرد بجز چند قطعه استخوان ، دنده و جمجمه آثاری از خود باقی نمیگذاشت . این استخوانها بزبان حال بمای گویند که هزاران سال پیش در روی زمین جاندار پستانداری میزیسته که از حیوانات پستاندار دیگر متفاوت بوده و با احتمال زیاد از حیوان مجهولی بوجود آمده بود که بمیمون شباهت داشته و رفتن با پایهای عقب را آموخته بود و با چنگالهای دست میتوانسته چیزها را بگیرد . تنها چیزی که میدانیم همین است و باقی جز فرض و تصور چیزی نیست .

انسان پیش از تاریخ

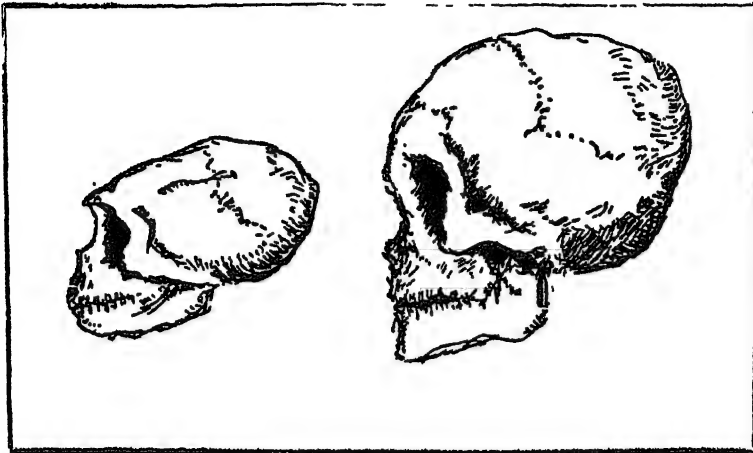
در بیان آنکه انسان ماقبل تاریخ شروع میکند بساختن آلات و ادوات

انسان نخستین نمیفهمید زمان چیست . از تاریخ تولد و عروسی و وفات یادداشت برنمیداشته است از روز و هفته و ماه و سال بی خبر بود ولی احساس میکرد که فصلی وجود دارد و مرتباً پس از سختی زمستان، بهار معتدل و پس از بهار، نوبت گرمای تابستان می رسد و همینکه میوه رسید و حبوبات خوردنی شدند و موسم گرمی گذشت ناگهان بادهای سخت در درختان افتاده برگهارامی برند و بعضی از حیوانات خود را برای خواب ممتد زمستانی حاضر میسازند .

آنگاه حادثه نوظهور دهشتناکی بوقوع پیوست . اکنون قله کوهها که تا آن زمان در زیر علف مستور بود در زیر یک طبقه سنگینی از برف پنهان شده است . صبحگاهی آدمهای وحشی بسیاری که از آدمهای جلگه پائین متفاوت بودند از دامنه کوهها سرازیر شدند . لاغر بودند و معلوم بود که قحطی کشیده و گرسنه اند با صدای غیر طبیعی که از حلقومشان بیرون می آمد چنین مینمود که میخواهند بگویند «ما گرسنه ایم» . خوراک موجود کفاف ساکنین محل و مهمانهای تازه وارد را نمیداد علی الخصوص که این تازه واردها میخواستند همان جا اطراق کنند و از اینرو جنگ و ستیز بسیار سختی شروع گردید . تنها اسلحه عبارت از چنگالهای جنگاوران بود و چه خانواده هایی که تلف گردیده ریشه کن شدند، دیگران بدامنه کوهها پناه برده وقتی موسم برف رسید طعمه سرمای بی زنهار گردیدند .

وقتی جنگل نشینان دیدند که روزها مدام کوتاه تر و شبها سردتر میشود سخت هراسناک گردیدند و عاقبت روزی یک قطعه کوچکی از یخ در شکاف دو کوه بحرکت درآمد و هر لحظه بزرگتر گردید و بصورت بهمن عظیمی از دامنه کوه سرازیر شد و مقدار هنگفتی از سنگهای کلان از بدنه کوه کنده باخود بزیر آورده در دره روان ساخت . بابانگی که نعره صدها توپ غران را بخاطر می آورد سیل یخ ولای باقطعات زیادی از سنگ خارافرا

رسید و ساکنین جنگل را که خوابیده بودند نیست و نابود ساخت . درختان صدساله را درهم شکست آنوقت برف بنای باریدن را گذاشت و ماههای متمادی برف آمد . تمام گیاهها تلف شدند حیوانات پا بفرار گذاشتند و بطرف آفتاب و گرمی جنوب براه افتادند . انسان بچه اش را بدوش کشید و او نیز بدنبال حیوانات روان گردید . سرعت حیوانات

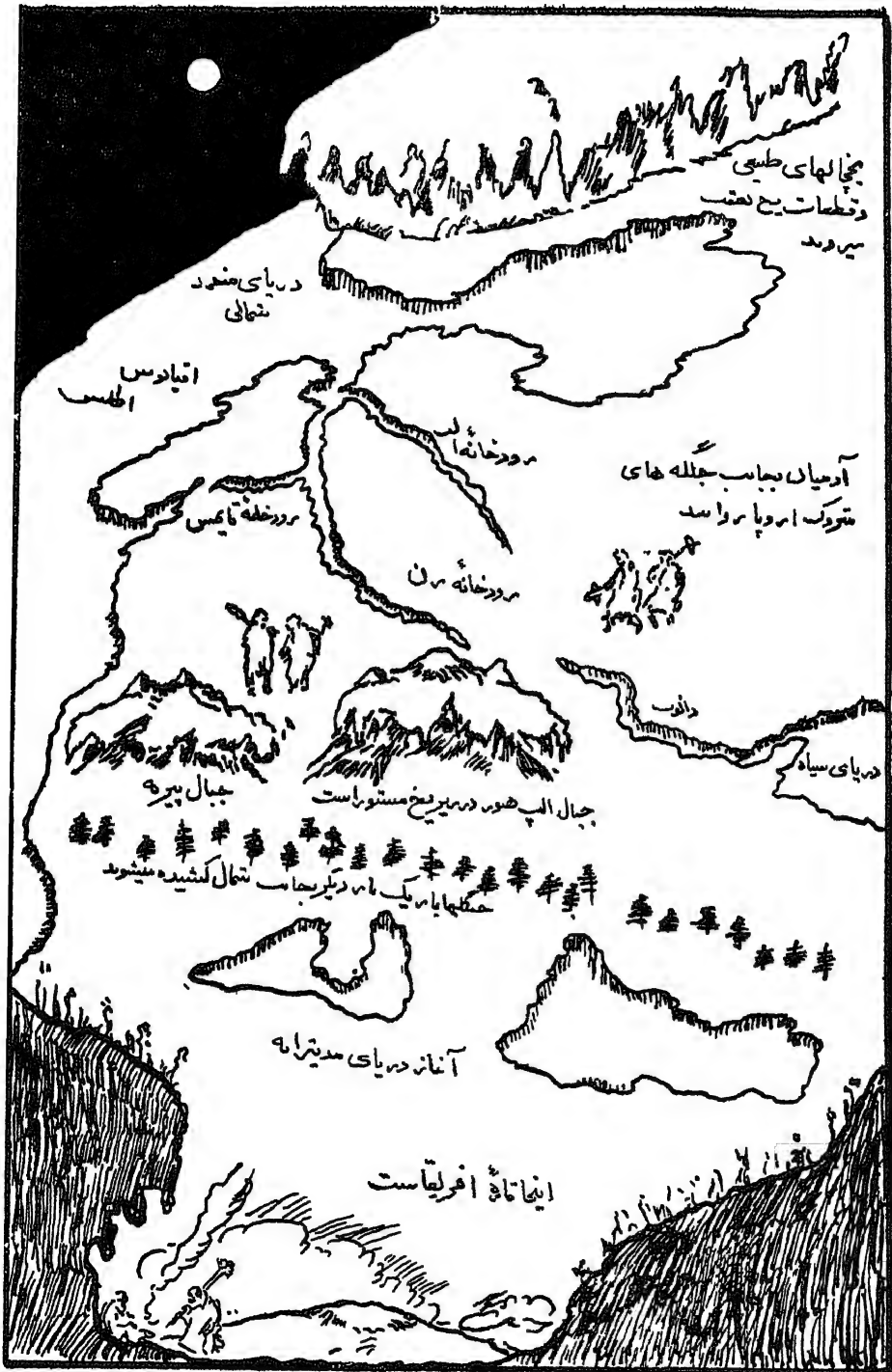

جمجمه انسانی پیوسته بزرگتر شد

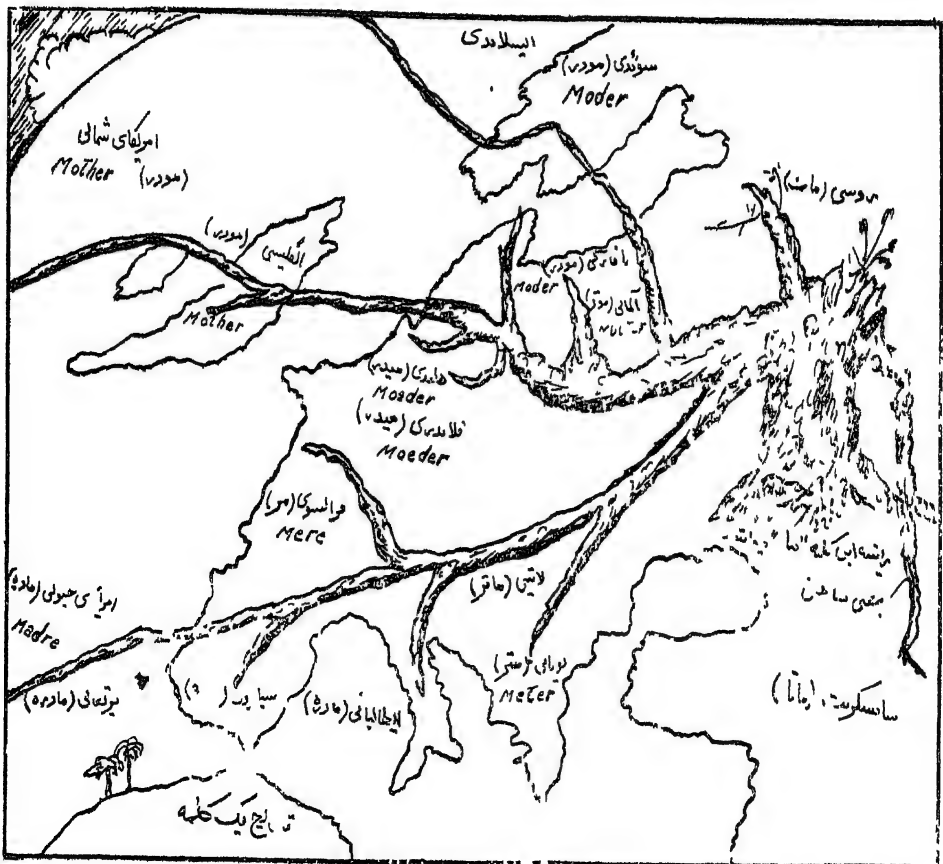
را نداشت . یا باید چاره بیندیشد و یا هلاک شود . فکر کردن را اختیار نمود . بمدد فکر و اندیشه بدورهای وحشتناک و یخ بندان که چهار مرتبه موجودیت نوع انسان را تهدید نموده غالب آمد یعنی يك باره از میان نرفت و زنده ماند .

اکنون انسان مجبور است فکر تن پوشی برای خود بنماید تا سرما هلاکش نسازد . حالا یاد گرفته که زمین را میکند و گودالهایی درست میکند و روی آنرا بابرک و شاخه درختان میپوشاند و بدن وسیله برای گرفتن خرس و گرگ دام و تله میسازد و همینکه صیدی بدامش افتاد بضرب سنگ آنها را میکشد و اربوست آن برای خود وزن و بچه اش لباس درست میکند . آنگاه مسئله مسکن و منزل بمیان آمده و راه حل آن بآسانی پیدا شد . بسیاری از حیوانات معتاد بودند که در غارهای تاریک بخوابند و انسان هم بدانها تاسی نموده و حیوانات را از غارها رانده و خود در آنجا منزل نمود .

هنوز بسیاری از آنها نمی توانستند آب و هوای سخت را تحمل نمایند و عده زیادی از آنها از پروچوان تلف میشدند . آنوقت بود که يك نفر از نوابغ آتش را کشف کرد . شرح این کشف از این قرار است که روزیکه بشکار رفته بود جنگل آتش گرفت و فهمید که ممکن است در شعله آتش کباب بشود و بدرايت آتش را که دشمنش بود بخود رام و مهربان ساخت . درخت خشکیده ای را باخود بغار برد و با شاخه نیم سوخته ای که آورده بود آنرا آتش زد و بدین طریق غار برای او از برکت آتش ، مسکن و ماوای مطبوعی گردید .

چندی پس از آن يك شب مرغی در آتش افتاد و وقتی او را از آتش در آوردند بریان شده بود و دیدند مزه گوشت پخته بهتر از خام است و بدین ترتیب کم کم عادت قدیمی و حیوانی گوشت خام خوردن را ازدست داد و شروع کرد غذاهایش را بپزد. هزاران سال گذشت . تنها آدمهایی زنده ماندند که هوش و فطانت بیشتری داشتند . روز و شب بایستی با گرسنگی و سرما در بر داشتند و مجبور شدند آلات و ادواتی اختراع بکنند . سنگ را تراشیدند و بصورت پیل و تیشه و کلک در آوردند و برای فصل زمستان که پایشان معلوم نبود آذوقه و زاد و تووشه جمع میکردند و فهمیدند که با خاک رس میتوان کاسه و کوره ساخت و در حرارت آفتاب خشک کرد . از اینقرار دوره یخ‌نندان که چیزی نمانده بود نوع انسان را بکلی تباه سازد مگر بی اولاد آدم گردید چون او را مجبور ساخت که فکر و مغزش را بکار بیندازد .

تاریخ يك كلمه

هیر و کلیف

(خط مصر قدیم)

مصریها خط را اختراع کردند و تاریخ شروع شد. کسانی که در خاک اروپای وحشی میزیستند بسرعت دارای معلومات زیادی گردیدند. میتوان بطور یقین گفت که برور ایام از زندگانی توحش بیرون رفته قدم را بدایره تمدن گذاشتند چیزی که هست تنهایی وجدائی آنها از مابقی دنیا زیاد طول نکشید چون قوم متمدن تری آنها را پیدا کرده مکشوف ساخت. مسافری که خود را بخطر انداخته و از نواحی ناشناس جنوب پس از طی دریا و کوههای بلند بخاک اروپا رسیده بود خود را با این اقوام وحشی روبرو دید. این مسافر از اهالی مصر بود و از افریقا میرسید.

ساکنین دره رودخانه نیل چند هزار سال پیش از آنکه اقوام مغرب زمین بفکر افتاده باشند که ممکن است غذا را با چنگال بخورند یا بارشان را بکمک چرخ حمل و نقل نمایند و یا در خانه منزل کنند، مرحله بلندی از تمدن رسیده بودند. از این رو بهتر است که آباء و اروپائیها را در کنج غارهای خود گذاشته بسواحل جنوبی و غربی دریای مدیترانه که اولین گهواره پرورش اولاد آدم بود بپردازیم.

مصریها که بسا چیزها بآموخته اند، روستائیان ماهری بودند. تمام فنون آبیاری را می دانستند. پرستشگاههایی ساختند که مدت زمانی پس از آن یونانیان در ساختن معابد از آنها تقلید نمودند و کلیساهایی که امروز فرنگیها در آنجا عبادت میکنند از روی آن سرمشق ها ساخته شده است. هم آنها تقویمی ترتیب دادند که برای اندازه گرفتن زمان بسیار سودمند بوده و بانندک تغییر و تبدیلی هنوز مورد استفاده است.

اما کشف و خدمت بزرگ مصریها عبارت از اختراع اسبابی بود که بتوسط آن کلام و سخن خود را برای نسلهای آینده باقی میگذاشتند. مقصود اینست مخترع خط بوده اند. امروز ما بقدری عادت بخواندن کتاب و مجله و روزنامه کرده ایم که تصور مینمایم انسان همیشه خواندن و نوشتن را میدانسته است در صورتیکه چنین نیست و خط که اهمیتش از هر اختراع دیگری بیشتر است اختراع نیست نسبت به جدید. اگر اسناد مکتوب

برای ما باقی نمانده بود ما نیز مانند سك و گربه از تجربیات نسلهای گذشته بی بهره میماندیم و به اطفال خود جز پاره معلومات مختصر نمی توانستیم بیاموزیم .

هنگامیکه يك قرن قبل از میلاد مسیح رومی ها قدم بختك مصر نهادند در دره نیل مقدار زیادی نقاشیهای عجیب و غریبی دیدند که بنظر میآمد مربوط بتاریخ آن مملکت باشد . چیزی که هست رومی ها به آنچه که تعلق بمملکت خودشان نداشت علاقمند نبودند . از اینرو در صدد بر نیامدند بدانند که این نقاشیها که بر بدنه معبد ها و قصر ها نقش شده بود و لوله های طوبی از اوراقی را که باخمیری از شاخهای پایروش پوشانده بود چه معنی و مقصودی را باید برساند . آخرین کشیش مصری که با این نوع نقاشی آشنائی داشت چند سال پیش از آن مرده بود و کشور مصر که استقلال خود را از دست داده بود بصورت مخزنی درآمد بود پر از اسناد و مدارك تاریخی که هیچکس نمی توانست بخواند و احدی مورد استفاده قرار نمی داد . هفده قرن تمام گذشت و معمای مصر لاینحل ماند . عاقبت در سال ۱۷۹۸ میلادی یکنفر ارسرداران فرانسه بنام نابلیون بقصد دست یافتن بمستملکات انگلستان در خاک هندوستان بافریای شرقی کشیده وارد خاک مصر گردید . هر چند از رودخانه نیل عبور نکرد و بمقصود خود نرسید ولی قضا و قدر چنان خواست که در طی همین لشکر کشی معمای خط تصویری مصر حل گردد .

یکروز یکنفر از صاحب منصبان جوان فرانسه که از یکاری در اردوگاه واقع در ساحل رودخانه روزت (۱) در یکی از مصبهای رودخانه نیل خسته و دلننگ بود در صدد برآمد که ساعات فراغت خود را بتمشای خرابهائی که در دهانه مصبرودخانه نیل موجود بود بگذراند . یکی از روزها سنك منقوشی توجه او را بطور مخصوصی بخود جلب نمود . گرچه این نخته سنك مرمر سیاه مانند سنگهای بسیار دیگری باتصاویر خردی منقوش بود ولی با سنگهائی که تا آن تاریخ مکتشف گردیده و تفاوتی داشت و آن این بود که به سه خط که یکی از آنها خط یونانی بود نوشته شده بود و خواندن زبان بونسانی آسان بود . صاحب منصب نامبرده فکر کرد که اگر زبانهائی کتیبه را با هم مقابله و مقایسه نماید راه حل کشف خط مصری بدست خواهد آمد . کار مشکلی نبود ولی متجاوز از بیست سال طول کشید تا عاقبت معما حل گردید . در سال ۱۰۸۲ میلادی یکنفر از استادان دانشگاه فرانسوی موسوم به شاهپو لیون (۲) بمقایسه و مقابله سه خط کتیبه روزت مشغول گردید و در سال ۱۸۲۳ اعلام نمود که معنی و مفهوم چهارده فقره از تصاویر کوچک کتیبه را بدست آورده است . گرچه چندی پس از آن این استاد در گذشت ولی اصول خط مصری بدست

آمده بود چنانکه امروز در نتیجه این کشف مهم آشنائی ما بتاریخ مصر بر مراتب بیشتر است تا بتاریخ هی سی سی پی و اسناد و مدارک مکتوبی در دست داریم که چهار هزار سال تاریخ را بر ما روشن میسازد .

از آنجائیکه تصاویر هیرو گلیفی مصری (یعنی خط مقدس) اهمیت زیادی در تاریخ دارد و اثر بعضی از آنها با تغییر مختصری در الفبای کنونی ما موجود است بی مناسبت نخواهد بود مطالبی در باب این طریقه هوشمندانه‌ای که پنجاه قرن پیش وسیله رساندن اسناد و مدارک شفاهی به نسلهای آینده گردید بیان نمایم .

لابد از خطوطی که وسیله علایم مطلب برای میرساند بی اطلاع نیستید . تمام کتابهای تاریخ مربوط به اقوام سرخ پوست صحراهای امریکا متضمن فصلی است در باب پیامهای عجیب و غریبی که بشکل تصاویر کوچکی نقش گردیده است . این نقوش مطالب مختلفی را بما میرساند و مثلاً میگوید که چند رأس گاو میش بقتل رسیده است و چند تن شکارچی آنها را شکار کرده اند . رویهمرفته فهمیدن معانی این قبیل پیامها چندان دشوار نیست . خط قدیم مصریها عبارت از نقوش و تصاویر نبود . مردم هوشمند دره نیل مدتها بود که این مراحل را طی کرده بودند و تصاویری که نقش میکردند چنانکه ذیلا به بیان آن خواهیم پرداخت معانی و مفاهیم دیگری نیز داشت .

فرض نمایم که شما شامپولئون هستید و مشغول مطالعه يك لوله پابی روس میباشد که دارای این نوع تصاویر است . ناگهان آدمی رامی بینید که اره ای در دست دارد و خیال خواهید کرد مردی است که می خواهد چوب یا تخته ای را اره نماید . آنگاه لوله دیگری را باز میکنید که داستان ملکه ایست که بسن هشتاد و دو سالگی رسیده است و باز در طی آن داستان بهمان تصویر اره برمیخورید . بخود خواهید گفت که عادتاً ملکه های هشتاد و دو ساله چوب و تخته ای اره نمیکند و بدین نتیجه میرسید که لابد این تصویر اره در هر جا معنی و مفهوم دیگری دارد .

این همان معنایی بود که شامپولئون راه حل آن را پیدا نموده و فهمید که مصریها اولین کسانی بودند که خط صوتی را بکار بردند یعنی دارای خطی شدند و خطی نوشتند که صوت کلمات را بطوریکه تکلم و تلفظ میکنیم میرسانید و سخن را بوسیله خطوط راست و قوسی و منحنی بنام خط برای طرف مفهوم میساخت .

ایک میپردازیم تصویر مرداره بدست . در زبان انگلیسی کلمه «سaw» هم بمعنی اره است و هم بمعنی «دید» (ماضی فعل دیدن) (۱) حالاً فرض کنیم که در زبان انگلیسی

---

(۱) چنانکه ملادر فارسی هم کلمه «باش» هم نام مرغی است و هم امر حاضر از فعل «بودن» است (مترجم)

کلمه «ساو» مرور ایام و در طول شهر و سنوات و قرون معنی «اره» را از دست بدهد و تنها همان معنی فعلی را نگاه بدارد و پس از آن نیز باز بعد از چند قرن دیگر معنی فعلی را هم از دست بدهد و تنها بمعنی حرف «سین» که حرف اول آن است در آید. در مصر

قدیم نظیر همین قضیه پیش آمد یعنی این شکل صوت حرف «س» را می‌رسانید.

يك جمله کوتاه مطلب را روشن تر خواهد ساخت.
تصویر زیر ضرب الصلی است انگلیسی که با خط هیرو گلیفی نوشته شده است.

این تصویر هم بمعنی «چشم» است و هم بمعنی «من (۱)» یعنی شخص متکلم

این تصویر هم بمعنی «زنورعل» است و هم بمعنی مصدری «تویی (۲)»

یعنی بودن را می‌رساند ولی در عین حال می‌تواند قسمت اول مصدر فعلی از قبیل «بی کام (۳)» «شدن» و «بی لیو (۴)» (کمان کردن) هم باشد.

در تصویر فوق بعد از تصویر زنور این تصویر آمده است که هم می‌تواند

«لیو (۵)» (ورق و برگ) و یا بمعنی مصدری «لیو» (گذاشتن و یا عزیمت) و در ضمن هم صدای قسمت آخر کلمه «بی لیو» بمعنی «کمان کردن» هم هست.

تصویر آخر شکل يك زرافه است که بهمان معنی اصلی خود باقی

مانده است و خلاصه آنکه معنی آن جمله از این قرار می‌شود: «کمان می‌کنم يك زرافه دیده باشم.»

I - ۱

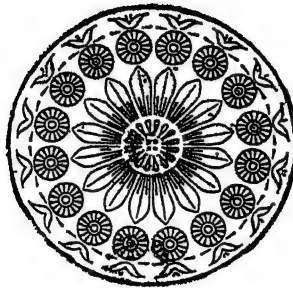
To be - ۲

Become - ۳

Believe - ۴

Leave - ۵

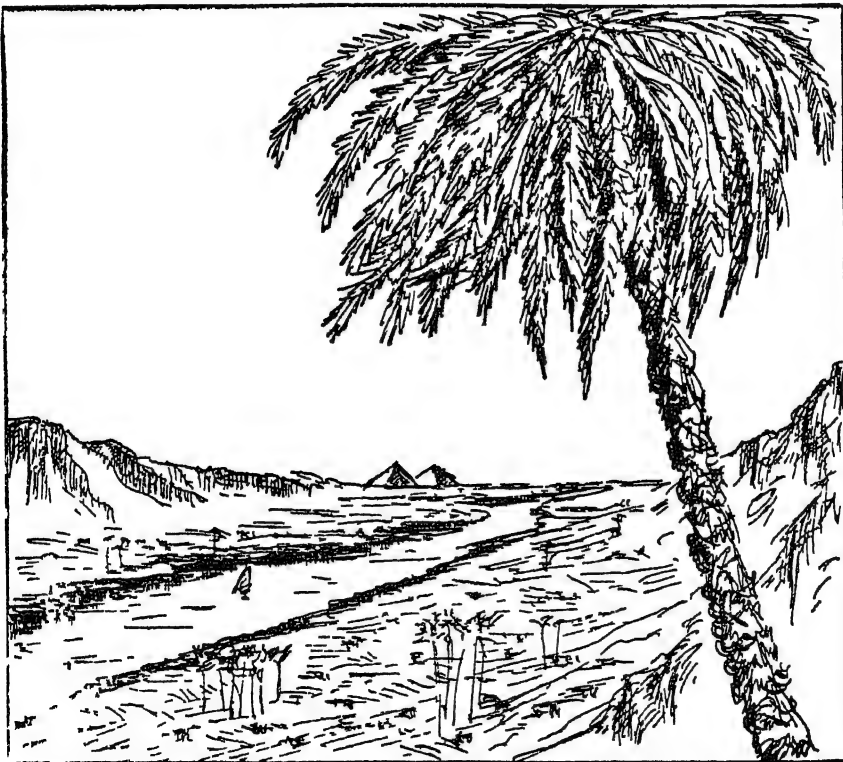
مصری‌ها پس از اختراع این خط بمرور ایام آنرا کاملتر ساختند چنانکه عاقبت پس از هزاران سال بواسند مقاصد و نیات خود را بوسیله آن بنویسند و مطالب را با آن خط ادا نمایند. از آن پس با کمک این حروف و کلمات هیروگلیفی با دوستان دور و نزدیک مکاتبه نمودند و حساب و کتاب معاملات تجاری خود را در دوتر ثبت نمودند و وقایع مهم تاریخی را نوشته در آرشو سلطنتی ضبط نمودند و نسلهای آینده توانستند از ضبط و خطاهای نیاکان و گذشتگان خود عبرت بگیرند.

دره نیل

در بیان آغاز تمدن در دره نیل

تاریخ نوع بشر در حقیقت تاریخ موجود گرسنه ایست که در پی غذا و خوراک باشد .
 انسان بتدریج در جاهائی مستقر گردید که خوراک کافی در دسترس داشت .
 شهرت دره نیل از لحاظ وفور نعمت ار همان آغاز تاریخ در اطراف واکساف پیچید .

دره رودخانه نیل

ساکنین افریقای مرکزی و صحراهای لم یزرع عربستان و نواحی عربی آسیا اهرسو
 بجانب مصر روان گردیدند و هر کدام در قسمتی از چراگاههای آن سرزمین ساکن گشتند .

این اقوام گوناگون پس از استیلای بخاک مصر بهم نزدیک گردیده ملت و نژاد تازه را تشکیل دادند که موسوم گردیده به ملت و نژاد «رمی» (۱) یعنی «آدمیان» همانطور که ما نیز عبریان را «ملت برگزیده» میخوانیم. این مردم حق داشتند شکر خدای رابجا آورند که آنها را بدین سرزمین پر نعمت رهنمون گردیده بود. هر سال در موسم تابستان رودخانه نیل، دره را بصورت دریاچه ای در میآورد که عمق آن زیاد نبود و پس از آنکه آب عقب می نشست چندین سانتیمتر خاک حاصلخیز چراگاهها را پوشانده بود.

بدین ترتیب رودخانه نیل در حقیقت کاریک ملیون نفر را انجام میداد و بدینوسیله برای ساکنین روز افزون این شهرهای بزرگی که امروز دیگر اثری از آنها باقی نمانده است غذا و خوراک فراهم میساخت. مسلم است که تمام اراضی قابل زرع در دره واقع نبود ولی اهالی که در فن آبیاری مهارت داشتند بوسیله نهرها و کاریزها آب نیل را بتمام مزارع خود میرساندند.

اهالی مصر برخلاف مردم ما قبل تاریخ که مجبور بودند شانزده ساعت از بیست و چهار ساعت روز را در تلاش معاش برای خود وزن و بجه خود باشند اعم از اینکه روستایی باشند یا شهرنشین از نعمت فراغت برخوردار بودند و ساعات بیکاری را بساختن اسباب و تزئیناتی مصروف میداشتند که چه بسا جنبه هنری داشت و فایده در آن ملحوظ نبود. از تمام اینها گذشته روزی در میان اهالی مصر یک صاحب فکر توانائی پیدا شد که اندیشه خود را منحصراً مصروف بچیزهایی میداشت که ارتباطی با مسئله خوردن و خوابیدن و خانه ساختن برای حفاظت خانواده نداشت. از آنروز ببعد مصریان با اسرار خلقت و معماهای گیتی که آنها را احاطه نموده بود سروکار پیدا کردند و خواستند بدانند ستاره ها از کجای می آیند. خالق رعد و برق که صدایش آنها را هراسناک میساخت کیست. کدام قدرتی سطح رودخانه نیل را با اینهمه نظم و ترتیب بالا میبرد بطوریکه همیشه بالا رفتن سطح آب را اساس تقویم قرار دادند. خواستند بفهمند که اساساً انسان چیست در صدد برآمدند که بدانند که این موجود ضعیف و کوچکی که همواره در معرض مرگ و مرض است و با اینهمه میخندد و دلشاد میباشد کیست.

این پرسشهایی بود که مصریان از خود مینمودند و در میان آنها اشخاصی نیز پیدا شدند که سعی مینمودند جواب این سئوالها را بدهند. مصریان این اشخاص را بنام «کاهن» میخواندند کاهن ها دلیل قوم گردیدند و مردم بنظر احترام به آنها مینگریستند. دانشمندانی بودند که وظیفه حفظ و حراست هیروگلیفها بعهده آنها و اگذار شده بود. این کاهن ها معتقد بودند که انسان نباید تنها بفکر خوشی و سعادت خود در این

دنیا باشد بلکه لازمست بفکر روزگاران آینده نیز باشد. هنگامیکه روح از بدنش جدا شده در پشت کوههای مغرب رفته و باید حساب اعمال خود را به اوزیریس (۱) خدای توانائی که بر زندگان و مردگان سلطنت دارد و داور اعمال و افعال آنهاست پس بدهد. این کاهنها در قلمرو خاک ایزیس (۲) و اوزیریس بعدی از معاد و زندگانی در عالم دیگر صحبت داشته اند که مصریان رفته رفته زندگانی در این دنیا را میدان تنگی برای تدارک آخرت پنداشته اند. کار بجائی کشید که دره پر جمعیت و ثروتمند نیل سرزمین مردگان و رفته گان گردید.

با این وصف اعتقاد داشتند که روح بدون جسمی که در این دنیا حامل او بود نمیتواند وارد اقلیم اوزیریس گردد و بهمین ملاحظه همینکه کسی میمیرد کسان و بستگانش بدن او را مومیائی میکردند. برای انجام این مقصود بدن را چندین هفته در محلولی از ناترون میخوابانیدند آنگاه آنرا با قطران که ایرانیان آنرا «مومیائی» میخوانند پرمیکردند و بهمین جهت آن بدن را «مومی» مینامیدند. پس از آن بدن را در چندین متر پارچه ای که برای اینکار تدارک دیده بودند، می پیچیدند و در تابوت گذاشته بواسطین آرامگاه میبردند. قبر در نظر مصریان بمنزله خانه ای بود که آدم مرده را در آنجا در میان اسباب و آلات موسیقی میگذاشتند که اسباب سرگرمی او تا روز موعود باشد و همچنین مجسمه هایی نیز از آشپزها و نانوایان و سلمانیها پهلوی او میگذاشتند که بتوانند برای او غذا و نان پخته و سرومیش را اصلاح نمایند. در ابتدا این قبرها را در سنگ کوههای غربی مملکت حفر میکردند ولی همینکه مصریها کم کم بطرف شمال روان شدند و بجائی رسیدند که دسترس بکوه نداشتند مجبور شدند قبرها را در صحرا بکنند و از آنجائیکه در صحرا و بیابان حیوانات درنده و دزدهای قبرکن زیاد بود که قبرها را نبش کرده مومیائیا در هم میدریختند و میخوردند و یا اسباب و جواهر آنها را میربودند مصریان رفته رفته به فکر افتادند که جسد مردگان خود را در زیر قطعات بزرگ سنگ بخاک سپارند و از آنجائیکه ثروتمندان از راه کبر و غرور میخواستند قبرشان از قبر فقرا متمایز باشد مدام بر بزرگی قبرها افزودند. بزرگترین این نوع قبرها را یکی از فراعنه موسوم به خوفو که یونانیان خثوفس مینامیدند ساخت. خوفو سی قرن قبل از میلاد میزیست و هرمی که برای قبر خود ساخت پانصد قدم ارتفاع داشت. این قبرها را مصریها «پیرموس» (۳) مینامند یعنی بلند و کلمه فرنگی «پیرامید» از همان کلمه آمده است. هرم خوفو سی آکر

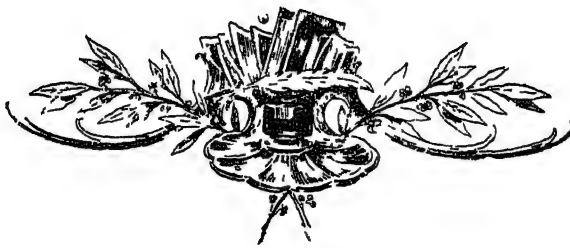
Osiris - ۱

Isis - ۲

Pir-em-us - ۳

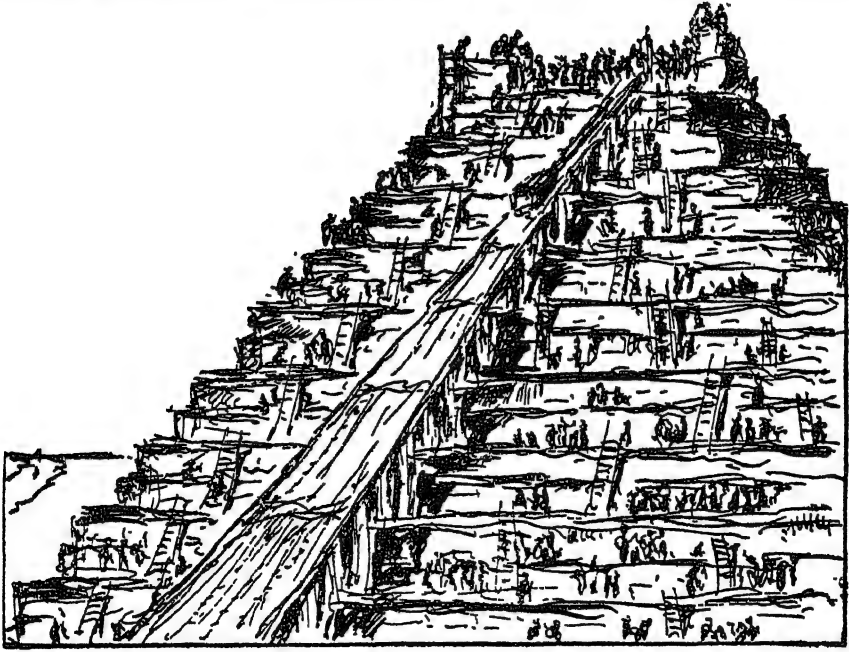
مساحت داشت یعنی سه بار از کلیسای بزرگ بطروس مقدس در رم بزرگتر بود در صورتیکه خود این کلیسا بزرگترین بنائی است که در عالم مسیحیت ساخته شده است .
برای ساختن هرم خوفو صد هزار نفر بیست سال تمام کار کردند و تخته سنگها را از آنطرف رودخانه نیل به محل بنا بردند و هنوز ما نمیتوانیم بفهمیم این قطعه سنگهای خیلی بزرگ را که اغلب از جاهای خیلی دور بدست میآوردند بیچه وسیله از رودخانه می گذرانند و بچنین ارتفاعی بیالای بنا حمل میکردند . مهندسين و معمارهای فرعون بقدری خوب از عهدہ کار ساختمان برآمده اند که هنوز پس از هزاران سال دالان باریکی که از بیرون بوسط هرم ، بمقبره فرعون میرود در زیر بار هزاران تن سنگ کمترین صدمه ای ندیده است .

تاریخ مصر

عظمت و اقتراض کشور مصر

هرچند رودخانه نیل سرچشمه رفاه و نعمت بود، ولی در عین حال مرئی خوبی هم برای مردم مصر گردید و چیزهای بسیار سودمند بآنها آموخت و از آنجمله بساکنین سواحل فن آبیاری را یاد داده کشاورزان که در ساختن نهرو کاریز و نگاهداری آن و

بنای اهرام در مصر

کارهای لارویی محتاج بهمدیگر بودند طریقه مساعدت و معاضدت را آموختند و در سایه همین درس که رودخانه نیل به آنها داد مملکت مصر بصورت مملکت مرتب و منظمی در آمد و دارای تشکیلاتی گردید که لازمه چنین مملکتی است.

شخصی که از همسایگانش مقتدرتر بود مدیر قوم گردید و روزی که اقوام آسیای غربی از راه طمع بخاک مصر هجوم آوردند شخصی که تا آنوقت مدیری بیش نبود سر و رئیس هموطنان خود گردید و طولی نکشید که عنوان پادشاهی بخود داد و کار سلطنت بر سر زمینی را که از ساحل دریای مدیترانه تا دامنه کوههای غربی خاک مصر وسعت داشت بهعهده شناخت روستائیان بامور سیاسی و وقایع سلطنت فرعون چندان علاقه ای نداشتند و همینقدر که فرعون یعنی «آدمی که در خانه بزرگی منزل دارد» خراج زیادی از آنها مطالبه نمیکرد در نهایت بردباری بکارهای زراعتی خود سرگرم بودند و همانطور که قوانین اوزیریس بزرگ را پذیرفته بودند قوانین فرعون را هم می پذیرفتند و لسی وقتی بیگانگان بر خاک مصر استیلا یافتند اخلاق روستائیان هم تغییر یافت .

پس از آنکه مصر مدت بیست قرن از نعمت استقلال برخوردار بود یکی از ایالات وحشی و کله دار عرب موسوم «هیگزوس» بمصر هجوم آورد و پنج قرن نام بر آن سرزمین سلطنت نمود . مردم مصر که از این عربها سخت متنفر و منزجر بودند عبرتها را که با عربها قرابت داشتند مورد کینه و دشمنی قرار دادند . عبرتها پس از مدت مدیدی سرگردانی در بیابانها عاقبت بخاک گوسن (۱) رسیده و مردم آن سرزمین در پناه خود پذیرفته بودند . اینک همین عبرتها در نزد قوم عرب که در نظر ساکنین اصلی آن مرز و بوم غاصبینی بیش نبودند بسمت مودیان مالیات و مستخدمین دولتی قبول خدمت نموده بودند ولی عاقبت کاسه صبر مصرها لبریز شد و اندکی پس از سال ۱۷۰۰ قبل از میلاد مسیح اهالی شهر تب بنای سرکشی و طغیان را گذاشتند و پس از زد و خوردهای طولانی هیگزوسها را از خاک خود بیرون نمودند و مصر از نو استقلال خود را بدست آورد و مردمش آزاد شدند . هزار سال پس از آن تاریخ هنگامیکه آشورها بتمام آسیای غربی دست یافتند مصر نیز جز و شاهنشاهی سردانا پال گردید ولی باز در قرن هفتم قبل از میلاد از نو استقلال خود را بدست آورد و سلطنت بیادشاهی رسید که پایتختش در شهر سائیس (۲) در مصب رودخانه نیل بود . در سنه ۵۲۵ قبل از میلاد پادشاه ایران کاهمبیز بمصر قشون کشید و فاتح گردیده بر آن مملکت دست یافت ولی وقتی در قرن چهارم قبل از میلاد اسکندر مقدونی برای بران غلبه یافت مصر نیز ایالتی از ایالات مقدونیه گردید . روزی که یکنفر از سربازان اسکندر خود را پادشاه مصر خواند و مؤسس سلسله بطلمیوسها گردید که پایتختشان در شهر اسکندر بود مصر باز تا حدی باستقلال رسید . عاقبت در سال ۳۹ قبل از میلاد رومیها وارد خاک مصر شدند و آخرین ملکه مصر بنام کلئوپاترا (۳) برای نجات مملکت خود از

(۱) Goscen

(۲) Saïs

(۳) بمری قبطره یا قبطرا (مترجم)

هیچگونه مجاهدتی مضایقه ننمود . حسن ملاحظتش بیشتر از لشکرها کار کرد و خطرزیبائی او برای رومیها از خطر هر سپاهی بزرگتر بود و دوبار برفاتحین و سرداران بزرگ روم غالب آمد. ولی عاقبت در سال ۳۰ قبل از میلاد امپراطور جدید روم اوگوستوس که جانشین عموی خود قیصر مشهور شده بود در اسکندریه قشون پیاده کرد برخلاف عموی بزرگوار خود مغلوب حسن و عشوه ملکه نگردیده لشکریان او را درهم شکست و ملکه را اسیر نموده خیال داشت او را در دنباله ارابه فتوح و ظفر بعنوان غنیمت جنگ بروم ببرد ولی کله و پاترا خبردار گردید و چنانکه در تواریخ مسطور است خود را بقتل رسانید و مصر ایالتی از امپراطوری روم گردید .

زمین النهرین

بین النهرین دومین مرکز تمدن مشرق زمین گردید

اگر از اهرام مصر بالا رفته و از قلعه آن با چشمهائی به تیزی چشم عقاب بسرزمین های بسیار دور دست که در سمت مشرق در پس بیابانهای بی آب و علف و خاک و شن زرد رنگ بنگریم، دورنمای سبز فامی بنظر خواهد رسید. این دورنمای دره ایست در میان دو رودخانه نرک که در تورات بنام بهشت عدن خوانده شده است. این همان سرزمین عجایب و اسراری است که یونانیها بدان «مزوپوتامی» یعنی بین النهرین نام داده اند.

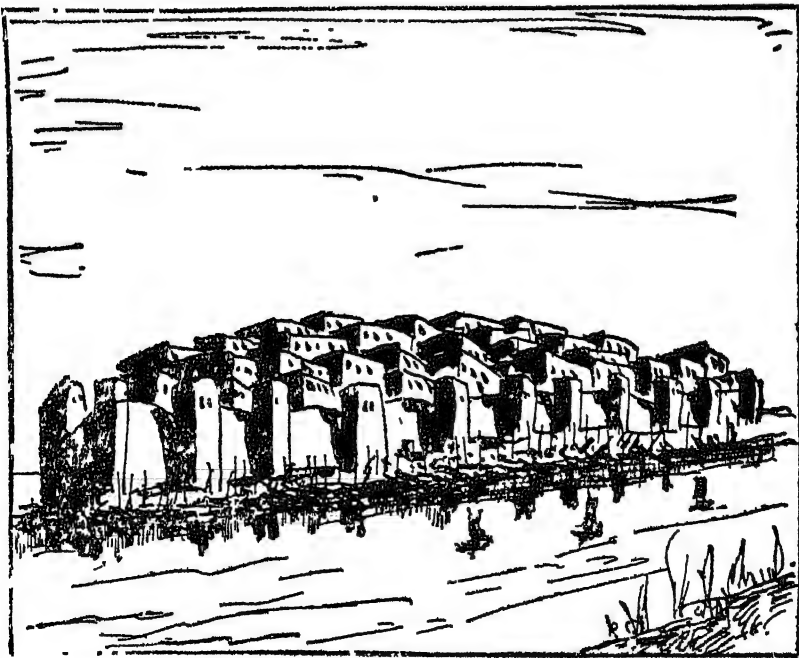

برج در شهر بابل

نام یکی از این دورودخانه فرات است که اهالی بابل قدیم آنرا «پوراتو» (۱)

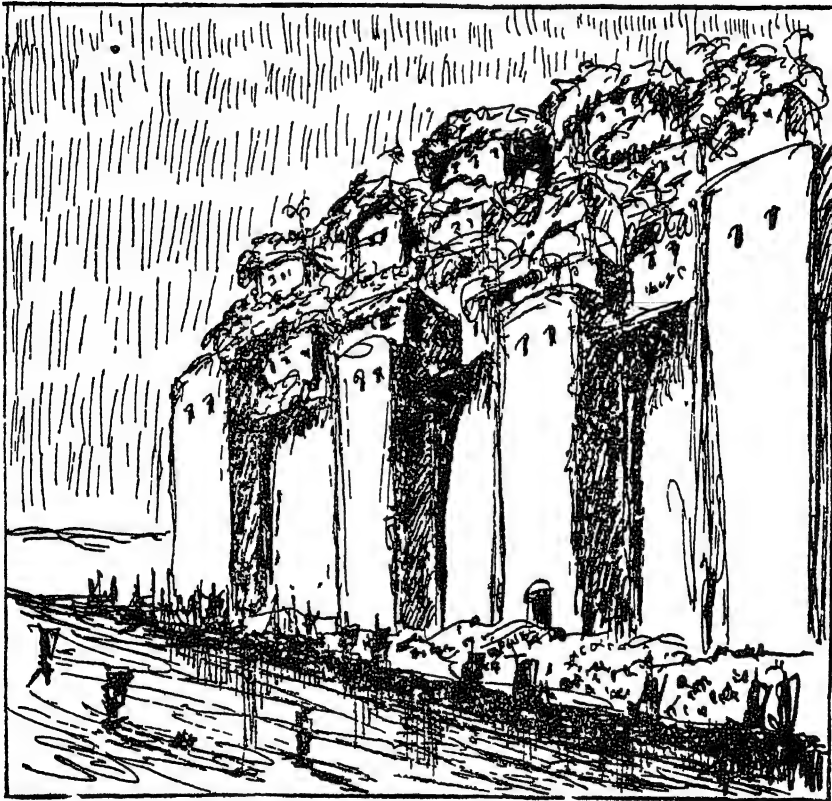
میخواستند و دیگری دجله نام دارد که در قدیم آنرا «دیکلات» (۱) می گفتند. این هردو از کوههای پریخ و برف ارمنستان سرچشمه میگیرد (در آنجا یککه معروف است کشتی نوح بھاك نشست) و همواره ، آرام ، بجانب جنوب روانند تا در سواحل گل آلود خلیج فارس به دریا میریزند. در امتداد جریان خود نواحی و اراضی خشك و لسم یسزوع را بصورت باغستان سبز و خرمی در میآورند. همانطور که حوزه رودخانه نیل بملاحظه نعمت فراوان خود اقوام چندی را بدانجا کشانده بود سرزمین بین النهرین نیز بهمان سبب دارای ساکنین انبوهی گردید. خاک زرخیزی بود و کوهستانهای نواحی شمالی و ایلات و عشایر هرزه گردی که در نواحی جنوبی آن خاک دررفت و آمد بودند دوسدد بودند که این اقلیم پر نعمت را بتصرف و تملك بلامعارض خود در آورده و بهمین جهت بود که کوهستانی های شمال و صحرا نشینهای جنوب مدام با هم در جنگ و ستیز و خونریزی بودند و طرفی که شجاعت و نیرومند تر بود غالب و قاهر میگردد. در اثر همین جنگها و نبردها بین النهرین کشور مردمانی گردید چنك آورو نیرومند که مؤسس تمدنی گردیدند که از هر لحاظ با تمدن مصری برابری مینمود.

نینوا

سومریا

سومریها بكمك ميخ، بر روی لوحه‌هایی از خاك پخته حروفی بر می‌کردند که تاریخ آشور و بابل را که بمنزله نوشته عظیمی بود که اقوام مختلف را با هم جوش میداد بها حکایت میکند. قرن پانزدهم دوره کشفیات بزرگ بوده عهدی بود که کریستوف کلمب در صد در آمده بود راهی بجزیره کاتی (۱) پیدا کند و دست قضا او را بر سر مینی انداخت که

شهر مقدس بابل

وجود آنرا هرگز تصور نکرده بود. در همان دوره اسقی از اهالی اطیش با گروهی

بطرف مشرق روان گردید و منظورش این بود که بپایتخت شاهزادگان مسکومی برسد. این اسقف بمنظور خود نرسید و پای اهالی مغرب زمین تنها يك نسل پس از آن بمسکو رسید. در همان اوقات شخصی از اهالی ونیز موسوم به باربرون سیروسیاختی درخرا به های آسیای غربی نموده بود و در باب کتیبه هائیکه در دامنه تخت سنگهای درمعا بسد نزدیک شیراز دیده بود اطلاعات عجیب و غریبی با خود به ونیز آورد. همین سیاح حامل الواحی نیز از خاک پخته بود.

در آن زمان اروپا گرفتار مشکلات دیگری بود و مدتها پس از آن در قرن هیجدهم میلادی اولین باریک فرمساح دانمارکی موسوم به نیبهور (۱) کتیبه هائی بخط میخی باروپا آورد و این خط را از آن جهت میخی خوانده اند که حروفش شباهت به میخ دارد و از آنجائیکه در زبان لاتینی میخ را «کونوم» (۲) میگویند این خط در نزد اروپائیا بخط «کونئی فورم» معروف گردید: سی سال پس از آن یکنفر دبیر آلمانی بنام گروتفند (۳) چهار حرف از آلفبای میخی را یعنی ۱۰۵ ر. ش را که در اسم داریوش بود توانست بخواند. باز بیست سال گذشت تا اینکه یکفر کارمند انگلیسی موسوم به هشری راولینسون (۴) که پس از خواندن کتیبه بیستون دارای شهرت گردید کلید استخراج خط میخی آسیای غربی را بدست عالمیان داد.

اگر مشکلات کشف خط میخی را با خط مصری قدیم مقایسه نمائیم معلوم خواهد شد که این مشکلات بر مراتب از مشکلات شامپولین بیشتر بوده است. چنانکه گذشت مصری ها خط تصویری داشتند در صورتیکه سومریها که قدیمترین ساکنین بین النهرین هستند در صدد برآمدند که کلمات را بروی لوحهای از خاک پخته نقر نمایند و لهذا خط تصویری را کنار گذاشته بطریقه تازه ای بوسیله نقوش کوچکی که بی شباهت بمیخ و یا بحرف فرنگی نیست متوسل گردیدند.

برای فهمیدن این مسئله بهتر است مثالی چند بیاورم:

ابتدا وقتی با کمک میخ یا درفش صورت ستاره ای به روی آجر خام نقر میکردند

بدین شکل بود:

اما این نقش خیلی ساده نبود و لهذا اندکی پس از آن زمان هنگامیکه مفهوم

Niebuhr (۱)

Cunéum (۲)

Grotefend (۳)

Henry Rawlin son (۴)

آسمان با مفهوم ستاره توأم گردید تصویر مزبور ساده تر گردیده بدین شکل در آمدولی

همین سادگی صورت اسرار آمیزی بدوداد :

به همین طریق صورت گاو نیز
که در ابتدا باین شکل بود :

رفته رفته بدین صورت درآمد:

و صورت ماهی که در ابتدا بدین
شکل بود کم کم

بدین شکل درآمد

تصویر آفتاب که در ابتدا دایره ای بیش نبود

بدین صورت درآمد

اگر ما بخواهیم با خط سومری يك كشتی را نشان بدهیم که دارای چنین

شکلی است

باید آنرا بدین شکل ترسیم نماییم

بدیهی است که استعمال این طریقه برای ادای مقصود مشکل بنظر میآید ولی
متجاوز از سی قرن سومریها و بابلیها و آشوریها و ایرانیها و همچنین اقوام ملل دیگری

گاه بدان سرزمین پر نعمت راه یافتند ادای مقصود خود را بهمین طرز و شیوه نوشتند. تاریخ بین النهرین تاریخی است سرتاسر پراز جنگ و ستیز و هجوم و استیلا. ابتدا سومریها از راه شمال به آنجا دست یافتند. ملت سفید پوستی بود که لابد در اراضی کوهستانی سکنی میداشته است. خدایان خود را در قلعه کوههاستایش میکرد و وقتی ساکن سرزمین مسطحی شدند کوههای مصنوعی کوتاهی ساختند و معابد خود را در قلعه آنها برپا نمودند. هنوز ساختن پله کاه را نمیدانستند و لهذا بوسیله غلام گردشهایی که دورا دور آن کوههای مصنوعی پیچیده بود، بالا میرفتند. معمارهای عهد ماساختن غلام گردشهایی را که در بعضی ساختمانهای بزرگ از قبیل ایستگاههای خط آهن بکار میبرند از سومریها آموخته اند. بعدها اقوام دیگری وارد سرزمین بین النهرین گردیده و سومریها با آنها آمیخته یکسره منحل گردیدند. اما برجهایی که در آن زمان ساخته بودند هنوز در میان خرابیهای بین النهرین برجاست و هنگامیکه قوم یهود را باسیری به بابل آوردند ناظر آن برجها گردیدند و آنها را برجهای باب (۱) یعنی برجهای بابل نامیده اند و کلمه بابل از همین لفظ مشتق است.

سومریها چهار هزار سال پیش از میلاد مسیح ب سرزمین بین النهرین آمدند و لسی طولی نکشید که قوم دیگری با اسم اکادی ها بر آن خاک استیلا یافته سومریها را مغلوب و منکوب نمودند و اکادی ها از جمله ایلات و عشایر متعددی بودند که در صحرای عربستان زندگی میکردند و بزبان مشترکی تکلم مینمودند که بزبان سامی مشهور گردید. چونکه در زمانهای سابق آن ها را از اخلاف مستقیم سام، پسری از پسران حضرت نوح میدانستند. هزار سال پس از آن اکادیها نیز نوبت خود مغلوب اموئیت ها شدند. موئیت ها نیز قومی سامی و صحراگرد بود و یکی از معدنترین پادشاهان آنها موسوم به هامورابی در شهر بابل قصر با شکوهی بنا نمود و قوانین زیادی برای ملت خود وضع نمود که از رکت آن کشور بابل منظمترین کشور دنیای قدیم گردید. سپس نوبت بقوم خطی رسید که ذکر آنها در تورات آمده است. خطی ها آنچه را که نتوانستند غارت نموده و ب خاک خود بپزند خراب و ویران ساختند ولی آنها نیز مغلوب قوم دیگری گردیدند که خدائی را بنام آسور که خدای بیابانها بود میپرستیدند و بهمین مناسبت خود را آشوری میخواندند و شهر فینوا را مرکز سلطنت دهشتناک خود ساخته سرتاسر آسیای غربی و مصر را بتصرف در آوردند و ملل و اقوام بسیاری را با چنگار خود نمودند. آشوریها تا آواخر قرن هفتم پیش از مسیح با قدرت تمام سلطنت نمودند اما در همان اوقات قوم سامی دیگری با اسم کلدانیها از نو شهر بابل را ساختند و بابل مشهور

ترین شهر آن عصر گردید. بخت النصر که معروفترین پادشاهان این قوم است مشوق علم و دانش بود و ما معلومات امروزه خود را در زمینه نجوم و ریاضیات مدیون کشفیات ابتدائی آن قوم هستیم . در سنه ۵۳۸ پیش از مسیح يك قوم جوان چوپان پیشه ای بنام ایرانیان بابل را تصرف نمود و سلطنت کلدانیها را منقرض ساخت. چیزیکه هست دوست سال بعد سلطنت ایرانیان نیز بدست اسکندر مقدونی منقرض گردید و این فاتح یونانی این مملکتی را که بمنزلۀ بوتۀ بود که آنهمه اقوامی سامی را بهم جوش داده بود بصورت يك ایالت یونانی درآورد.

حالا دیگر نوبت برومیا رسیده است . پس از رومیها بین النهرین بدست ترکها افتاد و این سرزمین که دومین مرکز تمدن دنیا بود ، بصورت ویرانه ای درآمد که دندانه هر قصرش درس عبرتی برای جهانیان میباشد .

حضرت موسی

تاریخ حضرت موسی دلیل و پیامبر قوم یهود

در طی قرن بیستم قبل از میلاد يك عشیرهٔ حقیر بی اهمیتی که عبارت بود از چوپان های سامی نژاد ، موطن خود را که در سرزمین اور در دهنهٔ فرات و شط العرب واقع بود رها نموده و در جستجوی چراگاه تازه ای وارد سرزمین پادشاهان بابل گردید. سپاهیان شاهی آنها را بیرون راندند و این قوم در جستجوی خاکی که بتوانند در آنجا چادر های خود را بآزادی برپا سازند ، بطرف مغرب روان گردیدند .

چشم حضرت موسی بارض موعود افتاد

این گروه چوپان، عبریه‌ها و یاجنانکه ما آنانرا میخوانیم یهودیه‌ها بودند. سالهای دراز در اطراف سرگردان بودند و با مصائب بسیاری مواجه گردیدند تا عاقبت بـخاک مصر رسیده در آنجا پناهنده شدند . متجاوز از پانصد سال در آن سرزمین ساکن بودند

تا اینکه قوم یغماگر و راهزن هیکنزوس بوطان ثانوی آنها دست یافت .
(بطوریکه در ضمن تاریخ مصر در پیش بدان اشاره گردید) این یهودیان با
هیکنزوسها کنار آمدند و توانستند در اماکن و چراگاههای خود بمانند اما وقتی که
مصریها پس از زد و خورد و کشمکش بسیار بیگانگان را از مملکت خود رانده ، استقلال
خود را بدست آوردند ، روزگار شومی برای یهودیها شروع گردید . مصریها آنها را
بحمام غلامی و بندگی تنزل داده بکارهای راه سازی اهرام باز داشتند و از آنجاییکه
سربازان مصری بنگهبانی راه ها و جاده ها گماشته شده بودند راه گریز برای یهودیها
بسته بود .

پس از سالیان دراز و پرمخت ، جوانی از قوم یهود بنام موسی که زمان دراری در
بیابان زیسته بود و بقدر و قیمت پارسائی آباء و اجداد خود پی برده بود ، موجبات رستگاری
قوم یهود را فراهم ساخت . آباء و اجداد حضرت موسی پشت پا بزندگان شهری و
شهر نشینی زده و راضی نشده بودند که تجملات و عیش و نوش مردم مصری ، خصائل ذاتی
آنها را سست و نابود سازد .

موسی بصمیم گرفت که آتش علاقمندی قوم خود را بخصائل و صفات آباء و اجدادی
در نهاد آنها برافروزد . بهر تدبیری بود خود را از چنگ سپاهیانی که مأمور دستگیری
او بودند رها ساخته و قوم خود را در وسط بیابان بیای کوه سینا رسانید . حضرت موسی
در طی زندگانی مجرد و طولانی خود در بیابان بیستش و ستایش خدای مقتدریکه بر رعد
و برق و باد و طوفان حاکم و آمر بود و بر آسمان و زمین سلطنت داشت و حیات و ممات
چوپانها دید و قدرت اوست ، سرگرم بود .

این خدائیکه از جمله خدایان بسیاری و در صحراهای عربستان مورد عبادت ساکنین
آن سرزمین بود یهوه نام داشت و در پرتو تعلیمات حضرت موسی تنها خدای عبریان
گردید . روزی از روزها حضرت موسی ناپدید گردید در افواه افتاده بود که باد و تخته
سنگ براشیده از میان جمعیت بیرون رفته است . در آن روز قلّه کوه سینا نامرئی بود تند باد
ابر سیاهی را آورده کوه را در زیر حجاب آن پنهان ساخت ، بطوریکه چشم انسانی در
آنجا چیزی را نمیدید . چون حضرت موسی برگشت یا للعجب که بر روی سنگهایی که در
دست داشت خدای قوم یهود در همان وقتی که رعد و برق گوش عالم را کرم نموده بود ،
احکام خود را نقش کرده بود . از آن ساعت ببعد قوم یهود ، یهوه را خدای یکتا و سلطان
و مالک حیات و ممات و تقدیر خود شناخته بدو مومن شده و شکر او را بجا آوردند
که با احکام ده گانه ، معجز آیتی که بدانها فرستاد آنها را بزندگان مقدس هدایت
فرموده است .

وقتی حضرت موسی قوم خود را دعوت نمود که راه بیابانرا پیش گرفته و بسیر

خود ادامه بدهند، اطاعت امرش را بر خود واجب شمرند و چون به آنها فرمود که چه باید بخورند و چه باید بنوشند و چه چیزها را باید بر خود حرام سازند تا بتوانند در آن آب و هوای سوزان تندرست بمانند، احکامش را پذیرفتند.

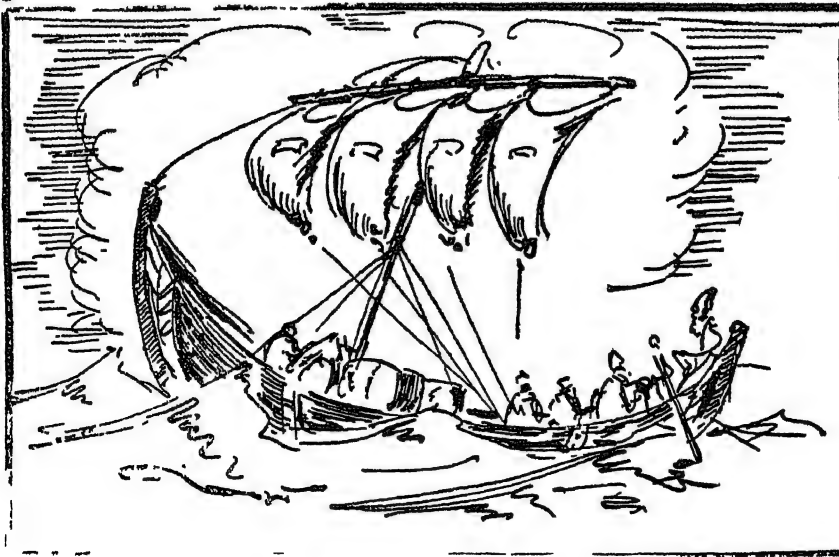
پس از سالها بیابانگردی عاقبت سرزمینی رسیدند که دلبسند و مبارك بنظر آمد. سرزمینی بود موسوم به فلسطین یعنی مسکن **فی لیستوها** یا **فی لیسترها** اینها قوم کوچکی بودند که از وطن خود یعنی جزیره کزیت در دریای مدیترانه رانده شده و بدین ناحیه پناهنده شده بودند. بدیختانه در قسمتهای داخلی فلسطین قوم دیگری از اقوام سامی ساکن بودند بنام کنعانیان. با اینهمه یهودیها بزور راه خود را ادامه داده بدره ها رسیدند و حتی توانسته اند چندین شهر بسازند و معبد بزرگی در یکی از شهرها که موسوم به ژروزالم برپا کنند. ژروزالم که بمعنی «خانه صلح» است همان شهری است که به بیت المقدس معروف میباشد.

حضرت موسی دیگر مدتی بود که رهنمای قوم خود نبوده از دور چشمانش بدامنۀ کوههای فلسطین افتاد آنگاه دیدگان خسته خود را برای ابد فرو بست و بعالم بقا رهسپار گردید. در راه **یهوه** با ثبات قدم و وفاداری تام و تمام فداکاری نموده بود. نه تنها برادران خود را از قید بندگی آزاد ساخت، بلکه بنعمت گرانبهای آزادی و استقلال و سیادت رسانید. آنها را دارای وطن مخصوص نموده بود و از برکت وجود او قوم یهود اولین ملتی در تاریخ گردید که خدای یگانه را پرستید.

فنیقی ها

فنیقی ها الفباء را بما آموختند

فنیقی ها ، همسایگان یهودیها ، قومی بودند سامی که از زمانهای قدیم در سواحل دریای مدیترانه مستقر گردیده بودند . در آنجا دوشهر با استحکامات ساخته بودند که یکی موسوم به تیرودیگری به صیدون ، و طولی نکشیده که تمام تجارت را در آبهای غربی در دست گرفته بودند . کشتیهایشان مرتباً با خاک یونان و ایطالی رفت و آمد میکرد و حتی از تنگه جبل الطارق گذشته بجزایر سیلی (۱) رسیده از آنجا قلع خریده بار میکردند . در هر کجا لنگر میانداختند تجارتخانه برپا میساختند و بآن نام « کلونی »

کشتی تجارتی اهالی فنیقیه

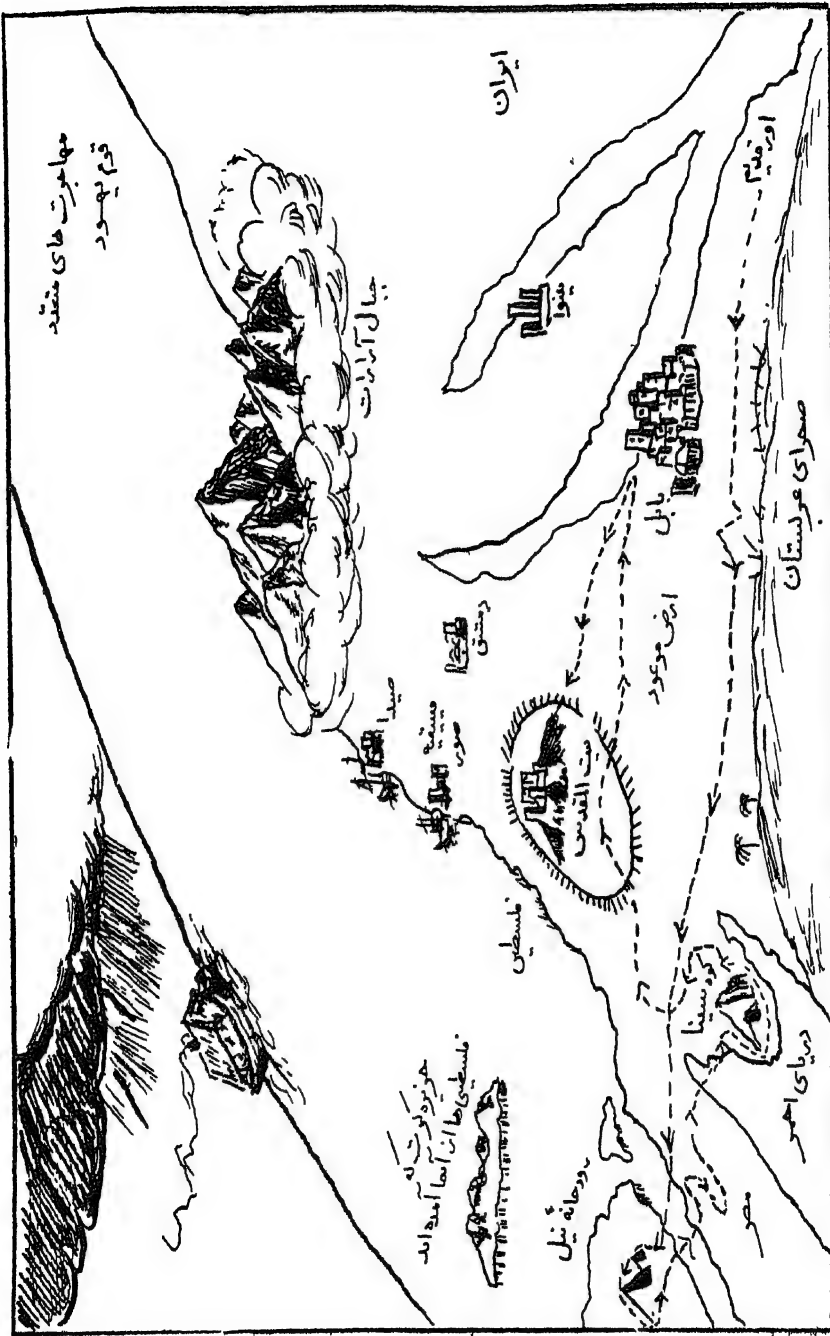
(مستعمرات) میدادند . بسیاری از این « کلونی » ها رفته رفته بصورت شهر درآمد و از آنجمله است شهر گادیس و ماریسیل .

هرجنسی را که برایشان نفع داشت خرید و فروش میکردند و زیاد در معاملات بهدای وجدان گوش نمیدادند. اگر بخواهیم حرف اقوامی را که با آنها همسایه بودند باور کنیم باید بگوئیم که کلمات : درستی، امانت و شرافتمندی در نزد آنها معنی درستی نداشته است، و بعقیده آنها غایت مقصود کیسه پر بوده است. در حقیقت نیز مردم ناهموار و ناهنجاری بودند و هیچکس دوست آنها نبود. با اینهمه بنسلهای آینده نوع بشر خدمتی بس گرانبها نموده اند باین معنی که الفبا را بآنها داده اند.

فنیقی ها با طرز کتابتی که سومری ها اختراع نموده بودند آشنا بودند و لسی معتقد بودند که استعمال این علام و رموز میخی زیاد وقت میگیرد، و از آنجائیکه مردمانی بودند عملی و اهل معامله و حاضر نبودند که برای تهیه دیواره نامه تجارتی بروی الواح چندین ساعت از عمرشان را ضایع سازند و تضییع وقت را حرام میشمردند. در فکر چاره ای برآمده خطی اختراع کردند که براتب از خط قدیمی بهتر و آسانتر بود. بعضی از تصاویر خط مصریها را گرفتند و مقداری از علام میخی شکل سومریها را هم ساده تر ساخته و از مجموع آنها برای خط الفبائی ترتیب دادند. شاید ظاهر خط قدیمی زیباتر بنظر میرسد ولی زیبائی ظاهر را فدای معنی کردند و ترجیح دادند خطی داشته باشند که کمترین وقت بگیرد، و لوزیاد ظاهر دلپسندی نداشته باشد و خاصه آنکه بجای هزاران تصویر مختلف خطی ساختند که بیشتر از بیست و دو حرف نداشت.

بعدها همین خط از طریق دریای اژه یونان رسید. یونانیان بنوبت خود چندین حرفی بر آن افزودند و این خط اصلاح شده را از یونان بایطالی بردند. رومیان باز در شکل پاره ای از حروف تغییراتی بعمل آوردند و بنوبت خود الفباء را باقوام وحشی صفت اروپای غربی آموختند. همین اقوام وحشی صفت نیاکان ما هستند و بهمین ملاحظه الحال این کتاب را با الفبائی نوشته شده که از الفبای فنیقی مشتق است نه بخط هیرو گلیفی مصری و یا بخط میخی سومری.

هند و اروپائی‌ها

ایرانیان هند و اروپائی بر اقوام سامی و بر کشور مصر دست یافتند. از زندگانی مصریان و بابلی‌ها و آشوری‌ها و فنیقی‌ها تقریباً سی قرن می‌گذشت و در اقوام کهنسال، و محترم حوزه نیل رفته رفته آثار خستگی پدیدار بود و سرنوشتشان با ظهور ملت جوان و نیرومندی که در دامنه افق نمودار گردیده بود پایان یافت. این مردم تازه را هند و اروپائی می‌خوانیم چون آنها نه تنها برخاک اروپا استیلا یافته بودند بلکه برخاک هندوستان نیز عنان سلطنت و حکومت را بدست گرفته بودند و طبقه حاکمه از آن‌ها تشکیل می‌یافت.

هر چند هند و اروپائی‌ها نیز مانند سامیان سفید پوست بودند ولی بزبان دیگری تکلم می‌کردند که اصل مشترك تمام زبانهای اروپائی است بواسطه‌ی زبان مجاری و فنلاندی و لهجه‌های باسکی (در شمال اسپانیا).

این قوم پیش از آنکه در میدان تاریخ ظهور کنند، چندین قرن در سواحل دریای خزر ساکن بودند. روزی خیمه‌ها و چادرهای خود را بار کردند و بقصد کشف مسکن و مأوای و آبشخور تازه‌ای براه افتادند. گروهی از آنان بجانب سرزمین کوهستانی آسیای وسطی روان شدند و چندین قرن در میان کوههای مرتفعی که دشت وهامون ایران را در میان گرفته زندگانی کردند. دسته دیگری از آنان بجانب بساخر روانه گردیده برخاک اروپا استیلا یافت. چنانکه داستان آن پس از این در موقع ذکر تاریخ یونان و روم خواهد آمد.

اکنون بدنبال آریائی‌ها روان و ناظر سرنوشت آنها خواهیم بود. بسیاری از آنان بهدایت ودالات زردشت که مربی و دانشمند بزرگ آنها بشمار می‌آمد از سرزمین کوهستانی خود بسوی رودخانه سند روان و در امتداد آبهای تند و سریع آن بطرف دریا رهسپار گردیدند.

دسته‌های دیگری از آنها در نواحی کوهستانی آسیای غربی ماندند و در همان سرزمین با اسم مد‌ها و ایرانیان بطوریکه نام آنها از مورخین یونان بما رسیده سلطنت هائی تشکیل دادند که در ابتدا نیم مستقل بود ولی طولی نکشید که بساوج استقلال و عظمت رسید.

مدها در قرن هفتم پیش از میلاد مؤسس سلطنت مد گردیدند. ولی این سلطنت چندی بعد بدست سیروس که در سرزمین انشان رئیس ایل و عشیره ای بود منقرض گردید و سیروس پادشاه ایرانیان شد و در نتیجه کشور گشائی های او جانشینانش شهریاران با عظمت آسیای غربی و مصر گردیدند. در این پیشرفتهای مظفرانه، ایرانیان در در آسیای غربی خود را با رقابت و مخالفت دسته های دیگری از اقوام هند و اروپائی روبرو دیدند که چندین قرن پیش از آن وارد خاک اروپا گردیده به شبه جزیره یونان و بجزایر دریای اژه دست یافته بودند. همین رقابت میان ایرانیان و یونانیان مسبب جنگهای معروفی گردید که در طی آن پادشاهان بزرگ ایران داریوش و خشایارشا

بقسمت شمالی شبه جزیره یونان لشکر کشی نموده آنجا را در تحت محاصره و استیلا در آوردند.

پس از آن خاک یونان را مورد تجاوز قرار داده میخواستند در آن سرزمین استقرار دائمی بیابند. ولی در مقابل قوه دریائی شکست ناپذیر یونانیان که راه را بر لشکریان ایرانی بست، پادشاهان خاک آسیا نتوانستند بمقصود برسند و بنا کامی مجبور بمراجعت گردیدند.

میسنه در آرگولی

این جنگها را میتوان اولین تصادف و نلاق بین آسیا که مری قدیمی اروپائیان است با اروپائیه که جوانترین و پر جوش و خروش ترین شاگرد آسیا بشمار میآمد دانست. ولی تصادفات بین آسیا و اروپا در تاریخ دامنه دورودرازی دارد. مادر طی فصول بسیاری از این کتاب خواهیم دید چطور مخالفت و زد و خورد بین شرق و غرب تا بامروز پایان نیافته و دوام دارد.

دریای اژه

در بیان آنکه اقوام دریای اژه تمدن قدیم آسپار ابر زمین اروپای وحشی بردند

منگامیکه هاینریش شلیمان (۱) کودکی بیش نبود پدرش تاریخ ترویا (۲) را برای او حکایت میکرد. از این داستان بیشتر از هر داستانی دیگری که شنیده بود لذت میبرد و در نزد خود تصمیم گرفت که چون بزرگ شود و بتواند از خانه پدری بدر آید به یونان مسافرت خواهد کرد و ترویا را کشف خواهد نمود. هیچ فکر نمیکرد که پدرش کشیش فقیر دهکده ای از خاک مکلنبورگ (۳) در آلمان بیش نیست ولی متوجه بود که احتیاج پول خواهد داشت و از اینرو در صدد برآمد که بدو مبلغی گرد آورده سپس بمسافرت

اسب ترویا

و حفاریات بپردازد. از قضا طالعش یار بود و در آنسند مدتانی توانست ثروت هنگفتی بدست آورد و بمحض اینکه از این رهگذر آسوده خاطر گردید بجانب شمال غربی آسیای صغیر روان گردید، چون بعقیده او ترویا در قدیم در آنجا واقع بوده است.

در آن گوشه خاک آسیای صغیر تپه بلندی وجود داشت که بر صفحه آن گندم میکاشتند و بر طبق روایات

معروف بود که قصر پادشاهی پری یاهوس (۴) پادشاه ترویا در آنجا واقع بوده است. شلیمان که جوش و خروشش از علم و اطلاعاتش افزون بود وقت خود را بتحقیقات

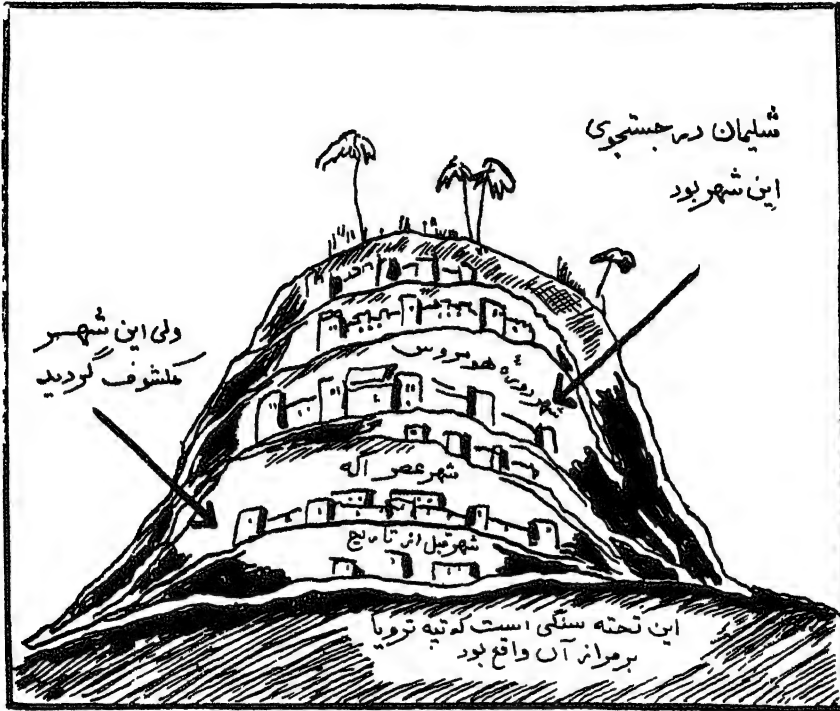
۱ - H. Schliemann

۲) بحر بی طراوده (مترجم)

۳ - Mecklenburg

۴ - Priamus

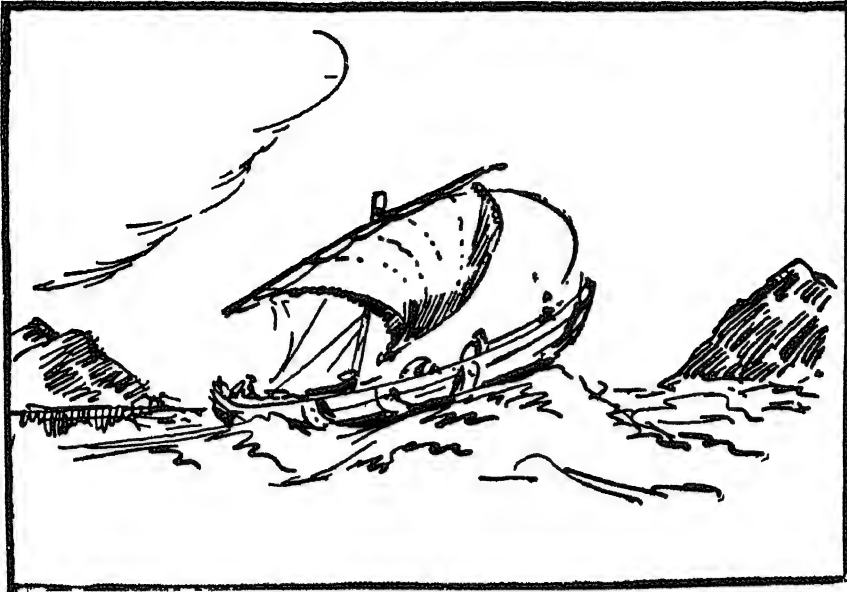
و تفحصات مقدماتی تلف نساخت و بی درنگ بنای حفاری را گذاشت و چنان در این کار جدیت بخرج داد که گودالی را که حفر کرده بود در وسط خرابیهای شهری سربدر آورد، که دست کم هزار سالی از شهر ترویا که شاعر قدیم یونان هومروس از آن سخن رانده قدیمی تر بود. آنگاه حادثه غریبی رخ داد. باین معنی که اگر شلیمان مقداری سنگهای سائیده که حکم تیشه و تبر را داشت و یا قطعاتی از کاسه و کوزه های شکسته

شلیمان در جستجوی این شهر بود

که عموماً بمردم قبل التاریخی که پیش از فرارسیدن یونانیان در آن سرزمین سکنی داشتند نسبت میدهند، در زیر خاک بدست آورده بود چندان مایه تعجب نمیگردید. اما شلیمان چندین مجسمه زیبا و جواهر آلاتی گرانبها و ظروف منقوشی پیدا نمود که بر یونانیان قدیم مجهول بود. شلیمان حق داشت ادعا کند که لا اقل ده قرن پیش از جنگ بزرگ ترویا در سواحل دریای اژه مردمانی از نژاد اسرار آمیزی زندگانی میکردند که از جهات بسیار بر یونانیان نیم وحشی تفوق میداشته اند و پس از هجوم و استیلای یونانیان بر آن سرزمین تمدن آنها را ویران و مضمحل ساخته و یا آنها را بطوری در خود منحل ساخته و از بین برده اند که دیگر کمترین اثری از آن تمدن در آثار یونانی باقی نمانده

بوده است. بعدها معلوم گردید که این ادعای شلیمان مقرون بحقیقت بوده است. چون هنگامیکه شلیمان در سنه ۱۸۷۸ میلادی درخرا بهای میکنه (۱)، که بقدری قدیمی بود که

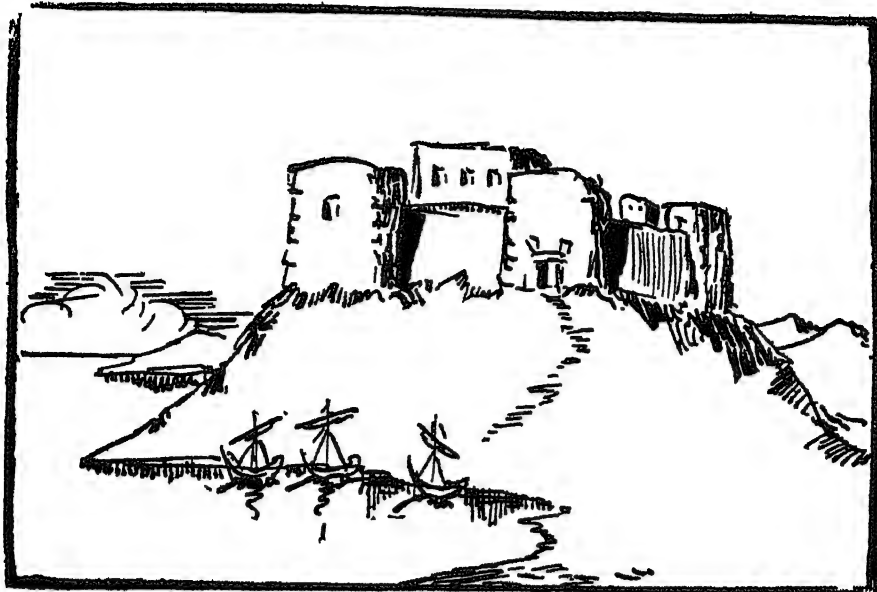

دریای اژه

حتی اسباب شگفت سیاحان رومی گردیده بود که گذارشان در قدیم الایام بدانجا افتاده بود، بهفریات پرداخت در زیر خاک بمحوطه مدوری که نخسته سنگهایی آنرا پوشانده بود دست یافت که بمنزله گنجی بودس پر بها. این بنیاد گار مردم اسرار آمیزی بود که در سواحل خاک یونان شهرهای مستحکمی بنا کرده بودند و دیوارهایی چنان بلند و کلفت ساخته بودند که یونانیان آنرا اقوم غولان (باصطلاح یونانیان قلیان) خوانده آنها را باخدایان برابر و همسر دانسته و عقیده داشتند که این عوجها و عمالقه باتخته سنگهای کوه، توپ بازی میکردند. اکنون تحقیقات عمیق و دقیقی که در باب این خرابه ها بعمل آمده، بسیاری از این افسانه ها را از میان برده است و معلوم گردیده که بابیان این ساختمانهای صنعتی و این قلاع و مستحکامات بسیار عظیم، ساحر و جادوگر نبوده بلکه بازرگانان و دریانوردانی بیش نبوده اند و در جزیره گریت و در چندین جزیره کوچک دیگری از جزایر دریای اژه زندگانی میکردند. اینان ملوانان پر دل و جسوری بودند که از برکت وجود آنها این سواحل مرکز تجارتی مهم و بازر داد و ستد بین ممالک متمدن مشرق زمین و اقوام اروپائی گردید که وفته رفته مراحل توحش را داشتند بیایان میرسانند.

مردم گریت و جزایر دریای اثره متجاوز از هزار سال در جزایر خود دارای سلطنت و تمدنی شده بودند که از لحاظ هنرمندی دارای مقام بلندی بود. بزرگترین شهر آنها

شهری از مردم اثره در خاک یونان

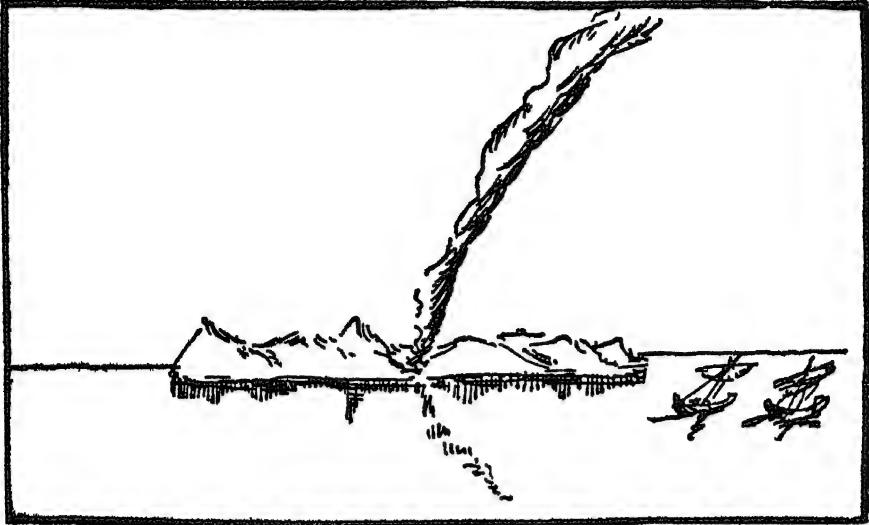
بنام کنوسوس (۱)، واقع در نواحی شمالی جزیره گریت از لحاظ مؤسسات صحنی و از نظر لوازم رفاه کاملاً بصورت یکی از شهرهای این عصر بود. قصر آن شهر لوله های مضبوطی برای منجلاب داشت و خانه ها دارای بخاری بودند و شهر کنوسوس اولین شهری بود که ساکنینش میتوانستند هر روز در حمامهای خصوصی خود آب تنی کنند. قصر سلطنتی دارای پلکانهای مارپیچی و سفره خانه وسیعی بود که مایه شهرت آن گردیده بود. سردابهای قصر، که برای شراب و روغن زیتون غله و حبوبات بمنزله انبار بود، چنان وسعتی داشت و پر پیچ و خم بود که وقتی اولین بار چشم یونانیان بدان افتاد اسم «لابی رانت» (۲) بدان دادند، یعنی جایی که بقدری ساختمانش کج و معوج است که اگر کسی داخل شود و درش را ببندند هرگز به بیرون راه نخواهد یافت.

اما اگر کسی بپرسد که سلطنت قوم اثره بکجا انجامید و اسباب انقراض واضع الحال آن کدام است جوابی بدین سؤال نمیتوانیم بدهیم. هر چند اهالی گریت، نوشتن می دانستند ولی تا بحال خطوط آنها با استثنای يك نوع از آن خوانده نشده است و از اینرو تاریخ آنها هنوز چنانکه باید و شاید بر کسی معلوم نیست و نقداً

۱- Knossos

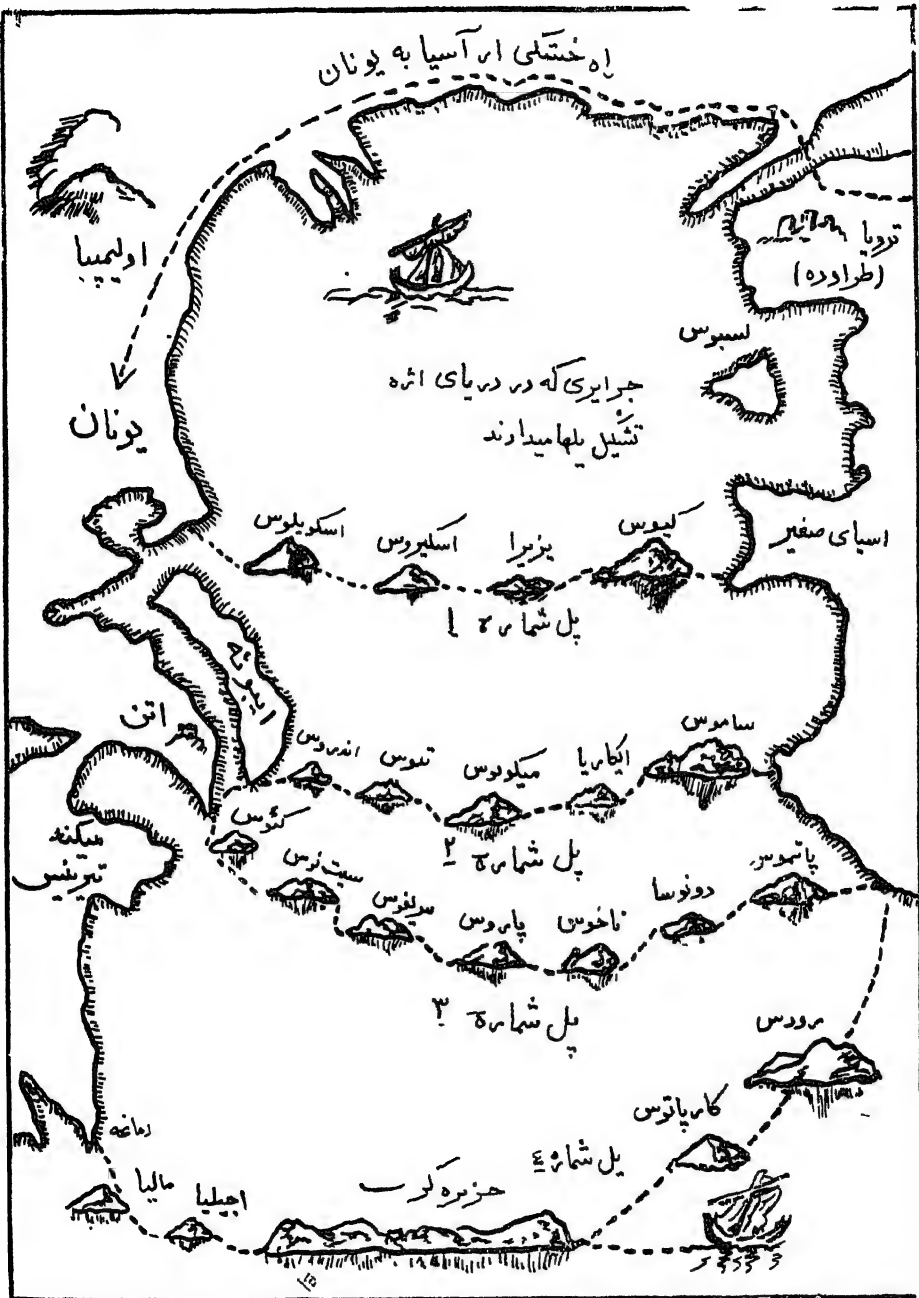
۲- Labyrante

باید تاریخ آن قوم را از زبان خرابه هایی که از آنها باقی مانده است بشنویم و بهمان قدر قانع باشیم . از این خرابه ها همینقدر میتوان استنباط نمود که ناگهان ملتی که از لحاظ تمدن پایین تر از اهالی کریت بود و اندکی قبل از آن تاریخ از نواحی شمالی اروپا بدانجا رسیده بوده ، بر آنها استیلا یافته است. و اگر اشتباه ننماییم میتوانیم

زوال شهر کنوسوس

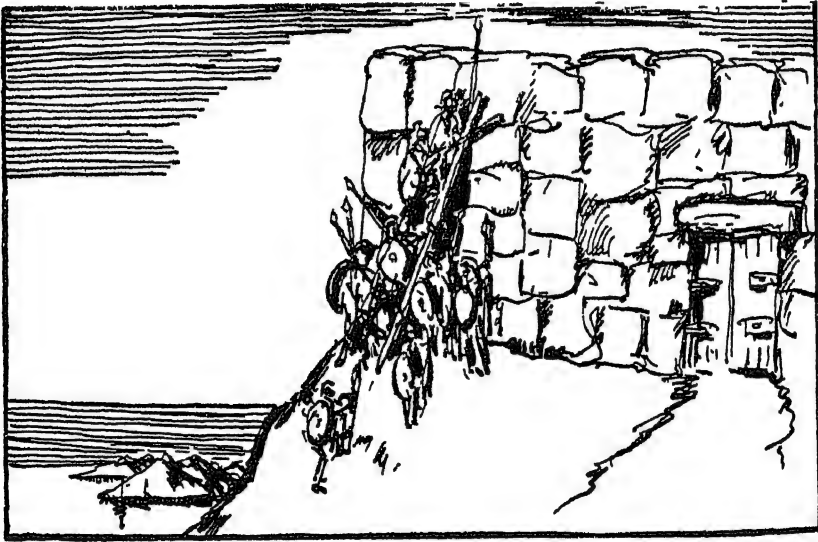
ادعا کنیم که این قومی که بر جزیره کریت دست یافت و مشغول انقراض و اضمحلال تمدن کریت و اثره گردید همان ایلات شبان و گله دار وحشی خوئی بودند که در همان اوقات بشبه جزیره ای که در میان دریای آدریاتیک و دریای اثره واقع است، دست یافته بودند و امروز ما آنرا بنام یونانیان میخوانیم .

یونانیان

در بیان آنکه در همان زمان هلن ها که قومی بودند هند و اروپائی برخاک
یونان دست یافتند

اهرام مصر هزاران سال از عمرشان گذشته بود و رفته رفته بطرف پیری وانحساء
میرفتند و همامو را بی پادشاه خردمند بابل در گذشته و چندین قرن در قمر خاک آرمیده
بود، که ایل چوپان کوچکی موطن خود را که در سواحل رودخانه دایوب بود رهسار

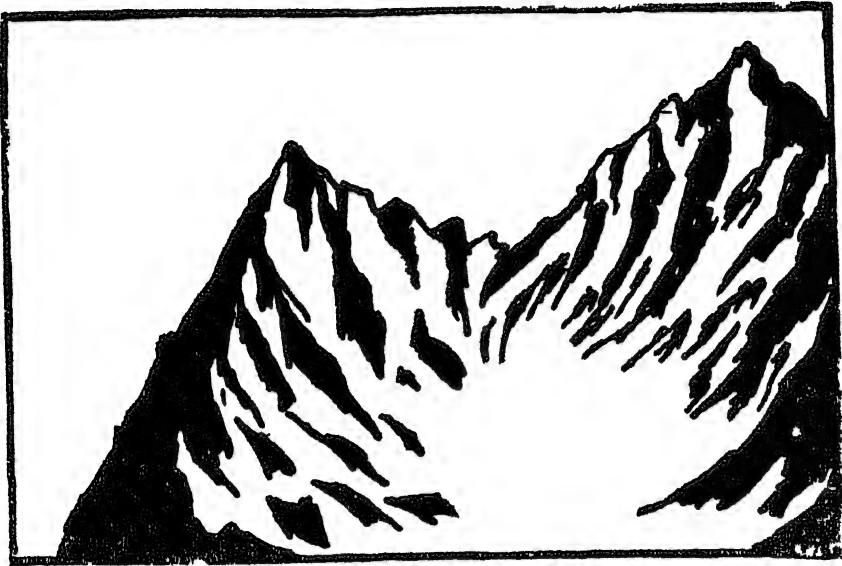
آ که ئی های یکی از شهرهای اهالی اژه را میگیرند

ساخته و در جستجوی چراگاههای تازه ای بجانب جنوب روان گردید . آنان را هلن
میخواندند و این اسم را بمناسبت نام هلن که بسر دو کالیون (۱) و پیرا (۲) بود بآنها
داده بودند . موجب داستانهای اساطیری دو کالیون و پیرا تنها دو نفری بودند که از طوفان

Deucalion - ۱

Pyrrha - ۲

بزرگی که در سالبان پیشین تمام نوع بشر را معدوم ساخته بود ، نجات یافته بودند و این همان طوفانی بود که زویس (۱) خدای نوانا و قادر ازفرط خشم و غضب برای عقوبت بدگان کیهکار خود از تختگاه خود ، از فراز کوه المپ که منزلگاه خدایان است ، بارل کرده بود . ما اطلاعی درباره این هلمن‌های عهد نخستین در دست نداریم . توکیدیدس (۲) که شرح انقراض شهر آتن را نوشته و برای ما یادگار گذاشته است درباره هلمن‌ها که نیاکان خود او میباشند میگوید عده آنها زیاد نبود و با احتمال قوی این سخن او باید مقرون بحقیقت باشد . هلمن‌ها مردمی بودند که بآداب

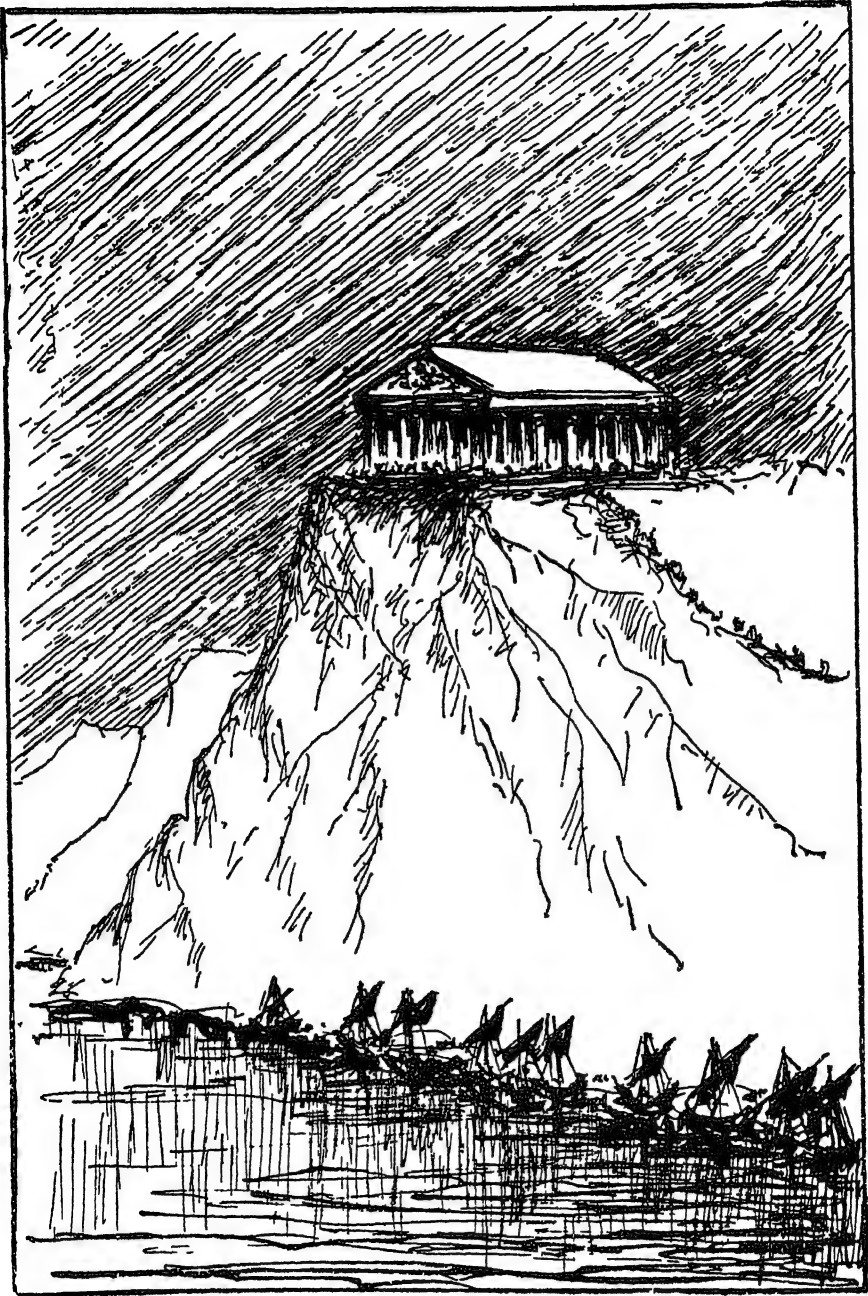
کوه المپ منزلگاه خدایان

زندگانی آشنا نبودند و مانند سگ و خوک زندگانی میکردند و وقتی دشمنی رامیکشتمند جسد او را جلوی سگان وحشی که پاسبان گله آنها بود می انداختند و اعتنائی بحق و دیگران نداشتند و وقتی بخاک یونان دست یافتند ساکنین محلی آنجا را که پلاسگ (۳) حقوق نام داشتند قتل عام کردند و خانه و دارایی آنها را گرفتند و زنان و دختران آنها را اسیر کردند و تصانیف بلدی در شجاعت طایفه آکائی‌ها که زودتر از دیگران کوه‌های تسالی و پلوپونس (۴) را بتمصرف در آورده بودند ساختند . ولی در اینطرف و آنطرف

(۱) Zeus خدای بزرگ یونانیان است . نام یونانی او ژوپیتر (Jupiter) است .
(۲) Thukydides مورخ بزرگ یونانی که در قرن پنجم پیش از میلاد بدنیا آمده و در اواخر قرن چهارم درگذشت .

(۳) Pélasges و بفرانسوی پلاژ

(۴) Pèloponnés و بفرانسوی پلوپونز Pèloponèse

معبد یونانی

احیاناً چشمشان در بالای تخته سنگها بقصرهای آگه‌ئی‌ها میافتاد ، اما چون سر بازان آگه‌ئی دارای شمشیرهای فلزی و سپر بودند و با تبرهای سنگی بچنگ آنها رفتن کار عقل نبود ، جرئت نزدیک شدن بآنها را نداشتند .

هله‌ن ها قرن های متمادی از این دره بآن دره و از این دامنه کوه بآن دامنه کوه در سیر و سیاحت بودند ، تا وقتیکه رفته رفته تمام سرزمین آن خاک مسکون گردید و مهاجرت هله‌ن ها پایان یافت . آنگاه تمدن یونان آغاز گردید و عاقبت کنجکاو یروستانیان یونانی که در مقابل مساکن و منازل اهالی آگه از دور شاهد و ناظر آنها بودند معرک آنها گردید که بسراغ همسایگان خود روان شوند و همین که بدانها نزدیک شدند دیدند از این مردمی که در پس دیوارهای قطور شهرهای میسکنه (۱) و تیرینسی (۲) زیست دارند میتوانند بسیار چیزهای مفید بیاموزند .

مردم یونان شاگردان مستعدی بودند و بزودی بساختن این سلاحهای آهنی شگرفی که اهالی آگه از بابل و تب (مصر) آورده بودند آشنا شدند و اندکی پس از آن بقنون و اسرار دریا نوردی نیز دست یافتند و برای حوائج خود شروع بساختن قایقها و کشتیهای کوچکی نمودند .

همینکه آنچه را که مقدور بود در مکتب اهالی آگه آموختند بر تجارت افزوده بر ضد مرییان خود برخاسته آنانرا از مساکن و جزایر خود بیرون راندند و رفته رفته بوسیله دریانوردی بر تمام شهرهای اهالی آگه دست یافتند و عاقبت در قرن پانزدهم قبل از میلاد شهر کنوسوس را خراب و ویران ساختند ، بطوریکه ده قرن پس از آنکه قدمشان بر سرزمین یونان رسیده بود صاحب و مالک بلامعارض آن دیار گردیده و جزایر آگه و تمام سواحل آسیای صغیر را در حیطه تصرف خود در آورده بودند و در قرن یازدهم قبل از میلاد ترووا را هم که آخرین سنگر تجارت اقوام متمدن بود و بران ساختند و میتوان گفت که تاریخ واقعی اروپا از آن زمان آغاز گردید .

شهرهای یونانیان

در بیان آنکه شهرهای یونانی در واقع در حکم ممالکی بودند

ما مردم این دوره کلمه «بزرگ» را خوش داریم. بخود می‌بالیم که اهل «بزرگترین» ممالک هستیم و «بزرگترین» قوه دریائی عالم را داریم و «بزرگترین» سیب زمینی‌ها و پرتقال‌ها را بعمل می‌آوریم و در شهرهای زندگانی می‌کنیم که چون دارای ملیونها نفوس است، به «شهرهای ملیونی» معروف گردیده است و پس از مکه در «بزرگترین» قبرستانها بخاک می‌رویم.

اگر یکنفر از اهالی یونان قدیم این سخنان را میشنید از فهمیدن آن عاجز میماند. یونانیان قدیم طبعاً معتدل و اعتدال پرست بودند و هر چیزی را موزون و در حدود اندازه میخواستند و اهمیتی بجیزهای عظیم و کلان نمیدادند. این اعتدال‌پروری چنان در رک و ریشه آنها رسوخ یافته بود که از مذهب تالحد تمام حرکات و سکناتشان بر طبق قاعده و قانون توازن و اعتدال بود بطوریکه آثار آن در سرتاسر ادبیاتشان مشهود است. بهمین ملاحظه معابدی که میساختند هر چند کوچک ولی از لحاظ توازن و تعادل در معماری و ساخت در حد کمال بود و کار بجایی کشیده بود که آثار این خصلت عالی حتی در لباس مردان و در انگشت و دستبند زنان آنها آشکار و پدیدار بود. همینکه مردم در تماشاخانه‌ای نمایشنامه‌ای میدیدند که اصول تعادل و توازن در آن رعایت نشده و پیرامون افراط و تفریط لفظی و معنوی گردیده بود، بصدادرم میآمدند و ناراضائی و بیزاری خود را بهرنحوی بود میرساندند. یونانیان حتی رجال سیاسی و محبوبترین پهلوانهای خود را نیز مشمول همین قاعده کلی میدانستند و اگر کسی از دایره عقل سلیم و ذوق مستقیم قدم بیرون میگذاشت، بر او نمی‌بخشودند. چنانکه روزی که دوندۀ مشهوری بخاک اسپار تا آمد و بخود بالیده ادعا داشت میتواند مدت مدیدی روی يك پا بایستد بطوریکه احدی در این کار نمیتواند با او برابری نماید، هلن‌ها او را بیرون کردند و گفتند هر غازی این کار را بهتر از تو انجام میدهد.

خواهید گفت بسیار خوب البته مراعات اعتدال نمودن و راه کمال پیمودن، بسیار

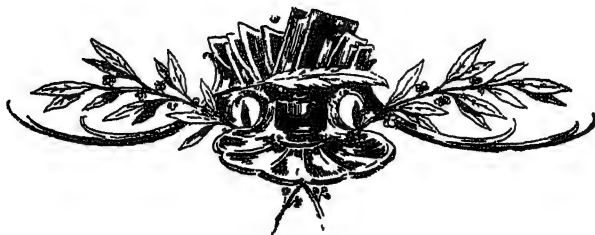
بسنیدیده و مستحسن است، ولی بچه علت یونانیان باید یکتا مردمی باشند که در عهد قدیم دارای چنین سجایای دلپسندی بوده اند. در جواب این پرسش بهتر است شرحی در طرز زندگانی آنها برایتان حکایت کنم.

اهالی مصر و بین النهرین «رهیت» سلطان مقتدر و مستبدی بودند که پس حجاب اسرار آمیز رعب و وهم، در تصرف و فغیمی دور از چشم مردم بسر میبرد و کمتر اتفاق می افتاد که کسی افتخار زیارت او را داشته باشد. در صورتیکه یونانیان بر عکس مردم آزادی بودند که در شهرهای کوچک و مستقلی که بزرگترین آنها بقدر کوچکترین شهرهای امروزی ما جمعیت نداشت و شماره آنها به یکصد میرسید زندگانی میکردند. هر گاه یکنفر دهقانی از اهالی شهر او را بخود را بابل میخواند، معنی این سخن چنین بود که: من یکنفر از کروورها نفوسی هستم که با جگزار پادشاهی هستند که سلطان علی الاطلاق این قسمت از خاک آسیای غربی است. ولی وقتی یکنفر یونانی بسا سر بلندی و تبختر میگفت من آتنی یا تیبی هستم، مقصودش شهر کوچکی بود که در حقیقت خانه و وطنش بود و در آنجا بجز اراده ملت، یعنی اهالی همان شهر که برای رتق و فتق امور در میدان شهر اجتماع مینمودند و تصمیم مناسب میگرفتند، صاحب و بالاسر و اربابی نبود. از اینرو وطن یونانی در حقیقت همان مسقط الراس حقیقی او، یعنی جایی بود که در آنجا بدنیآ آمده بود و در آنجا سالهای طفولیت را گذرانده و در میان صغره های آکروپول با هزاران تن پسران و دختران دیگری که نام یکایک آنها را بخوبی میدانست بازی کرده بود، همانطور که ما امروز نام دبیر و دانش آموز خود را میدانیم. وطنش همان خاک مقدسی بود که در آنجا نشو و نما یافته و بسن مردی رسیده بود. همانجا که خاکستر پدر و مادرش را بخاک سپرده بودند. میهنش در واقع عیسارت از همان خانه کوچکی بود که عیال و اطفالش در آنجا بامن و امان بسر میبردند و خلاصه آنکه وطنش بحقیقت عالم محدود و مختصری بود که مساحتش از چهار پنج جریب خاک و سنگلاخ تجاوز نمیکرد. محتاج بتذکر نیست که چنین کیفیاتی تا بچه اندازه در زندگانی و رفتار و گفتار و پندار مردم یونان تأثیر داشت.

مردم بابل و آشور و مصر جزئی بودند از ملتی بزرگ و خاکی پر جمعیت و در مقابل کثرت نفوس چون قطره ای در دریا گم و ناچیز بودند. در صورتیکه یونانیان بر عکس مدام با اطرافیان خود در تماس بودند و همواره اهل شهری بودند که مردمش یکدیگر را بنام و نشان می شناختند و با هم آشنایی داشتند و هر کس بخوبی میدانست که همسایگانش بکار و نگراند و هنر پیشه یونانی از نویسنده و شاعر و نقاش و مجسمه ساز بخوبی متوجه بود که آثارش باید مورد پسند همشهریهایش باشد و خوب میدانست که همشهریهایش صاحب ذوق و معرفتند و در کار او از روی بصیرت داوری خواهند کرد. از اینرو سعی داشت

که در کار خود به حد کمال برسد یعنی بر طبق همان اصول اعتدال و هم آهنگی و توازنی که در مکتب آموخته بود عمل نماید. یونانیان از برکت همین اصول و قواعد مشکلی که در این مکتب آموختند، در هر رشته از علوم و فنون هنر، بمقام بلندی رسیده استادهای زبردست و عالیمقامی گردیدند. چنانکه در علم سیاست و حکومت و در رشته ادبیات، طرزها و سبکهای تازه ای بیان آوردند، در زمینه هنر برای خود مقصد و مقصودی در طریق کمال و زیبایی اختیار کردند که هنوز کسی از ما نتوانسته از آن دور تر و فراتر برود و شگفت آنکه این کارهای کرامت آمیز و اعجاز مانند را در شهرهای کوچکی از قوه بفعل آوردند که ازدهات و قصبات کنونی ما بزرگتر و پر جمعیت تر نبود.

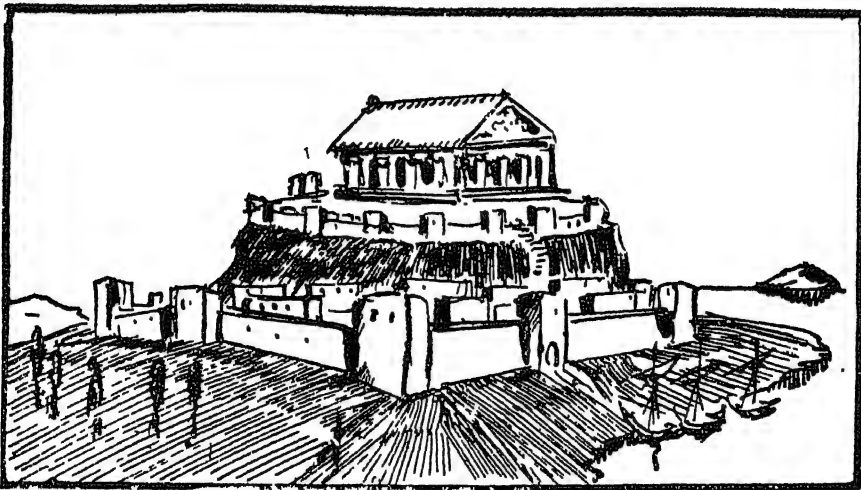
آنگاه دنیا آنچه را باید ببیند دید یعنی در قرن چهارم قبل از میلاد مسیح اسکندر یونانی، دنیا را گرفت و همینکه از کار جهانگیری فراغت یافت خواست که تمام نوع بشر را از نعمت و موهبت تمدن و نبوغ یونانی برخوردار نماید و در صدد برآمد که تمدن را از شهرهای کوچکی که زایشگاه آن بود، بمرکز مهم و شهرهای معتبر اقلیم پهنآوری که در قلمرو سلطنت او درآمده بود منتقل سازد. ولی، یونانیان مانند درختانی که باد آنها را از ریشه کنده و بجاهای دور دست افکنده باشد، چون خود را ارتماشای معابد خود که آنهمه دلبسته آن بودند محروم دیدند و گوششان دیگر همه آشنای دلبذیر کوچه های پر پیچ و خم خود را نشنید و رایحه دلکش آن بدماعشان نرسید نشاط و خوشدلی طبیعی را از دست دادند از همه بدتر حس گرانبهای اعتدال نیز که سابقاً وقتی برای شهرت و افتخار شهرهای کوچک خود کار میکردند بمقدار دست و مغز آنها آنهمه آثار کرامت آیت آوریده بود آنها را بدرود گفت. آنوقت بود که یونانیان هنر و در مقام کسب و حرفه تنزل نمودند و کار و آثارشان دیگر آن سکه عظمت زمان گذشته را نشان میداد. میتوان گفت از همان روزی که شهرهای کوچک یونان استقلال خود را از دست دادند، مردم آن در میان نفوس بسیار ملت بزرگی گردید که بدست یاری اسکندر آمده بود نبوغ و روح واقعی خود را از دست داد چنانکه از آن پس دیگر هرگز روی رستاخیز بخود ندید.

حکومت ملی و خودمختاری یونانیان

در بیان آنکه یونانیان اولین قومی بودند که کار دشوار خود مختاری را
در اداره و حکومت تجربه رساندند

در ابتدا تمام یونانیان بالتساوی زندگی میکردند، یعنی از لحاظ فقر و ثروت مساوی بودند. هر یک نفر یونانی تعدادی معین گاو و گوسفند داشت. کلبه گلین محقرش برای او منزله قصری بود. هر کجا میخواست میرفت و هر وقت میخواست میآمد و مختار نفس خویش بود. هر گاه پای مصالح عمومی مهمی در میان بود تمام اهالی شهر در میدان جمع میشدند، از زمان مردان سالخورده یک نفر را ریاست بر میگزیدند و وظیفه او این بود مراقبت

يك شهر یونانی

نماید که هر کس صاحب رای است فکر و عقیده خود را بیان نماید. در موقع جنگ مردان و شجاعی را از میان اهالی دهکده اختیار مینمودند و او را سر کرده سپاه میساختند و همین اشخاصیکه او را سر کرده سپاهیان خود نموده بودند حق داشتند پس از پایان جنگ او را از سمت خود معزول نمایند.

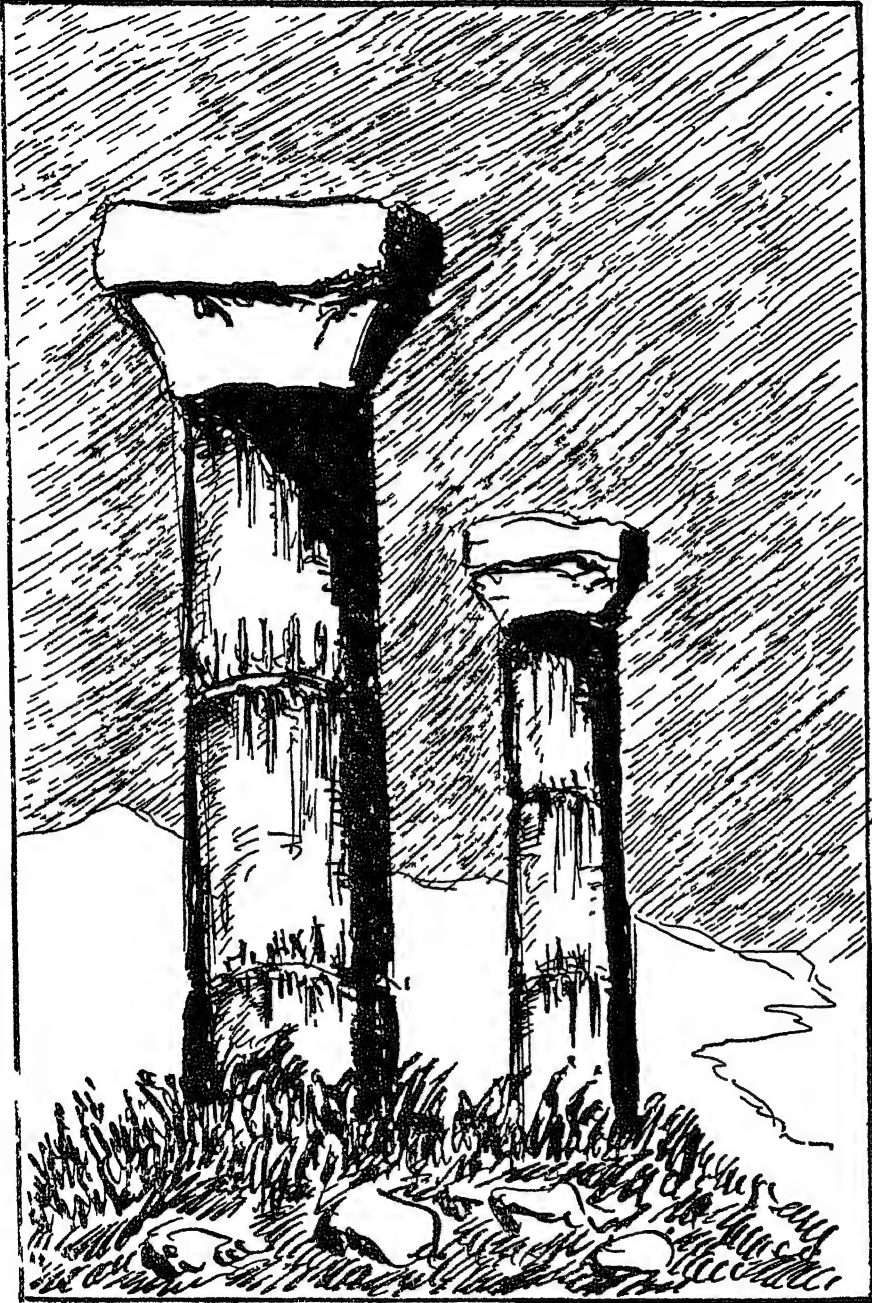
رفته رفته دهکده ها بصورت شهر درآمدند . پاره ای از اهالی آن دهکده ها دانا می و فعالیت بخرج داده و بعضی دیگر بطالت را ترجیح داده بودند . عده ای خسارت دیده بودند ، در حالیکه گروه دیگری از راه نادرستی به ثروت رسیده بودند . از اینرو مردم از لحاظ فقر و ثروت دیگر با هم برابر نبودند ، عده کمی به ثروت رسیده ولی اکثریت فقیر و تهی دست مانده بودند .

تغییر دیگری که حاصل شده بود عبارت بود از اینکه : سر کرده که بصرافت طبع رئیس یا پادشاه هم وطنان خود شده بود ، پس از آنکه بردشمن غالب گردید میدان را خالی گذاشت و عده ای از اعیان و اشراف که در همان اثنا اراضی بسیاری را تملك و تصرف نموده بودند جای او را گرفتند .

این طبقه اعیان و اشراف دارای امتیازاتی گردیده بود که مابقی مردم از آن محروم بودند : میتوانستند بهترین اسلحه را که در بازارهای سواحل شرقی دریای مدیترانه موجود بود خریداری نمایند و چون فراغت فراوانی داشتند مشق رزم آرائی و جنگ آوری مینمودند ، در انبیه و قلاع مستحکمی منزل داشتند و میتوانستند سر بازاری را اجیر نمایند که در راه آنها جاسکیده جان بازی کنند . ایشان مدام بایکدیگر برای سلطنت و حکومت در شهر در جنگ و ستیز بودند و هر کس که فائق میگردد اقتدار شبیه باقتدار پادشاهان حاصل نموده ، بر اهالی شهر و همسایگان سلطنت مینمود ، تا روزیکه گردنکش دیگری بر او دست یافته او را بقتل رساند یا از آن سرزمین براند .

چنین پادشاهی را که از برکت وجود سر بازاریش بسلطنت رسیده بود «تیران» یعنی جبار میخواندند و در طی قرن هفتم و ششم قبل از میلاد مسیح يك عده از این جبارها که بعضی از آنها ضمناً بسیار کاردان و لایق بودند در هر شهری از شهرهای یونان سلطنت نمودند .

چیزی که هست بمرور ایام بردباری مردم بپایان رسید و صحبت از اصلاحات بمیان آمد . در نتیجه این اصلاحات اولین حکومت دموکراسی در تاریخ عالم بوجود آمد . در اوایل قرن هفتم قبل از میلاد اهالی آتن باصلاح بزرگی پرداختند و درصدد برآمدند که رویه قدیم مردم آکائی که بتخیال آنها بطرز دموکراسی آشنا بودند به امراد مردم در امور عمومی و ملی حق رای بدهند . از یکنفر از هم وطنان خود بنام دراکون (۱) درخواست نمودند که برای حمایت مردم فقیر در مقابل طبقه ثروتمند و توانا قوانینی تدوین نماید متأسفانه دراکون که شغلش قضاوت بود و بازنگانی روزانه مردم بقدر کافی آشنا نبود این قوانین را طوری تدوین نمود که اجرای آن در عمل کار آسانی نبود ،

یونان

این قوانین که به این « دراکونی » (۱) معروف گردید به قدری شدید بود که قابل اجرا نبود و اگر میخواستند آنها را باحرا و برسانند برای ندادن آویختن مجرمین و حمایتکاران در تمام حال و بان عدلکاری صواب پیدا نمیکند چنانکه فی المثل جزای کسی که سببی در دیده بود اعدام و د

پس یونانیان در پی قابو نگداری بر آمدند که با عواطف انسانی سروکار بیشتری داشته باشد و عاقبت بهرین شخص را برای انکار پیدا نمودند مردی بود نام **صولون** (۲) که از خانواده های اشرافی بود و در سرتاسر دنیا آ بر و سیر و مسافرت کرده با طر و روسک حکومت ممالک بسیاری دیگری آشنائی پیدا کرده بود پس از مطالعات فراوان یک سلسله قوانین را برای شهر آتن تنظیم نمود که از اعتدال و توازن بی که حاصل ممتازة یونانیان بود حکایت می نمود وی طرفدار پیروی از مصالح روستائیان بود و درخواست این مقصود را بطوری عملی سازد که برفه و آسائس طبقات اعیان و اشرافی بی ربطه وارد نیاید، برای اینکه معتقد بود که این طبقه بهرین سربازان و جنگ آوران و دند (یا بهر گوئیم میتوانستند باشند) را برای اینکه طر و فوارا در مقابل اعراض و احکام ناحق قصبات (که عموماً از میان طبقه اشراف انتخاب میشدند و بدون گروه و حقوقی انجام و طیفه می نمودند) حمایت نموده باشد قانونی وضع نمود که بر طبق آن هر عارضی میتواند به محکمه مراجعه نماید و این محکمه از سی تن اراکالی آتن تشکیل میشد

مهمترین این قوانین قانونی بود که هر یک اراکالی شهر را در تمشیت امور ملی و کارهای عمومی دین و سرنگ می نمود. دیگر کسی حق نداشت در کنار مانده و بگوید « من چه ربطی دارد من امروز خیلی گرفتارم » و یا آنکه « امروز ازان می آید و دلم میخواستند از خانه بیرونوم » هر کس دارای و طیفه ای شده بود و همشهری هایشان انتظار داشتند که آن و طیفه را انجام دهد این و طیفه عبارت بود از حضور در مجالس شورای شهری و قبول مسئولیت در شعبه ای از امور عمومی در راه امنیت و رفاه شهر و مملکت این طر در حکومت که بدست « **دهوس** » (۳) یعنی افراد مردم اداره میشد چنانچه با مقرون بکامیابی بود مردم عادت به برگزینی کرده بودند و برای بدست آوردن مقامهایی که محترم بود بازارت و طوطه و تزویر و رواج با فو اما روی به رفه همین سبک حکومت بود که به یونانیان آموخت چگونه باید سوار بر اسب خود باشند و امور خود را اداره نمایند و بالنتیجه اسباب آسایش و استقلال آنانرا فراهم ساخت و مسلم است که این مکتب برای آن مردم بی نهایت ارزش داشت

Drakon (۱)

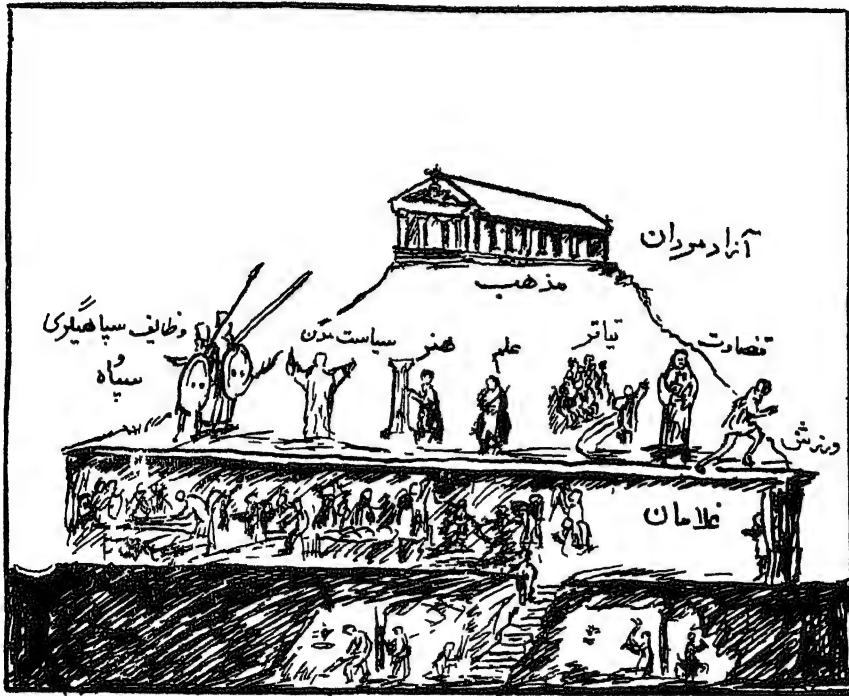
Solon (۲)

Demos (۳) و کلمه دمو کراسی از همین کلمه آمده است

زندگانی یونانیان

در بیان آنکه یونانیان چگونه زندگی میکردند

ممکن است کسی بپرسد این مردمی که باید مدام برای مذاکره و مباحثه در میدان های عمومی جمع شوند چگونه برای کارهای خانوادگی و انجام امور شغلی و صغی خود وقت و فرصت پیدا میکردند. دوزیر میخوانیم باین سؤال جوابی بدهیم.

انجمن یونانی

در یونان دموکراتیک فقط یک طبقه از مردم موظف بودند بامور ملی رسیدگی نمایند و این طبقه مردمان آزاد بودند. هر يك از شهرهای یونان مشتمل بود بر عده کمی از اشخاص آزاد و گروه انبوهی از بندگان و غلامان و عده معدودی خارجی و بیگانهان.

در موارد نادری (عموماً در موقع جنگ که احتیاج بسر باززیاد میشد) یونانیان رغبتی نشان میدادند که به بیگانگان عنوان یونانی بدهند و چنانکه میدانید بیگانگان را «بربر» میخواندند. اما این موارد بسیار نادر بود اصولاً آن کسی یونانی بود که یونانی بدنیا آمده باشد، کسی آتنی خوانده میشد که پدر و پدر بزرگش آتنی باشند. هر قدر هم لیاقت و شایستگی کسی زیاد بود و خدمات گرا بهائی انجام داده بود اگر پدر و مادرش یونانی نبودند با پایان عمر بیگانه میماند.

هروقت حکومت شهری یا پادشاهی یا ناجباری نبود، مردم آزاد عنان سلطنت را بدست میگرفتند و انجام این معصود مقدور نمیکردید مگر آنکه هر یکسر یونانی آزاد پنج یا شش بنده و غلام در اختیار خود داشته باشد.

این غلامها تمام کارهای را که امروز ما با صرف وقت و نیرو انجام میدهم انجام میدادند و مملاکارهای خانه رسیدگی بحسابها و پرداخت مال الاجاره منزل و دکان بعهدہ آنها بود. کار آسپزی نابوائی و روشنائی تمام شهر بدست آنها انجام میشد. خیاط و بنا و زرگر و مکتبدار و دفتر دار آنها بودند و کارخانجات و مغازه ها بآنها سپرده شده بود. در سورتیکه ارباب آنها در مجامع عمومی در باب صلح و جنگ مشغول مذاکره و یا در ناآنها بتماشا آخرین نمایشنامه اخیلوس مشغول بود و یا در بحث درباره عقاید انقلابی اروپید که بقدرت کامله خدای سزك زوئیس شبهه داشت، شرکت مینمود.

هنگامیکه از بنده و غلام سخن میرود این غلامان و بندگان نباید کتاب «کلبه عموم قوم» (۱) را بخاطر مایا آوردند. البته وضع غلامانی که بامور زراعتی مشغول بودند بهیچوجه رضایت بخش نبود، اما یونانی آزاد بخت برگشته نیز که از راه ناچاری به کشاورزی مشغول بود سر نوشت بهتری نداشت، و چه بسا در بسیاری از شهر ها غلامانی بودند که از مردم آزاد ولی بیتوا خوشبخت تر بودند. یونانیان که باصول اعتدال و میانه روی سخت علاقمند بودند با غلامان خود بدرفتاری نمیکردند و معامله آنها با غلامان نشان بامعامله ایکه رومیها با غلامان خود مینمودند تفاوت فاحش داشت.

غلام در نظر رومی ها بمنزله ماشینی بیش نبود و در واقع همان حکمی را داشت که امروز کارخانه برای ما دارد و اندک بهانه ای کافی بود که مردم روم غلامان خود را طعمه جانوران درنده نمایند.

---

(۱) کتابی است بسیار شهوازیکی از نویسندگان امریکائی در باب زندگی سیاهان امریکا که گویا بفارسی هم ترجمه شده است. (مترجم)

در نظریونانیان بردگی یکی از ارکان زندگی بشمار میرفت و معتقد بودند که بدون آن هیچ شهری نمیتواند مسکن و مأوای مردم تربیت شده و متبدن باشد. بطوریکه تمام کارهایی را که امروز تجار و کسبه و اهل حرفه انجام میدهند غلامها انجام میدادند. تمام کارهایی که امروز کدبانوی خانه باید انجام بدهد و گرفتاری و مشاغلی که اسباب شکایت و لند و لد مردانی است که پس از یکروز کار و زحمت و خستگی بخانه بر میگرددند، در یونان بعهد غلامان بود و مرد وزن آزاد که قدر و قیمت فراغت را فهمیده بودند سعی داشتند مشغله و گرفتاریهای خود را بعد اقل برسانند.

چیزیکه هست خانه ها و منزلها، بسیار ساده بود. حتی اعیان و اشراف در خانه های زندگی میکردند که صورت انبار را داشت و از گل و گاه ساخته شده بود و اسباب آسایش بقدری در آنجا کم بود که يك کارگر امروزه حاضر نخواهد بود در آنجا زندگانی نماید. خانه یونانیان عبارت بود از چهار دیواری و يك سقف. دری داشت که بروی کوچه باز میشد و لی، پنجره نداشت. آشپزخانه، اتاق های خواب و طالار عمومی در اطراف حیاطی ساخته شده بودند که در وسط آن حوض کوچکی واقع بود، و يك مجسمه بایک یا چند درخت نیز زینت آن حیاط بود.

وقتی که هوا زیاد سرد نبود و باران، آمد خانواده وقت خود را در حیاط میگذرانید در گوشه ای از حیاط غلامی که سمت آشپزی داشت مشغول کار خود بود و در گوشه دیگری معلم اطفال که او نیز یکی از غلامان بود، بشاگردانش درس میداد و جدول ضربی را که از اختراعات فیثاغورث بود بشاگردانش میآموخت. در گوشه سوم زن صاحبخانه بكمك کنیزان خود لباسهای شوهرش را وصله میکرد علی الخصوص که معمول نبود زن شوهر را زیاد از خانه بیرون برود. در اتاق کوچکی که در کنار درخانه واقع بود در باب حساب های مباشرش که او نیز غلامی بیش نبود میرسید.

همینکه غذا حاضر میشد اعضای خانواده برای صرف غذا دور هم جمع میشدند. غذا بسیار ساده بود چنان بنظر میرسید که یونانیان صرف غذا را کسالت آمیزی پنداشتند و از آن کار تفریحی نمی بردند. شرابشان را بامقداری نان و کمی گوشت و اندکی سبزی تازه صرف میکردند، با آب میانه ای نداشتند و آنرا مخالف حفظ الصحه می دانستند و فقط در موقع ناچاری آب می نوشیدند. از مهمانی خوششان میآمد و لی، زیاد خوردن از حد اعتدال را زشت می دانستند و از آدم شکم خواره منزجر بودند ساعت غذا را بسا صحبتها و گفتگوهای دلپذیر می گذرانیدند و عموماً قدری آب در شراب خود میریختند و از آدم شرابخوار بیزار بودند.

در لباس نیز مراعات سادگی را مینمودند. از نظافت خوششان میآمد و موهایشان را مرتباً شانه میکردند و ریش و مورا میزدند. ورزش علاقمند بودند و برای شناوری

باستخرهای شنا و برای ورزش بمیدانهای ورزش زیاد میرفتند. و برعکس مردم آسیا هرگز لباس رنگا رنگ نمی پوشیدند و از طرزهای غریب و عجیب خیاطی تنفر داشتند .
جامه بلندی با اسم «تونیگا» برتن داشتند و سعی میکردند که در آن جامه رعنا و خوش اندام جلوه نمایند. همانطور که در این دوره نیز صاحب منصبان ایتالیائی میکوشند که شل آبی رنگ آنها برزیبائی و رعنائی آنها بیفزاید .

دوست میداشتند که زنهایشان جواهر و زینتهای زیبا داشته باشند ، ولی خوش نداشتند که زنی جواهر خود را در میسان مردم نشان بدهد . زنان یونانی وقتی از خانه بیرون میرفتند سعی داشتند که در کوچه و معبر کسی متوجه آنها نباشد .

مخلص کلام آنکه زندگانی یونانی سرتا سر سادگی و اعتدال بود . در این دوره ای که ما زندگانی میکنیم اسباب و لوازم مادی از قبیل اثاثیه و اتوموبیل و این قبیل چیزها قسمت اعظم وقت ما را میگیرد و رفته رفته بنده چیزهایی میشویم که در بند آنیم . در صورتیکه یونانیان ، آزادی رایش از هر چیزی دوست میداشتند و سعی داشتند که جسماً و روحاً آزاد باشند و برای نیل باین مقصود احتیاجات خود را تا حد امکان کاسته و به ساده ترین زندگانی قانع بودند .

تیاتر یونانیان

در بیان اصل وریشه تیآثرو نخستین شکل تفریحات عمومی

یونانیان در آغاز تاریخ خود شعرهایی را که بافتخارنیا کان دلیرشان، که قوم پلاژ را از خاک هلاک بیرون کرده و سلطنت مقتدر تروا را درهم شکسته بودند، گفته شده بود، جمع آوری کردند.

این شعرها را که بمنزله قصیده های خودمان بود در جاهای عمومی میخواندند و مردم برای شنیدن آنها دور هم جمع میگرددند و ولی باید دانست که تیاتر که امروز یکی از حوائج ما گردیده و از بهترین تفریحات ما بشمار میآید از این شعرخواندنهای ریشه و سرچشمه نگرفته است. تیآثرخود تاریخ دلپذیری دارد که زینده فصل مخصوصی است. یونانیان همیشه از تماشای رژه خیلی لذت میبردند و هر سال بافتخار و نام دیونی زوس که خدای شراب بود دسته های مفصل راه میبنداختند و از آنجائیکه یونانیان آب خوردن را خوش نداشتند و میگفتند آب تنها برای شناوری و دریا نوردی ساخته شده است و بجای آب شراب مینوشیدند برای خدای شراب علاقه و احترام زیادی داشتند. از آنجائیکه میگفتند که دورادور خدای شراب را گروه «ساتیر» های پرنشاط گرفته اند، مردم پوست بز بر خود پوشیده و مانند بزغاله صداهائی از خود در میآوردند و علت اینکار این بود که بعقیده آنان «ساتیر» ها موجودات عجیبی بودند نیمه آدم و نیمه بز و از آنجائیکه در زبان یونانی بز را «تراگوس» و آواز خوان را «اوی دوس» میگفتند و اشخاصی را که صدای بز میکردند «تراگوس اوی دوس» میگفتند یعنی بزخواننده. از این قرار کلمه «تراژدی» از این دو کلمه آمده است، که با اصطلاح اهل تیآثر نمایشنامه را میگفتند که بطور فاجعه آمیزی پایان یابد در صورتیکه نمایشنامه هایی را که خوب و بطرز مفرحی پایان مییافت کمدی میخواندند یعنی (آواز نشاط آمیز) حالا باید دید این دسته های برهیاو که مانند بزهای وحشی جست و خیز میکردند و با صداهائی شبیه بصدای بز غلفله راه میبنداختند، چگونه موجب ایجاد این تراژدیهای عالی گردیدند که متجاوز از دوهزار سال است مورد تحسین تیآثرهای بزرگ دنیای باشد. باید تصدیق نمود

که رابطه ما بین زدهای خواننده و تراژدی معروف « هاملت » بسیار ساده و محسوس است.

این دسته‌های آواز و خوان در ابتدا مردم را طبعاً جلب مینمودند و صداهای خنده بلند میکردید ولی رفته رفته یونانیان از شنیدن این صداها و تماشای این جست و خیز ها دل زده شدند و چون از هر چیزی که کسالت انگیز بود فراری بودند همانطور که از بیماری و زشتی بیزار بودند از این تظاهرات نیز بیزار گردیده در پی سرخوشیهای دیگری برآمدند. آنگاه شاعر جوان خوش فکری از اهالی جزیره ایکاری که در دریای آتیک واقع بود برای تماشای ناره‌ای اندیشیده که از طرف مردم بالذت و افری حسن استقبال دید. یکنفر از آواز خوانانی را که عضو « کور » بود و صدای بزمیکرد از دسته بیرون آورده او را باریس سازندگان که پیشاپیش دسته راه میرفتند و نمی‌مزدند (بی معروف به نی‌پان) وارد صحبت و گفتگو ساخت (۱)

این یکنفر، مجاز بود که در خارج از صف و در بیرون دایره دسته جست و خیز نماید و هنگامیکه مشغول سخن گفتن و جست و خیز بود دست و بازوی خود را نیز به حرکت در بیاورد، در صورتیکه دیگران فقط در حین راه رفتن آواز میخواندند. این شخص از رئیس سئوالاتی هم میکرد و رئیس باید جواب بدهد و این جوابها را شاعر ابشعر، روی « پاپیروس » نوشته بودند. طولی نکشید که این گفت و شنودها و پرسشها و پاسخها که عموماً مربوط به تاریخ « دیونی زوس » یا خدای دیگری از خدایان بود خیلی مورد پسند مردم واقع گردید. از اینرو رفته رفته هیچ دسته‌ای برای نمى افتاد مگر آنکه دارای چنین مجلس گفتگویی باشد. کم کم کار بجائی کشید که اهمیت این مجالس و پرده‌ها از اهمیت خود دسته زیاده‌تر گردید.

اخیلوس که قدیم‌ترین نویسنده « تراژدی » یونان است و در مدت زندگی طولانی خود، یعنی از سال ۵۲۶ تا ۴۵۵ قبل از میلاد لا اقل نود قطعه « تراژدی » نوشت، در نمایشنامه‌های خود بجای یکنفر بازیگر، دو نفر وارد نمود و این خود قدم بزرگی در راه تسهیل و تکامل تراژدی بشمار می‌آید.

يك نسل پس از اخیلوس نویسنده نامی دیگری موسوم به سوفوکلش باز قدمی فراتر نهاده شماره بازیگران را بسه تن رسانید و چون نوبت به اوریپیدس رسید و در اواسط قرن پنجم قبل از میلاد شروع بتألیف تراژدیهای تیر و تار نمود، طبع و ذوق عمومی در شماره بازیگران قائل به محدود معینی نبود و تراژدی ساز میتوانست هر

---

(۱) در ایل قشقائی هم اشخاصی باسم « عاشق » در موقع عید نوروز با چوب‌نثی بصورت بزغاله درست میکنند که حرکت و جست و خیز میکنند و موسوم‌اند به « بزغاله » و با آن می‌زنند و دور می‌گردند و از مردم پول می‌گیرند (مترجم)

چند نفری را که مقتضی بشمارد در نمایشنامه خود بیاورد. عاقبت نوبت به اریستوفانس رسید که در نمایشنامه های خنده دار (کومدی) معروف و مشهور خود همه قبیل اشخاص را وارد میساخت و همه راحتی خدایان ساکن المپ را با اصطلاح دست میانداخت و جنبه های مضحک آنها را نشان میداد. این امر از اهمیت نقش دسته ای که با اسم «کور» آواز خوانی میکردند خیلی کاست و وظیفه آنها منحصر بدین گردید که در دنبال بازیگران عمده باشند و در مواقع مخصوص جمله هایی را از قبیل «عجب دنیای وحشتناکی است» با آواز بخوانند در حالیکه بازیگر در جلو صحنه بحکم قضا و قدر و مشیت خدایان مشغول انجام دادن همان عمل وحشتناک و ارتکاب جنایات دلخراش بود.

نمایش دادن چنین نمایشهایی محتاج بصحنه مناسبی بود و طولی نکشید که تمام شهرهای یونان دارای تیاترهای شدند که برای ساختن آنها سنگهای کوهها و تپه های مجاور را بکار میبردند. صحنه بشکل نیم دایره بود و تماشاچیان در مقابل صحنه بر روی کرسیهای چوبی می نشستند و تماشای بازیگران و دسته آواز خوانان «کور» که در صحنه بودند مشغول میکردیدند. در پشت صحنه چادری زده بودند و بازیگران پس از آنکه صورتکی بزرگ (ماسک) از گل خاک رس پخته بصورت میزدند، که بمقتضای احوال گاهی غمین و گریان و زمانی بشاش و خندان بود، از چادر بیرون شده بصحنه وارد میشدند. امروزه فرانسویها صحنه را «سن» میخوانند و این کلمه از کلمه یونانی «سکنوس» (۱) آمده که بمعنی چادر است.

برای یونانیان «تراژدی» مانند روضه برای ما ایرانیان مایه تفریح و وقت گذرانی نبود و هر وقت نمایشنامه تازه ای بمیان می آمد حکم واقعه مهمی را پیدا میکرد که اهمیت آن از اهمیت انتخابات کمتر نبود. وقتی باریگر معروفی وارد شهری میشد مردم همان سان که از فاتحین بزرگ و نامی پذیرائی میکردند او را استقبال نموده، از او پذیرائی می نمودند.

جنگهای یونانیان با ایرانیان

یونانیان دست استیلای آسیا را از اروپا کوتاه ساختند و ایرانیان را بهعت دریای اژه رانندند. یونانیان فن تجارت را از اهالی اژه که خود در این فن شاگرد مدرسه فینقی‌ها بشمار می‌آیند آموخته بودند. اینان بهمان طرز و شیوه فینقی‌ها در اطراف و اکناف دسته‌هایی از مردم خود را برای معاملات تجارتنی و داد و ستد مستقر ساخته بودند و معاملات

آتش زدن ایرانیان شهر آتن

خود را بایبگانگان بوسیله پول مسكوك انجام میدادند. در قرن ششم قبل از میلاد در سواحل آسیای صغیر جایگزین شده بودند و فینقی‌ها را از بازارانده، جای آنها را در امر تجارت گرفته بودند و فینقی‌ها نیز هر چند از این قضیه ناراضی بودند ولی چون حریف را پرزور و مقتدر میدانستند جرئت ستیز نداشتند و در انتظار فرصت مناسبی بودند که تلفی نمایند و عاقبت هم روزی بآرزوی خود رسیدند. در فصول سابق همین کتاب دیدیم

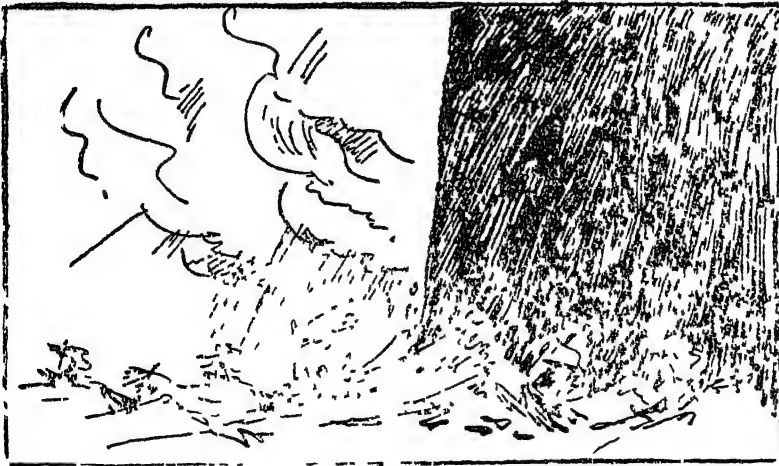

ترموپیل

که چطور ایل کوچک و گنجه دار فارسین وارد میدان تاریخ جهان گردید و در پرتو شجاعت و امتیازات اخلاقی دیگر در مدت کوناهی به قسمت اعظم آسیای غربی دست یافت. ایرانیان چون از نعمت تمدن برخوردار بودند بجای آنکه مانند اقوام فاتح دیگر دشمن مغلوب را از میان بردارند و منکوب و معدوم سازند همینقدر که مغلوبین خراجگزار میشدند آزاری بآنها ننهادند. پس وقتی بسواحل آسیای صغیر رسیدند در صدد برآمدند یونانیانی را که در خاک لیبی ساکن و مستمر گردیده بودند خراجگزار سازند.

ولی یونانیان زیر بار نرفتند و در مقابل پافشاری ایرانیان دست توسل بدامن هموطنان خود زدند که در خود خاک یونان ساکن بودند. رفته رفته نایره جنگ در میان ایرانیان و یونانیان افروخته گردید.

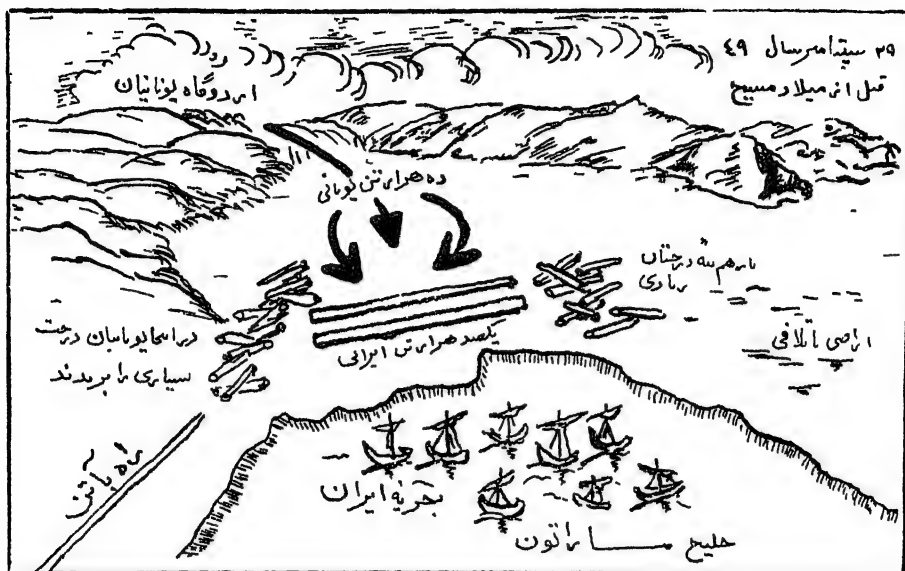
حقیقت این است که پادشاهان ایران بیمناک بودند که ملل و اقوامی که با حجاز

شکست قوای بحری ایران در نزدیکی کوه آتوس

ایران شده بودند، یونانیانی را که در سواحل آسیای صغیر شهرهای مسعلی ایجاد نموده و دارای سازمانهای سیاسی مخصوصی بودند سه منش خود قرار دهند و سای سرکشی و طغیان را بگذارند.

یونانیان از لحاظ اینکه دریای اژه برای آنها منزله قلاع و مستحکمانی بود که دشمن نمی توانست با سانی بر آن دست بیاورد، زیاد از ایرانیان هراس نداشتند. چیزی که هست فینقی ها بحکم دشمنی قدیمی خود با یونانیان مشوق و محرک ایرانیان در لشکر کشی بخاک یونان گردیده و دلیل و راهنمای آنان شدند و کشتیهای خود را برای حمله و هجوم بخاک یونان در اختیار ایرانیان گذاشتند. از اینرو میتوان گفت که در سال ۴۹۲ قبل از میلاد آسیا خود را برای اضمحلال قوت و قدرتی که در خاک اروپا روز بروز روبه زونی میرفت حاضر میساخت و در ندادن این امر خطیر بود. در آغاز امر پادشاه

جنگ مارا تون

ایران دو نفر ایلچی نزد یونانیان فرستاد و از آنها مطالبه «آب و خاک» کرد که علامت اطاعت و فرمانبرداری بود. یونانیان ایلچیان ایران را در جاه عمیقی انداختند و گفتند ایرانیان در آنجا به «آب و خاک» راوان میروند. همین کار یونانیان نائره جنگ و خونریزی را مشتعل ساخت. بطوریکه تفصیل آن در تواریخ مذکور است کشتیهای ایران نتوانست کساری از پیش برد و طرفان سختی که از قضا دست بدست یونانیان داد، کشتیها را درهم شکسته ایرانیان بسیاری را طعمه امواج نموده و نگذاشت ایرانیان بمقصود خود برسند.

دو سال پس از آن ایرانیان بقصد تلافی با سپاه بزرگتری از دریای اژه گذشته در خاک یونان در نزدیکی دهکده مارا تون قدم بخاک نهاده پیاده شدند. همینکه این خبر باهالی شهر آتن رسید پیدر پیدر سپاهی بشماره ده هزار نفر بقصد جلوگیری از پیش آمدن

لشکر ایرانیان و نگاهداری کوهپایی که دورادور جلگه هراتون بود گسیل داشتند و قاصد چابکی نیز که دونده بنامی بود بطلب کمک و یاری به اسپارتا فرستادند، ولی از آنجائیکه اسپارتا رقیب آتن بود و از ترقیات اهالی آن شهر خوشدل نبود از یاری

نبرد ترموپیل

فرستادن قشون مضایقه نمود. شهرهای دیگر یونان نیز تأسی بدو نموده آتن را تنها گذاشتند و ارمیان شهرهای یونان تنها شهر پیلاؤه هزار نفری از مردان خود را یاری آتنی فرستاد. در روز ۱۲ سپتامبر سال ۴۹۰ قبل از میلاد سرکرده سپاه یونانیان موسوم به **هیلتیادیس** بنای حمله را گذاشت و یونانیان صفوف لشکریان کماندار ایران را درهم شکستند.

مخالفت آتن و اسپارتا (۱)

شرح زدوخوردهای طولانی و شوم آتن با اسپارتا بقصد تفوق و برتری

آتن و اسپارتا دوشهر از شهرهای یونان بودند و اهالی هر دوهرچند بیک زبان تکلم مینمودند ولی ازهرجهت باهم کاملامختلف بودند و تفاوتهای فاحش داشتند. آتن شهری بود واقع درجلگه‌ای که نسیم خنك دریا بدان میوزید و مردمش از بخت و طالع خود راضی بودند و دنیا را بنظر قبول و شادمانی مینگریستند. درصورتیکه اسپارتا برعکس درقعر دره عمیقی واقع شده بود و کوههایی که ازهرسواطراف آنرا گرفته بود بمنزله سدی بود که نمیکداشت بیگانگان و نفوذ خارجی بدانجا راه بیابند. آتن شهری بود تجارتي، درصورتیکه اسپارتا درواقع درحکم سربازخانه‌ای بود و مردم آن از کوچک و بزرگ سربازانی بودند که برای علاقه و عشق بسربازی دراین سربازخانه بسر میبردند.

اهالی آتن دلخوش بودند که درسینه آفتاب بنشینند و از شعر و شاعری سخن برانند و بگفتار داسمندان و حکما و فیلسوفهای خود گوش بدهند. درصورتیکه اهالی اسپارتا هرگز بویی از ادبیات بدماغشان نرسید و يك سطر که جنبه ادبی داشته باشد ننوشتند و برعکس عشق و علاقه مفراطی بچنگ و کارهای نظامی داشتند و تمام احساسات و عواطف آدمی را قربانی امور سلحشوری و مقاصد و نیات سپاهیگری میساختند. با اینوصف جای تعجب نیست اگر مردم اسپارتا چشم دیدن ترقیات آتن را نداشتند و با غبطه و حسادت آمیخته بکینه و بدخواهی شاهد و ناظر رفاه و پیشرفت آن شهر بودند. یونانیان پس از آنکه گریبان خود را از چنگ دشمن بیگانه رها ساخته از کار مدافعه خاک خود فراغت یافتند تمام قوای خود را مصروف زیبایی شهر خود ساختند. آکروپول را از نو با سنگ مرمر ساختند و آنرا معبد الهه آتینا ساخته با و اختصاص دادند. پریکلیسی که در آتن رئیس و رهبر دموکراسی بود از اطراف و اکناف دنیا، مجسمه سازان و نقاشان و داسمندان بنام ربا آتن جلب میکرد تا بر عظمت معنوی و زیبایی آن شهر بیفزاید و مایه افتخار

وسر بلندی جوانان آتنی را فراهم سازد. ولی ضمناً چون از طرف اسپارتا مطمئن و آسوده خاطر نبود در دور شهر تا بکنار دریای یوارها و بندهای بلندی ساخت بطوریکه هیچ شهر و خاک دیگری در آن زمان از حیث قلاع و استحکامات نمیتوانست با آتن برابری نماید. نزاع مختصری آتش مخاصمت را در میان دوشهر یونانی آتن و اسپارتا برافروخت. زد و خورد در میان این دوشهر سی سال تمام طول کشید و عاقبت با شکست فاحش آتن پایان یافت. در اثنای سومین سال جنگ طاعون در شهر آتن بروز نمود و نیمی از اهالی و رئیس و سرکرده آنها پریکلیس را بهلاکت رسانید. پس از طاعون حکومت شهر بدست اشخاصی افتاد که طرف اعتماد مردم شهر نبودند، تا آنکه عاقبت جوان برازندهای بنام آلسی بیادیس جلب اعتماد مجمع عمومی آتن را نمود و پیشنهاد کرد که آتن یکسوی از مستملکات دوردست اسپارتا بنام سیراکوز که در جزیره سیسیل در مغرب خاک ایتالیای کنونی واقع بود قشون بکشد. هنگامیکه کشتیها و قشون برای حرکت حاضر شدند آلسی بیادیس بملاحظه زد و خوردی که در یکی از کوچه های شهر بمیان آمد بدنام گردیده و فراری شد و سرداری که جانشین او گردید مرد قابل و بالیافتی نبود. وی اول کشتی ها و سپس سپاهیان خود را از دست داد و بقایای لشگریان آتن بدست دشمن، در نتیجه کارهای بسیار دشوار سنگ کشتی و سنگ تراشی در معادن سیراکوز، از گرسنگی و تشنگی تلف گردیدند.

این لشگر کشتی شوم باعث گردید که از جوانان آتن دیگر کسی باقی نماند و شهر بی یار و یاور پس ارمعاصره ای بس سخت و طولانی در ماه آوریل سنه ۴۰۴ء مجبور به تسلیم گردید و دشمن تمام استحکامات را خراب نمود و کشتیها بدست اسپارتا افتاد. آتن از قدرت افتاده صیت و شهرتی را که در دوره رفاه بمناسبت برقرار ساختن مستملکات در اطراف تحصیل نموده بود از دست داد چیزی که هست عشق و شوقی که مردم آتن بکسب علم و معرفت و بتحقیق و تتبع داشتند و مایه امتیاز آنها در زمان قدرت و رفاهشان گردیده بود، با خراب شدن استحکامات و افتادن بحریه آنها بدست دشمنان نشان از میان نرفت. آتن از نو قد علم کرد و با تابش و فروغ تازه ای در عالم تمدن طالع گردید. زمام سرنوشت یونان از دستش بیرون افتاد ولی این شهر نامی باز مرکز تنویر افکار مردم دانشمند جهان باقی ماند، چنانکه پرتو ذوق و معرفتش از حدود تنک خاک هلا (یونان) بنقاط دوردست میتابید.

اسکندر بزرگ

در بیان آنکه چگونه اسکندر مقدونی بسبب شیوه یونانیان سلطنت جهانی بزرگی تأسیس نمود و عاقبت آن جهانگیر با و سلطنت.

هنگامی که اهالی اتیره مساکن و منازل خود را که در سواحل رودخانه دانوب واقع بود رها ساخته در پی تجسس چراگاههای جدیدی برآمدند، مدتی در سرزمین کوهستانی مقدونیه بسر بردند و از همان اوقات یونانیان با این همسایگانی که در قسمت شمالی خاک آنها بسر میبردند دارای مناسباتی شده بودند که کم و بیش جنبه رسمیت داشت. اهالی مقدونیه نیز پیوسته در صدد بودند که بدانند مردم یونان چگونه قومی هستند و طرز زیست و زندگانی آنها از چه قرار است. موقعیکه آتش جنگی که بر سر تفوق و برتری در بین آتن و اسپارتر مشتعل گردیده بود خاموش شد، زمام حکومت مقدونیه در دست مرد لایق و ارجمندی بود بنام فیلیپ. وی گرچه به ادبیات و ذوقیات یونانیان بدیده تحسین و اعجاب مینگریست ولی از بی نظمی و اغتشاشی که در امور سیاسی آنها مشاهده مینمود بیزار بود و در شگفت بود که این مردم هوشمند و بیدار چرا وقت عزیز خود را بمجادلات بیهوده مصروف داشته، جوانان شان را بی جهت بکشتن میدهند. بهمین نظر خواست پایانی باین موضوع بدهد و خاک یونان را بتصرف در آورد و بقصد اینکه در جواب لشکرکشی صد و پنجاه سال پیش خشایار شاه بخاک یونان ببازداید ایرانیان برود رعایای جدید یونانی خود را دعوت به همراهی نمود. ولی قبل از آنکه لشکر حرکت نماید فیلیپ بقتل رسید و پسرش اسکندر عهده دار تلافی از خرابی آتن بدست ایرانیان گردید. اسکندر شاگرد ارسطو بود که عالم ترین اساتید بزرگ یونان بشمار میرود. اسکندر در بهار سال ۳۳۴ پیش از میلاد از خاک اروپا عزیمت نمود و هفت سال طول کشید تا بروودخانه سند رسید. در حالیکه در طی آن مدت فینقیه را که در سوداگری رقیب قدیمی یونان بود مضمحل ساخته و مصر را فتح نموده بود و مردم دره نیل او را بعنوان پسر و جانشین فراغه می پرسیدند. بر پادشاه ایران نیز غلبه یافته بود و سلطنت ایران را

منقرض ساخته فرمان داده بود شهر بابل را از نو بسازند و با لشکریان خود تابدا منه جبال هیمالیا رسیده بود . بدین قرار دنیا را بصورت مملکتی یا بهتر بگوئیم ایالتی از ایالات مقدونیه ساخته و در تحت حمایت خود در آورده بود . آنوقت بود که از جلورفتن باز ایستاد . سپس دست بنقشه ای زد که از چهار نگیری نیز دشوار تر بود ، باین معنی که در صد در آمد ممالکی را که بدست آورده بود یعنی دنیا را تحت نفوذ معنوی یونان در آورد . میخواست که تمام مردم زبان یونانی بیاموزند و در شهرهای تازه سازی که بطرزوشیوه معماری یونانیان ساخته شود ساکن گردند . هر فردی از افراد حکم یکنفر مری را پیدا نمود و اردوگاههای قدیمی بمسالمت و آرامی بصورت مرکز تبلیغ در راه نشرو ترویج تمدن جدید یونان در آمد . سبک و شیوه یونانی و باصطلاح «مد» آن قوم درهمه جا سرمشق قرار گرفت و داشت ترویج روز افزون می یافت که ناگاه اسکندر در سال ۳۲۳ قبل از میلاد در قصر باستانی پادشاهان بابل مبتلا به تب حاره گردیده جان به جان آفرین سپرد .

آنگاه پرده برگشت و دوره جزردریای تاریخ گذشت و مرحله مد آغاز گردید . رسوبی که در زیر امواج این دریای جوشان بجا ماند ، آثار پایداری از خود در مزرعه تمدن باقی گذاشت ، بطوریکه میتوان گفت که اسکندر هر چند قربانی بلند پروازیهای بی حاصل خود گردید اما روی هم رفته باز خدمت بزرگی نسبت بنوع بشر نموده است . فتوحاتش نیز زمان مدیدی پاینده نماند . سرکردگان جاه طلب خاکش را در میان خود تقسیم نمودند و هر قطعه بدست کسی افتاد ولی روی هم رفته آنها نیز پیرو اندیشه بلند اسکندر و خواهان نزدیک ساختن افکار و عقاید یونانیان و اقوام آسیائی و ایجاد مناسبات یگانگی و برادری در میان آنها بودند .

مقدونیه روزی استقلالش را از دست داد که رومیها با آسیای غربی دست یافته و مصر را نیز جزو متصرفات خود ساختند و اگر چه میراث تمدن قوم هلن که در نتیجه آمیختگی تمدنهای یونانی و ایرانی و مصری و بابلی بوجود آمده بقوم فاتح روم رسید ، ولی باز چندین قرن بطوری در سرتاسر سلطنت روم رسوخ داشت که امروز نیز نفوذ و تأثیرات آن بخوبی مشهود است .

خلاصه فصول گذشته

در فصلهای نخستین این کتاب نگاه را بجانب نواحی دوردست مشرق رمیت انداختیم ولی از آنجائیکه روزگار در تغییر است امروز دیگر تارخ مصر و بین النهرین اهمیت خود را از دست داده و موقع آن است که مشرق زمین را گذاشته بغرب زمین پردازیم. ولی پیش از شروع به این امر خوب است لحظه‌ای چندنگاه را بعقب انداخته باز بطور مجمل نظری بطومار گذشته بیندازیم.

انسان ما قبل تاریخ: موجودی بود با اخلاق و اطوار بدوی و ناپسند. طبیعت او را طوری ساخته بود که از تمام حیوانات دیگری که در پنج قاره وحشی کره زمین در رفت و آمد بودند از لحاظ اسلحه طبیعی عقب بود ولی در عوض مغز بزرگتری داشت که از مغز آنها برتر و قابلیت و استعدادش بیشتر بود و آنرا برای مدافعه بکار میبرد.

سپس چندین قرن دوره یخ بندان چنان زیست را بروی کره زمین دشوار ساخت که انسان از راه ناچاری مجبور شد فکرو اندیشه خود را بیش از پیش بکار اندازد، تا تلف نگردیده بتواند زیست نماید. از آنجائیکه حس حفظ وجود در نزد این مخلوقی که انسان نامیده میشود از هر حس دیگری قویتر است و تا دم واپسین هر آدمی را بکار و فعالیت برمی‌انگیزد، مغز آدمهای دوره یخ بندان باتمام قوای خود بکار کردن مشغول بود و از این قرار این آدمها نه تنها توانستند در طی این دوره طویل یخ بندان که چه بسا حیوانات سببی را بکلی از میان برد زنده بمانند، بلکه وقتی آن دوره سپری شد و زمین گرم و قابل سکنی گردید آدم ما قبل تاریخ چیزهای بسیاری آموخته بود که موجبات تفوق او بر همسایگان خود که باندازه اوهوش و شعور نداشتند فراهم ساخت. از این رو خطری که در پنج هزار سال اول خلقتش متوجه او بود و وجود دوهستی او را یکسره تهدید مینمود یکباره مرتفع گردید.

دیدیم چگونه در موقعیکه نخستین نیاکان ما آهسته آهسته راه ترقی و پیشرفت را می‌پیودند ناگهان بجهاتی که بر ما درست معلوم نگردیده ساکنین دره نیل در مصر بجلو افتادند و در عین توحش موسسین اولین مرکز تمدن گردیدند.

آنگاه از بین النهرین سخن رانندیم، که چون در میان دو نهر واقع گردیده بدین نام

مشهور گردیده است، و دیدیم چگونه دومین مدرسه نوع بشر شد. همچنین نقشه جزایر دریای اژه را در جلو چشم شما گذاشتم و گفتم که همین جزایر حکم پلهائی را پیدانوده که تمدن و فرهنگ قدیمی مشرق زمین از آنها گذشته وارد سرزمین خشن و وحشی مغرب گردید که مسکن یونانیان بود.

از آن پس سخن را بیک ایلی از ایلات هند و اروپائی موسوم به هلن کشاندم که هزار سالی پیش از آن از وسط آسیا راه افتاده، در قرن نهم پیش از میلاد مسیح وارد شبه جزیره پرسیکلاخ یونان شده بود که آشنائی ما با اود را آنجا شروع میگردد. همانجا است که ما با آنها باسم یونانیان آشنائی حاصل نمودیم. پس از آن تاریخ شهرهای کوچک یونان را برایشان نقل کردم که بمنزله ممالکی بودند و تمدن مصر در آنجا سلسله تغییر شکل داده و بصورت تمدن تازه ای درآمد، که از تمام تمدنهای دیگری که از میان رفته بودند عالی تر و زیباتر بود. اگر گاهی بنقشه بیندازیم خواهیم دید که در آن ازمنه قدیمی تمدن بشکل نیم دایره ای سیر خود را ادامه داده است، بدین معنی که در مصر شروع گردیده و از راه بین النهرین و جزایر دریای اژه رفته رفته به خاک اروپا رسیده است. چهار هزار سال تمام مصریها و بابلیها و فنیقیها و هیتیها و هندین طایفه دیگری سامی، و از آنجمله قوم یهود، مشعل تمدنی را که بایستی سرتاسر جهان را روشن سازد دست بدست گردانیدند. سپس آنرا بدست یونانیان سپردند که مرییان و معلمین ایل دیگری از ایلهای هند و اروپائی بنام رومیان گردیدند، در حالیکه مفران همان عهد دسته هائی از اقوام سامی در سواحل شمالی افریقا بجانب مغرب روان گردیده و بر نیمه غربی حوزه مدیترانه دست یافتند. این قضیه درست وقتی واقع گردید که یونانیان هند و اروپائی سواحل شرقی همان دریای مدیترانه را در حیطه تصرف خود در میآوردند. این تصادف موجب تولید رقابت و دشمنی دهشتناکی در میان این اقوام که از دودنژاد مختلف بودند گردید که با فتح و غلبه رومیان پایان یافت. رومیان بنوبت خود تمدن مصر و بین النهرین و یونان را تا باقصی نقاط قاره اروپا رساندند. همین تمدن شالوده تمدن کنونی ما گردید.

من خوب میدانم که این تاریخ تمدن بسیار پیچیده است، ولی اگر این چند اصل اساسی را در نظر بگیریم چه بسا اشکالات که کاسته شده و سهل تر و ساده تر میگردد. وانگهی نقشه های کتاب هم کمکی برای درک مطالب متن کتاب میگردد. اکنون پس از این مطالب معترضه دنباله داستان را گرفته و میرسیم بحکایت زدوخوردهای روم با کارتاژ.

روم و کارتاژ (۱)

در بیان آن که مستملکه سامی کارتاژ در ساحل شمالی افریقا و شهر هند
 و اروپائی روم در ساحل غربی ایتالی بقصد سلطه و تمك و تصرف
 دریای مدیترانه آنقدر با هم جنگیدند تا کارتاژ ویران و منقرض گردید
 بندر تجارتی کوچک فنیقی موسوم به کرت هداشت (۲) در روی تپه‌ای واقع بود

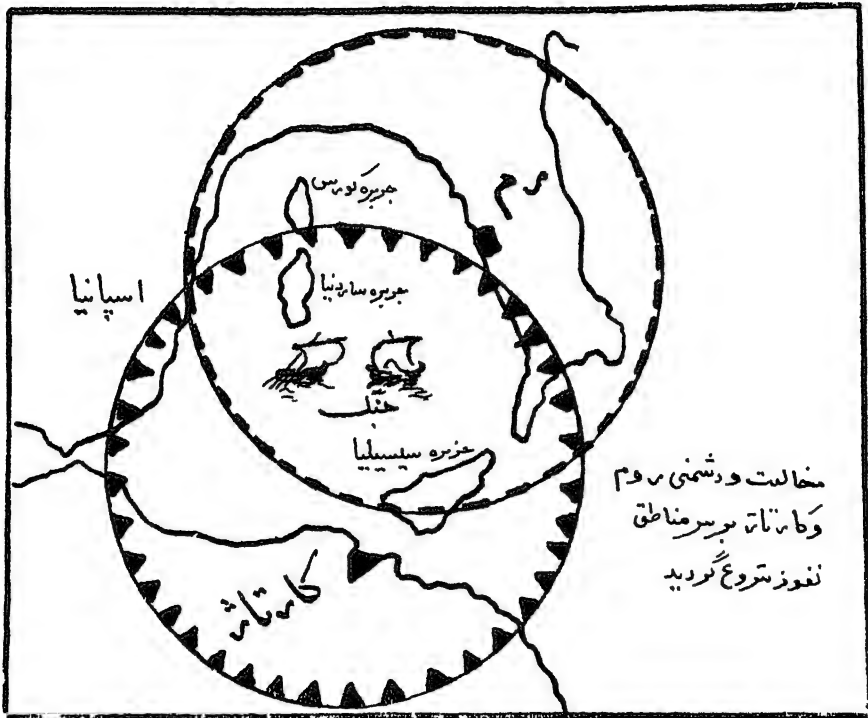
کارتاژ

مشرف بر «دریای افریقا». «دریای افریقا» نام قطعه آبی است بعرض نود میل که

(۱) بعربی قرطاجنه (مترجم) (۲) Kart-Hadshat

افریقا را از اروپا جدا میسازد. این محل برای اینکه مرکزی برای معاملات تجارتی باشد بغایت مناسب بود، و حتی میتوان گفت زیادی مناسب بود، چون با سرعت عجیبی وسعت یافت و ثروتمند گردید. وقتی در قرن ششم قبل از میلاد پادشاه بابل بخت‌النصر شهر صور را ویران ساخت کارتاژ روابط خود را یکسره با وطن اصلی یعنی فنیقیه مقطع ساخته مملکت مستقلی گردید و حکم مقدمه‌الجبیش اقوام سامی را در مغرب پیدا کرد. بدبختانه صفات و خصالی که مدت هزار سال مردم فنیقیه را بیدی معرفی نموده بود بارث باین شهر رسیده بود. کارتاژ در واقع تجارتخانه بزرگی بود در تحت حمایت و نگهداری بایں قوه بحریه مقتدری، اعتنائی بزبانیهای زندگی و طبیعت نداشت. شهر و نواحی اطراف

مناطق نفوذ روم و کارتاژ

آن دسته‌هایی از مردم فنیقی که حول و حوش آنجا متوطن شده بودند، در تحت حکومت و اداره عده معدودی از اشخاص بسیار مقتدر و با ثروت واقع شده بودند، در زبان یونانی «پلوتوس» بمعنی ثروتمند و غنی است و یونانیان این طرز حکومت را بهمین مناسبت «پلوتوکراسی» میخواندند و براستی کارتاژ نمونه کامل «پلوتوکراسی» بود. تمام قدرت و اختیار در دست یک دوچین کشتی‌سازهای معتبر و مالکین معادن تجاری بود که برای مذاکره و رتیق و رتیق امور معاملات در قسمت عقب تجارتخانه ای جمع میشدند و تنها

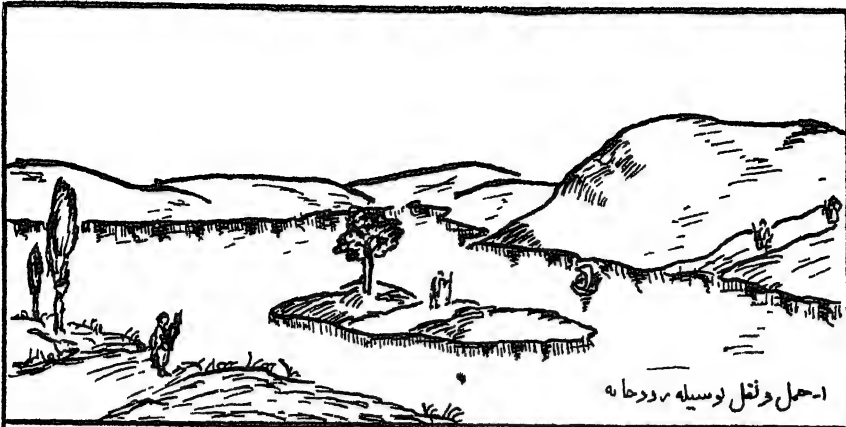
چیزی که از وطن میفهمیدند همین بود و بس که سرچشمه سود و منفعت است. از این گذشته مردمی بسیار فعال و کاربر و با «انرژی» و بی نهایت کاری بودند.

نفوذ کار تازه بر ورز زمان در ممالک مجاور روز بروز زیادتر میشد و عاقبت کار بجائی رسید که قسمت اعظم سواحل افریقا و اسپانیا و حتی بعضی از نواحی فرانسه به تصرف آن شهر درآمده و همه با چکندار و ریح پرداز این ارباب با اقتدار «دریای افریقا» گردیدند. اما در حقیقت این «پلوتوکراسی» دستخوش تمایلات مردم و ملت بود. باین معنی که تا وقتی کار و شغل فراوان و دستمزد زیاد بود اکثریت مردم راضی بودند و بدون آنکه نمایلی

کشتی جنگی سریع روی

بمدخله در امور عمومی نشان بدهند اعیان و اشراف را بحال خود میگذاشتند که هر طور میخواهند حکومت کنند. اما روزی که دیگر کشتیها از بندر حرکت نکردند که برای کارخانهای فلز ذوب کنی فلزات بیاورند و کارگران و عمله حمل و نقل و تون تابهای کارخانجات و کشتیهای کار ماندند، صداها بلند گردید و مردم بنای غرولند را را گذاشتند و جداً درخواست کردند که مجلس ملی مانند زمانی که کارتاژ دارای حکومت جمهوری بود از نو منعقد گردد. پلوتوکراتها یعنی متمولین و اعیان و اشراف برای جلوگیری از این اقدام که برای آنها مخاطرات بسیار بزرگی در برداشت، ناچار شدند در راه توسعه و ترویج تجارت و صناعت کوشش فراوان مبذول دارند. همچنانکه قریب پانصد سال بهمین وسایل جلوی اغتشاش و سرکشی مردم را گرفته بودند، ولی روزی آواز مخالفتی از جانب سواحل غربی ایتالیا بگوشان رسید که آنها را سخت نگران ساخت. شنیده میشد که ناگهان دهکده کوچکی در سواحل رودخانه تیبر کسب اهمیت زیادی کرده و تمام ایلات لاتینی را که در نواحی مرکزی خاک ایتالیا ساکن بودند در دایره

چگونه شهر روم بنا شد

اختیار و اقتدار خود در آورده است و ساکنین دهکده مزبور که بنام رم خوانده میشد قصد دارند کشتیهائی ساخته با جزیره سیسیل و سواحل جنوبی خاک گل ، که در آن زمان اسم مملکت فرانسه بود ، بنای تجارت و داد و ستد را بگذارند .

کار تاژ بهیچوجه حاضر نبود زیرا چنین رقابتی در بازار تجارت برود و پلوتو کراتها و متمولین فہمیدند که اگر این رقیب جوان و تازه کار را از میان برندارند ، قسمت غربی دریای مدیترانه از قلمرو اختیار آنها بیرون خواهد رفت . لهذا در صدد تحقیق دقیق برآمدند و معلوم گردید که سواحل غربی ایتالیا هنوز از دایره تأثیر و رسوخ تمدن دور مانده است . در خاک یونان تمام بنادر معتبر در طرف مشرق و روبروی جزایر دریای اژه واقع شده بود ، حال آنکه دهات سواحل غربی ایتالیا در مقابل خود بجز امواج بی حاصل دریای مدیترانه چیزی نداشتند و چون خاکشان فقیر و بسی چیز بود سواران بیگانه بسراغ مردم آن سامان نمیآمدند و کسی با مردم آن کوهها و صحراهای باتلاقی کاری نداشت .

اولین بار که پای بیگانگان باین سرزمین رسیده بود زمانی بود که تاریخ آنرا کسی نمیداند . در آن وقت طوایفی از اقوام هند و اروپائی از سمت شمال ، از جبال آلپ ، و پس از عبور از گردنه های کوهستانی بطرف جنوب سرازیر شده بودند و در تمام قسمت جنوبی خاک ایتالیا ، که در روی نقشه شکل پاشنه وانگشت شست پائی را در چکمه بخاطر میآورد ، دهات و قرای بسیار بنا نموده و گله های خود را برای چرا در مراتع آن رها ساختند .

ما در باب این قومی که نخستین بار باین سرزمین دست یافت هیچ خبر و اطلاع صحیحی در دست نداریم . هیچ شاعر بزرگی مانند هومروس و فردوسی ، تاریخ وقایع آنها را بشعر و نظم نسوده است . آنچه هشتصد سال پس از آن دوره درباره رم که رفته رفته شهری شده و مرکز سلطنت امپراطوری روم گردیده بود نوشته اند افسانهای دلپذیری بیش نیست و هیچ ربطی بتاریخ ندارد . شنیدن قصه رومولس و روموس که هر کدام از دیوار باغ خود بالا رفته پائین می جستند ، بسیار خوش آیند است و لسی مناسبتی بابنای رم ندارد و تاریخ بنا و توسعه این شهر از زیباییهای دلنشین افسانه ها عاری است . رم هم مانند هزاران شهر دیگر در ابتدا جای مناسبی بود برای معامله و داد و ستد و خرید و فروش اسب . این شهر در سینه جلگه های ایتالیای مرکزی واقع بود و رودخانه تیبر مستقیماً از آنجا بدریا رفته در دریا میافتاد و راه خشکی که از شمال بجنوب میآید از آنجا میگذشت و در تمام سال حتی در مواقع باران و سیل معبری برای سواره و پیاده باقی نمیگذشت . دهکده در پای هفت تپه واقع شده بود و این تپه ها در سواحل رودخانه تیبر بمنزلۀ قلاع و استحکاماتی بود که دست طبیعت آنها را برای حفظ و حراست

ساکنین رم در مقابل حمله و هجوم دشمنانشان ساخته باشد ، اعم از اینکه این دشمنان ساکن کوههایی باشند که در شمال خاک ایتالیا واقع است ، یا آنها یک در پس افق ، در آن سمت دریای مجاور ، سکنی داشتند . این دشمنان کوهستانی بنام ساییین ها خوانده میشدند . ساییین ها قومی خشن بودند و رغبت فراوانی بغارت و تاراج داشتند و از قافله تمدن بسیار عقب بودند . سلاحشان عبارت بود از تیری که با سنک میساختند و یک سپر چوبی و البته جرئت و روبروشدن با اهالی رم را که با شمشیرهای آهنین مسلح بودند نداشتند .

قوم دیگری که همسایه رم بود و خطر بیشتری داشت ، قومی بود بنام اتروسک (۱) که یکی از اسرار تاریخ بود و هنوز هم هست . احدی نمیداند که این قوم کیست و چیست و از کجا آمده و چرا آمده است . آثار شهرهای قدیمی و قبرستانها و پلهای سرپوشیده آنها را در نام طول سواحل ایتالیا پیدا کرده اند و هر چند مقداری از کتیبه های آنها در دست است ، تاکنون کسی نتوانسته خط آنها را بخواند و بوسیله این اسناد قدیمی اطلاعی در باب این مردم بدست بیاورد .

جمعی را عقیده بر این است که اصل قوم اتروسک از آسیای صغیر است و در نتیجه جنگ بزرگی و یا بروز طاعون مجبور شده اند سرزمین اصلی خود را رها ساخته در پی وطن تازه ای برآیند . حالا کاری نداریم که بچه سبب بخاک ایتالیا آمدند ولی همینقدر باید دانست که این قوم نقش بزرگی در تاریخ بازی کرده اند . همین اتروسکها بودند که بذرتمدنهای قدیمی را از مشرق آورده و در مغرب زمین کاشتند و برومیها که تازه از دایره توحش شمالی قدم بیرون نهاده بودند نخستین اصول و قواعد معماری و شهرسازی و لشکرکشی و آشپزی و طبابت و نجوم را آموختند . ولی بهمان جهات و ملاحظاتاتی که یونانیان مریان اژه ای خود را دوست نداشته بودند رومیان نیز از معلمین اتروسکی متنفر و بیزار بودند و بمجرد اینکه قدرتی پیدا کردند و پای اولین تاجرهای یونانی ، که با کشتی آمده بودند ، به شهر رم رسید و اتروسکها را از خاک خود بیرون کردند . راست است که یونانیان بقصد سوداگری و جلب منفعت آمده بودند ولی همینکه استنباط نمودند که مردم واقوامی که با سم لاتینی در حوالی رم ساکن بودند طالب معرفت هستند و مایلند که بسیاری از چیزهای سودمند بیاموزند همانجا رحل اقامت افکندند . لاتینی ها نیز چون ملتفت گردیدند که الفبای یونانیان دارای مزایات بسیار است ، بتقلید آن برای خود الفبایی ساختند . همچنین بمحسنات مسکوکات معین و اوزان و مقادیر منظم در امور داد و ستد و تجارت برخورد ، آنرا نیز پذیرفتند طولی نکشید که رومیها رفته رفته کاملاً بجامه تمدن یونانی درآمدند و کار بجایی رسید که حتی خدایان یونانی را نیز در آیین و مذهب خود داخل ساختند بطوریکه زوئیس را که خدای خدایان یونانی بود بنام

یوپی تر (۱) مورد پرستش قرار دادند و برایش دررم معبد ساختند و پس از یوپی تر خدایان دیگر نیز بدنبال خدای بزرگ جای خود را در نزد اهالی رم باز کردند. اما خدایان رومی از بسیاری جهات شبیه به برادران پر نشاط و سرخوش یونانی خود که در طی تاریخ مملکت یونان با زندگانی آن مردم آمیختگی داشتند نبودند. میتوان گفت که خدایان رومی در حکم کارمندان حکومت بودند، چنانکه هر کدام از آنها در رأس شعبه‌ای از امور مملکتی جا داشت و با نهایت عقل و تدبیر و مخصوصاً وقت شناسی بوظایف خود عمل میکرد و در عوض انتظار داشت که پرستندگان نیز کور کورانه مطیع او امر و احکام او باشند و آنها نیز بدون چون و چرا اطاعت میکردند. بدینفرار هرگز ما بین خدایان روم و مردم آن سرزمین روابط دوستانه و خودمانی و مناسبات رایگانی که در میان هلن‌های قدیمی و خدایان نشان، یا با اصطلاح بزرگان و خواجگان با اقتدار او لیمپ، وجود داشت برقرار نگردید.

از طرف دیگر رومیان در کار حکومت تأسی بیونانیان نکرده طرز حکومت آنها را نپذیرفتند، ولی از آنجائیکه با ساکنان سرزمین هلاد یعنی یونان از یک نژاد، هندواروپایی، بودند تاریخ روم قدیم از بسیاری جهات شباهت بتاریخ آتن و شهرهای دیگر یونان دارد. رومیان بدون آنکه با اشکالات عمده‌ای دست بگریبان بشوند عذر پادشاهان نشان را که اخلاف سران قدیمی ایل بودند خواستند و اختیارات و اقتدار اعیان و اشراف و بزرگان را محدود ساختند و رفته رفته برورقرونی چند برای حکومت طرز و شیوه‌ای یافتند که بر طبق آن هر یک از اهالی آزاد شهر میتواند مستقیماً بامور عمومی رسیدگی نماید.

زمانی پس از آن رومیها بر یونانیها تفوق یافتند. بدون لفاظ و ولنگاری زیاد به تمشیت امور ملی می پرداختند و هر چند از لحاظ نیروی تصور و تخیل پهای یونانیان نمی رسیدند، اما در عوض کار و عمل سریع را بگفتار بی حاصل ترجیح میدادند و چون نبض مردم و توده‌ها یا با اصطلاح خودشان «پلبس» (۲) یعنی مجمع مردم آزاد را بدست آورده بودند، میدانستند که مردم کار می‌خواهند نه حرف و نطق و خطابه.

از اینرو تصدی امور شهر را بدون نفر سپردند که عنوان «قونسول» داشتند و با کمک هیئتی از کمترین و محترمین قوم بنام «سنا» به تمشیت و رتق و فتق کارهای ملی و عمومی میپرداختند و کلمه «سنا» از لفظ «سنکس» (۳) میآید که بمعنی مرد سالخورده

(۱) بفرانسوی ژوپی تر (Jupiter) (مترجم)

Plebs (۲)

Senex (۳)

ومسن است . اما انتخاب سناورها بر طبق عادت ازمیان اعیان و اشراف ثروتمند بعمل می آمد و اختیار ایشان کاملاً محدود و معین بود .

در رم نیز بیوسته نزاع و مجادلاتی میان مردم دارا و مردم ندار بر پا بود که مخالفتهایی را بخاطر می آورد که در یونان منجر بقوانین «دراکون و هولون» گردیده بود . این نزاع و مخالفت در رم در طی قرن پنجم قبل از میلاد شروع گردید و عاقبت مردم آزاد یعنی کسانی که غلام و برده نبودند دارای قانون مکتوبی گردیدند که آنان را بوسیله تأسیس انجمنهای شهرداری موسوم به «تریبونا» در مقابل استبداد و اجحاف طبقه اریستوکرات و بزرگان حفظ و حراست مینمود . اعضای این انجمنها را «تریبون» مینامیدند و انتخاب آنها از طرف اهالی آزاد شهر بعمل می آمد و وظیفه آنها حمایت اهالی شهر رم بود در مقابل ظلم و تعدی مأمورین و کارمندان دولت . قونسولها حق داشتند مقصرهائی را که مستحق اعدام تشخیص میدادند محکوم بمرگ نمایند ولی اگر تقصیر و جنایت درست به درجه ثبوت نرسیده بود هیئت «تریبونا» حق داشت مداخله نموده و مانع اجرای حکم قونسولها بشود .

وقتی سخن از رم میرانم ممکن است خوانندگان تصور نمایند که رم شهر کوچکی بود که متها چند هزاری بیشتر نفوس نداشته است ، ولی قدرت واقعی این شهر بسته به قراء و قصباتی بود که در حول و حوش و در خارج از شهر واقع بود . شهر رم بقدری در اداره و حکومت آنها لیاقت و کاردانی بخرج داد که از همانجا باشیوه ممتاز جهاننداری که خصلت بارز رومیها بود آشنا گردید .

شهر رم در آغاز تاریخ خود تنها شهر مستحکم ایتالیای مرکزی بود ولی همواره پناهگاه طوایف لاتینی دیگری بود که در مواقع خطر بدو رو می آوردند و از جانب او مورد حمایت و مهمان نوازی واقع میگرددند . این طوایف واقوام رفته رفته متوجه مزایائی شدند که در عقد اتحادی با رم برای آنها حاصل میگرددید ، پس در صدد برآمدند که اساس و شالوده چنین اتحادی را که دارای جنبه دفاعی و تعرضی هر دو باشد بیاوند . در این مورد اگر مصریها و بابلیها و فنیقیها و یونانیان بجای رومیها بودند با این طوایف معامله غالب و مغلوب میکردند یعنی بنظر بیگانگی و «بربریت» بدان می نگریستند اما رومیها مردم دوراندیش تر از آن بودند که مرتکب چنین خبط و خطائی بشوند و راه را برای این مردم بیگانه باز گذاشتند که بتوانند در جمهوری روم ، یا بهتر بگوئیم در حکومت شهر رم همکار و همدست آنان گردند و بآنها گفتند ما نیز از خدا میخواهیم که شما با ما باشید ، و ما با شما همان معامله ای را خواهیم کرد که با برادران خود و با اشخاص که در این خاک بدنیا آمده اند میکنیم و تنها توقعی که از شما داریم اینست که در موقع لزوم در راه این شهر که بمنزله مادر مشترک ماست بجهنگید و جان بازی نمائید .

بیگانگان نیز قدر و قیمت این بزرگواری را دانسته و قدرشناسی خود را بوسیلهٔ اخلاص و صداقت بی غل و غش بشیؤ میرسانیدند. دریونان هرگاه شهری مورد حمله و هجوم دشمن واقع میگردید بیگانگان و «بربر»ها هرچه زودتر راه گریز را پیش میگرفتند و میگفتند این شهر برای ما مسافرخانه ای بیش نیست که تا وقتی پول بدیم آتش میخوریم و لهذا علاقهٔ ای بموطن موقتی خود پیدا نمیکردند. در صورتیکه هر وقت دشمن بدروازه‌های شهر رم میرسید تمام مردم لاتینی یکدل و یکصدا برای دفاع شهر قدا علم میکردند، چون میدانستند که رم وطن و مأوای حقیقی و بمنزلهٔ مادر آنهاست و حتی کسانی که فرسنگها در نواحی دوردست شهر رم ساکن بودند و هرگز چشمشان بهفت تپهٔ مقدس شهر نیفتاده بود شتابان خود را رسانده و با دل و جان در راه حفظ و حراست شهر میکوشیدند و هیچ شکست و مصیبتی نتوانست خللی در این هواداری و وفاپرووری آنها وارد سازد.

در اوایل قرن چهارم قبل از میلاد قوم وحشی گال بزور وارد خاک ایتالیا شدند. لشکریان روم را در نزدیکی رودخانهٔ آلیا شکست داده و تا بجلو شهر رم رسیده بودند و پس از آنکه به شهر رم دست یافتند منتظر بودند که ملت آمده بآلتماس و درخواست صلح و آشتی نماید ولی هرچه انتظار کشیدند کسی نیامد، بلکه برعکس کم کم مردم کین خواه از هر سو آنها را در میان گرفته و راه آذوقه را بآنها بستند. عاقبت پس از هفت ماه قحطی و گرسنگی مجبور به عقب نشینی شدند و این پیش آمد بخوبی ثابت نمود که سیاست رومیها در معامله با بیگانگان کاملاً مقرون بعقل و دوراندیشی بوده است و از آن پس قدرت و قوت روم بمراتب افزونی یافت.

آنچه در فوق باختصار در باب رم و تاریخ آن مذکور افتاد بخوبی تفاوت فاحشی را که بین فکر و نظر صائب رومیها با عقیدهٔ خطا و منحرف مردم کارتاژ در زمینهٔ اقتدار و حکومت در شهرها وجود داشت، مشهود میدارد. مقصود و منظور رومیها همکاری برادرانه و تشریک مساعی پر جوش و خروش تمام افراد بود. تمام افراد آزاد را برابر و یکسان میدانستند. در صورتیکه کارتاژ با اقتدا و اقتفای مصر و ممالک آسیای غربی از رعایا اطاعت محض و کور کورانه درخواست مینمود و هرگاه مردم زیر بار نمیرفتند بجای آنها در ازای مزد از بیگانگان سرباز میگرفت و با چنین لشکریانی بجنگ میرفت. بدیهی است که با اینوصف رم برای کارتاژ دشمن خطرناکی بود با تشکیلات منظم و مرتب و کارتاژ پیوسته در پی بهانه بود که رم را مورد حمله و هجوم قرارداد و پیش از آنکه دشمن با وج قدرت و عظمت رسیده باشد گریبان خود را از شر چنین حریف خطرناکی مستغفل سازد. چیزی که هست مردم کارتاژ که بر رسم و شیوهٔ سوداگران با حزم و احتیاط بودند و بی گدار بآب نمیزدند بدو از راه مسالمت درآمده به رم پیشنهاد کردند که در روی نقشه دنیا

را بوسیله ترسیم دودایره بدو منطقه نفوذ تقسیم نمایند و هر کدام از آن دو قوم متعهد شوند که پا از دایره خود بیرون نگذارند. این قرارداد بامضاء رسید ولی هنوز بامضاء نرسیده بود که تغلف آغاز گردید. بدین معنی که چون جزیره حاصلخیز سیسیل در تحت حکومت سست و عاجزی بود، هر دو طرف بطمع افتادند که دست تصرف دراز نموده آن را منحصراً بمنطقه نفوذ و تملک خود داخل سازند. از این قرار طولی نکشید که نایره جنک وز دو خورد مشتعل گردید و این جنک را که بیست و چهار سال طول کشید نخستین جنک پونیك خوانده اند. این جنک بحری بود و در بدو امر چنان بنظر میآمد که بحریه جوان رم نتواند در مقابل بحریه مجرب کارتاژ تاب مقاومت داشته باشد. کارتاژیها بر رسم و شیوه دیرینه خود سعی داشتند که کشتیهای دشمن را درهم شکافته غرق نمایند و یا آنکه از پهلو با آنها حمله آورده پاروها را در دست پاروزنان بشکنند و سپس با تیرو کمان و گلوله های سوزان مدافعین مسلح و مستأصل آنها را بهلاکت رسانند. اما رومیها اختراع جدیدی در فن کشتی سازی نموده بودند و کشتیهایشان دارای پل متحرکی بود که بوسیله آن میتوانستند سپاهیان خود را در کشتیهای دشمن پیاده نمایند. دوره فتح و ظفر کارتاژیها سپری شده در جنک بحری هیله کشتیهایشان یکسره منهدم گردیده شکست خوردند و مجبور شدند صلح بخواهند و از آن پس جزیره سیسیل بدست رم افتاده ایالتی از ایالت های آن کشور گردید. بیست و سه سال پس از آن تاریخ چون از یک طرف رم برای بدست آوردن مس جزیره ساردنی را متصرف گردیده بود و از طرف دیگر کارتاژیها بقصد دست یافتن بمعادن نقره اسپانیا تمام قسمت جنوبی آن خاک را گرفته بودند و بدین وسیله بهم نزدیک شده و بروی یکدیگر قرار گرفته بودند، از نو مخالفت شروع گردید. رم بچنانک گردیده بسپاه خود امر نمود که از جبال پیرنه گذشته متوجه حرکات لشکریان کارتاژ باشد. همین قضایا موجبات جنک وز دو خورد تازه ای را بین دو حریف فراهم ساخت. در همان اثنا بهانه دیگری برای جنک پیدا گردید، باین معنی که کارتاژیها یکی از مستملکات یونان را که با اسم ساگوئته در ساحل شرقی اسپانیا واقع بود محاصره نمودند و اهالی ساگوئته از رومیها طلب یاری کردند. رومیها نیز که در پی بهانه میگشتند بوسیله مجلس سنای خود رسماً وعده همراهی دادند ولی چون تدارک جنک و تجهیز قشون چند ماهی طول کشید کارتاژیها به ساگوئته دست یافته آنرا خراب و ویران ساختند. همین قضیه موجب گردید که سنای رم اعلان جنک دادوزد و خورد شروع گردید. دسته ای از سپاه روم مأمور گردید که از راه دریای افریقا خود را بخاک کارتاژ رسانده در آنجا پیاده شود و قشون دیگری مأموریت یافت که در خاک اسپانیا سپاهیان کارتاژ را چنان مشغول بدارد که نتواند بیاری پایتخت خود بکارتاژ برگردد. این نقشه بسیار عاقلانه بود و رومیها اطمینان داشتند که فیروزی بزرگی نصیبشان خواهد شد و لسی

خدایان در پس پرده تقدیر نقشه دیگری کشیده بودند. بنا بود که قشون روم در اواخر سال ۲۱۸ قبل از میلاد به کارتاژیهای مقیم اسپانیا حمله نماید و بهمین عزم از ایتالیا بجانب اسپانیا روان شده بود. تمام مردم ایتالیا با بی صبری چشم براه مژده فتح و ظفر بودند و عقیده داشتند که غلبه کامل بر کارتاژیها کار آسانی خواهد بود، ولی ناگهان خبر شومی در سرتا سر جلگه پودر خاک ایتالیا انتشار یافت. کوهستانها در حالیکه از بیم و هراس لرزان بودند حکایت میکردند که صدها هزار آدم سیاه پوست با جانوران عجیب و غریبی به بزرگی يك خانه، بناگاه از سینه برف و یخی که معبر قدیمی جبال آلپ را که هزاران سال پیش از آن پهلوان یونانی داستانی، هرکول، گاوهای گریون را از همان راه از خاک اسپانیا بیرون برده بود، بیرون بسته و بطرف جنوب سرازیر شده بودند. طولی نکشید که روستائیان دسته بدسته در نهایت اضطراب خود را بدروازه های رم رسانیدند و اخبار صحیح تری آوردند. معلوم گردید که آنیبال سردار کارتاژی پس از آنکه با پنجاه هزار سرباز و نه هزار سوار و سی و هفت فیل جنگی از جبال پیرنه عبور کرده و پس از شکست دادن قشون روم بسر کردگی سی پیون در سواحل رودخانه رون، با آنکه زمستان و ماه اکتبر نزدیک بود و برف و یخ راهها را بند آورده بود، لشگریان خود را از جبال آلپ گذرانده و سپس سپاهیان گل را نیز ملحق بسپاه خود ساخته و دومین بار لشکر دیگری از رومیان را بعقب نشانده بود و پس از عبور از رودخانه تربی (۱) شهر پلزانس را محاصره نموده وارد جاده ای شده بود که به شهر رم می پیوست.

سنای رم هر چند متحیر مانده بود ولی بر رسم عادت معمولی خود بآرامی و خونسردی و مردانگی این اخبار را پنهان داشت و دولشگر دیگر برای مقابله و جلو گیری بجانب قشون مهاجم بحرکت آورد. آنیبال بطور ناگهانی در جاده تنگی که از کنار دریایچه ترازیمن میگذرد بر این دولشگر تاخته تمام سرکردگان و عده بسیاری از سپاهیان را بهلاکت رسانید. آنوقت بود که ترس و تشویش عظیمی بر ملت روم مستولی گردید، ولی باز سنا خود را نباخت و خون سردی خود را ازدست نداد و از دولشگر دیگری آراسته و سرکردگی او را با اختیارات تمامه بدست کنیتوس فایوس ماکسیموس سپرد تا در راه نجات مملکت هر نوع صلاح و مقتضی بداند عمل نماید. فایوس توجه داشت که اگر در حفظ جان سپاهیان خود نکوشد و قشون ازدست برود کار یکباره تمام خواهد بود. سر بازان خشن و کارنا دیده او که در حقیقت واپسین لشگریان رم بودند قوت برابری با سلحشوران جنگ آزموده و با تجربه آنیبال را نداشتند. بهمین ملاحظه

عبور آنیبال از جبال آلپ

از جنگ روبرو ریز نمود و بنای جنگ و گریز را گذاشت، ولی يك قدم از دشمن منفك نمی ماند و پیوسته راهها را خراب میکرد و آذوقه حریف را از میان میبرد و هر كجا بسپاهیان کارتاژ برخورد میکرد که تنها مانده بوده اند بآنها حمله میآورد و خلاصه آنكه سه بوسیله جنگ و گریز چریکی دائمی دشمن را سخت ناراحت میساخت. اما اهالی رم که با ترس و لرز در پس قلاع و استحکامات شهر در پناه بودند طاعتشان طاق شده از این طرز جنگیدن خوشدل نبودند و تشنه عملیات جدی و فوری بودند. لازم بود که اقدامی بعمل آید. جوان رشیدی موسوم به واروس که مورد توجه اهالی بود بجلو افتاده و میگفت حاضر است نشان بدهد که از این فایوس کهنسال، که با کندی سنك پشت جنگ میکند و مستحق است که «کونکتاتور» یعنی تردیسی و دودل خوانده شود، بهتر میچنگد. وی بصلای عام بسر کردگی کل قشون منصوب گردید و در اولین مصاف با آنیال در سال ۲۱۶ قبل از میلاد چنان شکستی خورد که تاریخ روم نظیر آنرا نشان نمیدهد. متجاوز از هفتاد هزار از رومیان در آن معرکه بقتل رسیدند و آنیال مالك الرقات بلامعارض تمام ایتالیا گردید، از بالا بسائین در سرتاسر خاک ایتالیا بهرجا میرسید میگفت که برای رستگاری و استخلاص مملکت ایتالیا آمده است و ایالات روم را بكمك میطلبید تا با آنها همدست و متحد گردیده و بایاری آنها آخرین ضررت را بپایتخت وارد سازد. در آن موقع باریك نازيك باردیگر طرز حکومت عادلانه رومیها در محك تجربه نتایج خوب خود را بمنصه شهود رسانید. باستثنای دوشهر **کاپو و سیرا کوس** تمام شهرهای دیگر بعهده و پیمان اتحاد و اتفاقی که با رم بسته بودند صدیق و وفادار ماندند، بطوریکه آنیال که خود را «نجات دهنده» میخواند دور از خاک ردبار خود در میان انبوه دشمن خود را تنها دید در حالیکه از هر جانب هدف حمله و خطر بود. بی در پی قاصد کارتاژی فرستاد و تقاضای كمك و آذوقه مینمود ولی برای کارتاژ مقدور و میسر نبود که به او كمك و آذوقه برساند.

رومیها از برکت کشتیهای تازه سار خود که دارای پل متحرك بود سرتاسر دریا را در دست گرفته بودند و راه آمد و رفت را بدشمن بسته بودند و آنیال تنها مانده بود و بجز بشخص خودش بکس دیگری نمیتوانست امید ببندد. مهندسان بازم می جنگید و قشون هائی را که رم بچنگ او میفرستاد درهم میشکست ولی رفته رفته مانند برفی که در آفتاب آب شود از عده سپاهیان مدام کاسته میشد و دهقانها و روستاییان ایتالیا چنان از «نجات دهنده» فراری بودند که گویی با وبا و طاعون سروکار دارند.

اینك آنیال که بقصد فتح و غلبه وارد خاک ایتالیا شده بود پس از چندین سال جنگ و خونریزی از هر جانب خود را در محاصره دشمن میدید، ورق برگشته و روز بروز روز گارش وخیم تر میگردد. برادرش **آسدر و بال** پس از درهم شکستن قشون روم در

اسپانیا از جبال آلپ گذشته و درصدد بود خود را به برادرش برساند و چندین قاصد فرستاد که خبر نزدیک شدن خود را باو برساند و درخواست نمایند که با قشون خود در جلگه های تیبر با استقبال اوروانه شود، ولی متأسفانه قاصدانش بدست رومیها افتادند و آنیبال هرچه انتظار کشید خبری از برادرش باو نرسید تا آنکه روزی سربریده آسدروبال را در پارچه ای پیچیده در چادرش انداختند و بدین وسیله فهمید که آخرین سپاهیان کارتاژ مبتلای چه سرنوشته شومی شده اند.

همینکه خطر آسدروبال از میان رفت و از ناحیه او برای رومیها تشویشی باقی نماند سرکرده جوان رومی بنام پولیبیوس سیپیون باسانی از نو بر اسپانیا دست یافت و چهار سال پس از آن رومیها تدارکات لازم را برای اینکه به کارناز قشون بکشند و کار دشمن را یکباره تمام کنند دیده بودند. کارتر آنیبال را احضار نمود و وی از دریای افریقا گذشته و در راه مدافعه کارناز و جلوگیری از دشمن کوشش فراوان میدول داشت. در سال ۲۰۲ قبل از میلاد در جنگی که کارتاژیها با رومیها در زاهاکرند مغلوب شدند و آنیبال بطرف صور عقب نشست و به صد آنکه مدفونیه و سامات را با خود برضد روم هم دست سازد با سیای صغیر رفت. آنیبال نتیجه ای بدست نیاورد ولی اقداماتش بهایه بدست رومیها داد که قشون بخاک مشرق زمین کشیده مهمترین قسمت سرزمین دریای اژه را نیز ضمیمه قلمرو سلطنت خود سازند.

آنیبال که ویلان و سرگردان از شهری شهر دیگر فراری بود عاقبت روزی دریافت که دیگر باید هر گونه امید و آرزویی را اذول و خاطر بیرون سازد. کارتاژ عزیز و ارجمندش مغلوب و درهم شکسته ناچار با روم صلح نمود و عهدنامه ای بست که سرتا پا خسارت و زیان بود. مجبور شده بود کشتیها و قوه بحریه اش را بدست خود در امواج دریا غرقه نماید و متعهد شود که از آن پس بدون اجازه روم با کسی جنگ ننماید و علاوه بر تمام اینها باید سالهای متمادی بی شمار بعنوان غرامت باجگذار روم باشد. وقتی آنیبال در سال ۱۹۰ قبل از میلاد درهای

امید را بروی خود بسنه دید مرك را بر حیات ترجیح داده و با زهر خود را خلاص ساخت.

چهل سال پس از آن تاریخ رومیها باز یکبار دیگر به کارتاژ قشون کشیدند و این آخرین قشون کشی آنها بدان سرزمین بود. سه سال تمام اهالی این مستعمره قدیمی قوم فنیقی کوشیدند و در مقابل جمهوری تازه و با اقتدار روم استقامت ورزیدند ولی عاقبت گرسنگی آنها را مجبور به تسلیم ساخت. رومیها غالب مردان و زنان معدودی را که از اهالی شهر جانی سلامت برده بودند بعنوان غلام و کنیز زخرید و فروختند و شهر را طعمه آتش ساختند. دو هفته تمام

مرك آنیبال

مغازه‌ها و مخازن و قصرها و زرادخانه بزرگ میسوخت و پس از آنکه لشکریان روم شهر را با خاک یکسان ساخته و خاک و خاکستر آنرا بفرین نمودند برای جشن و شادی به خاک خود ایتالیا مراجعت کردند . از آن تاریخ تا ده قرن دیگر دریای مدیترانه دریائی گردید اروپائی، ولی همینکه امپراطوری روم نیز بنوبت خود مضمحل گردید باز آسیا يك بار دیگر در صدد برآمد که بر این دریا دست بیابد، چنانکه شرح و تفصیل آنرا وقتی بظهور اسلام برسیم بیان خواهیم نمود .

ارتقاء روم

دربیان عظمت امپراطوری روم

امپراطوری روم کار قضا و قدر نبود. احدی بای آن نیست و هیچ کس قصد ایجاد آن را نداشت. روم مخلوق خودش است و بس. هیچ سروسرداری و هیچ سیاستمداری و هیچ آدمکش نامداری بر پانخاست که بگوید «دوستان، رومیها، هموطنان ما می خواهیم

چگونه روم بوجود آمد

کشور عظیم الشانی بوجود آوریم پس بدنبال من افتید تا تمام خاکي را که بين دروازه

هر کول (۱) و جبال توروس (۲) است در حیطه تصرف خود درآوریم. روم سرگردکان لشکری نامی و سیاستمداران بزرگ و آدمکشهای برجسته بوجود آورد و سپاهیان روم در سرتاسر کره زمین جنگها کردند، ولی امپراطوری روم بدون هیچ نقشه و مقدماتی بوجود آمد. مردم روم مردعمل و خلاق بودند و در زمینه سیاست با اصول نظری سروکاری نداشتند و بعضی اینکه خطیسی صدا را در گلو میانداخت و میگفت «هدف امپراطوری روم در مشرق زمین است و هکذا باب فعل و تفعل...» مردم دیگر گوش نمیدادند و از میدان خطابه بیرون میرفتند. جهانگیری رومیها هم بنابه مقتضیات مخصوصی بود والا حرص و طمع و جاه طلبی و این قبیل موجبات در این کار دخالتی نداشت. مردم روم از حیث فطرت و ذوق رویهم رفته دهاتی بودند و دلشان میخواست در خانه مانده سرگرم کارهای خود باشند. اما وقتی مورد حمله و هجوم واقع میشدند مجبور بودند از خود دفاع نمایند و هرگاه دشمن مغوفی از دریا عبور میکرد از راه ناچاری زد و خورد را بخواه میکشاندند. پس از فتح و غلبه از ترس اینکه مسابدا خاک دشمن بدست اقوام وحشی بیفتد و برای روم دردسر فراهم سازد، ترجیح میدادند آنجا را خودشان اداره کنند. شاید این مطالب بنظر پیچیده بیاید ولی در آن روز و در آن تاریخ بسیار سهل و ساده بود.

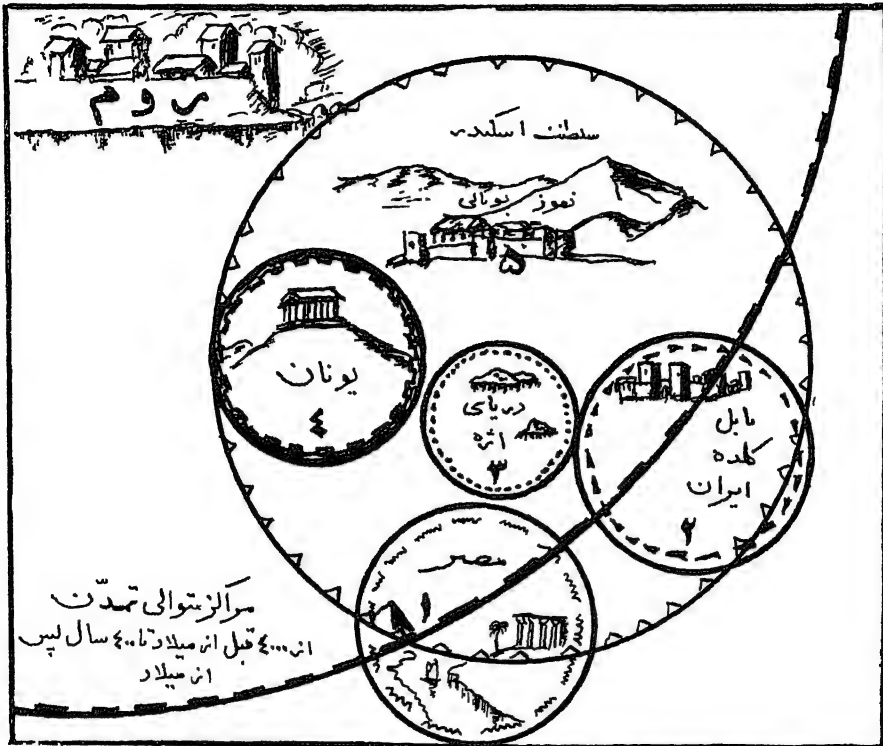
در سال ۲۰۳ قبل از میلاد سی پیون از دریای افریقا گذشته و آتش جنگ را در خاک افریقا روشن ساخته بود. کارتاژ به آنیبال امر مراجعت داده بود و آنیبال بملاحظه اینکه سر بازانش بیگانه بودند و در ازای مزد می جنگیدند و بدهم جنگیدند، شکست خورد و چنانکه مذکور گردید بقصد استمداد فوراً بخواه مقدونیه و شامات رهسپار شد.

دولت مقدونیه و دولت شامات که از بقایای امپراطوری اسکندر کبیر بودند تدارک جنگ بامصر را میدیدند و امیدوار بودند که بر این خاک دست یافته و این کشور پر ثروت را در میان خود تقسیم نمایند. خبر این تدارکات بگوش پادشاه مصر رسیده بود و از روم کمک طلبیده بود. آینده آستان بوقایع مهمی بود و دنیا بصورت صحنه ای درآمد بود که نمایشهای بسیار دیدنی باید در آنجا بمعرض تماشا درآید. ولی رومیها که فاقد قوه تصور بودند پیش از آنکه بازی شروع شود پرده را پائین کشیدند، باین معنی که سپاه روم دستجات قشون یونان را که مقدونیه در موقع جنگ بجلو میانداخت درهم شکست. این وقایع در سال ۱۹۷ قبل از میلاد در جلگه های موسوم به سینوسفال که «کله ساک» معنی می دهد و در خاک تسالی واقع گردیده رخ، داد.

(۱) مقصود جبل الطارق (جبرالتار) است (مترجم)

(۲) جبال کورین در آسیای صغیر (مترجم)

آنگاه رومیها بجانب آتیک روان شده و یونان اعلام داشتند که «بقصد آزاد کردن آنها از جور و ستم مقدونیه آمده اند». یونانیان که از سالیان دراز نیمه بردگی خود درس عبرتی نیاموخته بودند، نتوانستند از این آزادی و رستگاری عاقلانه استفاده نمایند. تمام شهرهای یونان که هر یک بمنزله حکومت مستقلی بود از نو بهمان ترتیب سابق بجان یکدیگر افتادند. رومیها که از این زد و خوردها سر بدر نمی آوردند و خوشدل

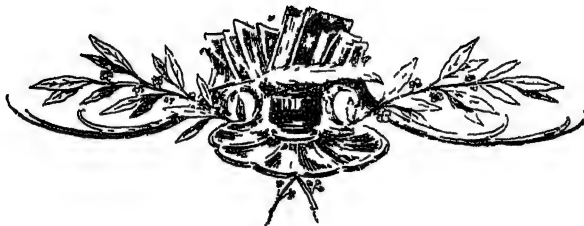

سیر تمدن بطرف مغرب زمین

نبودند و اساساً بنظر تحقیر ب مردم یونان می نگریستند، مدتی بردباری نمودند ولی عاقبت بجان آمده کاسه بردباری و صبرشان لبریز گردید. شهر کورینت را آتش زدند که مایه عبرت دیگران شود و یک نفر رومی به آتن فرستادند که زمام حکومت این مردم ناراحت و فتنه جو را در دست بگیرد و بدین قرار مقدونیه و یونان سرحدات شرقی امپراطوری روم حکم سنگرهای را پیدا نمودند.

مقارن همان اوقات انطیوخوس سوم پادشاه شامات در جانب شرقی دریا بدقت هر چه تمامتر بسنجان آنیبال گوش میداد و این مهمان نامدار برای او شرح میداد که می توان بآسانی برخاک ایتالیا استیلا یافته و شهر رم را تاراج کرد.

دولت روم لوسیوس سیپیون را که برادر سیپیون بزرگ بود (سیپیون بزرگ بعنوان سیپیون افریقائی مشهور شده بود و همان کسی است که آنیبال و سپاهیان را در محل موسوم به زاما شکست داده بود .) بآسیای صغیر فرستاد و لوسیوس در آنجا در سنه ۱۹۰ قبل از میلاد قشون پادشاه شامات را در نزدیکی هاگنزی درهم شکست . اندکی پیش از آن هم رعایای انطیوخوس او را بقتل رسانده و جسدش را پاره پاره نموده بودند . از این قرار آسیای صغیر هم بدست رومیها افتاده از مستملکات امپراطوری روم گردید و خلاصه آنکه اغلب ممالک ساحلی دریای مدیترانه به تصرف و سلطنت شهر کوچک رم درآمد .

امپراطوری روم

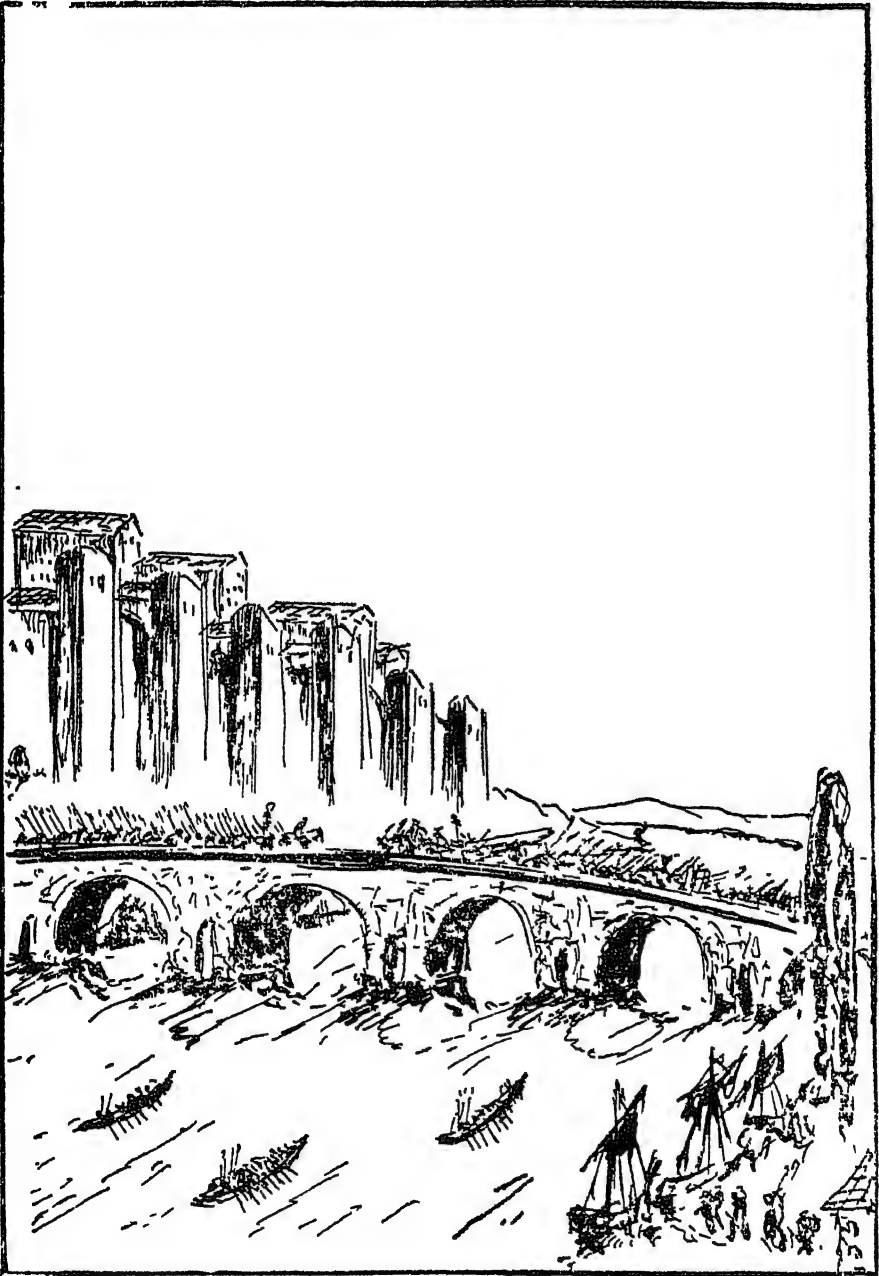
در بیان آنکه جمهوری رم پس از قرن‌ها اختشاش و انقلاب و خونریزی

بشکل امپراطوری درآمد

هنگامیکه قشون روم فاتحانه به رم برگشت جشن بزرگی برپا شد و مردم با جوش و خروش و شادمانی بسیاری از جنگ آوران دلیر و فاتح خود پذیرائی کردند . ولی افسوس که این افتخارات نه تنها مایه سعادت‌مندی ملک و ملت نبود بلکه اسباب خسارت و ضعف آنها گردید . این جنگهای متوالی موجب خرابی و خسران دهقانان گردیده بود و بار سنگین مخارج هنگفت بیشتر از همه بردوش آنها تحمیل شده بود . در عین حال روز بروز بر قدرت سرکردگان سپاه فاتح و دوستان و بستگان آنها افزوده شده و از جنگ و قشون‌کشی که لازمه اش چپاول و تاراج بود سودهای کلان برده بودند .

در ایام گذشته جمهوری روم بسادگی، که ارضیات ممتازه مردان نامدارش بود، میبایلد و مباحات میکرد ولی جمهوری جدید بنظر حقارت بلباس‌های مستعمل مینگریست و از اصول و عقاید آباء و اجدادی خود بطعن و طنز سخن میراند . رفته رفته روم سرزمین ثروتمندی گردید که اشخاص ثروتمند بنفع و صلاح ثروتمندان براو حکومت میکردند و مسلم است که این طرز حکومت عاقبت بیدبختی و سیه روزی میکشد .

در مدتی کمتر از يك قرن و نیم تقریباً تمام حوزه مدیترانه در تصرف روم درآمده بود . در ابتدای تاریخ روم اسیرها را غلام و بنده میکردند . زیرا که رومیها جنگ را کار جدی و مهمی میدانستند و برای دشمنان مغلوب خود قاعده به نرحم و شفقت نبودند . هنگامی که کارتاژ مغلوب گردید زنان و کودکان کارتاژ را با بنده‌گان و غلامان آنها بحراج فروختند و با اهالی یونان و مقدونیه و اسپانی و شامات هم ، هرگاه در صدد سرکشی و طغیان بر میآمدند ، همین معامله را میکردند . دوهزار سال پیش یکنفر غلام و بنده درست بمنزله ماشینی بود . امروز اگر کسی سرمایه‌ای داشته باشد این سرمایه را در کارهای صنعتی بکار می‌اندازد . ولی رومیهای متمول اعم از سنا تورو سرگردان نظامی و مختلسین و اشخاصی که در معاملات جنگی کسب ثروت نموده بودند، با پول خود در ایالاتی که بتصرف روم

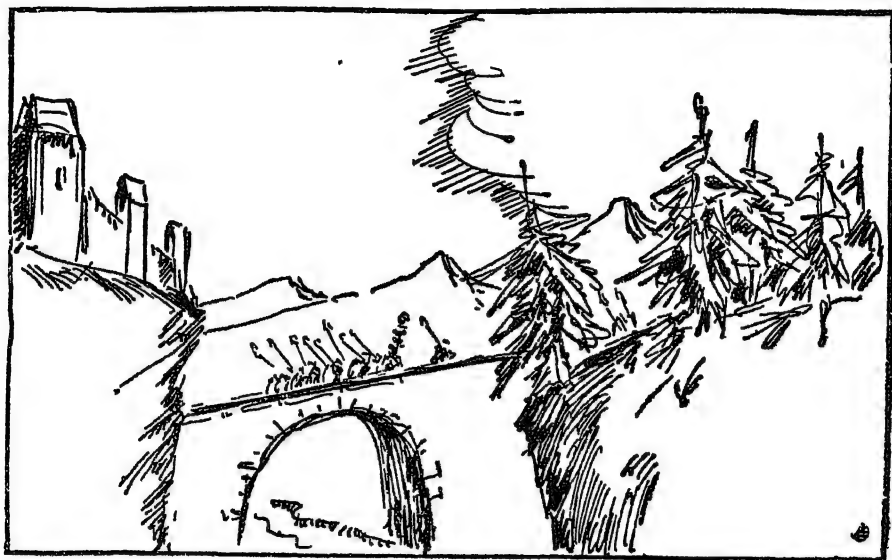
درمیآمد آب و خاک و علام میخربیدند . علامها را در بازارهای عمومی میخربیدند که ارزانتر تمام میشد . در طی قسمت اعظم قرن سوم و قرن دوم قبل از میلاد بازار سرده فروشی رواج کامل داشت و از باب بقدری ارغلاماش کار میگرفت که این بیچارگان عمر کوتاه میکردند و همینکه بهلاکت می رسیدند از باب از باراری که در جوارش بود غلامان جدیدی میخربید که از کورینت و کارتاژ آورده بودند

دهقانان آزاد هم بی سرو صدا و طایف ملی خود را انجام میدادند و بدون آنکه صدای شکایتی از آنها بلند شود بمیدان جنك میرفتند و میجنگیدند، ولی وقتی پس از ده سال و پانزده سال و بیست سال جنك وزد و خورد بمنز لشان بر میگشتند میدیدند که علف هرزه بر سر تاسر مزرعه شان نشسته و کس و کارشان فقیر و بینوا شده اند چون همت بلند داشتند از نودست بکار میگردیدند و بذرمیافشانند و زراعت میکردند و منتظر موسم خرم می ماندند . وقتی مرغ و گوسفند و غله و محصولشان را برای فروش ببازار میبردند ، میدیدند مالکین بزرگی که زراعتشان بدست غلامان انجام یافته چون مخارجشان محمود بوده جنس خود را خیلی ارزانتر عرضه میدارند . یکی دو سال سعی میکردند که با آنها رقابت نماید ولی روزی میرسید که از فرط یأس بکلی از کار دست می کشیدند و از کشاورزی صرف نظر کرده برای پیدا کردن کار بشهر می رفتند . در شهر هم گرسنه می ماندند ولی در آنجا تنها نبودند و با هزاران مردم بینوا و گرسنه و سرهنه دیگر در بیغوله های محله های پست شهر زندگی میکردند و صد نفر صد نفر و هزار هزار طعمه امراض ساری میشدند و از میان میرفتند . معلوم است که چنین مردمی ناراضی بودند و با دل خونین بیاد ایامی میافتادند که جان در کف در راه همین شهر و همین مردم جنگیده بودند و بخود میگفتند حقا که خوب پاداش جانبازی ما را می دهند . پس بدور اشخاص دغل و خوش بانی، که در موقع سختی و قحطی مانند لاشخورهای گرسنه بجان مردم میافتادند و با وعده های چرب و شیرین ولی دروغ و بی اساس آنها را فریب داده و شکم و کیسه خود را پر می کردند، جمع میشدند . ولی همینکه بتدریج چشم و گوششان باز میشد بنای تهدید را گذاشته برای امنیت عمومی ایجاد هراس و خطر میمودند . متمولین و اشخاص تازه بدوران رسیده اعتنائی نداشتند و شانه های خود را بالا انداخته میگفتند « شکر خدا که قشون و امنیه و شهر بانی داریم که جلوائن مردم بی سروپارا خواهند گرفت. » این طبقه در منازل مجلل و باغهای سبز و خرم خود سرگرم عیش و نوش بودند و با شعار هومروس نامی گوش میدادند که یک نفر غلام یونانی بزبان لاتینی ترجمه کرده و بنظم درآورده بود . چیزی که هست چند خانواده معدود بمادات و رسوم قدیمی و اجدادی جمهوریت دلبستگی داشتند . دختر سی پیون افریقائی موسوم به کورنلیا با يك نفر از اهالی کراخوس مزاجت نموده و دو پسر پیدا کرده بود اولی موسوم به تی بریوس و

دومی به **گایوس** . همینکه این دو پسر بسن رشد و بلوغ رسیدند وارد صحنه سیاست گردیدند و از بعضی اصلاحات ضروری طرفداری کردند . در نتیجه سرشماری و تحقیقاتی که بعمل آمد معلوم گردیده بود که تمام خاک شبه جزیره ایتالیا در ملکیت دو هزار خانواده است و تعلق بآنها دارد . وقتی **تی بریوس** سمت «تربیون» یافت یعنی عضو انجمن بلدی و قاضی شهر گردید ، که بر حمایت اهالی آزاد شهر بست و دو قانون قدیمی را که بر طبق آن اندازه خاکی که يك نفر حق داشت مالك باشد محدود شده بود از نو بموقع اجرا درآورد و مقصود و منظورش این بود که مانند سابق بر عده خرده مالك آزاد افزوده و طبقه متوسطه را که از میان رفته بود از نو بوجود بیاورد . مالکین بزرگ و کسانی که تازه ثروت رسیده بودند او را «دزد و خائن و دشمن ملت» خواندند و در کوچه و بازار مردم بجان هم افتادند و زد و خورد شروع گردید . به اشخاصی که در ازای پول مرتکب قتل میشدند پول دادند که **تی بریوس** را از میان بردارند . هنگامی که **تی بریوس** داخل مجلس ملی می گردید مورد حمله و هجوم واقع شد و بقدری ضربت و صدمه دید که نتوانست جان بدر ببرد و بهلاکت رسید . دو سال پس از آن تاریخ برادرش **گایوس** همان راهی را که **تی بریوس** رفته بود پیش گرفت و علیرغم طبقه مقتدر و ثروتمند در صدد اصلاح و بهبود حال هموطنانش برآمد و با اسم «قانون فقرا و بینوایان» قانونی را اعلام نمود که بر طبق آن بایستی بدهقانان و رعایای بی بضاعت کمک مالی نمود . از جمله نتایج این قانون یکی این بود که عده زیادی از اهالی روم گدای رسمی شدند یعنی در واقع کار و کاسبی را کنار گذاشته شغلشان گدائی گردید . از جمله کارهای دیگر **گایوس** این بود که در نواحی دور دست امپراطوری برای مردم فقیر و بینوا مراکزی مستملکات مانند بنا نمود و آن ها را بدانجا کوچ داد . ولی مردم که بشهر ها دلبستگی داشتند حسن استقبالی نشان ندادند و **گایوس** هم بزودی مانند برادرش پیش آرانکه صدمه بیشتری باغنیاء برساند بقتل رسید و طرفدارانش را یا کشتند و یا تبعید نمودند . این دو نفر آدم خیر خواه و اصلاح پرست هر دو نجیب و باصلاح «جنتلمن» بودند ولی دو نفر دیگری که پس از آنها علمدار اصلاح و طرفداری بینوایان گردیدند چون هر دو لشکری و سپاهی بودند ، اخلاق و طبع دیگری داشتند . یکی از آن دو موسوم بود به **ماریوس** و دیگری به **سولا** و هر دو طرفداران و هواخواهان بسیاری داشتند . **سولا** رئیس مالکین بزرگ و زمیندارهای عمده بود ، در صورتیکه **ماریوس** که در دامنه جبال آپ طوایف **توتون** و **سیمبر** را شکست فاحش داده بود در نزد هموطنانش خیلی محبوب و طرفدار بنام مردم تهیدست و آزاد شناخته شده بود .

از قضا در سال ۸۸ قبل از میلاد اخباری که از آسیا میرسید موجبات نگرانی مجلس سنای روم را فراهم ساخت .

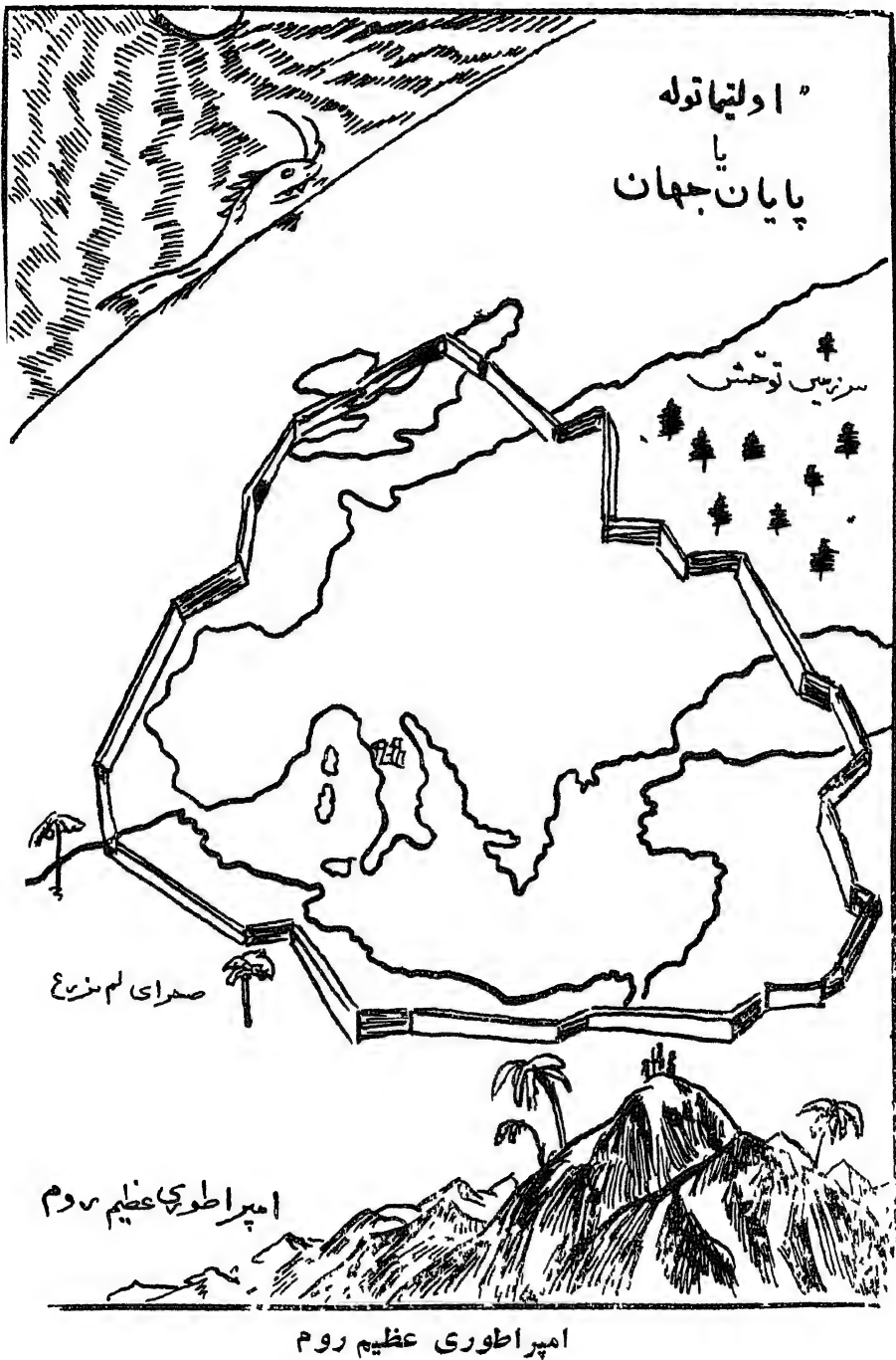
هی تریداتس نام پادشاه مملکتی از ممالك سواحل دریای سیاه که از طرف مادری از نژاد یونانی بود بفکر افتاده بود که دوباره سلطنت و شاهنشاهی اسکندر کبیر را مستقر سازد و اولین اقدامی که در این راه نمود قتل عام تمام زنان و مردان و کودکان رومی بود که در آسیای صغیر ساکن بودند. چنین رفتاری در حکم اعلان جنگ بود. سنای روم برای تنبیه پادشاه مملکت پونتوس تدارك لشکری دید و در صدد برآمد که سر کرده ای برای قشون انتخاب نماید. سنا طرفدار سولا بود و میگفت چون سولا سمت قونسولی دارد سرکردگی حق اوست ولی مردم طرفدار هاریوسی بودند و می گفتند هاریوس علاوه بر آنکه پنج بار قونسول بوده حامی و حافظ حقوق ما

قیصر بجانب مغرب روان است

مردم میباشد. اما از آنجاییکه تصرف در حکم ملکیت است چون سولا در آن موقع فرمانده کل قشون روم بود سرکردگی باو تعلق گرفت و با قشون خود برای سرکوبی هی تریداتس بجانب مشرق روان گردید. هاریوس نیز مقارن همان اوقات با فریقا رفت و همینکه اطمینان حاصل نمود که سولا وارد خاک آسیا گردیده با یطالیا برگشت و مردم ناداری را بدور خود گرد آورد و بجانب شهر رم روان گردید و با طرفداران خود وارد شهر شد. پنج روز و پنج شب تمام بقتل عام دشمنان خود یعنی سناتورها و طرفداران سنا پرداخت و خود را قونسول خواند ولی ناگهان دست اجل گریبانش را گرفت و از درد سرچنگ و سیاست مستغلبش ساخت. از آن پس چهار سال تمام روم گرفتار اغتشاش و بی نظمی بود تا آنکه سولا پس از اتمام کار هی تریداتس خبر فرستاد که عازم مراجعت است و

قصد دارد که بعضی خرده حسابهارانیز پاك نمايد. سولا بوعده خود عمل نمود و طر فدارانش چندین هفته هر کسی را که مورد سوء ظن بود ، یعنی مهمم بداشتن افکار آزاد یخواهانه بود ، بقتل رساندند . روزی جوانی را دستگیر ساختند که هاریوس اغلب با او دیده شده بود . چیزی نمانده بود که او را بداریاویزند ولی یک نفر ارحضار گفت ای بابا این هنوز طفل است و ارقتلش گذشتند . نام این طفل ژولیوس سزار بود که بزودی در همین کتاب با او آشنا خواهیم شد .

سولا بسمت دیکتاتوری انتخاب گردید یعنی مالک رقاب و صاحب اختیار یکتای سرتاسر قلمرو سلطنت روم شد . پس از چهار سال سلطنت و بعد از آنکه واپسین سال عمرش را مانند بسیاری از اهالی روم که عمری را بقتل هموطنان گذرانده و سال آخر حیاتشان را صرف زراعت و باغبانی مینمودند بزراعت سبزیجات گذراند ، بآرامی در بستر آسایش جام اجل را بسر کشید .

از آن پس نه تنها اوضاع و احوال مملکت بهتر نمیشد بلکه از نو جنگاورد دیگری بنام گینوس پومپئوس یا پومپه ازدوستان صمیمی سولا رای سرکوبی می ترید ائس که باز بنای سرکشی گذاشته و مایه نگرانی روم شده بود با قشون معظمی بجانب مشرق زمین روانه گردید . می ترید ائس شکست خورده سر بکوه نهاد و در آنجا زهر خورده بهلاکت رسید . پومپه از نو حکومت روم را در شامات برقرار ساخت و بیت المقدس را خراب نمود و بقصد پیروی و احیای افکارونیات اسکندر کبیر مدتی در نواحی آسیای غربی بتاخت و تاز پرداخت و عاقبت در سال ۶۲ قبل از میلاد ناده ازده کشتی پر از شاهان و شاهزادگان و سرکردگان مغلوب به رم برگشت .

جملگی این اسرا را واداشتند که در زره سپاه این سردار فاتح رومی ، که برای شهر خود چهل میلیون دلار بغنیمت آورده بود ، بخواری و ذلت شرکت جویند .

حالا دیگر موقع آن رسیده بود که رما م حکومت روم را بدست مردم مقتدری بسپارند که از عهد این امر بزرگ بخوبی برآید . چند ماه پیش از آن چیزی نمانده بود که حکومت شهر بدست جوان بی سروپائی ازدودمان « اریستو کراتی » اعیان و اشرافی بنام کاتی لی نا بیفتد که دارائی خود را در قمار باخته بود و امیدوار بود که از راه چپاول و نطاول از نو کیسه خود را پراسازد . سیسرون ازو کلای دادگستری که از رجال سیاسی نیز بود برکشف این توطئه دست یافت و سنارا خبردار ساخت و کاتی لی نا فراری شد اما عده جوانانی از قماش کانی لی نا که جویای نام بودند در رم کم نبود و آشکار بود که دیگر وقت پرگوئی و نطق و خطابه نیست .

پومپه برای تمشیت امور ملی هیئتی تشکیل داد مرکب از سه نفر که بهمین مناسبت « تری یوم ویرا » خوانده میشود . این سه نفر عبارت بودند از خود پومپه که رئیس

هیئت گردید و **سکایوس ژولیوس سزار** که بر اسپانیا حکومت کرده و شهرتی حاصل نموده بود و شخص دوم هیئت سه گانه گردید و **کراسوس** نامی که آدم معروفی نبود و تنها بملاحظه ثروت گرانی که در مباشرت قشون بدست آورده بود انتخاب گردید . وانگهی اندک مدتی پس از آنکه انتخاب شد بسرکردگی قشونی بچنگ قوم پارت که همان اشکانیان خودمان باشند رفت و بقتل رسید . سزار (قیصر) که داناترین این سه نفر بود آرزو داشت که جنگی پیش آید و فتوحات نمایانی نصیبش گردد تا در نزد مردم شهرت و محبوبیت پیدا نماید و بدین قصد با قشونی از کوههای آلپ گذشته و بر آن قسمت از کره ارض که امروز ما فرانسه میخوانیم دست یافت . آنگاه از جوب پلی بروی رودخانه رن انداخته و بسراغ قوم **توتون** و سرزمین آنها روان شد . پس از انجام این منظور کشتیهائی حاضر ساخته و بجزایر انگلستان رو آورد و خدا می داند اگر از راه ناچاری با ایتالیا بر نمیگشت تا بجای رفته بود . علت مراجعتش این بود که باو خبر رسید که **پومپه** را دیکتاتور دائمی اعلام کرده اند و فهمید که اگر برنگردد و اقدامی ننماید اسمش را در جزو صاحب منصبان بسازنشسته خواهند نوشت و آشکاراست که با هوسهایی که در سر داشت باین امر راضی نبود و نمیتوانست آرام بنشیند . بخاطر آورد که در آغاز زندگی سیاسی خود از طرفداران **مارکوس** بوده است . پس عزم خود را جزم نمود که به رم برگردد و به سناتورها و به دیکتاتور جدید مژه کارهای بی رویه ای را که کرده بودند بچشاند بدین منظور از رودخانه **روپیکون** که خاک ایتالیا را از ایالت کوهستانی **گل** جدا میساخت عبور نمود . مردم در همه جا چون دوست و هواخواه ملت از استقبال کردند . بدون زحمت و اشکالی وارد شهر رم گردید و **پومپه** بخاک یونان گریخت . قیصر او را تعقیب کرد و در نزدیکی **فارزالوس** طرفداران او را درهم شکست . **پومپه** از دریای مدیترانه گذشته در مصر پناهنده شد ولی بمحض اینکه پایش بخاک مصر رسید بحکم پادشاه جوان آن مملکت که موسوم بود به **بطلمیوس** بقتل رسید . چند روز پس از آن قیصر وارد خاک مصر شد و در دام افتاد باین معنی که مصریها و سپاهیان رومی از طرفداران **پومپه** که در آنجا ساخلو بودند او را محاصره کردند . اما بخت و طالع با قیصر یار بود . آتش بکشتیهای مصریان زد و اتفاقاً جرعه های آتش بسقف کتابخانه مشهور اسکندریه که در ساحل دریا ساخته شده بود افتاد و کتابخانه هم طعمه آتش گردید . سپس بقشون مصر هجوم آورد و دشمن را چنان عقب راند که عده زیادی و از آنجمله **بطلمیوس** در آب رودخانه نیل افتاده بهلاکت رسیدند . آنگاه حکومت جدیدی برپا ساخت و زمام آنرا بدست **کلئوپاترا** خواهر پادشاه مقتول سپرد . مقارن همان اوقات خبر رسید که پسر هی **تریپاتس** موسوم به **فارناسیس** علم طغیان برافراشته است . قیصر بیدرنگ بطرف شمال روان گردید و در پنج روز کار دشمن را ساخت و خبر فتح و ظفر

را با آن جمله مشهور که «آدمم، دیدم، فتح کردم» (۱) به رم فرستاد. در مراجعت به مصر سخت عاشق و شیفته ملکه مصر کلئوپاترا گردید و ملکه با او به مصر رفت و هنگامیکه قیصر در سال ۴۶ قبل از میلاد به سلطنت رسید کلئوپاترا در رم بود. در موقع ورود بشهر رم قیصر در جلوی چهاردسته روان بود که حامل غنائمی بودند که از چهار جنگ فاتحانه بدست او افتاده بود. سپس به سنا رفت و گزارش فتوحات خود را داد و سنا بر رسم قدردانی او را برای ده سال بدیكتاتورى روم معین نمود ولی افسوس که این شهرت و افتخار چنانکه خواهیم دید بقیمت جان او تمام شد.

دیكتاتور تازه در صدد اصلاح ملك برآمد. باهالی آزاد شهر حق سنا تورشیدن داد و بر رسم و شیوه سابق یعنی اوایل تاریخ رم بمردمی که دوازده شهر رم سکنی داشتند عنوان رومی داد و آنها را نیز مشمول حقوقی نمود که تعلق باهالی شهر رم داشت. حتی به بیگانگان نیز اجازه داد که با امور حکومتی پردازند و در طرز حکومت ایالات دوردست، که عده ای از خانواده های اعیانی بر حسب معمول آنها را ملك و تیول خود می پنداشتند، اصلاحاتی بعمل آورد. خلاصه آنکه در نفع و صلاح ملت دست با اقدامات و اصلاحاتی زد که موجب کینه متنفذین گردید و کمزگش را بستند. پنجاه نفری از اعیان زادگان جوان «آریستوکرات» با اسم نجات جمهوریت توطئه چیدند و در روزی که روز «ایدوس مارس» خوانده میشد، و بر طبق تقویم تازه ای که قیصر از مصر آورده بود با پانزدهم ماه مارس فرنگی مطابقت مبکرد، در موقعی که وارد سنا میگردید وی را بقتل رسانیدند و باز یکبار دیگر روم بی صاحب ماند.

پس از قیصر دوتن از مردان روم در صدد برآمدند همان راه و رسم را که قیصر شروع کرده بود ادامه بدهند. یکی از آنها موسوم به **انطونیوس** منشی سابق قیصر و دیگری بنام **اوکتاویوس** نواده قیصر و وارث ثروت هنگفت او بود.

او **اوتاویوس** در رم ماند ولی **انطونیوس** که بر رسم و شیوه سران و سرداران سپاه روم عاشق **کلئوپاترا** شده بود راه مصر را در پیش گرفته عازم آن سامان گردیده مابین **انطونیوس** و **اوتاویوس** و **راکتیوم** جنگ در گرفت و **انطونیوس** مغلوب گردید و خود را کشت و **کلئوپاترا** در مقابل دشمن تنها ماند پس کوشیدند **اوکتاویوس** را نیز شیفته زیبایی خود سازد، ولی وقتی دید دل بردن از این جوان «آریستوکرات» و مغرور کارآسانی نیست او نیز خود را کشت و مملکت مصر نیز ایالتی از ایالات روم گردید.

او **اوتاویوس** جوان با فکر و با فهمی بود و سعی داشت مرتکب خط و خطاهایی

که عمویش مرتکب شده بود نگردد . ملتفت بود که مردم تا بچه درجه ایراد گیر و حساس و زود رنجند و از اینرو پس از مراجعت برم تقاضاهائی که نمود سنگین نشود. گفت رغبتی ندارم که دیکتاتور باشم و همینقدر که مرا بعنوان « محترم » بخوانند برای من کافی است . اما چند سال پس از آن وقتی سنا عنوان « اوگوستوس » یعنی عظیم الشان بساو داد اعتراضی نکرد تا اینکه چند سال بعد که مردم کوچه و بازار او را « سزار » یعنی قیصر خواندند بی چون و چرا قبول نمود . سپاهیان که عادت کرده بودند او را سر کرده و فرماندار کل خود بخوانند باو « امپراطور » میگفتند خلاصه آنکه مردم معمولی روم متوجه باشند امپراطوری شده بود .

در سنه ۱۴ قبل از میلاد او کتاویوس بطوری مسلط بر امور و سلطنت گردیده بود که رم او را بسان خدایان خود ستایش میکرد و همان احتراماتی را که تا آن زمان نسبت بخدایان قائل بودند برای او نیز قائل گردیدند و کار بجائی رسید که پس از او جانشینانش نمی چون و چرا با عنوان امپراطوری خوانده شده صاحب اختیارات مطلق سلطنتی گردیدند که نظیر آنرا از لحاظ وسعت و شکوه چشم روزگار ندیده بود .

حقیقت این است که مردم روم از بی نظمی و اغتشاش خسته شده بودند اهمیت نمی دادند که سلطنت با کیست و چه شخص یا اشخاص حکومت میکنند و همینقدر که موجبات آسایش فراهم بود و سروصدای زد و خوردهای مستمر و جنگال کوچه بگوششان نمیرسید راضی بودند و خدا را شکر میگفتند . او کتاویوس مردم را چهل سال تمام از نعمت صلح برخوردار ساخت بدون آنکه در حدود و ثغور قلمرو روم تغییری حاصل شده باشد . در سال ۹ قبل از میلاد در صدد برآمد که بر سر زمین اقوام وحشی شمالی که توتون نامیده میشدند بتازد ولی و اروس که سر کرده سپاه روم بود با تمام سربازانش در جنگ با توتون ها در جنگل توی توبورک بقتل رسیدند و از آن تاریخ ببعد دیگر هرگز رومیها در صدد بر نیامدند که بمثل اقوام دیگر درس تمدن بدهند و تمام قسوی خود را مصروف با اصلاحات داخلی داشتند که کاری بس دشوار و پیچیده بود . اما فرصت گذشته بود . دوقرن جنگ و انقلاب و خونریزی مستمر از عنصر جوانان زبده چیزی باقی نگذاشته بود . از طرف دیگر غلام و بنده زیاد وارد مملکت گردیده بود که بدون دستزد کار میکردند بالنتیجه رقابت اشخاص آزاد در بازار معاملات اقتصادی غیر مقدور شده بود . اغلب خرده مالکین متضرر شده از میان رفته بودند و شهرها بصورت کندوهای بزرگ درآمد بود که از هر سوراخ و ستائیان فراری بدانجا آمده و از راه ناچاری و گرسنگی در ادارات دولتی راه یافته در مقابل مزد و حقوق ناکافی کار بیعاصلی انجام میدادند و از آنجائی که از عهده معاش خود و کسانشان بر نمی آمدند از دزدی و تقلب رو برگردان نبودند . از طرف دیگر مردم در نتیجه این خونریزی هسا و

جنگها و طغیانها و شورشها بخشونت و زردو خورد و قتل و ضرب خو گرفته بودند و از تماشای مناظر وحشیانه و زجر و شکنجه دادن و کشتن و دریدن که با درد ورنج بسیار توأم بودند میبردند .

، رحسب ظاهر در قرن اول میلادی امپراطوری روم سلطنت دستگاه سیاسی استوار و مجملی را بنظر میآورد که سلطنت اسکندر کبیر بمنزلۀ یکی از کوچکترین ایالتهای آن بود در پس این پرده پر شکوه ملیونها مخلوق بدبخت و بینوا زندگانی میکردند که مورچکانی را بخاطر می آوردند که در زیر تخته سنگ سنگینی لایه داشته باشند . حاصل دسترنجشان بدیگری تعلق داشت و در پیغوله ها زندگانی می کردند و خوراکشان همان خوراکی بود که حیوانات صحرا میخوردند و عاقبت بیز در نهایت یأس و استیصال جان می سپردند .

۷۵۳ سال از تاریخ بای روم میگذشت . کایوس ژولیوس سزار اوکتاویوس اوگوستوس در کاخ رفیع خود بر فراز نیۀ پالاتینوس با مورسلطنت مشغول بود . در دهکده بیام و نشانی ارخاک دورافتاده سوریه مریم رن یوسف نجار بمواظبت طفل نوزادی مشغول بود که در طویله ای در بیت اللحم دنیا آمده بود . از پیش آمدهای شکفت انگیز این گردون گردان طولی نمیکشد که این طویله و این کاخ در مقابل یکدیگر بچنک و نبرد بر میخیزند و فتح و فیروزی با طویله خواهد بود .

یشوعای ناصره‌ای (نصرانی)

دربیان یشوعای ناصره‌ای که یونانیان بسوس خواندند و همان عیسی

مسیح خودمان است

درخزان سال ۸۱۵ از تقویم رومی که سال ۶۲ تقویم معمولی میلادی است یک طبیب رومی بنام اسکولاپیوس کولتوس (۱) نامه زیر را به پسر برادرش که در قشون روم در شامات صاحب‌منصب بود نوشت :

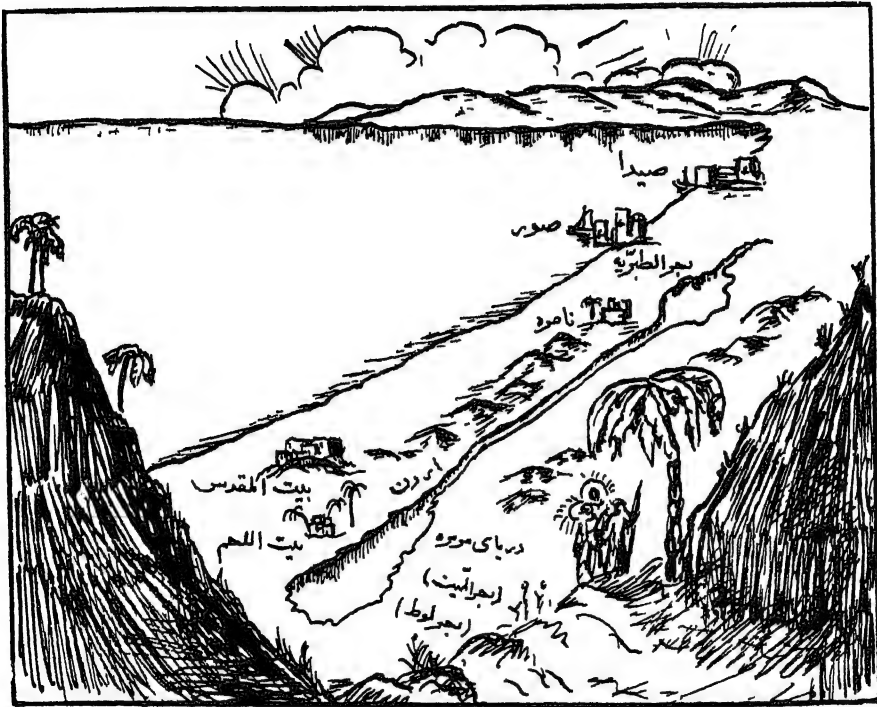
۶ پسر برادر عزیزم چند روز پیش بعیادت مرضی رفتم موسوم به بولس . خود را رعیت روم می‌گفت و چنان دانستم که از نژاد یهود باشد . مردی بود تربیت دیده بارفتار و گفتاری دلپسند . معلوم شد که بقصد مهاجرتی که ای درداد گستری بدین جا آمده که مربوط به استیناف حکم یکی ارداد گاهای ایالتی واقع در مدیترانه شرقی است . بن گفته بودند آدم وحشی صفتی است که برضد ملت و قانون نطقهائی کرده و حرفهائی زده است ولی شخصاً او را بسیار هوشمند و درست و راستگو یافتیم . یکنفر از دوستان من که اغلب همراه قشون روم به آسیای صغیر میرود میگوید او را در شهر افس (۲) دیده است در آنجا در باب خدای تازه و شکفت انگیزی موعظه میکرده است . از مریضم پرسیدم که آیا این حرفهائی که در حق او میگویند حقیقت دارد که مردم را برضد امپراطور محبوب ما تحریک میکرده است ، بولس در جواب سؤال من گفت مقصود او از ملک و سلطنت چیز دیگری است و ملک و سلطنتی است که تعلق باین دنیا ندارد و باز هم سخنان دیگری گفت و عقاید عجیب و غریبی اظهار داشت که من درست نفهمیدم و تصور می‌کنم تب و علت مزاج باشد . رو بهمرتبه شخصیت این مریض مرا گرفت و وقتی شنیدم که چند روز پیش در راه اوستی بقتل رسیده بسیار متأثر شدم و بهمین ملاحظه است که این نامه را بتو مینویسم . خواهشمندم وقتی به اورشلیم رفتی تحقیقاتی در باب بولس و در خصوص این پیغمبر یهودی که خیال می‌کنم

(۱) اسکلیپیوس یا سقلایوس عربها (مترجم)

(۲) افسوس (عربها)

مراد او باشد بعمل بیاور و نتیجه را بمن اطلاع بده . غلامهای ما مدام از این شخص که بزعم آنها مسیح عصر است حرف میزنند و حتی عده ای از آنها را که معتقد بوده اند «سلطنت جدید» فرارسیده (هرمعنائی که میخواهی باین لفظ بده) مصلوب کرده اند . خیلی دلم میخواهد حقیقت امر را بفهمم و بدانم این سروصداها چه معنائی دارد .
 قربان پسر برادر عزیز خود می رود اسکولای پیوس کوتلوس .
 شش هفته بعد گلا دیوس انسا که در قشون هفتم پیاده نظام گیل سلطان بود جواب عموی خود را بقراردیل نوشت :

«عموی عزیزم دستخط جناب عالی را زیارت نموده بدستور سرکار عمل نمودم . دو هفته پیش «بریکاد» ماماموریت یافت که به اورشلیم برود . این شهر در قرن گذشته

سرزمین مقدس

مکرر صحنه شورش و انقلاب بوده و اغلب ابنیه و عمارتها هنوز بحال خرابی باقی است . یک ماه تمام در آنجا ساخلو داشتیم و فردا بناست بجانب شهر پطرا سرویم . چون بعضی از عشایر عرب بنای اغتشاش را گذاشته اند . امشب را خیال دارم صرف جواب دادن بسئوالات جناب عالی بنمایم ولی امیدوارم اگر این جوابها ناقص و مختصر است لطفاً عذرم را بپذیرید . با چند نفر از اشخاص مسن در شهر صحبت داشتم ولی اغلب آنها

نتوانستند جواب صحیحی بمسئالاتم بدهند. چند روز پیش یکنفر برای فروش بار دو آمده بود. قدری زیتون از او خریدم و پرسیدم آیا هیچ اسم این آدم معروفی که میگویند مسیح بوده و در جوانی بقتل رسیده است بگوشت رسیده است. گفت خیلی هم خوب دریادم است چون پدرم همراه او به گولگوتا که اسم تپه ایست در نزد يك شهر رفته بود که تماشاى كشتن او را بكند و باو بگوید که هر كس با احكام و قوانین يهود مخالفت كند سزایش همین خواهد بود. ضمناً نام و نشان یکنفر را بنام يوسف بن داد و گفت خیلی با این كس که میگویند مسیح بود دوست و رفیق بوده است و اگر اطلاعات صحیحی بخواهی میتواند بتوبدهد. همین امروز صبح رفتم این شخص را پیدا کردم. پیرمرد سالخورده ایست و معلوم شد سابقاً دریکی از دریاچه های شیرین این ناحیه ماهیگیر بوده است. با وجود پیری یاد و هوشش خیلی خوب بود و تمام قضایائی را که قبل از تاریخ تولد من در آن دوره اغشاش رخ داده همه را بتفصیل برایم حکایت نمود. گفت در عهد سلطنت تی پریوس امپراطور عظیم الشان و بزرگوار ماصاحبمنصی بنام پونتیوس پیلاتوس حکومت سامارا و يهودیه را داشت. افسوس که يوسف اطلاعات بیشتری در باب این شخص نداشت، از قرار معلوم آدم بدی نبوده هنوز هم مردم این نواحی اسمش را به نكویی میسرد و میگویند ما مور و جداندارى بوده است. در سال ۷۸۳ یا ۷۸۴ (تاریخ سال اوست در حافظه يوسف نمانده است) پونتیوس پیلاتوس برای جلوگیری از اغتشاش مختصری که در اورشلیم روی داده بود بدانجا رفته بود. پسر نجاری از اهل ناصره مظنون بود که مردم را بر ضد حکومت روم بطغیان و سرکشی دعوت میکرده است.

عجیب است که اداره اطلاعات ما که عموماً وظیفه خودش را خوب انجام میدهد و از هر کجا باخبر است از این قضایا بی خبر مانده باشد. وقتی نیز تحقیقات رسمی بعمل آمد معلوم شد که پسر نجار معهود جوان آرام و معقولی است و مرتكب كمتريں خلافی نشده است، چیزی که هست روسای مذهبی يهود سخت با او مخالفت میکردند و از اینکه در نزد اهالی علی الخصوص طبقه فقیر و گدای طایفه عبریها محبوبیت پیدا کرده خیلی برآشفته بودند و به پیلاتوس گفتند که این جوان ناصره ای مردم گفته که يك نفر یونانی یا رومی وحتى فلسطینی اگر بر طبق اصول عدالت و شفقت زندگی کند در نزد پروردگار هماغدر معبول خواهد بود که يك نفر يهودی که شب و روزش را بمطالعه و تلاوت احكام و قوانین حضرت موسی میکند را ند. از قرار معلوم این تعرضات تأثیر زیادی در پیلاتوس نکرد ولی وقتی شنید که مردم جلوی معبد ازدحام کرده اند و میخواهند عیسی واصحاش را بگیرند و قطعه قطعه نمایند، چنان صلاح دانست که جوان نجار را دستگیر ساخته در زندان ببندد از دکه بدست مردم فتنه جو بقتل نرسد. رویهمرفته

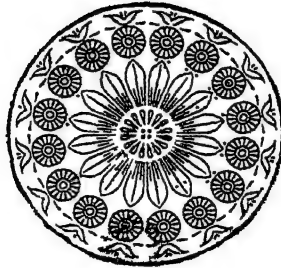
چنین استنباط میشود که پیلاتوسی درست دستگیرش نشده بود که علت اینهمه قیل و قال مردم چیست و وقتی از علمای یهودی توضیحات میخواست و سبب غوغا و هیاهو را میپرسید صداها را درهم انداخته مانند دیوانگان فریاد میکشیدند «کاسا راست» ، «ملحد است» ، «خائن است» و عاقبت بقراری که یوسف میگفت پیلاتوس گفت یسوعا را (که یونانیان اصرار دارند یسوس بخوانند) بحضورش آوردند و خواست شخصاً خودش او را تنهائی استنطاق کند مدتی با او گفتگو کرد و در باب مذهب خطرناکی که میگفتند درسواحل دریاحه جلیله (۱) تبلیغات میکنند با او گفتگو نمود. عیسی جواب میدهد که من با سیاست سروکاری ندارم. میگویند من بزرنگانی روحانی مردم خیلی بیستراهمیت میدهم تا بزرنگانی جسمانی آنها و معتقدم که انسان باید همسایگان خود را مانند برادران خود دوست بدارد و تنها خدای فرد واحدی را پرستد که درحکم پدر تمام مخلوق جاندار است. پیلاتوسی که ظاهراً با مذاهب رواقیون و عقاید و افکار سایر فیلسوفهای یونان آشنائی داشته ظاهراً در گفتار عیسی چیزی که طغیان و سرکشی را برساند ندید و بموجب اطلاعاتی که توانسته ام بدست بیاورم بازیک ناردیگر درصدد برآمد که این نسی آرام و سلیم النفس را از شر تعصب یهودیها نجات بدهد و تا توانست صدور حکم قتل او را بتأخیر انداخت ولی مردم یهود باغواي ملاهایشان مانند آدمهای هار، بنای پرخاش را گذاشتند. پیش از آن تاریخ هم چندین بار مردم اورشلیم اغتشاش راه انداخته بودند و سپاهیان رومی که در آنجا ساخلو داشتند، چون بعده کافی نبودند چنانکه باید و شاید از عهده جلوگیری بر نیامده بودند. در این مورد بخصوص ملاهای یهود در مقابل تردید پیلاتوسی به مأمورین رومی قیصریه اطلاع دادند که پیلاتوس فریب اکاذیب و اناطیل این جوان نجار را خورده و «قربانی تعلیمات این جوان نصارائی» شده است. و بسا من این که دشمن امپراطور است و باو خیانت کرده همه بر خاست و برای عزل او از مردم امضاء میگرفتند. چنانکه خاطر محترمتان مستحضر است حکام ما دستور اکید دارند که حتی المقدور نباید رفتاری نمایند که عدم رضایت قطعی مردم و رعایا را فراهم سازد. از اینرو پیلاتوسی نیز برای اینکه از خونریزی و بلوا در خاک یهودیه جلوگیری کرده باشد چاره ای ندید جز اینکه رندانی خود را فدای امنیت عمومی نماید. یسوعا مردانه مرک را پذیرفت و پیش از جان دادن قلم عفو بر جرایم اشخاصی که اسباب هلاکت او شده بودند کشید و آنها را بخشید و در حالیکه رجالة اورشلیم او را مسخره میکردند و دستخنان دشنام آمیز میگفتند در بالای صلیب جان داد.

«عمو جان این تفصیلی بود که یوسف برایم حکایت کرد در حالیکه اشکش جاری بود و گونهای برچینش از زور گریه خیس شده بود. در موقع خدا حافظی خواستم سکه

ظلالی باو بدهم ولی قبول نکرد و گفت آدم فقیرتر از من هم پیدا می شود بآنها بدهید .
 درباب رفیق معهود جناب عالی بولس هم از اوسئوالاتی کردم ، اورا درست نمیشناخت و
 همینقدر معلوم شد که بولس چادر دوزی بوده که از شغل و کاسبی دست کشیده و
 درراه نروبیج مذهب تازه واحکام این خدای رحیم ونیکخواهی، که با خدای یهود بنام
 یهوه که مدام ملاهای یهودی با ما ازوسخن میرانند از زمین تا آسمان متفاوت است،
 تبلیغات مینموده ومردم را باین خدای جدید میخوانده است . ازقرار معلوم بولس اول
 بآسیای صغیر و از آنجا بیونان رفته بود وبغلامها میگفته است که آنها نیز فرزندان پدری
 هستند که تمام آنها را دوست میدارد وسعدت ورستگاری برای همه مردم است ، اعم از
 فقیر و غنی بشرط آنکه رفتارشان نسبت بمردم بیمار و بینو ا برادرانه باشد وبراستی و پاکی
 زندگانی کرده باشند .

امیدوارم که این توضیحات موجب رضایت خاطر شریف باشد . من که شخصاً در
 تمام این وقایع چیزی که برای امپراطوری روم بتواند تولید خطری نماید نمی بینم
 اما باید تصدیق نمود که ما مردم روم هرگز حرف مردم این سرزمین را نتوانسته ایم
 بفهمیم . خیلی متأسفم که دوست جناب عالی بولس را بقتل رسانیده اند . امیدوارم بزودی
 برگردم و از فیض حضور عالی برخوردار شوم .

با احترامات فایقه دست عموی خود رامیپوسم
 « گلادیوس انسا »

انقراض سلطنت روم (رومیه الکبری)

دربیان انقراض و زوال روم

تاریخ قدیم سال ۴۷۶ را سال انقراض رم میدانند چون در آن سال آخرین امپراطور روم از سلطنت مخلوع گردید. اما، رم همانطور که در یک روز یعنی در مدت کوتاهی تاسیس نیافته بود باین آسانی هاهم منقرض نگردید. مراحل این انقراض بقدری کند و غیر محسوس و تدریجی بود که اغلب مردم روم متوجه نبودند که تمدن باستانی آنها در شرف زوال است. از نگرانی و تشویش عمومی شاکی و از گرانی ارزاق نالان بودند و میگفتند مزد و حقوق نا کافی است و نفرین باشخصا مختلسی میکردند که غله و پشم را در انبار نگاه داشته پول و طلا را ذخیره میکردند و اسباب قحطی و تنگدستی مردم را فراهم میساختند. گاهی نیز که با حاکم طماع و حریصی سرو کار پیدا میکردند بنای طغیان و سرکشی را میگذاشتند، ولی رویهم رفته در ظرف چهار قرن اول میلاد مسیح همانقدر که پول داشتند آتش میخوردند و گاهی هیئت حاکمه را بقدر پرستش دوست میداشتند و زمانی از آن بعد افراط متغیر بودند. به سیرک میرفتند و با لذت کشتی و نبرد خونین پهلوانان را تماشا میکردند و در بیغوله های شهرهای بزرگ دسته دسته امرار حیات میکردند و ابدأ در فکر نبودند که چون امپراطوری روم مشعل فروزان مقصود و ایمانی را در دست ندارد محکوم به نیستی و اضمحلال است. اساساً برای چنین مردمی درک این کیفیات معذور نبود، علی الخصوص که ظاهراً سلطنت روم با همان جلال و جبروت سابق خود میزیست و جاده های سنگ فرش مرکز امپراطوری را بولایات نزدیک و دور دست متصل میساخت و ادارات نظمیه و امنیه با نظم و انضباط لازم با شدت هر چه سامتر راهزنان را بسزای خود میرسانیدند. مرز و بوم کشور در مقابل اقوام وحشی نواحی شمالی اروپا در پناه بود و خلاصه آنکه در ظواهر امور خلل و تنزلی که موجب نگرانی باشد دیده نمیشد. تمام دنیا سر تا سر تحت اختیار و خراجگذا را امپراطوری با اقتدار روم بود و یک دسته اشخاصی محترم و بنام، شب و روز در صدد بودند که آب رفته را از نو بجوی باز آورند و خبط و خطاها را ترمیم نموده دوباره همان اوضاع و احوال گذشته را احیا نمایند و

از هیچ مجاهدتی در این راه مضایقه نداشتند. اما از آنجائیکه از میان برداشتن علل و اسباب پنهان اضمحلال را نمی توانستند از میان بردارند اصلاحات اساسی غیر مقدور بود.

رم نیز مانند آتن و کورینت در یونان قدیم از آغاز تا پایان تاریخ خود همواره شهری بود که بصورت مملکتی درآمد بود و چون در ایران این قبیل حکومت ها نظیر نداشته کلمه جامعی برای آن نداریم. شهر رم برای اینکه به تمام شبه جزیره ایتالیا حکومت کند اقتدار داشت، ولی سلطنت بر تمام دنیای متمدن از لحاظ سیاست کار آسانی نیست و عقلاً نمیتواند دوام داشته باشد. جوانان رومی مدام در میدانهای جنگ بخت میافتادند و مالیاتها و عوارض جنگی و طول مدت نظام و طبعه کشاورزان مستقل را ورشکست نموده

بربرها يك شهر روم را كن فكون ساخته اند

از پادشاه میآورد. از راه اضطراب یا شهر آمده بشغل گدائی مشغول میشدند و یاد از ای بختور و نمیری در نزد مالکین بزرگ قبول خدمت میکردند و بدینقرارد در واقع حکم غلام و بنده را پیدا میکردند که هر چند زرخیز نبودند ولی عنوان آزاد نیز شایسته آنها نبود و مانند حیوان و درخت جزو مایملک ارباب بودند و بدو بستگی و تعلق پیدا میکردند. همه چیز و همه کس تعلق به حکومت داشت و آدم آزاد و مستقل حکم صفر را پیدا کرده بود. غلامان مواعظ بولس مقدس را گوش میدادند. و بذهاب نجاران صهره ای خاضع و تسلیم النفس میگرویدند و چون حضرت عیسی آنها را بملایت و اطاعت میخواند در صدد طغیان و سرکشی بر نمیآمدند و چون دنیا در نظر آنها محل عذاب و محنت بود اساساً دلبستگی بدان نداشتند. علاقه ای بامور دنیوی نشان نمیدادند و تنها جنگ و مبارزه ای که در نظرشان قدر و اعتباری داشت پیکاری بود که برای بدست آوردن ملکوت آسمان لازم

مینمود و از اینرو حاضر سربازی نبودند و راضی نمیشدند خون خود را در راه جاه طلبی امپراطورهای گاه برای کسب نام و شهرت بمالک دوردست و ناشناس بچنگ اقوامی از قبیل اشکانیان و نومیدهای افریقا و اکوسیهای جرایر بریطانیای کبیر لشکر کشی میکردند، جان خود را فدا سازند.

بروز قرون بروخامت اوضاع امپراطوری روم میافزود. امپراطورهای دوره نخستین رعایت رسوم و سنن نظامی را، که بر طبق آن رئیس قوم و طایفه ای نسبت به اتباع خود دارای اختیارات زیادی بود، مینمودند و هر چند عنوان امپراطوری داشتند در حقیقت در حکم رؤسای ایل و عشیره بودند. ولی امپراطورهای قرن دوم و سوم دیگر مراعات این قواعد و رسوم را نکردند و امپراطورهائی شدند سلحشور که اسماً و رسماً نظامی بودند و بزور قشون و در پناه پاسبانان مخصوص خود موسوم به «پرنیوریان» ها سلطنت میکردند. این امپراطورها با سرعت عجیبی میآمدند و میرفتند و جای یکدیگر را گرفته جانشین هم میشدند. چه بسا امپراطوری که امپراطور سابق را کشته بود و خودش نیز بدست کس دیگری که خواهان امپراطوری بود کشته میشد و حدیث: «کرا کشتی تا کشته شدی زار»، کاملاً مصداق پیدا نموده بود. هر آدم جاه طلبی دعوی سلطنت امپراطوری داشت. اگر ثروت و عرضه ای داشت بزور رشوه سبیل پاسبانان امپراطور را چرب میکرد و انقلاب و آشوبی راه انداخته بر اسب مراد سوار میشد.

مقارن همان اوقات بربرها یعنی اقوام نیم وحشی ساکنین شمال اروپا سرحدات ملك روم را همواره تهدید میکردند و چون روم دیگر قشونی نداشت که از آنها جلو گیری نماید، از راه ناچاری بیگانگان را با اسم سپاهیگری اجیر میکردند و بدیهی است که چنین سربازی که چه بسا با قوم مهاجم از يك نژاد بود در موقع کار و زور و خورد با صمیمیت واقعی نمیچنگید. دولت روم در صدد تجربه تازه ای برآمد و بچند طایفه از طوایف بیگانه اجازه داد که در قلمرو سلطنت روم ساکن گردند. اقوام دیگری نیز با سوء استفاده از این اجازه و رخصت وارد خاک روم شدند و کم کم از دست مودیان مالیاتی مصدا در آمدند و میگفتند ما مورین امپراطوری با اسم مالیات دارو ندار ما را میبرند و خونمان را میکنند و چون حکومت اعتنائی بشکایاتشان نداشت روزی رسید گاسه برداری و صبرشان لبریز شده با اسم احقاق حن بجانب رم روان گردیدند. یا اینوصف آشکار است که رم دیگر برای مقر امپراطوری مناسب نبود و امنیت کافی نداشت و بهمین ملاحظه کونستانتین که از سنه ۳۲۳ تا ۳۳۷ میلادی امپراطور بود در صدد پایتخت جدیدی برآمد و برای این منظور بیرانی رومیة الصغری را که مرکز تجارتی عمده بین اروپا و آسیا بود اختیار نموده.

شهر بیرانس بمناسبت هم امپراطور «کونستانتی نوپل» یعنی شهر کونستانتین خوانده شد که ما قسطنطنیه مینامیم و همین استانبول امروز است. تمام دربار امپراطوری

نیز از رم بمشرق زمین انتقال یافت. پس از مرگ امپراطور دوپسرش برای اینکه بتوانند با سهولت بیشتری امور مملکت را اداره نمایند خاک روم را بین خود قسمت کردند. پسر ارشد امپراطور به رم برگشته زمام سلطنت روم غربی را در دست گرفت. در حالیکه برادر کوچکتر در قسطنطنیه ماند و امپراطور روم شرقی گردید.

مقارن همان اوقات هجوم واستیلای بزرگ قوم هون (۱) بخاک اروپا شروع گردید. هونها قومی بودند آسیائی و سواران این قوم اسرار آمیز پس از آنکه قریب دو قرن تمام قسمتهای شمالی را میدان تاخت و تاز و تاراج و خونریزی قراردادند در سال ۴۵۱ میلادی در خاک فرانسه در محلی که در نزدیکی شهر شالون (ساحل رودخانه مارن) واقع است، شکست خوردند.

در ابتدا هونها همینکه پایشان بخاک اروپا و بسواحل رودخانه دانوب رسید قوم گوت را که از همان اقوام اروپای شمالی بودند مورد تعدی و اجحاف خود قرار دادند و کار را بجائی رساندند که گوتها برای رهایی از بیدادگری هونها بخاک روم هجوم آوردند. امپراطور روم شرقی موسوم به والانس در صدد جلوگیری آنها برآمد ولی در سال ۳۷۸ در نزدیکی شهر آندری نوبل بقتل رسید. بیست و دو سال پس از آن همین گوت های غربی در تحت فرماندهی پادشاه خود موسوم به آلاریک به رم هجوم آورده وارد شهر شدند، ولی دست بغارت و تاراج نزدند و تنها تعدادی از کاخها را خراب کردند. پس از آنها قوم واندل به رم هجوم آوردند و برخلاف گوتها شرط آدمیت کمتر عمل نمود. پس از آن هانوبت بقوم بورگونند و سپس به گوت های شرقی، بعد بآلمانها و عاقبت به فرانکها رسید. اینهمه هجوم و استیلا یکی بعد از دیگری اتفاق افتاد. هر رازن جاه طلبی که میتواندست گروهی از اشخاص مانند خود را در خویش گرد آورد بهوای استیلای رم براه میافتاد. در سال ۴۰۲ میلادی امپراطور روم فراراً شهر را ون رفت که در آن تاریخ بندر مستحکم بود. در آنجا بود که او دوآکر رئیس يك گروهان سر باز مزدور آلمانی که در خدمت امپراطور روم بودند و میخواستند املاک عمده ایتالیا را بین خود تقسیم کنند. در سال ۴۷۵ میلادی بدون خونریزی آخرین امپراطور روم غربی موسوم به روموتوس اوگوستول را خلع و خود را «باتریسیان» یعنی بزرگ اشراق و حاکم شهر رم اعلام نمود. امپراطور روم شرقی که سرگرم گرفتاری های خود بود غاصب را به سمت مزبور شناخت و او دوآکر در سال تمام در بقایای امپراطوری روم غربی سلطنت کرد.

چند سالی پس از آن تئودوریک پادشاه گوت های شرقی قشون بخاک روم که بعنوان «پاتریسیا» یعنی سلطنت اشراقی خوانده میشد کشید و به راون دست یافت و او دوآکر را در موقعی که بدعوت او به مجلس پذیرائی او آمده بود بقتل رسانید و بر روی

(۱) هونها همان هیاطله هستند که در زمان ساسانیان بایران هجوم آوردند (مترجم)

خراپیهای امپراطور روم سلطنت جدیدی تأسیس نمود. ولی این سلطنت اشرافی هم دوامی پیدا نکرد. در قرن ششم گروه انبوهی از اقوام گوناگون از لوئگو باردها و ساکسونها و اسلاوها و آورها خاك بر برای طالیامسلط شدند و سلطنت گوتها را برانداخته و سلطنت جدیدی تأسیس نمودند که مرکزش شهر پاپویا گردید. از آن تاریخ بعد شهر امپراطوری رم دستخوش استیصال و بی صاحبی گردید، کناهای رفیع مکرر مورد غارت و تاراج و مدارس طعمه آتش گردیده بود. خانه بزرگان و اشراف تروتمند منزل بیگانگان وحشی صفتی گردیده بود با موهای آشفته و تن و بدن متعفن، جادههای سنگفرش ویران شده بود. نندرههای قدیمی مخروبههایی بیش نبود و بازار تجارت و داد و ستد یکباره از میان رفته، و چیزی نمانده بود تمدنیکه نتیجه خون دل و مجاهدات هزاران ساله مصریها و بابلیها و یونانیان و رومیها بود یکسره از مغرب زمین رخت بر بندد. خوشبختانه درهمان حال در مشرق زمین باز یک هزار سالی قسطنطنیه پایتخت امپراطوری ماند ولی دیگر نمیتوان گفت که در آن دوره امپراطور روم شرقی سرکاری با اروپا داشت. سلطنتی شده بود کاملاً شرقی و تمام منافعش در مشرق زمین بود و توجهی با اروپا نداشت و حتی رفته رفته اصل و نسب اروپائی خود را هم داشت فراموش میکرد. زبان یونانی بیش از پیش جانشین جانشین زبان لاتینی شده بود و غبار فراموشی بر الفبای لاتینی می نشست، بطوریکه قوانین روم را با حروف یونانی مینویشتند و اجرای آن قوانین بدست قضات یونانی افتاده بود. امپراطور روم شرقی با همان استبدادی که اختصاص بسلاطین آسیائی داشت سلطنت میکرد و مانند پادشاهان خدامانند شهرت (۱) مصدر سه هزار سال پیش از تاریخ مورد پرستش و ستایش رعایای خود بود. آنوقت بود که مبلغین مذهبی کلیسای بیزانس برای تبلیغ مذهب عیسویت بنای افشاندن پدر تمدن بیزانس را در سرزمین پهناور و وحشی مسکو گذاشتند.

ارتقا و کلیسا

در بیان آنکه رم چگونه مرکز عالم مسیحیت گردید.

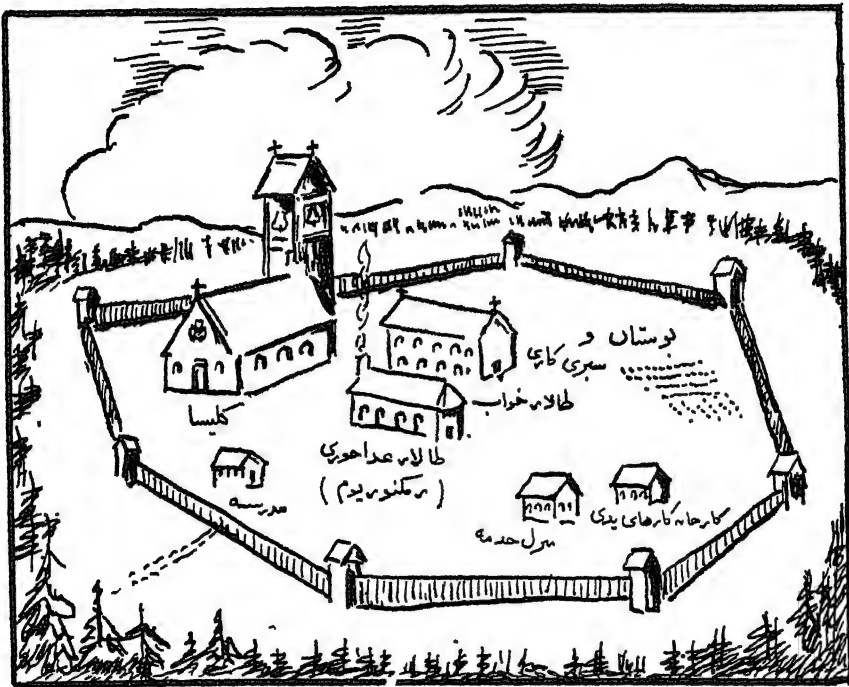
مردم باهوش رم در زمان سلطنتشان علاقه زیادی بخدایان نیاکان خود نداشتند و اگر گاه گاهی بمسجد میرفتند نیز از راه عادت بود و وقتی در مواقع اعیاد مذهبی دسته راه میافتاد چندان ایمان و اعتقاد محکمی نشان نمی دادند. ستایش خدایانی از قبیل یوپی تر، لی نروا و نپتون برای رومی در حکم تفریح و مشغولیتی بود که از دوره های ساده لوحی عهد جمهوریت بیادگار باقی مانده بود. آدم با اطلاعی که با آثار و تألیفات حکمای رواقی و اپیکوری و حکمای بزرگ یونان آشنائی داشت مهال بود که باین عملیات بچگانه و ابلهانه اعتنائی داشته باشد. دولت درخواست مینمود که تمام مردم روم چه رومی الاصل باشند و چه یونانی و بابلی و یهود باید بمجمعه امپراطور که در هر معبدی بود احترام بگذارند، ولی این تشریفاتی بیش نبود. عموماً تمام مردمی که ساکن خاک روم بودند حق داشتند هر خدائی را که میخواستند بپرستند و از اینرو در سراسر خاک روم هر نوع معبد و کنشتی دیده میشد و هر دسته از مردم در معبد خدائی از خدایان مصری و افریقائی و آسیائی را با آزادی پرستش میکردند. هنگامیکه اولین پیروان مذهب مسیح وارد رم شدند و برای نشر مذهب خود که میگفتند مذهب برادری کلیه ابناء بشر است بنای تبلیغات را گذاشتند احدی در صدد جلوگیری بر نیامد. در کوچه و قتی یک نفر از این مبلغین نطق و موعظه میکرد عابرین گوش میدادند و میگذاشتند شهر رم همیشه وعاظ و مبلغین جهانگرد را بخوبی می پذیرفت و هر کس مجاز بود که در ترویج مذهب خود، هر قدر هم پیچیده و آسرا ر آمیز بود، هر چه میخواست بگوید. اغلب این مبلغین سعی داشتند مردم را با وعده های چرب و نرم خود جلب نمایند و با آنها از زر و سیم و لذتهای بیکرانی که میگفتند اختصاص بمذهب آنها دارد سخن برانند. مردم فقیر متوجه شدند، آنهائیکه خود را پیروان مذهب مسیح میخواندند و بزرگ و پیشوای خود را باسم «نجات دهند» یاد میکردند، حرفهائی میزدند که از سخنان دیگران متفاوت بود. چنان بنظر میرسید که اعتنائی بیول و ثروت نداشتند و بچشم حقارت بجاه و مقام می نگریستند. از محاسن فقر دم میزدند و فروش و مسالمت

ومهربانی را می ستودند . اینها صفاتی نبود که موجبات عظمت روم را فراهم ساخته بود . وقتی این مبلغین برومیها که در آن تاریخ باوج عزت و عظمت رسیده بودند میگفتند که کامیابیهای این جهان مایه سعادت و عافیت نیست اسباب تعجب آنها میگردد . از طرف دیگر همین مبلغینی که از اسرار مسیحیت سخن میراندند در باب سرنوشت و عافیت کسانی که گوش شنوا ندارند و حرف حق را نمیخواهند بشنوند قصه هائی چنان خوف انگیز حکایت میکردند که اشخاص با احتیاط نزد خود میگفتند چه عیبی دارد شرط احتیاط را کار بسته زیاد منکر این عقاید نباشیم . البته بزعم این اشخاص خدایان روم خدایانی بودند واقعی که در وجودشان جای شك و شبهه ای نبود ، ولی آیا قدرت و قوت آنها برای حمایت پرستندگان شان از شر این خدای تازه ای که از سرزمین دور افتاده آسیا بخاک اروپا آمده بود کافی خواهد بود . مردم روم کم کم دیگر بقدرت و نیروی کافی خدایان خود زیاد معتقد نبوده و گوش فرا میدادند ببینند این مبلغین مذهب جدید چه میگویند و کم کم بامردان و زنانی که پیرو مذهب جدید بودند و در راه ترویج آن مجاهدت مینمودند آشنائی پیدا کرده و دیدند میان آنها و روسای مذهبی روم تفاوت بسیار است . اشخاصی بودند که باغلامان و حتی حیوانان بملاطفت رفتار میکردند و نه تنها در پی پول و ثروت نبودند بلکه هر آنچه را نیز داشتند با اشخاصی فقیر تراز خود میدادند . سرمشق آنها رفته رفته رومیها را خوش آمد و از اصول مذهبی خود بیزار شدند و بمسیحیان که در پستوهای منازل اشخاص و یا در صحرای اجتماعات داشتند محلق شدند .

کم کم معبد ها از رونق افتاد و هر سال شماره مسیحیان افزون میگردد و مشایخ و پیران که آنها را بزبان یونانی « پرس بیت » میگفتند و کلمه فرانسوی « پرت » بمعنی کشیش از آن لغت آمده مأمور حفظ منافع حقوق مردم معدودی بودند که در این اجتماعات شرکت داشتند . رئیس دسته هائی که از مسیحیان در ایالتهاى مختلفه بودند بعنوان « اسقف » خوانده میشد و شخصی بود بطروس نام ، بدنبال بولس به رم آمده بود اولین اسقف مسیحیان گردید . کم کم جانشینان او که باسم پدر یا پاپ خوانده میشدند بعنوان « پاپ » مشهور گردیدند . کلیسای مسیحیت در دوره امپراطوری روم سازمان بسیار با اقتداری گردید و روی سخنش همواره باینوایان و مستمندان این دنیای ستمگر بود . پاره ای از اصول این مذهب در کام عده ای از متمولین و اشخاص دارا خوش آمد ، علی الخصوص که این قبیل اشخاص چون راه و صولشان بمقامات حکومتی مسدود بود امیدوار بودند که شاید با کمک توطئه و تحریک و بدست یاری پیروان ساده و معجوب پیامبر ناصره بتوانند دست خود را بجائی بند کنند . کار بجائی کشید که حکومت ظنین گردید و در صدد مداخله برآمد . چنانکه مذکور گردید سلطنت روم در زمینه

مذهب معتقد به بیطرفی و بی‌اعتنایی بود هر کس مجاز بود راه نجات و رستگاری را هر طور میل دارد پیماید، بشرط اینکه مذاهب مختلف مزاحم هم نباشند و قاعده معقول و منطقی «زندگی کنید و بگذارید دیگران نیز زندگی کنند» را مراعات نمایند. ولی مسیحیان طرفدار مآشات و سازش با مذاهب دیگر نبودند و رسماً مدعی بودند که تنها خدای آنها حق و رب العالمین است و سایر خدایان باطلند. مردم بت پرست به پرخاش برخاستند و نظمی در صدد برآمد که از اجتماعات مسیحیان جلوگیری نماید ولی مسیحیان جاهای دیگری دوهم جمع میشدند.

طولی نکشد که اشکالات تازه دیگری رخ نمود. مسیحیان نمیخواستند رعایت

دیور

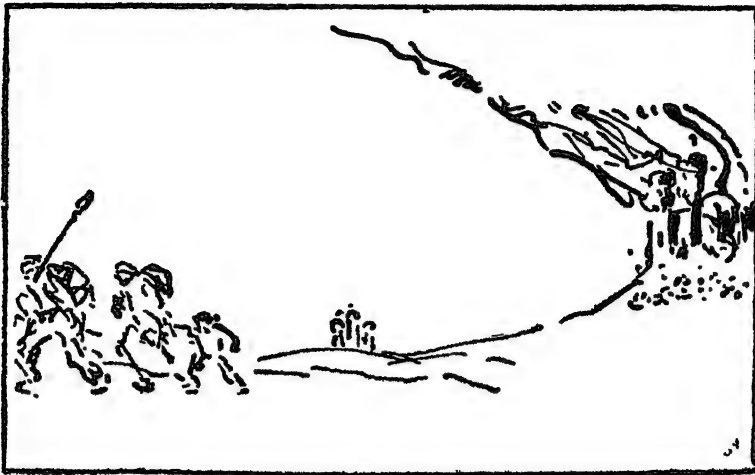
احترام و ستایش رسمی را در باره امپراتور ملحوظ دارند و زیر بار سربازی و نظام وظیفه هم نمی‌رفتند. عدلیه در مقام اخطار و تخویف آنان برآمد و آنها را تهدید به تعقیب و مجازات نمود. مسیحیان در جواب گفتند که این دنیای فانی باین حرفها نیماززد دالانی بیش برای ره یافتن به بهشت نیست و حاضرند در راه دین و عقیده خود بشهادت برسند. این نوع گفتار رومیها را بخشم آورد و تنی چند از مسیحیان را برای عبرت دیگران اعدام نمودند ولی این عده بسیار قلیل و انگشت شمار بود. راست است که در دوره اول کلیسا رومیها بعضی از مسیحیان را مثله کردند ولی عموماً مرتکبین این قبیل فجایع مردم

بی‌سروپا بودند که بمسیحیان بیچاره و بی‌زبان اعمال و جنایات باور نکردنی نسبت میدادند و مثلاً میگفتند که این‌ها بچه‌ها را سر میبرند و میخورند و یا آنکه مسجبات سرایت طاعون را فراهم میسازند و یا آنکه بامپراطور در موقعی که در خطه بود خیانت کرده‌اند و از آنجاییکه مسیحیها در صدد تبرئه و دفاع خود بر نمیامدند کشتن آنها برای رومیها حکم تماشا و «اپرت» بی‌خطرو هر تنفریعی را پیدا کرده بود.

از طرف دیگر در همان اوقات اقوام و طوایف وحشی مرتباً رم را مورد هجوم و حمله قرار میدادند و هر وقت قشون روم شکست می‌خورد مبلغین مسیحی خود را بمحاجین رسانده و این وحشیهای **توتون** را بمذهب جدید میخواندند. این مبلغین متهور و با جرئتی بودند که از **مرك** بیم وهراسی بخود راه نمیدادند و گناهکاران را از عذابهای **دهشتناك** میترسانیدند. این سخنان که از دهان این گونه اشخاص متهور بیرون می‌آمد در افراد ساده لوح **توتون** نیم‌وحشی سخت موثر واقع میگردد علی‌الخصوص که اعتقاد زیادی بفهم و دانش مردم رم داشتند و بدیده احترام بدانها می‌نگریستند و در نظر آنها این مبلغین اشخاصی بودند از اهالی روم و لابد حرفی که میزدند باید عین حقیقت و راستی باشد. بهمین ملاحظه رفته‌رفته مبلغین مسیحی در سرزمین و ممالك اقوام **توتون و فرانك** دارای اقتدار و افری گردیدند و میتوان ادعا نمود که چندان از این قبیل مبلغین بقدریک فوج سرباز کار میکرد: امپراطورها که ملتفت این نکته شده بودند فکر کردند که از وجود این مبلغین در این ممالك دور دست استفاده نمایند و لهذا بآنها نیز همان حقوقی را اعطا نمودند که به بت پرستان و پیروان خدایان باستانی تعلق میگرفت. این تغییر مهم در نیمه دوم قرن چهارم میلادی بعمل آمد. در آن زمان **کنستانتین** حکومت میکرد **کنستانتین**: که خدامیداند بچه مناسب به کونستانتین بزرگ معروف شد، امپراطوری بود وسیع و خونخوار حقیقت اینکه آن زمان دوره خشونت بود و زندگانی برای آدمهای بی دست و پا که مانند برگان ملایم و سر بزیر بودند کار آسانی نبود. کونستانتین در زندگانی پر نشیب و فراز خود سرد و گرم روزگار بسیار چشیده بود، روزی که بادشمنان خود مشغول جنگ بود و چیزی نمانده بود مغلوب گردد با خود اندیشید که خوب است محض امتحان باین خدای آسیامی جدیدی که اسمش ورد زبانها گردیده متوسل شوم و نذر کرد که اگر در جنگ آینده غالب شود بدین مسیح درآید و چون غلبه یافت بقدرت خدای مسیحیان معتقد گردید، بنذر خود وفانمود و بدین مسیح درآید و غسل تعمید یافت. از آن روز ببعده کلیسای مسیحیت رسماً ساخته شد و وضع مسیحیان و شالوده آئین مسیحیت در خاک روم سخت استوار گردید.

با اینهمه مسیحیان اقلیت کوچکی بیش نبودند، منتهی نسبت بنفوس شهر رم پنج یا شش درصد بیشتر بشمار نمیامدند و برای اینکه اعتبار خود را از دست ندهند مجبور

بودند که در امور مذهبی و ایقان هیچ گونه سستی وضعی را روا ندارند تا بتوانند بقوه ایمان خدایان قدیمی را از میان بردارند . امپراطور یولیانی که دوستدار حکمت و فلسفه یونانیان بود چندی در صدد حمایت از خدایان روم برآمد ولی در اثناء جنگ با ایرانیان مجروح گردیده وفات یافت و جانشین او یوویان بیش از پیش بر احترام و اعتبار مذهب و کلیسای مسیح افزود . معبد های قدیمی یکی پس از دیگری بسته شد و همینکه نوبت سلطنت به ژوستینی نیان بانی کلیسای ایاصوفی در قسطنطنیه رسید مکتب فلسفه و حکمت آتن را که افلاطون تأسیس نموده بود بست و یکباره دوره تمدن قدیمی یونان ،

گوت ها می آیند

که بر طبق اصول آن هر آدمی حق داشت چنانکه میخواست فکر کند و مخیله خود را بکار بیندازد ، پایان یافت . تعلیمات اخلاقی مبهم و محدود فلسفه یونان پس از آنکه طوفان توحش و جهل شالوده هر نظم و نسقی را از میان برده بود دیگر از عهده هدایت و رهبری کشتی تمدن بر نمی آمد . اقتداری لازم آمده بود که مثبت تر و استوار تر و روشن تر باشد و این جامه ای بود که بر تن کلیسای مسیحیت دوخته بودند . در طی این دوره بر آشوب کلیسا مانند کوه فولادینی قد علم کرد و از میدان ایمان و ایقان قدمی بعقب نرفت و سرسوزنی از آنچه در نظر اوحق و حقیقت بود مبری نگشت . همین استقامت موجب قبول و تحسین جهانیان گردید چنانکه با وجود تحولات و انقلاباتی که موجبات انقراض سلطنت روم را فراهم ساخت کلیسا در عین نیرومندی و قدرت ، پایدار و استوار ماند . ولی باید تصدیق نمود که قضا و قدر نیز در پیشرفت نهایی مذهب مسیح تا حدی دخیل بوده است . چون پس از آنکه سلطنت نیم رومی و نیم گوتی تئودوریک در قرن پنجم میلادی منقرض

گردید ایتالیا رویهمرفته از هجوم واستیلای بیگانگان در امان ماند و از آنجائی که لمباردها و ساکسونها و اسلاوها که جانشین گوت ها شده بودند اقوام ضعیف و عقب مانده ای بودند ، اسقفهای مسیحی در راه حفظ استقلال و امنیت شهر با مشکلات زیادی مواجه نگردیده و طولی نکشید که بقایای ازهم پاشیده امپراطوری روم در شبه جزیره ایتالیا اسقفها و یا «دوک» های شهر روم را بعنوان رئیس و پادشاه جسمانی و روحانی خود پذیرفتند .

اینک زمینه برای ظهور شخصیت دانا و توانائی حاضر است و چنین شخصی در سنه ۵۹۰ میلادی با اسم **گریگوار** قدم بمیدان نهاد . گریگوار از طبقات حاکمه روم قدیم در آن شهر ، و نیز در سابق حاکم آن شهر بود ولی پس از آن کشیش و رهبان گردیده بمقام اسقفی رسیده بود و هر چند شخصاً مایل بود که بعنوان مبلغ بانگلستان رفته و بت پرستان را بمذهب حقه مسیح بخواند خواهی نخواهی در کلیسای بزرگ روم موسوم به کلیسای بطروس مقدس بسمت پاپ رم انتخاب شده بود . دوران اقتدار وی چهارده سال بیشتر نبود ولی روزی که در گذشت تمام عالم مسیحیت و اروپای غربی پاپهای روم را بسمت رئیس کل دنیای مسیحیت شناخته بودند .

با اینهمه اختیارات پاپهای روم شامل ممالك مشرق زمین نبود و امپراطورهاییکه پایتختشان در قسطنطنیه بود بر طبق رسوم و سنن قدیمی جانشینان **اوگوستوس** و **تیبیرئوس** خود را کشیش های بزرگ مذهب رسمی مملکت میخواندند و در سال ۱۴۵۳ میلادی ترکها بر امپراطوری روم شرقی دست یافتند و قسطنطنیه بدست آنها افتاد و امپراطور را که موسوم به **کونستانتین پالی اولوگوس** که آخرین امپراطور روم محسوب میگردد در روی پله های کلیسای ایاصوفی بقتل رساندند .

سالی چند پیش از آن تاریخ **زوئه دختر طوهاس** که برادر امپراطور مقتول بود بجباله نکاح **ایوان سوم روسیه** در آمده بود و از اینرو شاهزادگان مسکو وارث سنن و رسوم قسطنطنیه گردیدند . عقاب دوسری که علامت قدیم بیزانس بود و زمانی را بخاطر میاورد که امپراطوری روم بدو قسمت شرقی و غربی منقسم گردیده نقش و بیرق و علامت روسیه جدید گردید . قیصر روس که تا آن زمان رئیس بزرگان و خوانین « **بویار** » های خود بود دارای اختیارات و اقتدار امپراطورهای روم گردید و تمام رعایایش از بالا گرفته تا پائین از تمام طبقات حکم غلامان زرخیرد اورا پیدا کردند . در بارش بتقلید دربار بیزانس که بطرز و شیوه دربار پادشاهان مصر و آسیا ساخته و پرداخته شده بود دربار اسکندر کبیر را بخاطر میآورد . این میراثی که امپراطوری روم در موقع زوال بورانی رسید که هرگز چنین خوابی ندیده بودند . شش قرن تمام در خاک

پهناور روسیه زنده وپایدار بود و آخرین قیصر روسیه که حامل علامت صلیب با عقاب دوسر گردید تزار نیکولا است که در سال ۱۹۱۸ بقتل رسید و قاتلین جسدش را در گودال معدنی انداختند. پسرش و دخترش نیز در همان موقع با او بقتل رسیدند. تمام حقوق و اختیار ازش یکباره از میان رفت و کلیسا بهمان حالتی برگشت که قبل از سلطنت کونستانتین در رم فدیتم داشت.

حضرت محمدؐ

در بیان آنکه احمد نام شتریان عرب پیغمبر و رسول الله صحرای عربستان
گردید و پیروان او بنام الله تنها خدای بحق بتمام قطعات معلوم و
معروف دنیا دست یافتند

بعد از خرابی کارتاژ و مرک آبیال دیگر در باب اقوام سامی سخنی نراندیم . در
صورتیکه ذکر کارهای آنها موضوع عمده تاریخ دنیای قدیم است . با بلیها و آشوریه
و میقی ها و یهودیه و آرامیه و کلدانیه که همه از نژاد سامی بودند در مدت سی الی
چهل قرن بر آسیای غربی سلطنت را بدید و عاقبت مغلوب ایرانیان و یونانیان گردیدند
که هر دو از اقوام هند و اروپائی بودند . اولیه از مشرق و دومی ها از مغرب آمده بودند .
صد سالی بعد از اسکندر کبیر کارتار که از مستملکات قوم سامی فنیقی ها بود با رومیها
که هند و اروپائی بودند بر سر سلطنت و تفوق در دریای مدیترانه جنگیدند و عاقبت چنان
مغلوب و منکوب شدند که سکنی از صفحه تاریخ محو گردیدند و هشتصد سال تمام رومیها
بر دنیا سلطنت را بدیدند . در قرن هفتم میلادی قوم سامی دیگری در صفحه تاریخ قدم
گذاشت و با قدرت و سلطنت مغریها بنای مصاف و مبارزه را نهاد . این قوم سامی را عرب
میخواندند و اعراب مردم کله دار و چوپانهای آرامی بودند که بدون هیچگونه رغبتی
بنامجوی و جهانگیری از زماهای بسیار قدیم در صحراهای عربستان در رفت و آمد بودند .
در قرن هفتم میلادی که بدین اسلام مشرف شده و در تحت تأثیر کلمات معجز آسای
آیات محمد بن عبدالله که گوئی وجودشان را یکباره مشتعل ساخته بود ، بر پشت اسبهای
خود در مدتی کمتر از یک قرن تا ناف اروپا را بدیدند در حالیکه حتی در مقابل روستائیان
وحشت زده فرانسوی کلمه « لا اله الا الله و محمد رسول الله » بزبان داشتند . تاریخ
احمد بن عبدالله که اسم مادرش آمنه بود و خود او نیز با اسم محمد یعنی « ستوده » مشهور گردیده
است از شگفت انگیزترین فصول تاریخ نوع بشر است . حضرت محمد شتر بانی بود که
در خاک مکه بدنیا آمده بود . در حال جذب و کشف و شهود . جبرئیل بر او نازل میگردد
و از جانب الله سخنانی بصورت وحی در گوش جان او میگفت که در کتابی بنام قرآن

گرد آمده است. پیامبر عرب در ضمن مسافرت‌های دور و دراز خود بسیاری از نقاط عربستان را سیاحت نمود با سوداگران یهود و تجار مسیحی آشنائی و روابط پیدا کرده و بمزیات و محسنات پرستش خدای یگانه پی برده بود. در آن عصر عربها بت پرست بودند و مانند پدران واجداد خود از هزاران سال پیش قطعات عجیب و غریب سنگ و بدنه درختان را با سامی مختلف می پرستیدند. در مکه که شهر مقدس آنها بود بنای چهار گوش وجود داشت بنام کعبه پرازبت های گوناگون و اسباب و اشیاء عجیب که در کار پرستش بتها بکار میبردند.

حضرت محمد موسی ملت عرب گردید و همینکه با خدیجه ، که زن بیوه ثروتمندی بود و شتران خود را بمناسبت لیاقت و امانتی که در این جوان عرب سراغ نموده بدو سپرده بود ، مزاجت نمود فراغتی حاصل کرد و بعبادت و تفکر پرداخت . وحی بر او نازل گردید و باشنایان و نزدیکان خود اعلام نمود که بامر پروردگار مأمور بر سالت گردیده و رسولی است که از دیر باز مردم در انتظار او هستند . چنانکه شیوه چهارلوی

خبران است ، اظهارات او را با طعن و ریشخند استقبال کردند و چون استقامت و پادشاهی او را دیدند او را دشمن ملت و آئین خوانده کمر قتل و شهادت او را بستند . چون حضرت از قصد و نیت آنان با خبر گردید بهمراهی ابوبکر که از پیروان نا عقیده و ایمان او بود در سنه ۶۲۲ میلادی سال دوازدهم بعثت بمدینه هجرت نمود . همین سال مدع تاریخ هجری گردید که هجرت رسول عرب را از مکه بمدینه بیاد میآورد.

در مدینه مردم با رغبت بیشتری بسخنان رسول عرب گوش میدادند و طولی نکشید که پیروان زیادی بنام مسلمان بدور پیغمبر جوان گرد آمدند.

هجرت حضرت محمد بن عبدالله

کسی را مسلمان میگویند که پیرو مذهب اسلام باشد و اسلام بمعنی « تسلیم بهشیت الهی » است .

حضرت رسول تسلیم و رضا را بزرگترین صفت و بارزترین نشانه ایمان و ایقان می شمارد . هفت سال تمام در مدینه مردم را براه راست هدایت فرمود و آنگاه بقصد ایفا و بیداری مردم مکه و بیاد عهدی که او را مورد آنهمه اذیت و آزار و اهانت قرار داده بودند با سپاهی عازم مکه گردید و بدون آنکه با اشکالات عمده ای مواجه گردد برمکه دست یافت و پس از آنکه عده ای از منافقین و مخاصمین بقتل رسیدند ، اهالی

شهر بدین مبین اسلام مشرف گردیدند و بوحدانیت الله و رسالت حضرت محمد ایمان آوردند.

حضرت رسول از آن روز بعد تا روزی که بعالم بقا شتافت بدو علت درهر کاری که اراده نمود نوفیق و کامیابی رفیق راهش گردید. اول علت سادگی آئین اسلام که مذهب سهله و سمحه است: مسلمان باید خدائی که رحمن و رحیم و رب العالمین است دوست بدارد و والدین خود را محترم شمرده مطیع آنها باشد و با نزدیکان خود برسم درستی و امانت معامله نماید و نسبت بقرا و مساکین و ایتام ضعفا و یماران، مهربان و خدمتکار و با سخاوت و گذشت باشد. از اسراف در خوردن و از استعمال مشروبات مستی آورا احتراز جوید. در واقع اسلام عبارت است از همین احکام و قواعد سهل و ساده. این آئین مثل سایر مذاهب کشیش ندارد که خود را چوپان گله مؤمنین بخوانند و جیب و کیسه اورا خالی کرده شکم خود را آکنده سازند. کلیسای مسلمانان که مسجد میخوانند در واقع حیاط و طالاهای ساده و بزرگی است که درود یوارش از بعض و نگار عاری است و با نیمکت و صندلی های زیاد و گونان زینت نیافته است.

مؤمنین در چنین مساجدی جمع میشوند و نماز می گذارند و سوره ای از قرآن می خوانند و در باب تفسیر آن با هم صحبت و گفتگو می کردند. حتی مسلمان حقیقی احتیاجی، مسجد و محراب هم نداشت و ایمانش با خودش بود و پابند قواعد مشکگل و اصول و احکام سختی که از طرف کلیسا، آزادی اورا محدود ساخته بود نبود و هر کجا و در هر حالی بود می توانست پنج بار در شبانه روز روی خود را بطرف مکه معظمه برگرداند و چند رکعت کوتاه نماز خود را که فریضة دینی اوست بجا آورد. از این گذشته دنیا و مافیها را بخدا باز گذاشته و با رضا و توکل تسلیم مشیت الهی می گردید. هر گاه مصیبتی میرسید با نظر قبول استقبال می کرد. شاید بگویند چنین مردمی با اینگونه عقاید و افکار از قافله ترقی عقب میمانند و در کار اختراع ماشینهای برقی و خط آهن و کشتی بخار کمیتهشان لنگ خواهد بود. ولی باید تصدیق نمود که مذهب اسلام به پیروان و مؤمنین خود تسکین و آرامش میداد که بس گرا بیها بود. مردم مسلمان با وجدان و خیال، خود بصلح و آشتی زندگی میکردند و بنظریکانگی و صفا بدنیا مینگریستند و این خود از بهترین انواع سعادت و عافیت بشمار میاید.

علت دوم رواج دین اسلام و فتوحات مسلمین در جنگهایی است که بر ضد مسیحیان میکردند. ایمان و عقیده سربازان و غازیان مسلمان بود که در راه خدا میجنگیدند. پیغمبر اسلام فرموده بود هر کسی که در راه جهاد با کفار بخاک افتد دیگر است بهشت میرود و مجاهدین اسلام مردانه جان باختن در میدان جنگ را بزندگانی پر رنج و تب در این دنیای فانی ترجیح میدادند. بهمین جهت بود که مسلمانان در جنگهای صلیبی بر مسیحیان

غالب آمدند ، چون پیروان دین عیسی از ظلمات دنیای مجهول پس از مرك ترسناك بودند و بلدات و نعمات این جهان گذران دلبستگی داشتند و بهمین ملاحظه است که امروز نیز سربارهای مسلمان با نهایت بی اعتنائی خود را جلوی گلوله توپ و رگبیهامی اندازند و نیز بهمین جهت است که مسلمانان دشمنانی هستند پس خطرناك و سرسخت .

حضرت رسول پس از استقرار مبابی اسلام پادشاه حقیقی و بلامعارض اغلب طوایف

نبرد صلیب با هلال

و عشایر عرب گردید و پیشرفتهای اسلام برای اشخاص بسیاری که در مواقع سختی، لیاقت و مردانگی خود را بمنصه ظهور رسانده بودند بهترین سنك محك بشمار آمد . سپس پیغمبر اسلام با اصلاحات اساسی مشغول گردید و پیروان خود را که تا آن زمان قواعد و قوانین مدون و مرتبی نداشتند دارای قوانین و احکام مدون و صریح بسیاری ساخت و تا

و ا پسین دم حیات حقیقت اسلام را به پیروان خود آموخته راه راست را بدانها مینمود و برای حصول عافیت در این جهان و مغفرت دردنیای عقبی آنها را از تعلیمات بلند خود برخوردار میساخت .

تاریخ رحلت پیغمبر اسلام روز هفتم ماه ژوئن فرنگی سال ۶۳۲ میلادی مطابق با دوشنبه ۲۸ صفر یا بقول بعضی از مورخین دوازدهم ربیع الاول سال یازدهم هجرت می باشد .

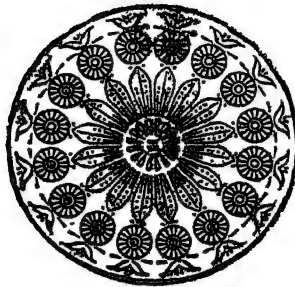
خلیفه و جانشین پیغمبر ابوبکر گردید که پدرزن حضرت رسول و از جمله اصحاب عهد اول بود . پس از آنکه دوسال بعد ابوبکر وفات نمود عمر بن الخطاب جانشین او گردید و در مدتی کمتر از ده سال مصر و ایران و فنیقیه و شامات و فلسطین را فتح نمود شهر دمشق را پایتخت اولین سلطنت اسلامی قرار داد .

پس از عمر خلافت به حضرت علی بن ابی طالب رسید که شوهر حضرت فاطمه دختر پیغمبر بود و در نتیجه اختلاف نظری که درباره بعضی مسائل اصولی میان آمد حضرت علی بشهادت رسید و پس از وفات او خلافت موروثی گردید و امرای بزرگ که تا آن تاریخ باسم امیر المؤمنین سران و پیشروان مذهب حکومت کرده بودند پادشاهان و اقمسی امپراطوری وسیع و معظمی گردیدند . در ساحل رود دجله در جوار خرابیهای نینوا باسم بغداد شهر جدیدی بنا کردند و به تنظیم قشون سواره پرداخته سپاهیان خود را برای ارشاد کفار بهر طرف روانه ساختند در سال ۷۰۰ میلاد يك نفر از سران سپاه مسلمانان موسوم به طارق از دروازه هرکول که خاک افریقا را از اروپا جدا میسازد گذشته و در جنوب اسپانیا قدم بحاک اروپا نهاد . بقطعه کوهی رسید که « جبل الطارق » معروف گردید که همان « جیبرالتر » امروزی است . یازده سال پس از آن تاریخ طارق در محلی موسوم به « خرس دو لافرونتر » (۱) با قشون پادشاه گوتهای غربی مصادف گردیده او را شکست داد و با سپاه خود از همان راهی که چندین قرن پیش آنیبال طی کرده بود بجانب شمال روانه گردید و از معا بر و تنگه های جبال پیرنه گذشته لشکریان دوئاکسی تن را نیز که در نزدیکی شهر بردو در صدد جلوگیری او برآمده بود درهم شکست و راه خود را بطرف پاریس ادامه داد اما در سنه ۷۲۲ میلادی یعنی صدسال پس از رحلت پیغمبر اسلام سنه ۱۱۴ هجری قشون اسلام در محلی که بین دوشهر فرانسوی تور و پواتی واقع است شکست خورد و مجبور بعقب نشینی گردید . در آن روز تاریخی سرکرده قشون فرانسویان شارل هارتل یعنی « شارل چکش » جلوی استیلای قشون اسلام را یکباره گرفت و اروپا را نجات داد و همینکه مسلمانان از خاک فرانسه رانده

شدند یکباره باسپانیا (اندلس) برگشتند . سرکرده آنان عبدالرحمن نام ، مؤسس سلطنتی شد که پایتختش شهر قرطبه (گردو) مرکز مهم علوم و صنایع در اروپای جنوبی گردید .

دوره سلطنت مسلمانان در اسپانیا که به حکومت امویان اندلس مشهور است و در نزد فرنگیها ، بملاحظه اینکه مردم آن از ایالات هورتیانی از مراکش بدانجا آمده بودند ، بسلطنت «موریسک» معروف گردید، هفت قرن بود . تنها پس از آنکه شهر گرونا (قرناطه) که آخرین سنگر مسلمانها در خاک اسپانیا بشمار میآمد در سنه ۱۳۹۲ میلادی بدست مسیحیان افتاد .

کریستف کلمب از طرف پادشاه اسپانیا رخصت یافت که مسافرت دریایی خود را که منجر بکشف دنیای جدید امریکا گردید، آغاز نماید . ولی مسلمانان دنباله فتوحات خود را ازدست ندادند و در آسیا و آفریقا فیروزیهای زیادی نصیبشان گردید . بطوریکه امروز پیروان آئین رسول عرب از لحاظ تعداد نفوس تقریباً با پیروان مسیح برابری می نمایند .

شارلمانی (کارل بزرگ)

در بیان اینکه شارلمانی پادشاه قوم فرانک^(۱) در خاک فرانسه امپراطور
خوآنده شد و در حدود برآمد که سلطنت دنیائی را که آرزوی دیرینه
اروپائیان بود جامه تحقق ببوشاند

جنگ پواتی به دست مسلمانان را از خاک اروپا کوتاه ساخت ولی دشمن حقیقی
اروپائیان همانانی نظمی و اغتشاشی بود که قدرت روم را از میان برد و سرتاسر اروپا را
فراگرفت. باید تصدیق نمود که اقوامی در نواحی شمالی اروپا بتازگی بمذنبیت مسیح
درآمده بودند نسبت به پاپ روم با احترام زیادی رفتار میکردند با وجود این همین پاپ
روم هم اگر نظری بداندسوی جبال آلپ میانداخت دسته‌هایی از این اقوام نیم وحشی را
میدید که مستعد و پاد در کاب نشسته‌اند که از جبال آلپ عبور کرده و برم هجوم بیاورند.
از اینرو پاپ در پی یارویاوری بود که در موقع ضرورت با بازوی توانا و شمشیر بران
بکمک او برخاسته مدافع و حامی عالم قدس مسیحیت گردد.

پاپهای روم که علاوه بر مقام مقدس اشخاص دورانیش و مرد کار و عمل هم بودند.
با قویترین اقوام ژرمانی که پس از رانده شدن از رم قسمت شمال غربی اروپا را در
تحت تصرف خود درآورده بودند، ابواب گفتگو را باز نمودند. این قوم را فرانک
میخواندند. یکی از اولین پادشاهان آنها موسوم به هرووه در سال ۴۵۱ میلادی در
جنگی که معروف بجنگ «میدانهای کاتالونی» گردید با رومیها جنگیده بود و جانشینان
او که بنام پادشاهان هرووانژی خوانده میشدند هر وقت فرصتی بدستشان میافتاد
قطعه‌ای از خاک روم را، و لوائیکه چند وجبی بیش نبود، ملحق بخاک خود میساختند تا
عاقبت که در سنه ۴۸۶ روزی رسید که یکنفر از پادشاهان آنها موسوم به کلوویسی
(کلمه ایست در زبان فرانسوی قدیمی و لفظ لومنی از آن آمده است) قدرت و قوت خود
را برای استیلای روم کافی دیده و لشکر بدان سرزمین کشید ولی جانشینانش پادشاهان

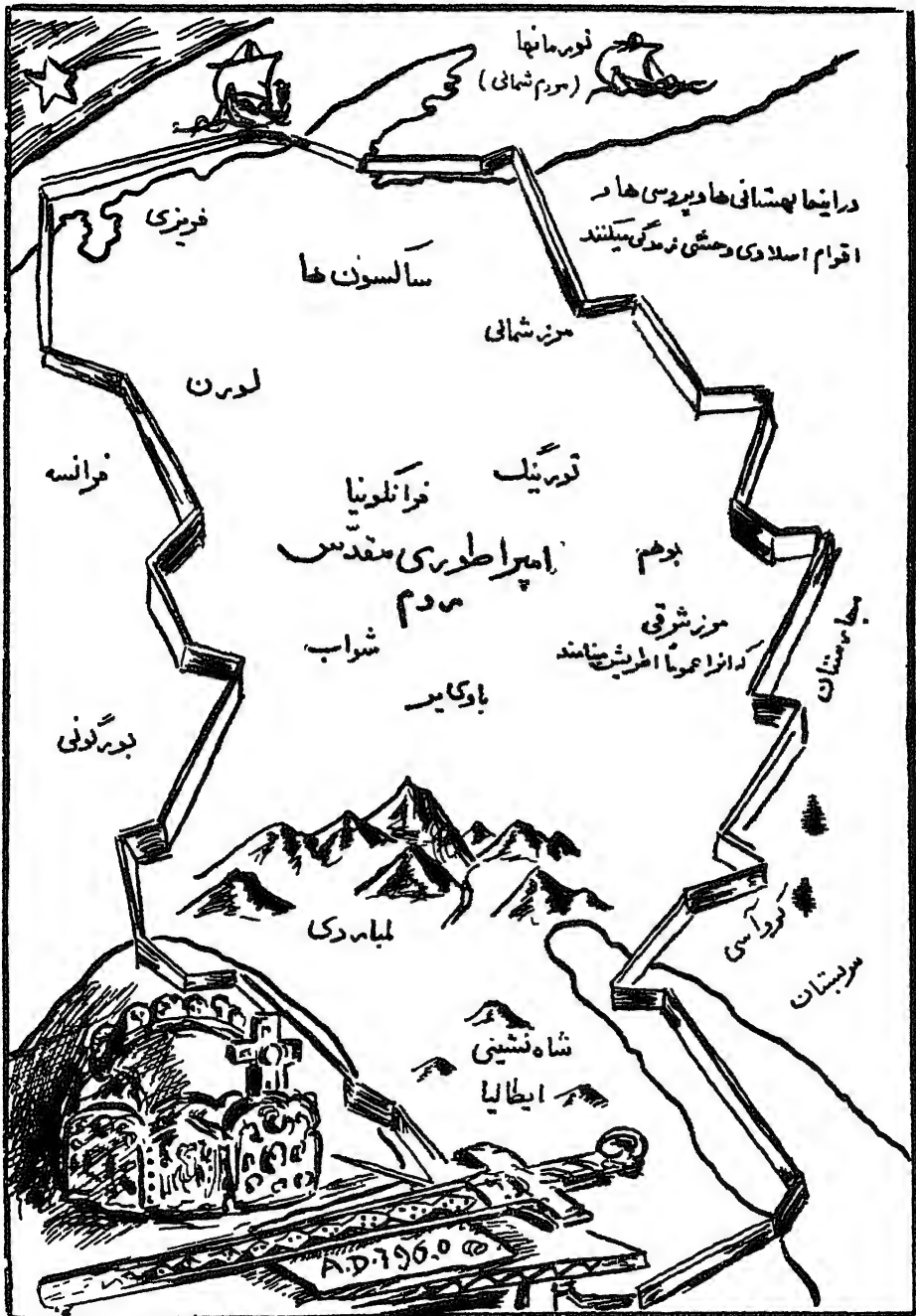
(۱) اسم مملکت فرانسه از همین قوم آمده است (مترجم)

سست اراده و بی لیاقتی بودند که مأمور سلطنت را بدست صدراعظم خود که بزبان لایتنی «هایور دوموس» یعنی آقای بزرگ بارئیس کاخ سلطنتی خوانده میشد می سپردند. پپان لوبریف نام پسر شارل مارتل مشهور که پس از پدرش بهمین عنوان «هایور دوموس» جانشین او گردید خود را در مضیقه و سختی دید. پادشاه مردمقدس و مؤمنی بود که بامور سیاست و حکومت نمی پرداخت و لهذا پپان لوبریف به پاپ روم مراجعه نموده ازواستدعای نصیحت و راهنمایی نمود. پاپ که مرد مدبر و مآل اندیشی بود در جواب او گفت که در هر مملکتی «قدرت و اختیار تعلق بآن کسی دارد که از عهدۀ استفاده از آن بر آید». پپان بمصداق الماقل یکفیه الاشاره مقصود پاپ را دریافت و به شیلپرک که آخرین پادشاه هرووانژی بود تلقین نمود که بصومه داخل شده راهب گردد، سپس باموافقت تمام رؤسای اقوام و عشایر دیگر ژرمانی نژاد، پادشاه گردید. اما، باین هم راضی نشده آرزوهای بلندتری در سر داشت و حاضر نبود تنها بریاست یکدسته مردمان بی تربیت و نیم وحشی قانع باشد و بدین منظور با تشریفات پیچیده ای که خود ترتیب داد مبلغ بزرگ مسیحیت در قسمت شمال غربی اروپا موسوم به بونیفاس اورا بعنوان سلطنت تقدیس و تبرک نمود و بنا «بموهبت الهی» اورا پادشاه خواند و این عبارت که در آن روز داخل تشریفات تاجگذاری گردید قریب هزار و پانصد سال پس از آن در حکم صیغه رسمی پادشاهی باقی و پایدار ماند.

پپان درازای این مساعدت و معاضدت که از کلیسا دید قدرت شاس آن دستگاه شد و دوبار برای حمایت از پاپ برضد دشمنانش بروم قشون کشید و شهرروانا و چندین شهر دیگر را که بدست قوم لوئگوپارد افتاده بود پس گرفت و به پاپ مسترد داشت. پاپ نیز این شهرها را ضمیمۀ قلمرو حکومت خود ساخت و در تحت اقتدار و اختیار کلیسا مملکت مستقلی بوجود آمد که تا اواخر قرن نوزدهم میلادی ادامه یافت. پس از مرگ پپان روابط بین رم و شهرهای اکس لاشاپل یا نیمویک یا اینگل هایم (پادشاهان فرانک پایتخت رسمی ثابتی نداشتند و با وزراء و اعیان تمام اجزای خلوت و دربار از شهری شهری میرفتند.) بیش از پیش دوستانه و صمیمی گردید و عاقبت پاپ و پادشاه عهدنامه ای منعقد داشتند که تأثیرات عمیق و مهمی در سر نوشت و تاریخ اروپا پیدا نمود.

شارل که عموماً کارلوس یا کنوس یعنی شارل کبیر یا شارلمانی خوانده میشود در سنه ۷۶۸ میلادی جانشین پپان گردید. وی مملکت ساکسون ها را در ژرمانی شرقی بتصرف در آورده در نقاط مختلفه خاک اروپای شمالی شهرها و صومعه های متعدد بنا نمود و بدرخواست دشمنان عبدالرحمن که در اسپانی بسطنت مسلمانان ادامه میداد بقصد جنگ با مغربیان با اسپانی قشون کشید ولی در گردنه های جبال پیرنه از جانب قوم باسک مورد حمله و هجوم واقع گردید و بسرعت مجبور بر رجعت گردید. در همین مورد بود که رولاند

امپراطوری مقدس رومی ملت ژرمانی

مشهور که یکی از سرکردگان و کلانتران شارلمانی بود وفاداری خود را بشایسته‌ترین وجهی بمنصه ظهور رسانید و فهماند که وقتی یکنفر رئیس و سرکرده فرانک قول و وعده‌ای به شاه خود میدهد چگونه بدان وفا مینماید. چنانکه شرح آن در حماسه ملی فرانسویها ضبط است وی جان خود و همراهانش را مردانه در راه پادشاه و حفظ او و لشکریانش که در حال عقب‌نشینی بودند فدا ساخت.

در جریان ده سال اخیر قرن هفتم میلادی شارلمان مجبور شد که تمام هم خود را منحصراً بر تقویت و فتح امور اروپای جنوبی مصروف بدارد. پاپ روم موسوم به لئون سوم از طرف یکدسته از راهزنان رومی مورد حمله قرار گرفته بود و او را باتن مجروح در کوچه انداخته بودند. تنی چند از مردان پاکدل جراحات او را مرهم گذاشته بودند و لئون با کمک آنها خود را بار دوی شارلمانی رسانده در پناه او قرار گرفتند و از و طلب یاری نموده بود. قشونی مرکب از سپاهیان قوم فرانک جلو بلوا و اغتشاش را گرفته از نو امنیت را برقرار ساختند و لئون سوم را در قصر لاتران که از دوره کونستانتین مقربای روم بود مستقر داشتند، این وقایع در ماه دسامبر سنه ۷۹۹ میلادی رخ داد.

سال بعد در روز میلاد مسیح شارلمانی در رم در کلیسای قدیمی حضرت پطروس مشغول عبادت و نماز جماعت بود پس از عبادت همینکه از جا برخاست پاپ بدست خود تاجی بر سر او نهاد و او را با اسم امپراطور و میها خواند عنوان «اوگوست» باو داد و این عنوانی بود که از چندین قرن بدینطرف دیگر بکسی داده نشده بود.

ازینرو باز يك بار دیگر اروپای شمالی جزو امپراطوری روم گردید، ولی این دفعه امپراطور یکنفر از بزرگان قوم ژرمن بود که سواد خواندن بسیار مختصری داشت و هرگز نوشتن نیاموخته بود. اما برعکس در فنون جنگ استاد بود و مدتی امنیت را چنان برقرار ساخت که امپراطور روم شرقی که با او رقابت داشت کتباً قبول و موافقت خود را بعنوان «برادر عزیز» باو اطلاع داد. اما افسوس که این پیرمرد بزرگوار که از هر حیث شایسته تمجید و تعظیم بود در سال ۸۱۴ میلادی در گذشت و از همان روز بعد پسران و نوادگانش بر سر میراث او بجان هم افتادند و هر کسی چشم بسهم عمده این ارث شاهانه دوخته بود. املاک و اراضی کارولینژی در سنه ۸۴۳ بموجب عهدنامه ورن و عهدنامه هرس سور هوز در سنه ۸۷۰ تقسیم گردید. بر طبق این عهدنامه اخیر سلطنت فرانکها بدو قسمت تقسیم گردید و قسمت غربی به شارل گستاخ تعلق گرفت. این قسمت متضمن ایالت قدیمی روم بود که گل‌خوانده میشد و زبانش کاملاً صیغه لاتینی گرفته بود. فرانکها این لهجه را آموخته بدان تکلم مینمودند و به همین جهت است که امروز مملکت فرانسه بزبانی سخن میراند که اصلاً لاتینی است و از اسننه لاتینی بشمار می‌آید.

قسمت شرقی یعنی سرزمینی که رومیها آنرا ژرمانی خوانده بودند، بنواده دیگر

گذرگاه کوهستان

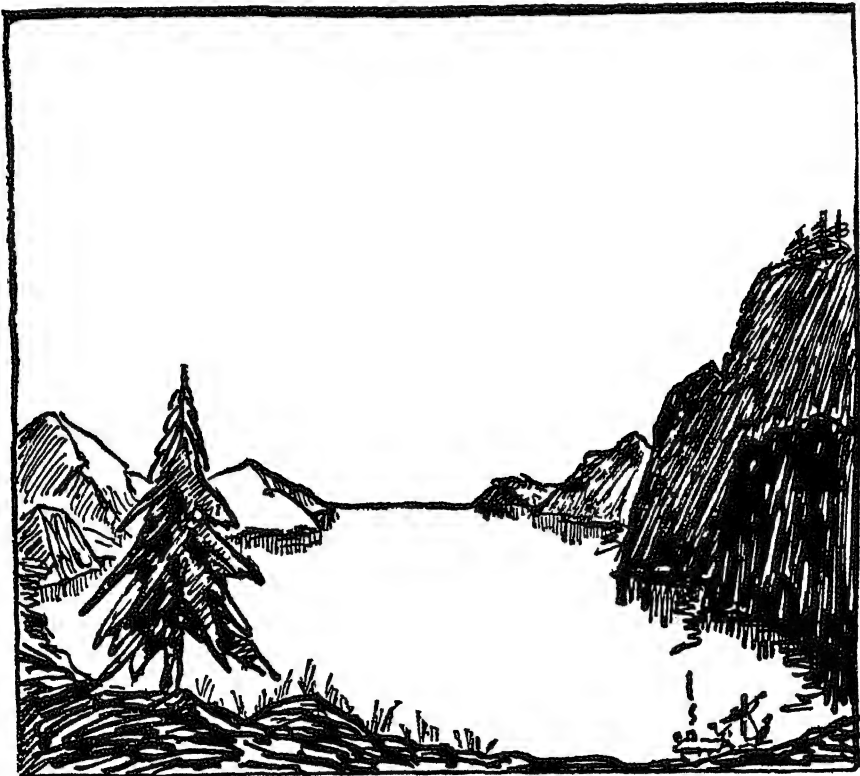
شارلمانی رسید. این ایالت‌های نیم وحشی هرگز جزء امپراطوری قدیمی روم نگردیده نگردیده بود. گرچه او گوشت در صدد تسخیر این ایالات برآمده بود ولی لشکریانش در جنگل «نوی تو بورک» شکست خورده از میان رفته بودند و تمدن روم هرگز در میان این فاتحین نیم وحشی نتوانست بهود و رسوخی حاصل نماید. در زبان این مردم، که لهجه عامیانه ژرمنی بود، ملت را «تیوت» میگفتند و بهمین مناسبت مبلغین مسیحی آن زبان را زبان تیوتیسک نامیدند که بهرور زبان «توتیسک» گردید و رفته رفته این کلمه نیز اندک تغییر شکل یافته «دوتیشی» شد که «دوتیشلاند» اسم کنونی مملکت آلمانها از آن آمده است.

اینک به بینیم تاج امپراطوری دارای چه سرنوشتی گردید. این تاج از تارک جانشینان شارلمانی غلطان غلطان بختک ایتالیا رسید و دستخوش رقابت و توطئه در میان یک سلسله سرجنابان خردوبی اهمیت گردید و بمصداق هر کسی پنج روزه نوبت اوست، چه بسا بدون رخصت و تبرک پاپهای روم از دستی بدستی و از تارکی بتارک دیگر میگذاشت. پاپ روم که از نوهدف تهدید و آزار دشمنان گردیده بود برخلاف معمول که از قوم مقتدر فرانک طلب باری میکرد، این مرتبه ایلچیان خود را از طریق جبال آلب بنزد او تو فرستاد که از شاهزادگان قوم ساکسون بود و بعنوان بزرگترین شاهزاده اقوام ژرمانی معروف شده بود. او تو که مانند رعایای خود، ایتالیای را برای آسمان آبی و شور و نشاط مردمش خیلی دوست میداشت، بیدرنک بیاری پاپ روم روان گردید. پاپ روم لئون هشتم بپاداش این خدمت با عنوان امپراطوی اعطانمود و از آن تاریخ بعد نیمه غربی خاک امپراطوری قدیم شارلمانی عنوان امپراطوی مقدس رومی ملت ژرمانی بخود گرفت.

این مخلوق عجیب سیاسی بهر نحو بود حیات خود را تا سال ۱۸۰۶ ادامه داد، تا اینکه در این سال بدست سر بازخسنی نابود گردید. این سر بازخشن که امپراطوری قدیمی ژرمانی را درهم شکست، محاسب زاده ای بود از اهالی جزیره کورسی که در خدمت جمهوری فرانسه لیاقت و برازندگی زیادی از خود نشان داده بود. سرانجام در پر بوشجاعت و تهور افواجی که پاسبان حقیقی او بودند، شهرت عالمگیر پیدا کرد و حکمران سرتاسر قاره اروپا گردید. ولی باین نیز قانع نشده و پاپ روم را از مقر خود بختک فرانسه آورد و در حالیکه پاپ دو مقابل اوس برپا ایستاده بود، بشخصه تاج امپراطوری را بر سر نهاد و خود را وارث تخت و تاج شالمانی اعلام کرد. باز یکبار دیگر این حقیقت بزرگ مصداق پیدا نمود که تاریخ بزدگانی شباهت دارد: وقایع حوادث دنیا هر چه بیشتر دستخوش انقلاب و تحول باشند بیشتر بوقایع و حوادث گذشته شباهت پیدا میکنند.

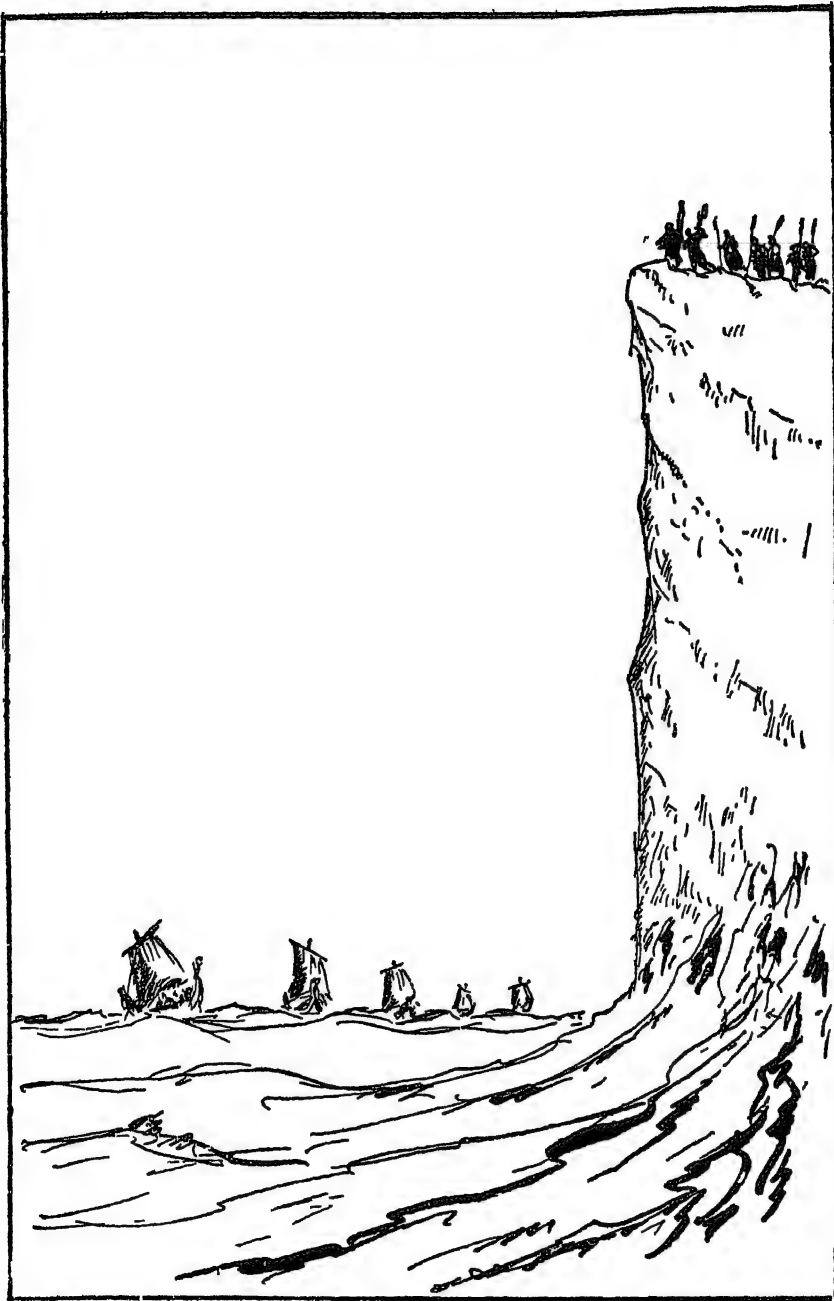
نورمانها (مردم شمالی)

دوبیان آنکه بیچه هلت مردم قرن دهم میلادی از خداوند سمات
 میبردند که آنها را از شر و خشم قوم فرودمان مصون بدارد
 در قرن سوم و چهارم میلادی ایلات و عشایر ژرمانی که ساکن سرزمین اروپای

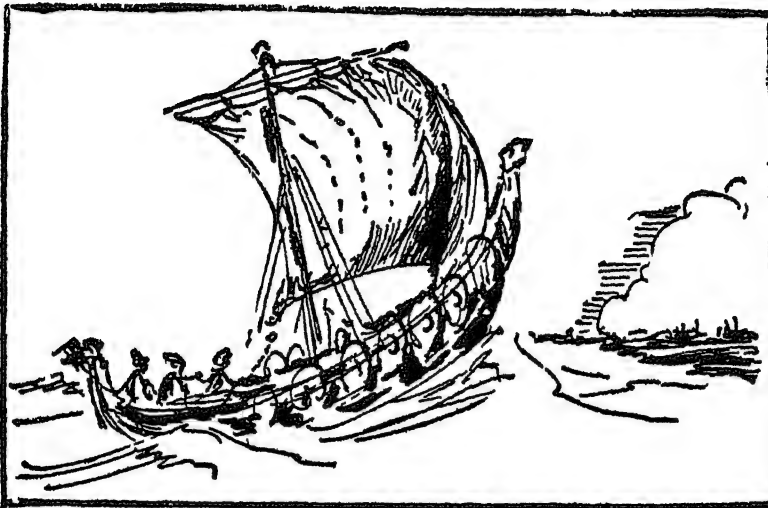
وطن نورمانها (مردم شمالی)

مرکزی بودند بقصد غارت و تاراج شهررم و استقرار در سرزمین ایتالیا از سرحدات

نورمان ها (مردم شمالی) مبیآیند

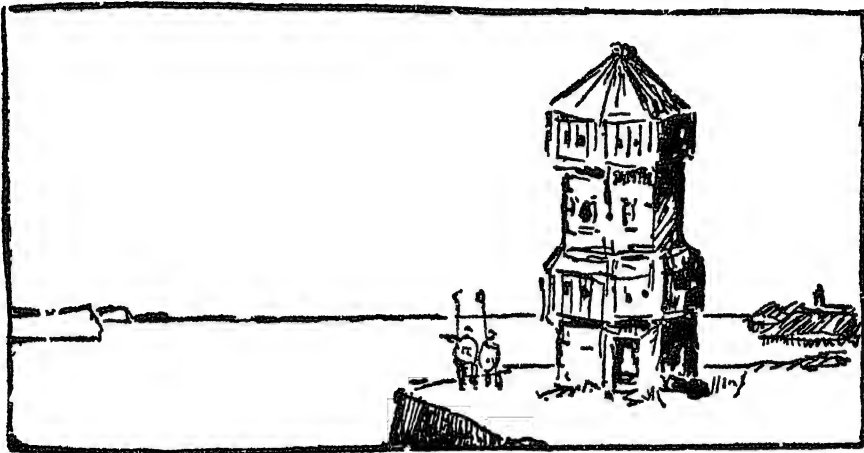
امپراطوری روم گذشته وارد خاک روم شده بودند .
 در قرن هشتم در سرزمین خود این اقوام ژرمانی از طرف برادرزاده های خودشان
 که موسوم به نورمان ها بودند در دانمارک و سوئد و نروژ ندگانی میکردند، مورد تاخت
 و تاز و چپاول و تعادل قرار گرفت . هنوز اطلاع صحیحی در دست نیست که بچه علت این
 دزدان بحری راهزنی درخشکی را بدزدی در دریا ترجیح دادند، ولی قدر مسلم اینست،
 بمجرد اینکه مزه راهزنی درخشکی را چشیدند احدی دیگر از عهده جلوگیری آنها
 بر نیامد . بناگهانی از کشتیهای خود پیاده شده بر سردهات آرام و بیصدائی که در مصب
 رودخانه های بزرگ واقع و تعلق بمردم قرائک یا اهالی فریزی داشت تاخته مردان را

نورمان ها بجانب روسیه روانند

میکشتند و زنان را با خود میبردند و از نو بر کشتیهای سریع خود نشسته ناپدید میشدند .
 سر بازان پادشاه یا امپراطور وقتی فرا میرسیدند که غارتگران خانه ها را آتش زده و
 فرار کرده بودند و جز خرابی و دود و خاکستر چیز دیگری از آنها بجا نمانده بود .
 پس از مرگ شارلمانی و اغتشاشاتی که پس از او روی داد، قوم نورمان تاخت و
 تازهای بسیاری در اطراف نموده کارهای عمده ای انجام دادند . با کشتیهای خود بتمام
 ممالک هجوم آوردند و ملوانان آنها یکرشته حکومتهای مستقل در تمام طول سواحل
 خاک هلند و فرانسه و انگلستان و رومانی تأسیس نمودند و حتی وارد خاک ایتالیا نیز
 گردیدند . مردم با هوش و فراستی بودند که بزودی بزبانهای رعایای خود آشنا
 شدند و رفتار خشن و وحشیانه اجداد خود و یکنیک ها را فراموش کردند و کلمه و یکنیک
 بمعنی «پادشاه دریا» است . اینها مردمی بودند با خصوصیات شکفت اسکیزولی بی تربیت
 و فوق العاده بیرحم و شقاوت پیشه .

در اولین سال‌های قرن دهم میلادی یکنفر از قوم ویکنیگها موسوم به رولون مگرر خاک فرانسه را مورد هجوم خود قرار داده بود و پادشاه فرانسه که از عهده روبرو شدن با او بر نمی‌آمد در صدد برآمد که با او به مدارا رفتار نموده کنار بیاید و بدین نیت فوستری را پیشنهاد نمود . یکی از ایالات خود را بنام فوستری بدو واگذار نماید به شرط آنکه رولون بایالت‌های دیگر فرانسه تخطی و تجاوز ننماید. رولون قبول کرد و عنوان دوک نورماندی یافت . شراره هوی و هوس فتوحات و جهانگیری در نهاده او پسرانش زبانه میکشید و هر وقت چشمشان بدانسوی ترعه هانش ، بسنگهای سفید ساحلی و مزارع سبز و خرم انگلستان میافتاد ، آرزوی فتح و استیلای آن سرزمین را

نورمان ها در تماشای « کانال »

مینمودند . انگلستان شوربخت ایام بدی را میگذرانید . پس از آنکه دویست سال از جمله مستملکات روم بود بدست اقوام انگل و ساکسون افتاده بود که اقوامی بودند ژرمانی از سرزمین شیلزویک . آنکاه قسمت بزرگی از آن خاک بدست دانمارکی‌ها افتاده بود و در آنجا سلطنتی باسم کاتوت تأسیس نموده بودند ، نا اینکه در اوایل قرن یازدهم ساکسونها آنها را از خاک انگلستان رانده از خودشان پادشاهی باسم ادوارد که او را « معترف » میخواندند ، بر تخت سلطنت نشاندند . ادوارد فرزند نداشت و معلوم نبود بتواند مدت مدیدی سلطنت نماید . پیش آمدهای زمانه راه را برای انجام آرزوهای نورماندها باز نمود . باین معنی که ادوارد در سال ۱۰۶۶ میلادی وفات یافت و دوک نورماندی موسوم به گئی یوم از دریای مانش عبور نمود و در جنگ هاستینگ جانشین ادوارد را که موسوم به هارولد بود و پس از ادوارد تاج سلطنت بر سر نهاده خود را پادشاه انگلستان میخواند بقتل رسانید . در فصل پیش مذکور گردید که چگونه

در سال ۸۶۰ میلادی سرکرده‌ای از سرکرده‌های ژرمانی عنوان امپراتوری روم یافته بود در سال ۱۰۶۶ نیز بواده یکفرد دزد دریایی از اقوام شمالی بتخت سلطنت انگلستان جلوس نمود.

راستی که حقایق تاریخی چه بسا بغایت دلنشین است و انسان را از خواندن افسانه‌های جن و پری مستغنی میدارد.

ملوک الطوائفی (فئودالیه)

دریان آنکه چطور اروپای مرکزی که از سه طرف مورد هجوم و حمله بود بصورت اردوی مجهز و مسلحی درآمد، و اگر دارای سپاهیان مزد بگیر نبود و اداره امورش بدست اداره کنندگانی که چرخ از چرخهای حکومت ملوک الطوائفی گردیدند اداره نمیشد؛ از میان رفته بود.

وقایعی که در این فصل بیان میشود در سال ۱۰۰۰ میلادی اتفاق افتاده است؛ در هنگامیکه اغلب ملل از فرط بیچارگی و استیصال وقتی شنیدند که دنیا دارد بآخر میرسد شکر پرودگارا بجا آوردند دسته دسته به دیرها و بصومعهها هجوم آوردند که وقتی مرگشان فرا میرسد در حال دعا و مناجات باشند.

در موقعیکه تاریخ آن بدرستی معلوم نیست اقوام ژرمانی مساکن و جایگاههای قدیمی خود را در آسیا رها ساخته و بطرف مغرب و اروپا روان شده بودند و چون نفوسشان زیاد بود و قوی بودند، وارد خاک روم شده و نیمی از آنرا که در سمت مغرب واقع بود زیر و زبر ساخته بودند. و نیمه دیگر که در خارج مسیر مهاجرتها بزرگ و دور از معبر کوچ بود، باقی مانده در حال ضعف و ناتوانی هنوز بر طبق رسوم و سنن قدیمی روم زندگی میکرد. طی سالهای اغتشاش و گسیختگی امور که پس از قرون ششم و هفتم میلادی رخ داد و براستی میتوان آن عهد را دوره سیاهی و عهد تیره و تاریک خواند، اقوام ژرمانی بذهب مسیح درآمدند و اسقف رم در نزد آنها در حکم سلطان روحانی عالم بود. در قرن نهم نبوغ و درایت و عقل اداری شارلمانی امپراطوری روم را از نو احیاء نموده و بزرگترین قسمت اروپای شرقی را در تحت لوای واحد در آورده بود. این امپراطوری در قرن دهم بدو قسمت مهمه منقسم گردید باین معنی که قسمت غربی سلطنت جداگانه را تشکیل داد که مملکت کنونی فرانسه باشد، و قسمت دیگر موسوم گسردید به «امپراطوری مقدس رومی ملت ژرمانی» و

دارای حکومت های متعددی گردید که مدعی بودند جانشینان مستقیم قیصر و اگوست می باشند.

بدبختانه قدرت و اختیارات پادشاهان فرانسه از خندقی که بدور کاخ شاهانه و دارالحکومت آنها کنده شده بود تجاوز نمیکرد و امپراطوری مقدس رومی درحقیقت دستخوش رعایای مقتدر آنها گردیده بود که هر کدام از آنها بخودکامی و برحسب هوی و هوس و یا جاه طلبی و نامجویی حکومت میکردند. آنچه مزید بر بدبختی مردم شده بود حمله و هجومی بود که این قسمت از اروپای غربی که شکل مثلثی را بغاطر میاورد، همواره تهدید میکرد. مسلمانها مترصد فرصت مناسب نشسته بودند و دائماً سرحدات جنوب را تهدید میکردند، درحالیکه سواحل غربی هدف حملات نورمانها بود و سرحدات شرقی که بجز سلسله کوتاه جبال کارپات سنگرو حصار دیگری نداشت. بروی دسته های مهاجم هون و مجارستانی و اسلاو تاتار باز بود. دوره صلح و امان رومی خواب و خیالی بیش نبود و دیگر کسی امیدی بپازگشت آن نداشت. اکنون دوره ای رسیده بود که هر کس یا باید مدام در جنگ و ستیز باشد و یا مستعد کشته شدن و تلف گردیدن، روشن است که هرملتی جنگیدن را برتلف شدن ترجیح میداد. با اینوصف اروپا بصورت قشون مسلحی درآمد که در پی سران و سرگردکان دانا و توانایی باشد. امپراطور و پادشاهان دور بودند و دست کسی بآسانی بآنها نمیرسید و مردمی که در مناطق نظامی سرحدات سکنی داشتند (و باید دانست که در سده ۱۰۰۰ میلادی قسمت بزرگی از خاک اروپا در حکم مناطق نظامی بود) مجبور بودند شخصاً عهده دار حفظ و حراست خود بوده و متکی بقوه بازوی خودشان باشند و بطیب خاطر بنمایند ای که برای حکومت از طرف پادشاه منصوب میگردد اطاعت کنند، بشرط آنکه خود را مسئول حراست و مدافعه آنها بدانند و از عهده انجام این وظیفه برآیند.

رفته رفته اروپای مرکزی دارای حکومت های کوچک زیادی گردید که هر کدام از آنها بصورت واحد نظامی مستقلی بود که در رأس هر یک یکنفر «بارون» و «دوک» و «کونت» و یک اسقف قرار داشت. این اشخاص بقید سوگند بسایستی پادشاهی که خاک مملکتشان را پیاداش خدمات شایسته و در مقابل خراج معینی بعنوان تیول یا «فؤد» بآنها واگذار نموده بود بیعت نموده باوفا باشند. (باید دانست که کلمه «ثودال» از همین کلمه لاتینی «فؤد» آمده است و از این قرار میتوان آنرا به تیولدار و خراجگذار ترجمه نمود.) در آن دوره وسایل نقلیه بسیار ناقص، و بدینجهت مسافرت مشکل و طولانی بود و بهمین ملاحظه مامورین امپراطوری و شاهی دارای اختیارات وسیعی بودند و در دایره صلاحیت خود کارهایی را انجام میدادند که در واقع تنها حق پادشاه بود. نباید تصور نمود که مردم قرن یازدهم هجرت از این طرز حکومت ناراضی و بیزار بودند، بلکه

برخلاف از آنجائیکه طرز حکومت «فتودال» عملی و لازم بود موجب رضایت رعایا را تا حد کافی فراهم میساخت.

ارباب، عموماً در بنائی با سم قصر در بالای کوه یا تپه‌ای که از سنک ساخته شده بود و دور آنرا خندق عمیقی گرفته بود منزل داشت، ولی مدام با رعایا و ملوکین خود که در موقع خطر در پشت استحکامات و برج و باروی شهر پناهگاهی داشتند در تماس بود. بهمین ملاحظه، رعایا همیشه می‌کوشیدند که حتی المقدور در نزدیکی قصر ارباب منزل داشته باشند. همین باعث شد که بسیاری از شهرهای اروپا در اطراف قصرهای اربابی ساخته شود. در دوره‌های قرون وسطی ارباب تنها یکنفر سردار و سرکرده سپاهی رسی نبود بلکه، در عین حال سمتهای دیگری نیز داشت. چنانکه کارهای عرفی و اداری و ریاست نظمیه و امور قضائی هم در دایره صلاحیت او داخل بود و راهزنان را بدار می‌آویخت و دوره‌گردهائی که تنها تجار و سوداگران قرن یازدهم بودند در حمایت او بودند، و مانند ارباب و اشراف مصر در چهار هزار سال قبل از آن تاریخ بایستی مواظب سده‌ها باشند که مبادا خراب و ویران بشوند و سیل در اراضی مزروع و مسکون باعث خرابی و زیان مردم گردد. شعرا و نقالهای دوره گرد که از جایی به جای دیگر می‌رفتند و داستان دلیران باستانی و جنگهای عهد مهاجرتهای بزرگ را نقل میکردند همیشه در قصرهای اربابی بخوبی پذیرائی میشدند. باضافه، کلیساها و صومعه‌ها نیز در تحت حمایت ارباب و خوانین بودند و هر چند خود ارباب عموماً سواد خواندن و نوشتن نداشت و سواد را شایسته بزرگان و نجباء و اشراف زادگان میدانست، ولی چندتن کشیش با سواد در خدمت خود داشت که به حساباتش رسیدگی مینمودند و عروسیها و موالد و متوفیات را ثبت میکردند.

در قرن پانزدهم میلادی قدرت پادشاهان افزون گردید و خود را از برگزیدگان خدا دانسته اجرای وظایفی را که بمعده داشتند شخصاً انجام میدادند. از این رو ارباب و خوانین فتودال رفته رفته استقلال و خود مختاری را از دست دادند و حکم مالکین بزرگ و زمین دارانی درآمدند که دیگر وجودشان ضرورتی نداشت و حتی کم‌کم خطرناک و زیانبخش بقلم رفتند. ولی باید دانست که بدون «فتودالیت» در آن دوره تیره و تار قرون وسطی اروپا بکلی از میان رفته بود. بدیهی است که بسیاری از این خوانین «فتودال» آدمهای خوبی نبودند همانطور که امروز هم در میان ما عده اشخاص بدو ناباب بسیار است. ولی باید تصدیق نمود که رویهمرفته «بارون» های با استخوان قرن دوازدهم سیزدهم اشخاصی بودند با عرضه، با پشت کار که از عهده اداره امور بر میامدند و در راه پیشرفت و ترقی خدمات عمده و گرانبهایی انجام دادند. راست است

که در آن عهد مشمل دانش و هنر و صنایع که در زمان مصریها و یونانیان دنیا را بنور خود روشن ساخته بود فروزشی نداشت ، ولی شکی نیست که اگر این ارباب و خوانین و رفقای شفیق و مصاحبان آنها کشیشها و رهبانان نبودند تمدن یکباره خمودی یافته نژاد انسانی مجبور شده بود دوباره راه ترقی را از نو از همان نخستین مرحله آدمهای غار نشین عهد حجر آغاز نماید .

دوران «شوالیه» گرمی یا عهد دلیری و جوانمردی و فوت

در بیان احوال شوالیه‌ها یا اهل شجاعت و قنوت

طبیعی بود که سپاهیان و نظامیان قرون وسطی که در مقابل حقوق و پاداش معین و مرتبی انجام وظیفه مینمودند و با اصطلاح فرنگیها «پروفسیونل» بودند یعنی شغلشان سربازی و جنگ بود، به نیت حفظ منافع و حقوق خود و همدستی و معاضدت مشترک در ضد تشکیلاتی برآیند که این مقصد و منظور را تأمین نماید. تأسیس و ایجاد طریقه «شوالری» را باید معلول همین علل و مقدمات دانست. اطلاعات و معلومات ما درباره اصل و ریشه «شوالری» بسیار ناقص و نارساست، ولی همینقدر می‌دانیم که رواج و تکامل «شوالری» آنچه را مورد نیاز بود بدنیا بخشید، یعنی مردم دارای اصول اخلاقی معین و دستورهای مشخصی برای رفتار و کرداری گردیدند که برای مطبوع ساختن زیست و زندگانی و ملایم ساختن عادات و رسوم خشونت آمیزی که پانصد سال تمام در دوره تیره و تار قرون وسطی مردم بدان متخلق بودند نهایت ضرورت را پیدا کرده بود. تربیت و تمدن ساختن این مردم برخشونت که قسمت عمده زندگانی خود را در خونریزی و جنگ و زد و خورد با اقوام مختلف از قبیل مسلمان‌ها و هونها و نورمان‌ها گذرانده بودند، کار آسانی نبود. چه بسا اتفاق می‌افتاد که قول و وعده خود وفا نمیکردند و نقض سوگند مینمودند و با آنکه صیحه‌گاهان بقید قسم متعهد شده بودند که شرایط آدمیت و ترحم و انصاف عمل نمایند شامگاهان همان روز تمام اسرای خود را در گوشه زندان بقتل میرسانیدند. اما از آنجاییکه «الامور مرهونه باوقاتها» و ترقی و تمدن میوه ایست که خیلی باهستگی رشد میکند و مدام احتیاج به آب و هوا و مواظبت مستمر دارد، عاقبت روزی رسید که ناباب ترین پهلوانان خود را مجبور دید که با بقواعد و اصول انتظامات طریقه اطاعت نماید و یا بمواظبات سخت و سیاست و عقوبتی که جزای خیانت و نقض عهد بود تن دهد.

گرچه این اصول و قواعد بر حسب نواحی مختلف خاک اروپا متفاوت بود ولی اساس آن در همه جا و برای همه وظیفه و خدمتگزاری بود. در دوره قرون وسطی خدمتگزاری در نظر مردم نشانه علو طبع و نجابت بود. هیچکس از خادم بودن خجالت

نداشت بشرط آنکه از عهده خدمت چنانکه شاید و باید برآید و در انجام کار سستی و غفلت روا ندارد. صداقت و راستی و اخلاص مندی نیز در دوره ای که علاقمندی بوظیفه، اساس زندگانی بود و مهمترین خصلت جنگاوران و سلحشوران بشمار میآمد. يك «شوالیه» جوان بایستی اول سوگند یاد نماید که نسبت بخدا و پادشاه خود با وفا و صادق باشد، سپس تعهد مینمود که نسبت بکسانی که از او ضعیف تر و فقیر ترند سخی و بزرگوار باشد و محبوب و خاضع بوده هرگز در مقام خود نمائی بر نیاید و سوای مسلمانان، که وظیفه اش کشتن فوری آنان بود، یار و دوستدار تمام بیچارگان باشد. این تعهدات که در واقع عبارت از احکام و صایای دهگانه مذهب مسیح است، چون بزبان ساده ای بیان میگردد که فهم و قبول آن از طرف مردم قرون وسطی آسان بود، برای رفتار و کردار و اخلاق و عادات شالوده قواعد و اصول مخصوصی گردید. شوالیه ها کوشش مینمودند رفتار و کردار اشخاصی را که بشجاعت و مردانگی مشهور شده بودند، مانند شجاعانی که به پهلوانان «میزگرد آرتور» معروفند و قهرمانان دربار شارلمانی که داستانهای آنها را از زبان نقالان و شعرای دوره گرد شنیده بودند، سرمشق خود قرار بدهند. آرزو داشتند میدانی برای ابراز شجاعت و جوانمردی پیدا کنند تا ثابت دارند که در شجاعت با «لانسلو» و در وفا داری با «رولاند» برابرند. حرکات و سکنا نشانشان مقرون بوقار و مردانگی بود و در نظر مردم محترم بودند و هر چند که لباس و سرو و وضعشان تعریفی نداشت و کیسه شان خالی بود، از طرز سخن و رفتار و کردارشان برمی آمد که شوالیه حقیقی هستند. خلاصه آنکه طریقه شوالیه گری حکم مدرسه ای را پیدا نمود که بمردم اصول نشست و برخاست و آدمیت را که بمنزله روغنی است که چرخهای ماشین اجتماعی را به حرکت میآورد، میآموخت.

شوالیه گری معنی ادب و متانت را پیدا نمود و صاحبان قصرهای اعیانی و فتودال ها سرمشق سایر مردم در طرز لباس پوشیدن و غذا خوردن گردیدند و بآنها یاد دادند که چگونه باید خانمی را برقص دعوت کرد و مختصر آنکه صدها و هزاران جزئیات دیگری که زندگانی را دلپسند و مطبوع میسازد بآنها آموختند.

ولی شوالیه گری نیز مانند تمام سازمان ها و مؤسسات دیگر بشری که وقتی علت ظهور و تکوین و وجودشان از میان میرود پایدار نمی مانند، همیشه در وجودش ضرورتی باقی نماند از میان رفت.

پس از جنگهای صلیبی تجارت و سوداگری توسعه فراوانی یافت. شهرها بسرعت و بطور محسوسی بزرگ میشدند. مردم دارا میشدند و برای فرزندان شان معلم و مربی خوب استخدام میکردند و همدوش شوالیه ها میگرددند. اختراع باروت موجب گردید که اهمیت و تفوق شوالیه ها که کلاه خود بر سر میگذاشتند و زره و لباسهای آهنی

میپوشیدند از میان برود و چون سربازان مزدور شده بودند، یعنی شغلشان سربازی بود در مقابل جیره خدمت میکردند، جنگ بصورت معمولی درآمد و اثری از آن مردانگیهای دلبذیر که اختصاص برزم و مصافهای قدیمی داشت باقی نماند.

وجود شوالیه دیگر فایده و ضرورتی نداشت و از آنجائیکه برای نیات ارجمند و ایدالهای بلندی که شوالیه ها در زمان سابق داشتند عملاً معنی و مفهومی باقی نمانده بود و رفته رفته وجود شوالیه ها مضحك و بی معنی بنظر میآمد. گفته اند که دون کیشوت آخرین شوالیه ای بود که از خود اسمی باقی گذاشت. پس از مرگش برای پرداخت قروضی که باقی گذاشته بود مجبور شدند شمشیری را که هرگز از او جدا نشده بود و زره و سلاحش را بفروشند. اما بهر تقدیر این شمشیر مردانگی و شهامت از میان نرفت و همچنان دست بدست گشت و قهرمانان هر نسل آنرا بکار بردند. همین شمشیر بود که ژرژ واشنگتن را در لحظات بحرانی نبرد دره فوج یاری داد. و ژنرال گورشیون را توانا ساخت تا در محاصره خرطوم تا دم مرگ از سپاهیان خود جدا نشود.

شخصاً تصور میکنم که همین شمشیر ما را در جنگ بزرگ جهانی پیروز ساخت.

مخالفت پاپ با امپراطور

در بیان اینکه در قرون وسطی مردم بایستی مطیع و خراجگذار دو
سلطنت باشند یکی سلطنت روحانی و دیگری سلطنت و حکومت
امپراطوری و همین خود موجب تضادهای شدید و مداوم ما بین پاپای
روم و امپراطوران مقدس رومی گردید.

امروز درك طرز فکر و عقاید قدیمیها برای ما کار آسانی نیست و حتی چنان مینماید
که پدر بزرگمان که هر روز او را می بینیم درد نیایی زندگانی می کند که از دنیای ما کاملاً
متفاوت است. بنابراین، بدیهی است که دست یافتن بکنه افکار و نظریات مردمیکه
بیست و پنج قرن قبل از ما میزیسته اند بغایت مشکل است.

مردم قرون وسطی زندگانی ساده و یکنواختی داشتند و حتی اشخاصیکه اختیاراتشان
بدست خودشان بود و هر جا میخواستند میتوانند بروند کمتر اتفاق میافتاد که از حدود
و تقویر خود بیرون بروند. هنوز کتاب چاپی وجود نداشت و نسخه های خطی نادر بود و
آنها نیز با مواظبت بسیار در صومعه ها و دیرها محفوظ بود. در گوشه و کنار یکدسته
از کشیشها و راهبانهای با هوش و با فراست خواندن و نوشتن و اندکی چهار عمل اصلی
حساب را با طفلان می آموختند. علم و تاریخ و جغرافیا در زیر خرابهای یونان و روم
مدفون بود.

معلومات مردم درباره روزگار گذشته و زمانهای قدیم از آنچه در داستانها و
افسانه ها بگوش رسیده بود تجاوز نمیکرد. این قبیل معلومات نیز که سینه بسینه از پدران
به فرزندان میرسد عموماً در جرئیات پاره ای از مطالب مقرون بحقیقت نیست، اما
رویهمرفته کلیات و قایع مهم تاریخ را با صحت و امانت شگفت آمیزی ضبط و محفوظ
میدارد. پس از آنکه دوهزار سال از مرگ اسکندر مقدونی میگذرد هنوز مادران هندی
وقتی میخواهند بچه های حرف ناشنوی خود را بترسانند میگویند «میخواهی بگویم

اسکندر بیاید ترا ببرد» و این همان اسکندر کبیر است که در سال ۳۳۰ قبل از میلاد در هندوستان بود و اسمش هنوز ورد زبانه است.

مردم قرون وسطی هرگز چشمشان بکتاب و نوشته ای در باب تاریخ روم نیفتاده بود و چه بسا مطالبی که امروز کودکان ما پس از طی دوره مدرسه ابتدائی میدانند بر آنها مجهول بود. اما در آن زمان هنوز امپراطوری روم که در نظر ما دنیای گذشته و معوشده ایست، برای مردم آن دوره زنده و جاندار بود و پاپ روم که رئیس و مقمدای روحانی آنها بود برای آنها مظهر قدرت کامله روم بود و هنگامیکه شارلمانی و پس از او اتوی بزرگ امپراطوری جهانی را احیا کردند و امپراطوری مقدس روم را بنا نهادند شکر خداوند را بجا آورده شادمانیها نمودند.

اما وجود و مرکز سلطنت و اقتدار، که هر دو از عهد روم باقی ماند و یادگار دوره های گذشته بود مردم مسیحی مذهب قرون وسطی را دچار مشکلات بسیاری میساخت. اصول سیاست و حکومت در آن زمان هر چند خیلی ساده بود ولی استحکام بسیار داشت. امپراطور رئیس کل حکومت و مسئول رفاه و سعادت مادی رعایای خود بود، در حالیکه پاپ روم رئیس روحانی آنها بشمار میآمد و نجات و مغفرت ارواح را در دست داشت این ترتیب که در ظاهر سهل و ساده بنظر میآید در حقیقت مشکلاتی ایجاد نموده بود که حل آن کار آسانی نبود. امپراطور مدام میخواست در کارهای کلیسا و مذهب مداخله نماید و پاپ بیزدر مقابل امپراطور در صدد پرخاش و اغراض برآمده راه حکومت کردن را جلوی او میگذاشت و میرساند که در تمشیت امور مردم بمسامحه و ملاحظه رفتار نمیکند و خلاصه آنکه بمتانت و ادب پشت پا زده در مذاکرات و گفتگوهای خود راهی را می پیموند که عقلا بایستی بجنک و زد و خورد منجر گردد.

باید دید مردم در این میان به فکر و نظرشان از چه قرار بود و چه نفعی بازی می کردند. محتاج بتذکر نیست که یکنفر مسیحی با اعتقاد وظیفه دارد که مطیع و فرمانبردار پاپ و امپراطور هر دو باشد و معلوم است که اگر پاپ و امپراطور با هم دشمنی پیدا میکردند تکلیف مردم شاق میگردد و نمیتوانستند بساز کدام طرف برقصند.

حل این مشکل کار آسانی نبود. چنانچه امپراطور مرد توانا و ثروتمندی بود که وسایل لازم ایجاد و تدارک قشون کافی را داشت نالشگر خود از جبال آلپ عبور کرده بطرف رم روانه میگردد و اگر ضرورت اقتضا میکرد قصر پاپ را محاصره می کرد و خلیفه الله را مجبور میساخت که یا با و امر و دستور او رفتار نماید و یا منتظر عواقب وخیم لجاجت خود باشد.

چیزی که هست عموماً زور پاپ بیشتر از امپراطور بود و میتواند با سلاح تکفیر با امپراطور یا پادشاه بمعارضه پردازد. و نه تنها آنها را بلکه تمام رعایای آنها را

تکفیر نماید. در نتیجه و تکفیر تمام کلیساها در سرتاسر خاک آن امپراطور یا آن پادشاه بسته میشد و هیچ طفل نوزادی غسل تعمید نمی یافت و محضترین بایستی دعای مغفرت و بخشایش حلالی نشنیده از دنیا بروند. خلاصه آنکه در حقیقت نیمی از زندگانی مردم متوقف میماند. از آن گذشته مردم دیگر عملاً حق داشتند خود را در مقابل امپراطور از انجام وظیفه وفاداری معاف بدانند و حتی از لحاظ مذهب موظف بودند که از اطاعت پادشاه و یا بامپراطور تکفیر شده سرپیچی نمایند. مسلم است که در این صورت چه بسا پایدار در میان بود و از بابشان که دست نشانده امپراطور بود آنها را بسزای خود می رسانید. از اینقرار مردم بیچاره در میان چاه و چاله گرفتار بودند و تکلیف خود را نمیدانستند و این احوال مخصوصاً وقتی به منتهی درجه و خامت رسید که در نیمه دوم قرن یازدهم که امپراطور هانری چهارم و پاپ گریگوار هفتم بنای مخاصمت را با هم نهادند و تن بتن داخل مبارزه و نبرد شدند که دارای دودوره گردید و نتیجه دیگری از آن حاصل نگردید بجز اینکه پنجاه سال تمام مردم اروپا را از نعمت صلح و آرامی محروم داشت.

در اواسط همان قرن یعنی قرن یازدهم جنب و جوش زیادی برای اصلاحات شروع گردید. تا آنوقت انتخاب پاپ ها خیلی غیر مرتب بود و علت اصلی هماناسمی و کوششی بود که امپراطورها میداشتند که کسی را بکرسی خلافت بنشانند که دست نشانده آنها باشد و بدین منظور در موقع انتخاب شخصاً به رم میآمدند و با اعمال نفوذ و اقتدار زیادی که داشتند در پیشرفت مقصود از آنچه از دستشان ساخته بود مضایقه نمی کردند.

در سال ۱۰۵۹ میلادی این ترتیب تغییر یافت. پاپ موسوم به نیکلای دوم دستخطی صادر نمود که بر طبق آن کشیشهای درجه اول و کشیشهای درجه دوم کلیساهای روم و اطراف (بوی شماسه) باید با اسم «مجمع کاردینالها» مجمعی تشکیل بدهند که تنها دارای حق و اختیار انحصاری انتخاب پاپ جدید خواهد بود. پس از آن در سال ۱۳۰۷ «مجمع کاردینالها» کشیشی را بسمت پاپی انتخاب نمود. کشیشی بود موسوم به هیلدبراند و پسر دهقانی بود از اهالی توسکان و پس از پاپ شدن بنام گریگوار هفتم خوانده شد. مردی بود بفایت با عرضه و با پشت کار و با دانرزی و ایمانی که بوظایف ارجمند و اختیارات مقدس پاپها داشت، سختی و استواری سنک خسار بود. عقیده داشت که پاپ نه تنها رئیس مطلق کلیسای مسیحیت است بلکه در مورد کلیه امور و مسائل عرفی نیز باید مرجع نهایی باشد و پاپی که بشاهزادگان بی نام و نشان ژرمنی مقام امپراطوری بخشیده حق دارد که بصرافت طبع آنها را مغلوع سازد و قوانینی را که «دوک» ها و پادشاه و یا امپراطور وضع مینماید مردود و غیر مشروع اعلام

نماید و هر کس از راه جسارت و گستاخی در باب او امر و فرمانهای پاپ چون و چرا نماید مستحق عقوبت فوری و بیدریغ خواهد بود.

گریگوار از خود ، نوایی بتمام دربارهای اروپا گسیل داشت تا فرمانهای او را که که بتازگی صادر نموده بود باطلاع سلاطین و ملوک رساند و اجرای آن را بدانها توصیه نمایند. **گیوم فاتح** وعده اطاعت و فرمانبرداری داد ولی **هانری چهارم** که از سن شش سالگی با رعایای خود در جنگ و مبارزه بود از اطاعت با حکام پاپ سرپیچی نمود و مجلسی از اسقفهای ژرمنی تشکیل داد که **گریگوار هفتم** را بجناایتهای غریب و عجیب متهم ساخته و بدین نیز راضی نشده بوسیله مجمع « **ورمس** » او را از مقام پایی مخلوع ساخت. پاپ نیز در ازاء این رفتار هانری چهارم را تکفیر نمود و شاهزادگان ژرمنی را دعوت نمود که از اطاعت امپراطوری که لیافت و استعقاق سلطنت ندارد ترمرد بجویند. شاهزادگان نیز که دل خوشی از هانری چهارم نداشتند دعوت او را بطیب خاطر پذیرفته استعدا نمودند که برای اینکه در امر انتخاب امپراطور جدید یسار و کمک آنها باشد قدم رنجه فرموده به **اوغسبورگ** بیاید.

گریگوار از رم عازم و بطرف شمال رهسپار گردید. **هانری** که مرد ذریکی بود متوجه خطر گردیده فهمید که لازمست هر چه زودتر اسباب صلح با پاپ را فراهم سازد. با وجود سرمای سخت زمستان از جبال آلپ عبور نموده و چون پاپ در بین راه برای چند روز استراحت در شهر **کانوسا** متوقف گردیده بود بشتاب بدانجا روان گردید. **هانری چهارم** در آن موقع بلباس رهبانان انابت پیشه سه روز تمام از ۲۵ تا ۲۸ ژوئن سال ۱۰۷۷ در مقابل درهای بسته **کانوسا** انتظار کشید و عاقبت رخصت یافت که حضور

هانری چهارم در کانوسا

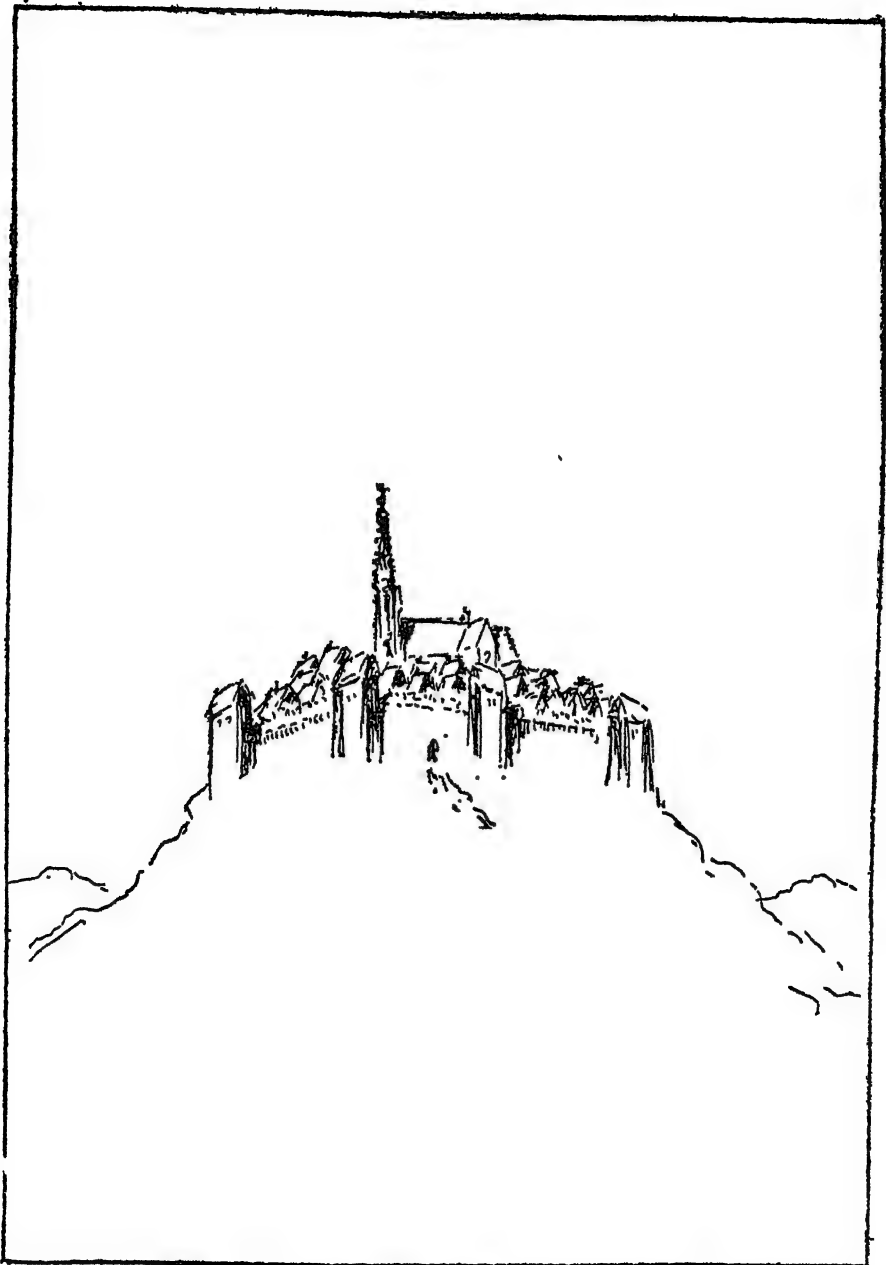
به هم برساند و پاپ از تقصیر و معاصی او چشم پوشید. توبه و پشیمانی **هانری** چهارم طولی نکشید و بمحض اینکه به ژرمانی برگشت از نو بنای مخالفت را با پاپ گذاشت و پاپ نیز از نو او را تکفیر نمود. **هانری** چهارم نیز مجدداً اسقفهای ژرمانی نواد را جمع آورده و مجمع آنان خلع **گریگوار هفتم** را اعلام داشت. **هانری** باقشون معظمی از جبال آلپ گذشته رم را محاصره نمود و **گریگوار** را مجبور ساخت که به شهر **سالترن** برود و پاپ در حال تبعید در همانجا در گذشت. وانگهی این مخالفت شدید پاپ و امپراطور نتیجه یابرداری نبخشید و مشکل لا ینحل ماند. مبارزه جهانی بین دو حریف کما فی السابق ادامه یافت.

چندی پس از آن تاریخ هنگامیکه دودمان هوهن اشتوفن بسلطنت رسید، در قبال قدرت پاپها استقلال بیشتری نشان دادند. گریگوار اعلام کرده بود که پاپها سر امپراطورها برتری و تقدم دارند چونکه در روز قیامت در مقابل پروردگار مسئولیت اعمال تمام عباد با آنها خواهد بود و پادشاهان در این کله گوسفندان و بره هائسی بیش نیستند. فردریک از دودمان هوهن اشتوفن معروف به باربروس در جواب اظهار داشت که خداوند خودش امپراطوری را بامپراطورهای سلف اعطا نموده است و چون ایتالیا و رم جروی از قلمرو امپراطوری بشمار میآید، باید از نو در حوزة ممالک شمالی در تحت قدرت و سلطنت امپراطور درآیند و این ایالات از دست رفته ملحق بایالات امپراطوری گردد. برای حصول این منظور بیدرنک بتدارکات جنگی مشغول خواهد گردید. اما چون در طی جنگهای صلیبی در آسیای صغیر غرق گردید فرصت نیافت باین تهدیدات جامه عمل بپوشاند و پسرش فردریک دوم که در جوابی و در مدت اقامت در جزیره سیسیل با تمدن اسلامی آشنائی پیدا نموده بود جنگ را ادامه داد. ولی پاپ اورا بجرم کفر و الهعاد مقصر اعلام نمود و در حقیقت چنان بنظر میرسید که فردریک از اخلاق خشن مردم ممالک شمالی و خوانین «فتودال» های بی تربیت و زمرانی و کشیشهای دسیسه کار ایتالیائی سخت بیزار بوده است، ولی بدون آنکه تنفر خود را ظاهر سازد عازم جنگهای صلیبی گردید و بیت المقدس را از مسلمانان پس گرفت و پیداشاهی برگزیده گردید و تساج آن شهر شهر مقدس را بر سر نهاد. با اینهمه خدمات نتوانست موجبات ترضیه خاطر پاپ را فراهم سازد و کینه او همچنان در ضمیر پاپ باقی بود چنانکه جانشین گریگوار هفتم، فردریک را از سلطنت خلع نمود و املاک و اراضی اورا در خاک ایتالیا به شارل دانون و اگدار نمود که برادر پادشاه فرانسه لوئی نهم معروف به لوئی مقدس بود.

روشن است که این قضایا نمیتوانست دامنه مخالفت بین پاپ و امپراطور را کوتاه سازد و کونراد پنجم پسر کونراد چهارم که آخرین سلطان از سلسله هوهن اشتوفن ها بود در صدد برآمد که ایالات از دست رفته را پس بگیرد ولی در ناپل شکست خورد و سرش را بریدند. اما بیست سال پس از آن تاریخ فرانسیویان که موجبات عدم رضایت اهالی را در جزیره سیسیل فراهم ساخته بودند مورد قتل عام واقع گردیده تا نفر آخر در اتنای عبادت شامگاهی معروف به «وپرهای سیسیلی» کشته شدند.

جنگ و نزاع مابین پاپها و امپراطورها تمام نشدنی بود ولی پس از چندی هر دو طرف نفع و صلاح خود را در آن دانستند که در کارهای یکدیگر مداخله ننمایند.

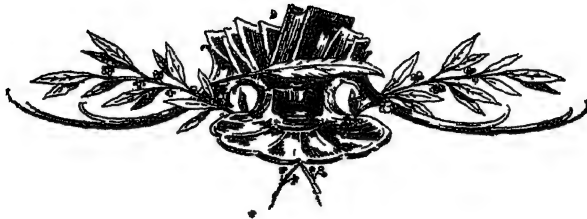
در سال ۱۲۷۳ میلادی رودلف از دودمان هابسبورگ بامپراطوری سلطنت مقدس رومی انتخاب گردید و در رفتن به رم برای آنکه پاپ تاج سلطنت را بر سرش بگذارد مسامحه و ملاحظه را جایز شمرد و همین سبب گردید که پاپها نیز دیگر قدم بخواک آلمان

کاخ و قلعه

نگذاشتند و رفته رفته پس از دو قرن جنگ و زرد و خوردهای بیحاصل که مانع استحکام انتظامات اداری واقع گردیده بود صلح و آرامش برقرار گردید. در آن مدت تنها شهرهای کوچک ایتالیا در پرتو سیاستی که با حزم و احتیاط مقرون بود، توانسته بودند بزعم امپراطورها و پاپ ها بر قدرت و استقلال خود بیفزایند علی الخصوص که وقتی بمناسبت جنگهای صلیبی عده مسافرین و مهاجرین که بارض اقدس و بیت المقدس میرفتند فزونی یافت توانستند وسایل حمل و نقل هزاران زائرین آن سرزمین خجسته را فراهم سازند و پس از پایان جنگهای صلیبی بطوری قلاع و حصار و برج و باروی خود را مستحکم کرده و کیسه ها را پر کرده بودند که دلشان آرام و خاطرشان جمع بود و بیم و هراسی از پاپ و امپراطور نداشتند.

آنگاه آتش نزاع و مخالفت در بین کلیسا و حکومت برافروخته گردید و بمصادق « زهر طرف که شود کشته سود اسلام است » شهرهای قرون وسطائی آن مخالفتها را مقتنم شمردند و از ثمرات مخالفت طرفین بهره فراوان بردند.

جنگهای صلیبی

دریان آنکه تمام این مخالفها و جنگها رقی تسکین یازد، گاه اراضی مقدس بگباره بتصرف ترکها درآمد و ترکها بامکنه مقدس سخت بی حرفتی روا داشته و روابط تجارتی بین شرق و غرب را مورد تهدید قرار دادند. آنوقت بود که اروپا برای جنگهای صلیبی گمر بست و روانه مشرق زمین گردید.

اگر از اسپانیا و امپراطوری روم شرقی که بمنزله دروازه های اروپا بودند صرف نظر کنیم، سه قرن تمام خللی بارکان صلح و صفا فیما بین مسیحیان و مسلمانان وارد نکردیده بود. مسلمانان پس از آنکه در قرن هفتم میلادی بشامات دست یافته بودند اراضی مقدس نیز در تصرف آنان درآمد بود ولی چون حضرت مسیح را پیغمبر بزرگی میدانستند (البته نه بیزرگی حضرت رسول) آزار و اذیتی بمسحیانیکه برای زیارت بکلیسایی که مادر امپراطور کنستانتین مشهور به هلمن مقدس در تربت حضرت مسیح بنا نموده بود میآمدند، نمیرسانیدند.

در آغاز قرن یازدهم میلادی قومی از اقوام تاتار که از صحراهای لم یزرع آسیا میآمد موسوم به قوم سلجوق یا ترک، ممالک آسیای غربی را فتح نمود و از آن پس دیگر دوره مماشات و مدارا سپری شد. ترکها تمام خاک آسیای صغیر را از امپراطوری روم شرقی منتزع ساختند و راههای تجارتی بین مغرب زمین و مشرق زمین که بدست آنها افتاده بود مقطوع گردید.

آلکسی امپراطور روم شرقی که بقدر کافی با مسیحیان اروپا آشنائی نداشت با اسم اینکه اگر قسطنطنیه در تصرف ترکها درآمد تمام اروپا بمخاطره ای عظیم واقع می شود آنها را بکمک خود طلبید. شهرهای ایطالیانیز که در تمام طول سواحل آسیای

صغیر و فلسطین مستملکاتی بنا کرده بودند از بیم آنکه مبدا این مستملکات بدست ترکها افتد در باب توحش و رفتار قساوت آمیز آنها با مسیحیان داستانهای حکایت میکردند که لرزه بر بدن شنوندگان میانداخت سرتاسر اروپا روشنیدن این اخبار سخت برآشت . اوربان دوم پاپ روم که یکنفر فرانسوی از اهالی شهر رنس بود و در صومعه کلونی

نخستین جنگ صلیبی

(همانجائی که گریگوار هفتم تربیت یافته بود) مجتهد شده بود ، دریافت که وقت آنست که بیدرنك در صدد چاره برآید . در آن اوقات اوضاع واحوال اروپا رضایتبخش نبود .

طرز وسیک کشاورزی که ازدوره رومیها تغییری نیافته بود همواره باعث قحطی و بیکاری روستائیان میگردد و موجبات عدم رضایت رطانیان مردم را فراهم میساخت و آسیای غربی که در زمانهای سابق شکم کرورها نفوس را سیر کرده بود برای مهاجرت بسیار مناسب بنظر میآمد .

بجهات مذکور در فوق مجمعی که در سال ۱۰۹۵ میلادی در شهر کلمرسون انعقاد یافت پاپ شرح مبسوطی در باب رفتار قساوت آمیز کفار بالنسبه بمسیحیان اراضی مقدس بیان نمود و با حرارتی مالا کلام از این سرزمین بر نعمت که از زمان حضرت موسی بهشت موعود و مخزن شیر و عسل بشمار میآمد ، حکایتها نقل نمود و در پایان شوالیه های فرانسوی و مردمان صحیح و سالم تمام اروپا را دعوت نمود که زن و بچه خود را بخدا سپرده بقصد نجات ورهائی فلسطین ازدست ترکها روانه شوند .

امواج تأسف کورانہ در سرتاسر
اروپا بحر کت آمد و مانند گرد باد
مخوفی عقل و تمیز را از میان برد .
نجاها تیشه واره را بکنار انداخته
از نزدیکترین راه بقصد کشتن ترکها
بجانب مشرق براه میافتادند . بچهها
میخواستند خانه پدری را پشت سر
گذاشته خود را بفلسطین برسانند و
غیرت و حمیت خود را بترکها چشاندند
آنها را مجبور سازند که در مقابل آنها
بزانودل آیند . اما ، پسای نود درصد
زائرین هرگز بخاک مقدس نرسید .
جیبشان خالی بود و برای امرامعاش

چاره دیگر بجز گدائی و دزدی در راه تصرف شهر بیت المقدس بدست صلیبیون
نداشتند و چون بهرامیر رسیدند برای ساکنین محل اسباب خطر بودند و ستائیان غضبناک
آنها را مانند دزدان و راهزنان بقتل میرساندند .

اولین کسانی که بجنک صلیبی رفتند گروه درهم و برهمی از مسیحیان با اعتقاد و
از نجباء و اشراف و رشکسته و از جنایتکاران و بزهکارانی بودند که بقصد فرار از مؤاخذه
و سیاست همراه قافله شده بودند . رئیس و رهبرشان رهبان مجذوب و شوریده حالی
بود بنام پطروس رهبان و شخص دیگری بنام والتر تهیدست ، اولین کاری که در راه جهاد
صورت دادند کشتن یهودیانی بود که در طول راه بدستشان میافتادند . همینکه بخاک
مجارستان رسیدند دیگر کسی از آنها باقی نمانده بود .

این تجربه برای کلیسا درس عبرتی گردید و فهمید که تنها با جوش و خروش
نمی توان ارض مقدس را نجات داد . بهمان درجه که جرئت و اراده لازم است تشکیلات
و نظم هم ضرورت دارد . یکسال تمام صرف تدارک و تجهیز قشونی گردید مشتمل بر
دویست هزار سرباز در تحت فرماندهی گود فرواد و بویون و دوک دو نورماندی
و روبرکنت و فلالندر که هر سه در فن جنک و قشون کشی آزموده و با بصیرت و
خبرت بودند .

قشون صلیبی دوم در سال ۱۰۹۶ میلادی براه افتاد . در قسطنطنیه شرایط اعزاز
و اکرام درباره امپراطور روم شرقی که با وجود تهیدستی و ناتوانی هنوز مورد احترام
بسیاری بود مرعی داشتند و آنگاه وارد خاک آسیا شده تا توانستند مسلمانان را به

قتل رسانیدند و بیت المقدس را بحمله و هجوم بتصرف درآوردند و ساکنین مسلمان شهر را قتل عام نمودند و با دیدگانیکه از فرط ذوق و حق شناسی بدرگاه پروردگار اشکیار بود وارد شهر شدند. ولی ترکها با سپاهی که بمدد آنها شتافت شهر را پس گرفتند و بنوبت خود جنگاوران وفا پرور صلیب را بخاک و خون کشیدند.

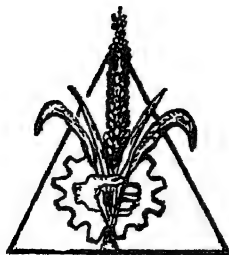

مزار جنگجوی صلیبی

در طی دو قرن بعد به از هفت بار جنگهای صلیبی تکرار شد و رفته رفته سربازان صلیبی راه و رسم مسافرت را آموختند. مسافرت از خشکی بسیار دراز و پر زحمت و خطر ناک بود و لهذا ترجیح میدادند از کوههای آلپ گذشته خود را به ژن و ونیز رسانیده و از آنجا با کشتی بمشرق زمین بروند و بهمین مناسبت اهالی ژن و ونیز درآمدت معاملات بسیار سودمندی نموده ثروت فراوانی بدست آوردند. از مسافرین قیمتهای گزاف درخواست میکردند و چون اغلب صلیبیها مردمان تهی دستی بودند، از عهده پرداخت این قیمتهای گران بر نمیآمدند ژنیها و ونیزیها با آنها

پیشنهاد میکردند در ازای مزد کار بکنند تا بولی بدست بیاورند و کار بجائی رسید که در ازاء قیمت يك مسافرت از ونیز به بندر عکا صلیبیها قبول میکردند که مدتسی در دزدی و راهزنی دریائی که کار رسمی عمل کشتی ها بود با آنها شریک و همدست باشند. بهمین ترتیب و نیز توانست در سواحل دریای آدریاتیک دریونان (آتن در همان زمان از مستملکات و نیز گردید) و در جزیره قبرس و در جزیره کریت و رودس میلغی بیفزاید. با اینهمه تمام این مسافرت ها و روت و آمدها و قشون کشیها کمکی بحل مشکل مسئله ارض مقدس نمینمود و همینکه مردم از آن جوش و خروش دوره نخستین افنادند رسم وعادت بر این جاری گردید که جوانها را برای مدت کوتاهی به فلسطین بفرستند که سرد و گرم دنیا را تاحدی بچشند و تربیت بشوند، ولی کم کم این آتش هم خمودی یافت و صلیبیها که سابقاً از مسلمانها بشدت متنفر بودند و عشق و علاقه و افری به برادران مسیحی خود در امپراطوری روم شرقی و از منستان داشتند، تغییر عقیده دادند و عواطف و احساساتشان رنگ دیگری گرفت و روزی رسید که از یونانیان مقیم بیژانسی که مال آنها را میدزدیدند و بصلیب خیانت روا میداشتند بشدت منزجر گردیدند. از ارمینیا هم دل خوشی نداشتند و از آنها نیز متنفر بودند کم کم در ضمیر خود برای شجاعت و مردانگی دشمنان مسلمانان که نسبت بعریف مسیحی خود با گذشت و صادق و جوانمرد بودند احساس تسکیریم و

تخصین نمودند چیزی که هست این احساسات را افشا نمی ساختند ولی ، وقتی بوطن مألوف برمیگشتند و بیاد رفتار و کردار دشمنان کافرو بت پرست خود میافتادند و باطناً آنها را با «شوالیه‌ها» واعیان و اشراف مسیحی خود مقایسه میکردند ، باین نتیجه میرسیدند که اینها قریه نشینان بی تربیت و خشنی بیش نیستند. صلیبیان از خاک مشرق سبزیجات و میوه‌جات تازه و ناشناس نیز از قبیل هلو و اسفناج با خود آورده و در باغ و بوستان خود کاشتند و بتقلید مردم مشرق زمین و عربهایی که سابقاً در اسپانی بودند عادت پیوشیدن لباسهای زیبا و مجلل پیدا کردند و جامه‌هایی از پارچه های ابریشمی و پنبه‌ای برتن نمودند و خلاصه آنکه این جنگهای صلیبی که بقصد سرکوبی بت پرستان کافر شروع گردیده بود برای کرورها مردم اروپا مدرسه تربیت و تمدن کاردید ، در صورتیکه از لحاظ نظامی و سیاست نتیجه ای از آن بدست نیامد . بیت المقدس مکرر مفتوح شد و باز از نو بدست دشمن افتاد و پنج شش مملکت کوچک در شامات و فلسطین و آسیای صغیر بوجود آمد ولی طولی نکشید که باز بدست ترکها افتاد و پس از سنه ۱۲۴۴ میلادی موقعی که بیت المقدس بطور قطعی در تصرف مسلمانان درآمد ، بلاد فلسطین از نو بهمان حال سابقی که در سال ۱۰۹۵ داشت افتاد . اما در اوضاع اروپا تغییرات مؤثری روی داده بود . پرتومی از زیبایی و فروغ مشرق زمین بر ضمیر مردم مغرب تابیده بود. از آن پس توانگران اروپائی قانع به قصرهای غم افزا و تیره و تار خود نبودند و در طلب زندگانی فروزانتری برآمدند که تدارک آن بدست کلیسا و حکومت مقدور نبود و تنها آنها را در انتقال بشهر و زندگی در شهرها توانستند بدست بیاورند.

وضع بدی در قرون وسطی

در بیان آنکه چرا مردم قرون وسطی می گفتند « هوای شهر
هوای آزاد است »

قسمت اول قرون وسطی را دوره کشفیات و استقرار باید دانست . قوم تسازه‌ای که تا آن زمان در پشت سد و بند جنگلهای وحشی انبوه و کوهها و باتلاقهایی که بمنزله استحكامات شمال شرقی امپراطوری شرقی روم بود زندگی میکرد ، ناگهان وارد جلگه های پهناور اروپای غربی گردید و قسمت اعظم آنها در تصرف خود درآورد . مانند تمام اقوامی که از آغاز ظهور بشر پیشقدم بوده اند آنها نیز مردمانی کاری و فعال بودند . درختهای جنگل را می بریدند و جلومیرفتند و با همان آسانی و شدت از بریدن سرو کله همدیگر هم ابداع و امتنائی نداشتند . کمتر کسی از آنها حاضر بود در شهر زندگی نماید . قبل از همه چیز میخواستند آزاد باشند و وقتی گله خود را در مراتع بسلند و در سینه ابرو باد میچرانیدند از هوای خنک و آزاد کوهستانی که سینه و ریتین آنها را پر میکرد لذت وافر می بردند . هر وقت از جا و محلی دور میشدند چادرهایشان را بار میگرداند و در جستجوی حوادث تازه براه میافتادند .

ضعفا از میان میرفتند و تنها اشخاص توانا و باجریئت و زنانی که بدنبال آنها خود را بجلگه و صحرا رسانده بودند زنده میماندند ، نتیجه آن شد که قوم توانا و زورمند با استقامتی بوجود آمد . سروکاری بالذات و خوشیهای زندگانی نداشتند و از سازو آواز و شعر و ادبیات بی خبر بودند و حوصله مباحثات دور و دراز را نداشتند . یکنفر کشیش که او را «مرد دانشمند دهکده میخواندند» و قبل از او ، تانیه قرن سیزدهم ، (یکنفر آدمی که تنها سواد خواندن و نوشتن داشت) کافی بود که تمام کارهایی که را عملی نبود و مستقیماً با زندگانی روزمره ارتباط نداشت انجام بدهد .

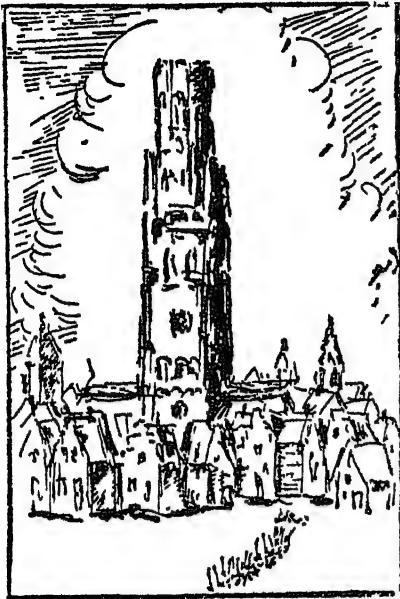
سرکردگان ژرمانی و بارون های فرانسوی و دوك های نورماندی و بزرگان و سران «فتودال» نیز هر يك مقداری از اراضی امپراطوری قدیمی روم را در تصرف داشتند

و بر فراز خرابه‌های پرافتخار آن دنیای تازه ای بنا کرده بودند که بزعم آنها کامل و در نظر آنها بی عیب و نقص بود و تا آنجائیکه ازدستشان ساخته بود در تمشیت امور املاک خود و خاک مجاور سعی و کوشش لازم را بجا می‌آوردند و تا اندازه‌ای که دروسع بشر ضعیف است باو امر و احکام کلیساعمل مینمودند. وفاداری آنها نسبت پیداشاه یا بامپراطور بهمان اندازه بود که برای حفظ و استقرار روابط و مناسباتشان با این مقاماتی که هرچند عموماً دور، ولی همواره خطرناک بود لازم شمرده میشد و خلاصه آنکه سعی داشتند که تا جایی که بمنافع خودشان لطمه‌ای وارد نیاید بهمسایگان نشان تغطی و تعدی رواندارند. دنیائی که در آن زندگانی میکردند دنیای «آیده‌آل» نبود و فرسنگها از آن فاصله داشت. اکثریت مردم رعیت یا باصطلاح خودشان «سرف» یا «ویلان» بودند، که بمعنی بی‌سروپاست این عبارت بود از کارگر فلاحتی که مانند گاو و گوسفند واسب و مادیان جزو لاینفک ملک و آب و خاک بودند و باهمین حیوانات در طویله آغل می‌خواهیدند؛ نه خوشبخت بودند و نه زیاد بدبخت، ولی چه می‌شد کرد؟ خدائی که تمام امور آن عهد یعنی قرون وسطی درید قدرت او بود، لابد مردم را بهترین وجه مقدر فرموده بود و جای چون و چرایی نبود و از آنجائیکه اراده او قرار گرفته بود که بعض مردم ارباب و بعض دیگر رعیت و برده باشند، فرزندان مؤمن و پا کدل کلیساحق اعتراض و سرپیچی نداشتند از اینرو رعایا فقط وقتی صدایشان بلند میشد که براستی اوضاعشان غیر قابل تحمل و طاقتشان یکباره طاق می‌گردید و از سرما و گرسنگی می‌مردند. آنوقت ارباب برای بهبود حال آنها قدم مختصری برمیداشت. اگر ترقی دنیا بسته باین ارباب «فتودال» و این قبیل رعایا بود هنوز که هنوز است زندگانی و احوال ما بهمان صورت زندگانی و احوال قرن دوازدهم میلادی باقی مانده بود که وقتی دندانان درد میکرد تصور میکردند که ورد «آبراکادا برا» درد را تسکین میدهد و کمترین اعتقادی بدندان‌ساز، که مدعی بود درد دندان را بوسیله، علمی رفع مینماید، نداشتند. «علم» دندان‌سازی بعقیده آنها از بت پرستان و مسلمانان کافر بیشه آموخته شده بود و از این لحاظ بلاشک باید بیهاصل و مردود و ملعون باشد.

البته امروزه ما اشخاص بسیاری معتقد به ترقی و پیشرفت نیستند و باستاند بجهانیاتی که چند نفری از معاصرین ما مرتکب میشوند میخواهند ثابت نمایند که «دنیا همان است که بود.» ولی نباید فراموش کرد که تقریباً یک میلیون سال طول کشید تا نیاکان ما راه رفتن بروی دوپای عقب را آموختند و چندین قرن لازم بود تا صداهای نا مفهومی که شبیه بصدای حیوانات از حلقویشان بیرون می‌آمد بصورت زبانی مفهوم درآید. اختراع خط که بوسیله آن افکار و اندیشه‌های خودمان را به نسلهای آینده میرسانیم و بدون آن هیچگونه ترقی و پیشرفتی تصور پذیر نیست، از چهار هزار سال تجاوز نمیکند.

حتی‌ال‌مکان تسلط انسان بر طبیعت برای اجداد خودما نیز نازگی داشت . ولی اکنون دیگر تمدن با سرعت بساورنکردنی در ترقی است و شاید امروز بتوان گفت که مازیاذه از حد به وسایل آسایش جسمانی خود پرداخته ایم . بی‌گمان رفته رفته روزی خواهد رسید که فکر اولاد آدم تغییر یابد و هم خود را به حل و فصل مسائل بزرگی مصروف دارد که از مشکلات افزایش دستمزد ذوب فلزات و ماشین سازی ، مهتر و اساسی تر است .

برج و بارو

هیچ جای آن نیست که بیاد دوره‌های گذشته آه حسرت بکشیم . فضلاء و دانشمندانی که چشم‌پاشان بجسز کلیساهای زیبا و ابنیه تاریخی و معماریهای قرون وسطی چیز دیگری را نمی‌بینند ، با فصاحت و بلاغت تمام زشتی‌های تمدن پر غلغله معاصر را ، که از بوی گاز و روغن اتومبیل متعفن شده ، با شهرهای آرام هزار سال پیش مقایسه میکنند ، فراموش مینمایند که اطراف این معابد و «کاتدرال» های باشکوه و زیبای قرون وسطی را بیغوله‌های کنیفی گرفته بود که پست‌ترین بنای امروز در مقابل آن حکم کاخ سلطنتی را پیدا مینماید . قبول داریم که لانسوی بزرگوار و تارسیفیل دلیر و جوانان نامداری که بجستجوی گنج و خزینه داستانسی

گرا ل خجسته میرفتند از بوی نفت در زحمت و آزار نبودند ولی در آن زمان اگر بوی نفت نبود بوهای دیگری وجود داشت از قبیل تعفن طویله‌ها و کثافاتی که در کوچه‌ها میریختند و آغل‌های مخصوص بخوک که در مجاورت قصر اسقف واقع بود و بوی اشتخاصی که هرگز خودشان رانمی‌شستند و لباس برتن و کلاهی بر سر داشتند که میراث اجدادشان بود و هرگز اسم صابون بگوششان نرسیده بود . مقصودم این نیست که قرون وسطی را زیاد بزشتی نام ببرم ولی وقتی در ضمن وقایع از مننه گذشته میخوانم که يك روز که پادشاه فرانسه در ایوان قصرش ظاهر گردید از بوی تعفن خوک‌هایی که در کوچه‌های پاریس رها بودند بیهوش گردید و در نسخه خط قدیمی دیگری شرح و تفصیل وحشتناک ظهور طاعون و آبله را مطالعه میکنیم بخود میگویم هرچه باشد بشر خیلی ترقی کرده است و کسانی که از ترقی و پیشرفت سخن میرانند تنها قصدشان تبلیغات بی‌اساس و «پروپاگاندا» نیست «شکی نیست که در این شش صد سال اخیر نوع بشر در راه ترقی قدمهای بسیار

بزرگی برداشته است . این ترقیات بدون وجود شهرهای بزرگ امکان پذیر نبود و بهمین جهت است که این فصل کتاب از فصلهای دیگر قدری مفصلتر خواهد بود . موضوع این فصل مهمتر از آنست که با ذکر پاره ای از وقایع سیاسی چند صفحه را پر کنیم و بگذریم .

مصر و بابل و آشور کشورهایی بوده اند با شهری های بزرگ و عمده . یونان مشتمل بود بر شهرهای حاکمه و تاریخ فنیقیه در واقع عبارت است از تاریخ دوشهر صور و صیدا و امپراطوری روم در حول و حوش شهر رم بوجود آمد . خط و هنر و علم و نجوم و معماری و تیاتر مخلوق شهرهای بزرگ میباشند .

در طول چهار هزار سال این کندوهای چوبی که آنها را شهر میخوانیم در حکم کارگاههای تمدن و ترقیات بشری بوده اند . پس از آن دوره مهاجرت های بزرگ آغاز

کاخ و شهر

کردید و امپراطوری روم منقرض شد و اروپا سرزمین چراگاهها و دهکده های کوچک زراعتی گردید . در این دوره ناریک مزرعه تمدن خشک و بی حاصل ماند .

جنگهای صلیبی زمین را برای کشت و خرمن جدیدی مستعد ساخت و این خرمن را شهرهای آزاد درو کردند. در یکی از فصول گذشته این کتاب در باب تاریخ قصرها و صومعه ها که مسکن شاهزادگان و رؤسای مذهبی (حامیان جسم و روح مردم) بود، اطلاعات و معلوماتی آوردیم و نشان دادیم چطور چند تن از اهل حرف و صنایع یدی و قصاب و نانوایان گاهی نیز یک نفر زرگر برای رفع حوائج درجوار شاهزادگان و در حمایت آنها زندگی میکردند. هر چند گاهی اتفاق می افتاد که یک نفر از این شاهزادگان بآنها اجازه میداد که نرده ای از چوب بدور خانه خود بسازند و لی حیات و مماتشان بدست ارباب توانا و کاخ نشین خود بود و هر وقت چشمشان با می افتاد در مقابل او بزانو افتاده و دستش را می بوسیدند.

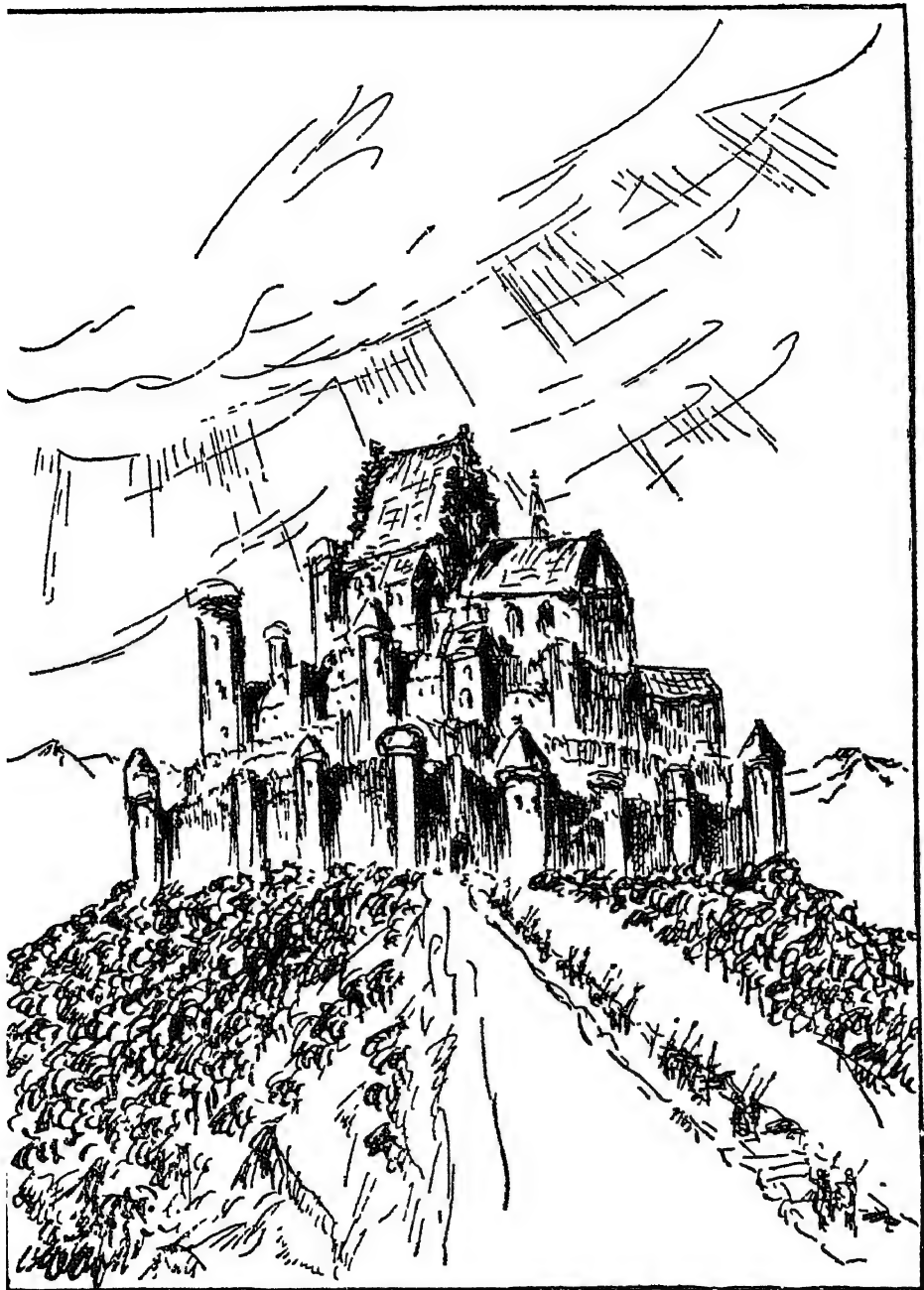
پس از جنگهای صلیبی اوضاع و احوال تغییر یافت. ساکنین شمال شرقی اروپا بجانب مغرب روان شده بودند و در مدت جنگهای صلیبی ملیونها افراد اروپائی از مغرب بخاک مشرق که سرزمین تمدنهای عالی بود رفتند و چشمه شان کم کم باز شد و فهمیدند که دنیا منحصر بچهار دیواری دهکده محقر آنها نیست. در آنجا با پارچه های زیبا و قیمتی، منازل و مساکن روشن و دلپذیر و غذاهای تازه ای آشنا شدند. که همه محصول و مخلوق مشرق بود. وقتی بمنزل و مأوی قدیمی خود برگشتند در صدد برآمدند که باهالی مشرق زمین تأسی نموده، زندگانی نمایند. یعنی در منازل بهتری اقامت کنند و لباسهای بهتری بپوشند و غذاهای تازه ای بخورند. دوره گرد برآمته خود که در خورجینی بروی شانه میانداخت، اجناس تازه ای که از مشرق زمین آورده بودند افزود و ارا به کوچکی هم خریده و یک یا چند تن از صلیبیان فقیری را که در مراجعت بولایت بی کار و گرسنه مانده بودند اجیر کرد که او را از شر راهزنانی که پس از جنگهای دور و دراز بین المللی بسیار زیاده شده بودند محفوظ بدارند، تا بتوانند بردامنه تجارت و معاملات خود بیافزایند. ولی باز هم کار و شغلش بی درد سر نبود چون هر وقت که قدم در ملك و خاک ارباب و خان تازه ای میگذاشت مجبور بود خراج و عوارض تازه ای بپردازد اما با اینهمه کار و بارش خوب بود و وضع تجارتش روز بروز بهتر میشد.

رفته رفته تنی چند از این سوداگران بفکر افتادند اجناسی را که از مشرق زمین وارد میکردند با قیمت و مخارج کمتری در خود اروپا بسازند و بدین منظور در خانه خود کارگاههایی ترتیب دادند و کارخانچگی و صاحب کارخانه شدند و از آن پس محصولات خود را نه تنها در قصرهای اعیانی و در صومعه ها عرضه داشتند، بلکه در شهرهای مجاور هم بفروش رسانیدند.

ارباب و کشیش در هوش این امتعه جنس میدادند از قبیل تخم مرغ و شراب و هسل که محصول املاک آنها بود. باید دانست که در آن دوره هسل بجای قند برای شیرین

کردن آشامیدنیها بکار میرفت. اما، شهرنشینان با پول معامله میکردند و کارخانچیها و تجار شروع نمودند با استعمال مسکوکات کوچکی از طلا، و با بمیان آمدن پول، اوضاع اجتماعی در اوایل قرون وسطی بکلی تغییر یافت. امروز برای ما مشکل است بتوانیم تصور نماییم که هیئت اجتماعی بتواند بدون پول زندگانی نماید. پول برای ما از چیزهای ضروری زندگانی گردیده است ولی در آن دره تاریکی و بی خبری مردم نمیدانستند پول چیست. مسکوکات یونان و روم در زیر خرابه های شهرهایشان مدفون گردیده بود.

پس از انقراض امپراطوری روم، هیئت اجتماع در اروپا کاملاً جنبه زراعتی پیدا نمود و هر صاحب ملکی بقدر احتیاجات خود غله میکاشت و حیوان نگه میداشت بطوریکه میتوان گفت که ارباب و خان «فتودال» در قرون وسطی مالک عمده ای بود روستائی صفت، که بهیچوجه محتاج بیول مسکوک نبود. اراضی او تمام مایحتاجش را از حیث لباس و غذا تأمین میکرد و برای مسکن خود از سنگ کوه و درختان جنگل شخصی خود استفاده میکرد و برای استحکام سقف اطاقها تنه همین درختها را بجای حمال بکار میبرد و قیمت اجناس معدودی را که مورد احتیاجش بود و بایستی بخرد با جنس، از محصولات خود از عسل و تخم مرغ و هیزم میپرداخت. جنگهای صلیبی موجب تحولات عمیقی در کیفیتهای اساسی زندگانی زراعتی قدیمی گردید. فرض کنیم که مثلاً کنت دو هیلدسهایم عزیمت ارض مقدس را دارد. برای تدارک مایلزم مسافرت و راه جنس کافی نیست چونکه ناخدای کشتی و صاحب مهمانخانه احتیاجی به تخم مرغ و عسل و هیزم ندارند و لهذا مجبور میشود مقداری طلا با خود داشته باشد. ولی از کجا میتواند طلا بدست بیاورد؟ باید از لومباردی ها که اخلاف لوانگو باردی های قدیم هستند و کار و شغلشان صرافی و پول قرض دادن است، مبلغی استقراض نماید. این لومباردی ها پشت میزهای صرافی نشسته اند که «بانکو» میخوانند و کلمه «بانک» از آنجا آمده است. این صرافها چند سکه طلا به کنت وام میدادند و در عوض وام گیرنده املاک خود را نزد آنها بگرو میگذاشت و مقرر میکرد که اگر وام گیرنده بدست ترکها مقتول گردید، وراثت باید از عهده پرداخت وام برآیند. این قبیل معلومات برای وام گیرنده بی خطر نبود و چه بسا اتفاق میافتاد وام دهنده مالک و صاحب املاکی میکردید که نزد او بگرو گذاشته شده بود و مالک واقعی که از عهده ادای دین خود بر نمیآمد و سرش بی کلاه میماند و از راه ناچاری در قشون خان و ارباب دیگری که بدلا حظه حزم و احتیاط بیشتری هنوز صاحب ملک خود بود قبول خدمت میکرد. مسافر ما میتواندست بوسیله دیگری هم پولی را که لازم داشت تهیه نماید و آن وسیله عبارت از این بود که به محله ای که اختصاص به یهودی ها داشت برود و در مقابل تنزیل پنجاه و شصت درصد مبلغ مسکوکات طلا از

شهر درقرون وسطی

آنها وام بگیرد.

این معاملات نیز عاقبت خیری نداشت. پس چاره چه بود؟ شنیده میشد که فلان کس که در شهر مجاور قصر منزل دارد، صاحب مقداری سکه طلا است. ارباب از زمان طفولیت او را شخصاً می شناخت. پدران شان با هم دوست و رفیق بوده اند. لهذا برای ارباب جای امیدواری بود که بتواند در مقابل شرایط سهل القبولی مبلغی وام بگیرد و بوسیله محرر خود که کشیشی بود و سواد خواندن و نوشتن داشت و محاسبات در دستش بود مراسله ای مینوشت و از شخص معهود که عموماً بشغل تجارت مشغول بود مبلغی بعنوان وام درخواست میکرد. شخص تاجر با همکاران دیگر خود در دکان زرگری که برای کلیساها ظروف و اسباب مقدس از طلا و نقره می ساخت، مجلس کرده داخل مذاکرات میشد. البته مقتضی نبود بگویند وام نمیدهیم و درخواست تنزیل هم صلاح نبود چون اولاً در مذهب مسیح ربح خواری حرام بوده و ثانیاً خوب میدانستند که ارباب طلب آنها را به جنس خواهد پرداخت و بقدری جنس فراوان بود که احتیاجی بدان نداشتند. یکنفر از آنها که خیاط بود و ساعت های دراز هر روز در پشت میز خیاطی میکرد و فکرش از دیگران بهتر بود میگفت: «چطور است در عوض این پول از ارباب درخواست حق و رخصتی بنمائیم.» دیگران میگفتند توضیح بیشتری بده. خیاط میگفت: «همه میدانید که ما رغبت زیادی به صید ماهی داریم ولی ماهیگیری در نهرها و استخرهای ارباب ممنوع است، آیا ممکن نیست در مقابل پولیکه با و قرض میدهیم بما نوشته بسپارد که از این بعد در املاکش حق صید داشته باشیم. ما صد «دوکا» با و قرض می دهیم و او هم بما اجازه ماهیگیری بدهد تا این بآن در باشد و خدا حافظ طرفین.»

روزی که ارباب چنین قراردادی را امضاء مینمود و با مسرت خاطر لیره ها را در کیسه می کرد نمیدانست که بدست خود حکم حذف و سلب اختیارات اربابی خود را صادر می سازد. منشی قرارداد را حاضر میساخت و ارباب که عموماً سواد خواندن و نوشتن نداشت پای سند را مهر میکرد و عازم مشرق زمین میگردد. دو سال بعد با جیب خالی و با اصطلاح رستم و یکدست اسلحه بر میگشت و میدید مردم شهر در املاکش مشغول صید و ماهیگیری هستند. بمشاهده اینهمه ماهیگیر متغیر میگردد و به پیشخدمتش حکم می کرد آنها را متفرق سازد. ماهیگیرها بدون چون و چرا متفرق میشدند ولی طرف عصرهیتی از جانب تجار و کسبه بقصر اربابی می آمد و بانهایت احترام و ادب دعا بعمر و عزت خان و کسان و بستگانش می کرد و شکر پروردگار را بجا می آورد که ارباب بسلامتی از مسافرت برگشته است و از اینکه ماهیگیرها موجبات کدورت خاطر مهر مظاهر ارباب را فراهم ساخته اند عذر ها میخواستند و ضمناً جسارت ورزیده تذکر میداد قبل از مسافرت از راه لطف و بنده نوازی کتبا بآنها اجازه ماهیگیری مرحمت فرموده بوده است

ورفیق خودمان خیاط معهود قراردادی را که ارباب مهر کرده و بدقت هرچه تمامتر در صندوق زر گریضت بود، از بغل در آورده ارائه میداد.

ارباب ازین مقدمات دلخوش نیست، ولی چون باز احتیاج پول دارد و باید قروضی را که در حین مراجعت در خاک ایتالیا در مقابل سند و مهر از صراف معروف موسوم به سیلوستر دوم دیسیسی گرفته بزودی بپردازد (این براتها عموماً بوعده دوماه و بمبلغ سیصد و چهل لیره طلای فلامانی بود) مقتضی نمیداند که در مقابل اظهارات هیئت بر حسب معمول بد زبانی و تغیر اوقات تلخی نشان بدهد و جلوی غیظ و غضب را گرفته باز درخواست وام جدیدی می نماید و نمایندگانی که از جانب تاجرها و کاسبها شرف حضوریافته اند اظهار میدارند که البته حسب الامر مذاکرات لازم را بعمل آورده و نتیجه را بعرض خواهند رساند.

هیئت سه روز بعد بر میگردد و بعرض میرساند که با کمال افتخار و مسرت حاضرند و امی را که ارباب خواسته تقدیم بدارند و اسباب آسایش خاطر شریف و لینعت خود را فراهم سازند ولی تنها استدعای عاجزانه ای که دارند این است که در مقابل این سیصد و چهل لیره طلا ارباب لطفاً اجازه کتبی بدهد که اهالی حق داشته باشند بوسیله اصناف و تجار و مردم آزاد مجلسی باسم مجلس بلدی تشکیل بدهند که مأمور رسیدگی و تمشیت امور شهر باشد و از آن پس دیگر حضرت اجل زحمت و درد سر این امور را نداشته باشند.

ارباب از شنیدن این اظهارات بغایت خشمگین می شود ولی چون احتیاج مبرم به پول نقد دارد باز سندی را میسر میکند و یک هفته بعد متوجه ضبط و خطای خود گردیده انگشت ندامت می گزد و باسلحه دارانش حکم میکند که بروند خانه زرگر را محاصره کنند و اسنادی را که از موقع استفاده نموده بزور و تزویر و تملق و زبان بازی و فریب از او گرفته اند پس بگیرند. سر بازان بهر ترتیبی بود پس گرفته و میاورند و ارباب آتش میزد و اهالی هم صدایشان در نمیامد، ولی چندی پس از آن وقتی بازار باب برای تهیه جهیز دخترش احتیاج پول پیدا میکرد احدی حاضر نبود یک پول سیاه با و قرض بدهد و لهذا خود را مجبور میدید که با روستائیان و اهالی شهر بهر نوع است کنار بیاید و وام دهندگان اولین سهم وام جدید را باین شرط با و میپرداختند که اسناد قدیمی را از نو مهر کرده بآنها بسپارد و علاوه بر آن با اهالی اجازه بدهد که دیوان خانه ای بسازند که برج و بارو داشته باشد و بتوانند اسناد خود را در آنجا، در جای محکمی ضبط نمایند که از دست دزدان و متجاوزین یعنی حضرت اشرف و سلاحداران در امان باشند.

این بود بطور مجمل جریان قضایائی که بعد از جنگهای صلیبی در طی چند قرن

با تعدید و تقلیل اختیارات ارباب و بزرگان و اعیان و اشراف ده نشین آغاز و باتزیید اقتدارات مردم شهری پایان یافت . البته این جریانات بی‌زد و خورد و درد و سوسودن مشکلات انجام نیافت . چندتن از خیاطها و زرگرها بقتل رسیدند و تعدادی از قصور اربابی طعمه آتش گردید ولی رویهمرفته میتوان گفت که این تحولات عمده برای مردم ارزان تمام شد . خوانین و اعیان بطرز غیر محسوسی روز بروز فقیر تر و شهرها متولتر میشدند و عاقبت خوانین و ارباب و ملکداران مجبور شدند که برای حفظ خود و درازای پول نقد بر حقوق و آزادی اتباع و رعایای خود بیفزایند . رفته رفته بروسعت و عظمت شهرها افزوده شد و پناهگاه چاکران و رعایای مزدور و برده صفتی گردید که از املاک اربابی فرار میکردند و پس از آنکه مدت معینی در شهر ساکن بودند ، رقم آزادی مییافتند . بدینقرار عناصر کاری و فعال روستائی شهر نشین شدند و این شهرهایی که به ترقی و توسعه خود مییابیدند و بقصد نمایاندن عظمت و اهمیت خود در حوالی میدانی که سابقا بسازار تخم مرغ و نمک و غسل و بره و گوسفند بود کلیسا و ابنیه حکومتی و ملی بنا کردند و برای اینکه راه پیشرفت بروی کودکان و جوانان باز باشد و برعکس آباء و اجداد خود بتوانند مراحل ترقی را با آسانی به پیمانند شهر داریها ، کشیشها و آخوند ها را برای تدریس و تعلیم در مدارس و مکاتب استخدام نمودند و همینکه می شنیدند که شخصی در فن نقاشی مهارتی دارد او را دعوت میکردند که درازاء حقوق و مواجب معینی آمده در شهر سکنی نماید . از عهده خرج و خوراک و پوشاکش بر میآمدند در عوض مجالس تورات و انجیل را بر بدنه کلیساها و عمارات ملی شهر نقاشی کنند .

ارباب بمشاهده این اوضاع در طالارهای وسیع و سرد و تاریک قصرش حسرت جلال گذشته را می خورد و بروزی نفرین میفرستاد که اولین بار حاضر شده بود از حقوق و امتیازات خود صرف نظر نماید . اما بمصداق «هموار خواهی کرد گیتی را - گیتی است کی پذیرد همواری» افسوس پر گذشته بهیچاصل بود . شهر نشینان که اکنون مردمان آزادی شده بودند و برای حفظ و حراست آنچه بکدیمین و عرق جبین انداخته بودند بطوریکه باید و شاید مسلح و مجهز شده بودند پس از مبارزه و نبردی که متجاوز از ده قرن طول طول کشیده بود با جیب و کیسه پر بریش ارباب میخندیدند و میگفتند حالا دیگر نوبت به ما رسیده است و روز از نو و روزی از نو .

حکومت مستقل در قرون وسطی

در بیان آنکه چگونه شهرها حق شرکت و اظهار رأی را در مجامع

مشورتی شاهانه برای خود مسجل ساختند

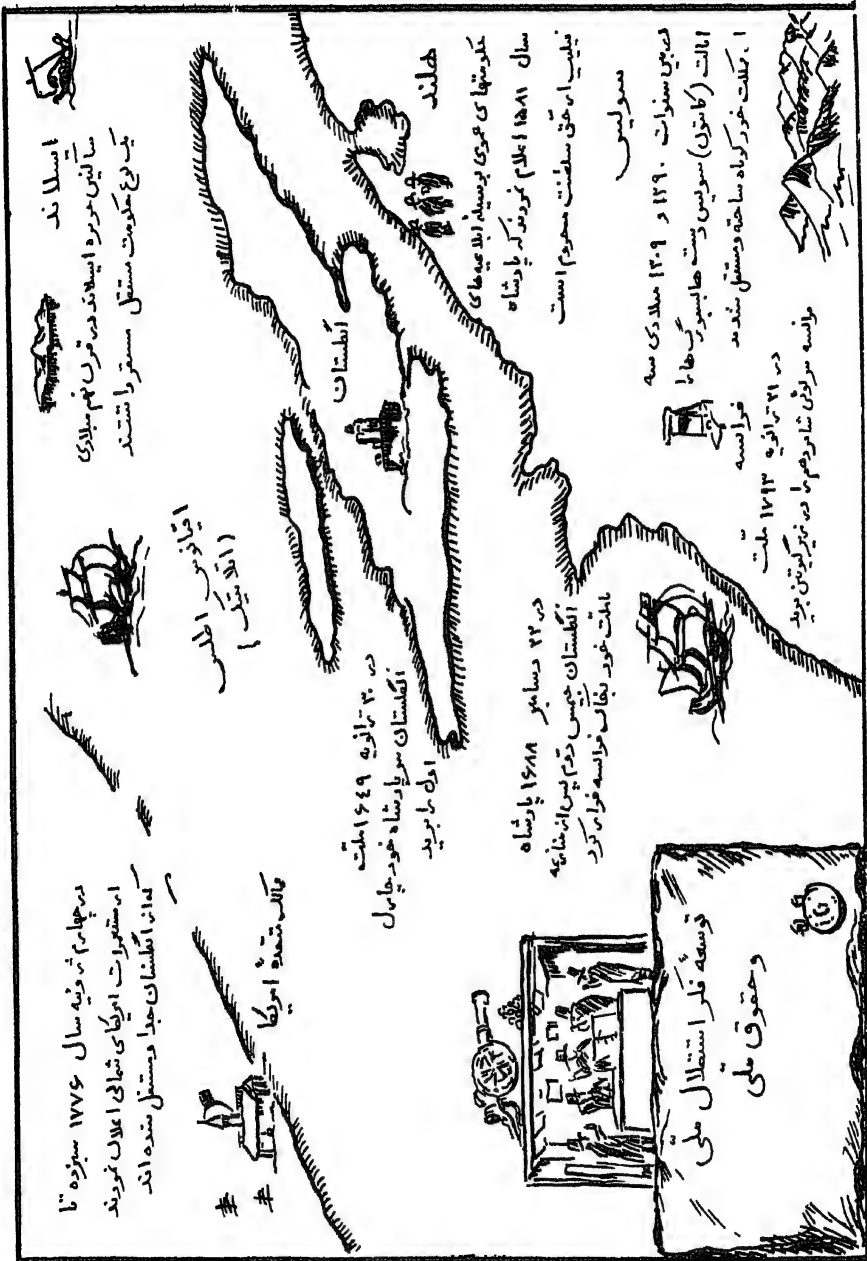
تا وقتی که مردم ایلیاتی گله دار و صحرا گرد بودند، تمام افراد، در اموری که مربوط به حفظ و رفاه عموم بود مستقیماً شرکت و مسئولیت داشتند ولی وقتی تخته تابو و ده نشین شدند و بعضی از آنها دارا و برخی دیگر فقیر گردیدند، حکومت بدست کسانی افتاد که چون

وطن آزادی سوئیس

ثروتمند بودند و احتیاجی بکار کردن نداشتند فراغت داشتند و میتوانستند وقت خود را سیاست و حکومت امور ملی و عمومی مصروف دارند.

در فصول سابق کیفیت این قضیه را در مصر و بین النهرین و یونان و روم بیان نمودم. همین کیفیات پس از آنکه امن و امان برقرار گردید در نزد اقوام ژرمانی که در اروپای

توسعه فکر استقلال ملی و حقوق ملی

غربی ساکن بودند مکرار شد. این اقوام ابتدا در تحت سلطنت امپراطوری بودند که از طرف هفت یا هشت نفر پادشاهان مهم «امپراطوری مقدس روم ملت ژرمنی» انتخاب میکردید. اقتدار و اختیارات این امپراطور در واقع اسم بی مسمائی بود و در حقیقت بسته بیک عده شاهزادگانی بود که تاجهای لغزانی بر سر داشتند و تخت سلطنت و حکومت مدام در زیر پایشان متزلزل بود. سلطنت و اقتدار واقعی در دست چند تن از خوانین و اعیان مهم «فئودال» بود که رعایا و دهقانها در حکم مملوک و زرخید آنها بودند. عده شهرها بسیار کم بود و طبقه متوسط هنوز بوجود نیامده، ولی در طی قرن سیزدهم میلادی

باروت توپ

پس از دورانی که ده قرن طول کشیده بود، طبقه متوسط یعنی کسبه و اصناف از نو در تاریخ قدم بمیدان وجود و ظهور نهاد و هر چه بیشتر قوت گرفت و اقتدار فئودالیتة ضعیف تر گردید. تا آن زمان پادشاه در اداره و حکومت بر املاک و اراضی خود تنها منافع و مصالح بزرگان و رؤسای مذهبی را در مد نظر داشت، ولی پس از آنکه جنگهای صلیبی طبقه کسبه و تجار را بوجود آورد و پادشاه

خود را ناچار دید که با حقوق طبقه متوسط را نیز مراعات نماید و یا منتظر باشد که روز بروز با فقری شدید تر و تهیدستی بیشتری دست بگریبان گردد. این پادشاهان و الامقام اگر میخواستند از هوی و هوس درونی خود تبعیت نمایند بهتر بود بجای آنکه با مشورت مصلحین قوم و عقلای ملت کار کنند گوش باندرز و راهنمایی گاوها و خوکهای خود بدهند. عقلای ملت دستگیرشان شده بود که «آدم عاقل به بیشتر نزنند مشمت»، و از ابرو تسلیم تقدیر گردیدند و شربت تلخ را بخاطر جام رنگین و پر نقش و نگار نوش جان نمودند ولی باید دانست که این کار آسان، از قوه بفعل نیامد.

در انگلستان در موقعی که ریشارد معروف به «شیردل» بعرض مقدس روانه شد و در زندان اطیش گرفتار گردید، بطوریکه قسمت اعظم غیبت از خاک انگلستان را در گوشه زندان گذرانید، زمام سلطنت بدست برادرش ژان سپرده شده بود که هر چند در فن جنگ پای برادرش نمیرسید اما در آنچه بادره امور حکومت ارتباط داشت در عدم لیاقت با او برابری مینمود در همان آغاز حکومت ایسالت نورماندی و

قسمت اعظم ولایاتی را که در خاک فرانسه داشت از دست داد و آنگاه در صدد برآمد که با پاپ ای نوسان سوم که دشمن سرسخت و دودمان هوهن اشتوفن بود، دست و پنجه ای نرم کند. همانطور که سابقاً دو قرن پیش گریگوار هفتم هانری چهارم را تکفیر کرده بود، ای نوسان سوم نیز ژان را تکفیر کرد و در سنه ۱۲۱۳ میلادی ژان نیز مانند هانری چهارم در سنه ۱۰۷۷ مجبور گردید که از راه اضطرار عهدنامه اقتضاح آمیزی را امضا نماید. با وجود این قضایا باز ژان دست از نیات شرارت آمیز خود برنمیداشت و از اختیارات شاهانه خود سوء استفاده مینمود تا عاقبت ملت بجهان آمده بنای نهید را گذاشت و ژان مجبور گردید که دیگر هر گز از آن پس با امتیازات قدیمی ملت مخالفت ننماید و در این باب در جزیره کوچکی که در رودخانه تایمسی در نزدیکی دهکده رانی میلا واقع است در روز ۱۵ ژوئن سنه ۱۲۱۵ میلادی عهدنامه ای

خلع فیلیپ دوم از سلطنت

منعقد گردید که به «آمین بزرگ» معروف گردید و در زبان لاتینی «ما کنسا شارطا» مینامند. این عهد نامه متضمن مواد تازه و مهمی نبود ولی با عیسارات موجز و صریح و ظایف قدیمی پادشاه را مشخص ساخته امتیازات زیردستان را یکی یکی معین میساخت. ولی کمتر مطلبی در آن بود که با حقوق روستائیان و دهاقین (اگر فرض کنیم حقوقی داشتند) که اکثریت ملت را تشکیل میدادند، ارتباطی داشته باشد، در صورتیکه برای طبقه کسبه و تجار که روز بروز کسب اهمیت بیشتری میکرد، پاره ای حقوق تصریح شده بود. این سند حائز اهمیت بسیاری بود چون نخستین بار بود که اختیارات پادشاه با صراحت و دقت و تفصیلی که هیچ سابقه نداشت معلوم و مشخص میگردد، ولی باز هم این سند مهم بر طبق اصولیکه اختصاص بقرون وسطی داشت تدوین شده بود. چون

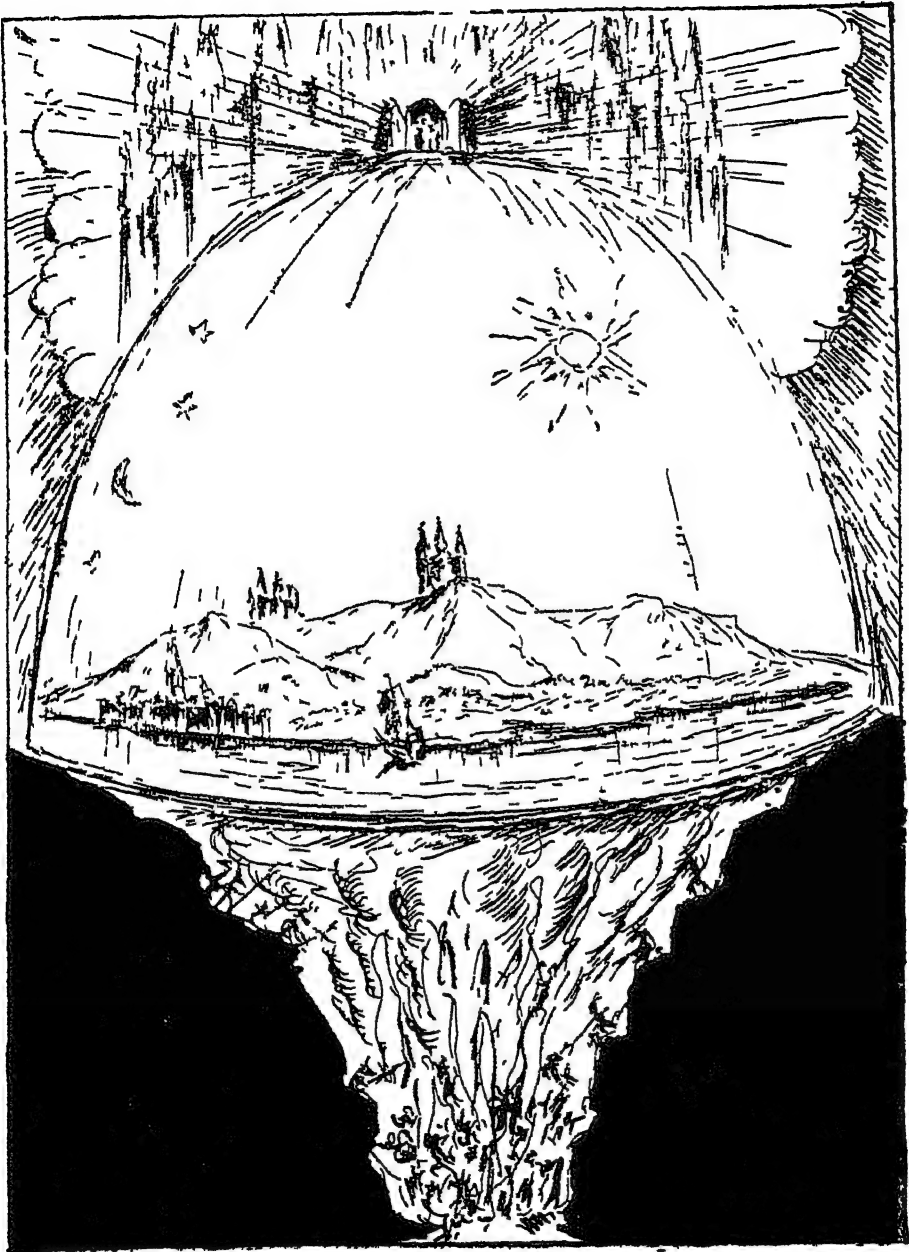
گمترین اشاره ای ب مردم و ملت نشده بود مگر باشخاصی که از اتباع و بستگان زیردست مهم پادشاه بودند که بموجب مقررات عهدنامه مزبور بایستی در مقابل ستم و استبداد پادشاه مصون باشند. همانطوریکه مقرر گردیده بود که جنگلها و حیوانات اربابی نیز از شر جنگلبان باشیهای پادشاهی درپناه باشند. چند سال پس از آن در مجلس مشورت پادشاه لجه عوض شد، چون ژان هم ارثاً و هم فطرتاً آدم بدی بود. هر چند رسماً قول داده بود که مطیع مقررات «آئین بزرگ» باشد خلف وعده نموده و مواد آن را یکی بعد از دیگری نقض میکرد ولی خوشبختانه عمرش پیاپی رسید و جانشینش هانری سوم مجبور شد که از نو «آئین» را بپذیرد. در همین اثنا چون عمویش ریشارد صلیبی هم برای مملکت گران تمام میشد و شانه ملت را ب زیر قروض خود گذاشته بود پادشاه مجبور شد برای ادای این قروض مبالغی از یهودیها وام بگیرد.

از آنجائیکه مالکین بزرگ و روسای مذهبی که مشاورین و مستشارهای پادشاه بودند زرو سیمی را که برای پادشاه لازم بود نمیتوانستند تهیه نمایند، هانری سوم حکم نمود که عده ای از نمایندگان شهرها را دعوت نمایند در مجلس بزرگ حضور بهم برسانند. این نمایندگان نخستین بار در سال ۱۲۶۵ میلادی بموجب دعوتی که از آنها شده بود در مجلس بزرگ حاضر گردیدند. اول قرار بود که فقط بعنوان متخصصین مالی در مجلس حاضر بشوند و حق نداشته باشند در تدارک عمومی که بسامور مملکتی مربوط است شرکت نمایند و تنها عقیده خود را در باب عوارض و مالیاتها اظهار بدارند. ولی بتدریج این نمایندگان بلاد و «کمون»ها در بسیاری از مسائل طرف شور و مشورت قرار گرفته و رفته رفته این مجلسی که شامل نجبا و اعیان اسقفها و نمایندگان شهرها بود بصورت یک «پارلمان» رسمی درآمد که در باب هر مسئله ای قبل از آنکه تصمیمی گرفته شود مباحثه و مذاکره مینمود. اما باید دانست که برخلاف آنچه عموماً مشهور است انگلیسها اول کسانی نیستند که چنین مجلسی را تأسیس و ایجاد نموده باشند که در زمینه اجرای قوانین هم دارای پاره ای اختیارات باشد. طرز حکومتی که بسوسیله شاه و «پارلمان» باشد اختصاص بجزایر بریتانیای کبیر نداشت و نظایر آن همه جا در خاک اروپا وجود داشت، ولی در پاره ای از ممالك مانند فرانسه از دیاد سریع اختیارات پادشاه قبل از قرون وسطی موجب گردید که قدرت و نفوذ پارلمان بکلی از میان برود. در کشور فرانسه در سال ۱۳۰۲ بنمایندگان شهرها اجازه داده شده بود که در پارلمان حضور بهم رسانند ولی باز قریباً طول کشید تا همین پارلمان دارای اقتدار کافی بشود و حقوق طبقه متوسط را که معروف به «تی راتا» شده بود مستقر دارد و قدرت پادشاهی را درهم بشکند.

پس از آن تلافی مافات را نمود و در طی انقلاب فرانسه بکلی سلطنت شاهی و

امتیازات نجبا و روحانیون را ملغی ساخت و اختیار کامل بدست نمایندگان ملت سپرد . در اسپانیا نیز ابواب مجلس مشورت شاهانه موسوم به « کورتیس » از نیمه اول قرن دوازدهم بروی نمایندگان شهرها و « کمون » ها باز بود . در امپراطوری ژرمنی هم چندین شهر مهم بعنوان شهر امپراطوری ممتاز گردیده بود و از اینرو نمایندگان حق حضور در مجلس « دی‌ت » را داشتند و همچنین در سوئد نمایندگان ملت در سال ۱۳۵۹ در اولین دوره اجلاس مجلس ملی « ریک داک » حضور بهم رسانیدند . در دانمارک وقتی مجلس ملی بد قدیمی موسوم به « این هولف » در سنه ۱۳۱۴ میلادی از نو برقرار گردید هر چند نجبا اغلب علی رغم پادشاه و ملت نظارت بر حکومت را بتغود اختصاص داده بودند ولی باز هیچوقت نمایندگان ملت از حقوق خود محروم نگردیدند . تاریخ حکومت مشروطه در ممالک اسکاندیناوی بسیار خواندنی است . در ایسلاند مجلس ملیت ملاکین موسوم به « آتینگ » که اداره امور خرید را بعهده داشت از قرن نهم میلادی شروع نمود که جلسات مرتب داشته باشد و این جلسات تا هزار سال بعد مرتباً منعقد میگردد . در سوئیس اشخاص آزاد ایالات « کانتون » مختلف از مجالس ملی خود با کامیابی تمام برضد مقاصد سوء عده ای از خوانین و « فئودال » های مجاور مدافعه نمودند . در هلند از قرن سیزدهم میلادی ببعد نمایندگان طبقه متوسطه « تی راتا » را در مجالس مختلف ایالات و ولایات که بعنوان « دوشه » و « کونته » خوانده میشدند پذیرفتند . در قرن شانزدهم میلادی پاره‌ای از ایالت‌های کوچک برضد پادشاه علم طغیان برافراشتند و در مجمع رسمی ملی اورا انکار نمودند و مجمع پس از آنکه روحانیان را از حق شرکت در مذاکرات محروم ساخت و اختیارات نجباء و اشراف را نیز ملغی نمود . قوه مجریه را در جمهوری جدید ممالک هفتگانه هلند بدست گرفت ولی مجالسهای بلدی دو قرن تمام بدون آنکه شاه و نجبا و اشرافی در میان باشند امور مملکت را عهده دار بودند و اداره میکردند . بنا بر این شهرها حق تقدم یافتند و مردم شهر نشین حکومت را در دست گرفتند .

جهان مردم قرون وسطانی

وینا و قرون وسطی

در بیان آنکه در قرون وسطی مردم در باب دنیائی که در آن زندگی میکردند چه عقاید و افکاری داشتند .

تاریخ روز و سال چیز بسیار مفیدی است ولی بشرط آنکه با احتیاط عمل نمائیم والا اگر بخواهیم تواریخ را با بی احتیاطی مورد استفاده قرار بدهیم ممکن است با اشتباهات عجیب و مضحکی دست بگریبان شویم . یکی از اشتباهاتی که ممکن است در این زمینه مرتکب شد تعیین تاریخ است ، از روی دقتی که خالی از افراط نباشد . مثلاً اگر در موقعی که صحبت از طرز فکر مردم قرون وسطائی در میان است بگوئیم در روز ۳۱ دسامبر سنه ۴۷۶ تمام ملت های اروپائی با هم همصدا شده آوازه دادند که « از این پس امپراطوری روم پایان یافت و وارد قرون وسطی شدیم » بدیهی است که بکلی راه غلط رفته ایم و مرتکب اشتباه بزرگی شده ایم .

مثلاً در دربار شارلمانی از قوم فرانک اشخاصی بودند که از لحاظ عادات ، رسوم ، عقاید ، افکار ، رفتار و کردار کاملاً رومی شده بودند . از طرف دیگر ، انسان هر قدر در زندگانی جلوتر میرود بیشتر متوجه میگردد که هنوز هم بسیاری از معاصرین ما دست کمی از مردم غار نشین عهد حجر ندارند . عهود و اعصار مختلفه داخل هم هستند و افکار عقاید سلسلهای متوالی آمیخته و ممزوج است . با این همه میتوان چند تن از مردم قرون وسطی را که براساسی مظهر تجلیات خصوصی آن دوره باشند مورد غور و مطالعه قرار داد و رفته رفته درباره عقاید و افکار مردم آن عصر بالنسبه به بسیاری از مسائل يك مظان و ملك کلی بدست آورد .

قبل از همه چیز باید دانست که مردم قرون وسطی خود را آزاد و مختار نمیدانستند و معتقد بودند که اختیار آمدن و رفتنشان در دست خودشان نیست کسی نمیتواند به تناسب استعداد و « انرژی » و نیرو و طالع خداداد برای خود سر نوشتی مقرر دارد . برعکس خود را عضو هیئت جامعه ای مینداشتند که در آن عده ای امپراطور و عده دیگری رعیت و غلام و برخی پاپ و مقدس و تعداد دیگری ملحد و کافر و دسته ای دلیر

و نامدار و گروهی و بزدل و ترسو و جمعی متمول و توانا و کمردمی گدا و دزد و بینوا باشند و بدون چون و چرا بمصدق « پیر ما گفت خطا بر قلم صنع نرفت » بدون فکر و تعقل اوضاع دنیا را بسته به مشیت و قدرت کامله میدانستند و از این لحاظ بکلی با ما مردم امروزه دنیا متفاوت بودند که از قبول و تسلیم رو گردانیم و مدام میخواهیم وضع مالی و سیاسی خود را اصلاح نموده بهتر سازیم . برای مرد و زن قرن سیزدهم آخرت و بهشت سرتاسر حظ و لذت ، و جهنمی که آتش ابدی آن معصیت کاران را میسوزاند کلمات و الفاظ بی معنی و بی مفهومی نبود که مبین پاره ای عقاید مذهبی باشد بلکه حقیقت صرف بود و واقعیت محض را میرساند .

تمام مردم قرون وسطائی از عام و خاص قسمت مهمی از زندگی خود را مصروف بتدارک آخرت می ساختند ، در صورتیکه ما مردم امروز وقتی عمر را چنانکه بساید و شاید گذرانیدیم هراس زیادی از مرگ نداریم و مانند یونانیان و رومیهای قدیم با جرئت و سکینه از آن استقبال میکنیم . پس از شصت سال کار و زحمت و مجاهدت و کوشش بخواب فرو میرویم ، در حالیکه امیدواریم که همه کارها درست خواهد شد . در قرون وسطی شیطان که او را سلطان و هم و هراس میخواندند با صورتك وحشت زائی و استخوانهای بی گوشت و پوست ، هر ساعت و هر دقیقه همزانو و انیس و جلیس مردم بود و مانند دجال ایرانیان بمصدای دلخراش و یولون خود اشتخاصی را که میخواست عذاب نماید بخشود میخواند و در کنار میز غذا خوری مردم بیچاره مینشت و با آنها همکاسه میگردد . وقتی جوانان با معشوقه های خود باز و بیازو میگذاشتند در پس درختان پنهان میشد و پوز خندهای چندی انگیز تحویل میداد . ما خودمان نیز در دوره طفولیت بجای افسانه های دلپذیر گل وریحان و شاه پریان ، مدام گوشمان را با قصه های خوفناکی که موضوعش تابوت و قبرستان و وبا و طاعون بود پر کرده بودند و در سرتاسر عمر از ترس شب اول قبر و مار و مور در صحرای محشر ، آب راحت از گلویمان پائین نمیرفت . حال اطفال در قرون وسطی نیز بهمین منوال بود و در نظر آنها دنیا پر بود از جن و عفريت ، فقط گاهی در آن میانه ملائکه و فرشته ای بالی میزد . این قبیل اطفال گرچه معمولاً از بیم جهنم خراسع حرف شنو و سر بزیر و مؤمن و مقدس می شدند ولی در عین حال بی رحم و بی مروت بودند و ترسان و لرزان بار میآمدند و مدام اشکشان جاری بود . وقتی بزرگ میشدند پس از آنکه زنان و کودکان را در شهرهایی که در جنگ مفتوح مینمودند قتل عام میکردند به کلیسا و یا بزیارتگاهی شتافته و بادستهای که هنوز از خون بیگناهان سرخ بود ، از خداوند رحیم و غفور بخشایش گناهانشان را مسئلت می کردند و در آن حال تنها بدعا اکتفا نموده اشک ندامتشان روان میگردد و رسماً اعتراف میکردند که معصیت کاران روسیاهی هستند و تنها امیدشان بمغفرت الهی است .

چیزی که هست جنگاوران صلیبی عموماً شوالیه هائی بودند که رفتار و کردارشان بموجب قواعد و قوانین اخلاقی معینی اداره میشد که بهتر و عالیتراز قواعد اخلاقی سایر مردم بود و رعایت آنها واجب میشدند. ولی از پاره ای جهات فرق زیادی بین ارباب و رعیت نبود و میتوان گفت کاملاً مانند هم بودند و هر دو اسب ترسو و رمویی را بغاطر میآوردند که از سایه ای یا از قطعه کاغذی که بزمین افتاده وحشت کرده باشد و بنای سرکشی را بگذارد، کسی دیگر حریفش نشود. آنها نیز وقتی بسائقه اوهام و خرافات دستخوش خیالات واهی می گردیدند از هیچ عمل زشت و فجیعی رو برگردان نبودند.

برای اینکه بتوانیم در حق مردم قرون وسطی از روی بصیرت داوری کنیم باید بغاطر بیاوریم که وضع زندگانی آنها وضع مخصوصی بود. مردمی بودند در واقع وحشی که خود را متمدن میپنداشتند. ما امروز اشخاصی مانند شارلمانی و اتو را امپراطور روم میخوانیم ولی شباهت آنها با امپراطورهای واقعی از قبیل اوگوستو و مارک اورل درست همان شباهت پادشاه سیاههای اومبا و کنگوی علیاست با پادشاهان متمدن و تربیت شده امروزی سوئد و دانمارک، وحشیهای بودند که در خرابه های افتخار آمیز زندگی میکردند. ولی از مزایای تمدنی که آباء و اجدادشان زیر و بر ساخته بودند بهره ورنه نداشتند. بی سواد و بی اطلاع و هیچ ندان و حتی از اطفال دوازده ساله این عهد جاهلتر بودند. بجز انجیل و تورات کتاب دیگری نمی شناختند و گرچه کتاب انجیل در باب محبت و شفقت بمخلوق و دستگیری و عفو و بخشش متضمن تعلیمات اخلاقی بسیار عالی و ارجمندی است ولی در زمینه نجوم و حیوانشناسی و گیاهشناسی و علوم دیگر نمیتوان از آن بهره مند گردید. در قرن دوازدهم میلادی علاوه بر تورات کتاب دیگری نیز بمیان آمد و زینت کتابخانه ها گردید. کتابی بود باسم «دائرة المعارف معلومات سودمند» از آثار ارسطو که از حکمای بزرگ یونان بوده و در قرن چهارم قبل از میلاد میزیسته است. من هیچ نمی فهمم که بچه علت کلیسای مسیح اینهمه احترام برای ارسطو مری اسکندر بزرگ قائل بود، در صورتیکه تمام حکما و فلاسفه دیگر یونان را بعنوان اینکه عقاید و افکارشان مبنی بر کفر و بت پرستی است محکوم ساخته و مردود میدانست. تنها ارسطو را قبول داشت و معتقد بود که کتاب ارسطو را هم مانند تورات و انجیل میتوان بدون آنکه خطری در آن ملحوظ باشد بدست هر مسیحی مقدس داد. آثار ارسطو پس از آنکه دور دنیای متمدن آن روز گشته بود باروپا رسیده بود. بدو از یونان باسکندریه رفته، و پس از آنکه در قرن هفتم میلادی مسلمانها بر مصر دست یافتند آنها را بر بی ترجمه کردند و سپاهیان اسلام با خود باسپانیا آوردند و بدین ترتیب

فلسفه ارسطو که چون در شهر مقدونیه و استاتیر بدنیا آمده بود اورا گاهی حکیم استازی هم میخوانند در مدارس و دانشگاههای شهر گردو (قرطبه) تدریس می شد. آنگاه محصلین و دانشجویان مسیحی که برای کسب علم از جبال پیرنه گذشته باسپانیا آمدند از عربی به لاتینی ترجمه کردند و در دارالعلوم و مدارس اروپای غربی آثار ارسطو از روی همین ترجمه ها ب زبان لاتینی تدریس می گردید و هرچه این ترجمه ها بقدر کافی روشن نبود، ولی همین اشکال در فهم مطالب بر قوام آنها می افزود و مطالعه و تدریس آنها را دلکش ترمی نمود.

محترمین قرون وسطی تمام مسائل موجود و آنچه را در زمین و آسمان بود بوسیله تورات و ارسطو تعبیر و تفسیر و تأویل می کردند و همه چیز را معلول مشیت غیبی میدانستند. این اشخاص کامل و فاضل که بعنوان «مفسرین» (اسکولیاست) معروف بودند در واقع مردم بسیار هوشمند و با فراست و درایتی بودند ولی متأسفانه معلوماتشان کتانی بود، یعنی از روی کتاب یاد گرفته بودند و کمترین ارتباطی با تجربه و مشاهدات عینی نداشت و مثلاً اگر بنا میشد درسی در باب ماهی اوزن برون (خاویار) و یا فلان کرم خاکی بدهند باز بهمان کتاب ارسطو و تورات مراجعه می کردند هرگز یکسفر از آنها بصرافت نیفتاد که برود يك ماهی اوزن برون صید نماید و قدم از کتا بخواه بیرون نهاده در حیات و باغچه خود يك کرم پیدا کند و آنها را مورد مطالعه قرار داده بشهادت چشم و بکمک ادراك خود کیفیات زندگی و نشوونمای آنها را دریابد. «مفسرین» مشهور از قبیل البرت بزرگ و توماس داکن هرگز بفکر نیفتادند که ببینند آیا ماین ماهی اوزن برون فلسطین و کرم وحشرات مقدونیه با ماهی اوزن برون و کرم وحشرات اروپای غربی تفاوتی وجود دارد یا نه.

اگر احياناً شخصی از روی کنجکاوی مثل روجه بایکون بوسیله شیشه کلمتی که بجای زره بین بکار میبرد و تلسکوپهای کوچک، بتجربه و امتحان میپرداخت و پس از تجربه و امتحان طولانی يك دانه ماهی طولانی يك دانه ماهی اوزن برون و يك کرم در مجلس سخنرانی میآورد و نشان میداد که با آنچه در تورات و در کتاب ارسطو در باب آنها آمده اختلافی موجود است مفسرین محترم با پوزخند طعن و طنز انکار میکردند و میگفتند حقا که بایکون دارد زیاد از مرحله دور می افتد. وقتی این مرد دانشمند اظهار داشت که يك ساعت مشاهده و تأمل و تبصرو تجربه مستقیم برده سال مطالعه آثار ارسطو ترجیح دارد و اگر این آثار را ترجمه نکرده بودند هیچ لطمه ای بعلم و معرفت وارد نیامده بود «مفسرین» بحکومت عارض شده میگفتند: «وجود این شخص برای امن و امنیت مملکت مضراست چون مدعی است که ما باید برای مطالعه آثار اصلی ارسطو قبل از بان یونانی یاد بگیریم و هیچ معلوم نیست چرا بهمان متن لاتینی این آثار که قرنهاي متمادی اسباب

رضایت ملت نجیب ما را فراهم ساخته قناعت نمی نماید» و چنین وانمود میکردند که او جادوگر ملعونی بیش نیست و میخواهد از راه حرام نظم و ترتیب امور را برهم زند. مفسرین بقدری در ادعای خود اصرار و عناد نمودند که بالاخره مقاماتی که حفظ نظم پید قدرت آنها سپرده شده بود یعنی عناصر محافظه کار قدغن نمودند که بایکون چیزی ننویسد. همین حکم باعث گردید که ده سال تمام این دانشمند بسزک دست بقلم آشنا نسازد. کتابهایش را با خط مرموزی که کلیدش در دست خودش بود می نوشت و از این قرار خواندن آنها برای معاصرین نا اهلش مقدور نبود. این شیوه نگارش بهمان نسبتی که کلیسا در چشم و گوش بسته نگاهداشتن مردم بیشتر جدیت میکرد مبادا در جاده شک و بی ایمانی بیفتند؛ رایج ترمی گردید و دانشمندان بدان متوسل میشدند. حالا نباید تصور نمود که در نگاهداشتن مردم در جهل و نادانی، کلیسا سوء نیت داشت، بلکه بر عکس قصد کلیسا از جلوگیری از بدعت مبنی بر خیرخواهی بعضی بود. کشیشها بقیس قطعی داشتند که زندگانی در این دنیا برای زندگی واقعی دنیای آخرت مقدمه ای بیش نیست و معتقد بودند که علم و سواد مردم را بضالت میاندازد و مغز آنها را از عقاید و افکاری آکنده میسازد که موجب هلاکت و خسران آنها میگردد. اگر مفسری از مفسرین قرون وسطی شاگرد خود را میدید که تورات و کتاب ارسطو را کنار گذاشته و میخواهد بسلیقه و ذوق خودش کسب علم و دانش نماید مانند مادری که ببیند فرزند دلبندش به تنور سوزانی نزدیک میشود مضطرب و سراسیمه میگردد و حتی اگر بزور هم بود سعی مینمود مانع بشود ولی باز مانند مادر مهربانی که اگر ببیند کودکش حرف اورا میشنود و مطیع او امر اوست نهایت محبت و شفقت را در حق او مبذول میدارد. کشیشها نیز که خود را چوپان گله مؤمنین میدانستند و بهر آنچه ارتباطی با دین و مذهب داشت سخت علاقمند بودند شب و روز در راه خیر و صلاح گوسفندان و بره های خود کوشش داشتند و خدمتی نبود که در راه آنها از دستشان برآید و دریغ دارند حتی القوه بهیچوجه از دستگیری مضایقه نداشتند و در آن دوره هزاران مرد و زن مؤمن با خدا پیدا میشدند که سعی داشتند از فقرا و بیچارگان دستگیری نموده باریخت و فقر و فاقه آنها را تا حد مقدور سبکتر سازند. یک نفر رعیت و یک نفر مملوک البته رعیت و مملوکی بیش نبود و امکان پذیر هم نبود که اوضاع و احوال و سرنوشت خود را تغییر داده دگرگون سازد. ولی خدای قرون وسطی که مشیت مطلقه اش بر آن قرار گرفته بود که رعیت، رعیت و مملوک، مملوک بماند در جسم این مخلوق خاشع ساده لوح روح صمدانی و خالندی دمیده بود و پیاس احترام آن روح هر آدم متدبیت و خدا ترسی و وظیفه دار بود که کمک و حمایت خود را از آنها دریغ ندارد تا بتواند هم در مدت عمر و هم در موقع مردن مسیحی خوبی باشد. وقتی رعیت و غلامی بسن پیری میرسید و دیگر کاری از دستش ساخته نبود

ارباب «فتودال» اوازونگاهداری میکرد و بهمین ملاحظه رعیت و برده‌هائی که شب و روز جان بکند و زحمت بکشد لااقل ترس فردا را نداشت و میدانست که در پناه اربابش می‌باشد و هرگز بیرونش نمی‌اندازد و همیشه خشتی برای زیر سر خود داشت. و لوسقف اطاقش سوراخ باشد لامحاله سقفی بالای سرش خواهد بود و يك لقمه نانی خواهد داشت. این‌حس مطبوع اطمینان بقدا در تمام طبقات مردم وجود داشت اواز برکت همین اطمینان بقدا بود که کسبه و اصناف در شهرها دارای تشکیلاتی گردیدند که معاش و عایدی کافی اعضایش را تأمین میکرد. البته نمیتوان انکار نمود که با این ترتیب کسی زیاد در صدد بر نیامد که کارش از کار همسایه‌اش بهتر شود و چه بسا اتفاق می‌افتاد که تشکیلات صنفی خواهی نخواهی فریب اشخاص مزور و چاپلوسی را می‌خوردند و نان را بکسانی می‌رسانیدند که مستحق آن نبودند ولی جای شبهه نیست که وجود همین تشکیلات اسباب دلگرمی طبقات کارکن و زحمتکش بود و آرامش و اطمینانی خاطری، در نهاد آنها تولید مینمود مانند آن دودوره ما که عصر رقابت و همچشمی است وجود ندارد. قرون وسطی هم با اشخاصی سروکار داشت که امروز ما آنها را «محتکر» میخوانیم: مردمان پولدار از خدا بی‌خبری که جنس را از قبیل گندم و صابون و ماهی دود زده و چیزهای دیگر ارزان می‌خرند و انبار میکنند، بطوریکه دیگر در بازار بدست نمیاید و مشتری مجبور میشود بهر قیمتی که او معین میکند بخرد. بهمین جهت در آن عصر حکومت معاملات کلی را قدغن، و قیمت ارزاق را خودش معین میکرد.

مردم قرون وسطی بی‌نهایت از رقابت و همچشمی متنفر و بیزار و معتمد بودند که علتی ندارد که بندگان خدا مدام بر ضد یکدیگر در جنگ و مبارزه باشند و بقصد جلوگیری از دیگران آرام و آسایش را بر خود حرام سازند، در صورتیکه روز قیامت و رستاخیز نزدیک است و در آن روز ثمول و ثروت بهیچ دردی نخواهد خورد و ثروتمندان و توانگران سر بر زیر و شرمنده در قعر چاه و یل معذب خواهند بود در حالی که درهای سیم و زر بهشت بروی درویشان و بینوایان گشاده خواهد بود. خلاصه آنکه مردم قرون وسطی اگر تا اندازه‌ای از آزادی فکر و عمل محروم بودند در عوض از بسیاری عذابهای جسمانی و روحانی در امان بودند.

اگر عده بسیار معدودی را مستثنی بداریم بقیه مردم ایمان کامل داشتند که این دنیا پل آخرت است و بقول خودمانیها کاروانسرای بیش نیست و انسان باید در این دوروزه عمر بفکر دنیای دیگر و روز قیامت باشد و بهمین ملاحظه باین دنیای پرمحضت و اندوه که دنیای شرارت و بیداد است اعتنائی نداشتند و خود را از لذایذ بسیاری محروم میداشتند تا در آخرت بلذات باقی و واقعی نایل گردند. در نظر آنها زندگی در این دنیا عذاب اجتناب ناپذیری بیش نبود و مرگ برای آنها حکم طلیعه حیات حقیقی و روشنی را داشت.

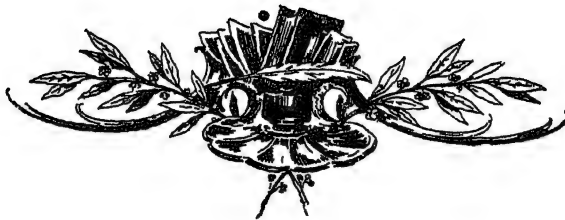
یونانیها و رومیها ابدأ در فکر آخرت نبودند و تمام سعی و کوششان مصروف بر

این بود که بهشت را برای خود در این دنیا فراهم بسازند و در پرتو همین فکر و نظر کسانی که در زیر ستاره آزادی و دور از دایره بندگی و غلامی بدنیآ آمده بودند دارای زندگانی بسیار مطبوعی گردیده بودند. اما مردم قرون وسطی بکلی بر عکس بهشت را در آن جانب ابرهای وهم و پندار ساخته بودند و معتقد بودند که این دنیا برای تمام طبقات اعم از توانگر و درویش و دانا و نادان و فرزانه و دیوانه «دره اشک» است و بس. با اینوصف معلوم

آزمایشگاه در قرون وسطی

است که به حکم عقل، عکس العمل و واکنش اجتناب نا پذیر شده بود، چنانکه در فصل بعد شرح آن خواهد آمد.

بازرگانی در قرون وسطی

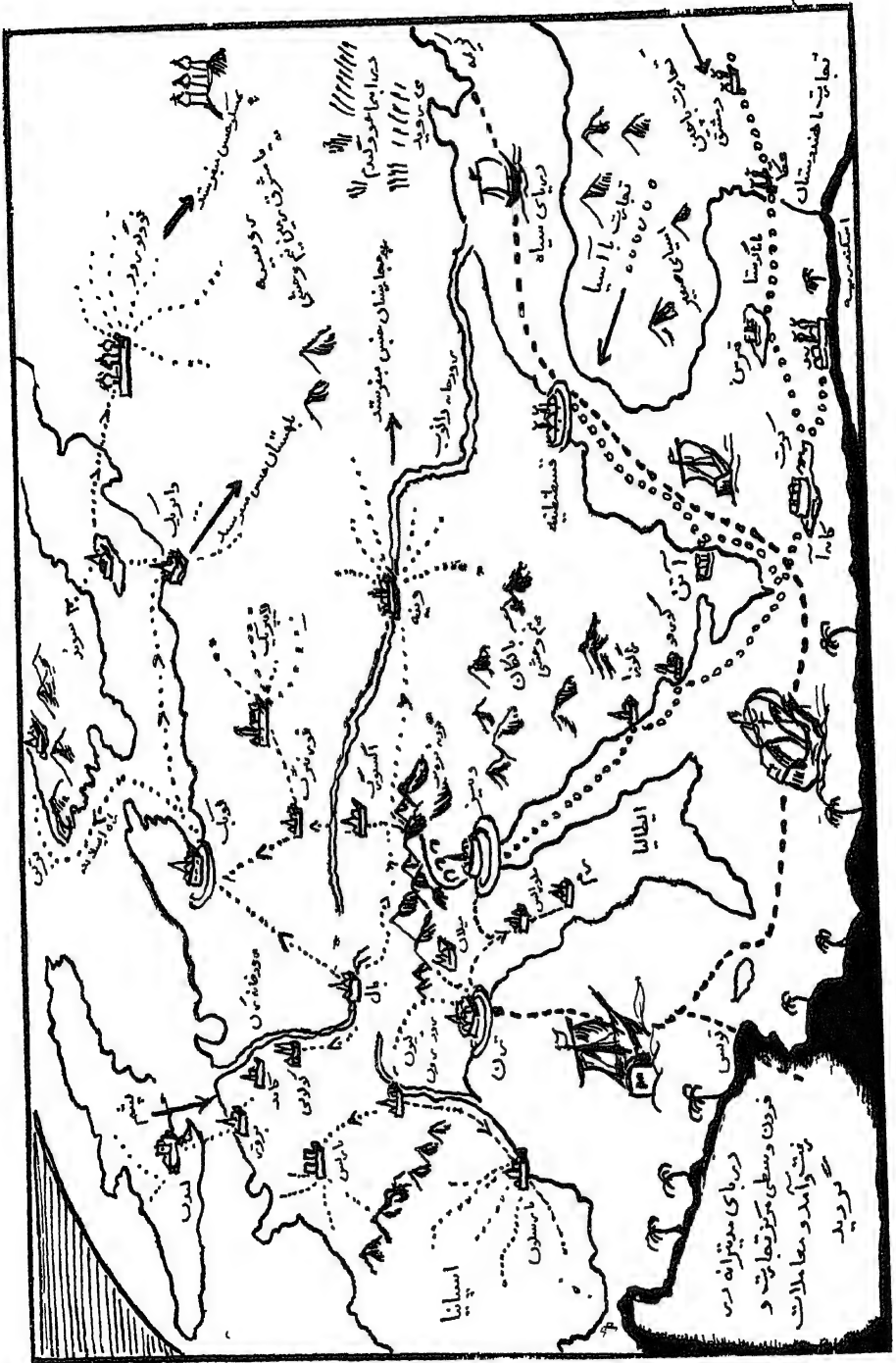
در بیان آنکه در نتیجه جنگهای صلیبی دریای مدیترانه مرکز تجارتی
مهمی گردید و شهرهای شبه جزیره ایتالیا حکم انبارهای اجناس و
کالاهای تجارتی آسیا و آفریقا را پیدا کردند

بسه علت مختلف شهرهای ایتالیا در اواخر قرون وسطی حائز اهمیت فراوانی
گردیدند.

در زمانی بسیار قدیمی شبه جزیره ایتالیا را شهر رم مسکون ساخته بود. این
شهر در آن سرزمین راهها و شهرها و مدارس وجود آورد که نظیر آن در هیچ کجای
اروپا دیده نمیشد. بربرهای بیگانه، ایتالیا را مانند ممالک دیگری بخاک و خون
کشیده بودند ولی در ایتالیا چون خراب کردنی و آتش زدنی بسیار بود از عهد
خراب کردن و آتش زدن همه آن برنیامدند و باز خیلی چیزها باقی ماند. این علت
اول بود.

علت دوم مربوط بود به حضور پاپ در خاک ایتالیا و از آنجائیکه پاپ رئیس تشکیلات
و دوا بر سیاسی مهمی بود دارای املاک و اراضی وسیع و رعایای بی شمار و خانه ها و
جنگلها و رودخانه ها و دیوانهای دادگستری بسیار بود و عایدات و افری داشت و همواره
مبالغ هنگفت داخل صندوقش میکردید و مانند کشتی سازان و بازرگانان عمده و نیز
وژن حق خود را طلا و نقره مطالبه می کرد و لهذا مردمی که در صدد معامله با رم بودند
مجبور بودند قبلاً کالا و متاع و طلب خود را اعم از گاو و گوسفند و تخم مرغ و محصولات رراعتی
همه را در شمال و مغرب ایتالیا تبدیل بمسکوکات رایج نمایند تا تواند دور چیزهائی
را که طرف احتیاجشان بود خریداری کنند و بهمین جهت ایتالیا تنها مملکتی بود که
نسبتاً دارای مقدار زیادی طلا و نقره شده بود.

علت سوم این بود که در مدت جنگهای صلیبی شهرهای ایتالیا بندرسوار شدن
و پیاده شدن صلیبیون گردیده بود و از این راه منافع هنگفت بدست آورده بودند و وقتی

بازرگانی در قرون وسطی

جنگهای صلیبی پایان رسید این بندرها کمافی السابق بصورت انبار واجناس و آذوقه‌های مشرق زمین باقی ماند.

بعضی از این شهرها دارای شهرت زیاد گردیده بودند و مشهورترین آنها شهر ونیز بود. جمهوری و نیز در ساحل دریای درجائیکه عمق آب کمتر بود روی مجموعه‌ای از جزایر ساخته شده بود و سابقاً وقتی در قرن چهارم بربرها بنای تاخت و تاز بخاک ایتالیا را گذاشته بودند مردم اطراف که در خود خاک ایتالیا ساکن بودند بدانجا پناه آوردند و نیز چون دورش را از هر طرف آب گرفته بود دستش از همه جا کوتاه بود به تجارت نمک پرداخت که در قرون وسطی متاع نادر و گرانبهای بود. قرنهای متعادی تجارت انحصاری نمک در دست و نیز بود و مردم و نیز از معامله نمک ثروت هنگفتی اندوخته بودند و ثروت آنها مایه اقتدار و افزون شهر گردید و قدرت و نیز زفته زفته بجائی رسید که دم از رقابت با رم میزد و از اقتدار پاپ هم هر اسی بخود راه نمیداد. کشتیها ساخته و با مشرق زمین روابط تجارتی زیادی داشت و در مدت جنگهای صلیبی با این کشتیها، صلیبی‌ها را بارض اقدس میبرد و وقتی مسافر پول نداشت از او تعهد میگردیدند که برای آنها سربازی کند و اهالی و نیز بهین وسیله مدام بر تعداد مسمملکات خود در دریای اژه و آسیای صغیر و مصر میافزودند.

در اواخر قرن چهاردهم میلادی عده نفوس و نیز بدویست هزار بالغ گردید و بزرگترین شهرهای قرون وسطی گردید. حکومت شهر در دست خانواده های تجار و معتبر و ثروتمند بود و مردم با امور حکومتی سروکاری نداشتند. يك مجلس سنا و يك نفر رئیس جمهور با اسم «دوج» یا «دوسه» انتخاب میکردند، ولی زمام امور در واقع در دست هیئتی بود معروف به «شورای ده نفری» و این ده نفر همانطور که بوسیله تشکیلات بسیار منظمی از جاسوسان و آدم کشان رسمی بر سر کار آمده بودند مقام خود را محفوظ میداشتند. مراقب حرکات و سکنات اهالی شهر بودند و هر کس مظنون واقع میگردد وجودش را موی دماغ و مضروب و مغل میبنداشتند در نهایت آرامی و آسانی سرش را زیر آب کرده شرش را می کنند و بدین وسیله جاده را برای اجرای مقاصد هیئت ظاهر اصلاحی که با اسم «شورای ده نفری» باستبداد حکومت میکرد صاف میساختند.

شهر دیگری از شهرهای ایتالیا موسوم به فلورانس بطرز و سبك دیگری حکومت میشد. یعنی بر طبق اصول دموکراسی ولی دموکراسی مغشوش و درهم و برهمی. فلورانس مالک شمالی را با رم متصل میساخت، در تحت نظارت شهر فلورانس بود و با پولیکه از این رهگذر بدست میآورد کارخانجاتش را اداره میکرد.

اهالی فلورانس سعی داشتند در امور خود تأسی بشهر قدیمی آتن بجویند و از آن

تقلید نمایند. نجباء و اشراف و کشیشها و اعضای تشکیلات صنفی همه در مذاکرات مربوط با امور شهر شرکت داشتند و همین مسئله مدام تولید انقلاب و اغتشاش مینمود. اهالی بدسته هایی چند منقسم شده و مدام با هم در زد و خورد بودند و بعضی اینکه دسته ای غالب میگردد در شورای بلدی «اکثریت» را بدست میآورد مخالفین خود را تبعید و دارائی آنها را ضبط میکرد. پس از آنکه این حکومت ملی چند قرن ادامه داشت آنچه باید برسد و ناگزیر بود، فرارسید، یعنی يك خانواده مقتدری برسم جباران قدیم یونان حکومت شهر را بخود اختصاص داد و سرزمین اطراف را بتصرف درآورد. این خانواده موسوم به دودمان همدیسیس بود. چون پدران آنها در ابتدا طبیب بودند این خانواده بدین سمت معروف گردیده ولی بعداً صرف شده و در تمام مراکز تجارتي عمده صاحب دكان و بانک شده بودند. امروز هم در بالای پاره ای مناره ها علامت این خانواده توانا که عبارت از سه گلوله طلا بود دیده میشود. پس از آنکه بحکومت فلورانس دست یافتند دختران خود را بزنی پادشاه فرانسه دادند و در قبرهایی مدفون گردیدند که از حیث جلال و شکوه، قبرهای امپراطوری روم را بخاطر میآورد.

شهر دیگری هم در ایتالیا بود موسوم به ژن که رقیب عمده و نیز بود و در تجارت با تونس در شمال افریقا و معامله در بازارهای بزرگ غله واقع در سواحل دریای سیاه تخصص حاصل نموده بودند. علاوه بر این سه شهر بزرگ متجاوز از دویست شهر بزرگ و کوچک دیگر هم وجود داشت که هر کدام مرکز تجارتي مستقلی بودند و در میان خود متصل بر سر نفع و فایده و تجارت و معامله در رقابت شدید زد و خورد بلا انقطاع بودند.

بعضی اینکه کالا و متاع مشرق زمین و افریقا وارد این مراکز توزیع میگردد فوراً معامله فیصل مییافت و اجناس بطرف بازارهای شمالی و غربی روان میگردد. ژن اجناس خود را از راه دریا به مارسیل حمل میکرد و از آنجا با کشتیهای کوچکتری از راه رودخانه رون بطرف شمال میفرستاد و شهرهایی که در ساحل این رودخانه واقع شده بودند خودشان بهترین بازار معاملات قسمتهای شمالی و غربی فرانسه بودند.

و نیز راه خشکی را که بشمال میرفت ترجیح میداد. این همان راه قدیمی بود که از تنگه برنر (۱) میگذشت و بر برها از همان راه وارد خاک ایتالیا شده بودند. پس از رسیدن بشهر اینس بروک (۲) اجناس را از آنجا به شهر بال میفرستادند و از آنجا

از راه رودخانه رن یا از راه دریا با انگلستان میرفت و یاراه او کسبورگ را پیش میگرفت
در این شهر اعضای خانواده فوگر (۱) مأمور توزیع بودند و این همان خانواده ایست
که در ابتدا ثروتش بوسیله سائیدن مسکوکاتی که بکارگران میپرداخت شروع گردید (۲)
ورفته رفته صاحب ثروت هنگفتی گردیده بودند.

فوگرها اجناس را در نورنبرگ و شهرهای بالتیک و حتی در شهر ویسبی در
جزیره کوتلاند توزیع مینمودند. ویسبی بنوبت خود مستقیماً با شهرهای شمالی بالتیک
و جمهوری نووگروود که مرکز تجارتی روسیه بود و ایوان مخوف در اواسط قرن شانزدهم
آنها خراب و ویران ساخت معامله میکردند ..
شهرهای کوچک سواحل شمال غربی اروپا دارای تاریخی هستند بس شنیدنی.

نووگروود بزرگ

مردم قرون وسطی خیلی ماهی بمصرف میرساندند. ایام مقدس روزه که کسی نباید
گوشت بخورد زیاد بود. مردمیکه دور از سواحل دریا و رودخانهها بودند بتخم مرغ
قناعت میکردند و خوراک دیگری در میان نبود، ولی در اوایل قرن سیزدهم یکسفر
ماهیگیره لندی راهی پیدا کرد که ماهی ارنگه را بتواند بدون آنکه خراب و فاسد
شود بجاهای دور دست برساند و بهمین ملاحظه از آن تاریخ بیعد صیدگاههای

(۱) Fugger

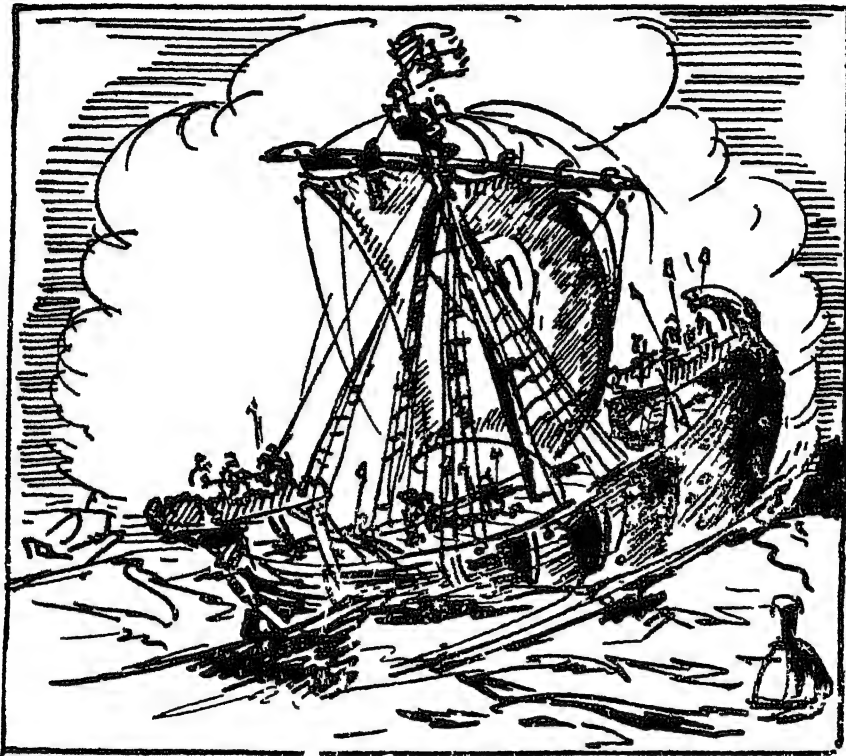
(۲) مقصود این است که مسکوکات طلا را در تفار میسایندند تا مقدار بسیار اندکی از آن
در ته تفار میماند (مترجم)

دریای شمال حائز اهمیت روزافزون گردیدند. اما در طی قرن سیزدهم میلادی بدون آنکه علتش معلوم باشد ارنکه که ماهی کوچک و بسیار مفیدی بود راه دریای بالتیک را پیش گرفته از دریای شمال بدانجا مهاجرت کرد و شهرهای ساحلی دریای بالتیک از این نعمت خدا داد استفاده عمده نمودند. ملاحین از اطراف دنیا بقصد صید ارنکه بدانسوروان گردیدند و چون ارنکه قسمت اعظم سال را در قعر دریا بسر میبرد و در آنجا تخم زیاد میگذارد صید آن چند ماهی امکان پذیر نیست اگر اینهمه کشتی و ملاح میخواستند با انتظار موقع صید بمانند متضرر میگردیدند و لذا در صدد برآمدند که در موقع بیکاری از شمال و مرکز روسیه غله بجنوب و مغرب اروپا حمل نمایند و در مراجعت از وین و ژن ادویه جات و منسوجات ابریشمی و فرش و پشمینه جات مشرق زمین را به برد و وهامبورگ و روم بیاورند. همین معاملات مقدمه جریانات تجارتي بین المللی مهمی گردید که مراکز اصلی آن شهرهای صناعتي بزرگ پروژوگان بودند. این دوشهر بقدری کسب ثروت و اهمیت نمودند که رسماً با قشون مرتبی بچنگ پادشاهان فرانسه و انگلستان رفتند و برای کار نظامنامه ای چنان ظالمانه تنظیم نمودند که اسباب خانه خرابی کارگران و کارفرمایان گردید. دامنه معاملاتشان تا بستمتهای مرکزی خاک روسیه تسا جمهوری نووگروود کشیده شد. نووگروود شهر مقتدر و نیرومندی بود که ایوان مخوف چون از طبقه تاجر متغیر بود آن را فتح کرد و شصت هزار نفر از اهالی آنرا در مدتی کمتر از يك ماه بقتل رسانید و بقیه السیف را بگدائی و دریوزگی انداخت.

بازرگانان شمال برای اینکه بتوانند از شردزدان دریایی و باج و خراج گزاف و قوانین سخت و مشکل در امان باشند بقصد حمایت خود اتحادیه ای تشکیل دادند که موسوم گردید به «هانزا». «هانزا» که مرکز ستاد ارتشش شهر لوبیک گردید عبارت بود از اتحاد و شرکت اختیاری متجاوز از یکصد شهر هانزا دارای یکدسته کشتیهایی بود که مدام برای رفع دزدان دریایی در دریا در رفت و آمد بود و بقدری نیرومند و توانا گردید که وقتی پادشاهان انگلستان و دانمارک خواستند با حقوق و امتیازات تجاری که عضو «هانزا» بودند مخالفت نمایند با بحریه آنها چنگ کرد و آنها را مغلوب ساخت. ای کاش فرصت بیشتری داشتم و پاره ای از داستانهای شکفت آمیز این بازرگانان قرون وسطی را برای شما نقل میکردم که با چه مشکلات عجیبی که هفت خوان رستم را به خاطر میآورد و هر کدامش میتواند موضوع يك حماسه واقعی گردد مواجه بودند و مبارزه کردند، جنس و کالای خود را از کوههای بلند و دریاهای پهناور گذرانیده بقصد میرسانیدند. اگر در صدد حکایت برآیم مشنوی هفتاد من کاغذ شود و امیدوارم همین مطالب مختصری که در باب قرون وسطی گفته ام کنج کجای خوانندگان عزیز را تحریک نموده

باشد تا خودشان کتابهای مفصلی را که در این موضوع نوشته شده است بدست بیاورند و مطالعه فرمایند.

چنانکه اشاره رفت قرون وسطی دوره ترقیات بسیار کند و بطی بود. اشخاصیکه متصدی حکومت بودند تصور مینمودند که ترقی از اختراعات شوم شیطان لعین است و بر آنها لازم است که از آن جلوگیری بکنند و چون اختیار امور دردست آنها بود اراده خود را بسهولت بر رعایای بردبار و شوالیه های پیسواد بقبولانیدند. گاهگاهی در

کشتی هانزا

کوشه و کنار اشخاص با جرئت و شهامتی پیدا میشدند که بی محابا قدم بحریم متنوع و علم و ادب مینهادند ولی چنین اقدامی همواره با مخاطرات بسیار توأم بود و چنانچه منجر بمرگ یا به بیست سال حبس و زندان میگردد، مستوجب سپاسگزاری از پروردگار بود.

در قرن دوازدهم و سیزدهم امور تجارت بین المللی همانطوریکه امواج نیل دره های مصر قدیم را در زیر میگرفت سر تا سر اروپای غربی را فرا گرفت و مانند رسوبات نیل ایجاد رفاه و آسایش نمود و از آنجائیکه رفاه با فراغت توأم است مرد وزن بهرافت

افتادند که کتاب و نسخه های خطی بدست آورند و ساعات بیکاری و فراغت را ببطاله گذرانند و خود را با صنایع مستظرفه و موسیقی سرگرم نمایند.

بازيك مرتبه ديگر نعمت كنجكاوي كه اولاد آدم را از مرحله بهيميت حيوانات پستاندار كه بني اعمام باستاني او بودند بيرون آورده بمقام شريف آدميت رسانيد، كار خود را كرد. شهرهايي كه تاريخشان مذکور گرديد براي پيشقدمان با جرئتي كه قدم را از راه تنك و تاريك سنن مرسوم و معمولي بيرون نهادند پناهگاه امن واماني گرديد. اين اشخاص دست بكار زده پنجره‌هاي حجره خود را باز كردند و دريائي از روشنائي بدرون اطلاق پرگرد و غبارشان وارد گرديده آنها را متوجه تارهاي نمود كه عتكبوت موهومات و بي خبري در مدت طويل جهل و غفلت بر در و ديوار مسكن و مأوايشان تايبده بود. آنگاه ابتدا اطلاقيشان و سپس باغ و باغچه را از اين آلودگيها پرداختند و سرانجام از خانه بدرآمده روانه صحراي آزاد شدند و در مزارع خرم و با صفا و دور از ديوارهاي سست و لغزان شهر دست بكار آشنا ساختند و مافي الضمير خود را بزبان آورده گفتند: «وه كه چه زيبا و چه خوش است زندگي در چنين دنيايي» و از آن پس دوره قرون وسطى سپري گرديد و خورشيد دنياي تازه در افق گيتي طلوع نموده نورافشان گرديد.

دوره رستاخیز «رسانس»

در بیان آنکه مردم باز یکمرتبه دیگر در دنیا بجستجوی سعادت برخاستند و در صدد برآمدند که بقایای تمدنهای قدیمی که روم و آتن را که مردمانش از مردمان قرون وسطی زندگانی شیرین تر و ملایم تر داشتند از دستبرد زمان رهائی بخشند. این مردم بعدی بکامیابی خود در این امر مغرور و سربلندند که آن عهد را دوره «رستاخیز» (رسانس) خوانده اند یعنی از نور روح تازه ای در کالبد تمدن دمیده شده است

«رونسانس» جنبش مذهبی و سیاسی نبود بلکه تحولی بود روحی و معنوی. مردم عهد «رونسانس» کودکانی بودند که کلیسا را مادر خود میدانستند و بدو اطاعت و انقیاد داشتند و از آن گذشته بدون چون و چرا و شکوه و شکایتی در مقابل پادشاهان و امپراطورها و دو کها هم سر اطاعت فرود میآوردند. ولی رویهمرفته میتوان گفت که اوضاع و احوالشان دگرگون گشته بود، رفته رفته لباسهای میپوشیدند که از لباسهای قرون وسطی متفاوت بود و بزبانی تکلم میکردند که غیر از منازل دوره پیش بود.

این مردم دیگر تمام حواس و فکر و ذکرشان متوجه لذات و خوشی عالم آخرت و آن دنیا نبود بلکه کوشش داشتند که بهشت را در همین دنیا بدست بیاورند و الحق هم که در نیل باین مقصود کاملاً کامیاب گردیدند. من سابقاً در باب مخاطراتی که در تعیین و تقویم تواریخ بروز و ساعت و هفته ملحوظ است شمه ای مذکور داشتم و حقیقت این است که خواننده ممکن است برای این قبیل تواریخ پیش از آنکه معقول است اهمیت قائل گردد. امروز بسیاری از مردم تصور مینمایند که قرون وسطی در حقیقت عصر جهل و خرافات

و تاریکی معضی بوده است و سپس عقرهٔ زمان مسافتی جلورفت ، بطوریکه صدای عقره ساعت را همه شنیدند و از آن پس «رونسانس» فرا رسید و فروغ دانش و معرفت بر شهرها و کاخها تابیدن گرفت و دوره کنجکاوی و تحقیق رتبع و پژوهش آغاز گردید .

حقیقت امر این است که تنها اشخاص ساده لوح و خام ممکن است اینطور فکر نمایند . قرن سیزدهم میلادی باز باید بلاشک از قرون وسطی بشمار آورد . مورخین در این باب متفقند ، ولی آیامیتوان آن قرن را عهد جهل و تاریکی خواند . جواب این سؤال بدون شبهه منفی است . در قرن سیزدهم ملل و اقوام فعالیت بسیاری داشتند . ممالک و حکومتهای تازه ای بوجود آمد و مراکز تجارتنی دارای وسعت و اهمیت زیادی گردید و بر فراز دندانهٔ قصر اربابی و شیروانی نوك تیز دارالحکومه بنای تازهٔ معبد ها و کلیساهایی که با اسلوب و طرز معماری قوم گوسته ساخته میشد و با اسلوب و سبك «گوتیک» معروف بود ، چون تیری که از کمان جسته باشد سر بسوی آسمان بلند مینمود . مردم از بزرگ و کوچک همه در جوش و خروش بودند و کسلائی بلدی که ثروت های هنگفت اندوخته و دارای حیثیت و اعتبار فراوانی شده بودند وارد میدان مبارزه گردیدند و تشکیلات صنفی با اتکاء بکثرت اعضاء خود از طرف شدن با سران و روسای عالیمقام و مقتدر دارالحکومه ها باکی نداشتند . پادشاه و مستشاران بزرگ و پرحیله آنان صلاح خود را در استفاده از موقع دانسته در آب گل آلود ماهی می گرفتند و ماهی خوبی را کباب و نوش جان کرده بریش و کلائی بلدی می خندیدند . در همان حال شبها شاعران و آوازه خوانهای دوره گرد در موقعی که کوچه های بی چراغ برای مباحثات و مذاکرات سیاسی و اقتصادی مناسب شمرده نمیشد بخانه ها آمده ساعات دراز و یکنواخت خانه نشینان را با اشعار و داستانهای که همه از عشقهای پاك و شجاعتها و جوانمردیهای بسی نظیرو حوادث و وقایع شنیدنی حکایت میکرد رونق و حیاتی بخشیدند و روزها جوانانی که از کندی مشی ترقی و معرفت بجان آمده بودند دسته دسته بجانب مدارس و دارالعلومها و دانشگاهها میشتافتند .

فکرواندیشه قرون وسطی فکرواندیشه «بین المللی» بود در صورتیکه ما آدمهای عهد جدید فکرو نظر مسان ملی است . ما یا امریکائی هستیم یا انگلیسی یا فرانسوی یا ایتالیائی و یا زمانی انگلیسی تکلم میکنیم یا بزبان فرانسوی و یا بزبان ایتالیائی مگر آنکه خواسته باشیم در رشتهٔ مخصوصی از علم و معرفت تخصص پیدا کنیم که در خارجه تدریس میشود و در اینصورت زبان خارجی یاد میگیریم و برای تحصیل در آن رشته بخصوص به مونیخ یا به هادرید و یا به هسگو مسافرت میکنیم . مردم قرن سیزدهم

دوره رستاخیز (روناسانس)

یا قرن چهاردهم میلادی خیلی کم اتفاق میافتاد که خودشان را انگلیسی یا فرانسوی و یا ایتالیائی بدانند. آنها میگفتند « من اهل شهر شفیلد یا اهل پردو و یا اهل ژن هستم و تنها نسبت به کسانی که با آنها هم مذهب بودند پاره ای عوالم یگانهگی و برادری در خود احساس میکردند. از طرف دیگر چون تمام اشخاص فاضل میتوانستند بزبان لاتینی تکلم نمایند در واقع دارای يك زبان بین‌المللی بودند که سد و بندهای بی معنی لسانی امروز که ملل کوچک اروپائی را اینهمه از هم جدا و نسبت بیکدیگر بیگانه ساخته در آن راه نبود. برای نمونه خوب است از شخص

اراسم (۱) نویسنده مشهور قرن شانزدهم صحبت بداریم که استاد بزرگ مدارا و مباحثات و سازش و وارستگی و پا کدلی بود. گرچه در دهکده کوچکی در خاک هلند بدنیا آمده بود ولی کتابهای خود را بزبان لاتینی مینوشت و تمام اشخاص با سواد آن عهد میتوانستند آنها را بخوانند و بفهمند و استفاده نمایند در صورتیکه اگر امروز زنده بود و میخواست کتاب بنویسد بزبان هلندی مینوشت و تنها پنج شش ملیون از هموطنانش میتوانستند از عهده فهمیدن آنها بر آیند و اگر احياناً در صدد بر میآمد که کتابهایش را در اروپا و در امریکا منتشر سازد مجبور بود آنها را به بیست زبان مختلف ترجمه برساند و معلوم است که چنین کاری مستلزم چه مقدار درد سر و زحمت بود اصلاً معلوم نیست که ناشرین و کتابفروشیها از بیم ضرر و خسارت احتمالی حاضر میشدند از عهده چنین مخارج هنگفتی بر آیند.

ششصد سال قبل این مشکلات در میان نبود. اکثریت کامل مردم بی سواد بودند و خواندن و نوشتن نمی دانستند، اما کسانی که با خواندن و نوشتن سروکار داشتند و با قلمی که از پر غاز میساختند آشنا بودند، در حقیقت در حکم ساکنین کشور جمه‌وری فضل و معرفت بودند که تمام صفحه اروپا را زیر پر و بال خود میداشت و حدود و ثغوری نمی شناخت و اختلافات زبانی و نژادی و قومی را در قلم و روان راه نبود. دارللملها بمنزله قلاع و مستحکمات همان کشور بودند و در هر کجا استادی و عهده‌ای شاگرد و دانشجو پیدا میشد دارالعلمی بوجود میآمد و مشغول کار میکردند در صورتیکه امروز تأسیس

دانشگاه مستلزم تشریفات زیادی است که تقریباً در همه جا یکسان است. امروز اگر مرد ثروتمندی درصدد برآید که بهم وطنان خود و یا بهجامعه‌ای که در آنجا زندگی میکند و یا احیاناً یک طریقه مذهبی مخصوصی خدمتی بنماید، مثلاً مدرسه‌ای تأسیس نماید و معلمین و مدرسین استخدام نماید که اطفال و جوانانی را که شوق تحصیل دارند تربیت نمایند و یا اگر حکومتی احتیاج بطیب و اشخاص حقوق دان و دیپرو دانش آموز پیدا نماید و درصدد تأسیس مدرسه‌ای برآید، قبل از همه چیز باید در بانک اعتبار کافی داشته باشند تا بتوانند زمین لازم را خریداری نموده شروع بساختن بنایی که برای کلاسها و آزمایشگاه و خوابگاه و غیره لازم است بنمایند. سپس باید درصدد استخدام معلم و دیرواستاد برآیند و آنگاه امتحان قبولی و پذیرفتن شاگردان و دانشجویمان آغاز میگردد و مدرسه یا دبیرستان و دانشگاه شروع بکار میکند.

در قرون وسطی تأسیس مدرسه و دانشگاه بترتیب آسانتری صورت میگرفت. آدم درس خوانده و فاضلی پیش خود فکر میکرد که من در این دنیا چیزهایی فهمیده‌ام و بحقایق دست یافته‌ام و بر ذمه من است که دیگران را از معلومات خود بهره‌مند سازم. سپس بنای سخنرانی را میگذاشت و هر کجا چند نفری را پیدا میکرد که حاضر بودند سخنانش را گوش بدهند، مانند دستفروشی‌هایی که در کوچه و بازار بزرور نطق و پرگویی کالای خود را آب میکنند، برای مستمعین سخنرانی میکرد و چون عموماً طرز بیانش گیرنده و دلپسند بود مردم دورش جمع میشدند. ولی اگر برخلاف مردم را خسته و کسل میکرد مستمعین شانه بالا میانداختند و ناطق را بخدا سپرده پی کار خود میرفتند. گاهی اتفاق میافتاد که عده‌ای از جوانان مرتباً برای استماع سخنان ناطق بدور او جمع میشدند و با خود دفتر یادداشت و قلم و دوات می‌آوردند و یادداشت بر میداشتند. روزهای بارانی مجلس در خانه خلوتی یا در اطاق منزل ناطق منعقد میکردید. ناطق بروی صندلی یا کرسی کوتاهی می‌نشست و مستمعین در مقابل او روی زمین چمباتمه می‌زدند و خطابه شروع میکردید. بدین ترتیب در قرون وسطی دانشگاه که آنرا «اونیورسیتی» میخوانند و بمعنی «عمومیت جهانی» است عبارت بود از دسته‌ای معلم و شاگرد و هر قدر معلم و مدرس اهمیت داشت محل تدریس و مکان درس و خطابه کم اهمیت بود. چنانکه مثلاً در قرن نهم در شهر سالرن (۱) در نزدیکی ناپل در ایتالیا چند تن علمای بسیار ممتازی پیدا شدند و از اطراف و اکناف خاک اروپا جوانانی که مایل بودند علم طبابت تحصیل نمایند خود را به سالرن رسانیدند و دانشگاه سالرن تا سنه ۱۸۱۲ مرکز تدریس علمی گردید که مؤسس آن بقراط حکیم یونانی مشهور

میباشد که در قرن پنجم قبل از میلاد تولد یافته است .

در پاریس در اولین قرن دوازدهم میلادی جوانی آبلار (۱) نام که از اقصی نقاط ایالت بریطانی بدانجا آمده بود در انباری که در کوچه فوآر واقع بود در باب علم منطق و حکمت الهی مجالسی داشت و سخنرانی میکرد . هزاران نفر از جوانان برای استماع سخنان او بدانجا میشتافتند . کشیشهایی نیز که مخالف عقاید او بودند برای مباحثه و مجاب ساختن او بدان مجالس رو آوردند و پاریس پر شد از گروه پرسر و صدائی از محصلین انگلیسی و آلمانی و ایطالیائی و سوئدی و مجارستانی و رفته رفته دارالعلم پاریس توسعه یافته حائز اهمیت فراوانی گردید . این «اونیورسیتی» در مجاورت کلیسایی واقع بود که در جزیره کوچکی در کنار رودخانه سن ساخته شده است .

در ایطالیا رهبری موسوم به گراتیان در شهر بوئونیا شروع بجمع آوری احکام و قوانین کلیسا نمود، کشیشهای جوان و اشخاص بسیاری از اطراف و اکناف و نقاط دور دست اروپا برای شنیدن اصول گراتیان به بوئونیا آمدند . این دانشجویان و مسافران تشکیل جمعیت (یا «اونیورسیتی») دادند که نگذارند صاحبان مهمانخانه ها و پانسیونها و مسافر خانهای شهر گوششان را ببرند و شالوده دارالعلم معروف بوئونیا بدین ترتیب ریخته شد . مقارن همان موقع پادشاه انگلستان هانری دوم نیز تمام دانشجویان منذهبی انگلیس را که در مالک خارج تحصیل میکردند با انگلستان باز خوانند . دسته ای از استادان دانشجویانی که از دانشگاه پاریس رانده شده بودند با انگلستان رفتند و اساس دانشگاه اوکسفورد از همان زمان ریخته شد . همچنین در سنه ۱۲۲۲ میلادی در دانشگاه بوئونیا نیز بعلت مخالفتی که بظهور رسید عده ای از استاد های ناراضی با شاگردان خود بشهر پادوا رفتند و از همان موقع این شهرداری دانشگاهی گردید که اسباب مفاخرت و مباحثات او بود . در شهر واولا دو لید در خاک اسپانیا و در گراکووی در انتهای لهستان و در شهر پواتی به در فرانسه و در شهر دوشتولته در آلمان نیز نظیر همین وقایع پیش آمد و این شهرها نیز نبوت خود دارای دارالعلم و «اونیورسیتی» گردیدند . راست است که بسیاری از دروس این معلمین و اساتید بنظر ما مردم این عهد که با لوگارتیم و قضایای هندسی سروکار پیدا کرده ایم لغوویی معنی میآید ، و لسی مقصود این است که بموجب مقدماتی که مذکور افتاد باین نتیجه برسیم و تصدیق نمائیم که قرون وسطی دوره غفلت و رکود نبوده است و نسلهای جوان آن عصر هر چند گاهی قدری ساده لوح بنظر میآیند، ولی پر جوش و خروش بودند و در راه کسب معرفت شوق و ذوق و آفری بمنصه ظهور میرسانیدند . جرعه همین عوالم و کیفیات و همین تشویش خاطر

و نارضائی بود که مشعل فروزان «رستاخیز» (رنسانس) را مشتعل ساخت .
در موقعی که پرده بروی آخرین صحنه قرون وسطی در شرف پائین آمدن بود

دانته

شخصیت یکتا و منفردی قدم بر صحنه گیتی نهاد.
مردی بود موسوم به دانته در سن ۱۲۶۵ میلادی
بدنیا آمده پدرش از علمای حقوقدان و از فقهای
شهر فلورانس و از دودمان آلای غی پری (۱)
بود و در ولایت آباء و اجدادی خود در همان
زمانی که دوست و رفیق شفیقش جیو تو (۲) سوانح
عمر قدیس فرانسوا ی آسی زی را بر بدنه کلیسای
معروف به «صلیب مقدس» نقاشی میکرد نشو و
نما یافت و وقتی بمدرسه میرفت چه بسا چشمانش
در روی سنگفرش کوچه ها به لکه های خونی
میافتاد که از زرد و خوردهای هولناکی حکایت
میکرد که بین دودسته گلف و غی بلین، که مانند
حیدری و نعمتی ایران گروهی طرفدار پاپ و دسته
دیگر هواخواه امپراطور بودند، در گرفته بود .
وقتی سن جوانی رسید او نیز مانند پدرش ملحق
بدسته گلف گردید، همانطور که یک جوان انگلیسی
هم صرفا بمناسبت اینکه پدرش از حزب (لیبرال)
یا «کنسرواتور» است عضویکی از این دو
حزب میگردد و ولی چند سالی پس از آن متوجه
گردید که اگر ایتالیا در تحت لوای یک نفر

رئیس توانائی متحد و متفق نشود ، در نتیجه اغتشاشات مستمری که از مخالفت آنهمه
شهرهای متعدد کوچک ناشی میگردد محکوم بقنا و زوال خواهد بود . لهذا بدسته
« غی بلین » ملحق گردید و امیدوار بود که در ماوراء جبال آلپ در خاک آلمان امپراطور
مقتدری پیدا خواهد شد که موجبات اتحاد ایتالیا را فراهم نموده نظم و امنیت را برقرار
خواهد ساخت و ولی افسوس که در سن ۱۳۰۲ پیروان «غی بلین» را از شهر فلورانس
بیرون کردند و دانته از آن تاریخ تا روز وفاتش که در خرابه های شهر راوفا در سن
۱۳۲۱ رخ داد ، بی وطن و سرگردان نان حامیان توانگری را خورد که چون در حق
این شاعر بینوا مهر و شفقتی نشان داده بودند اسمشان در تاریخ باقی مانده است . دانته

Alighieri (۱)

Giotto (۲)

در طول سالهای متمادی ویلانی و در بدری مکرر مجبور گردید بمناسبت کارهایی که سابقاً، در موقعی که در فلورانس رئیس حزب و سیاست مشغول بود، از سر زده بود (همان اوقاتی که چه بسا روزها در سواحل رودخانه ارنو بامید و آرزوی يك نگاه پیا تریس پورتی ناری بسیار زیبا که مرد دیگری را بهم سری اختیار کرد و دوازده سال قبل از شکست واضع حال دسته «غی بلین» در گذشت) در صدد برائت خود بر آید.

امیدها و آرزوهای دانته مبدل بیأس گردید. پس از آنکه بشهر مألوف خود بصداقت و اخلاص خدمات نمایان نموده بود بتهمت اینکه بصندوق مالیه خیانت کرده و پولهای دزدیده است اورا در مقابل محکمه فاسدی حاضر ساختند و محکوم گردید که اگر از آن پس قدم بعاك فلورانس بگذارد زنده زنده اورا بسوزانند.

دانته برای برائت ذمه خود در مقابل وجدان و معاصرین خود، در عالم خیال و تصور دنیائی خلق کرد و در آنجا قضایائی را که منجر به تبعید او گردیده بود برشته تحریر در آورد. از حرص و طمع و کینه جوئی و فسق و فجور و نفاقی سخن راند که و طعن معیوب او ابطالیای را میدان تاخت و تاز سر بازان مزدور و بیمروئی ساخته بود که در خدمت جباران شرارت پیشه بودند.

دانته حکایت روز عید فصح سال ۱۳۰۰ میلادی را برای ما نقل مینماید که در آن روز در جنگل انبوهی گم شده بود و خود را در راه تنگ و باریکی بایک پلنك و یک شیر و یک گرگ روبرو دید. تصور نمود که ساعت آخر عمر او فرا رسیده است ولی ناگهان از میان درختها وجودی نورانی ظاهر گردید و معلوم شد ویرژیل شاعر و حکیم مشهور رومی است چون دانته در عین استیصال و اضطراب متوسل بحضرت مریم و به معشوقه خود پیا تریس گردیده بود که از بالای آسمان نگران عاشق و وفا پرور خسود بوده، اورا فرستاده اند که یار و غمخوار او باشد. ویرژیل، دانته را با خود به برزخ و جهنم میبرد. از راه باریکی که مدام پائین ترمیرفت بچاه عمیقی رسیدند که شیطان ملعون در میسان یخ ابدی در قعر آن معذب است و در اطراف او معصیت کاران و گنهکاران بزرگ و خیا نتکاران و دروغگوها و کسانیکه از راه نابکاری پلیدی و نفاق و تزویر بمقام شهرت رسیده اند دست و پا میزنند. ولی قبل از آنکه بدین محل برسند دانته تمام اشخاصی را دید که در تاریخ شهر محبوبش فلورانس خوب یا بد نقشی بازی کرده بودند. امپراطورها و پاپها و شوالیه های دلیر و ربیع خوران برآه و ناله همه را دید که بعضی از آنها در قید عقوبت ابدی گرفتار بودند و برخی انتظار روزی را میکشیدند که از عذاب برزخ رهائی یافته وارد بهشت گردند.

کتاب دانته موسوم به «مسخره خدائی» کتاب عجیبی است و در واقع خلاصه تمام اعمال و افعال و احساسات ترس و بیم و آرزو و دعاها و مناجاها و راز و نیازهای مردم قرون

سیزدهم میلادی است. از آغاز تا پایان کتاب این آدم در بدر را میبینیم که از فلورانس رانده شده است و یک و تنها مدام بجلومیآید در حالیکه یأس و استیصال مانند سایه قدم بقدم دردنبال او روانند و عجب آنکه وقتی ابواب مَرک بر روی شاعر غزده قرون وسطی بسته میشود در حیات بروی کودکی باز گردید که باید او را اولین مرد عهد رستاخیز (رونسانس) بشمار آورد. نامش **فرانسیسکو پترارکا** (۱) و پسر یک نفر مستوفی حقوقدان شهر کوچک اریزو بود.

پدر **فرانسیسکو** و **دائنه** هر دو عضو یک حزب سیاسی بودند و بهمین ملاحظه او را نیز مانند **دائنه** تبعید کرده بود و **پترارکا** در شهر دیگری غیر از شهر اصلی خود **فلورانس** بدنیآ آمد. درس پانزده سالگی او را بشهر **مونپلیه** در فرانسه فرستادند تا در آنجا علم حقوق تحصیل نماید و مانند پدرش عالم حقوقدان بگردد ولی از علم حقوق خوشش نیآمد و از دغل بازی متنفر و بیزار بود و دلش میخواست شاعر و با کمال باشد و از آنجائیکه صاحب اراده آهنینی بود عاقبت نیز بآرزوی خود رسید و مرد با فضل و مشهور و شاعر بزرگی گردید. مدتی در سیروسبیاحت بود و از روی نسخه های خطی که در فلاندر و در صومعه های واقع سواحل رودخانه رن و در پاریس و لیژ ورم بدست آورد سواد و نوشت برداشت و پس ارا انجام این کار در دره کوچک و دور افتاده ای در کوههای وحشی و **لکوز** انزو و مجرد اختیار نمود. در آنجا بتحصیل و مطالعه پرداخت و طولی نکشید که بوسیله علم و دانش و اشعارش شهرت حاصل نمود و دانشگاه پاریس و پادشاه **ناپل** ازو دعوت نمودند که برای تعلیم جوانان به پاریس و **ناپل** برود. وقتی میخواست به **ناپل** برود از رم عبور کرد و اهالی شهر که اسم او را شنیده بودند و می دانستند که احیا کننده تعدادی از دانشمندان لاتینی است که نامشان تقریباً از خاطرها محو گردیده بود، او را تجلیل و تکریم فراوان نمودند در میدان معروف «فوروم» شهر امپراطوری تاج افتخار شعر و شاعری را بر سر او نهادند.

از آن پس زندگانی **پترارکا** سرتاسر همه عزت بود و احترام، چیزها و مطالبی را نوشت که مورد پسند و موافق دلخواه معاصرینش بود. مردم از مباحثات مذهبی به کلی خسته شده بودند و میگفتند **دائنه** برای همان خوب است که تا قیام و قیامت در جهنم مشغول سیر و تماشا باشد.

پترارکا غزل سرا بود و اشعار عاشقانه می سرآید و از طبیعت و از آفتاب سخن میراند و هرگز بصرافت نیافتاد از چیزهای غم افزا و محزون و اندوهناکی که ورد زبان نسل سابق بود کلمه ای بر زبان نیاورد و بهمین ملاحظه هر وقت وارد شهری میکردید مردم باستقبالش می شتافتند و پذیرائی شاهانه ازو می نمودند علی الخصوص اگر دوست جوان

خود بو کاجیو (۱) داستان سرای مشهور را هم با خود همراه میآورد که این نیز خود بر شادی و نشاط مستقبلین میافزود و پترارکا و بو کاجیو هر دو مردان عهد خود بودند یعنی کنجکا و علم دوست و کتابخوان. کتابخانههای پر گرد و غبار را با امید اینکه نسخه خطی از آثار ویرژیل و اووید و لویو کریس یا شاعر رومی قدیمی دیگری کشف نمایند زیرو و میگردند. گرچه مسیحی بودند و اعتقادات دینی آنها سست تر از دیگران نبود ولی با اسم اینکه محکوم بمرگ و فنا هستیم خود را عبوس و ترش و تلخ نشان نمیدادند و لباسهای کثیف بر تن نمیکردند. زندگانی خوب و شیرین بود و مردم میخواستند زنده باشند و از موهبت های زندگی برخوردار شوند. در آن زمان اگر کسی زمین را حفر میکرد مجسمه های قدیمی زیبا و ظروف و گلدانهای شکلی پیدا می کرد و آثار خرابهای عمارات و ابنیه قدیم را که بدست مردم بزرگترین امپراطوری دنیا (همان امپراطوری که هزار سال تمام بر جهان و جهانیان سلطنت کرده بود) ساخته شده بود کشف مینمود. اینها تمام آثار مردمی نیرومند و ثروتمند و زیبا بود چنانکه مجسمه امپراطور اوگوستوس بهترین شاهد این ادعاست. چیزی که هست چون مسیحی نبودند به عقیده مردم آن زمان راه بهشت بر آنها مسدود بود و فقط شاید میتوانستند در آن دنیا در برزخ بسر ببرند، در همانجائی که دانه بسروقتشان رفته بود.

سابقاً کسی اینگونه اندیشه ها بخود راه نمیداد. کسی که طالعش یار بود و در شهرم قدیم زندگی کرده بود چنان بود که در بهشت زندگی کرده باشد. حالا که پس از مرگ بازگشتی نیست خوش باشیم. مردم شهرهای کوچک ایتالیا در آن کوچه های پر پیچ و خم کم کم بدینسان فکرمی کردند.

ما هنوز جوش و خروش مردم را در موقع اختراع دوچرخه و اتومبیل فراموش نکرده ایم. وقتی دوچرخه بیاز آمد مردمی که آباء و اجدادشان هزاران سال با پای پیاده و یا با اسب و قاطر و هزار دردسرم رارت خود را از نقطه ای بنقطه دیگر رسانده بودند از مشاهده دوچرخه که با آن تپه و ماهور را میتوان سرعت طی نمود، چیزی نمانده بود دیوانه بشوند، چندی پس از آن يك نفر مکانیک درشکه ای ساخت که بسوسيله «موتور» حرکت می نمود. برتری این درشکه بر دوچرخه این بود که احتیاجی بیازدن نداشت. همیقدر که سوار بر آن می شد و چند قطره روغن مصرف میداشت درشکه بهر کت میآمد. از آن پس هر کسی درصدد برآمد يك درشکه موتور دار داشته باشد و دیگر کلمات «رولز رویس» و «فورد» و «بنزین» و «کاربوراتور» ورد زبان کوچک و بزرگ گردید. مهندسینی با امید کشف منابع جدید نفت در اطراف دنیا بنای تکاپور گذاشتند.

جنگ‌های سوماترا و کنگو برای بدست آوردن کائوتچو مورد استفاده قرار گرفت. نفت و کائوتچو چنان گرانها گردید که ملتهادر راه تحصیل آن بایکدیگر بنای جنگ و خونریزی را گذاشتند. امروز دیگر جنون اتوموبیل سرتاسر دنیا را فرا گرفته است چنانکه کودکان پیش از آنکه کلمات «پاپا» و «مامان» را تلفظ کنند بسا کلمه «اتو» زبان باز می‌کنند.

در قرن چهاردهم میلادی اشیاء و مجسمه‌های بسیار زیبایی که در خاک ایتالیا از زیر خاک امپراطوری قدیم بیرون آمد اسباب شگفتی میتوان گفت جنون عمومی کوچک و بزرگ گردید. طولی نکشید که این جنون باروبای غربی نیز سرایت نمود. وقتی نسخه خطی کتابی پیدا میشد مردم جشن می‌گرفتند. اگر یک نفر صرفی و نحوی کتابسی در این رشته تألیف مینمود، همانقدر که امروز اگر مهندسی بساختن موتور سازه‌ای کامیاب گردد عزیز و محترم میشود، در نزد مردم دارای احترام و اعتبار میگردد. مردمان فاضل و دانشمند که پشت پا بمباحث پرپیچ و خم فقهی زده، مته بغشغاش زدن را در مسائل غامض رها ساخته اوقات و قوای خود را بتحقیقات و تتبعات مفید در باب انسان و نوع انسان مصروف می‌داشتند، بیشتر مورد احترام و توجه هموطنانشان قرار می‌گرفتند تا که مثلاً جزایر آدمخوران کارائیت را کشف می‌نمود. در ضمن این جنبش معنوی عظیم حادثه دیگری نیز رخ داد که کمک زیادی بترویج آثار حکمای متقدمین و مؤلفین سلف نمود. باین معنی که ترکها از نوبنای هجوم و حمله را باروبا نهاده بودند و قسطنطنیه که بایتخت بقایای امپراطوری روم بود در تحت تهدید قرار گرفته بود، در سنه ۱۳۹۳ میلادی امپراطور روم شرقی مانوئل پالی ژو لوک یکنفر ایلجی بنام امانوئل کریزو لور بمغرب زمین فرستاد که وخامت اوضاع امپراطوری شرق را باطلاع رسانده طلب یاری نماید. این یاری هرگز به قسطنطنیه نرسید. کاتولیکهای روم غربی خوشدل بودند که کاتولیکهای یونانی روم شرقی که در نظر آنها کفاری بیش نبودند بسزای خود برسند. اما اگر اروپای غربی علاقه‌ای نسبت بسرنوشت شوم بیزانس نشان نمیداد برعکس تعلق خاطر فراوانی یونانیان قدیمی که پنج قرن پس از جنگ قروا (۱) شهر بوسفور را بنا نموده بودند ابراز می‌داشتند و برای مطالعه آثار ارسطو و هومر و افلاطون زبان یونانی تحصیل می‌کرد. زبان یونانی را نیز چون نه کتاب داشتند نه صرف و نحو و نه مدرس بطرز خوبی نمی‌آموختند. قضات و اعضای دستگاه دادگستری شهر فلورانس از آمدن کریزو لور خبردار شدند. در آن موقع اهالی شهر فلورانس رغبت غربی بفرافرفتن زبان یونانی نشان می‌دادند و پیش خود فکر کردند چه خوب می‌شد اگر کریزو لور به فلورانس می‌آمد و زبان ارسطو

را بآنها می آموخت. گریز و فلور آمد و مشغول تدریس زبان یونانی گردید و القابسا و گامای الفبای یونانی را بصددها جوانان پر جوش و خروشی که بگدائی هم شده بودند خود را از اطراف به فلورانس میرسانیدند یاد داد. چه بسا این جوانان در سرتوپیله ها و پیغوله ها منزل داشتند ولی خوشدل بودند که بتحصیل زبان یونانی مشغولند و شب را بصرف کردن فعلهای مشکل زبان یونانی میگذرانند و کم کم انیس و مونشان آثار سوفوکلسی و هومر خواهد گردید. در همان اوقات مفسرین پیرو سالخورده بسا ز همان فقه کهنه و پوسیده را درس میدادند و سرگرم تعبیر و تاویل اسرار و رموز تورات بودند و متون درهم و برهم یونانی و عربی و اندلسی و لاتینی ارسطو را تفسیر میکردند. این مفسرین از وضع جدید در ابتدا ناراضی بودند و رفته رفته سخت خشمگین گردیدند. جوانان طالارهای درس دانشگاهها را گذاشته دور یک نفر مدعی دانشمند جنون پیشه ای جمع شدند و سخنان کفرآمیز او را در باب رستاخیز جدید تمدن آویز گوش خود میساختند. مفسرین رسماً بنای تعرض را گذاشتند و بمقامات صالحه مراجعه نمودند. اما سوت و صفیر برای اسبی که تشنه نباشد بی حاصل است و مردم را نمیتوان مجبور نمود بسخنیانی که مورد پسند و قبولشان نیست گوش بدهند. مفسرین درسگرهای خود قدم بقدم عقب نشینی میکردند. گاهی نیز با متعصبانی که، چون بوی نشاط بدماغشان نرسیده بود دشمن هر جاندار با نشاطی بودند هم آواز میگردیدند و مزه فتح و فیروزی گذرانی را می چشیدند. در شهر فلورانس جنگ و نبرد بین تازه و کهنه شدت و افری یافت. کشیشی از طبقه دو هینیکی با چهره تیره که دشمن صلیبی زیبایی و زیبا پرستی بود سر کرده قشون نیم شکست خورده کهنه پرستان قرون وسطایی گردید. شخص سرسختی بود و برسختی هر چه تا متر جنگید. هر روز غرش صدایش در صحنه کلیسای سانتا ماریا دل فیوری می پیچید و تهدید و وعید غضب آسمانی را بگوش مردم و حشمت زده میرسانید. میگفت «توبه بکنید از عصیان و کفران و از این هوی و هوسی که شمارا بسوی لذایند دنیوی دور از حریم مقدس الهی میکشاند توبه و انابه نمائید.» میگفت صداهائی از عالم والا بگوشش میرسد و شمشیرهای بران و فروزانی میبیند که مانند برق در آسمان میدرخشد. بگوید کان میگفت هان مبادا مانند بد رانتان از راه راست منحرف شده به ضلالت و هلاکت گرفتار آئید. از جوانان با اخلاص و حمیت «گارد» مخصوص درست کرد که میگفت در خدمت خدا هستند و خود را پیغمبر آنان خواند. عاقبت روزی رسید که اهالی فلورانس را ترس و وحشت فرا گرفت و در تحت تاثیر سخنان او قول و وعده دادند که توبه کنند و دیگر گرد علاقه شوم و کفر آمیز خود نسبت بآثار زیبا نگرند و هوی و هوس دنیوی را ازدل و سر بیرون سازند و در دنباله همین قول و وعده کتابها و مجسمه ها و نقاشیهای خود را در میدان جمع آوردند و در حالیکه میخواندند و میرقصیدند

کشیش مزبور موسوم به ساوونارول بامشعلی که در دست داشت تمام آن ذخایر هنری را آتش زده تبدیل بخاکستر نمود .

ولی بمحض اینکه این خاکستر سر شد مردم فلورانس چشمشان باز گردیده فهمیدند چه ذخایری را از دست داده اند . این مرد متعصب تمام آنچه را در نزد آنها از همه چیز عزیز تر و گران بها تر بود طعمه آتش نموده بود . آنگاه او را دشمنی داشتند و در زندانش انداخته سخت شکنجه اش نمودند تا مگر از کرده خود پشیمان گردد . ولی پشیمان نشد و استقامت ورزید . مرد با ایمانی بود و هر آنچه کرده بود از روی ایمان و عقیده کرده بود . اعتقاد کامل داشت که باید بدی را از ریشه کند و آنچه را مایه ضلالت مردم است بآتش سوزانید . عشق و علاقه مردم بآثار کفر و لعاد اعم از کتاب یا نقاشی و مجسمه در نظر این فرزند صدیق و اخلاصمند کلیسا مایه کفر و ضلالت بود و میگفت همه را باید سوزانید و از میان برد . ولی تنها بود و مدافع چیزی بود که دوره اش سپری شده و تعلق بگذشته داشت . نه تنها پاپ روم کمترین اقدامی در راه استخلاص او ننمود ، بلکه برعکس با اقدام مردم فلورانس که با رقص و ساز و آواز ساوونارول را بحال زار بدار کشیدند و جسدش را آتش زدند ، روی موافقت نشان داد .

این قضایا اجتناب ناپذیر بود . اگر ساوونارول در قرن یازدهم ظهور کرده بود از مشاهیر عالم و مورد تعظیم و احترام عالمیان میگردید در صورتیکه در قرن شانزدهم وی در راه مقصودی جنگید که محال بود منجر بشکست نگردد . روزی که پاپ طرفدار علم و فضل و هنر گردید و کاخ معروف پایها موسوم به واتیکان بصورت مهمترین موزه آثار باستانی روم و یونان درآمد همان روز فاتحه قرون وسطی یکبارہ خوانده شد .

عصر تجلیات

در بیان آنکه مردم احتیاج پیدا کردند که لذایذ حیاتی تازه یافته خود را به بیان درآورند و بوسیله شعر و مجسمه و نقاشی و معماری و کتابائی که بچاپ میرسانند نشاط درونی خود را ظاهر سازند

در سنه ۱۴۷۱ پیرمرد مؤمن و مقدس نود و دو ساله ای که هفتاد و دو سال از عمر خود را در پس دیوارهای صومعه ای واقع در کوه سنت آگنس در نزدیکی شهر قشنک و قدیمی زوول (از جمله شهرهایی که چنانکه گذشت با اسم هانزا باهم متحد شده بودند) در ساحل رودخانه ایزل گذرانده بود وفات نمود. معروف بود به برادر طوماس و از آنجائی که در شهر کمپن (۱) بدنیا آمده بود او را طوماس آکمپیس میخواندند. او را در سن دوازده سالگی بشهر دوتتر فرستاده بودند چرنکه گرهارد گروت (۲) نام دانشمند معروفی از دانشگاه پاریس و کولونی و پرائه که واعظ دوره گرد مشهوری گردیده بود انجمن مذهبی «برادران حیات اشتراکی» را در آنجا تاسیس نموده بود. این برادران اشخاص ساده سلیم و پاکدامنی بودند که میخواستند بطرز حواریون حضرت مسیح و بر طبق اصول تقدس و پاکی زندگانی نمایند و مانند نجاران و بناها و سنگتراشان از کدیمین و عرق جبین خود نانی حلال بخورند. مدرسه ممتازی باز کرده بودند و در آنجا باطفال فقیر و فقرا تعلیمات مقدسین کلیسای مسیح را میآموختند. در همین مدرسه بود که طوماس کوچولوی ما صرف کردن افعال لاتینی و نسخه برداری از روی کتابهای خطی را فرا گرفته بود. آنگاه خود را وقف کلیسا ساخته کشیش شده بود و کتابهای معدود خود را در بقیچه ای بسته با خود به زوول برد و در آنجا وارد صومعه شده در حجره خود را بروی دنیای پرمهمه و سرتاسر قیل و قال که

Kempen (۱)

Gerhard groot (۲)

مورد پسند او نبود فرو بست و شکر پروردگار را بجا آورد که او را از چنین نعمتی برخوردار ساخته است .

ژان هوس

طوماس در عهدی زندگی میکرد که سرتاسر همه گیرودار و عذاب و مرگهای ناگهانی بود. در اروپای مرکزی مرید ها و معتقدین اخلاصمند ژان هوس (۱) از اهالی بوهم که رفیق شفیق و دوست و فاپرور مصلح مذهبی معروف انگلیسی جون او یکلیف (۲) بود بانتقام خون قطب و مدارشان مشغول جنگ خونین گردیده بودند .

تفصیل این قضیه آنکه > مجمع مذهبی کونستانس ژان هوس را دعوت کرده بود که بسویس بیاید و عقاید و نظریات مذهبی خود را در مقابل پاپ و امپراطور ویست و سه مطران و سی و سه اسقف درجه اول و دوم و یکصد و پنجاه کشیش و بیشتر از صدتن از شاهزادگان و دوک ها که برای اصلاح مذهب مسیح مجمع داشتند بیان نماید و برای آمدن و رفتن به او گذرنامه مخصوص داده بودند که دال بر آزادی او بود ولی بامر مجمع او را بدار آویختند و به آتش سوزاندند .

در مغرب اروپا فرانسویها پس از آنکه صد سال بقصد بیرون کردن انگلیسها از مملکتشان جنگیده بودند ناگهان بطرزی معجز آسا دختری بنام ژان دارک ظهور نمود و وطن و هموطنان خود را رهائی بخشید، ولی بمحض اینکه این جنگ دور و دراز پایان رسید در میان فرانسه و بورگونی بمنظور کسب تقدم و برتری در اروپای غربی آتش مخاصمت بسیار شدیدی مشتعل گردید .

در جنوب اروپا پاپی که مقیم رم بود بر جان و روان پاپ دیگری که ساکن شهر آوین یون در جنوب فرانسه بود لعنت و نفرین میفرستاد و پاپ آوین یون نیز جوابش را با همان زبان میداد . در مشرق زمین آخرین سنگرهای امپراطوری شرق راتر کها درهم می شکستند و روسها برای آزادی از قید اسارت و حکومت تاتارها بنای جهاد را برضد آنها نهاده بودند . در همان اوقات اخی طوماس در گوشه حجره خود خزیده بود و

Zeàn Huss (۱)

Zohn Wycliffe (۲)

همه هیچک ازین جنگها و خونریزی ها و بلواها سکوش نمیرسید و با افکار و اندیشه ها و کتابهای خود عالم خوشی داشت .

رازو نیازهای خود را با خدای خود در کتابی باسم «اقتدای بمسیح» جمع آوری نمود و امروز هیچ کتابی در عالم با اندازه این کتاب بزبانهای مختلف بترجمه نرسیده است و بقدر تورات و انجیل خواننده دارد . «کتاب اقتدای به مسیح» در زندگانی کروهرا مردم تاثیر بسیار عمیق داشته و دارد در صورتیکه مؤلف آن کشیش ساده ای بیش نبوده که «ایده آل» و غایت آرزویش این بود که «بتواند آسوده و بیصدا ایام خود را در گوشه ای با کتاب کوچکی بسربرد» (۱)

اخی طوماس ساده دل و بهترین مظهر آرزومندیها و «ایده آل» مردم قرون وسطی است . وقتی تجلیات نیرومند عصر رستاخیز از هر سو قرون وسطی را در میان گرفته مورد حملات خود قرار داد و اشخاص نو طلب روشنی خواه و روشنفکر با آواز بلند ظهور

کتابهای چاپی و کتابهای خطی

و طلوع عهد نورا مبارکباد میگفتند قرون وسطی تمام قوا و نیروی خود را برای استقامت و افسین بخود خواند . دردیرها و صومعه ها اصلاحاتی بعمل آوردند . کشیشها و راهبها

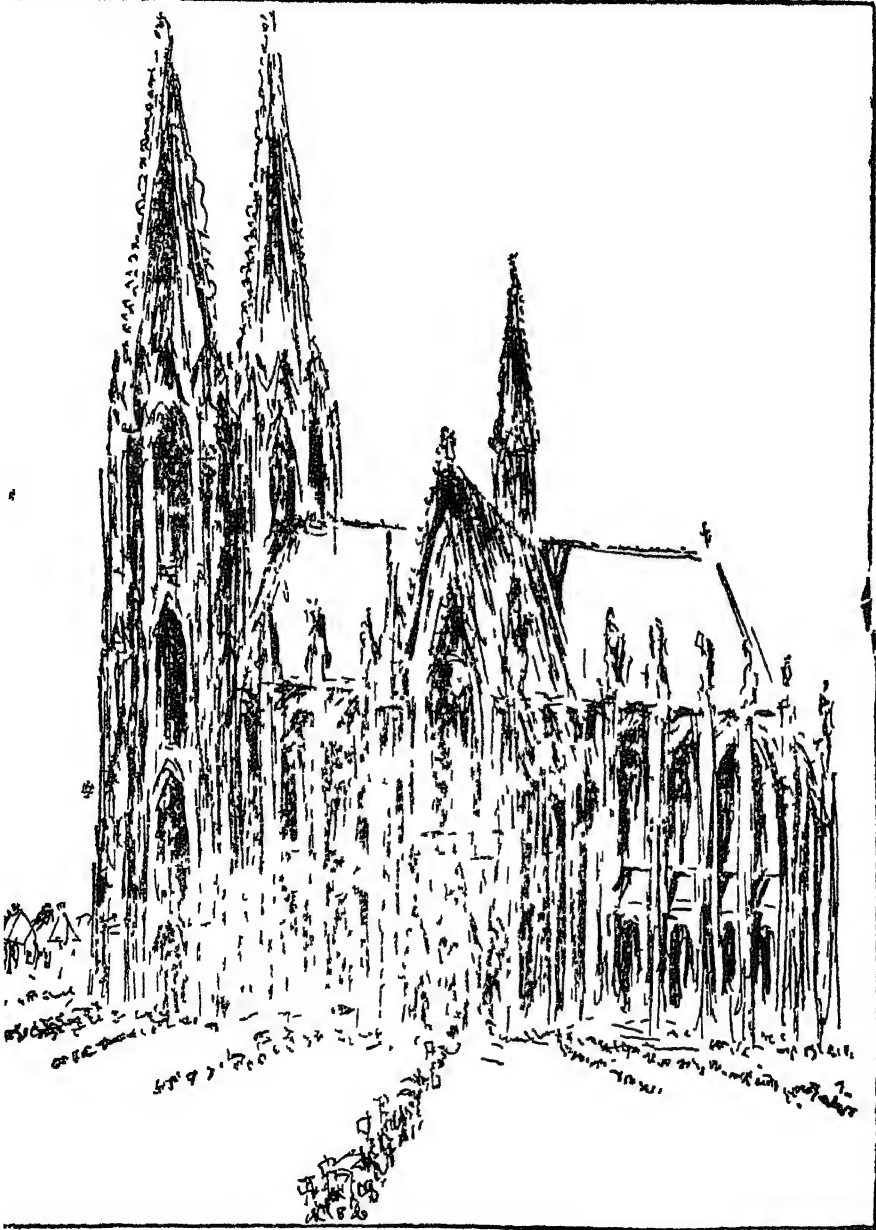
(۱) بقول حافظ خوانان که صد سال پیش از مؤلف «کتاب اقتدای بمسیح» میزیسته است «فراغنی و کتابی و گوشه چمنی» (مترجم)

از جمع آوری مال و ثروت و زندگانی با شکوه و جلال صرف نظر کردند. اشخاص درست و پاکدل که چشم بصیرتشان باز بود و آتیه را میدیدند در صدد برآمدن که سرمشق گردیده بوسیله زندگانی پاک و بی غل و غش و خداپرستانه خود مردم را راستی و درستی دعوت نمایند و راه تسلیم و رضا را در مقابل مشیت الهی بدانها بنمایند. کوشش و مجاهداتشان بجای نرسید. گوش مردم دنیای نو شنوای اینگونه بیانات و راهنماییها نبود. دوره مشاهده و مراقبه و صحت و سکوت سپری شده و عصر کار و عمل و تحقق آغاز گردیده بود.

مقصود من از اینکه میگویم «رنسانس» دوره تجلیات و ازقوه بفعل رسیدن امور و نیات بود این است که مردم آن عهد دیگر حاضر نبودند بی چون و چرا اوامر و تعلیمات پاپ و امپراطور را در باب رفتار و پندار خود بپذیرند. مردم میخواستند سوار بر اسب خود باشند و در صحنه حیات نقشی را که بمهده دارند خود بنفسه ایفا نمایند و از اینرو خواستند مافی الضمیر خود را بیان سازند و بافکار و احساسات خود جامعه تحقق پیوشانند وقتی که کسی مانند مورخ معروف فلورانس موسوم به نیکولو ماکیاولی (۱) توجه خود را معطوف بامور حکومت و سلطنت میداشت، دست بکار تألیف میزد و عقاید و نظریاتش را در کتابهای خود بیان می نمود. اگر اتفاقاً اهل قلم نبود و نقاش خلق شده بود همین افکار و عقاید را بوسیله خطهای موزون و رنگهای دلپذیر نشان میداد و پرده‌هایی میساخت از نوع پرده‌هایی که موجب شهرت عالمگیری نقاشان بزرگی از قبیل جیوتو و فرانتلیکا و رافائل و صدها نقاشان دیگری گردیده، که هر کس عشقی به نقاشی دارد و خواسته جمال و زیبایی را بوسیله رنگ و خط و ترسیم بیان نماید با آنها آشنائی دارد نام آنها را بیزرگی میبرد.

اگر احیاناً این عشق بخطوط و رنگها با شوق و ذوق بمکایک توام میگردید وجودی مانند لیوناردو دوینچی پیدا میگردید که هم نقاشی میکرد و هم با بالونها و ماشینهای پرنده تجربیات فنی بعمل می آورد و هم اراضی با تالاقی جلگه های لومباردی را میخشکانید و هم از راه نقاشی و مجسمه سازی و هم بوسیله اختراعات غریب و عجیب در زمینه مکانیک و آبیاری علاقمندی و عشق و شوق خود را بالنسبه بتمام آنچه در میان زمین و آسمان خلق شده است مشهود میساخت.

وقتی شخصی بایک دنیا نیرو مثل هیکل آثر میدید که قلم مو و تخته ریک نقاشی برای دست توانای اوزیاد سبک و ناچیز است آنها را بکناری انداخته بمجسمه سازی و معماری میپرداخت و از قطعات عظیم سنگ مرمر موجودات شگرف بیرون میآورد و به ترسیم نقشه های کلیسای بزرگ پطروس مقدس در شهر رم مشغول میگردید که

کلیسای بزرگ

ارجند ترین مظهر مرئی و مشهود افتخارات کلیسای مطهر و فیروز مسیحیت
شمار میآید .

سرتاسر ایتالیا و اندکی پس از آن سرتاسر خاک اروپا پر از اشخاصی گردید از
زن و مرد که خیال و آرزوی در زندگانی نداشتند مگر اینکه چیزی بدخایر حسن و جمال
و علم و معرفت و حکمت بیفزایند . در شهر ماینس در خاک آلمان شخصی موسوم به
یوهان زوم گنزه فلایش (۱) و معروف به یوهان گوتم برک (۲) اختراعی
کرده بود که بوسیله آن ممکن بود در یکبار از کتانی چندین نسخه رونوشت کود یعنی
با اختراع چاپ کامیاب گردیده بود . بجای حروف چوبی که تا آنوقت معمول بود و
بایستی یکی یکی جابجا کرد حروف تازه ای از قلع و سرب درست کرد که بشت سر هم
می چیدند و برای چاپ کردن کلمات و سطور صفحات بکار میبردند . ولی اندکی پس
از آن چاپ ماشینی را اختراع کردند، اما گوتم برک در مقابل محکمه محکوم گردید
و ورشکست و خانه خراب شد و هر چند که خودش در نهایت فقر و استیصال زندگانی را
بدرود گفت اختراعش باقی ماند.

چندی پس از آن آلدوس نام در شهر ونیز و اتی بن نام در پاریس و پلان تن
در شهر آنورس و فرو بن در شهر بال کتابهای اساتید بزرگ و ارباب دانش قدیم را
با حروفی که به حروف گوتیک معروف است و همان است که گوتم برک اولین بار تورات
را با آن بچاپ رسانده بود و همچنین با حروف یونانی و عبری و ایتالیائی که هنوز هم ما
کتابهای خودمان را با آن حروف بچاپ میرسانیم بطبع رسانده منتشر ساختند

آن زمانی که درس و تحصیل انحصار بدسته معدودی از اشخاص ممتاز داشت سپری
گردید و از روزی که الزه ویر در شهر هارلم کتابهارا بطوری بچاپ رسانید که ارزان
در دسترس تمام مردم بود دیگر بهانه ای برای جاهل و بیسواد ماندن باقی نماند . آنوقت
بود که ارسطو و افلاطون و ویژیل و هوراس و پلینوس و تمام بزرگان قدیمی
علم و ادب و حکمت بقیمت ارزانی انیس و مونس و همدم و همزبان اشخاصی گردیدند که جنبش
و رستاخیز معنوی آنها را ارقید و بندجمل رهائی بخشیده و همه در مقابل کتاب چاپی و
مطبوع مساوی و برابر ساخته بود .

کشفیات بزرگ

در میان آنکه وقتی مردم اروپا سد و بندهای پرفشار زندگی قرون
و ساطنی را درهم شکستند صفحه اروپا را برای جولان خود تنك
دیدند و در صدد برآمدند که راهها را برای رفت و آمد با ممالك
دور دست و بیگانه بکشایند و دوره سیروسیاختهای بزرگ و کشفیات
عمده آغاز گردید

جنگهای صلیبی برای مردم اروپا حکم مدرسه ای را داشت که نخستین بار
راه و رسم مسافرت و سیروسیاختها را با اروپائیان آموخت ولی عده کسانی که بجرئت
و جسارت قدم از راه معمولی که مسافرا از ونیز به یافا میرسانید بیرون نهادند بسیار
قلیل بود . در قرن سیزدهم میلادی برادرانی موسوم به پولو که از بازرگانان اهل
ونیز بودند بقصد جهانگردی دل بدریا زدند و خود را بصحرای مغولستان رسانیدند و
پس از عبور از کوههای مرتفعی که در نظر آنها ببلندی زمین تا کره ماه بود بدر بار
خاقان کاتی (ختا) (۱) که فقور چین بود رسیدند پسریکی از این پولوها موسوم به
مارکو در باب مسافرت و مشاهدات بیست ساله آنها کتابی نوشته بود . مندرجات این
کتاب و مثلاً آنچه در باب جزیره شکفت آمیز «زیپانگو» گفته بود اسباب تعجب و
شکفت مردم گردید . «زیپانگو» در آن عهد در زبان ایتالیایی بمعنی ژاپن بود بسیاری
از اشخاص دلشان میخواست خود را بدین سرزمینهای پر زروسیم رسانیده و ثروت مند
بر گردند اما مسافرت بقدری دور و دراز و خطرناك بود که کمتر کسی جرئت اقدام داشت .
مسافرت از راه دریا امکان پذیر بود ولی مردم قرون وسطی بجهاتی چند رغبتی
بمسافرت با کشتی نداشتند . اولاً کشتیها خیلی کوچک بودند چنانکه کشتیهایی که ماژلان
سیاحت مشهور چند ساله خود را بدور دنیا بسا آن ها نمود از بار کشتیهایی که

(۱) Cathay همان ختای ما ایرانیان است. (ختا و ختن) (مترجم)

در رودخانه در رفت و آمدند بزرگتر نبوده هر کشتی قوه حمل بیست الی پنجاه نفر بیشتر نداشت و مسافری در حیره های کثیف و تنگ زندگی میکردند که از بس سقفش کوتاه بود نمیتوانستند ایستاده راه بروند و اغلب از بس دریا منقلب بود نمیتوانستند طبع بکنند. مردم قرون وسطی طریقه خیساندن ماهی را نکه و خشکاندن آنرا میدانستند ولی هنوز با استعمال قوطی های «کنسرو» آشنا نشده بودند و از اینرو همینکه کشتی از ساحل دور میشد دیگر سبزیجات تازه دسترسی نداشتند و طولی نمیکشید که آب شیرین در پیتها و چلیکها فاسد میشد و مزه چوب پوسیده و زنکار می گرفت و کرم و خاکی در آن تولید میکردند. مردم قرون وسطی از وجود میکروب بکلی بی خبر بودند. روجر بایکون (۱) راهب دانشمند قرن سیزدهم با احتمال قوی تصور وجود آنرا نموده بود ولی از این کشف خود با هیچکس کلمه ای بزبان نیاورد و دوسر آنرا برای خود نگاهداشت. ملوانان بیخبر از آن آب فاسد مینوشیدند و چه بسا اتفاق می افتاد که تمام آنها بمرض حصه مبتلا گردیده تلف میشدند. متوفیات در کشتیها در زمان این سیروس یا حتهای دوره نخستین وحشت انگیز بود. از دویست ملوانی که در سنه ۱۵۱۹ از موطن خود بدنبال هاژلان بسیاحت مشهور دور دنیا پراه افتادند تنها هیجده نفرشان زنده باسپانیا برگشتند تا قرن هفدهم میلادی که کم کم روابط و معاملات تجارتی بن اروپای غربی و هندوستان وسعت زیادی یافته بود باز چهل درصد متوفیات ملوانان در طی مسافرتی از آمستردام تا بطاویه خیلی معقول و معمولی بنظر می آمد. بیشتر ملوانان از مرض اسقربوط تلف میشدند. اسقربوط مرضی بود که در نتیجه نخوردن سبزیجات تازه عارض میشود و لثه دندان را خراب و خون را فاسد می سازد و عاقبت در نتیجه بی خونی موجب هلاکت مریض میگردد.

با اینوصف معلوم است که طبقات مختلف «بورژوازی» رغبتی بمسافرت در روی آب نداشتند و بهمین ملاحظه ملوانانی که بدنبال هاژلان و کریستوف کولومب و اسکودوگاما بکشفیات بسیار بزرگ نایل گردیدند بلااستثنا همه اشخاصی از زندان گریخته و قاتل و دزدان فراری و گرسنه بودند.

این سیاحان بزرگ بدون شك از حیث جرئت و تهور مستحق تحسین و تکریم ما هستند علی الخصوص که چشمداشتی باجرو پاداش نداشتند و با چنان مشکلات بزرگی مواجه بودند که تصور آن برای مردم امروز، که دردنیای امن و امان و در محیط مرفهی زندگانی میکنند، امکان پذیر نیست، عموماً آب وارد کشتیها و اسباب و لوازشان نا کافی و مختصر بود. از اواسط قرن سیزدهم میلادی ببعد دریا نوردان دارای يك يوم قطب نمائی شده بودند که از راه عربستان و بوسیله صلیبیان از خاک چین بدست آن ها

رسیده بود . اما نقشه های جغرافیائی مغلوط و ناقص بود و سیاحان با توکل بغداد و ندو اطمینان بفرست فطری خود بروی دریا روان میشدند . اگر طالعشان یار بود پس از دوسه سالی بازروی وطن را میدیدند ولی چه بسا اتفاق میافتاد که آب استخوانشان را برخاک ساحل بی نام و نشانی که پای آدمیزاد هرگز بدانجا نرسیده بود میانداخت . اما این اشخاص پیشروان حقیقی بودند و مانند هر پیشروی از خطر و اشکالات رو برگردان

مار کو پولو

نبودند . زندگی در نظر آنها حادثه و واقعه خطرناک ولی پرافتخاری بود و همینکه چشمشان از دور بساحل تازه و نامعلومی میافتاد و یا خود را بروی آب آرام دریائی می یافتند که از اول خلقت دنیا تا بدان روز احدی از آن خبری نداده بود ، رنج و درد و تشنگی و گرسنگی و خستگی را فراموش میکردند .

داستان این کشفیات نخستین بقدری دلچسب است که بازیکمرتبه دیگر آرزو میکنم ای کاش کتابی در هزار صفحه در آن باب برشته تحریر در میآوردم . چنین داستانی بساید بطرزوسبک نقاشیهای رامبراند نوشته شود یعنی قسمتهای مهم را در زیر فروغ تابانی آورده و مابقی درسایه و روشن تنها بوسیله خطوط مختصری نشان داد .

نباید فراموش نمود که سیاحان و دریا نوردان قرن چهاردهم و پانزدهم تنها يك مقصود داشتند و آن عبارت بود از کشف راه مطمئن بکشور گانه یعنی چین و بجزیره زیپانگو یعنی ژاپن و بآن مجمع الجزایر اسرار آمیزی که ادویه جات درخاکش میرومید

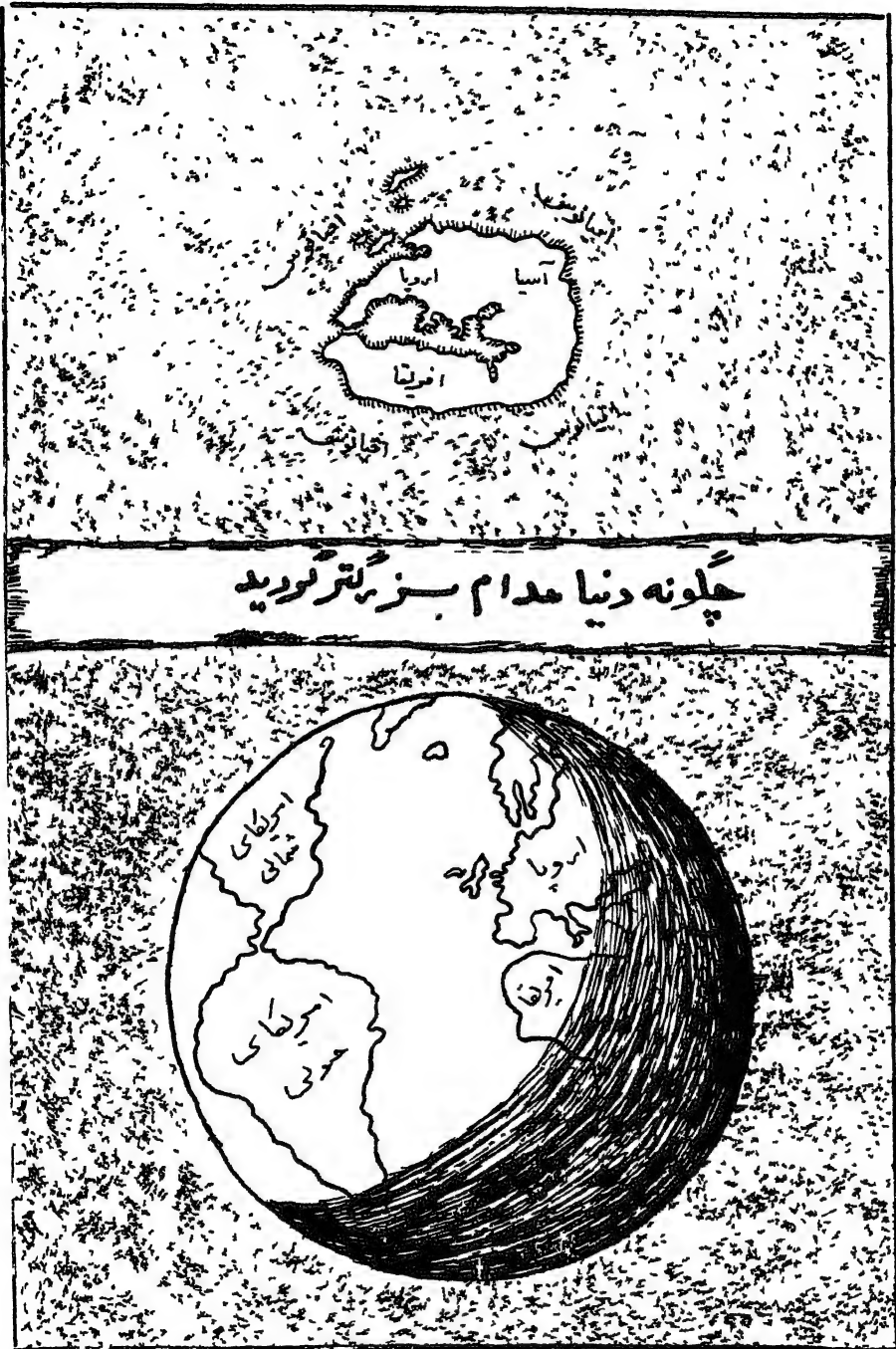
و مردم قرون وسطی از زمان جنگهای صلیبی با آن آشنا شده رغبت و احتیاج فراوانی بدان داشتند . چون نباید فراموش نمود که قبل از آن تاریخ گوشت و ماهی بدون ادویه زود فاسد میشد خاصه که یخچالهای برقی هنوز اختراع نشده بود و خوردن چنان گوشتی یا ماهی مانده ای بدون فلفل و جوز هندی غیر ممکن بود .

مردم و نیز وژن در دریای مدیترانه بزرگترین دریا نوردان آن عهد بودند ، ولی کشف سواحل اقیانوس اطلس بدست پرتغالیها بعمل آمد و افتخار این کشف با مستحقان عاید آنها گردید . در آن زمان آنش وطن پرستی که در تماس با عربها در نهاد مردم اسپانیا و پرتغال روشن شده بود شعله ور بود . این قبیل ذوق و شوقها و «انرژی» ها احتیاج بظهور و بروز دارد و برای ظاهر شدن در پی موقع مناسب می گردند . در قرن سیزدهم پادشاه پرتغال موسوم به *الفونس سوم* بر کشور *الگارو* که در جنوب غربی شبه جزیره اسپانیا واقع است دست یافته آن را *بغاک* خود ملحق ساخته بود . يك قرن پس از آن پرتغالیها بر ضد مسلمانان برخاستند و از تنگه جبل الطارق گذشته شهر *رژو* تا را که در مقابل شهر عربی *تعارفه* واقع است (تعارفه لغتی است عربی و کلمه تاريف در زبانهای اروپائی از آن آمده است) پایتخت مستعمره جدید پرتغال گردید .

اکنون دیگر راه بروی سیاحان و دریانوردان گشوده بود . در سال ۱۴۱۵ میلادی شاهزاده *هانری* مشهور به *هانری دریانورد* که پسر *ژان اول* پادشاه پرتغال فیلیپا دختر *ژان دو گونت* بود بقصد سیاحت در قسمت شمال غربی آفریقا با تدارکات و نظم و ترتیبی هر چه تمامتر بتهیة کار مشغول گردید . تا آن زمان تنها مردم فنیقیه و نورمانها تا بدان سرزمین رانده بودند و معتقد بودند که تعلق بآدم وحشی و پشمالویی دارد که امروز ما او را «گوریلا» می خوانیم و نوعی از میمونهای بسیار تنومند و قوی میباشد . نوبت بنوبت شاهزاده *هانری* و ناخدایان کشتیهایش جزایر قناری را کشف نمودند

و جزیره *مادر* را که يك قرن پیش از آن يك کشتی ژنی بدانجا رسیده و مورد پذیرائی اهالی آنجا واقع گردیده بود دوباره پیدا کردند و نقشه صحیح و معتبری از جزایر *آسور* که پرتغالیها و اسپانیولیها در آن باب معلومات بسیار مبهمی داشتند برداشتند و بمصب رودخانه *سنگال* رسیده اجمالا بتمشای آن پرداختند و تصور کردند مصب غربی رودخانه نیل است و سپس در اواسط قرن پانزدهم به *گاپ ور* (دماغه سبز) که او را دماغه جزایر *الخضراء* هم میخوانند رسیدند و این همان دماغه ایست که در وسط راه بین ساحل آفریقا و خاک برزیل واقع میباشد .

هانری که در *طریقه* معروف به «*طریقه مسیح*» سمت «استاد بزرگ» داشت به این سیاحتها و دریانوردی در اقیانوس قانع نبود . باید دانست که «*طریقه مسیح*» در پرتغال دنباله *طریقه* مشهور «*تامپلیه*» ها بود که پاپ روم موسوم به *کلمان پنجم* آنرا

چگونه دنیا مدام بزرگتر شود

چگونه دنیا بسط مییافت

در سنه ۱۳۱۲ بنا بدرخواست پادشاه فرانسه فلیپ زیبا ملفی ساخته بود و فلیپ در همان زمان از موقع استفاده نموده پیروان آن طریقه را سوزانده و املاکشان را ضبط کرده بود. شاهزاده هانری عایدات «طریقه مسیح» را بمصرف تدارك چند سیاحت اروپائی بزرگ رسانید و در ضمن این مسافرتها در سرزمینی که بین سواحل خاک گینه و صحرا واقع است سیاحتهای سودمندی نمود، ولی از آنجائی که زائیده قرون وسطی بود و ماسد مردم آن عصر بموهومات و خرافات عقیده داشت، در طلب وجستجوی کشیش مسیحی اسانه ای موسوم به ژان که میگفتند در جامی از مشرق زمین امپراطور کشور بزرگی است وقت زیادی تلف نمود و مبالغ هنگفتی بپهوده بمصرف رسانید.

داستان این پادشاه افسانه ای اولین بار در اواسط قرن دوازدهم در اروپا در افواه افتاد. سیصد سال تمام ملاحها در جستجوی کشیش ژان و احلاف آن بودند. هانری نیز بنوبت خود مشغول تجسس و تفحص گردید و سی سال پس از مرگش معما حل گردید. در سال ۱۴۸۶ هنگامیکه بار توئی هدیاز در جستجوی کشیش ژان بود بدورترین نقطه خاک افریقا رسیده بود. اول بمناسبت باد و طوفانی که مانع گردیده بگذاشته بود که راهش را بطرف مغرب دنبال نماید آنجا را «دماغه طوفان» نامید ولی ملاحهای پرتغالی که ملتفت اهمیت آن دماغه و خدمتی که میتواند بکشف راه بحری هند نماید بودند آنرا «دماغه امید نیک» خواندند.

یک سال بعد پدر و دو کویلهام با اعتبار و برواتی که سر خانواده مدیسیسی در دست داشت از راه خشکی بهمان مقصود با هیئتی روانه گردید. از دریای مدیترانه گذشت و از راه مصر بطرف جنوب براه افتاد. پس از رسیدن به عدن از راه خلیج فارس، که پس از اسکندر مقدونی کمتر کسی از مردم سعید پوست قدمش بدانجا رسیده بود، خود را بدو شهر گوا و کالیکوت در ساحل هندوستان رسانید و در آنجا از وجود جزیره ای بنام «جزیره ماه» که همان جزیره ماداکاسکار باشد خبردار گردید. تصور میکردند که این جزیره در وسط راه افریقا و هند واقع است. آنگاه کویلهام از همان راهی که آمده بود برگشت و بالباس میدل از راه مکه و مدینه گذشت و از راه دریای سرخ روان گردیده عاقبت در سال ۱۴۹۰ کشیش ژان را پیدا کرد و معلوم شد که همانا پادشاه سیاه حبشستان بوده که اجدادش در قرن چهارم میلادی بدین مسیح درآمده بودند، یعنی هفتصد سال پیش از آنکه قدم مبلغین مسیحی بخاک ممالك اسکندریا و رسیده باشد.

این مسافرتها و سیروسیاحتها جغرافیون و نقشه کشهای پرتغالی فهمانید که هر چند از راه دریای شرق بهندوستان راهی وجود دارد و مسافرت امکان پذیر است چنین مسافرتی کار آسانی نخواهد بود. آنگاه در میان سیاحان مباحثه طویل و عریضی شروع

گردید. یکدسته معتقد بودند که بهترین راه همانا طریق دماغه امید نیک است در صورتیکه گروه دیگر مدعی بودند که اگر از راه اقیانوس کبیر «اتلانتیک» بطرف مغرب روانه شوند بملکت کاتی خواهند رسید.

باید دانست که در آن دوره هوشمندترین اشخاص عقیده راسخ داشتند که زمین

دنیای کریستوف کولمب

دنیای در نظر کریستوف کولومب

مانند يك نان قندی کلفت و مسطح نیست بلکه گرد است. مدتی بود که علمای عصر رستاخیز عقاید و نظریات بطليموس جغرافیه‌دان بزرگ مصری را که در قرن دوم میلادی میزیسته باطل شناخته بودند و طرفدار عقاید و مذهب ریاضی دان لهستانی موسوم به نیکولا کپرنیک گردیده بودند که یقین حاصل نموده بود که زمین هم یکی از سیارات

کروی متعددی است که بدور خورشید میچرخند. کپرنیک از بیم تفتیشات مقدس مذهبی (انکیزیسیون) سی و شش سال تمام جرئت نکرد کشفیات خود را منتشر سازد، تا آنکه عاقبت در موقع وفاتش در سال ۱۴۴۳ بطبع رسیده انتشار یافت. کرویّت زمین نیز عموماً بر متخصصین دریا نورد معلوم بود و باستاند همین اصل بود که جمعی طرفدار راه غرب و گروهی هوادار طریق شرق بودند.

درین اشخاصی که از راه غربی طرفداری میکردند ملاحی بود از اهالی ژن موسوم به کریستوفورو کولومبو. پسر تاجر پشم فروشی بود و ظاهراً در دانشگاه شهر پادوا علم ریاضیات و هندسه تحصیل کرده بود. بعدها مشغول همان کسب و تجارت پدرش گردید و در شهر کی یو (۱) در دریای مدیترانه شرقی علائم و قرائینی بدست آمده که دال است بر اینکه برای معاملات تجارتی خود مسافرتها می کرده بوده است. سپس خبر او در انگلستان بدست آمده است ولی معلوم نشده است که آیا برای امور تجارتی بدانجا رفته بوده است و یا بعنوان ناخدای کشتی. در ماه فوریه سال ۱۴۷۷ بطوریکه خودش حکایت کرده مسافرتی بجزیره ایسلاند نموده است ولی احتمال میرود که از جزایر فیروئر (۲) بالاتر رفته باشد، چون در ماه فوریه هوا در این جزایر بقدری سرد میشود و ممکن است خیال کرده باشد به ایسلاند رسیده است. در همان حوالی بود که کولومبو با اخلاف نورمانهایی مواجه گردید که در قرن دهم در خاک سگروئن لاند مستقر گردیده و در قرن یازدهم در زمانی که کشتی لایف رادر ساحل و این لاندیالابرادور آتش زدند بظاک آمریکا رسیده بودند.

امروز اطلاع درستی در دست نیست که بدانیم سرنوشت این مستملکات غرب اقصی از چه قرار بوده است. همینقدر میدانیم که دستگاه تجارتی امریکائی متعلق به تورفین کارل زفن که پس از مرگ تورشتاین نام، بیوه او را برادر لایف بزنی گرفت پس از آن که در سال ۱۰۰۳ میلادی تأسیس گردیده بود بمناسبت مخالفت اسکیموها سه سال بیشتر دوام نکرد. اما در باب گروئن لاند باید دانست که پس از سال ۱۴۴۰ احدی دیگر در باب نورمانهایی که در آنجا استقرار یافته بودند خبری نشنید و محتمل است که مرض «مرك سیاه» که در همان اوقات نیمی از اهالی نروژ را بھلاکت رسانید، ساکنین گروئن لاند را نیز تمام کرده باشد.

ممکن است که یادگارهای مملکت بزرگی که در نواحی دور دست مغرب واقع بوده است در خاطر ساکنین جزایر فیروئر و لاپونی باقی مانده بود و بعضی از آن به

Chio (۱)

Feröer (۲)

پولی را بکاری بزنند که معلوم نبود عاقبتش از چه قرار خواهد بود . کمتر کسی بقدر این ایتالیایی با همت در راه انجام مقصود خود کوشیده و مبارزه نموده است . داستان کریستوف کولومب مشهور تر از آنست که حکایت آن لزومی داشته باشد . مسلمانان شهر قرقناطه را در روز دوم ماه ژانویه سنه ۱۴۹۲ تسلیم داشتند و در ماه آوریل همان سال کولومب با پادشاه و ملکه اسپانیا قراردادی منعقد داشت و پنجشنبه سوم ماه اوت با سه فروند کشتی کوچک و هشتاد و هفت ملوان از بندر پالوس بر راه افتاد .

چندین نفر از این ملوانها جنایتکارانی بودند که بآنها وعده داده بودند که اگر با کشتیهای کولومب حرکت نمایند از جرم و تقصیر آنها خواهند گذشت . روز دوازدهم اکتبر دو ساعت پس از نیمه شب چشم کریستوف کولومب بساحل امریکا افتاد و روز چهارم ژانویه ۱۴۹۳ چهل و چهار نفر از ملاحان خود را در قلعه کوچک لافاویدا گذاشت و خودش بجانب اسپانیا برگشت . بعدها وقتی بامریکا برگشتند هیچیک از این چهل و چهار نفر را زنده نیافتند . کولومب در مراجعت با اسپانیا در ماه فوریه بجزایر آسور رسید و اسپانیولیا در صد برآمدند او را در آنجا بزنندگان ببندازند - روز پانزدهم مارس ۱۴۹۳ امیرال به بندر پالوس رسید و خود بجلو و هندیهای که با خود آورده بود به دنبال (چون یقین داشت که بعضی از جزایر دور افتاده دریای هند را کشف کرده است و بهمین جهت چند نفری را که از اهالی آنجا با خود همراه آورده بود هندیهای سرخ پوست می خواند) شتابان بجانب بارسلون بر راه افتاد تا خبر کشف خود را به فردینان و ملکه ایزابل برساند و مژده بدهد که اکنون راه گنج و ذخایر کانی و زیانگو برای اعلیحضرتین همایونی ببار کی و میمنت گشوده است .

افسوس که کولومب از این دنیا رفت و حقیقت بر او مکتشوف نگردید . در مسافرت چهارم خود که بامریکای جنوبی رسید بایستی ملتفت شده باشد که حسابهایش درست در نیامده است ولی وقتی چشم فرو بست اعتقاد کامل داشت که مابین اروپا و آسیا مرینی حایل نیست و راه مستقیم به چین را کشف کرده است .

برعکس پرتغالیها که از طرف مشرق بچین و هندوستان میرفتند نتایج خوبی بدست آوردند . در سنه ۱۸۹۸ واسکودوگاما بسواحل مالابار رسید و با بار ادویه جات به لیسبون برگشت . وی مجدداً در سنه ۱۵۰۲ همین راه را پیش گرفت در صورتیکه سیاحانی که از راه مغرب جریانس حاصلی نداشتند . در سنوات ۱۴۹۷ و ۱۴۹۸ ژان و ساستیان کابو (۱) در صد برآمدند از راهی که به ژاپن میرفت نقشه ای بردارند ،

ولی بجز سواحل پر برف و سنگهای نیوفوندلاند که پنج قرن قبل نورمانها مشاهده کرده بودند چیزی ندیدند. آمریگو و سپوچی (۱) از اهالی فلورانس که رئیس ملاحین اسپانیولی بود و ینگی دنیا بمناسبت اسم او امریکا خوانده شده است، بسیاحت سواحل خاک برزیل پرداخت ولی اثری از هندوستان بدست نیاورد.

در سنه ۱۵۱۳ هفت سال پس از وفات کولومب کم کم حقیقت بر علمای اروپایی علم جغرافیا مکشوف گردید. واسکو نوئه دو بالبوآ (۲) پس از عبور از تنگه پاناما به بالای قله داریین رفت و از آنجا در زیر پایش سطح پهناوری از آب پدیدار گردید که تصور نمود اقیانوس جدیدی است. بالاخره در سنه ۱۵۱۹ یکدسته از کشتیهای کوچک اسپانیولی که مشتمل بر پنج فروند و در تحت فرماندهی ناخدای پرتغالی موسوم به فردینان دو ماژلان بود از راه مشرق که در دست پرتغالیها و انحصار بدهانها پیدا کرده بود صرف نظر نموده بسمت مغرب روان گردید و بقصد رسیدن بجزایر ارویه از اقیانوس اتلانتیک از راهی که از افریقا به برزیل میرفت عبور کرده و از آنجا بجناب جنوب براه افتاد و بین اقصی نقطه پاتاگونی (خاک مردم بزرگ پا) و زمین آتشی به ترعه باریکی رسید.

آن نواحی را باین جهت زمین آتشی خوانده اند که کشتی نشینان در شب ازدور آتشیایی دیدند و آنرا علامت وجود مردمی در آن سرزمین دانستند. شش هفته تمام کشتیهای ماژلان در آن ترعه با طوفانهای بسیار شدیدی دست بگریبان بودند. ملاحان بنای طغیان و سرپیچی را گذاشتند. ماژلان با شدت عجیبی آتش بسوارا خاموش نمود و دو نفر از سرکشان را از کشتی پیاده کرده بخدا سپرد.

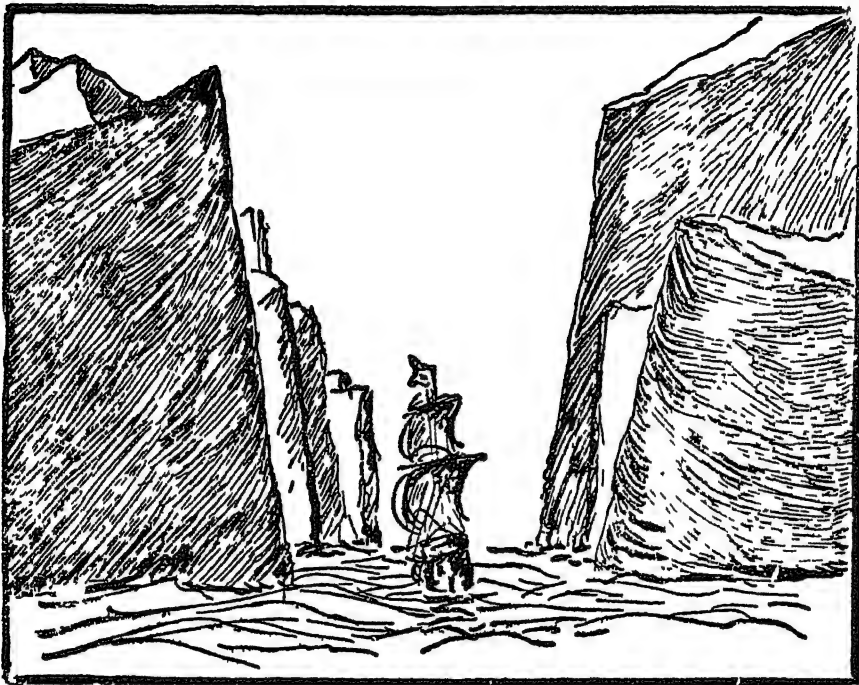
عاقبت طوفان تسکین یافت کشتیها بجایی رسیدند که ترعه در آنجا عریض ترمی گردید و ماژلان وارد اقیانوس دیگری گردید و چون آب آن آرام بود آنرا اقیانوس پاسینیك یعنی دریای صلح و صفا پرور نامید. از آنجا راه خود را بجناب مغرب ادامه داد و نود و هشت روز بدون آنکه چشمش بخاک بیفتد در راه بود. ملوانهای گرسنه موشهایی را که در کشتیها زاد و ولد کرده بودند میخوردند و وقتی ریشه موشها هم کنده شد از زور قحطی و گرسنگی قطعات چرمی شراع کشتیها را می جویدند و می بلعیدند.

سرانجام در ماه مارس ۱۵۲۱ زمینی ازدور نمودار گردید. ماژلان آنجا را سرزمین لادون هانامید یعنی دزدان و راهزنان، چون مردم آنجا هر آنچه در کشتیها بود ربودند و چیزی باقی نگذاشتند. از آنجا بطرک مغرب نزدیک شد و عاقبت بجزایر

Americo Vespucci (۱)

Vasco Nunez de Balboa (۲)

اپیس یعنی جزایر ادویه جات نزدیک گردید . پس از آن باز يك باردیگر زمینی نمودار گردید و معلوم شد يك دسته جزایر دور افتاده ایست که هاژلان آنها را بافتخار پسر شارل کن (شارل پنجم) که فیلیپ دوم باشد و نام نیکی از خود در تاریخ باقی نگذاشته است ، جزایر فیلیپین خواند ، اهالی آن جزایر در ابتدا پذیرائی خوبی از هاژلان بعمل آوردند ولی هاژلان شیطان در پوستش افتاده خواست بزور توپهای کشتی خود ساکنین آن جزایر را ب مذهب مسیح هدایت نماید و لهذا هم خودش و هم عده ای از ناخدایان و ملاحان او را بقتل رسانیدند . دیگران که زنده مانده بودند یکی از کشتیها را آتش

کشتی هاژلان

زدند و با کشتیهای دیگری که باقی مانده بود براه افتادند و بکشف جزایر هوئوسک و جزایر معروف ادویه جات (جزایر اپیس) کامیاب گردیده جزیره بورئو را از دور دیده و در جزیره تیمور پیاده شدند . یکی از کشتیها را که عیب کرده و آب داخلش میشد با سر نشینان آن همانجا گذاشتند و با کشتی دیگری موسوم به ویکتوریا (فتح و ظفر) که ناخدایش موسوم به سباستیان دل گانو بود از اقیانوس هند گذشتند ، بدون آنکه وجود استرالیا را در آن حول و حوش حدس بزنند ، و پس از مواجه شدن بسا مشکلات زیاد بخاک اسپانیا رسیدند . (باید دانست که استرالیا در نیمه اول قرن هفدهم از طرف کمپانی هلندی هند شرقی مکشوف گردید) . مسافرت هاژلان شکفت آمیزترین مسافرتی

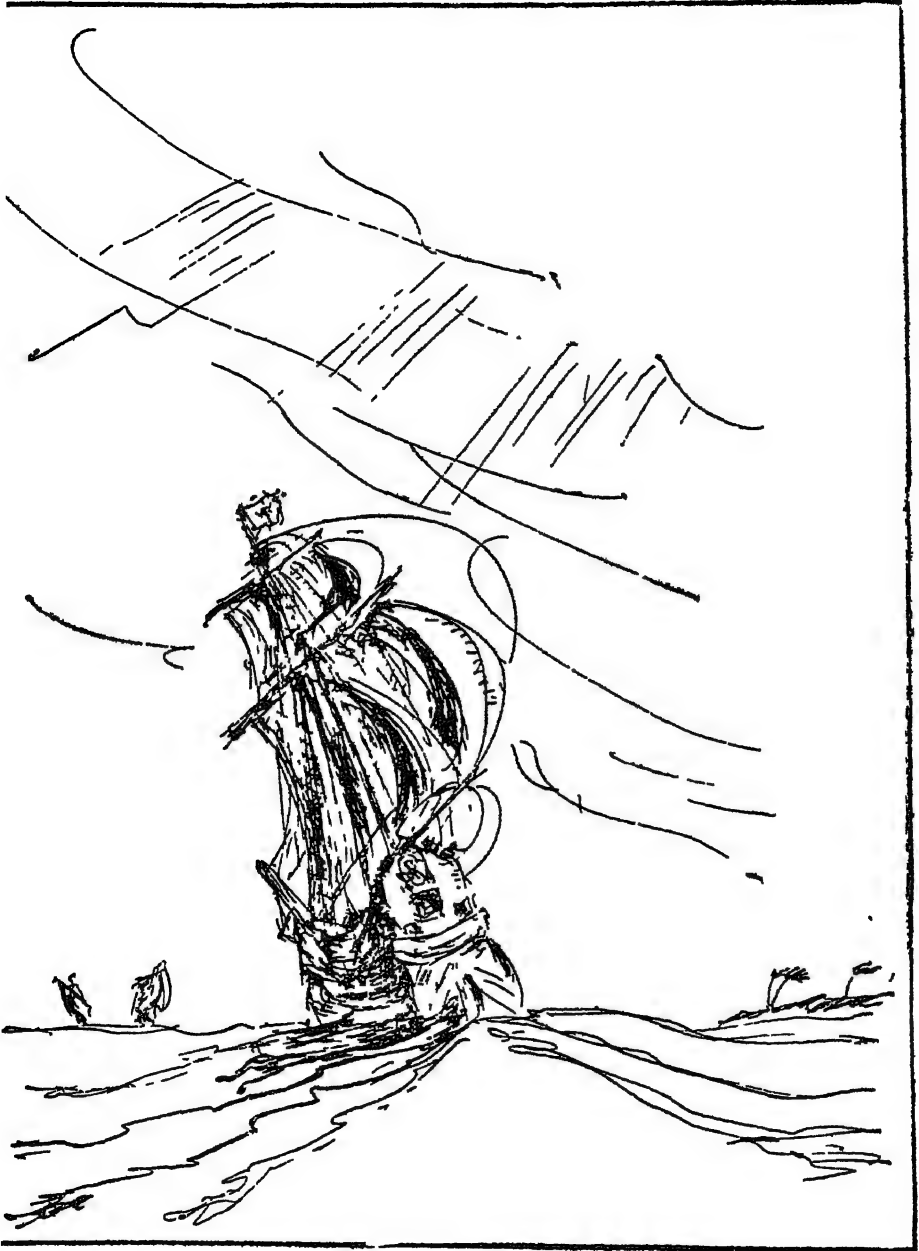
بود که تا آن زمان بعمل آمده بود. این مسافرت سه سال طول کشید و هر چند مخارج هنگفت برداشت و بسیاری از ملاحین و سر ملاحها تلف شدند، ولی ثابت کرد که زمین کروی است و ممالکی را که کریستوف کولومب کشف کرده است مربوط به هندوستان نیست بلکه قاره جدید و جداگانه ایست. از آن تاریخ یبعد اسپانیا و پرتغال در توسعه دامنه روابط تجارتی خود باهند و امریکا مساعی زیادی بعمل آوردند. پاپ روم موسوم به اسکندر ششم تنها کافری که بعالتیرین مقام روحانیت در عالم مسیحیت رسیده بمنظور اینکه این رقابت بین اسپانیا و پرتغال منجر بچنگ و جدال و خونریزی نگردد دنیا را منقسم بدو منطقه نموده که از حیث مساحت برابر بودند و بوسیله خطی که از پنجاهم درجه طول غربی گرینوویچ میگذشت بدو قسمت مساوی تقسیم میگردد.

پرتغالیها متعهد بودند که مستملکات خود را در غرب این خط و اسپانیولیها قسمت خودشان را در شرق آن برقرار سازند. بهمین علت بود که تمام قاره امریکا باستثنای برزیل اسپانیولی گردید و هند و قسمت بزرگی از آفریقا به پرتغال تعلق یافت و این وضع همانطور برقرار بود تا در طی قرون هفدهم و هیجدهم انگلیس ها و هلندیها بدون آنکه احترامی نسبت بمقررات و دستخط های پاپ قائل باشند بدین مستملکات دست یافتند.

روزی که خبر کشفیات کولومب به دیالتوی شهر ونیز، که بمنزله بازار معاملات و «بورس» قرون وسطی بود، رسید موجب بیم و هراس سخت اهل معامله گردید بطوری که قیمت اجناس از چهل تا پنجاه درصد تنزل نمود، ولی چندی پس از آن وقتی معلوم گردید که کولومب راه کاتی را پیدا نکرده است بازرگانان و نیز نفس آسوده ای کشیدند. مقارن همان اوقات سیاحت های گامارهاژلان بشبوت رسانید که میتوان راه عملی و مناسبی برای رفتن به هند پیدا کرد.

سرمایه داران و «پلوتوکرات» های شهرهای ژن و ونیز که مهمترین مراکز تجارتی قرون وسطی و دوره رستاخیز «رونسانس» بشمار میآمدند انگشت بندامت گزیدند که چرا حرف های کولومب را گوش ندادند و بعملی ساختن منویات او کمک نکردند. ولی حالا دیگر دیر شده و کار از کار گذشته بود. دریای مدیترانه ای که در واقع تعلق بآنها پیدا کرده بود بصورت دریای کوچک محدودی درآمده بود مانند یک دریای داخلی. معاملات تجارتی آنها باهند و چین خیلی تقلیل یافته چنانکه گویی بدرجه صفر رسیده بود. دوره پر افتخار ایتالیا سپری شده بود. اقیانوس اتلانتیک مرکز تجارتی و کانون تمدن جهانی گردید چنانکه هنوز هم بهمین صورت باقی است.

بعضی مورخین عقیده دارند که یکی از اثرات جنگ جهانی اول (۱۹۱۴-۱۹۱۸ میلادی) کاسته شدن اهمیت اقیانوس اتلانتیک بود و انتظار دارند که جریان تمدن از

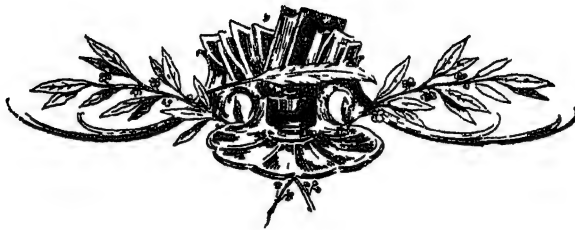

جهان نو

خاك امريكا گذشته و در اقيانوس اطلس مستقر گردد ولي من زياد با اين عقیده موافق نيستم .

يکي از نتايج اين سياحتهاي بزرگ بطرف مغرب ازدياد قهوه بارگيري کشتيها و افزوني معلومات و اطلاعات دريانوردان گرديد . کشتيهاي قديمي فرات و نيل که کف آنها مسطح بود کم کم ازميان رفته و جای آنها را کشتيهاي شراعی اهالی فنيقيه و اژه و يونان و کارتاژ و روم گرفته بود ولي اين کشتيهاي شراعی هم رفته رفته از ميان رفت و جای آنها را کشتيهاي پرتغاليها و اسپانيوليها گرفت که دارای شراع مربع بود عاقبت کشتيهاي انگليسی و هلندی که شراع متعدد داشت جای کشتيهاي پرتغالی و اسپانيولي را هم گرفت .

امروز ديگر تمدن بستگی به کشتی ندارد . طياره روز بروز بيشتر جای کشتی شراعی و بخاری را میگیرد و هر کجا طياره که حکم کشتی هوایی را پیدا کرده بيشتر و بهتر باشد همانجا مرکز تمدن دنيا خواهد گرديد . با اينوصف معلوم است که دريا اهميت خود را ازدست خواهد داد و منزل آرام و بيصداي ماهيانی خواهد گرديد که روزی با نخستين نياکان انسانی در قعر درياها هم خانه و هم لانه بودند .

بودا و کنفوسیوس

در بیان مذاهب و عقاید بودا و کنفوسیوس

کشفیات پرتغالیها و اسپانیولیها ، مسیحیان اروپای غربی را با مردم هندوچین خیلی نزدیک و مربوط ساخت . البته پیش از آن هم خوب میدانستند که مذهب مسیح تنها مذهبی نیست که در دنیا وجود دارد و در باب مسلمانها و افریقای شمالی که بت پرست بودند و چوب و سنگ و درختهای خشک را می پرستیدند اطلاعاتی داشتند ، ولی فاتحین اروپایی در هندوستان و چین با ملیونها مردمی مواجه گردیدند که هرگز اسم مسیح ، سگوشان نرسیده بود و چون مذهب قدیمی چند هزار ساله خود را عالی تر از مذهب اروپائیه می دانستند ، رغبتی هم بشنیدن اسم او نداشتند . از آنجائیکه این کتاب داستان نوع شر است و تنها تعلق به نیم کره مغربی ندارد لازم است دوشخص شخیص را معرفی کنم که ، موزهم تعلیمات آنها و هم سوانح عمری و رفتار و کردار آنها تاثیر و رسوخ فراوانی در زندگانی و افکار و عقاید قسمت اعظم کسانی دارد که با ما در سفر عمر و زندگی این-ن کره خاکمی هم پالکی و هم رکابند .

حضرت بودا را در هندوستان مربی بزرگ تعلیمات مذهبی میشناختند . تاریخ زندگانی او بسیار شنیدنی است . در قرن ششم قبل از میلاد مسیح در مقابل جبال مرتفع هیمالیا بدینا آمده است و چهار صد سال قبل از او زرتشت (۱) (یازدها و شتر) ، نخستین راهنمای نژاد آریائی (این نام را شعبه شرقی نژاد هند و اروپائی بخود داده بود) ، بملت و قوم خود آموخته بود که زندگانی عبارت است از جنگ و نبرد دائمی بین اهور مزدا و اهریمن ، یعنی خدای خوبی و نیکی و خدای بدی و شرارت . پدر بودا شخص توانا و پادشاه مقتدری بود از طایفه ساکیا و موسوم به سوزودانا . مادرش موسوم به ماهامایا دختر یکی از پادشاهان مجاور بود و او را وقتی شوهر داده بودند که هنوز خیلی جوان بود . ماهها و سالها گذشته بود و دارای اولاد نشده و ولیعهدی برای شوهر خود نژانیده

---

(۱) بموجب تحقیقات اخیر زرتشت هم در همان حدود قرن ششم قبل از میلاد میزیسته است . (مترجم)

بود که جانشین پدر گردیده سلطنت نماید. ولی همینکه بسن پنجاه رسید آبتن شد و از قصر شوهر خود بقصر پدر رفت و بچه اش در آنجا بدنيا آمد. راه از خانه شوهر تا کشور قوم کولیان که ماهایاها طفولیت خود را در آنجا گذرانیده بود دور بود. شبی در زیر درختان نسیم پرور باغ لوم بی بی خوابیده بود و در همانجا است که پسرش بدنيا آمد. اسمش را سید ارتا گذاشتند ولی بعد ها بنام بودا معروف گردید که بمعنی «دانا» است.

سید ارتا شاهزاده با جمالی گردید و در سن هیجده سالگی با دختر عموی خود موسوم به یاسودارا عروسی کرد و ده سال پس از مزاجت در کاخ سلطنتی در پناه هرغم و غصه کامکار بود و زندگانی آرامی داشت و همه میدانستند که روزی جانشین پدرش خواهد گردید و بر قوم ساکیا سلطنت خواهد کرد. ولی همینکه بسن سی سالگی رسید روزی که با ارا به بقصد تفرج از قصر سلطنتی بیرون میرفت مردی را دید که آثار پیری در او نمودار بود و شانهایش در زیر بار مصائب و محنت زندگانی خسته و کوفته بنظر میآمد. سید ارتا او را بار ا به چی خود موسوم به شاننا نشان داده پرسید: «این کیست؟» شاننا در جواب او گفت که مانند آن مرد پیر مرد بینوا در دنیا بسیار است و حیات و ممات او دارای اهمیتی نیست.

شاهزاده جوان بشنیدن این پاسخ متألّم و محزون گردید و بدون آنکه سخنی بر زبان آورد بقصری که با زن و پدر و مادر در آنجا زیست می نمود مراجعت کرد و چنان وانمود کرد که سعادتمند و کامکار است. اندک مدتی پس از آن باز روزی که از قصر بیرون میرفت شخصی را دید که دوچار مرض سختی بود سید ارتا از شاننا سبب آنرا پرسید و ارا به چی در جواب شاهزاده گفت آدم بیمار در دنیا بسیار است و چه بسا که علاج پذیر نیستند و این نیز اهمیتی ندارد. شاهزاده با حال محزون و غمزده بقصر برگشت و باز با کسان خود سخنی بر زبان نیاورد.

چند هفته گذشته بود. شبی سید ارتا با ارا به خود بقصد آب تنی در رودخانه از قصر بیرون شد. در طی راه اسبهای ارا به بدیدن جسد گندیده مرده ای که در کنار جاده در گودالی افتاده بود رم کردند. شاهزاده که هرگز نگذاشته بودند چشمش بدینگونه مناظر زشت و نا پسند بیفتد از مشاهده جسد گندیده سخت برآشفّت، ولی شاننا بدو گفت نباید اعتنائی باین جزئیات نمود چون دنیا پر است از جسد مردگان و قانون زندگی بر این جاری است که همه چیز و همه کس فانی و گذران است و هیچ چیز باقی و ابدی نیست و قبر منتظر ماست و احدی را از فرو رفتن در گور چاره ای نیست.

آن شب وقتی سید ارتا بقصر برگشت صدای ساز و آواز بگوش رسید و معلوم شد که در غیاب اوزش پسر زائیده است. مردم از اینکه ولیعهدی بدنيا آمده بصدای

طبل و بقاره شادمانی میکردند ولی سیدار تا در شادمانی و نشاط آنها شرکتی ننمود. حجاب پندار از مقابل چشماش برداشته شده حقایق زشت و وحشتناک زندگانی را برای العین دیده بود و دیگراران پس گریبان خود را از چنگ مناظر رنج و غم و مرگ نیستی نمیتوانست رها سازد.

آن شب ماه با جلال و زیبایی تمام در سینه آسمان میدرخشید. سیدار تا بیدار شد و سر بجیب تفکرفرو برد و فهمید که تا راه حلی برای معمای زندگانی بدست نیاورد مزه سعادت و آرامش را نخواهد چشید و مصمم گردید که در جستجوی رمز حیات و هستی از کسان و بستگان خود دور گردد. آهسته و بیصدا وارد اتاقی شد که زنش یاسودار را با بچه اش خوابیده بودند. آنگاه خادم و فاپرور خود شان را بخود خوانده گفت بدنبال من روان شو.

در شب تیره و تار روان شدند. بودا بقصد تسکین روح پر آشوب خود روان گردید و شان با بنظر همراهی و خدمتگزاری بارباب محبوب و عزیز خود.

مردم هند در آن زمانی که سیدار تا چندین سال بود در میان آنها در رفت و آمد دوره تحولی را میگذراندند. آباء و اجداد آنها که ساکنین اصلی خاک هندوستان بودند بدون مقاومت و خونریزی زیادی مغلوب و تسلیم جنگاوران آریایی که با مساحت و پسر عمومی دارند شده بودند و از آن تاریخ بعد آریایی ها چندین ملیون از این آدمهای کوتاه قد و سیه چرده و مطیح و منقاد را در تحت فرمان و سلطنت خود در آورده بودند. آریایی ها که برای تسهیل امر حکومت مردم را به چند دسته و طبقه تقسیم کرده بودند، رفته رفته با بومیان نیز بهمین طرز رفتار کردند و طبقاتی در میان آنها ایجاد نمودند که دارای قواعد بسیار سخت بود. اخلاف آریایی های غالب طبقه عالی را که طبقه نجبا و اشراف و جنگاوران بود تشکیل می دادند. طبقه دوم شامل علمای روحانی و مذهبی بود و طبقه سوم عبارت بود از کشاورزان و بازرگانان. بومیان که آنها را «پاریا» می خواندند طبقه پستی را تشکیل می دادند که مورد تحقیر و تفر بود و کسانی که بدان تعلق داشتند عبارت بودند از بندگان و غلامان پست و بینوائی که راه ترقی و رهایی بطور ابد بروی آنها مسدود بود.

حتی مذهب مردم نیز مشمول همین طبقه بندی ها می گردید. اقوام آریایی در طی هزاران سال سرگردانی و دیبا نوردی با حوادث و وقایع بسیاری روبرو شده بودند و شرح آنها را در کتابی موسوم به ودا جمع آورده بودند. این کتاب بزبانی نوشته شده که آریا بزبان سانسکریت میخوانند و با زبانهای مختلف اروپا ارقییل یونانی و لاتینی و روسی و آلمانی و السه دیگری قرابت و رابطه زیادی دارد سه طبقه اول و دوم و سوم حق قرائت و مطالعه کتب مقدسه را داشتند در صورتیکه پاریاها که پست ترین طبقه

بودند از این حق محروم بودند. وای بر احوال کسی که از طبقات بالا بود و میخواست فراتر کتاپهای مقدس را بیک نفر از پاریاها بیاموزد. از اینرو اکثریت مردم هند در جهل و نادانی عجیبی گرفتار بودند و از آنجائیکه در این دنیا ابواب هر لذت و کامیابی نعمتی بر روی آنها یکباره بسته بود در صدد بودند علاج درد و محنت و اندوه خسود را در جای دیگری بدست آورند. پنداشته بودند که از طریق تفکسر و تعمق در بشاره سعادت آخروی می توانند برای دل و روان پرغم و اندوه خود تسلیتی بدست آورند.

هندیها برهمن، خدای گیتی را رب حیات و ممات و مظهر کمال مطلق دانسته و می پرستیدند و مقصود و منظور اصلی و اساس زندگی را در نزدیک شدن و تقرب جستن به برهمن از راه بی اعتنائی بجاه و مقام و ثروت و اقتدار تشخیص میدادند. اندیشه پاک و مقدس را بر اعمال و افعال مقدس و پاک ترجیح میدادند. اشخاص بسیاری راه بیابان را در پیش گرفتند خوراک خود را منحصربیرک درختان ساختند و معتقد بودند که بوسیله گرسنگی، روح و روانشان مزه و فائده گوارای مشاهده جمال و انوار قدس برهما را که عین عقل و نیکی و رحمت است خواهد چشید.

سیدارتا که در طی مسافرتها و سیاحتهای خود اغلب باین قبیل اشخاص منزوی و سرگردان که دور از همه و سرو صدای شهرها و دهات و قصبات در پی حقیقت بودند برخورد کرده بود، مصمم گردید که آنها را سرمشق زندگانی خود قرار بدهد موهایش را برید و جواهرات مرصع از مروارید و عقیق خود را با پیام وداع بوسیله شانای باوفا بکسان خود فرستاد و آن گاه بیکه و تنها قدم را بجلو نهاده وارد سرزمینهای وحشی گردید. طولی نکشید که صیت تقدس و شهرت او در کوهستانها پیچید. پنج تن از جوانان خود را بدو رسانیده رخصت خواستند سخنان حکمت آمیزی را که بر زبانانش جاری می گردد استماع نمایند. فرمود که اگر با من باشید تربیت شما را بهبود می شناسم. در کوهستانها بدنیا لش روان گردیدند و شش سال تمام در دامنه هول انگیز جبال وین زیاس تعلیم و تربیت آنها پرداخته آنچه را می دانست بآنها میآموخت، ولی تازه فهمید که باز هم از مرحله کمال دور است چون دنیائی که پشت پا بدان زده بود هنوز هم از گریبان اودست بردار نبود. از شاگردان خود درخواست نمود که وی را تنها بگذارند و بروی ریشه های درخت کهنی نشسته چهل و نه شبانه روز، روزه گرفت و عاقبت بیاداش خود رسید باین معنی که در موقع غروب آفتاب روز پنجاهم برهما بر بنده با وفای خود ظاهر گردید. از آن تاریخ سیدارتا را بودا خواندند و او را مظهر برهما و وجود عالی و روشن بینی دانستند که برای رستگاری خلائق ورهائی آنها از بند حیات پررنج و درد جهان آمده است.

بودا چهل و پنج سال مابقی عمر خود را در دره گنگ بطرز وسبک بسیار ساده ای

بودا در کوهستان

مصروف بتریت و پرورش مردم در طریق تسلیم و ملائمت و مدارا ساخت، در سنه ۴۸۸ قبل از میلاد. پس از عمر درازی بعالم بقا رحلت نمود در حالیکه کرورها مردم او را پرستش میکردند. بودا تعلیمات خود را منحصر بطبقه مخصوص نساخته بود و پست ترین پاریاها حق داشت خود را پیرو و شاگرد او بخوانند. ولی همین نکته مورد پسند و قبول طبقات نجبا و اشراف و رؤسای روحانی و بازرگانان نبود. پس در صدد جلوگیری از این مذهب جدید برآمدند که معتقد به تساوی طبقات و تمام موجودات چا ندار بود، و بعنوان معاد و حلول روح در اجسام متوفای و احیای درد دنیا و تجدید متعدد حیات بطور مختلف، ب مردم امید حیات بهتری را در آینده و در همین دنیا میداد برای انجام منظور خود، ثروتمندان و اشراف بتمام وسائل متوسل شدند و هندوستان را بهمان عقاید و اصول آئین باستانی برهنسی خواندند که طریقه ریاضت و روزه بود و برای تطهیر جسم از لوث معصیت مردم را ب ریاضت جسمانی و قبول رنج و محنت و عذاب توصیه مینمود. اما با وجود آن همه کوشش و مجاهدت نتوانستند بودا را یکباره از میان ببرند. پیروان بودا کم کم در طول دره های جبال هیمالیا زیاد شده و اردخاک چین گردیدند و از دریای زرد گذشته اصول حکیمانه آن مربی بزرگ را برای مردم جزایر ژاپن هدیه بردند و در طریق ترویج آن تعلیمات همواره راه مماشات و ملائمت و ملاحظت را پیمودند و همانطور که بودا توصیه کرده بود، از اعمال شدت و قدرت خودداری نمودند. امروزه کسانیکه بودا را هادی و رهنمای خود میدانند از هر زمانی بیشتر است و مجموع شمار مسیحیان و مسلمانان نمی تواند بسا شمار پیروان بودا را بری نماید.

اکنون برسیم به کنفوسیوس حکیم دانای قدیمی چین، تاریخ وقایع حیات کنفوسیوس بسیار ساده است. در سنه ۵۵۰ قبل از میلاد تولد یافت و در دوره ای ظهور نمود که هنوز چین دارای حکومت مرکزی ثابتی نشده بود و مردم دستخوش راهزنان و بزرگان غارتگر بودند که مدام از شهری بشهر دیگری میرفتند و جز قتل و غارت و چپاول و تظاول کاری نداشتند. در نتیجه این احوال قسمتهای پر جمعیت و حاصلخیز چین بصورت صحرائی لم یزرعی درآمد و مردم دسته دسته از قحطی و گرسنگی میمردند.

کنفوسیوس مردم و هموطنانش را دوست میداشت و در صدد استخلاص آنها برآمده مرد سلیم النفسی بود که اعتقادی با اعمال قدرت و شدت نداشت و تصور میکرد که با وضع قوانین جدیدی بتواند مردم را تغییر بدهد. معتقد بود که تا وقتی نهاد و احساسات مردم عوض نشده باشد سر نوشتشان تغییر نخواهد یافت و هر چند این امر در ظاهر غیر ممکن بنظر میآمد، در صدد برآمد که اخلاق ملی ملیونها هموطن خود را که ساکن جلگه های پهناور آسیای شرقی بودند تغییر بدهد. باید دانست که مردم چین قبل از کنفوسیوس اهمیتی بمندهب نداده و پیرامون آن نگردیده بودند. راست است که مانند هر قوم بدوی بوجود شیاطین و

عفاریت و ارواح معتقد بودند ولی هرگز پیغمبری در میان آنها ظاهر نشده بود بوحی و الهام معتقد نبودند .

در میان تمام پیغمبران و انبیاء و رهبران روحی بزرگ کنفوسیوس درد دنیا تنها کسی است که باملائکه و عوالم غیبی سروکاری نداشت و خود را قاصد و پیغام آورنده الهی نخواند و هرگز نکفت که از عالم غیب صدائی آسمانی بگوشش میرسد . بمصداق «انا بشر مثلکم» آدم ساده حساس و نیکخواهی بود که از تنها گردش رفتن و از ننی زدن و بیرون آوردن نغمه‌های سوزناک از حلقوم نی عزیز خود لذت وافر میبرد . هیچوقت در صدد بر نیامد که خود را وجودی عالی معرفی کند و بمردم بگوید مرا پیروی کنید و یا مرا بپرستید . خیلی بحکمهای یونانیان قدیم علی‌الخصوص به رواقیون شباهت دارد . ما شد آنها می گفت انسان باید بدرستی و راستی زندگی کند ، بدون آنکه بغیر از صفای روح و آرامی دورن که پاداش وجدان پاک است چشمداشت با جرو پاداش دیگری داشته باشد .

کنفوسیوس آدم بسیار سازگار مدارا پیشه‌ای بود . وی بقصد دیدار لائوتسه که او نیز حکیم چینی بود براه افتاد . لائوتسه مؤسس طریقه فلسفی معروفی است موسوم به تائوئیسم که در حقیقت مطابقت کامل با « آئین زرین » دارد که بعد ها تدوین گردیده است .

کنفوسیوس با احدی کینه و دشمنی نداشت . میگفت انسان باید بر نفس خود کاملاً مسلط باشد . معتقد بود که انسانی که خود را شایسته این اسم میدانند هرگز نباید متغیر و خشمناک گردد ، بلکه باید بتقلید حکما و دانایان در مقابل حوادث از زشت و زیبا و نیک و بد جانب رضا و تسلیم را گرفته و بداند که هر چه بدو میرسد در نفع و صلاح او درد نیاست . پیروانش در ابتدا بسیار معدود بودند ولی روز بروز عده آنها افزونی یافت ، بطوریکه پیش از وفاتش که در سنه ۴۷۸ قبل از میلاد واقع گردید ، در میان پادشاهان و شاهزادگان چینی پیروان زیادی پیدا کرده بود . همگامیکه حضرت مسیح در بیت اللحم بدنیا آمد تعلیمات کنفوسیوس مدتها بود که جزو تربیت معنوی اکثر مردم چین گردیده بود . نفوذ تعلیمات کنفوسیوس هر چند پاکی اصل خود نداشته هنوز هم باقی است و همانسان که در اغلب مذاهب به روز ایام تغییراتی میان آید طریقه کنفوسیوس هم ازین تغییرات برکنار نمانده است . حضرت مسیح فروتنی و ملائمت و تحقیر جاه و مقام دنیوی را توصیه نمود ولی پانزده قرن پس از آن که در بالای صلیب جان داد رئیس کل مذهب او مبالغه هنگفتی خرج ساختن کلیسای مجللی نمود که اذلی شباهتی با آغول بیت اللحم ندارد .

لائوتسه همان کسی است که « آئین زرین » را تعلیم نمود هنوز سه قرن از وفاتش نگذشته بود که مرد جاهل و نادان چینی او را بصورت خدای بیرحم و شقاوت پیشه‌ای در آورده و تعلیمات حکیمانه اش را چنان با موهومات و خرافات آمیخته بودند که زندگانی

۱۳۰۰ سال قبل از میلاد

حصار موسی
بیمبر مژده

۱۰۰ سال قبل از میلاد

نبرد نشت
بیمبر مردم آزمائی

۶۰۰ سال قبل از میلاد

نورا
امام روحانی اهالی هند

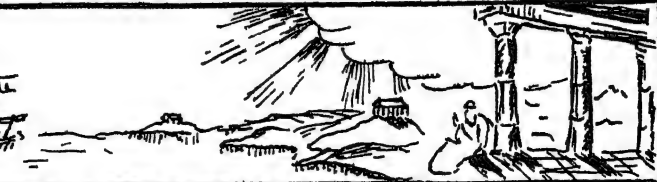
۵۰۰ سال قبل از میلاد

کنفوسیوس
پیرا و مینای حبیب

۴۰۰ سال قبل از میلاد

مکتبای و فلسوفهای بزرگ
— یونان

۳۰۰ سال پس از

میلاد
مسیح

۶۲۲ سال پس از میلاد

حصار مقدس صدائله
بیمبر مسلمانان و عربهای
سال برسان

مردم معمولی چین که پیروان آن بودند سر تا سر بر از ترس و هراس و وحشت کردند. کنفوسیوس با پیروان خود از زیبایی عشق بیدر و مادر صحبت داشته بود و لسی پیروانش علاقه بیدر مادر را بصورت ستایش خاطرات آباء و اجداد مرده و پوسیده در آوردند و محبت باخلاف آن مردگان را از خاطر بردند و رفته رفته آینده را از مد نظر دور داشته سایه گذشتگان و محو شدگان را مطرح فکر و نظر قرار دادند. بالنتیجه ستایش نیاکان اساس و شالوده آئین آنها گردید و بجای آنکه زمین حاصلخیز قبرستان که برای آنها در آفتاب رو واقع گردیده مسطح ساخته و از خاک آن برای زراعت استفاده نمایند آنرا بیاس احترام مردگان بحال خود گذاشتند بنذر برنج و گندم را در جوار همان قبرستان بر روی زمین ریگزار و سنگلاخی می افشادند که هر گونی روئید، خلاصه آنکه از گرسنگی میمردند ولی مزار رفتگان کمترین بی احترامی را مجاز نمی شمردند.

چیزی که هست تاثیر کلام کنفوسیوس همواره در ضمیر ملیونها فوس باقی بود وعده پیروانش مدام فزونی می یافت. تعلیمات کنفوسیوس که عبارت از اندرز و توصیه هائی است که بر اساس مشاهدات و تجربیات دقیق استوار گردیده، مردم چین را دارای فلسفه معقول و معتدلی ساخته که آنارعمیق آن در نزد آنان كاملاً مشهود و محسوس است. اثر طریقه کنفوسیوس در سرتاسر زندگی ملت چین و در تمام طبقات، از رختشوی فقیری که در سرداپ تار و دود زده ای زندگی میکند گرفته تا هان حاکم مقتدر و توانائی که بر ایالت وسیعی حکومت می نماید و در کاخ رفیع و فخیمی زندگی می کند، آشکار و عیان است.

در قرن شانزدهم مسیحیان مغرب زمین که جوش و خروششان از تربیت و شهرشان به مراتب بیشتر بود خود را با مذاهب و ادیان قدیمی مشرق زمین رو برو دیدند. سیاحان بزرگ اسپانیولی و پرتغالی وقتی مجسمه های آرام و آرامی بخش بودا و تصاویر و شمایل های کنفوسیوس را میدیدند از لجمد مزمو این پیامبران چیزی دستگیرشان نمی شد و کم کم باین نتیجه رسیدند که این خدایان بیگانه عفاریت و شیاطینی هستند که بت پرستی و کفر و الهاد آنها را بوجود آورده و ابداً زیبنده احترام معتقدین بمسیح و فرزندان کلیسای مقدس نمیباشند در هر کجا که بتصور ایشان روح بودا و کنفوسیوس لطمه ای بمنافع تجارتی آنها در بازار معامله ادویه جات و ابریشم وارد می ساخت، بضرب گلوله توپ و تفك حفظ و حراست منافع خود را بمعهده شناختند. بدیهی است که این طرز سلوك و رفتار را دو باین مستلزم پاره ای نتایج غیر مطلوب هم بود. میراثی از شرارت و کینه توزی و زشتخوئی در نهاد ما باقی گذاشتند که هیچ معلوم نیست ما را بسوی چه آبخشور و چه آینده ای می کشاند.

دوره اصلاحات مذهبی (رفورماسیون)

در بیان آنکه ترقی نوع بشر گال شباهت را بعزکات نوسانی پاندول عظیمی دارد که مداوم از جلو عقب و از عقب بجلو می‌آید و بی اعتنائی و بی مبالائی مردم عهد رستاخیز (رونسانی) بدین و مذهب و جوش و خروش آنها در زمینه هنر و ادبیات جای خود را به بی اعتنائی با ادبیات و هنر و دلقمندی به مذهب و جوش و خروش

در راه اصلاحات دینی داد.

وقتی که سخن از دوره «رفورم» و اصلاحات مذهبی می‌رود، چنین بنظر می‌آید که دسته کوچکی از مذهب دوستان شجاع قد علم کردند و برای تحصیل «آزادی مذهبی» از دریاها گذشتند و خود را به سرزمین مطلوب رسانیدند. با گذشت زمان، خاصه در کشورهای پروستان مذهب، تصور عمومی آن شده که «رفورماسیون» مظهر «آزادی فکر و اندیشه» است و همارتین لئو تر سردار سپاه ترقی و پیشرفت می‌باشد. ولی تاریخ را باید از سخنان دلپذیر و عبارات و جمل خوش آمد و داهرب جدا شناخت و باید بگفته مورخ آلمانی رانکه عمل نموده و دید که «حقیقه چه وقایعی روی داده» و آنوقت است که خواهیم دید بسیاری از وقایع و حوادث گذشته چنانکه ما پنداشته ایم نبوده است.

کمتر چیزی در دنیا دیده می‌شود که کاملاً خوب و یا بد باشد و یا مطلقاً سفید و یا سیاه باشد. مورخ راستگو و امین موظف است که آنچه را خوب است همسایطور که هست حکایت نماید و در نشان دادن جنبه‌های سکوهیده وقایع تاریخی خود داری را به‌جای شمارد. البته این کار آسانی نیست چون هر آدمی طبعاً از بعضی چیزها خوشش می‌آید و برخی چیزهای دیگر را ناخوش و ناپسند میدانند با وجود این باید سعی نماییم که حتی المقدور راستگویی و بی طرف باشیم و مداخله افکار و عقاید باطل و بی اساس خود را در تاریخ نویسی بهیچوجه روا نمیداریم.

من شخصا در محیط و مملکتی که بنا به سنت پرستان بود بزرگ شده و تربیت یافته ام و تا قبل از سن دوازده سالگی هرگز چشم بیک نفر کاتولیک نیفتاده بود. بعدها چند سال در یک مملکت کاتولیکی زندگی کردم و دیدم مردم آنجا خیلی با نشاط تر و دراموردیانت و عقیده سازگارتر و بامداراتر از هموطنانم هستند و از حیث هوشمندی و فراست با آن ها تفاوتی ندارند و با تعجب بسیار چنان دریافتیم که «رفورم» و اصلاحات مذهبی همانطور که بعضی جنبه های پروتستانی دارد بعضی جنبه های دیگرش کاتولیکی است .

شکی نیست که مردم قرون شانزدهم و هفدهم که در بحبوحه دوره اصلاحات میزیستند متوجه این نکات و مطالب نبودند . در آن موقع گروهی یقین داشتند که همیشه حق با آن هاست و گروه دیگر که دشمن محسوب میگردیدند همواره راه خطامی پیمایند. صحبت بر سر این بود که باید بداریاویزید. کی باید بدار آویخته شود؟ البته هر کسی سعی میکرد طرف دیگر را بدار کشد. کیست که بآنها حق ندهد؟

اگر نظری دنیا در سال ۱۵۰۰ که سال تولد شارل کن (شارل پنجم) است بیندازیم خواهیم دید که ملوک الطوائفی درهم و برهم قرون وسطا جای خود را بچندین مملکت داد که در هر کدام از آنها قوا و اختیارات حکومتی سخت تمرکز یافته است و هر کدام شاهزاده و پادشاهی دارد .

شارل پنجم که مقتدرترین این پادشاهان است کودکی است گهواره ای. از یک طرف نواده فرناند است و از ایزابل و از طرف دیگر نواده ماکری می لیان ازدودمان هابسبورگ که آخرین «شوالیه» قرون وسطی بشمار میرفت و همسر او ماری دختر شارل متهور دوک بورگندی که از راه نامجوئی بافرانسه جنگید و فاتح گردید و سپس بدست دهقانان مستقل و آزادیخواه سویس بقتل رسید .

شارل خردسال وارث اراضی و تیول و املاکی گردید که پدر و مادر و پدر بزرگ و مادر بزرگ و عموها و پسر عموها و عمه هایش در آلمان و در اتریش و در هلند و در بلژیک و در ایتالیا و در اسپانیا و همچنین مستملکات آنها در خاک آسیا و افریقا و امریکا (یعنی بیشتر از نصف کره زمین) گردیده است.

قضا و قدر و بازیهای روزگار خواسته بود که در شهر گانف در قصر کنت های فلاندر بدنیا بیاید و هر چند پادشاه اسپانیا و امپراطور رومیا بود مانند یک نفر از اهالی فلاندر بپوش بیاید. بدون آنکه دلیلی در دست داشته باشیم، معروف شده است که پدرش را مسموم کردند و مادرش هم بمرض جنون گرفتار گردیده ، جسد شوهر را در تابوتی گذاشت و با خود با طراف مملکت گردانید. طفل را بعمه اش مارگریت سپردند و او در تربیت شارل نهایت کوشش را مبذول داشت. ملایمت و غمض عین را در آن امر جایز نشمارد. شارل که بایستی بر رعایای آلمانی و ایتالیائی و اسپانیولی خود سلطنت نماید بذهب کاتولیک

علاقه مند بود، ولی با مماشات و مدارا و سازش سروکاری نداشت هر چند طبعاً آدم بی حالی بود ولی تقدیر چنان خواسته بود در دنیائی سلطنت نماید که دستخوش خونریزی ها و جنگهای سخت مذهبی بود. در طول تمام زندگانی مدام بایستی سوار بر اسب باشد و چهارنعل از مادرید به آیفنس بورگ و از بورگ به وینه در رفت و آمد باشد.

مردی بود صلح دوست و آرامش طلب ولی در تمام عمر خود جز زد و خورد و خونریزی کار دیگری نکرد. وقتی بن چهل و پنج سالگی رسید از نادانی و شرارت و بد خوئی مردم چنان متنفر و منزجر گردید که تاج و تخت را گذاشته وارد صومعه سن یوست گردید و سه سال پس از آن در نهایت یأس و خستگی همانجا جان سپرد.

ببینیم در آن موقع کلیسا که از حیث اهمیت دومین سلطه و اقتدار عالم بشمار می آمد در چه حالی بود. در قرون وسطی کلیسا پیروان خود را دعوت مینمود که بقصدهدایت کفار و بت پرستان بطریق زهد و مسیحیت با آنها بجنگند ولی آن دوره سپری شده و اینک کلیسا ثروت همگفتی اندوخته و پاپ روم مثل سابق شبان کله مسیحیان محبوب و خاشع نیست، بلکه در قصر با شگوهی منزل دارد و عده زیادی هنرمندان و موسیقی دانان و ادبای مشهور در خدمت و ملازمت او هستند. کلیساها و نمازخانه های اروپا تصاویری زینت یافته که بزرگان مذهب تراکم و بیش بصورت خدایان یونان قدیم نشان میدهد و قسمت عمده اوقات خود را با امور سلطنت کارهایی که با نقاشی و معماری و مجسمه سازی و ادبیات و موسیقی سروکار دارد، مصروف میسازد. امور حکومت و سلطنت بیشتر از یک دهم وقت او را نمی گیرد و تمام مابقی را مشاهده و دقت در مجسمه های رومی و ظروف یونانی که به وسیله حفاریات از زیر خاک بدست آمده و بی بحث و مذاکره در باب نقشه معماری قصر تابستانی که در نظر دارد بسازد و نمایش در آوردن نمایشامه ای که خودش نوشته و خیال دارد با سم مستعار بتماشا بگذارد، میگذرانده. مطرانها و سراسقفها نیز تاسی باو میجویند و اسقفها نیز سراسقفها را سرمشق خود قرار میدهند، ولی در همان حال کشیش های ساده دهات و ظایف خود را مرتباً انجام میدهند و از دنیای سرتاپا فساد و علاقمندی مفرطی که روسای آنها و مردم بجمال و زیبایی و هوی و هوسها و لذتهای دنیوی دارند، بی خبر و بیزارند. حتی از صومعه ها و دیرهایی هم که رهبانان در آنجا عهد و نذر خود را در باب سادگی و فقر و زهد و پرهیزبشت گوش انداخته اند در نهایت تجمل زندگی می کنند و بدون آن که زیاد مورد سرزنش مردم باشند تا حد امکان از لذایذ عمر برخوردارند، دوری میجویند.

مردم هم بلاشک آسوده تر از سابق هستند. در خانه های زندگی میکنند که اسباب رفاه در آن فراهم تر از مساکن سابق آنهاست. اطفال برای درس و تحصیل و سایل بیشتری دارند و برزیبائی شهرها افزوده گردیده و از برکت اسلحه گرم دهقانان و کسبه و تجار از دشمنان خود یعنی ارباب و بارون های فئودال که سابقاً قریبای متمادی

باسم عوارض و باج و خراج آن همه آزار و اذیت به آنها رسانده بودند بیم و هراسی ندارند .

اگر تأثیرات دوره رستاخیز «رونسانس» را در اروپا در مدنظر بگیریم خواهیم فهمید که چرا احیای علوم و صنایع در آن عهد موجب احیای احساسات مذهبی گردید. رستاخیز «رونسانس» در ایتالیا شروع گردید و از آنجا بخاک فرانسه سرایت نمود، ولی چون پانصد سال جنگ و مبارزه مردم اسپانیا با مسلمانها آنها را متعصب و کوتاه بین ساخته بود در خاک اسپانیا رسوخ نمود .

دایرة رسوخ «رونسانس» مدام وسیعتر میگردد ولی وقتی از جبال آلپ گذشته بدانسو رسید تغییراتی در آن بوجود آمد .

مردم شمال اروپا در آب و هوایی زندگی میکردند که با آب و هوای مردم جنوب تفاوت داشت و بهمین جهت افکار و عقاید آنها هم از جهاتی با یکدیگر اختلاف داشت . مردم ایتالیا که در هوای آزاد زندگی می کردند و آفتاب جهانئات بر بدن آنها میتابید همیشه برای خنده و آواز و خوشی و عیش و نوش حاضر بودند ، در صوتیکه آلمانها و هلندی ها و انگلیسیها و سوئدیها بر عکس قسمت عمده ساعات زندگی خود را در زیر سقف خانه های گرم و نرم خود بشنیدن صدای باران که بر در و پنجره های بسته آنان میبارید بسر میبردند ، بندرت می خندیدند و خیلی کم لبخند میزدند و باموردنیا بسدیده جدی مینگریستند . روح خود را جاودان و باقی میدانستند و از شوخی و بازی درباره اموری که در نظر آنها مقدس و مبارک بود، پرهیز داشتند ولی بمحصول و آثار «رونسانس» و بکتابهای تازه و مطالعه و تحقیق در باب متقدمین از ارباب فضل و کمال و به نسخه های قدیمی که بتازگی پیدا شده بود علاقه زیادی داشتند . چیزی که هست از برگشت تمدن های قدیمی بت پرستان رومی و یونانی که کیفیت «رونسانس» در ایتالیا تحقیق آنرا در دایره امکان وارد ساخته بود ، بیمناک بودند.

پاپ و کلیه اعضاء مجمع مطرانها ، ایتالیائی بودند و واتیکان بدست آنها بصورت یک مرکز صنعتی در آمده بود که در آنجا هنر و موسیقی و تیاتر محور تمام گفتگوها و مباحثات بود و کمتر از دین و مذهب صحبت بمیان می آمد . همین خود باعث گردید که تفرقه بین ممالک خشک و جدی شمالی و کشورهای جنوب اروپا که سست عقیده و لذت پرست بودند مدام بر شدت خود بیفزاید ، ولی با اینهمه بساز کسی متوجه خطری که کلیسای رم را تهدید می نمود نبود .

اسباب و عللی موجب گردید که جنبش اصلاحی مذهبی و «رفورم» بجای آنکه در سوئد و انگلستان آغاز گردد در آلمان شروع گردید.

آلمانها پس از مخالفتها و زد و خوردهای ممتد و عریض و طویلی که میان امپراطورها

و پاپها واقع شده بود ، هنوز دربارهٔ رم باطلأ احساس کدورت مینمودند . در اروپا مردم ممالکی که شاه مقتدری زمام حکومت را در دست داشت در سایهٔ حمایت پادشاه خود در مقابل حرص و طمع کشیش ها و روحانیان در امان بودند ، در صورتیکه در آلمان امپراطوری که در واقع اسم بی مسامی بیش نبود و مدعی بود که بر شاهزادگان و پادشاهان بسیار متعدد حکومت و سلطنت دارد ، نمیتوانست از عهدهٔ حمایت و حراست مردم بر آید و رؤسای مذهبی برای این که بتقلید پاپهای «رونسانس» کلیساهای عظیم بنا نمایند بدون مانع و رادعی تا می توانستند خون مردم بی یار و یاور را می مکیدند و بدیهی است که مردم از این اوضاع خوشدل نبودند .

نکتهٔ دیگری که ندرتاً مورد توجه مورخین گردیده این است که آلمان گهوارهٔ مطبوعه و چاپ بود . در شمال اروپا کتاب بقیمت ارزان خرید و فروش میشد و تورات مثل سابق نسخهٔ خطی اسرار آمیزی نبود که تنها در تملک کشیش ها و حق تفسیر و تعبیر آن فقط در دست آن طایفه باشد . اغلب خانواده هایی که پدر و پسران در آن سواد لاتینی داشتند دارای يك جلد تورات بودند و با وجود قدغن کلیسا ، شبها آنرا بصداي بلند می خواندند و ملتفت می شدند که چه بسا چیزهایی که کشش ها می گویند ، نامتن تورات و انجیل اختلاف دارد . کم کم شك و شبهه در خاطر مردم تولید گردید و هر کس خود را مواجه با سؤالاتی دید . هر کس می داند که وقتی پرسشها بدون جواب بماند موجبات اختلال و انقلاب را فراهم میسازد .

وقتی اولین جرعهٔ اعتراض جبهیدن گرفت که اشخاص با فضل و کمال ممالک شمالی بجان راهبها افتاده و بنای حمله و هجوم را نهادند چون هنوز در قعر وجود و باطن احترام فراوانی نسبت به پاپ داشتند جرئت حمله بشخص مقدس او را نداشتند در صورتیکه راهبهای تنبل و جاهل که در پس دیوار صومعه ها و دیرها می خوردند و میخوابیدند بهترین هدف برای حمله و اعتراض بودند .

از عجایب آنکه پیشقدم و علمدار این جنك و مبارزه فرزندی از فرزندان اخلاصه و دیندار خود کلیسا بود . شخصی بود موسوم به گِردِر اِگِر اِر د زون (۱) که مردم او را عموماً دِزیدِرِیوس اِراسموس (۲) می خواندند . طفل فقیری بود که در شهر امستردام در هلند تولد یافته بود و در شهر دوئتر (۳) در همان مدرسهٔ لاتینی تحصیل کرده بود که توماس آکمپینی که ذکرش قبلاً گذشت ، در آنجا درس خوانده و کشیش شده بود و چندی نیز در صومعه ای گذرانده بود . پس از آن مسافرت های

Gerard.Gerardzoon (۱)

Desiderius Erasmus (۲)

Deventer (۳)

زیادی کرد و چیزهای فراوانی آموخته با زندگانی و دنیا آشنائی حاصل نموده بود . فعالیت خود را با انتشار رساله‌های شروع نمود در باب مباحث اجتماعی بدون امضاء و با عنوان « مکانیات رجال بی نام » که سرمقاله های روزنامه های این عهد را بخاطر می‌آورد ، سخت مورد پسند مردم واقع گردید . آراسم در این مقالات از نادانی و ادعاهای بیجا و وقاحت راهبهای قرون وسطی با زبانی که مخلوط از یونانی و لاتینی بود و بی شباهت بلهجه های روستائیان (که از طرف تقویمهای عهد خودمان گاهی مورد استعمال است) نبود ، صحبت میداشت . نویسنده این مقالات مرد بسیار با فضل و کمال و جامع معقول و منقول بود و هم اوست که اولین ترجمه صحیح کتاب انجیل را که از لاتینی ترجمه کرده بود معاً با متن اصلی یونانی تصحیح شده آن منتشر ساخت اراسموس با شاعر رومی موسوم به سالوست موافق بود که گفته : (هیچ چیز مانع نیست که ما « حقیقت را بآلبخندی بر لب » بگوئیم) .

اراسموس در سنه ۱۵۰۰ برای ملاقات توماس مور با انگلستان رفت و در ظرف چند هفته ای که در آن مملکت بسر برد کتاب مختصر و خوشمزه ای نوشت با اسم « مدح و ثنای حماقت » و در آنجا با خطرناکترین سلاح یعنی زبان شوخی و فکاهی بجان راهبها افتاد . در قرن شانزدهم هیچ کتابی بقدر « مدح و ثنای حماقت » بفروش نرفت . این کتاب بتمام زبانها بترجمه رسید و توجه مردم را بسوی تألیفات دیگر - اراسموس منعطف ساخت . مؤلف در این کتاب در بساطه لزوم اصلاح پاره ای از فساد کاریهای علمای روحانی سخن میراند و از مردم روشفکر طلب یاری مینماید تا بهمدستی آنها اصلاحات لازمه را در مذهب مسیح بعمل بیاورد . استمداد اراسموس بی جواب ماند ، چون وی در نظر اغلب دشمنان کلیسا زیاده اقل و محتاط و بامدارا بود و آنها در پی رئیس ورهبری بودند که سر تا پا جوش و خروش و ستیزه باشد .

چنین رئیس ورهبری ظهور نمود بنام هارتین لوتر . لوتر دهقانی بود از قسمتهای شمالی آلمان با هوش سرشار و جرئت و رشادت بسیار . پس از آنکه از دانشگاه شهر ارفورت عنوان دکتری گرفت ، چندی در صومعه طایفه مذهبی دوهمی نی گان ها گذرانید و سپس در مدرسه مذهبی علوم معقول و منقول شهری قن برک مشغول تدریس گردید و برای شاگردان خود که فرزندان روستائیان بودند و علاقه ای بسنخان معلم خود نشان نمیدادند کتاب تورات را تفسیر مینمود . چون فراغت زیادی داشت مشغول مطالعه دقیق متون اصلی تورات و انجیل گردید و طولی نکشید که متوجه گردید که میان اقوال مسیح و سنخانی که پاپ ها و اسقفها باو نسبت میدهند اختلاف زیادی موجود است .

در سال ۱۵۱۱ او را رسماً به رم فرستادند . پاپ روم موسوم به اسکندر ششم از دودمان بورژیا ها ، پس از آنکه بنعم پسر و دختر خود ثروت هنگفتی اندوخته بود

وفات یافت . جانشین او یولیوس دوم شخصی بود ، با صفات بسیار پسندیده و رفتار و کرداری که هیچ ایراد بردار نبود ولی قسمت عمده اوقات خود را بچنگ و بنای عمارات مصروف میداشت طوریکه مشاهده اعمال و افعال او موجب تشیید ایمان و اعتقاد این کشیش آلمانی نگردید . لئو ترمایوس و متحیر به وی تن برك مراجعت نمود . کلیسای بزرگ رم موسوم به کلیسای پطروس مقدس که در موقع وفات پاپ یولیوس دوم هنوز ناتمام بود و جانشینان او بایستی آنرا با تمام برسانند احتیاج بتعمیر پیدا کرده بود . اسکندر ششم تمام نقدینه ای را که در خزینه پاپ ها بود در این راه بمصرف رسانده بود . لئون دهم که در سال ۱۵۱۳ جانشین یولیوس گردید ، چیزی نمانده بود که ورشکست شود و برای تهیه وجه بیاد از مئه سابق درصدد برآمد که تاسی با سلاف و پیشینیان جسته بوسیله «مغفرت فروشی» پول لازم را بدست بیاورد . «مغفرت نامه» عبارت بود از يك قطعه پوست آهو که درازای مبلغی بمسیحیان معصیت کارداده میشد و دارنده آن مطمئن بود که دوره اقامتش در دوزخ تقلیل خواهد یافت . این معامله کاملاً با افکار و عقاید مردم قرون وسطی وفق میداد . کلیسا نه تنها حق بخشش گناهان کسانسی را داشت که قبل از مردن توبه میکردند ، بلکه حق داشت که در نزد مقدسین بهشت درباره ارواحی که قبل از وارد شدن به بهشت در برزخ بسر میبردند واسطه بشود که آن ارواح را زودتر تطهیر نمایند .

هر چند جای افسوس بود که این «مغفرت نامه» ها را مانند مال التجاره ای خرید و فروش میکردند ، اما راه عایدات خوبی برای پاپ ها بود . علی الخصوص که بقرائسی که وسیله ادای قیمت را نداشتند ، مجانی داده میشد . در سال ۱۵۱۷ چنان اتفاق افتاد که حق فروش انحصاری «مغفرت نامه» در خاک ساکس در آلمان بیکنفر راهب از راهبهای طریقه دومینی کان موسوم به یوهان تزل واگذار شد . این راهب معامله چینی ماهر بود و باید تصدیق نمود که قدری در این کار تند روی می کرد ، بطوریکه به رای مجاز خود از تهدید و تخویف مردم مؤمن روگردان نبود عاقبت همین رفتار او مردم را بصدا در آورد و لئو ترم که براستی مرد متدین و درستی بود چنان بر آشفت که علی بنای پر خاش و تعرض را نهاد . در روز سی و یکم اکتبر سال ۱۵۱۷ کاغذی بر روی در کلیسا با میخ کوید و روی آن ورقه نود و پنج دلیل بر ضد فروش «مغفرت نامه» ذکر نموده بود . این ورقه را بزبان لاتینی نوشته و معلوم بود که قصد و نیت بلوا و اغتشاش ندارد . لئو ترم انقلابی نبود و فقط ایراداتی به فروش «مغفرت نامه» وارد ساخت و مقصودش این بود که آن ایرادها را با اطلاع همقطارهای خود که معلم حکمت الهی فقه و اصول بودند برساند و در واقع امری بود شخصی بین علمای مذهبی و معلمین و ربطی بمردم عادی نداشت .

متأسفانه در آن اوقات تمام افراد بمسائل مذهبی علاقمند شده بودند و ممکن نبود که مسئله ای از مسائل مذهبی مطرح بشود و در میان قاطبهٔ ناس موجب هیاهو نگردد . دوماه پس از آن تاریخ نود و پنج ایراد راهب ساکسونی در تمام صفحهٔ اروپا مطرح و موضوع مباحثهٔ مردم گردیده بود . هر کس در آن باب عقیده ای داشت و در صدد اظهار آن بود ، چنانکه بعضی فقهای ناشناس عقاید خود را به چاپ رسانیدند و با پ استنباط نمود که نمیتواند همچنان بی اعتنا بماند . بمعلم وی تن برگی امر صادر گردید که به رم رفته در باب رفتار خود توضیحات لازمه را بدهد . لوتر ساد معامله ای افتاد که با یوهان هوس روا داشته بودند و حرکت نکرد . تکفیرش کردند . حکم تکفیر را در مقابل جمعیت مات و متعیر مردم آتش زد و از همان ساعت آتش جنگ و نبرد در میان پاپ و او مشتعل گردید .

لوتر بدون آنکه خودش خواسته باشد رئیس و پیشقدم سپاه انبوه مسیحیان ناراضی گردیده بود . عده ای از وطن پرستان آلمانی از قبیل اولریش فون هوتن رسماً از او طرفداری کردند . محصلین و دانشجویان وی تن برک وارفورت و لایپزیک با و وعده دادند که اگر حکومت در صدد بر آید که او را دستگیر کرده و در زندان بیاندازد به حمایت او برخاسته مانع گردند شاهزادهٔ ساکسی که او را «انتخاب کننده» می خواندند بساین دانشجویان جوان پر جوش و خروش قول داد که تا وقتی لوتر در خاک ساکسی است احدی متعرض او نخواهد گردید .

این وقایع در سال مبارک ۱۵۲۰ رخ داد . شارل کن در آن موقع بیست ساله بود و از آنجائیکه سلطنت نصف دنیا با او بوده مجبور بود با پاپ روابط حسنه داشته باشد . امر نمود که مجلسی در شهر وورمس واقع در ساحل رودخانهٔ رن تشکیل یابد و به لوتر حکم کرد که در آنجا حاضر شود و در مقابل مجلس در باب رفتار عجیب خود توضیحات لازمه را بدهد . لوتر که در میان ملت آلمان سخت محبوب گردیده و بتمام معنی وجیهه المله شده بود به وورمس آمده در آن مجلس حاضر شد ولی بهیچ وجه من الوجوه حاضر نشد که يك كلمه از آنچه را بر آن ورقه نوشته و بدر کلیسا کوبیده بود انکار نماید و اظهار داشت که تنها خداوند داور اعمال و افعال اوست و زندگی و مرگش بسا و مشیت الهی بسته است .

مجلس وورمس پس از مذاکرات دور و دراز حکم تکفیر لوتر را صادر نمود و بتمام ساکنین خاک آلمان امر نمود که احدی نباید او را در منزل خود پناه بدهد و یانان و آبی باو برساند و یا سطر و کلمه ای از نوشتجات ضاله و کفر آمیز او را بخواند . اما هیچ خطری متوجه لوتر مصلح بزرگ نبود . اکثریت آلمانیهای شمالی حکم مجلس وورمس را ناحق و ناروایانسته ، رد کردند . با این همه لوتر احتیاط را شرط داشته

در یکی از قصرهای دوق ساکسی پنهان گردید و علی رغم پاپ در همانجا تمام تورات را بزبان آلمانی ترجمه نمود تا تمام مردم آلمان بتوانند آنرا بخوانند و با کلام خدا آشنایی مستقیم پیدا نمایند.

از آن تاریخ بعد جنبش اصلاح طلبانه «رفورم» از دایره معنویات و مذهب قدم بیرون نهاد. در ظرف این آشوب و بلوا کسانی که از شکوه و زیبایی کلیساهای عهد

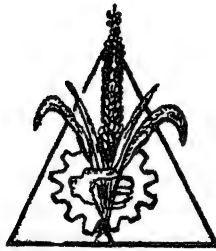
«رونسانس» بزار بودند و آنچه را که چون نمی فهمیدند دوست نمی داشتند خراب کردند. مالکین و «فتودال» های ورشکسته موقع را مفتنم شمرده در صدد تصرف و تملك املاك و موقوفات دیرها و صومعه ها برآمدند. شاهزادگانی که از امپراطوری نا راضی بودند دوری اورا غنیمت شمرده خواستند بر اختیارات خود بیفزایند. دهقانها و روستائیان گرسنه بتحریر مفسدین نیم دیوانه بتلافی مافات، بقصرهای اربابی ریخته بنای قتل و غارت را گذاشتند. قساوتی در این موقع از آنها دیده شد که صلیبیان دوره اول جنگهای صلیبی را بخاطر می آورد. تمام صفحه اروپا دستخوش اغتشاش و ناامنی گردید

لوتر مشغول ترجمه تورات است

چند تن از شاهزادگان «پروتستان» شدند یعنی مانند لوتر و پیروان او ملحق به «پروتستانها» و اعتراض کنندگان گردیدند و بنای آزار و اذیت کاتولیکها را گذاشتند. بعضی دیگری که کاتولیک مانده بودند پروتستانها را بدار آویختند. در سال ۱۵۲۹ مجلس مذهبی «دییت» شهر اشیاپر در آلمان بعصد حل مسئله بسیار بغرنج تسابعت اعلامیه ای صادر نمود که بر طبق آن رعایا باید در امور مذهب بهمان راه و رسم پادشاه خود باشند.

با این اعلامیه آلمان بصورت لحاف صد و صده در آمد که قریب يك هزار قطعه مستقل و نیم مستقل باسم «دوک نشین» و «شاهزاده نشین» بجان هم افتادند و اوضاعی بمیان آمد که چندین قرن نشوونمای سیاسی آنکشور را بعقب انداخت. در ماه فوریه ۱۵۴۶ لوتر در گذشت و بدن اورا در همان کلیسایی گذاشتند که بیست و نه سال قبل از آن ابرادات و عقاید خود را در باب فروش «مغفرت نامه» بر در آن کوییده بود. در مدتی کمتر از سی سال دنیای آزاد و خندان و هنر پرور «رونسانس» ببدنیای «رفورم» تبدیل یافته بود که سر تا پا مباحه و معارضه و قیل و قال و جنگ و جدال بود. سلطنت

روحانی پاپ ها ناگهان پایان یافت و اروپای غربی بصورت میدان جنگی در آمده بود که پروتستانها و کاتولیکها با هم پاره ای از اصول مذهب و دیانت که فهم آن برای ما امروزها نقد و مشکل است که فهمیدن معنای کتیبه هایی که بخط اتروسکهای قدیمی بجا مانده است همدیگر را میکشیدند و بظاڪ و خون میکشیدند .

منازعات و جنگهای مذهبی

عهد و دوره منازعات بزرگ مذهبی

قرن شانزدهم و قرن هفدهم را می توان عصر منازعات و جنگهای مذهبی نامید . در دوره ما هر کس از علم ، اقتصاد و ساعات کار و دستمزد و اعتصاب سخن میراند . کودکان بیچاره ای که در نیمه اول قرن هفدهم میزیستند جز مباحث مذهبی چیزی بگوششان نمی رسید و اطرافیان آنها بغیر از تقدیر و سر نوشت و قلب ماهیت و تبدیل نان و شراب به گوشت و خون حضرت مسیح و جبر و اختیار و فیض الهی و قریب یکصد کلمات دیگری از این قبیل که عبارت بود از مسائل مشکل و پیچیده مذهب اعم از کاتولیکی یا پروستان سخنی نمی راندند ، پدران و مادران شان بنام مذهب کاتولیک یا لوتری یا کالوینی و یا زوینگلی بآنها غسل تعمید میدادند .

اطفال اصول مذهب مسیح را در کتاب «اصول دیانت اوگسبورک» که لوثر نوشته بود یا کتاب «اساس مذهب مسیح» از تألیفات کالوان (۱) میآموختند و یا سی ونه «عقاید اساسی دیانت» را در کتاب چاپی موسوم به «کتاب انگلیسی ادعیه عمومی» که بآنها می گفتند اساس حقیقی و واقعی مذاهب است طوطی و آواز بر میکردند .

قصه ای هم که برای آنها نقل می کردند در باب دین بود و مثلاً حاکی از این بود که چگونه هائری هشتم پادشاه انگلستان که شش بار زن گرفته حق اداره امور کلیسای انگلیسی را غصب نمود و با دردست گرفتن حق انتخاب اسقفها و کشیشها که سابقاً حق پاپ بود اموال کلیسارا دزدید . شبها وقتی حکایت تفتیشات مقدس مذهبی (انکیزیسیون) را با زندانها و سیاه چالها و اطاقهای شکنجه آن برای بچه ها نقل می کردند و یا قصه کشته شدن ده دوازده کشیش سالخورده بی یار و یاور را بدست گروهی از پروتستانهای از خدا بی خبر و بی انصاف برای آنها می گفتند و شرح میدادند که این کشیشهای معصوم را فقط برای این بدار آویختند که از قتل کسانی که عقاید مذهبی دیگری داشتند بکشت

میردند ، بچه ها خوابهای پریشان میدیدند . بدبختانه قوه و قدرت طرفین تقریباً برابر بود و همین ملاحظه بجای آنکه خونریزی زود پایان یابد هشت نسل طول کشید و قدری حوادث و وقایع مهم آن دوره زیاد است که من در اینجا تنها به مهم ترین آن می توانم باختصار اشاره بکنم . اگر خوانندگان مایل باطلاعات بیشتری باشند باید بکتابهای زیادی که راجع به « رفورم » و اصلاحات مذهبی نوشته شده است مراجعه نمایند .

جنبش عظیم « رفورم » پروتستانی تغییرات اساسی مهمی را در مرکز کلیسای کاتولیک بدنبال داشت . جای پاپ های « رونسانس » را که اشخاص فاضل و کاملی بودند که رغبت زیادی بجمع آوری آثار هنری داشتند و دوستان و طالب عتیقه جات یونانی و رومی بودند ، پاپ های باجدیتی که در شبانه روز بیست ساعت متوالی برای انجام وظایف مهمی که خداوند به عهده آنها وارد ساخته بود کار می کردند و زحمت می کشیدند .

اوضاع پریشان و خورد و خوابها و با اصطلاح « خرتوخری » صومعه ها و دیرها پایان یافته بود . حالا دیگر راهب و راهبه مجبور بودند صبح زود آفتاب نزده بیدار بشوند و بتحصیل و تحقیق در باب مقدسین برزگر که آنها را « پدران کلیسا » میخوانند مشغول باشند و به پرستاری بیماران پرداخته در موقع نزاع در بستر اشخاص قریب بموت حضور بهم رسانند . کلیسا بوسیله تفتیشات مذهبی (اسکیزیسون) مراقبت مستمر کامل داشت که مبدا کتاب چاپی ضاله ای انتشار یافته افکار و عقاید باطل و کفر آمیز را در میان مؤمنین ترویج نماید . بلایی که بر گائیلله آمد و هر کس قصه آنرا شنیده است در همین دوره بود که بیچاره چون بی احتیاطی کرده با دورین کوچک و مضحکی بآسمان و ستارگان پرداخته بود و از همه بدتر در باب حرکت زمین و سیارات عقایدی اظهار داشته بود که بکلی با اصول کلیسای کاتولیک مغایرت داشت ، او را در زندان انداختند . برای تبرئه نسبی پاپ و روحانیون کاتولیکی و تفتیشات مذهبی باید اقرار نمود که پروتستانها نیز در دشمنی با دانش و علم طب دست کمی از کاتولیکها نداشتند و متعصب بسودند و هر آدمی را که شخصا از راه کنجکاوی و دانشجوئی در طلب کشف حقیقت بر میآمد خطرناکترین دشمن نوع بشر می دانستند .

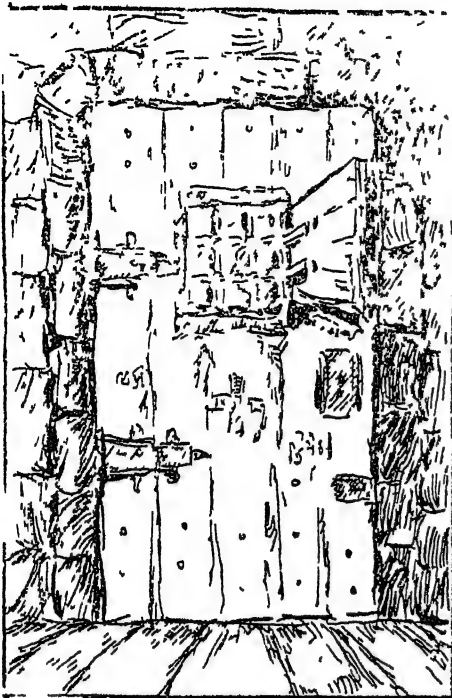
کالوان مصلح مذهبی بزرگ فرانسوی که در زمینه سیاست و مذهب در نهایت استبداد با مردم ژنوم معامله نمود ، وقتی حکومت فرانسه خواست هیشل سروه را که فقیه و طیبی بود از اهالی اسپانی و بناسبت ایسکه معاون وزال (۱) و صاحب شهرت گردیده بود بداریاویزد ، با حکومت موافقت و مساعدت ابراز داشت و وقتی سروه

گامیاب گردید که از زندان فرار نماید و از خاک مرانسه خود را به ژنو برساند کالوان این مرد دانشمند را دستگیر ساخته در محبس انداخت و پس از محاکمه ای بس طولانی حکم نمود او را زنده زنده بسوزانند و ابداً اعتنائی بمقام علم این مرد بزرگ ننمود . در این باب گفتنی بسیار است و آمار و ارقام شکفت انگیزی در دست داریم . ولی باید تصدیق نمود که پروتستانها ازین قساوتها زودتر از کاتولیکها خسته شدند و اغلب اشخاص درست و صمیمی اعم از مرد یا زن که بجرم عقاید مذهبی در آتش جان سپردند یا بالای دار مردند و یا گردنشان را قطع کردند و سرشان را بریدند کسانی بودند که بدست کلیسای روم بهلاکت رسیدند .

باید دانست که سازش مذهبی و مدارا و مماشات که بزبانهای فرنگی آنرا «تولرانس» می خوانند مفهوم جدیدی است و حتی اشخاص همین عهد تمدن خودمان هم که خود را متجدد و «مدرن» می خوانند فقط در مواردی سازگاری و مماشات و «تولرانس» نشان میدهند که عقاید و منظورهای شخصی آنها مستقیماً در میان نباشد . مثلاً نسبت به بومیان افریقائی با گذشت و بزرگواری رفتار میکنند و اهمیتی نمی دهند که آنها مسلمان یا بودائی باشند چونکه این دو مذهب خدشه و لطمه ای بمنافع آنها وارد نمی سازد ، ولی همین اشخاص اگر بشنوند که همسایه آنها که در سیاست اقتصادی طرفدار اقتصاد آزاد و آزادی معاملات تجارتی است و با تعرفه های گمرکی سنگین بمنظور حمایت کالا و محصول مملکتی مخالفت می کند یکدفعه بکسانی ملحق می شوند که طرفدار اصلاح تعرفه گمرکی می باشند و میگویند دولت باید مالیات و عوارضی در حق واردات وضع نماید . آنوقت است که دیگر شرایط مدارا و مماشات و «تولرانس» را یکباره فراموش می نمایند و در بیان نعرت و خشم و غضب خود متوسل بدشنامهای سخت و غلیظی میگردند که سابقاً کاتولیکهای مؤمن و مقدس و یا پروتستانهای متدین و پاک قرن هفدهم و هجدهم و نهم و بیستم می شنیدند و مستحرم و عزیزشان طرفدار عقاید و افکار کمر آمیز کلیسای پروتستانی و یا برعکس کلیسای کاتولیکی گردیده است .

کفر و الوعاد تا این اواخر حکم مرض را داشت . امروز اگر به بینیم آدمی در بند نظامات تن و بدن و منزل و لباس خود و کسانش نیست و کثافتش ممکن است برای خود و کسانش موجب مرض حصبه یا امراض مسری دیگری بگردد فوراً وظیفه خود می شماریم که بمؤسسات صحی گزارش بدهیم تا بوسیله اقدامات لازمه جلوی خطر را بگیرند و نگذارند صحت و سلامتی مردم در مخاطره افتد .

در قرن شانزدهم و قرن هفدهم اگر شخصی خواه مرد یا زن درباره اصول اساسی

تفتیشات مذهبی (انکیزیسیون)

مذهب پروتستان یا کاتولیک شک و شبهه ای پیدا می کرد و علنا اظهار می داشت در نظر مردم برای هیئت و جامعه عنصر خطرناکی بود و خطر چنین وجود کفر آمیزی را از خطر امراض ساریه از قبیل حصه و غیره بزرگتر می دانستند و معتقد بودند که مرض تنها بجسم زیان میرساند در صورتیکه کفر و الحاد اسباب گمراهی و هلاک روح جاودان است. بهمین ملاحظه هر آدم عاقل و متینی وظیفه وجدانی خود میدانست که در مورد هر کفر و الحادی حکومت و نظمی را از وجود این اشخاصی که دشمن نظم و امنیت بودند بسا خبر سازد و کسی را که در انجام چنین وظیفه ای مسامحه رو امیداشت مقصود گنهگار

می دانستند و حکم کسی را پیدا می نمود که امروزه بیند هم منزلهایش و با گرفته و یا بمرض آبله گرفتار شده اند و بمقامات صالحه با تلفون یا بوسیله دیگری خبر ندهد. حتی میتوان گفت که در قرن شانزدهم برای جلوگیری از شیوع امراض فکری مؤسسه مخصوصی ایجاد گردیده و پزشکان و متخصصین تربیت شده بودند. محض اینکه کودک کی زبان بازمی کرد و میتواندست چند کلمه ای حرف بزند اصول مذهب حقه را با او میآموختند. این طرز معامله برای پیشرفت عمومی نمدن در اروپا بیفایده نبود. طولی نکشید که ممالک پروتستانی دارای مکاتب و مدارس گردیدند که در آنجا معلمین و دیران و دانش آموزان قسمت زیادی از وقت خود را صرف تدریس اصول و فروع دین میکردند ولی در عین حال چیزهای دیگری هم بشاگردان میآموختند. خواندن و نوشتن را بآنها یاد میدادند و همین خود کمک زیادی بترویج کتابهای چاپی نمود. کاتولیکها هم بی کار نماندند و آنها نیز در راه تربیت و تعلیم فرزندان خود کوشش نمودند. کلیسای روم برای انجام این مقصود از وجود کشیشهای شرکت و «کپانی» مسیح که بتازگی تأسیس یافته بود استفاده بسیار گرانبهائی نمود.

مؤسس این شرکت صاحب منصبی بود از اهالی اسپانیا که پس از عمری که چندان با

تقدس سرور کاری نداشت مؤمن و مقدس شده بود و مانند تمام گنهکارانی که از راه توبه و انابت بخدا رومیآوردند و بوسیله مواعظ و ارشاد دسته‌ای که موسوم به « سپاه نجات » هستند بغیرات و میرات مشغول میشوند، باجوش و خروش زیادی کمر بخدمتگزاری کلیسای روم بسته بود. نامش اینیوتوس دئیویولا (۱) و یک سال بل از کشف امریکا بدنیا آمده بود. مجروح و عاجز شده و موقمی که در بستر بیماری در بیمارستان خوابیده بود حضرت مریم و پسرش حضرت عیسی باو ظاهر شده اورا براه تدبیر و رستگاری و طاعت خوانده بودند. پس مصمم شد بارض مقدس رفته کار و خدمت صلیبیان را ادامه بدهد. ولی همین که به بیت المقدس رسید و استنباط نمود که بکار امکان ناپذیری دست زده است، بقصد مبارزه و جهاد با کمر و اتحاد پیروان ثوئر باروپا برگشت.

در سنه ۱۵۳۴ در دانشگاه پاریس موسوم به سوربون مشغول تحصیل علم خداشناسی گردید و بهمدستی هفت نفر از دانشجویان دیگر هیئتی تشکیل داد. این هفت نفر قسم یاد نمودند که مقدسانه زندگی کنند و در پی کسب مال و ثروت نباشند و با دل و جان خدمتگزار کلیسای روم باشند. چند سال پس از آن تاریخ این هیئت کوچک دارای تشکیلات مرتبسی گردید پاپ روم دئیووس سوم آن را بعنوان « شرکت عیسی مسیح » برسمیت شناخت. دئیویولا که قبلاً نظامی بود اطاعت تام و تمام و « دیسپلین » را از جمله قواعد اساسی زمان جدید قرارداد همین خود اسباب پیشرفت فوق العاده این هیئت که اعضای آن را باسم یسوعیین و « ژزویت » میخوانند گردید. اعضای شرکت سعی داشتند که در علم تعلیم و تربیت تخصص حاصل نمایند و تا علم و اطلاع معلمین کامل نمی گردید اجازه تدریس و تعلیم بدانهاداده نمیشد. معلمین باشاگردان زندگانی می کردند و در بازیهای آنان شرکت مینمودند و هر معلمی بانهایت صمیمیت و مهربانی مواظب و مراقب شاگردان خود بود. در نتیجه این احوال نسلی از کاتولیکهای با ایمان و متدین و با همت و حمیت بوجود آمد که در عاقبتی با انجام وظایف مقدس مردم قرون وسطی را بخاطر میاورد. ژزویت های دانا، تنها بتعلیم و تربیت اطفال فقرا قانع نبودند بلکه در قسور و کاخهای بزرگان و توانگران نیز راه یافته و آموزش و پرورش اولاد ارشد پادشاهان و امپراطورها را در دست گرفتند. نتیجه این امر را در طی ذکر چک سی ساله خواهیم دید ولی قبل از آن که بشرح و تفصیل این جنک که آنرا حیوان افجار هولناک تعصب خوانند برسیم، لازم است بشرح و بیان وقایع و حوادث مهم دیگری که در آن اوقات بوقوع پیوست بپردازیم.

وقتی شارل کن وفات نمود سلطنت آلمان و اطرش به برادرش فردینان رسید و مابقی اراضی و ممالک او یعنی اسپانیا و هلند و هندو امریکا به پسرش فیلیپ تعلق گرفت که مادرش دختر عموی شوهر، و شاهزاده‌ای پرتغالی بود. بچه‌هایی که از این قبیل مزاجات

پیدا شوند کمتر اتفاق می افتد که کاملاً صحیح و سالم و بی عیب باشند. پسر فیلیپ ج-وان بیچاره ای بود موسوم به دون کارلوس که چون دیوانه بود او را با اجازه پدرش مسموم ساختند. خود فیلیپ آدم دیوانه و ابله ای نبود ولی شور و خروش مفرطی که در خدمت گزاری به کلیسای روم ابراز میداشت عاری از صیغه جنون مذهبی نبود. اعتقاد کامل داشت که خداوند او را برگزیده که یکی از نجات دهنده گان نوع بشر باشد و از هنر کسانی را که حاضر نمیشدند با افکار و عقاید او موافق و شریک باشند بعنوان اینکه سرمشق آن ها موجب فساد و گمراهی ارواح مسیحیان پاك و منزله نگردد از میان برمیداشت .

در آن زمان اسپانیا سخت توانگرو با ثروت بود. تمام نقره و طلای دنیای جدید امریکا بسوی مخزن های کاستیل و آراگون سرازیر بود، ولی با اینهمه کشور مزبور مبتلای مشکلات اقتصادی غریبی بود. دهقانان اسپانیا خیلی کار میکردند و کارشان هم بسیار سخت بود و حتی زن ها از مردها هم بیشتر کار میکردند، در حالیکه طبقات بالا کاملاً از هر نوع کار و زحمتی روگردان بودند و بغیر از خدمت در قشون و بحریه و کارهای دولتی هیچ کار دیگری کمترین رغبتی نداشتند. مسلمان ها که در صنایع و حرف یدی مهارت زیادی داشتند مدتی بود که از حاک اسپانیا رانده شده بودند و بهمین جهت اسپانیا مجبور شد هر چه پول بخزانه اش وارد میکردید برای خرید مایحتاج خود بمالك خارجه بفرستد و هیچ در صدد بر نمی آمد که تا حدودی بوسیله محصولات داخلی رفع احتیاجات خود را بنماید .

مهمترین عایدات فیلیپ که پادشاه مقتدرترین ممالك قرن شانزدهم بشمار میامد عبارت بود از ساج و خراجی که از شهر های تجارتی هلند میگرفت. چیزی که هست فلاناندی ها و هلندی ها که طرفداران با ایمان اصول لوتر و کالون بودند تمام مجسمه ها و تصاویر مذهبی را از کلیساهای خود برداشته و به پاپ خبر داده بودند که او را دیگر بسمت رئیس پیشوای خود نمیشناسند و تنها با او امر وجدان خود و باحکام توراتی که لوتر ترجمه کرده بود اطاعت داشتند .

بنابرین پادشاه اسپانیا با مشکلات سختی دست بگریبان بود. از یک طرف نمیتوانست زیر بار کفر و الحاد رعایا و اتباع خود برود و از طرف دیگر احتیاج بپول آنها داشت و تکلیف خودش را نمیدانست. چه اگر میخواست بر عایای خود اجازه بدهد که مذهب پروتستانی را اختیار نماید و در راه نجات روح آنها مجاهدتی بخرج نمیداد بوظیفه دینی و وجدانی خود عمل ننموده بود اگر برعکس در صدد جلوگیری بر میامد و بوسیله تأسیس تفتیشات مذهبی و «انکی زیسیون» که مارو ملحدین را در آتش می سوزانید ، قسمت عمده عایداتش از دستش میرفت .

چون مرد دودلی بود تصور می کرد می تواند گاهی بملایمت و زمانی بسا تشدد و

وعده و وعید کاری از پیش ببرد، ولی هلندیها اعتنائی نداشتند و آوازه‌های کلیسای پروتستانی را میخواندند و مواظظ خطبا و واعظین لوتری و کالوی نی را گوش میدادند. وقتی طاقت فلیپ طاق شد، مردآهنین خود یعنی دوک دالب را بجان معصیت کاران سرسخت هلندی انداخت. اولین کاری که دوک دالب انجام داد بریدن سر رؤسای پروتستانها بود که قبل از ورود اوبخاک هلند بشرط احتیاط عمل نموده و از خاک هلند بیرون نرفته

بودند. در سنه ۱۵۷۲، سالی که وقایع موحش شب سن بارتلمی در آن سال رخ داد، دوک دالب چندین شهر هلندی را گرفت و اهالی آن شهر را قتل عام نمود تا برای اهالی شهرهای دیگر عبرت باشد. یک سال پس از آن هم شهر لایدن را که مرکز عمده صنایع هلند بود محاصره نمود. مقارن همان اوقات شهرهای هفتگانه شمالی هلند بنام «اتحاد اتریش» عهدنامه دفاعی با هم بستند و یک شاهزاده آلمانی را موسوم به کیوم دوراثر که سابقاً منشی شخصی امپراطور شارل کن بود بریاست قشون و بامیر

شب بارتلمی مقدس

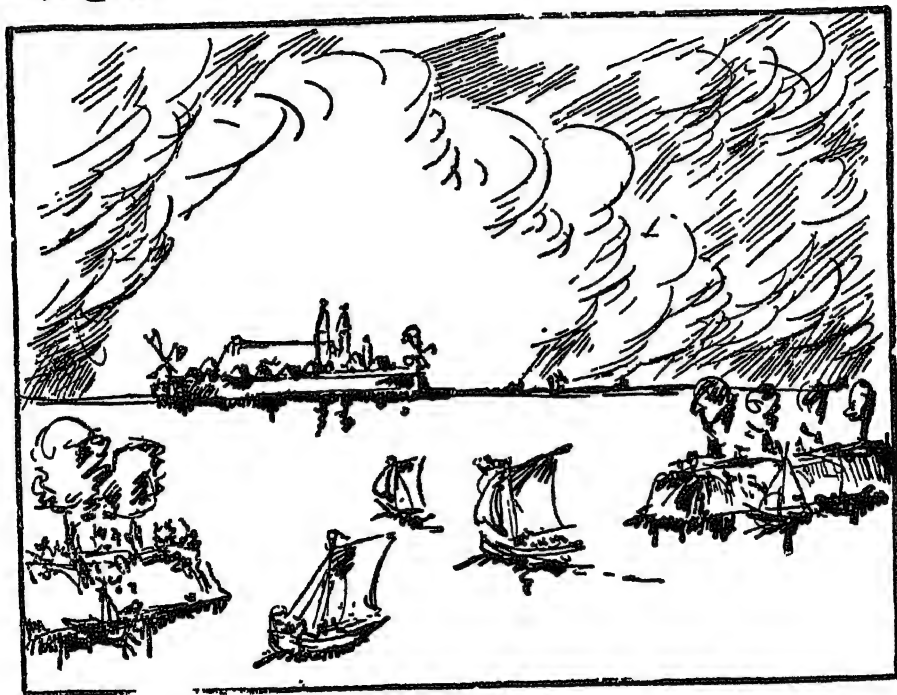
البحری کشتیها و ملوانان خود که ملقب به «سروپا برهنگان دریا» بودند منصوب داشتند. کیوم برای اینکه لایدن را از محاصره بیرون بیاورد سدها را باز کرد و آب دور شهر را گرفت و یک دریای داخلی بوجود آمد و کمک کشتیهای عجیبی که عبارت بود از نخته بندیها و قایقهای مسطح که بزور پارو و بکمک باز از روی گل ولای و لجن گذرانده تا بزیردیوارهای شهر میرسانیدند، شهر و اهالی شهر را نجات داد.

این نخستین بار بود که قشون شکست ناپذیر پادشاه اسپانیا با چنین شکست خفت آمیزی مواجه گردید.

شکست قشون اسپانیا همانقدر مایه تعجب اروپائیان شد که فتح و فیروزی ژاپن در **موکدن** اسباب حیرت نسل کنونی گردید. دولتهای پروتستان جرئت پیدا کردند و فیلپ درصدد برآمد که با وسایل تازه‌ای بر رعایای طاغی و یاغی خود فایق آید. شخص متعصب نیم دیوانه‌ای را بوسیله پول بقتل **کیوم دوراثر** واداشت، ولی قتل رئیس موجب آرامی مرئوسین نگردید بلکه برعکس باعث خشم و کین هفت ایالت سرکش شد. در سنه ۱۵۸۱ نمایندگان ملت هلند در شهر لاهه اجتماع کردند و رسماً فیلپ را از سلطنت

مخلوع ساختند و زمام اختیاراتی را که تا آن تاریخ «بوهیت الهی» درید قدرت پادشاهان بود بدست خود گرفتند.

این واقعه در تاریخ مبارزه ای که مردم بقصد تحصیل آزادی سیاسی نمودند حایز نهایت اهمیت میباشد و باید آنرا قدم بسیار بزرگی دانست که اهمیت آن حتی از اهمیت «شارت بزرگ» هم که اشراف انگلستان بامضای پادشاه رساندند بیشتر است. اهالی هلند اعلام نمودند که «فیما بین پادشاه و ملتش موافقت کامل حاصل گردید و هر یک از طرفین متعهد می شوند که نسبت بیکدیگر خدماتی را انجام بدهند و هر یک از آنها وظایف معینی خواهد داشت و هر گاه یکی از طرفین نقض عهد نماید طرف دیگر حق دارد اورا متخلف و مطرود بداند.» راست است که رعایای امریکائی پادشاه انگلستان جورج سوم هم

شهر لایدن بوسیله گشودن سد و بندها رهائی یافت

در سنه ۱۷۷۹ بالنسبه بپادشاه خود همین معامله را نمودند ولی نباید فراموش نمود که سه هزار میل دریا در میان آنها و پادشاه فاصله بود، در صورتیکه مجمع اهالی هلند آن تصمیم نامه را در زیر آتش توپهای اسپانیا اتخاذ نمود و در حالیکه هر ساعت بیم آن میرفت که کشتیهای جنگی فرا رسند و خوب می دانستند که اگر هلند مغلوب شود فیلیپ باحدی از آنها ابقاء نخواهد نمود. از همان زمانی که ملکه الیزابت جانشین ملکه کاتولیک موسوم به ماری خونخوار گردید، مردم در باب یکدسته از کشتیهای جنگی اسرار آمیز

اسپانیایی که قصدشان فتح هلند و انگلستان بود چیزها حکایت می کردند . ملاحان سپاه بحری هم با مردم همصدا شدند و سالها این ابن قضیه ورد زبانها بود و عاقبت درسنه ۱۵۸۰ این افسانه بتحقیق پیوست . ناخدایانی که از لیسبون میآمدند نقل میکردند که تمام کارخانه های کشتی سازی اسپانیا و پرتغال با عجله مشغول ساختن کشتی هستند و دوک دوپارم در هلند جنوبی یعنی بلژیک مشغول جمع آوری قشون بزرگی است که باید از راه دریای اوستاند بطرف لندن و آمستردام روان گردد .

درسنه ۱۵۸۶ قوای بحری اسپانیا با سم «آرمادا» یعنی «شکست ناپذیر» بجانب

قتل گیوم دورائو

شمال براه افتاد . اما کشتیهای هلندی طریق بنادر ساحلی فلاندر را مسدود ساخته بودند و انگلیسها نیز بیاسپانی دریای ماننش مشغول بودند و اسپانیولها که عادت بدریاهای جنوب اروپا داشتند بطرز دریانوردی در این دریاهای شمالی بر طوفان و برارومه آشنا نبودند . البته شنیده اید که چطور آرمادا در عین حال مورد هجوم و حمله کشتیهای دشمن و طوفان واقع گردید عده ای از کشتیهای اسپانیولی فراراً بدور جزیره ایرلند گردیده نجات یافتند ولی عده زیاد دیگری بدست دشمن غرق گردیده بقعر دریای شمال فرو رفتند .

آنگاه پروتستانهای هلند و انگلستان آتش جنگ و نبرد را بجاک دشمن برده در آنجا برافروختند .

پیش از آنکه قرن بیابان برسد بالاخره هوتهان نام با کمک کتاب کوچکی که یکنفر هلندی موسوم به لینخوتن که در خدمت پرتغال بود نوشته بود راه هندوستان را کشف کرد و طولی نکشید که کمپانی بزرگ هلندی هند شرقی تأسیس گردید و جنگ مرتبی بر ضد مستملکات پرتغالی و اسپانیولی در آسیا و آفریقا شروع گردید .

در همین دوره زد و خوردها و فتوحات مستملکاتی در مقابل معاکم دادگستری هلند معاکمه عجیبی بوقوع پیوست که شرح آن از اینقرار است: در اوایل قرن هفدهم یکنفر ناخدای هلندی موسوم به هیلمس کرک که بقصد کشف راهی از طریق شمال شرقی مسافرتی کرده و شهرتی حاصل نموده بود و تمام فصل زمستان را در سواحل بیخ رده جزیره زملیای جدید (۱) گذرانده بود يك کشتی پرتغالی را در تنگه های مالاکا

اسیر نموده بود ، چنانکه سابقاً مذکور افتاد میدانید که پاپ دنیا را بدو قسمت مساوی منقسم ساخته يك قسمت را با اسپانیا و قسمت دیگر را به پرتغال تخصّص داده بود . پرتغالیها طبعاً مدعی بودند آب دور جزیره هندوستان هم تعلق با آنها دارد و چون در آن موقع با ایالات متّحده هلند در جنگ نبودند ، میگفتند که یکنفر ناخدای شرکت تجارتي هلند حق نداشته وارد منطقه آنها بشود و کشتیهای آنها را بدزد و از دست او دره قابل مهاکم داد گسّتری هلند عارض شدند .

مدیران شرکت هلندی یکنفر وکیل جوانی را موسوم به گروت یا گروتیوس

فرا رسیدن آرما دا

بوکالت خود معین نمودند و گروتیوس آزادی دریاها را موضوع خطابه های خود قرارداد و این مسئله اسباب تعجب عموم مردم گردید . وی میگفت « اطراف سواحل با اندازه تیر انداز يك گلوله توپ دریا باید آزاد باشد و کشتی هر مملکتی حق داشته باشد در آنجا داخل گردد . » تمام کسانی که با دریا سروکار داشتند بنای مخالفت با او را نهادند یکنفر انگلیسی موسوم به جون سلدن (۱) بقصد رد ادله و براهین وکیل جوان هلندی کتابی تحت عنوان « دریای بسته » (۲) نوشت که شهرت بسیار حاصل نمود . مؤلف عقیده خود را بر این متکی میساخت که هر مملکتی حق دارد دریا های دور خاک خود را

جز ولاینفك خاک و ملك خود بداند . وانگهی این مسئله قضائی هنوز هم حل نگردیده در موقع جنگ جهانی اول موجب اشکالات و پیچیدگی های غامض بسیار گردید .

اکنون برگردیم بچنگ میان اسپانیا از یکطرف و هلند و انگلستان از طرف دیگر در نتیجه آن زد و خوردها سرانجام در مدتی کمتر از بیست سال مهمترین مستملکات از قبیل مستملکات هند و دماغه امید نیک و سرندیب و سواحل چین و ژاپن بدست پروتستانها افتاد . در سنه ۱۶۲۱ کمپانی هند غربی تشکیل یافت و بر خاک برزیل دست یافته در خاک امریکای شمالی در مصب رودخانه ای که هانری هو دسون در سال ۱۶۰۹ کشف نموده بود قلعه و استحکاماتی ساخت موسوم به امستردام نو .

انگلستان و جمهوری هلند از برکت این مستملکات جدید باندازه ای ثروتمند شدند که دیگر احتیاجی بسر بازی نداشتند بلکه سر بازان بیگانه را با پول مزدور

میکردند و در حالیکه خودشان در خانه های خود بسته تجارت و معامله مشغول بودند، این سربازان مزدور در راه منافع آنها جان خود را فدا میساختند .

دوملکت مزبور در پرتو جنبش مذهبی پروتستانها دارای استقلال و رسام گردیدند ولی همین جنبش در قسمت های دیگر اروپا موجب سلسله طوایلی از وقایع وحشتناک گردید .

جنگ سی ساله در سنه ۱۶۱۸ شروع شد و پس از سی سال با عهدنامه معروف وستفالی در ۱۶۴۸ پایان یافت . این جنگ نتیجه دهشتناک یک قرن کینه توزی مذهبی بود و روزی پایان یافت که دیگر رمقی در ملت های جنگاور باقی نمانده بود و همه سکلی اروپا در آمده بودند .

جنگ سی ساله در مدتی کمتر از یک نسل قسمتهای چندی از اروپای مرکزی را به صورت صحرا های لم یزرعی در آورد که در آنجا دهقانهای گرسنه برای آن که نعش اسب های مرده را از چنگال گرگها بدر آورند و بخورند مجبور بودند با این حیوانات سبع بجنگند (۱)

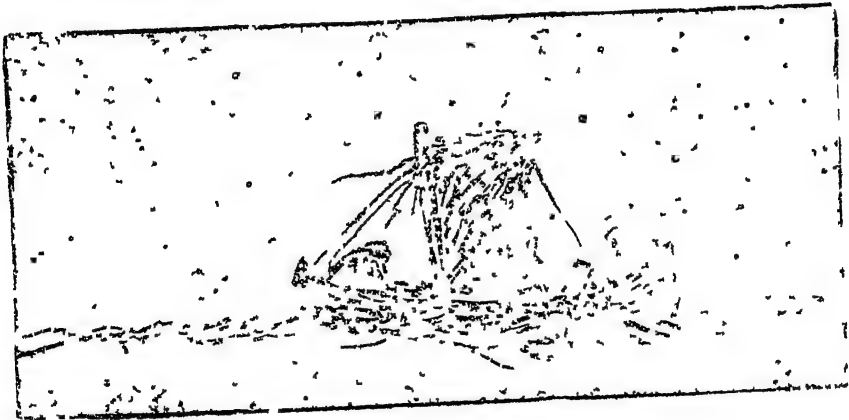
در آلمان غربی اهرشش شهر و قصبه پنج تایی آن حراب گردید . قسمتهای خاک آلمان موسوم به فالسی بیست و هشت بار مورد غارت و تاراج واقع گردید و از هیچجده میلیون نفوس فقط چهار میلیون باقی ماند .

دشمنی ورد و خورد وقتی شروع گردید که فردیناند دوم از دودمان هابسبورگ با امپراطوری برگزیده شد . نزد کشیشهای یسوعیین (ژزویت) تربیت یافته بود و بالنتیجه از فرزندان جان نثار و مطیع و منقاد کلیسای کاتولیکی بود . در جوانی نذر کرده بود که خاک خود را از وجود پیروان طریقه های کهر آمیز ببرد و بعد از درایهای بوعده کوتاهی نکرد دو روز پیش از آنکه با امپراطوری انتخاب گردد رقیب عمده او فردریک نام شاهزاده پروتستان مذهب ایلالت فالسی و داماد جاک اول پادشاه اسکستانت بزعم صریح فردیناند تاج پادشاهی مملکت بوهم را بر سر نهاده بود . قشون هابسبورگ بیدریک وارد خاک بوهم گردید .

سعی و کوشش این پادشاه جوان که برای استقامت برضد این دشمن توانا در پی پیدا کردن یار و یاور ی برآمد بجائی نرسید . هلند اگر خودش برضد شعبه اسپانیولی هابسبورگها سرگرم زد و خورد بسیار شدیدی سود از یاری نافردریک مضایقه نمینمود . در انگلستان هم استوارت ها فکر میکردند که پول و سربازشان را بهتر است صرف استحکام اقتدار مستبدانه خود سازند تا آنکه در سرزمین دور افتاده خاک بوهم دست خطری بزنند که سرانجام آن هیچ معلوم و آشکار نبود عاقبت شاهزاده فردریک از

فالس رانده شد و خاكش براك دودمان كاتوليكي باوى پرملىق گرديد و همين قضايا آتش چنك سى ساله را مشعل ساخت.

در ابتدا قشون هابسبورگ بر ماندهى تيلي و والشتاين راهى سراى رسيدن بمسئلهى پروستان شين آلمان بار كردند و اره مان راه خود را بسواحل دريائى بالتيك رساندند كريستيان چهارم پادشاه دانمارك كه پروستان مذهب بود از بزرگ شدن قشون كاتوليكي سرحدات مملكتش بيمناك گرديد و براى دفاع خاك خود در صدد برآمد پيش از آنهاى حمله و هجوم را بگذارد ، قشون دانمارك و اردخاك آلمان شدولى مغلوب گرديد و والشتاين چنان شادى و بيرومى بدببال دشمن افتاد كه دانمارك درخواست صلح نمود . در سواحل دريائى بالتيك تنها شهر اشترالزوند در دست پروستانها مانده بود . در اوائل سال ۱۶۳۰ گوستاو آدولف پادشاه سوئد كه اردودمان و ازا بود و بمناسبت اينكه وطنش را بشجاعت بر ضد روسها دفاع نموده بود مشهور گرديده بود

مرک هودسون

با قشون خود در اشترالزوند پياده شد وى شاهزاده پروستان و فوق العاده حاضرت طلب بود كه مى خواست سوئد را مركز امپراطورى نژدى در شمال اروپا بسازد. شاهزادگان پروستانى اروپا او را بجات دهند بپروان لوترداسته با باروان باريد پرفتد وى با تيلي كه بتارگى اهالى پروستان شهرها گد بورگ را قتل عام نموده بود حاكميده او را شكست داد آنگاه قشون سوئدى باميد اينكه باراضى و املاك هابسبورگ ها در خاك ايطاليا دست بيايد راه دور و در آلمان را پيش گرفته بجاى جنوب پروان گرديد، ولى چون گوستاو خبر یافت كه قشون دشمن بدببال اوروان است و او را از عقب تهديد مينمايد عهده خود را تغيير داد و در حنك لوتزن قشون عمده هابسبورگ ها را درهم

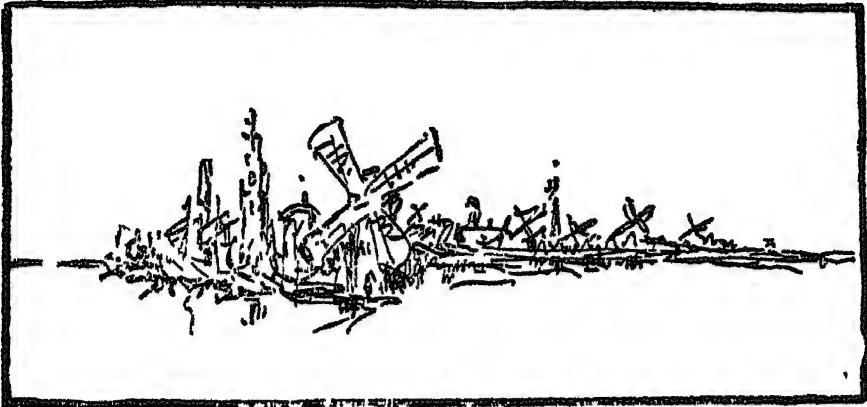
شکست ولی متأسفانه خودش نیز در وقتی که در طایفه سپاه خود جلو میرفت بقتل رسید اما از همانوقت اقتدارها بسپورک ها هم سستی یافته رو بضعف میرفت .

فردیناند که طبعاً آدم بدگمانی بود نسبت بفرماندهان و سران سپاه خویش ظنین گردید و تحریک او وانشتاین که فرمانده کل قشون بود بقتل رسید . وقتی این خبر بگوش بوربین های کاتولیک رسید که در فرانسه سلطنت داشتند و هابسبورک ها را سخت دشمن میداشتند با سوئدی های پروتستان عقد اتحاد بستند و قشون لوئی سیزدهم خاک آلمان را استیلا نمودند . سران سپاه فرانسه قورن و گنده به فرماندهان قشون سوئد موسوم به بانر و وایمار ملحق گردیده بقتل و غارت و آتش زدن املاک و اراضی هابسبورک ها مشغول گردیدند . در نتیجه این تطاول و چاولها مملکت سوئد بقدری مشهور و ثروتمند گردید که موجبات حسادت دانمارک را فراهم ساخت بطوریکه پروتستانهای دانمارک به پروتستانهای سوئد که با فرانسه کاتولیک مذهب، همان فرانسه ای که صدراعظمش کاردینال ریشلیو از نو پروتستانها را از حق آراد بودن در مذهب و عبادت و اجرای مراسم مذهبی که بموجب دستخط شاهانه معروف بدستخط نانت صادره در سنه ۱۵۹۸ دارا بودید محروم ساخت) متحد بودند، اعلان حنک دادند . چنانکه از خصوصیات این نوع جنگهاست وقتی عهدنامه و ستعالی در سنه ۱۶۴۸ بچنک سی ساله پایان داد هیچ معلوم نگردید که اینهمه خونریزی برای چه بود و نتیجه قطعی آن چیست . ممالک کاتولیکی، کاتولیک و ممالک پروتستان در پیروی از عقاید و افکار لوتر و گالون و سونیکلمی باقی ماندند . سوئیس و هلند باستقلال شناخته شدند و شهرهای هتزر و تول و وردن و قسمتی از آلاس در تصرف فرانسه درآمد و امپراطوری مقدس رومی مانند مترلی بقا و حیات خود ادامه داد در حالیکه دیگر نه رایش رعایائی باقی ماند، نه پولی نه امیدی و نه دلگرمی و جرئتی .

تنها نتیجه ای که از چنک سی ساله بدست آمد، منقی بود باین معنی که پروتستانها و کاتولیکها فهمیدند که در تجدید چنین جنگی هیچگونه فایده ای ملحوظ نیست و از آنروز با هم راه مباحثات را پیمودند ولی نباید تصور کرد که دشمنیهای مذهبی و کینه توزی عقیده ای از روی کره ارض بکناره رخت برست . اندأ ، اگر زد و خورد و مسازعه و مخالفت بین کاتولیک و پروتستان خاتمه یافت برعکس اختلافات بن فرق مختلفه پروتستانی با همان شدت سابق باقی ماند . چنانکه مثلاً در هلند اختلاف نظر درباره حقیقت تقدیر (که از مسائل مذهبی بسیار پیچیده است و آباء و اجداد ما اهمیت بسیاری بدان میدادند) موجب منازعه ای گردید که منجر به بریدن سر یوهان اولدن بارنولدت (۱) گردید که یکی از عوامل رفاه مملکت هلند بشمار می آید و همان کسی است که بقوه نبوغ خود

روابط تجارتي بين هلند و هندوستان را برقرار ساخت .
 دلم می‌خواهد اکنون با خوانندگان خودم قدری در باب تاریخ نروژ و سویس و
 یوگوسلاوی و چین صحبت بدارم . ولی این ممالک تأثیر و نفوذ زیادی در تاریخ توسعه
 اروپا در قرن شانزدهم و هفدهم نداشتند در صورتیکه برعکس درباره انگلستان گفتنی
 بسیار است . پنج قرن است که حیات سیاسی این مملکت تأثیر عظیمی در تاریخ تمام ممالک

آمستردام در سال ۱۶۴۸

دنیا داشته است و تا کسی اساس تاریخ انگلستان را نداند و نفهمیده باشد که چرا در
 زمانی که تمام ممالک اروپا در تحت سلطنت پادشاهان مستبدی بود تنها مملکت
 انگلستان دارای سلطنت مشروطه و پارلمان گردید محال است بتواند بکنه رموز تاریخ
 سیاسی واقعی اروپا پی ببرد.

انقلاب انگلستان

در بیان آنکه چگونه در انگلستان مبارزه بین « حقّی خدائی و خدا داده » پادشاهان و حقّرن پارلمان که کمتر خدائی ولی بیشتر مشرّح و بحق بود بطرزی پایان یافت که برای پادشاه انگلستان شارل اول بی نهایت شوم و بدین بود .

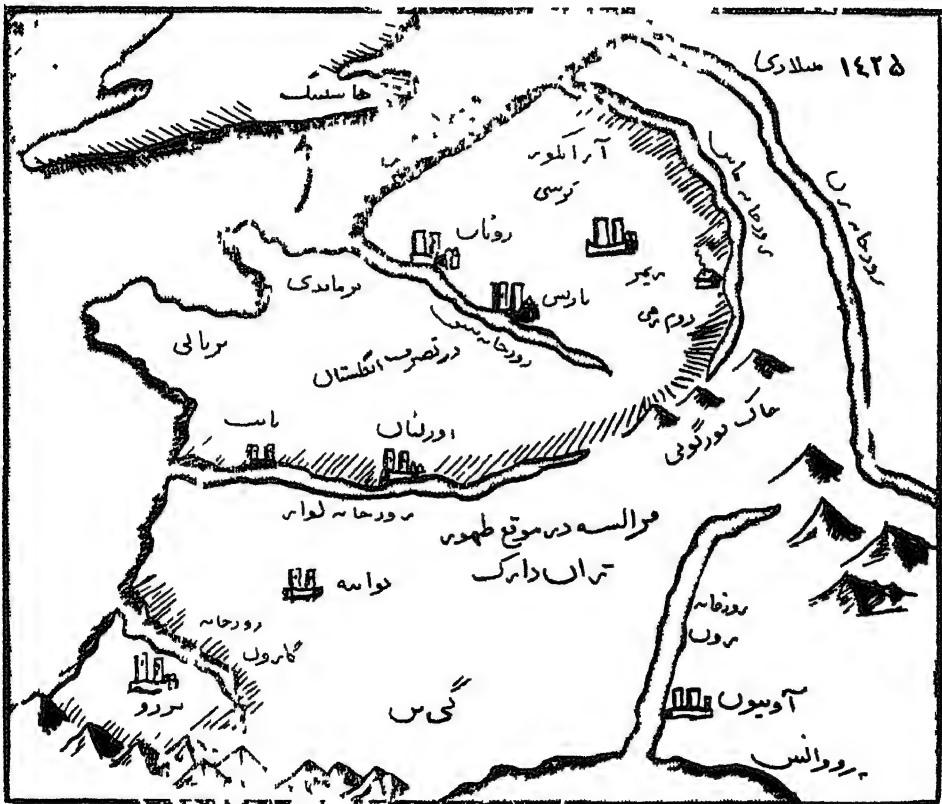
قیصر روم (سزار) که اولین سیاحی است که در قسمتهای شمال غربی اروپا سیاحت نمود ، در سال ۵۵ قبل از میلاد از دریای هانش گذشته انگلستان را مفتوح ساخت و این کشور از آن پس چهار قرن تمام ایالتی از ایالتهای روم گردید . وقتی بربرها روم را در مورد تهدید قراردادند دولت روم مجبور شد قشونی را که در خارج خاک روم داشت برای دفاع وطن اصلی بروم بخواهد و انگلستان بی حکومت و بی یاور و حامی ماند . بعضی اینکه اقوام و طوایف گرسنه ساکسون ساکن شمال خاک ژرمانی خنجر یافتند که رومیها از خاک انگلستان بیرون رفته اند ، در دریای شمال بر کشتیهای شراعی خود سوار گردیده و در آن جزیره پر نعمت و رفاه پیاده شدند . در آنجا حکومت های مستقلی تأسیس نمودند که با اسم اولین ایلاتی که برخاک انگلستان استیلا یافته بودند و موسوم به آنگل (یا آنگله) و ساکسون بودند آنانرا آنگلو ساکسون خواندند . این حکومتهای کوچک مدام با هم در زد و خورد و منازعه بودند و مرد توانائی پیدا نمیشد که تمام آنها را در تحت لوا و اطاعت خود درآورد . متجاوز از پنج قرن طوایف مرسی ها و هومبرلندی های شمالی و ووسکس ها و سوسکس ها و کننت و انگل های شرقی مدام مورد حمله و هجوم دزدان دریائی اسکاندیناوی بودند . در قرن یازدهم میلادی انگلستان و نروژ و ژرمانی شمالی جزو امپراطوری وسیع دانمارکی امپراطور کانوت بزرگ گردیدند .

سپس دانمارکی ها از خاک انگلستان رانده شدند ولی بعضی اینکه پای دانمارکی

در تحت فرماندهی دختر جوانی بنام ژان دارک بیگانگان را از خاک خود راندند ژان در مقابل شهر کومپیی بین سال ۱۴۳۰ بدست قشون بزرگندی اسیر شد و آنها او را با کلیساها فروختند و انگلیسها نیز او را در شهر روتان به جرم ساحری به آتش سوزانیدند.

اما خود انگلیسی ها با از جزیره بریتانیا بیرون نگذاشته و درجایی از خاک اروپا استقرار نیافته بودند. از اینرو پادشاهان انگلیسی تمام ماسعی و بیروی خود را بخاک و کشور خود میداشتند و از آنجائیکه اعیان و اشراف متودال در آن جزیره سرگرم

جنگهای صدساله

زد و خورد بایکدیگر و مشغول جنگهای داخلی بودند که در طی قرون وسطی مانند سرخ و آبله در سراسر اروپا شیوع کامل داشت، پادشاهان مزبور مضطرب و خود را توانستند آسانتر انجام بدهند.

بیشتر اعیان و اشراف متودال در جنگهای معروف بجنگهای «دوگل سرخ» قتل رسیده بودند. در اواخر قرن شانزدهم انگلستان در سایه پادشاه با اقتداری مانند

هانری هفتم اولین پادشاه سلسله سلاطین تودور همان پادشاهی است که محکمه دادگستری معروف و مدعش اوموسوم به «اطلاق ستاره دار» از اقدامات آخرین بقایای اعیانی و اشرافی که باز در راه حفظ نفوذ و قدرت سابق خود دست و پا میکردند باشد بی مانندی جلوگیری نمود.

در سال ۱۵۰۹ هانری هشتم جانشین پدر گردید و از آن تاریخ بعد تاریخ انگلستان حائز اهمیت بیشتری شد چون بریتانیای کبیر از صورت قرون وسطائی بدرآمده بصورت کشور «مدرن» وجدیدی درآمد.

هانری هشتم چندان علاقه ای بمذهب نداشت و از موقع مناسبی که بمناسبت طلاق اولین زنش بدست آمد و اسباب مخالفت با پاپ گردید استفاده نموده خود را مستقل از رم اعلان نمود. کلیسای انگلستان را اولین کلیسای ملی ساخت که پادشاه بر طبق اصول آن علاوه بر سلطنت دنیائی در روحیات و اموردینی هم رئیس و سلطان ملت خود میباشد، این اصلاح مذهبی که بدون سروصدائی در سال ۱۵۳۴ در انگلستان بوقوع پیوست سبب گردید که علمای روحانی انگلستان که از مدتی پیش مورد حملات سخت مبلغین مذهب لوتر واقع گردیده بودند یار و هوا دار دودمان تودور شوند. از طرف دیگر ضبط اموال صومعه ها و دیرها نیز بر قدرت پادشاه افزوده و هانری هشتم مورد علاقه و محبت طبقه کسبه و تجار واقع گردید. این طبقه از اینکه در جزیره پر نعمت و رفاهی زندگی میکردند که در بای عمیق و عریضی آنرا از خاک اروپا جدا ساخته خوشوقت و سر بلند، و از بیگانگان بیزار بودند و هیچ رغبت نداشتند که اختیار ارواح پاک و شجاع مردم بریتانیا در دست یک فراسقف ایتالیائی باشد.

هانری هشتم در سنه ۱۵۴۷ در گذشت و تاج و تخت را به پسرده ساله خود باز گذاشت. اشخاصی که قیومیت پادشاه جوان تازه را داشتند و بتازگی بمذهب لوتر درآمده بودند در پیشرفت مذهب پروتستان از هیچگونه اقدامی مضایقه نداشتند و لسی پادشاه جوان پیش از آنکه سن شانزده سالگی برسد وفات نمود و خواهرش ماری زن فیلیپ دوم پادشاه اسپانی جانشین او گردید.

ماری حاضر بود که بتعلیمات و دستور شاهانه شوهر خود عمل نماید ولی طالع انگلستان بلند بود و در سنه ۱۵۸۸ زندگانی را بدرود گفت. پس از او سلطنت به الیزابت رسید که دختر هانری هشتم و ان بولن بود. ان بولن دومین از زنهای شش گانه هانری هشتم بود و شوهرش وقتی دیگر از و سیر شد حکم نمود سرش را بریدند. الیزابت مدتی در زندان گذرانده و از برکت میانجیگری روم آزاد گردیده بود و از کاتولیکها و اسپانیولها بی نهایت متنفر بود. مانند پدرش علاقه ای بمذهب نداشت و مردم شناسی را از پدر وارث باور رسیده بود. در مدت چهل و پنج سال سلطنت خویش تمام هم خود را مصروف

داشت که اقتدار سلطنت را بر پایه استوارتری مستقر ساخته بر عایدات مملکت و بر متصرفات و مستملکات کشور با نشاط خود بیفزاید. در مساعی خود از طرف اشخاص با لیاقتی که در خدمت او بودند یاری و معاضدت بسیاریافت بطوریکه دوره سلطنت الیزابت حائز چنان اهمیت تاریخی گردید که نمیتوان از شرح و تفصیل آن صرف نظر نمود.

باید دانست که با آنچه در فوق مذکور آمد سلطنت الیزابت دستخوش پاره ای تزلزلات نیز بود. ملکه رقیب بس خطرناکی داشت موسوم به ماری استوارت که مادرش یکی از شاهزاده خانمهای فرانسه و پدرش یکفرزانهالی اکوسی بود و خودش سابقاً زن پادشاه، فرانسه فرانسوای دوم و عروس گاترین دوهدیسیس (کترین دوم دیسیس همان کسی است که قتل عام سن بارتلمی را برآه انداخت) و مادر پسر بچه ای بود که بعدها بسطنت انگلستان رسید و اولین پادشاه از سلسله استوارت ها گردید. ماری کاتولیکی متعصب و دوست و یاور تمام دشمنان ملکه الیزابت بود. نادانی او در زمینه سیاست و معامله سختی که در مقابل تنبیه رعایای کالوینی خود درباره آنها روا داشت در اکوسی باعث انقلاب گردید و ماری فراراً خود را بخت انگلستان رسانده در آنجا پناه جست. هیچده سال در انگلستان بسربرد و در تمام این مدت مشغول توطئه بر ضد دختر عمویش الیزابت بود که او را پذیرفته شرایط مهمانوازی را درباره او رعایت مینمود و عاقبت ناچار شد بدرخواست مشاورین خود عمل نماید یعنی سرماری استوارت ملکه اکوسی را از تن جدا سازد. قتل ماری استوارت در سنه ۱۵۸۷ واقع شد و موجب جنگ انگلستان و اسپانیا گردید. بحریه انگلستان و هلند بدستیاری یکدیگر بحریه آرهادی «شکست ناخوردنی» پادشاه اسپانیا فیلیپ دوم را درهم شکست و بمصدق «عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد» همین جنگ که بایستی بقدرت دوم مملکت بزرگ پروتستانی مذهب پایان دهد آنها را در راهی انداخت که کاملاً در خیر و صلاح آنها بود چون از آن تاریخ ببعده انگلستان و هلند یس از نزدیک و دو دلی بسیار خود را ذبح دانستند که قشون بخت امریکا و هندوستان بکشند و انتقام برادران پروتستانی خود را از اسپانیولیهای قسی القلب بگیرند.

کشتیهای انگلیسی در تحت فرماندهی ناخدائی موسوم به جی یووانی کابوتو (یا کابوت) از اهالی ونیز اولین کشتیهای بودند که در سنه ۱۴۹۶ امریک شمالی را کشف نموده و مورد سیاحت و تحقیق و تفحص قرار داده بودند. لاپرادور و نیوفوندلاند از لحاظ مستملکاتی چندان حائز اهمیت نبودند در صورتیکه سواحل نیوفوندلاند برای کشتیهای ماهیگیری انگلیسی مرکز صید معتبری بود. یک سال پس از آن در سنه ۱۴۹۷ همین کابوت و سواحل خاک فلوریدا را هم کشف نموده در آنجا تفحصات بعمل آورد.

دردوره سلطنت هانری هفتم وهانری هشتم که انگلستان مرکز اغتشاشات گوناگون گردید وسایل مالی کافی برای کشفیات وتفحصات باقی نماند ولسی پس از ارامکه الیزابت امنیت وآرامی را برقرارساخت وهانری استوارت زندانی گردید از نودریا نوردان برروی دریاها روانه گردیدند. در زمان طفولیت الیزابت دریانوردی نام ویلوگیبی دل بدریا زده اذماغه شمال عبور کرده بود یکفرانساخدا یسان او موسوم به ریچارد چانسلر دنباله تفحصات او را گرفته در جستجوی راهی که به هندوستان برود بجانب مشرق روان گردید وبه ارخانجل رسید وبا حکومت اسرار آمیز اودور افتاده امپراطوری مسکو روابط سیاسی. برقرار نمود. چند تن از سیاحان دیگر در

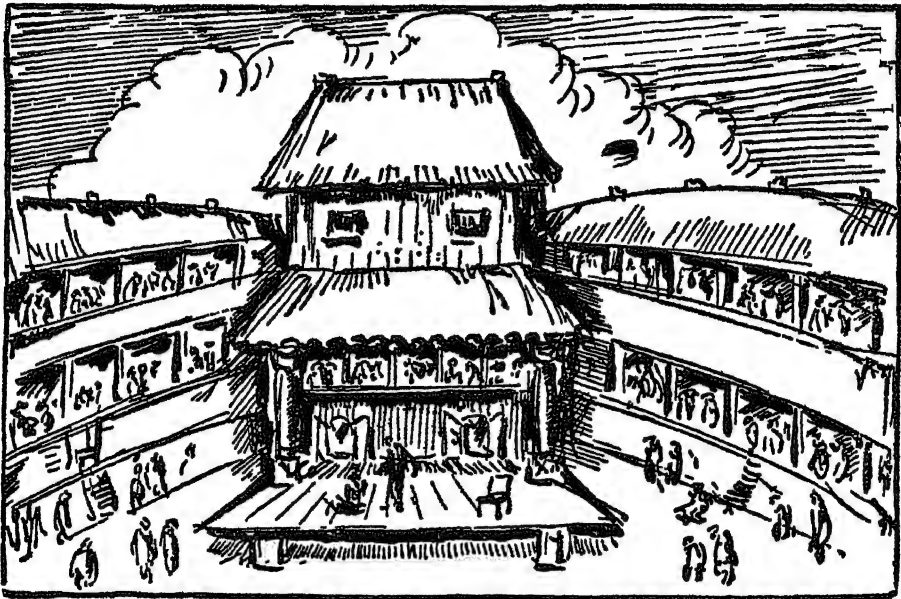
جان وسباستیان کابوت سواحل نیوفوندلاند را مشاهده می کنند

زمان سلطنت الیزابت دنباله این تفحصات را گرفتند. عده ای از بازرگانانی که سر ترس داشتند و در پی حادثه بودند و برای «شرکت مغازه های متحده» کار میکردند، شالوده شرکتهای تجارتی بزرگی را ریختند که رفته رفته در قرنهای بعد بصورت مستملکات درآمد.

دریا نوردان دوره الیزابت وهیچنین دزدان دریائی و رجال سیاسی ودیپلماتهای انگلیسی که زمام اختیار خود را بدست قضا وقدر می سپردند وبامید ثروت وشهرت وبا احتمال فقر و ورشکست و مرک در اطراف دنیا رهسپار میشدند و از قاقاق هیچ نوع جنس ومتاعی مضایقه نداشتند و وجدان آنها در مقام معامله بین جنس بی جان وجاندار تفاوتی نمیدید، بیرق کشور انگلستان وشهرت ملکه دوشیزه خود را باطراف واکاف دریاهای

هفتگانه دنیا رسانیدند. در همان زمان شکسپیر خاطر مهر مظاهر علیاحضرت ملکه را با شاهکارهای ادبی خود شاد میکرد و بالیاقت ترین رجال انگلستان در راه ترقی مملکت خود با ملکه همدستی میکردند و میخواستند انگلستان ملوک الطوائفی و «مئودال» هانری هشتم را بصورت يك کشور تازه و «مدرن» ملی درآوردند.

ملکه سالخورده درس هفتاد سالگی در سال ۱۶۰۳ در گذشت و پسر عویش که نبیره پدر بزرگ الیزابت یعنی هانری هشتم و پسرهای استوارت (همان مساری استوارتی که رقیب و دشمن الیزابت بود) باسم چهارم و اول جانشین او گردید. جمیز موهبت الهی پادشاه کشوری گردید که از مصائب و بلیاتی که بر سر ممالک اروپائی دیگر

تیاتر در عهد ملکه الیزابت

باریده بود بر کنار مانده بود. در حالیکه در خاک قاره اروپا پروتستانها و کاتولیکها بدون آنکه در استقرار برتری و تفوق مذهب خود بر مذهب دیگر کامیاب باشند خون همدیگر را میریختند، انگلستان بدون آن که دستخوش عواقب وخیم تعصبات مذهبی لوتر و یولیولا گردد بآرامی و فراغت در امر اصلاح مذهب توفیق حاصل نمود. همین مضایا بود که در امر تحصیل مستملکات و متصرفات و تشکیل آنها موجبات تقدم انگلستان را بر سایر ممالک فراهم ساخت و در امور بین المللی تعوقی بدو بخشید که هنوز هم اردست نداده است و هر چند سلطنت پادشاهانی که اردو دمان استوارت بودند برای انگلستان

بسیارگران تمام شد و پیشرفت و ترقی مملکت را از جریان وجاده معمولی خود منحرف ساخت .

استوارت ها که در سلطنت جانشین قو دورها شدند بیگانه بودند و چنان بنظر میآمد که هیچگاه نبض مردم انگلستان را نتوانستند بدست بیاورند . قو دورها چون بومی و از خود انگلستان بودند اگر اسیبی هم میدزدیدند صدای کسی بلند نمیگردد ، ولی بعضی اینکه چشم استوارت های بیگانه بلکام اسیبی از اهالی میافتاد و چه غوغاها که در دم بر پا نمیخواست . الیزابت که رعایایش او را بسی میخواندند امور مملکت را بدلخواه خود اداره کرده بود . عموماً سیاستی را تعقیب میکرد که کیسه تجارت درست (وحتی نادرست) انگلستان را پر میکرد و بهمین جهت ملت انگلستان او را دوست میداشت و نسبت باو وفادار بود و اگر گاهی هم مراعات حقوق و اختیارات پارلمان را نمینمود مردم درازاء منافی که از برکت سیاست خارجی او که سیاستی عاقلانه و استوار بود میبردند ، غمض عین میکردند .

جهیز اول هم دنباله همین سیاست را گرفت ولی فاقد جوش و خروشی بود که از امتیازات الیزابت بشمار میآمد و اختصاص باو داشت . او نیز تجارت خارجی انگلستان را خیلی تشویق کرد و هیچ آزادی و اختیار تازه ای به کاتولیکها اعطا ننمود . ولی روزی که اسپانیا بمقصد استقرار روابط حسنه با انگلستان بنای خوشرومی را باو گذاشت روی موافقت نشان داد و هر چند اکثریت ملت از این قضیه ناراضی بود ولی باز چون جهیز را پادشاه خود میدانست تسلیم اراده او گردید .

طولی نکشید که بجهات دیگری کشمکش بین پادشاه و ملت شروع گردید که شرح آن بطور خلاصه ازینقرار است جهیز اول و پسر او شارل که در سن ۱۶۲۵ جانشین پسر گردید ، هر دو یقین قطعی داشتند که سلطنت «حق و موهبت الهی» است و پادشاه حق دارد بطور دلخواه و بدون آنکه احتیاجی به شورت با ملت داشته باشد سلطنت نماید . این مفروضه عقیده تازگی نداشت . پایها که از جهات چند جانشینان امپراطورهای روم بودند و یا بهتر بگوئیم مظهر و «ایدآل» يك نوع امپراطوری بودند که تمام دنیا برای آنها در حکم يك مملکت و يك حکومت واحد بود ، همیشه خود را خلیفه و جانشین مسیح در روی زمین دانسته و مردم نیز آنها را بهمین صفت شناخته بسودند و از این نظر کمتر کسی بود که تردیدی داشته باشد که حق آنها به سلطنت خدائی است و چون آنها را نمایندگان مستقیم پروردگار دو جهان می دانستند و تنها در مقابل پیشگاه قادر متعال مسئول میشمردند ، معتقد بودند که حق دارند مردم را باطاعت بخوانند .

پس از پیشرفت اصلاح مذهبی «رفورم» این حق را که تا آن تاریخ تعلق به

پاپ‌ها داشت چندتن از پادشاهان اروپائی که بمذهب پرتستان گرویدند و چون این پادشاهان رئیس کلیساهای ملی نیز شده بودند خود را در خاک خود حلیفه مسیح میدانستند مردم هم ضدیتی نشان ندادند و از این فرارادعای کسانی که میگویند در مواقعی که جمیز اول مدعی بود که دارای «حق خدائی» است پروان لوتز و با پروان گالوان مردم را تحریک بسرکشی و طغیان مینمودند اساس صحیحی ندارد. شورش و انقلاب انگلستان برضد «حق خداداد» و «موهبت الهی» پادشاهان، جهات و علل دیگری دارد.

اولین بار که مردم منکر «حق خداداد» یا «حق خدائی» شدند در هلند بود که در سنه ۱۵۸۱ مجمع ملی از اطاعت بیادشاه حقه خود فیلیپ دوم پادشاه اسپانیا سرپیچی نمود و رسماً اعلام داشت که «پادشاه نقض قرارداد کرده است و از این رو در حکم خدام بیوفائی است که باید رانده شود». از آن پس عقیده ای که بر طبق آن پادشاه در مقابل ملت خود مسئول اعمال و افعال خود میباشد در بین چند ملت دیگر که چون در سواحل دریای شمال ساکن بودند اوضاع دفاعی مساعدی داشتند رواج و شیوع یافت. در صورتیکه ملت‌های فقیر اروپای مرکزی که دستخوش استبداد سلاطین و ارتش بودند جرئت و جسارت بحث در این امور را نداشتند، زیرا هر آن ممکن بود که آنها را دریکی از سیاه چالها محبوس سازند. اما بازرگانان ثروتمند هلند و انگلستان که خودشان وسیله قشون و تدارک و نگهداری قشون و کشتیهای جنگی داشتند و با استفاده از سلاح بران جدیدی که نامش «اعتبار مالی» بود آشنا بودند، از پادشاهان نشان نمیترسیدند و «حق خداداد» و «موهبت الهی» پول و سرمایه آنها دست کمی از «حق خداداد» و «موهبت الهی» پادشاهان هابسبورگ و بوریون و استوارت نداشت و خوب میدانستند که قوت و قدرت اصنافی و سپاه لیره و درهم و دینار آنها را سر بازهای مزدور پادشاهان بخوبی میتواند برابری نماید و بر آنها مظفر و فیروز آید. بهمین علت بود که قدهلم ساخته و بعمل پرداختند، در صورتیکه ملت‌های دیگر از راه اضطراب یا میسوخستند و می ساختند و یا اگر حرکت و جنبشی از خود بظهور میرسانیدند مورد قتل عام واقع میکردیدند.

در همان اوایل، در موقعی که پادشاهان استوارت مدعی شدند که «حق خداداد» بآنها اجازه داده که هر کار دلشان میخواهد بکنند بدون آنکه در مقابل کسی مسئولیتی داشته باشند، طبقه متوسط ملت انگلستان یا «بورژوازی» مجلس عوام یعنی پارلمان را تکیه گاه خود قرارداد ولی در بار اعتنائی ننمود و شارل اول پارلمان را بست و یازده سال با استبداد تمام سلطنت نمود و از مردم مالیات‌هایی گرفت که در نظر ملت غیر مشروع بود و بطرزی سلطنت نمود که گوئی خاک انگلستان ملک طلق شخصی خود او میباشد. و انکهی باید دانست که هم مشاورین خوبی داشت و هم مرد با اراده و با

شهامتی بود که از اجرای مقاصد و نیات خود بی‌می‌بخوشتن راه نمیداد . بدبختانه شارل اول بجای آنکه طرفدار رعایای وفا پرور اکوسی خود را پیرو و در حفظ و حراست آن بکوشد با پیروان طریقهٔ پرسی بی‌تری های اکوسی (۱) بنای ستیزه را گذاشت . وقتی احتیاج بیول پیدا نمود مجبور شد دوباره پارلمان را بگشاید . پارلمان در ماه آوریل سال ۱۶۴۰ افتتاح یافت و در ابتدا زیر بار نرفته بنای مخالفت را گذاشت و لهذا چند هفته بعد از نوبسته شد . در ماه نوامبر همان سال پارلمان باز افتتاح یافت ولی این دفعه مخالفت شدید تری از سابق نشان داد . وکلای ملت ملتفت شده بودند که موقع فرارسیده که کار را یکسره بنمایند و معلوم گردد که آیا سلطنت با «حق خداداد» باید باشد و یا آنکه اختیار باید تعلق بملت و پارلمان بگیرد . اول از مشاورین پادشاه کینه جوئی کردند و شش هفت تن از آنانرا بقتل رساندند و رسماً اعلام داشتند که از آن پس پارلمان نباید بسته شود مگر بمیل و ارادهٔ خودش و سپس در روز اول دسامبر ۱۶۴۱ «اعتراض نامهٔ بزرگ» را از لحاظ پادشاه گذرانیدند . «اعتراض نامهٔ بزرگ» مشتمل بود بر تمام ایراداتی که ملت از پادشاه گرفته بود .

پادشاه که امیدوار بکمک و همراهی ایالات بود در ماه ژانویه ۱۶۴۲ از لندن بیرون رفت . طرفین بتدارک قشون پرداختند و میان پادشاه و پارلمان جنگ شروع شد در طی این جنگ و منازعه مقتدرترین عناصر مذهبی انگلستان یعنی پوریتانی ها بقشون پارلمان ملحق گردیدند . پوریتانی ها در واقع همان قسمت افراطی انگلیس گانی ها بودند . افواج پوریتانی ها که به «مردان خدا» معروف شده بودند بزودی در تحت فرمان گروهول از حیث نظم و ترتیب و نسق آهنین و اطمینان کاملی که بحقیقت و تقدس عقاید خود داشتند سرمشق تمام سپاهیان پارلمان گردیدند . شارل دوبار مغلوب گردید و پس از جنگ نازیبی در سال ۱۶۴۵ فرار نموده بخاک اکوس رفت و اکوسی ها او را به انگلیسها فروختند . پس از چندین توطئه و یاغیگری پرسی بی‌تری ها اکوس برضد پوریتانی های انگلیسی گروهول این دومین جنگ داخلی را که پس از جنگی که در پرستون پنسی سه روز دوام داشت بادست یافتن بر شهر ادمبره پایان داد . سر بازانش که از مواعظ و مباحثات مذهبی خسته شده بودند مصمم گردیدند که کار را یکسره نمایند و تمام اعضای پارلمان را که با عقاید و نظریات پوریتانی آنها موافق نبودند بیرون کردند . مابقی نمایندگان چنین پارلمان ناقصی که بهمین ملاحظه معروف به «رپ پارلمان» یعنی پارلمان ناقص الاعضاء گردید ، پادشاه را خائن بملت اعلام داشت ، مجلس لردها که حکم مجلس سنا را داشت حاضر نشد در محاکمه شرکت نماید . محکمه

---

(۱) Presbyterion . پروتستانهای اکوسی که فقط به کشیشها معتقدند بدون مقامات روحانی عالتر (مترجم)

مخصوصی تشکیل یافت و حکم قتل پادشاه را صادر نمود، در روزی ام ژانویه سال ۱۶۴۹ شارل اول با قدمی شاهانه از روی تخته‌هایی که قصروایت‌ها را بدار متصل می‌ساخت عبور نمود. آنروز اولین بار در تاریخ تمدن، ملت بوسیله نمایندگان که خودش انتخاب کرده بود سرپادشاهی را که نتوانسته بود مقام و وضع جدید خود را در مملکت بیدار و «مدرن» درست تشخیص بدهد، از تن جدا ساخت.

دوره‌ای که پس از قتل شارل اول آغاز گردید عموماً دوره گرومولی خوانده میشود. گرومول پس از آنکه دیکتاتور حقیقی انگلستان گردیده بود در سال ۱۶۵۳ رسماً عنوان «لرد حامی» یافت. پنج سال سلطنت کرد و همان سیاست ملکه الیزابت را دنبال نمود. اسپانیا دشمن خونی انگلستان گردید و برای انگلیسها جنگ بر سر ضد اسپانیا حکم جنگ ملی و جهاد مقدس را پیدا نمود.

در آن دوره منافع بازرگانان انگلیسی و امتیازات مذهب پروتستان کاملاً مورد مراعات قرار گرفت. گرومول در استقرار اعتبار انگلستان در خارج نیز توفیق حاصل نمود ولی در مورد اصلاحات اجتماعی دچار اشتباهات بزرگی گردید. ملت مرکب از عده زیادی از اشخاصی است که دارای عقاید و افکار مختلف می‌باشند و خیلی نادراتفاق می‌افتد که یک نوع فکر بکنند و بتجربه هم معلوم گردیده که همینطور خیلی بهتر است. دولت و حکومتی که بخواهد تنها برای یکدسته از مردم حکومت کند دوام پیدا نمی‌کند. پوریتانی‌ها مادامی که برضد تند روی و تجاوزات پادشاه می‌جنگیدند قوت و قدرت صالحه و مفیدی برای مملکت بودند ولی وقتی خواستند تمام اختیارات را در دست گرفته حاکم و سلطان مطلق انگلستان باشند موجبات بی‌زاری مردم را فراهم ساختند.

پس از مرگ گرومول در سنه ۱۶۵۸ استوارت‌ها دوباره تاج و تخت انگلستان را باسانی بدست آوردند و مردم انگلستان که استبداد پوریتانی‌های مقدس را بهمان سنگینی استبداد شارل اول تشخیص داده بودند پادشاهان جدید استوارت را حامی و نجات دهنده خود دانستند و معلوم گردید که اگر این پادشاهان از «حق خداداد» آباء و اجداد خود صرف نظر کنند و تقدم و اختیارات پارلمانی را بپذیرند، مردم نیز نسبت بآنها صادق و صمیمی و وفادار خواهند بود.

این وضع جدید در طول دو نسل دوام پیدا کرد. ولی معلوم شد که استوارت‌ها از حوادث گذشته درس عبرت نگرفته و نمیتوانند رسوم و عادات سیاسی خود را تغییر بدهند.

شارل دوم که در سنه ۱۶۶۰ بتخت سلطنت نشست آدم نجیبی نبود ولی لیاقت نداشت. بی‌حالی و فرار از کار و وظیفه با فساد و غل و غشی که در نهاد او بود سبب گردید که بزودی ملت از او جدا گردیده پشت بر او گردانید. در سال ۱۶۶۲ بقصد درهم

شکستن قدرت روحانیان پوریتانی تمام کشیشهای را که با او مخالفت نشان میدادند از مراکز خودشان بیرون کرد. در سال ۱۶۶۴ با صدور فرمانی که به «فرمان صومعه‌ها» معروف است، در صدد برآمد که مخالفین خود را از شرکت در مجامع مذهبی مانع گردد و آنان را به تبعید بزند تهدید نمود. این اعمال دوره سابق و عصر «حق‌خداداد» را بخاطر می‌آورد و ملت مثل سابق بنای زمزمه را گذاشت و پارلمان در باب مساعدت مالی پادشاه اشکالات بمیان آورد.

شارل دوم وقتی دید پارلمان با او پول نمیدهد متوسل به مسایه و پسر عزم خود لویی چهاردهم پادشاه فرانسه گردیده از مبلغی بوام گرفت و در مقابل دویست هزار لیره اعانه سالانه، بملت خود و بمتعاهدین پروتستانی خود خیانت کرد و پارلمان را فریب داد و با بدست آوردن استقلال اقتصادی شارل بقدرت شاهانه خود اطمینان حاصل نمود. از آنجائیکه در موقع تبعید چندین سال را در نزد اقوام کاتولیک خود گذرانده بود، باطن او علاقه‌ای بمذهب کاتولیکی روم پیدا نموده بود و امیدوار بود که خواهد توانست دوباره این مذهب را در انگلستان احیا بنماید و اظهارنامه‌ای با اسم اظهار نامه عفو و بخشش انتشار داد که بر طبق آن قوانین سابق که بر ضد کاتولیکها و کسانی که دارای مذهب رسمی انگلستان نبودند وضع شده بود، ملغی میگردد. در همان اوقات شنیده میشد که جمیز شاهزاده یورک برادر کوچکتر شارل اول بمذهب کاتولیکی درآمده است. کم‌کم مردم کوچه و بازار داشتند بگران میشدند و تند باد عدم رضایت باز در انگلستان وزیدن گرفت. ولی بسیاری از انگلیسها سعی داشتند که هر طور شده از جنگ داخلی جلوگیری نمایند و حتی سلطنت استبداد و کاتولیک را بجنبه داخلی ترجیح میدادند. عده‌ای هم در میان ملت بودند که سختگیر تر بودند. اشخاصی که پیرو مذهب رسمی نبودند مردمان خوفناکی بودند و در عقیده خود سخت استوار بودند، مخصوصاً که تنی چند از اراده‌های مهم که می‌توانستند استبداد زمانهای سابق از نو بر گردد آنها را اغوا میکردند.

بیست سال تمام این دودسته با هم در مخالفت و لجاج بودند ولی مایل نبودند که کار بشورش و انقلاب بکشد. دسته اول از عناصری که بطبقه متوسطه تعلق داشتند تشکیل یافته بود، معروف شده بود بدسته «ویک» بمناسبت اینکه یکدسته از قشون اسکوسی که در سال ۱۶۴۰ بهرم جنگ با شارل اول در تحت فرماندهی کشیشهای پارس بی‌قری بجانب شهر ادنبره روان شدند قاطرچیهای بودند که شلاق بدست داشتند و شلاق را با انگلیسی «ویک» می‌گویند. دسته دوم را «توری» خواندند، یعنی مردم نقاط باطلاقی و این اسمی بود که سابقاً بشاه طلبهای ایرلندی داده شده بود. آزادی

خواهان و محافظه کاران در سال ۱۶۸۵ شاهد و ناظروقات شارل دوم و بتخت نشستن برادر و جانشین کاتولیک او جمیز دوم بودند جمیز در ابتدا با اسم اینکه بطرز ممالك خارجیه دیگر خیال دارد يك قشون دائمی در انگلستان ایجاد نماید مردم را تهدید کرد . بعد آدرسنه ۱۶۸۸ « اظهارنامه عفو و بخشش » جدیدی انتشار داد و حکم نمود که آنرا در بالای منبر تمام کلیساهای مذهب انگلی کانی قرائت نمایند و بدین طریق از حدود اختیارات خود تجاوز نمود ، در صورتیکه تنها پادشاهانی که مورد محبت و علاقه ملتشان هستند میتوانند چنین راهی را بپیمایند، آن هم در مواقع استثنائی . هفت تن از اسقفها از اطاعت او امر شاهانه استنکاف جستند . با اسم اینکه این اسقفها شب نامه های بقصد تحریک و اغوای مردم منتشر ساخته اند آنها را در مقابل محکمه ای حاضر ساختند ولی قضات آنها را تبرئه کردند و مردم از شنیدن این اخبار شادمانیها کردند .

در همان حیص و بیص جمیز از زن دوم خود هاری که از خانواده هودن شرقی و کاتولیک بود دارای پسری گردید . با این ترتیب پس از جمیز دیگر تخت و تاج بیکی ازدو خواهر پروتستان او موسوم به هاری وان تعلق نمیگرفت و بیسک نفر کاتولیک میرسید . مردم کوچه و بازار سخت ظنین شدند و گفتند هاری زن پادشاه خیلی جوان است و هنوز نمیتواند بچه دار بشود و لابد نیم کاسه ای از محصولات کارخانه پاپ در زیر این کاسه است و شیوع پیدا کرد که بوسیله یکنفر کشیش یسوعی (ژزویت) يك بچه نوزادی را پنهانی بکاخ سلطنتی آورده و در بستر ملکه گذاشته اند و گفته اند ملکه زائیده است . چون این واقعه ممکن بود باعث جنگ داخلی بشود هفت نفر از اشخاص محترم و درجه اول مملکت از «ویکها» و «توریها» شرحی بداماد پادشاه یعنی به ویلیام دوراثر که شوهر هاری دختر جمیز و حکمران هلند بود نوشتند و اورادعوت کردند که بیاید انگلستان را از شر جمیز که پادشاهی مشروع و بحق ولی بکلی مقضوب ملت بود نجات بدهد .

ویلیام در روز پنجم نوامبر ۱۶۸۸ با قشون خود در بندرتوری بیاده شد و چون در پی قتل پدر زن خود نبود و میترسید که اگر جائی کشته شود طرفدارانش قتل او را پیراهن عثمان ساخته عنوان شهید ناو بدهند ، وسایلی فراهم ساخت که پادشاه بتواند بکاخ فرانسه فرار نماید .

ویلیام در روز بیست و دوم ژانویه ۱۶۸۹ پارلمان را از نو افتتاح نمود و در روز ۱۳ فوریه بازنش هاری هردومعاً پادشاهان مشترک انگلستان اعلام گردیدند و باین ترتیب مذهب پروتستان از خطری که متوجهش بود مستخلص گردید .

پارلمان که ضمناً صاحب اعتباری گردیده بود و دیگر مثل سابق تنها کارش شوربا پادشاه نبود، از موقع استفاده کرد و از زیر گرد و خاک اسناد کهنه سند «عریضه درخواست

حقوق « سال ۱۶۲۸ را درآورده ماده جدیدی بر مواد آن افزود مبنی بر اینکه حتما و قطعا باید پادشاه انگلستان دارای مذهب کلیسای انگلیکان باشد. علاوه بر این پارلمان قانونی گذراند مبنی بر اینکه پادشاه حق ندارد قوانین را ملفی سازد و یا اینکه بطبقه ای از طبقات ممتاز ملت اجازه بدهد که قوانین را نقض نماید و همچنین مقرر داشت که بدون تصویب پارلمان هیچ مالیاتی برقرار نخواهد شد و هیچ قشونی تشکیل نخواهد یافت. بدین قرار در سنه ۱۶۸۹ مملکت انگلستان دارای يك رشته حقوق و آزادی ها و اختیاراتی گردید که در نزد هیچ ملت اروپائی تا آن تاریخ سابقه نداشت. شهرت سلطنت وی پیام تنها ملاحظه این آزادی خواهی او نیست چون علاوه بر آنچه که گذشت همین پادشاه بود که سلطنت بهمراهی وزرای مسئول را معمول داشت آشکار است که هرگز هیچ پادشاهی بدون چند تن مشاورینی که طرف اعتماد و وثوق بوده اند سلطنت نکرده است. سلاطین دودمان تودور و مجلس شورای بزرگی داشتند که اعضای آن اشخاصی بودند که از میان نجبا و اشراف و روحانیان انتخاب شده بودند. بعدها چون مشهور گردید که این مجلس دارد وسعت زیادی میگیرد بمجلس کوچکتري باسم «شورای خاص» تبدیل یافت و رفته رفته موسوم گردید که این مشاورین باشخص پادشاه در طالاری با «کابینه» ای در کاخ سلطنتی مجلس تشکیل بدهند و بهمین ملاحظه مجلس مزبور معروف به «شورای کابینه» گردید و رفته رفته کلمه شوراهم افتاد و بهمین عنوان «کابینه» ساده خوانده شد.

ویلیام نیز تقلید اغلب پادشاهان انگلیسی سابق مشاورین خود را از تمام طبقات ملت انتخاب میکرد ولی همینکه اختیارات پارلمان وسعت یافت ملتفت گردید که سیاست انگلستان را نمیتوان تنها بكمك «توری» ها اداره کرد، حال آنکه در مجلس عوام اکثریت با «ویك» ها بود. چند سال پس از آن در موقعی که «ویك» ها اکثریت را در مجلس عوام از دست دادند پادشاه مجبور شد که برسم رعایت قواعد و اصول مشروطیت مشاورین خود را از میان «توری» های معتبر و سرشناس اختیار نماید. و ایام تاموقع وفاتش که در سنه ۱۷۰۲ رخ داد، سخت گرفتار جك وزد و خورد با لوثی چهاردهم پادشاه فرانسه بود، هیچوقت فرصت پیدا نکرد که شخصاً بامور مملکت انگلستان پردازد و همان «کابینه» مهمترین این امور را برعهده داشت. پس از آنکه خواهر زن ویلیام موسوم به آن نیز جانشین او گردید باز امور مملکت بهمین طرز و ترتیب اداره میشد ولی متأسفانه ملکه آن در سال ۱۷۱۴ وفات یافت و چون از هفده فرزند او هیچکدام زنده نمانده بودند تخت و تاج نصیب جورج اول از دودمان هانوفر گردید که پسریکی از نواده های دختری جمیز اول موسوم به سوفی بود.

جورج پادشاهی بود روستائی صفت که هرگز حاضر نشد يك کلمه زبان انگلیسی

بیاموزد و بکلی در پیچ و خمهای قوانین حکومتی و سیاسی انگلستان متبحر و سرگردان مانده بود. تمام امور را محول به شورای کابینه داشت و هرگز در جلسات کابینه که چون چیزی از آن دستگیرش نمیکردید سخت مایه خستگی و کسالت او بود، حاضر نمیکردید. از اینرو رفته رفته کابینه عادت نمود بدون آنکه رأی پادشاه را بخواهد امور حکومت انگلستان و اکوس را که در سال ۱۷۰۷ پارلمانش جزء پارلمان انگلستان شده بود فیصل بدهد و پادشاه نیز با دل آسوده قسمت اعظم اوقات را در وطن مألوف خود هانور میگذرانید.

در مدت سلطنت جورج اول و جورج دوم «کابینه» و هیئت دولت پادشاه مرکب بود از یک عده از معتبرین دسته «ویگ» ها که یکی از آنها موسوم به سر رابرت واپول بیست و یکسال نخست وزیر بود و رئیس کابینه را اکثریت پارلمان رئیس دولت می شناخت. پس از آن وقتی سلطنت به جورج سوم رسید این پادشاه در صدد برآمد که کابینه را از این اختیارات محروم و مسلوب سازد و آن اختیارات را خود بدست بگیرد. ولی اقدامات او در این زمینه بقدری نتایج بدبخشید که دیگر هیچک از جانشینان او به صرافت چنین کاری نیافتاد. پس از اولین سنوات قرن هیجدهم انگلستان دارای حکومتی بود پارلمانی مرکب از نمایندگان ملت و رتق و فتق امور مملکت در دست هیئت دواتی بود که خود را در مقابل ملت و پارلمان مسئول میدانست.

باید دانست که در قرن هیجدهم دولت انگلستان در واقع نماینده تمام طبقات ملت نبود، چون از دوازده نفر یک نفر هم هنوز حق رأی نداشت ولی اساس و پایه حکومت پارلمانی واقعی بطوریکه امروز معمول گردیده از همانجا شروع شد. دولت انگلستان کم کم بدون آنکه صلح و آرامش مملکت را مخزل سازد اختیارات را از دست پادشاه بیرون آورده بدست نمایندگان ملت سپرد که روز بروز بر عده آنها افزوده میگردد و از برکت وجود چنین حکومت و دولتی انگلستان از اغلب اغتشاشات و جنبشهای انقلابی که در قرن هیجدهم و نوزدهم باعث آنهمه صدمات و خسارت های عظیم در قاره اروپا گردید مصون ماند.

توازن و تعادل قوی و اقتدار در اروپا

در بیان آنکه در مملکت فرانسه برخلاف انگلستان «حق خداداد» و «موجب الهی» بطور بی سابقه‌ای بروخامت اوضاع افزود و تنها استقرار قاعده و قانون جدید توازن و تعادل اروپائی توانست تا اندازه ای از جاه طلبی و استبداد پادشاهان فرانسه جلوگیری نماید

برخلاف آنچه در فصل پیش در باب انگلستان مذکور گردید، اکنون بسذکر وقایعی میپردازیم که در همان زمانی که ملت انگلستان در راه آزادی خود مشغول مبارزه بود، در خاک فرانسه رخ داد. ظهور مردان مناسب در موقع مناسب و در جای مناسب در تاریخ ممالک مختلفه بسیار نادر بوده است. ظهور لوئی چهاردهم نمونه شایانی است از تحقق چنین امر نادری که در مملکت فرانسه بضرر ممالک دیگر اروپا از قوه بفعل آمد. در موقع طفولیت لوئی چهاردهم و در عهدی که ملت انگلستان سرگرم مبارزه در راه تحصیل آزادی خود بود مملکت فرانسه باشکوه ترین و پرجمعیت ترین کشور اروپا بشمار میآمد. روزی که لوئی چهاردهم بتخت سلطنت نشست دوتن از مطرانهای بزرگ و رؤسای مذهبی معروف موسوم به ریشیلو و مازارن بنویات خود جامه عمل پوشانیده بودند، باین معنی که از برکت وجود و کاردانی آنها مملکت فرانسه از لحاظ تمرکز قدرت در اروپا دارای اولین مقام گردیده بود. لوئی چهاردهم نیز پادشاه بزرگی بود. امروز نیز هنوز در قرن بیستم زندگانی ما با خاطرات دوره باعظمت لوئی چهاردهم معروف به «خورشید پادشاه» آمیخته و مزوج است و اساس و شالوده زندگانی اجتماعی و آداب معاشرت ما همانا طرز سلوک دلپسند و شکوه آمیز و زبان و مکالمات پر لطف و فصاحتی است که اختصاص بدربار لوئی چهاردهم داشت. زبان فرانسه هنوز هم بمناسبت مزایائی که اذیث سلیس بودن و وضوح و قدرت ادای معانی دارد، زبان رسمی دیپلوماسی و لسان روابط و مناسبات بین المللی است. فن تیاتر در آن عهد برای

ما مدرسه ایست که درسهای مفید بماندهد و نباید در آموختن آن غفلت روا داریم . فرهنگستان فرانسه که آنرا «آکادمی فرانسه» میخوانند و از مؤسسات ریشیلو است ، در جهان ادبیات چنین اهمیت و شهرتی یافته که ممالک دیگر اروپا برسم تحسین و تکریم بدان تأسی میجویند . اگر امروز در مجالس ضیافت صورت غذاها را بصورت فرانسه مینویسند برای آن است که فن ظریف آشپزی که یکی از تجلیات تمدن بشمار میرود ، اولین بار در اروپا در دودبار پادشاه بزرگ فرانسه لئوی چهاردهم بعد کمال رسید . شک و شبهه ای نیست که شکوه و جلال و لطافت و ظرافت سلطنت لئوی چهاردهم همواره برای ما درس گرانبهای خواهد بود .

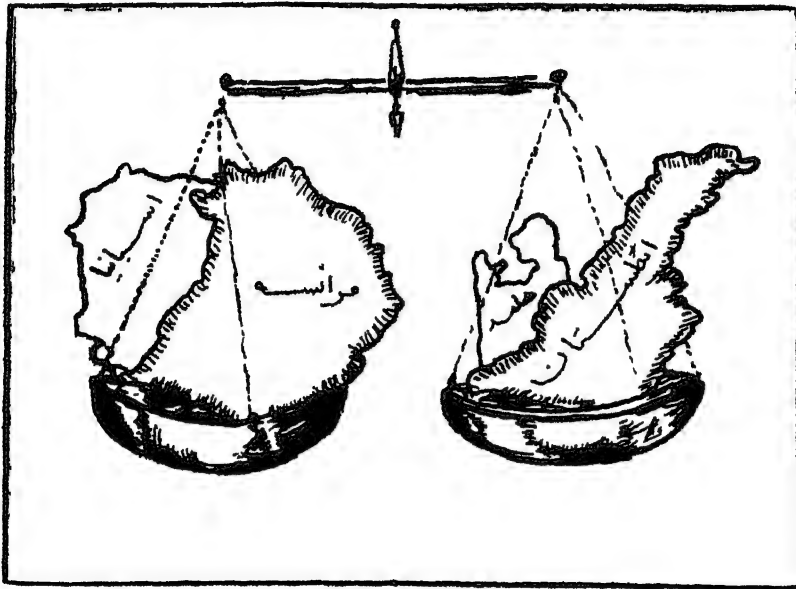
افسوس که این تصویر عالی و دلپذیر جنبه های هم دارد که چندان دلپسند بنظر نمیآید . نباید فراموش نمود که جاه و جلال ظاهری چه بسا مستلزم فقر و فاقه باطنی است و مملکت فرانسه در عهد لئوی چهاردهم برای اثبات این مدعی نمونه بسیار خوب و بارزی است .

لئوی چهاردهم در سنه ۱۶۴۳ جانشین پدرش لئوی سیزدهم گردید و در سنه ۱۷۱۵ وفات نمود . و در مدت هفتاد و دو سال یعنی دو نسل تمام سلطنت و حکومت فرانسه سر تا سر در دست يك نفر اداره میشد . لئوی چهاردهم نخستین آن سلسله پادشاهان است که در ممالک مختلفه طرز سلطنتی را مستقر ساختند که معروف به «استبداد منور» گردیده است . البته این تعبیر پادشاهانی که از سلطنت جز عیش و نوش چیزی نمی فهمیدند اطلاق نمیگردید . مستبدین منور از هر فردی از افراد رعای خود بیشتر کار میکردند و بیشتر زحمت میکشیدند . صبح زود از خواب بر میخاستند و شب دیر میخوابیدند و بهمان اندازه که معتقد به «حق خداداد» بودند و باسم همین حق الهی بدون آنکه ملست را طرف شور و مشاوره قرار دهند بر او سلطنت میکردند ، بهمان درجه نیز خود را در انجام وظایف پادشاهی در مقابل خدا و خالق مسئول میدانستند

اما معلوم است که در حیز قدرت پادشاه نبود که تمام کارها را خودش اداره نماید و مجبور بود که چند نفر کمک و مشاور و دوسه تن سردار و چند نفری که در سیاست خارجی بصیرت و خبرت داشته باشند و يك دسته معدودی از متخصصین مالی و اقتصادی با خود داشته باشد .

چیزی که هست این اشخاص معتبر و محترم در مقابل شخص پادشاه وجودی نبودند و بخودی خود هیچ امری و هیچ کاری نمیتوانستند اقدام نمایند و دست بزنند و در نظر مردم تنها شخص پادشاه مظهر سلطنت در سرتاسر کشور بشمار میآمد و نام و شرافت و افتخار وطن از نام و افتخار و شرافت شخص پادشاه جدا نبود و خلاصه آنکه سلطنت کشور فرانسه با دودمان بوربون ها و برای دودمان بوربون ها بود و لا غیر .

جنبه های بدی هم که این طرز سلطنت دارد بقدری آشکار است که احتیاجی به تشریح و تفصیل ندارد . شخص پادشاه ملت را کاملاً تحت الشعاع میگذاشت و مظهر کامل ملت و در واقع خود ملت مجسم میگردد و جز او چیز دیگری باقی نمیماند . طبقه نجبا و اشراف که سابقاً مصدر آن همه خدمات شایان بودند مجبور بودند بتدریج از حق تقدیمی که در حکومت ایالات و ولایات داشتند صرف نظر نمایند . کار بجایی رسید که کاری را که صد سال پیش از آن یکنفر از اعیان متشخص « فتودال » انجام میداد اینک یک کارمند بی نام و نشان با انگشتانی بر مرکب آلوده در گوشه ای از گوشه های شهر پاریس در پی شیشه های سبزمال یکی از ابنیه سلطنتی انجام میداد ؛ بالتبقیه چون این ارباب محترم که ضمناً مالک زرگی هم بود در ایالت خود بی کار میماند ، راه پاریس را در پیش

تعادل و توازن قوی

میگرفت و برای اینکه اقلاً از تفریح و تفنن عقب نمانده باشد خود را بسدر بار پادشاه میرسانید . بدیهی است که در این ضمن اراضی و املاکش در نتیجه این بلای مبرم اقتصادی که نامش « غیاب مالک » است رو بخرابی میرفت و پس از یک نسل اشخاصی که از طبقه اعیان و اشراف سایه دربار شده بودند مردمی می شدند بی کار و بی فایده و عاطل و باطل .

لوئی چهاردهم در موقعی که صلح و عهدنامه وستفالی پس از جنگ سی ساله دست دودمان هابسبورگ را از امپراطوری اروپا کوتاه ساخت کودکی بود ده ساله . آشکار بود که وقتی بتخت و تاج سلطنت فرانسه برسد فرصت را مغتنم شمرده دست و پا

خواهد کرد که قدرت و عظمتش را که از دست هابسبورگ ها بیرون رفته بدو دمان بوربون منتقل سازد. لوئی چهاردهم در سال ۱۶۶۰ با ماری تریز دختر پادشاه اسپانیا عروسی کرد و چندی پس از آن پدرزنش که یک نفر آدم فاسد و بسی قابلیتی از هابسبورگ های اسپانیا بود درگذشت، فوراً لوئی چهاردهم مدعی شد که قسمت اسپانیایی هلند جزو جیززش میباشد و باید باورسد. اگر این قسمت از خاک هلند برخاک فرانسه افزوده میشد تهدیدی برای ممالک پروتستانی ایجاد مینمود و اسباب اختلال شدیدی برای صلح و آرامش اروپا میکردید. در اثر مساعی و مجاهدت یان دوویت هلندی که «پانسیونر بزرگ» خوانده میشد یعنی وزیر امور خارجه ایالت متحده هفتگانه، اولین بار در سنه ۱۶۶۴ يك ائتلاف بین المللی باسم «اتحادیه ثلاثه» بین ممالک سوئد و هلند و انگلستان منعقد گردید. این ائتلاف دوامی پیدا نکرد. لوئی چهاردهم بزور وعده و پول نقد پادشاه انگلستان شارل دوم و مجلس ملی سوئد را از دایره ائتلاف بیرون آورد. هلند در نتیجه این خیانت تنها ماند و در سال ۱۶۷۲ قشون فرانسه خاک این مملکت را محاصره نموده تا مرکز آن راند. هلند نیز باز یک مرتبه دیگر سدهای آب را باز کرد و لوئی چهاردهم که معروف به «پادشاه خورشید» گردیده بود با سپاهیان در کل ولای باتلاقها گرفتار گردیدند. صلح میان هلند و فرانسه در شهر نیم وگن در سنه ۱۶۷۸ منعقد گردید ولی این عهدنامه هیچ مشکلی را حل نکرده سهل است راه را برای جنگ دیگری صاف و حاضر ساخت.

این جنگ دیگر در سال ۱۶۸۹ شروع گردید و در سال ۱۶۹۷ بوسیله عهدنامه دیس ویک پایان یافت و چیزی نمانده بود که همین عهد نامه آرزوی لوئی چهاردهم را برآورده اقتدار مملکت فرانسه را در خاک اروپا رقرار سازد. دشمن قدیمی لوئی چهاردهم یان دوویت سابق الذکر بدست مردم رجالة هلند بقتل رسید، ولی جانشین او که ویلیام دوراثر باشد و در فصل پیش با او آشنا شدیم نگذاشت مساعی و مجاهدات لوئی چهاردهم در راه اسنقرار تفوق و اقتدار کشور فرانسه در خاک اروپا بجائی برسد. جنگ دور و درازی که بمناسبت وفات پادشاه اسپانیا شارل دوم آخرین پادشاه اسپانیا از دودمان هابسبورگ در سال ۱۷۰۱ و مشکلات جانشین او شروع گردید در سال ۱۷۱۳ بوسیله عهدنامه صلح اوترشت خانمه یافت و هر چند قطعی از آن حاصل نگردید ولی قوه مالی اوئی چهاردهم را درهم شکست. پادشاه فرانسه در خاک فاتح گردید اما قوای متحده بحری هلند و انگلستان نگذاشتند که فتح و طفر فرانسه بجائی برسد. در ضمن امتداد جنگ نیز موجب ایجاد اصولی در باب سیاست بین المللی گردیده بود که دیگر اجازة نمیداد مملکتی تواند برای مدت طولیلی تفوق و سلطه را در تمام خاک

اروپا در دست داشته باشد و این همان اصلی است که به « تعادل قوا در اروپا » معروف شده.

این اصول قانونی نبود که بروی کاغذ آمده باشد ولی مدت مدیدی مانند قوانین طبیعی قاطع و جازم گردید. احساسات و دستگاههای ملی ملتها و مملکتها در سرتاسر اروپا بجائی رسیده بود که تنها تعادل منافع مختلف و متضاد میتواندست ادامه و نشو و نمای آنرا تأمین سازد. ازینرواز آن تاریخ بعد هیچ مملکتی نتوانست مدت مدیدی اقتدار و سلطه خود را بالنسبه بمالك و ملت های دیگر محفوظ بدارد.

در مدت چنك سی ساله ها بسپوروكها بدون آنكه خودشان ملتفت باشند قربانی همین اصول جدید سیاست گردیدند. وقایع و حوادث این چنك بقدری در پس حجاب مناقشات و منازعات مذهبی قرار گرفته كه تشخیص و تمیز کیفیات اساس آن کار آسانی نیست، ولی همینقدر است كه از آن تاریخ ببعد دستگرممان شده است كه ملاحظات و حسابهای اقتصادی در تمام مسائل بین المللی نقش اول را بازی میکند. رجال سیاسی عهد جدید صندوقدارهایی را بخاطر میآورند كه در پشت گاو صندوقهایی نشسته باشند. یان ویت اولین نمونه این قبیل رجال سیاسی بود و ویلیام سوم كه همان ویلیام دورانتز باشد شاگرد او محسوب میگردد. لئوئی چهاردهم با همه عظمت و جلال اولین قربانی این احوال شد و پس از او قربانیهای دیگر نیز بسیار بوده اند.

نظور و ارتقاء روسیه

دربیان آنکه امیر اطوری اسرار آمیز مسکوی چگونه قدم بمیدان
و وسیع سیاحت اروپائی نهاد

چنانکه مذکور افتاد کریستوف کلوتم در سال ۱۶۹۲ امریکا را کشف نمود .
در اولین ایام همان سال یکنفر از اهالی تیروول موسوم به شنوپس که رئیس يك هیئت
علمی بود و از جانب اسقف بزرگ تیروول با توصیه نامه و اعتبارنامه عزیمت نموده بود،
در صدد برآمد که خود را بشهر مرموز مسکو برساند ولی بمقصود خود نرسید . باین
معنی که وقتی بسرحد مملکت وسیع مسکو رسید که در انتهای خاک اروپا واقع و تنها
اسمی از آن بگوشها رسیده بود مجبور بمراجعت گردید و برای اینکه پس از رسیدن
به تیروول بتواند مطالب نوظهوری باسقف بزرگ حکایت نماید راه خود را کج کرده
به قسطنطنیه سراغ ترکهای کافر رفت .

شصت و يك سال پس از آن باد کشتی ریچارد چانسلر نام را که میخواست از طرف
شمال شرقی راهی بهندوستان پیدا کند ، بجانب دریای سفید راند و در مصب رودخانه
دوینا پیاده شد و دهکده ای از خاک مسکو موسوم به خول موگوری رسید که فاصله
آن تا شهر آرخان جل که بعدها در سال ۱۵۸۴ بنا گردید چند ساعتی بیشتر راه نبود .
این میهمانان بیگانه دعوت یافتند که به مسکورفته خود را بشاهزاده بزرگ معسرفی
نمایند . همین اشخاص بودند که اولین قرارداد تجارتی را که بین روسیه و دنیای غربی
بسته شد ، با خود بانگلستان آوردند . ممالک دیگری بانگلستان تاسی جستند و کم کم
اطلاعاتی در باب این کشور اسرار آمیز بدست آمد .

روسیه از لحاظ جغرافیائی دشت وسیع و بی حصاری است و از آنجائیکه ارتفاع
جبال اورال زیاد نیست این کوهها نمیتوانند جلو هجوم و استیلای بیگانگان را بگیرند .
گرچه عرض رودخانهها زیاد است ولی در عوض عمقشان کم است . از اینرو، در
آنزمان روسیه مملکتی بود که برای مردم بیابان گرد و چادر نشین ساخته شده بود .

در همان زمانی که امپراطوری روم تأسیس گردید و عظمت پیدا کرد و از میسان ایلات و عشایر اسلاو مدت مدیدی بود که مسکن و مأوای خود را در آسیای مرکزی رها نمود بدون مقصد معینی در جنگلها و جلگه‌هایی که در میان دورودخانه دنی یستر و دنی پیر واقع است سرگردان بودند. یونانیان گاهی با ایلات اسلاوی مواجه شده بودند و چندتن از سیاحان قرن سوم و چهارم هم ذکری از آنها نموده‌اند ولی در واقع بهمان اندازه که در سنه ۱۸۰۰ سرخ پوستان ناحیه فوادا مجهول بودند و کسی از حال آنها خبری نداشت از اسلاوها هم احدی اطلاع صحیحی در دست نداشت. بدبختی این اقوام اسلاوی این بود که يك جاده تجارتي بزرگی از وسط خاك آنها عبور می‌کرد. (مقصود جاده ایست که از شمال اروپا به قسطنطنیه می‌رفت.) این راه از ساحل دریای بالتیک برودخانه فوادا می‌رفت و پس از آن از دریای لاو و گنگا گشته از جانب شمال رودخانه ولخیف بدریای ایلین می‌رسید و در امتداد این رودخانه لوات بطرف بالا دنباله پیدا می‌کرد و پس از مسافت کوتاهی برودخانه دنی پیر می‌رسید و در امتداد این رودخانه بطرف پایین روان شده بدریای سیاه منتهی می‌گردید. فورمان‌ها مدت‌ها بود که این جاده را می‌شناختند و در قرن چهارم میلادی هم اوقتی که گروهی از آنها در زمانی و فرانسه ممالك و حکومت‌های مستقلی ایجاد می‌نمودند، آنها نیز کم‌کم در نواحی شمالی روسیه مستقر می‌گردیدند. در طی سال ۲-۸ سه برادر از فورمان‌ها از دریای بالتیک گشته و هر يك از آن سه برادر مؤسس يك سلسله حكومت گردید. یکی از آنها موسوم به دوديك سالیان دراز زندگی کرد و رفته رفته خاك برادرانش را نیز ملحق بخاك خود ساخت و بیست سال پس از ورودش بدان سرزمین سلطنتی تأسیس نموده بود که پایتختش موسوم بود به کیف. (۱) میان کیف و دریای سیاه فاصله کم است و طولی نکشید که خبر ایجاد يك مملکت اسلاوی به قسطنطنیه رسید. مبلغین پرجوش و خروش مذهب مسیح فوراً بتخیال افتادند که این مملکت جدید را هم میدان فعالیت خود قرار دهند و چندتن از کشیشان روم شرقی از راه رودخانه دنی پیر خود را بقلب روسیه رساندند. در آنجا خود را با مردم بت پرستی رو برو دیدند که خدایان عجیبی را که در جنگلها و رودخانه‌ها و غارها زیست می‌نمودند می‌پرستیدند. زندگی حضرت مسیح را باین مردم آموختند و از رقابت مبلغین روم غربی که سرگرم تبلیغ در میان قوتون‌های بت پرست بودند و با این اقوام اسلاوی دور افتاده سروکاری نداشتند، درمان بودند. بهمین ملاحظه است که روسها بدست یاری کشیشهای بیزانسی دارای مذهب والفیا گردیده‌اند. مقدمات صنعت و معماری آشنائی پیدا کردند و از آنجائیکه امپراطوری بیزانس بقایای امپراطور روم شرقی بود و از صفات و خصائل اروپائی عاری گردیده بکلی مشرق‌زمینی و

دارای صیغه مشرقی گردیده بود روسها هم دارای صفات مشرقزمینی شدند و هنوز هم دارای همان صفات و خصوصیات میباشند .

وانگهی زندگی سیاسی این ممالك تازه که در دشت و هامون خاك روسیه روئیده بود طولانی نکرديد .

دراقوام شمالی رسم و عادت بر این جاری بود که میراث خود را بین پسران تقسیم میکردند . بعضی اینکه مملکت جدیدالتاسیسی نضج میگرفت و در میان هشت و یا نه تن تقسیم میشد و خاك هريك از آنها نیز چندی پس از آن باز در میان عده ای تقسیم میگردد . از آنجائیکه این ممالك خرد مدام در میان خود در منازعه و زد و خورد بودند بدیهی است که روسیه مدام دستخوش اغتشاش و انقلاب بود و روزی که تابش آتش بیداد اقوام وحشی آسیائی افق روسیه را برنك خون درآورد ، این ممالك كوچك و ناتوان در برابر دشمن نیرومند تاب مقاومت نداشتند . اولین استیلای قوم تاتار بر روسیه در سال ۱۲۲۴ میلادی اتفاق افتاد . سپاهیان چنگیز خان پس از فتح و غلبه بر چین و بخارا و تاشقند و ترکستان بطرف مغرب آسیا روانه گردیدند . قشون اسلاو در نزدیکی رودخانه **گالگا** مغلوب شد و از آن پس خاك روسیه دستخوش تعدی و یغمای مغولان گردید . ولی مغولها بهمان سرعتی که آمده بودند برگشتند و بدبختانه باز سیزده سال دیگر در سنه ۱۲۳۷ پیدا شدند و در مدتی کمتر از پنج سال سرتاسر خاك پهناور روسیه را بتصرف خویش درآوردند و تا سال ۱۳۸۰ که شاهزاده بزرگ مسکو موسوم به دیمیتری دونسکوی در دشت کوالی کواوف آنها را مغلوب و منکوب ساخت ، در نهایت استبداد در روسیه سلطنت و بر مردم روسیه آقائی کردند .

رو به رفته دو قرن تمام طول کشید تا روسیه توانست شانه خود را از زیر یوغ تاتارهایی که روستائیان روسیه را غلام و برده خود ساخته بودند بیرون بیاورد . هر فری از افراد مردم روسیه اگر میخواست زنده بماند چاره دیگر فدا داشت بجز اینکه در مقابل يك نفر مغول خرداندام و کثیفی که در نواحی دور افتاده جنوب خاك روسیه در چادری نشسته بود و وقت و بیوقت بصورت اوتف میانداخت ، تعظیم و تکریم و خدمتگزاری نماید . مردم از هر نوع حس شرافتمندی و آبرو و استقلال عاری شده بودند و سرتاسر زندگی ملت روس عبارت شده بود از گرسنگی و برهنگی و فقر و فاقه و بیداد و ستمگری ، تمام افراد از اعیان و اشراف گرفته تا دهقان و مردم كوچه و بازار همه مجبور بودند بلا عوض برای اربابهای مغول خود کار بکنند و عرق بریزند و جان بکنند و حکم سگهای گرسنه و گبیج و کودنی را پیدا کرده بودند که باید از چپ و راست لگد بخورند و بدون اجازه صاحبشان دم نجانبازند . هیچ راهی برای نجات و استخلاص از این جهنم نداشتند ، زیرا سواران تاتار تند و تیز و چالاک و بی باک و بی رحم بودند . در این سرزمین پر

چراگاه کسی امید نداشت که بتواند از راه فرار خود را بھاك همسایه رسانیده و آزاد شود. یا باید ماند و از جا نجنبید و مطیع و منقاد از باب زرد پوست بود و توسری خورد و صدا در نیارود و یا باید تن به هلاکت داد. بدیهی است که اروپا میتواند مداخله کند و بیاری این مردم بینوا قد علم نماید، ولی اروپائیا هم گرفتار بدبختیا و مصائب خودشان بودند و زرد و خوردهای بین پاپ و امپراطور و جنگهای مذهبی مهلت نمیداد. بهمین ملاحظه بود که اروپا اسلاوها را بسر نوشت خود سپرد و مردم روسیه بدون هیچ یار و یابوری مجبور بودند تنها در راه استخلاص و رستگاری خود بکوشند.

یار و یاور و نجات دهنده روسیه یکی از این ممالک کوچکی گردید که پادشاهان قدیمی قوم نورمان ایجاد نموده بودند. در سینه دشت و هامون روسیه واقع بود. پایتختش مسکو در روی تپه‌ای ساخته شده بود که مشرف بر رودخانه مسکوا بود. این مملکت کوچک که گاهی از ناچاری و اضطرار بتملق تاتارها میپرداخت و همینکه دستش میرسید و ابراز مقاومت را زیاد خطرناک نمیدید بنای سرکشی را میگذاشت، رفته رفته در اواسط قرن چهاردهم کامیاب شده بود که برای خود حیات ملی جدیدی دست و پا کند.

نباید فراموش نمود که تاتارها بهیچوجه قابلیت و استعداد لازم را برای تشکیل يك حکومت اداری مرتب و منظمی نداشتند. آنها جز خراب کردن کاری از دستشان ساخته نبود و وقتی جایی را میگرفتند تنها مقصود و منظورشان این بود که حتی المقدور حد اکثر استفاده مالی را از آنجا بنمایند و تا ممکن است از آنجا پول بدست بیاورند. ولی بهترین طریق تحصیل پول وضع مالیات و عوارض بود و برای آنکه دستگاه مالیات راه برود لازم بود قسمتی از دستگاه حکومتی و اداری سابق باقی بماند. بهمین ملاحظه بود که اراده خان بزرگ بر آن قرار گرفته بود که بعضی از حکومتهای کوچک باقی بماند که از یکطرف بتواند مالیات را جمع آوری نماید و از طرف دیگر در چپاول و یغمای مردم مجاور با خان تاتار و مامورین خزینه داری او همدستی نماید. حکومت مسکو یکی از این حکومتهایی بود که تاتارها صلاح ندانسته بودند بکلی از میان برود. این حکومت بوسیله دست اندازی بجان و مال همسایگان خود رفته رفته دارای قوت و قدرتی گردید و کار بجائی رسید که برضد او باب تاتار خود در صدد مقاومت برآمد. مسکو در انجام مقصود خود کامیاب گردید و از آنجائیکه در نظر سایر روسها مرکز و محور جنبش استقلال طلبانه روسیه گردیده بود، کسانی که بآینده نژاد اسلاو امیدی داشتند بدانجا روی آوردند. در سنه ۱۴۵۳ قسطنطنیه بدست ترکها افتاد. ده سال پس از آن در زمان سلطنت ایوان سوم دولت مسکو با اطلاع اروپای غربی رسانید که سلطنت اسلاوها خود را عرفاً و شرعاً وارث بالاستحقاق بیزانس قدیم میدانند و از این پس رسوم و عادت

وسنن سلطنت روم را که هنوز در قسطنطنیه باقی است مجری خواهد ساخت . يك نسل پس از آن در عهد سلطنت ایوان مخوف شاهزادگان مسکودارای چنان قوت و قدرتی شده بودند که عنوان قیصری (تزار) بخود دادند . وممالك غربی اروپا نیز این عنوان را پذیرفته آنها را قیصر خواندند .

سلسله سلاطین قدیمی مسکو که اخلاف روریک نورمان بودند در سنه ۱۵۹۸ با آخرین آن دودمان موسوم به فئودور اول منقرض گردید و پس از آن مدت هفت سال شخصی بنام بوریس گودونوف که نیم تاتار و نیم روسی بود سلطنت نمود و در همین مدت سرنوشت ملت روسیه روشن گردید . روسیه با آنکه خاک بسیار وسیعی داشت عایدات و نقدینه اش کم بود و تجارت و مصنوعاتى نداشت و شهرهای آن در واقع دهکده های فقیر و چرکینی بیش نبود . سلطنت عبارت بود از يك حکومت مرکزی مقتدر و يك عده زیادی رعایای جاهل و بیسواد . حکومت که مخلوطی بود از آتارو نفوذ اسلاوی و بیزانسی و تاتاری بجز نفع و فایده خود فکر و خیالی نداشت و برای تامین این مقصود هم اول قشون و بعد کارمندان لازم بود که برای این قشون از طریق وضع و جمع آوری مالیات پول لازم را بدست بیاورند . برای پر کردن شکم چنین قشونی و چنین کارمندانى تنها منبع ثروت روسیه همانا خاک پهناورش بود و بس . بدیهی است که خاک هم بدون دهقان و گله داران و بهائی ندارد و بهمین منظور استفاده از خاک بود که ایلات و عشایر چادر نشین قدیمی یکی پس از دیگری رفته رفته خود را از امتیازات سابق خود محروم دیدند و قانونا مجبور شدند در همان سرزمینی که زیست میکردند ساکن و تخته قاپو بشوند . از آن پس روستائیان روسیه دیگر مردم آزادی نبودند و بصورت برده و غلام زراعتی جزو آب و زمین بشمار آمدند و بقدری زندگی و اوضاع و احوالشان سخت و مشکل بود که چه بسا مردن را بر چنان زیستنی ترجیح میدادند و این وضع تا سنه ۱۸۶۱ امتداد داشت .

در قرن هفدهم روسیه جدید که مدام بروسعت خود میافزود و بسرعت تا بسیبیری نیز دست یافته و مملکت مقتدری شده بود که ممالك اروپائی کم کم از او حساب میبردند . در سنه ۱۶۱۳ پس از وفات بوریس گودونوف نجبا و اعیان و اشراف روسیه که آنها را «بویار» میخواندند از میان خود یکسفر را به قیصر تازه موسوم به میخائیل و پسر فئودور مسکوئی و از خانواده رومانوف ها بود و در خانه محقری منزل داشت که در مجاورت عمارت گرملین واقع بود .

در سنه ۱۶۷۲ نواده ای از او با اسم پطربدنيا آمد که پدرش بساز فئودور نام داشت . هنگامی که پطرده ساله بود نا خواهری او با اسم صوفی سلطنت را غصب نمود . پطردر حوالی شهر مسکو که بیشتر بیگانگان در آنجا ساکن بودند دور از کسان خود در

میان قهوه‌چیهای اکوسی و کاسب کارهای هلندی و ودوافروشهای سویی و سلیمانهای

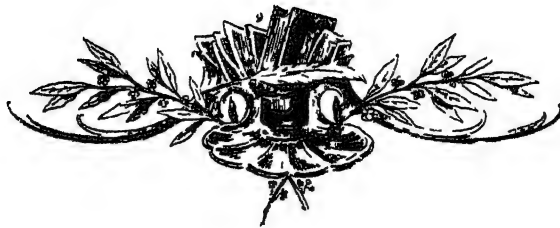
پتر کبیر در کارخانه
کشتی سازی هلند

ایطالیائی و معلمین رقص فرانسوی و آموزگاران
آلمانی نشوونما یافت . درچنین محیط درهم و
برهمی بود که شاهزاده جوان افکار و نظریات
غربی در باب اروپا و اوضاع و احوال دگرگون
آن بدست آورد .

وقتی بسن هفده سالگی رسید دست نا -
خواهری خود صوفی را از تاج و تخت کوتاه
ساخته و خود زمام امور سلطنت را بدست گرفت.
تنها باینکه قیصر ملت نیم وحشی و بیم آسیائی
باشد قانع نبود سعی داشت رئیس ملت متمدنی
باشد ولی تنها کسی میتوانست از عهده چنین امر
خطیری برآید و مملکت نیم تاتار و نیم یزانی

روسیه را بصورت يك مملکت بزرگ اروپائی درآورد که دارای پنجه آهنینی و فکس
بلند و استوار باشد .

پتر هم پنجه آهنین داشت و هم صاحب فکر بلند و راسخ بود . در سنه ۱۶۹۸ پتر
میتوانست ادعا نماید که اروپای نو «مدرن» را بروسیه قدیمی و کهنه پیوند زده است.
بیمار در نتیجه این عمل نمرود ولی آثار این عمل جراحی در وجود او باقی ماند چنانکه
وقایع و حوادثی که پس از آن اتفاق افتاد بخوبی این حقیقت را بثبوت رسانید .

صدیت و مخالفت بین روسیه و سوئد

در بیان آنکه چگونه روسیه و سوئد سالیان دراز در راه تسلط

بر قسمتهای شمال شرقی اروپا با هم در جنگ و زد و خورد بودند

در سال ۱۶۹۸ پتر بزم اولین سیاحت در اروپای غربی از مسکو برآه افتاد . از آلمان و از شهر بران گذشته در خاک هلند و انگلستان بسیر و سیاحت مشغول گردید . پتر آب دوست بود و دو طفولیت روزی که در منزل ییلاقی پدرش در قایقی نشسته بود چیزی نمانده بود غرق بشود . عشق بآب تا پایان عمر در او پایدار بماند و یکی از آرزوهایش این بود که راه روسیه را بطرف دریای آزاد باز نماید . در هنگامی که قیصر جوان در اژوطن بود چون نسبت بملت خود سختی و شدت نشان داده و طرف محبت رعایا نبود مرتجعین و طرفداران روسیه قدیم در صدد برآمدند که اصلاحاتی را که او بعمل آورده بود از میان بردارند و از آنجائی که پاسپانان و « گارد » سلطنتی فوج اشترایتز بنای طفیان و سرکشی را گذاشته بودند ، مجبور شد شتابان خود را بمسکو برساند . در آن مورد پتر برسم دژ خیمان عمل نموده و تمام مقصرین را تا آخرین نفر با قساوت هر چه تمامتر با بدار کشید و با بوسیله بریدن سر و شقه کردن نیست و ناسود نمود و ناخواهری خود صوفی را که باعث این طفیان گردیده بود در صومعه ای گذاشته و در واقع زندانی ساخت .

نظیر همین وقایع از نو در سنه ۱۷۱۶ در موقع دومین مسافرت پتر باروپا تجدید گردید . این مرتبه محرك و رئیس مرتجعین پس ر ناقص العقل خود تزار و رسوم الکمی بود . پتر بمعطبه خود راه مسکورسانید و بحکم او پسرش را دزدانان باندازه ای زدند و صدمه رسانیدند که همانجا بهلاکت رسید . طرفداران عادات و رسوم کهنه و فرسوده بیزارانی محکوم گردیدند که صدها فرسنگ مسافت تا سیبری را پیاده پیموده در معادن سرب آنجا مادام العمر بکار اجباری مشغول باشند . از آن پس دیگر کسی جرئت نکرد دم از عدم رضایت بزند و پتر با خاطر آسوده تا پایان عمر سرگرم اصلاحات گردید .

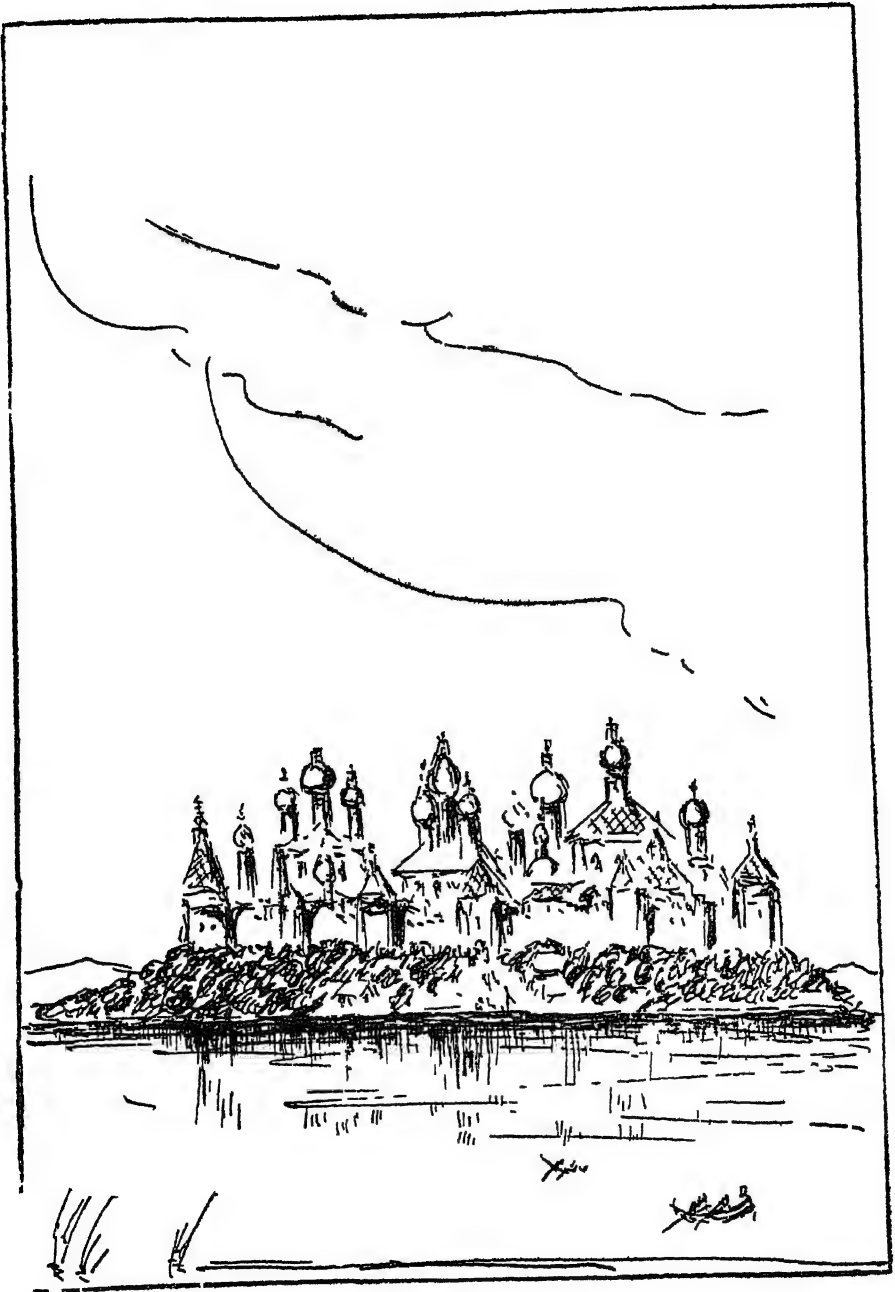
شمردن این اصلاحات با ذکر تاریخ و تقدم و تاخر آن کار آسانی نیست . بطر بسا عجله عیجی کار میکرد بدون آنکه قائل بنظم و ترتیبی باشد و چه بسا هنوز او امر واحکام سابق او بمورد اجرا در نیامده بود که احکام و او امر جدیدی صادر میگرددید . چنان مینمود که معتقد باشد هر آنچه تا زمان او بوده و بوجود آمده بود خطا و مضروب اطل است و باید در کوتاهترین مدت تمام روسیه را از نو ساخت . در موقع وفات او روسیه دارای دوست هزار قشون تربیت شده و منظم و صاحب بحریه ای بود که پنجاه فروند کشتی داشت . طرز وسبک قدیمی حکومت بگلی عوض شده بود . مجلس قدیمی اعیان موسوم به «دوما» ملفی شده بود و قیصر با یکدسته مشاورین رسمی کار میکرد که «سنا» خوانده

پتر کبیر مشغول ساختن پایتخت جدید خود میباشد

میشدند . خاک روسیه متقسم شده بود به هشت حکومت یا ایالت بزرگ . چاده های بسیار و شهرهای متعدد ساخته شد . قیصر بدون اینکه در فکر مواد اولیه باشد نقاطی از خاک روسیه را مرکز صنایع مختلف قرار داده بایجاد صناعت پرداخت . ترعه هایی ساخت و بکشف معادن در جبال شرقی روسیه پرداخته مقداری از آنها را بکار انداخت . در این مملکتی که همه بیسواد بودند علاوه بردانشگاهها و مدارس و دارالعلوم ها ، مـدارسی فنی متعدد ایجاد نموده و مریضخانه ها بنا کرد . عده زیادی از کشتی سازان هلندی و از تجار و اهل حرف و صنایع دستی را از هر ملت و مملکتی تشویق نمود که بروسیه آمده در آنجا ساکن گردند . بسیاری از شهرها دارای چاپخانه بود ولی احدی مجاز نبود کتابی را که از «سانسور امپراطوری» نگذشته باشد بطبع برسانند . مجموعه جدیدی از قوانین عرفی و ظایف هر طبقه از طبقات ملت را معین و معلوم میساخت و تمام قوانین و مقررات مدنی و جنائی در چند جلد بیچاپ رسیده در دسترس مردم قرار گرفت . بحکم رسمی قیصر

دیگر کسی حق نداشت لباسهای قدیمی روسی بپوشد و پلیسهای و مامورین نظمیه قیچی بدست در کوچه ها موهای بلند مردم را می بریدند تا بموجب امر قیصر مردم موی سرو ریش خود را بطرز اروپائیان غربی آرایش و پیرایش داده مرتب سازند .

در زمینه مذهب پتر ابدأ زیر بار توزیع حقوق و اختیارات نرفت و بهمین جهت است که در روسیه هیچگاه مخالفت و ضدیتی شبیه آنچه در اروپای غربی بین پاپ و امپراطور وجود داشت دیده نشد .

در سنه ۱۷۲۱ پتر خود را رئیس کلیسای روس اعلام نمود . دستگاه مذهبی «پاتریارک» ملغی شد و مجمع عالی کشیشان موسوم به «سینود مقدس» جانشین آن گردیده حل و فصل تمام امور مذهبی را در دست گرفت .

پتر متوجه گردید مادامی که عناصر مرتجع روسیه قدیمی در شهر مسکو ملجاء و مرکزی داشته باشند مجال است اصلاحاتش دوام پیدا نماید ، پس در صدد تغییر پایتخت برآمد و در اراضی باتلاقی و مرض خیز دریای بالتیک بساختن شهر تازه ای پرداخت . چهل هزار نفر از دهقانان در مدت چندین سال مشغول بنای این شهر امپراطوری بودند، در حالیکه سوئدی ها بنای حمله و هجوم بخاک روسیه را نهادند و مرض فقر و فاقه موجب هلاک هزاران نفر از رعایا و روستائیان گردید ، ولی پتر کار بنای شهر را تعطیل ننمود و چه در گرمای تابستان و چه در سرمای شدید زمستان کار ساختمان شهر جدید ادامه داشت . تا اینکه در سال ۱۷۱۲ این شهر نو، رسماً پایتخت روسیه و مقر سلطنت گردید . ده دوازده سال پس از آن تاریخ شهر جدید دارای هفتاد و پنج هزار جمعیت گردیده بود . اسوس که سالی دوبار نوا طغیان می کرد و سیل شهر را می گرفت ولی اراده آهنین پتر بر نیروی امواج مظفر شد . باین معنی که بحکم او بندها و سدها و ترعه های لازم را ساختند و راه سیل و خرابی را یکباره بروی شهر مقدس پتر زلورک مسدود ساختند . روزی که پتر کبیر در سنه ۱۷۲۵ در گذشت پایتخت او در بین ممالک شمالی معظمترین پایتختها شده بود .

آشکارا است که پیشرفت سریع روسیه که برای ممالک همجوار رقیب خطرناک شمار می آمد موجب نگرانی آنان گردید . پتر کبیر نیز با دقت مخصوصی مراقب حرکات و سکنات مملکت سوئد بود که در دریای بالتیک با روسیه رقابت می نمود . در سال ۱۶۵۸ کریستین یگانه دختر گوستاو آدولف که در دریای بالتیک با روسیه رقابت می نمود . در سال ۱۶۵۸ گردیده بود، از تخت و تاج صرف نظر کرد و چون کاتولیک با ایمانی بود به رم رفت که در آنجا مابقی عمر خود را بزه و عبادت بگذراند و جانشین او که آخرین ملکه از دودمان وازا میباشد یکی از نواده های پروتستانی مذهب گوستاو آدولف گردید . سوئد در عهد سلطنت شارل دهم و شارل یازدهم که هر دو تعلق بدودمان جدید داشتند با وج

ترقی رسیده بود در سال ۱۶۹۷ شارل یازدهم بطور ناگهانی این جهان را بدرود گفت و شارل دوازدهم که طفل پانزده ساله ای بیش نبود جانشین او گردید . اغلب ممالک شمالی مترصد چنین فرصتی بودند . سوئد در طی جنگهای مذهبی قرن هفدهم بر قطعاتی از خاک ممالک همجوار خود دست یافته بود و اینک برای تلافی موقع مناسب بنظر میآمد . جنگ درین سوئد از یکطرف و روسیه و ممالکی که با او هم دست شده بودند ، یعنی لهستان و دانمارک و ساکس شروع گردید . در ابتدا قشون بی نظم و ترتیب و درس ناخوانده بطردرماه نوامبر ۱۷۰۰ در جنگ معروف ناروا از شارل دوازدهم شکست فاحش خورد . آنگاه شارل دوازدهم که در فن جنگ آوری از نوابغ درجه اول قرن هیجدهم بشمار میآمد بسراغ دشمنان دیگر خود رفت و نه سال تمام پیوسته مشغول گرفتن و سوزاندن شهرها و قصبات لهستان و ساکس و دانمارک و ایالات بالتیکی بود . بطردرهمان اوقات در اقطار دور دست خاک روسیه سرگرم تهیه و تربیت قشون خود بود ، بطوریکه در جنگ پولتاوا که در سنه ۱۷۰۹ از نو بین روسیه و سوئد رخ داد قشون خسته و کوفته مغلوب و منکوب گردیده از میان رفت .

ولی شارل دوازدهم دست بردار نبود و باز مدتی مانند دلیران اسانه ای بامید تلافی در تگ و تاز بود . افسوس که مساعی او جز خرابی و بیچارگی سوئد نتیجه ای نداد و خودش نیز در سال ۱۷۱۸ در گذشت و هیچ معلوم نشد که آیا او را بقتل رساندند یا بر حسب اتفاق واحادثه ای تلف گردید . عهدنامه صلح بسا سوئد در سال ۱۷۲۱ در شهر آیشتا بامضا رسید و بموجب آن مملکت سوئد باستثنای فنلاند تمام متصرفات خود را در بالتیک از دست داد و از آن تاریخ ببعد روسیه جدید که بدست بطر کیبر ساخته و پرداخته شده بود دارای قدرت و سلطه عظیمی در سرتا سر اروپای شمالی گردید اما رقیب تازه ای در افق نمودار گردیده قد علم کرد که نامش پروس بود

ترقی و ارتقاء پروس

در بیان آنکه ترقی و پیشرفت خارق العاده حکومت کوچکی که در
ناحیه ای از نواحی خشک و خالی شمال آلمان واقع گردیده بود
رفته رفته منجر بوجود آمدن مملکت مقتدر پروس گردید

تاریخ پروس تاریخ يك ناحیه سرحدی است . در قرن نهم شالمانی مرکز تمدن
را از دریای مدیترانه بنواحی وحشی اقطار شمالی غربی اروپا منتقل ساخته بود .
سپاهیان او از قوم فرانک (۱) سرحدات اروپا را با دست یافتن ناراضی اسلاو نشین و
لیتیانی های بت پرست که در جلگه های بین دریای بالتیک جبال پارکات زندگی
می کردند بجانب مشرق کشانده بودند و همانطور که ایالات متحده امریکا با ایالاتی
که بعدها بساو ملحق گردید معامله می نمود فرانک ها هم در آن زمان بسا مردمی
که بدست آنها میافتادند همان معامله را می کردند و بهمان ترتیب بر آن ها حکومت
میراندند .

ایالت سرحدی براندنبورگ را شارلمانی بقصد مدافعه ممالک غربی خود بر
ضد هجوم و حمله ایلات وحشی ساکسون ایجاد نموده بود . در طی قرن دهم میلادی
و فدها که در همان نواحی سکنی داشتند مغلوب و مطیع گردیدند و محلی که جای
معامله و خرید و فروش آنها و موسوم به برینابور (۲) بود مرکز ایالت جدید براندنبورگ
گردید . در قرن یازدهم و دوازدهم و سیزدهم میلادی حکومت ایالت مزبور از طرف
امپراطور بعهده يك سلسله از خانواده های اشرافی محول گردیده بود . عاقبت در قرن
پانزدهم دودمان هوهن زلرن ها (۳) در تاریخ سر بلند نمود و شاهزادگان براندنبورگ
که از جمله بزرگانی بشمار می آمدند که در انتخاب امپراطور حق شرکت داشتند این

(۱) باگاف فارسی (مترجم)

Brennabor (۲)

Holsenzellen (۳)

سرزمین بی آب و علف را که سر تا سر خاک و شن خشک بود بصورت مملکتی درآوردند که یکی از مقتدرترین ممالک دنیای امروز بشمار میآید.

هوهین زلرن ها که پس از جنگ عمومی اول (۱۹۱۴-۱۹۱۸ م.) بدست قوای متحده اروپا و امریکا نامشان از صفحه تاریخ زدوده شد، از صفحات جنوبی آلمان آمده بودند. آباء و اجداد آنها مردمان بسیار ساده و بی نام و نشان بودند. در قرن دوازدهم یکنفر از آنها موسوم به فردریک دختری از خانواده های معتبرا بزنی گرفته و بهمین مناسبت به حکومت شهر مستحکم نور انبرک رسیده بود. اخلاف او برای توسعه و ازدیاد اختیارات و قدرت خود از هر موقع مناسبی استفاده نموده و پس از چند قرن که مدام به عناوین مختلف باراضی و املاک خود افزوده بودند دارای عنوان کورفوست یعنی شاهزاده بزرگ گردیدند و از جمله بزرگانی شدند که در انتخاب امپراطورهای امپراطوری مقدس رومی و ژرمانی حق رأی داشتند. در موقع جنگهای مذهبی «رפורم» بندهب پروتستانی گرویده بودند و در اوایل قرن هفدهم از جمله مقتدرترین شاهزادگان نواحی شمالی آلمان محسوب میگرددند.

در جریان جنگ سی ساله پیروان مذهب پروتستان و کاتولیک هر دو با شدت هر چه تمامتر در خاک برانند نپورک و پروس بقتل و غارت پرداخته بسودند ولی شاهزاده فردریک ویلهلم که عنوان «انتخاب کننده بزرگ» داشت بزودی خرابیها را ترمیم نموده بود و با استفاده عاقلانه از منابع اقتصادی و معنوی مملکت، حکومت مرتب و آبادی بوجود آورده بود.

پروس «مدرن» که تمام منافع و مصالح شخصی در آنجا فرع منافع مشترک عمومی گردیده بود، در حقیقت از زمان سلطنت فردریک ویلهلم شروع گردید. این پادشاه مرد با پشت کاری بود که از لحاظ صرفه جوئی یک سر جوقه پروس را با خطا طر میآورد. از گفت و شنود قهوه خانها و از توتون تند هلندی لذت میبرد و از بقه های قلاب دوزی مردان و از برهائی که رجال در آن عهد بکلاه خود میزدند، خاصه اگر تحفه فرانسه بود، بسیار بدش میآمد و تنها فکر و ذکرش یک چیز بود و بس: وظیفه، همانطور که نسبت بخودش سخت بود هیچ ضعف و سستی را در نزد رعایای خود نمی پسندید. درباره رفتار و معامله او با پسرش کمترین سخنی که بتوان گفت این است که هیچگاه دوستانه و شبیه بمعامله پدر با پسر نبود. پسرش فردریک دوم طبع لطیف تری داشت. دوستدار اطوار دلپذیر و کردار و گفتار متین و دلپسند و رانسویها و طالب ادبیات و فلسفه بود. (یعنی چیزهایی که پدرش بعنوان اینکه مردان را زن صفت مینماید مردود میشمرد)، از بنرو رفتار خشن پدر او را آزرده می ساخت. طولی نکشید که ضدیت مابین این پدر و پسر که باین درجه تفاوت اخلاقی داشتند بجای نازک کشید. فردریک جوان در صدد برآمد که خود

را فراراً بخاک انگلستان برساند ولی بامر پدر در راه دستگیرش کرده برای محاکمه در محکمه نظامی حاضر ساختند . در مقابل چشمش سر بهترین دوستش را که در امر فرار باو کمک کرده بود از تن جدا ساختند و برسم تنبیه و سیاست و برای اینکه بر موز سلطنت و مملکتداری و بنکات فن پادشاهی آشنا گردد ، شاهزاده جوان را در قلعه کوچکی در گوشه یکی از ایالات در زندان انداختند .

بمصادق «عدو شود سبب خیرا گر خدا خواهد» نتیجه اقامت در زندان برای فردریک دوم چنان بود که وقتی در سال ۱۷۴۰ بر تخت سلطنت جلوس نمود با تمام جزئیات و با پیچ و مهره های دستگاه اداری و حکومتی پروس (از یک تصدیق نامه ساده تولد گرفته تا کوچکترین اقلام خرج و دخل سالیانه مملکت) آشنائی کامل حاصل نموده بود . فردریک دوم در تألیفات خود و مخصوصاً در کتاب «در پرها کیا ول » عقاید و افکار سیاسی مورخ قدیمی فلورانس را که بشاگردان خود یعنی بشاهزادگان میآموخت که وقتی پای منافع و مصالح عالیه مملکت در میان آید دروغ و دغل مجاز و مباح میکرد ، رد نموده و گفته است که برخلاف این افکار و نظریات پادشاه حقیقی نباید اول خادم ملت خود و مانند لئوئی چهاردهم مستبد منور و روشنفکر باشد . اما فردریک دوم گرچه در شبانه روز بیست ساعت برای ملتش کار میکرد بوجود مشاور و مستشار معتقد نبود و وزرایش در واقع منشیانی بیش نبودند ، وی پروس را ملک طلق خود میدانست و بنحود لغواه بر آن حکومت و سلطنت میراند و باحدی اجازه نمیداد که در کارهای او و مملکت مداخله نماید .

شارل ششم امپراطور اطریش در سنه ۱۷۴۰ وفات یافت . قبل او وفات در صد برآمده بود که وضع یگانه دخترش هاری تریز را بوسیله عهدنامه رسمی کتباً مساده بماده معین نمود آینده او را تامین سازد ، ولی هنوز جسدش را در گور خانوادگی هابسبورگها نگذاشته بودند که قشون فردریک دوم بقصد تصرف قسمتی از خاک سیلزی ارسر حد گذشته وارد خاک اطریش گردید . پروس بعنوان پاره ای حقوق قدیمی و پوسیده و غیر مسلم ادعاهائی بر قسمتی از سیلزی (و نه تنها سیلزی بلکه تقریباً بر تمام اروپای مرکزی) داشت . پس از زد و خوردهائی فردریک تمام خاک سیلزی را بتصرف خود درآورد و گرچه مکرر چیزی نمانده بود شکست بخورد ولی با وجود تمام کوششهای اطریش و حملات تمارضی قشون آن مملکت آن چه را بتصرف درآورده بود از دست نداد .

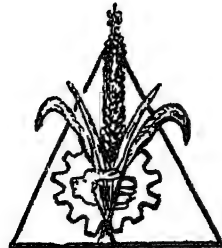
رفته رفته روزی رسید که اروپا متوجه گردید که یک مملکت مقتدری بوجود آمده و در میدان سیاست قد علم نموده است . در قرن هفدهم جنگهای بزرگ مذهبی ملت آلمان را از پا درآورده بود و دیگر مورد اعتنای ممالک دیگر نبود ولی فردریک دوم بسا مساعی شدید و دهشتناک خود که مساعی و مجاهدت بطر کبیر را بخاطر میآورد ، این بی

اعتنائی را تبدیل بترس و هراسی ساخت. وی ادارهٔ امور داخلی پروس را چنان ماهرانه منظم ساخت که برای ملتش کمتر از هر ملت اروپائی دیگری حق شکوه ای باقی ماند. عایدات خزینه هر سال از مخارج زاید بود و علاوه بر آن رسم و قاعدهٔ شکنجه را ملغی ساخت و داد گستری و قضات را اصلاح نمود و راه ها و جاده های خوب ساخت و مدارس و دانشگاهها تاسیس نمود. بطوری در اصلاح امور اداری کوشید که درستی و امانت در تمام دستگاههای اداری کاملاً حکمفرما گردید و ملت در ازاء این همه حسن نیست و خدمات و اصلاحات برای هرفداکاری حاضر و معتقد بود که هر کار و خدمتی هم انجام بدهد مزد و پاداش آنرا قبلاً دریافت داشته است.

مملکت آلمان پس از آنکه چندین قرن میدان مبارزه و تاخت و تاز اطریشی ها و سوئدی ها و دانمارکی ها و فرانسیها و لهستانیها بود در پرتو پیشرفت و ترقی پروس و توفیقی که نصیب او گردیده بود از نو خود را امید واردید و توانست با دیدهٔ اعتماد و اطمینان بآیندهٔ خود بنگرد.

تمام این تغییرات مهم در نتیجهٔ همت و کاردانی و پشت کار مردک صغیر الجئه ای بود با دماغی کمائی بشکل متقارع قباب که لباسش منحصر باونیفورم کهنه ای بود پرازلکه توتون انقیه و برای شاهزادگان و پادشاهان مضمونهای با مزه و نیشداری کوکب میکرد و دروغ مصلحت آمیز سودمند را بحقیقت ترجیح داده در این زمینه از سیاست فصاحت آمیزی که در قرن هیجدهم متداول بود پیروی میکرد و عجب آنکه این همان کسی بود که کتاب «رد برماکیاول» را نوشته بود.

فردریک دوم در سال ۱۷۸۶ وفات یافت. در وقت مرگ تنها بود و تنها کسانی که در بسترش حاضر بودند یک نفر نوکر و سگهای باوفایش بودند و همیشه میگفت من این سگها را از هر آدمی بیشتر دوست می دارم ، چون مانند آدمیان نمک ناشناس و بی وفا نیستند.

سوداگری و سودپرستی (مرکان تی لیسم) (۱)

در بیان معنی و مفهوم کلمه «مرکان تی لیسم» و در شرح آن که چگونگی ممالك جدید ملی اروپائی که سلطنت در آنجا موروئی بود در پی ثروت‌نمندی و تحصیل ثول و دارائی برآمدند

چنانکه در سابق مذکور افتاد در قرن شانزدهم و هفدهم ممالك جدید و «مدرن» چندی بوجود آمد. اصل و منشاء این ممالك خیلی مختلف بود. پاره‌ای از آنها در پرتو کوشش و ارادهٔ یک نفر پادشاه و بعضی دیگر بحکم قضا و قدر و عدهٔ دیگری در نتیجهٔ وضع جغرافیائی و موقع سرحداتشان با بدایرهٔ وجود گذاشتند ولی وجه مشترك تمام آنها این بود که همه از یکطرف در راه استقرار و تنظیم دستگاه اداری و حکومتی خود سعی وافر مبذول میداشتند و از طرف دیگر در بسط نفوذ خود در ممالك دیگر بغایت کوشا بودند. این سعی و کوششها برای ممالك مزبور چه بسا خیلی گران تمام میشد. در قرون وسطی چون ممالك، پایتخت و مرکز معینی نداشتند مخارج زیادی هم نداشتند. در آن عهد عموماً عایدات پادشاه از املاك و اراضی و تیول شاهانه بود و کارمندان نیز برای اینکه از این اراضی و املاك سهمی داشته باشند حتی دستی هم مبالغی میپرداختند، در صورتیکه ممالك امروزه که دارای پایتخت و تمرکز قوا هستند کارها و اداراتشان پیچیده تر است. اعیان و اشراف قدیمی «فتودال» میدان را خالی گذاشته و کارمندان و اشخاص اداری جای آنها را گرفتند و مملکت دارای قشون شد، قشون هر سال ملیونها مخارج داشت و همچنین برای بحریه و ادارات عریض و طویل هر ساله پول زیادی لازم بود. آنوقت بود که سرگاو در خره گیر کرد و مجبور شدند برای بدست آوردن پول کافی راهپائی پیدا کنند.

در قرون وسطی نقره و طلا کمیاب بود بطوریکه مردم معمولی چنانکه بدان اشاره‌ای رفت شاید چشمشان در تمام عمر یک سکه طلائی افتاد. تنها اهالی شهرهای بزرگ با مسكوك نقره سروکاری داشتند. کشف امریکا و بکار انداختن معادن طلای خساک پرو

اوضاع را دگرگون ساخت. مرکز تجارتی که تا آن زمان در حوزة دریای مدیترانه بود بسواحل اقیانوس کبیرا انتقال یافت. شهرهای تجارتی قدیمی ایتالیا اهمیت سیاسی و اقتصادی خود را ازدست دادند و مراکز تجارتی دیگری جای آنها را گرفت و طلا و نقره دیگر مانند گذشته کمیاب و مایه کنجکاوی کوچک و بزرگ نبود.

طلا و نقره را بمقدار زیادی اسپانیا و پرتغال و هلند و انگلستان بساروسا وارد ساختند. در قرن شانزدهم مؤلفینی اراهل فضل بودند که در باب مسائل مربوط بسیاست اقتصادی کتاب مینوشتند. در زمینه ثروت ملی نظریاتی داشتند و معتقد بودند که نظریه آنها صحیح و در رفع و صلاح مملکتشان می باشد و در اثبات آن شرحها و تفصیلهای بیان می کردند. میگفتند که طلا و نقره بخودی خود ثروتی است حقیقی و از اینرو معتقد بودند که هر مملکتی که در انبار خزینه و در بانگهای خود مقدار زیادی طلا و نقره داشته باشد ثروتمند است و مملکتی که بیشتر داشته باشد از سایر ممالک دارا تر می باشد و از آنجائی که لشکر بسته بزر است هر کشوری که زرش بیشتر باشد میتواند قشون بیشتر و بهتری تدارک به بیند و بر سایر ممالک حکمرانی نماید.

این نظریه اقتصادی را «مرکان تی لیسم» میخوانند و همانطور که مسیحیان دوره نخستین مسیحیت بمعجز معتقد بودند و همان نوع که بسیاری از تجار و اهل معامله امریکا امروزه «تعرفه گمرکی» اهمیت میدهند و بدان اعتقاد دارند، «مرکان تی لیسم» نیز در عهد خود مانند بدیهیات مورد قبول عامه واقع گردید.

«مرکان تی لیسم» عملا بدین طریق مورد اجرا مییابد که مملکتی که میخواهند طلای زیادی داشته باشد باید در تجارت، صادراتش بر وارداتش بچربد و وقتی ممالک مجاور خود بیشتر از آنچه از آنها خرید میکنند جنس بفروشد، تفاوت معامله را خریداران باید بنقره و طلا بپردازند و در این معامله برد با فروشنده و باخت با خریدار خواهد بود. خلاصه آنکه بر طبق این اصول برنامه اقتصادی اغلب ممالک در قرن هفدهم مبنی بر قواعد پنجگانه ذیل بود.

۱ - تا حد مقدور باید طلا و نقره بسیاری بدست آورد.

۲ - در تشویق تجارت خارجی باید بیشتر کوشید تا در تشویق تجارت در داخله مملکت.

۳ - باید صناعتهایی که مواد اولیه را تبدیل بمصنوعات قابل صدور مینمایند مورد تشویق قرار داده در توسعه و بسط آنها کوشید.

۴ - باید در تزئید نفوس مملکت مجاهده کرد چونکه کارخانجات محتاج کارگر است و نفوس ممالک زراعتی کفاف احتیاجات کارخانجات را از لحاظ کارگر نمیدهد.

۵ - باید اداره امور تجارتی را بدست دولت سپرد و اختیارات لازم را باو تفویض

چگونه اروپا بر دنیا دست یافت

داشت تا در موقع لزوم حق مداخله داشته باشد.

در قرن شانزدهم و هفدهم هر مملکت و ملتی غافل از اینکه تجارت بین المللی مانند قوه‌ای از قوای طبیعی مطیع قوانین طبیعی مخصوصی است که مداخلات انسانی را در آن اثر و نفوذی نیست سعی می‌نمود امور تجارتی را بزور قوانین و مقررات رسی و دستخط و فرامین شاهانه و کمک مالی حکومت اداره نماید.

در قرن شانزدهم شارل کن قواعد «مرکان تی‌لیسم» را که تازه بیان آمده و کاملاً نوظهور بود پذیرفته در سرتاسر ممالک پهناور خود مجری ساخت. ملکه انگلستان الیزابت نیز بدان امپراطور عظیم‌الشان تاسی جسته همان طریق را پیمود. سلاطین پوربون علی‌الحصول لئوئی چهاردهم از پیروان متعصب این طریقه بودند و کولبر مفتش کل مالیه کشور فرانسه که در سرتا سر اروپا در امور مالی چشم مردم باو دوخته شده بود، امام و بیرق‌دار «مرکان تی‌لیسم» گردید.

تمام سیاست خارجی گرومول نیز عبارت از مجری ساختن همین اصول بود برضد

قوای بحری

دشمن ثروتمند خود یعنی جمهوری ایالات متحده (هلد) که چون با کشتی‌های خود مقدار زیادی از اجناس و امتعه اروپا را بخارج حمل میکرد طبعاً طرفدار آزادی تجارت بود و بهین ملاحظه گرومول و طبعه خود می‌داشت که بهر قیمتی شده آن کشور را از میان بردارد.

اکنون با اطلاع آنچه در فوق مذکور گردید میتوان ناسانی دانست که طریقه

«مرکان تی لیسم» در ممالك مستعمره بچه ترتیب اجرا میگردید. معتقد بودند که هر مستعمره ای که بقواعد این طریقه عمل نماید برای مملکت اصلی یعنی مملکتی که صاحب آن مستعمره است منبع طلا و نقره خواهد بود و معادن زروسیم آسیا و امریکا و افریقا و همچنین مواد اولیه ارضی و تحت الارضی این سرزمینهای حاره بطور «مونوپول» منحصر بملکت یا مالکی میگردد که صاحب آن مستعمرات است. هیچ آدم بیگانه ای حق ندارد قدم بدانجا بگذارد و هیچیک از اهالی آن مستعمرات حق ندارد با تاجر بیگانه ای که با کشتی بیگانه وارد شده معامله بنماید. شک نیست که «مرکان تی لیسم» در بعضی ممالك که هرگز دارای کارخانجاتی نبودند موجب ایجاد و رواج بعضی صنایع نو ظهور گردید. در سایه همین طریقه یعنی تجارت انحصاری و سودپرستی راهها ساخته و ترعه ها حفر گردید و وسایل حمل و نقل تنظیم روز افزون یافت و بکارگران کارها آموخت و بدانها مهارت و معلومات فنی بخشید و سطح اجتماعی طبقه کسبه و تجار را بالا برد اختیارات و قدرت اعیان و اشراف و مالکین بزرگ را نیز تقلیل داده محدود نمود و لسی در عوض معایب و زیان چندی نیز در برداشت. اولاً اهالی مستعمرات را مسرود سوء استفاده و استثمار شرم آمیزی قرارداد و ثانیاً برای خود مردم کشورهای مقتدری نیز که ارباب این مستعمرات بودند نتایج بسیار وخیمی ایجاد نمود، چنانکه هر يك از این ممالك در واقع بصورت يك اردوی نظامی درآمد و دنیا بسرزمینهای کوچکی تقسیم گردید که هر کدام از آنها جز منافع خود نفع دیگری را در نظر نداشتند و همواره سعی داشتند اسباب ضعف همسایگان خود را فراهم ساخته طلاهای آنها را تصاحب نمایند و خلاصه آنکه سرمایه اهمیت فوق العاده ای حاصل نمود و عموماً مردم در پی چیز دیگری بجز ثروت و دارائی نبودند.

اما از آنجائیکه نظریه های اقتصادی نیز مانند اصول علمی جراحی و «مد» آرایش و لباس زنهار بایدار نیست، «مرکان تی لیسم» هم در قرن نوزدهم اهمیت خود را از دست داد و طریقه تجارت آزاد که آنرا «معاوضه آزاد» میخوانند جای آنرا گرفت. شاید حقیقت صورت دیگری داشته باشد ولی واقفان بر موز اقتصاد بر اقم این سطور اطمینان داده اند که مسئله از همین قرار است والعهدۃ علی الراوی.

انقلاب امریکا

در بیان آنکه اخلاف مردانی که شارل اول را بجرم اینکه در حفظ دحق خداداد، خود پافشاری میکرد بسزای خود رساندند، فصل تازه‌ای بتاریخ مبارزه ملل در راه بدست آوردن سیادت و خود مختاری افزودند .

پیش از آنکه بذکر انقلاب امریکا بپردازیم لازم است چند قرن بعقب برگردیم ووقایع تاریخی قدیمی مبارزات شدیدی را که در راه تحصیل وبدست آوردن مستعمرات رخ داد بغضاطر بیاوریم . چه در طی جنگ سی ساله وچه بلافاصله پس از آن همینکه عده‌ای از ملت‌های اروپائی بر اساس و بنیان منافع ومصالح ملی جدید وسلطنت موروئی بوجود آمد ، پادشاهان آنها با کمک تجار وبدستیاری شرکتهای تجارتی در راه دست یافتن برمستعمرات ومستملکات جدیدی در آسیا وافریقا وامریکا مشغول مبارزه و زد وخورد شدند . از آنجائیکه اسپانیولها و پرتغالیها متجاوز از یک قرن قبل از آنکه هلندی‌ها و انگلیسها وارد میدان رقابت شوند بسیاحت دردریای هند ودراقیانوس محیط ساکن پرداخته بودند ، دارای امتیازاتی شده بودند .

هر چند در این راه قدم اول را که پرمشقت ترین قدم ها بود آنها برداشته بودند، ولی چون در افریقا وامریکا وآسیا با بومیها خوش رفتاری نکرده بودند موجبات انزجار خاطر آنها را فراهم ساخته بودند ، بطوریکه وقتی پای انگلیسها وهلندی ها بدانجا باز گردید مردم آنها را دوست ونجات دهنده خود دانسته مشتاقانه پذیرفتند . من مدعی هستم که انگلیسها وهلندی ها ازدیگران بهترو بامتصف بصفات وخصال عالتری بودند، ولی چون جنساً تاجر بودند هیچوقت ملاحظات مذهبی را در کارهای عملی و معاملات تجارتی مداخله نمیدادند . در صورتیکه ملت‌های اروپائی دیگر از همان وهله اولی که با بومیان روبرو شدند با نهایت خشونت وبا بی انصافی وقساوت تنفر انگیزی بسا آنها رفتار کردند . انگلیسها وهلندیها در معامله با بومیان مهارت ودانائی بیشتری نشان

داده بودند و همبند که اهالی ادویه جات و طلا و نقره خود را بنرخ مناسبی بآنها میفروختند و خراج مقرر را میپرداختند کاری بکار آنها نداشتند و در امور آنها مداخله نمیکردند . بهمین ملاحظات بود که انگلیسیها و هلندیها بدون درد سر زیادی توانستند در ثروتمندترین سرزمینهای دنیا استقرار حاصل نمایند ولی طولی نکشید که باهم بنای رقابت را گذاشتند و برای اینکه بمتصرفات و مستعمرات یکدیگر دست بیابند به زد و خورد پرداختند .

نکته شگفت آمیز آنکه جنگهای مستعمراتی هیچ وقت در خود مستعمرات بوقوع نپیوست و همیشه چند هزار کیلومتر دورتر از سرزمینی که مورد مرافعه و منازعه بود بحریه طرفین بجان یکدیگر میافتادند و یکی غالب و دیگری مغلوب گردیده نتیجه جنگ و زد و خورد معلوم میشد . یکی از عجیبترین اصول جنگی در قدیم که تاریخ هم صحت آنرا بااثبات رسانیده این بود که هر مملکتی که بر دریا تسلط داشت در خشکی هم فایق و غالب میآید و این قاعده تا با امروز هم

جاری است ولی ممکن است که طیاره اساس آنرا

متزلزل سازد . در قرن هیجدهم هنوز طیاره در میان نبود و بحریه انگلستان این مملکت را در خاک هند و افریقا و امریکا دارای مستعمرات و مستملکات وسیعی نمود .

نقد آکاری جنگهای بحری بین انگلستان و هلند در طی قرن هفدهم نداریم . این جنگها بهمان ترتیبی با بیان یافتند که تمام جنگهاییکه ما بین دو مملکت رقیب رخ میدهد، پایان مییابند . اما جنگ میان انگلیس و فرانسه برعکس وقایع شنیدنی بسیاری دارد چون هر چند در این جنگ بحریه انگلیس که از مال فرانسه نیرومندتر بود فاتح گردید ولی زد و خورد در ابتدا در خاک امریکا شروع شد . هر يك از دو مملکت انگلستان و فرانسه مدعی بودند که تمام اراضی مکشوفه در آنجا و حتی پاره ای نواحی و امکنه ای که هرگز پای آدم سفید پوست بدانجا نرسیده بود منحصرأ بدانها تعلق دارد . در سال ۱۶۹۷ کابو (۱) در سواحل امریکای شمالی پیاده شده بود و سی و هفت سال بعد از او جیووانی و رازانو در آن نواحی بسیاحت و تفحص پرداخته بود . کابو در تحت بیرق انگلستان و و رازانو در تحت بیرق فرانسه وارد خاک امریکا شده بودند و بهمین جهت انگلیسیها از طرفی و فرانسویها از طرف دیگر خود را صاحب و مالک سر تا سر آن قاره میدانستند .

در قرن هفدهم در بین هن و کارولین در امریکای شمالی ده دوازده دسته از

انگلیسها مستقر گردیده و با اصطلاح فرنگیها تشکیل «کولونی» داده بودند. این کولونیها پناهگاه پیروان طریقه مذهبی مخصوصی بودند که با پورتیانها بی شباهت نبودند و در سنه ۱۶۲۰ در سواحل خاک انگلستان جدید پیاده شده بودند و یاکوو کرها (۱)

زائرین

که در سنه ۱۶۸۱ در خاک پنسیلوانی ساکن گردیدند. تمام این پناهندگان انگلیسی اقلیتهای مذهبی بودند که در ساحل اقیانوس لانه و کاشانه بنا کرده بودند امیدوار بودند که کم کم در همانجا وطنی برای خود سازند و بتوانند با سودگی و فارغ از نظارت و مداخلات دولت و پادشاهان انگلستان روزگاری بسر ببرند.

برعکس کولونیهای فرانسوی از ابتدا تعلق با راضی و املاک سلطنتی داشت و یهودیها و پروتستانها حق نداشتند بدانجا قدم بگذارند و علت این بود که میترسیدند که یهودیها و پروتستانها عقاید و افکار خطرناک و مردود خود را در میان سرخ پوستان ترویج نمایند و برای مبلغین کاتولیک اسباب دردسر و اشکال فراهم سازند. از اینقرار کولونیهای انگلیسی بالنسبه بمال فرانسه بر اساس متین تر و معقول تری بنا شده بود. کولونیهای انگلیسی مظهر نیرو و قدرت تجارتی طبقات متوسط بود در صورتیکه اشخاصیکه در مستعمرات فرانسوی ساکن

چگونه سفید پوستان در امریکای شمالی مستقر شدند

مردمی بودند که در خدمت پادشاه بودند و اقیانوس را طی کرده و بدینچنان به دنیا آمده و مترصد اولین فرصت مناسب بودند که از نو خود را بخاک فرانسه و به پاریس برسانند.

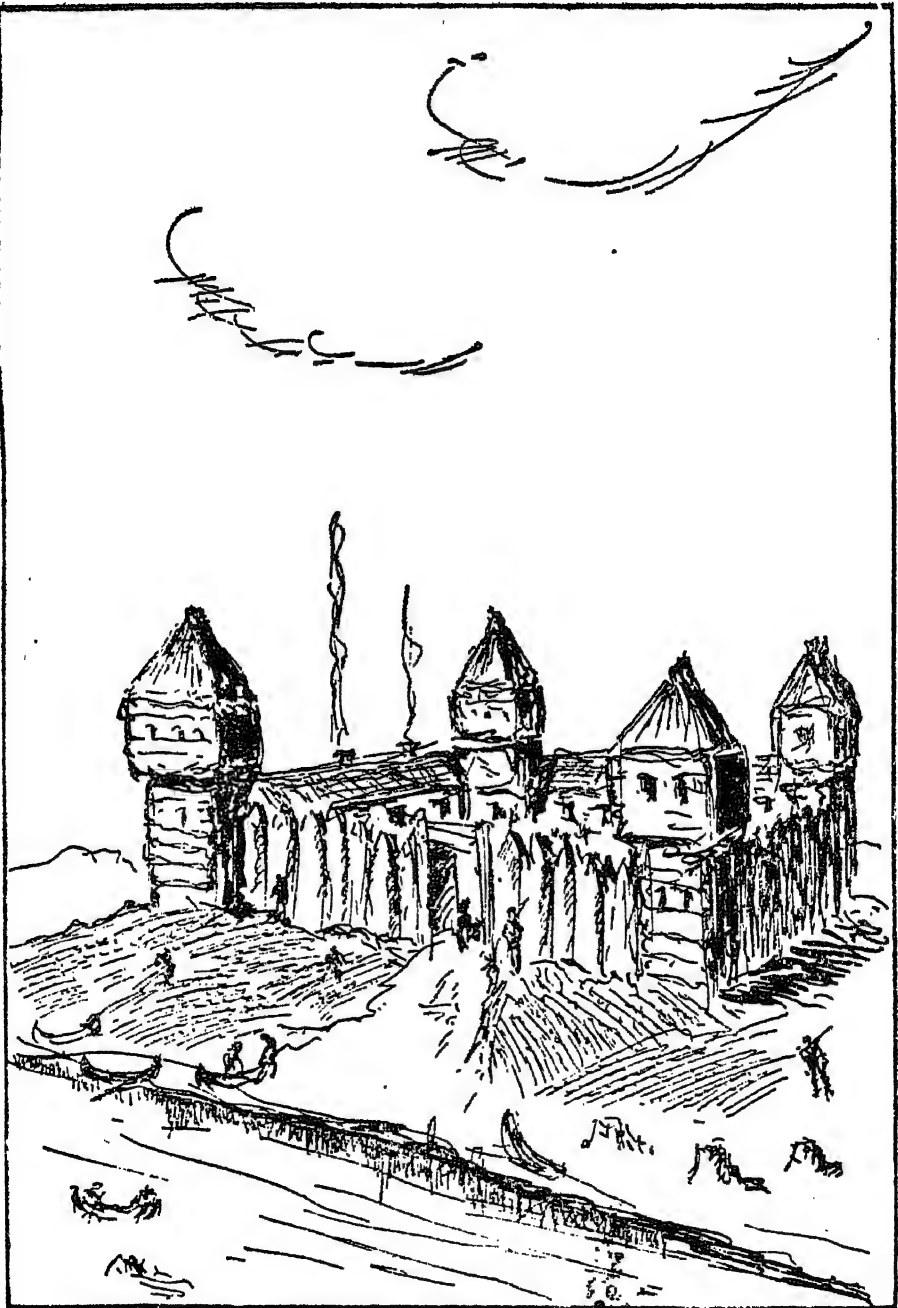
چیزی که هست از لحاظ سیاسی اوضاع مستعمرات انگلیسی هیچ تعریفی نداشت. فرانسویها در قرن شانزدهم بکشف مصب رودخانه سن و روان نایل گردیده بودند و از نواحی دریاچه های بزرگ بپاین چند راه باریک تعبیه کرده از می سی سی پی سرازیر گردیده در طول خلیج مکزیک قلاع و مستحکماتی بنام نهاده بودند و پس از یک قرن سیاحت و کاوش یک سلسله قلاعی که مشتمل بر شصت بنای مستحکم و برج و بارو بود ساخته بودند که راه را بر مستعمرات انگلیسی سواحل اقیانوس اطلس مسدود می کرد.

زمینهایی که بموجب مواد امتیازنامه بشر کتهای کولونی ساز انگلیسی اعطاشده بود مشتمل بر تمام اراضی واقع بین دو اقیانوس میگردید. این مواد بروی کاغذ آمده بود و مورد ایراد کسی نبود ولی در واقع اراضی مزبور از آنجاییکه فرانسویان استحکامات ساخته بودند بالاتر نمیرفت. البته عبور از آن خط غیر ممکن نبود ولی احتیاج بآدم و پول داشت و در سرحد دو منطقه میان انگلیسها و فرانسویها و هندستان سرخ پوست هریک از دو طرف باعث زد و خورد های بسیار خونینی میگردید.

تا وقتی سلطنت انگلستان در دست سلاطین استوارت بود هیچ بیم مخالفت و جنگی بین این کشور و فرانسه نمیرفت. استوارت ها در راه انجام مقصود خود یعنی استقرار سلطنت مستبدانه و تضعیف پارلمان محتاج بکمک پادشاهان فرانسه بودند، ولی وقتی در سنه ۱۶۸۹ آخرین پادشاه از دودمان استوارت فرار کرد و ویلیام دوراژ هلندی که دشمن خونی لوئی چهاردهم بود جانشین او گردید اوضاع بکلی دگرگون شد و از آن تاریخ بیست و دو روز انعقاد عهدنامه پاریس در سال ۱۷۶۳ زد و خورد در میان آن دو کشور بر سر مستملکات امریکای شمالی و هند ادامه یافت.

در جریان این زد و خورد های طولانی چنانکه سابقاً بدان اشاره ای رفته است فتح و غلبه همیشه با بحریه انگلیس بود. فرانسه از مستعمرات خود بریده شد و کم کم تمام آنها را از دست داد و روزی که عهدنامه بامضاء رسید تمام قسمت شمالی امریکادر تصرف انگلستان درآمد بود و تمام زحمات و مخارج و کوششهای دریا نوردان بزرگ فرانسه از قبیل کارتیه دوشاهپلان و لاسال و هارکت و چند نفر دیگر به هدر رفت.

در آن زمان فقط قطعات بسیار کوچکی از آن سرزمین پهناور مسکون بود. در سنه ۱۶۲۰ یک دسته اسکلیسی مسیحی که پیروان مذهبی بودند شبیه بمذهب پوری تانها،

قلعه در وسط صحرا

ولی از بس متمصب بودند هیچ کجا نه در انگلستان انگلی کانی مذهب و نه در هلند کالونی مذهب نتوانسته بودند بمانند؛ و اردخاک ماساچوست شده در آنجا سکنی گزیده بودند. از خاک ماساچوست گرفته تا حدود خاک کارولین و ویرجینیا که توتون کاری میکردند صدها کیلومتر اراضی بایری افتاده بود که دارای ساکنین بسیار کمی بود. اما این مردمی که در این سرزمین تازه دره‌های خنک و در زیر آسمان آزاد زندگی میکردند با هموطنان خود که در انگلستان میزیستند تفاوت بسیار داشتند. مردمی بودند که در تنهایی درس استقلال و نیرومندی آموخته بودند. در آن عهد اشخاص ترسو و تنبل جرئت نداشتند بسا

در غرفه «مای فلوور» ها

مخاطرات دریا رو برو بشوند. انگلیسهای ساکن خاک امریکا دشمن هر گونه محدودیتی بودند و پس از آنکه از تنگنای خفقات آورانگلستان رهائی یافته بودند عاشق آن فضای آزاد و افق فراخ شده و در طلب سعادت‌مندی و عافیت بودند. اما طبقات حاکمه انگلستان نمیخواستند این نکات کیفیاب را مورد توجه قرار بدهند و مدام اسباب دردسر آنها را فراهم میساختند بطوریکه عاقبت طاقتشان طاق گردید و بادولت انگلستان بنای یک و دو را گذاشتند. رفته رفته آتش مخالفت و ستیزه تیز گردید. در اینجا نمیخواهیم بشرح و تفصیل آن وقایع بپردازیم و همینقدر میگوئیم که اگر پادشاه انگلستان جورج سوم پادشاه داناتری بود و اگر نخستین وزیرش لرد نورث آنقدر مسامحه کار و مهمل نبود چه بسا آن

وقایع اساساً پیش نیامده بود . روزی که انگلیسهای امریکانشین دستگیرشان شد که با مباحثه و گفتگو کاری از پیش نبرود دست سلاح یازیدند . این مردانی که رعایای مطیع و با وفائی بودند بملک و حکومت خودیافتی گردیدند در صورتیکه خوب میدانستند که اگر دستگیر بشوند مجازاتشان مرگ است و بس . در آن موقع قشونی که انگلستان برای سرکوبی اتباع امریکائی خود میفرستاد آلمانی هائی بودند که برسم زمان شاهزادگان آلمانی در مقابل پول نقد فوج بفوج با انگلستان می فروختند .

جنگ ما بین انگلستان و اتباع انگلیسی امریکا نشین هفت سال ادامه پیدا کرد و اغلب انگلیسهای امریکا نشین خود را با بیم و هراس شکست

کشفیات فرانسویان در مغرب کره ارض

روبرو دیدند . علی الخصوص که عده زیادی از آنها و مخصوصاً کسانی که در شهر ها ساکن بودند طرفدار پادشاه بودند و عقیده داشتند که بهتر است تسلیم بشوند و صلح بخواهند و از این راه امتیازات و حقوقی برای خود تامین نمایند . ولی شخص شخیص و بزرگوار واشنگتون بیدار و هشیار و علمدار استقامت و استقلال طلبی هم قدمان خود گردید و نگذاشت یأس بر آنها غالب آید .

واشنگتون بیاری جمعی از اراکین و دلیر توانست سر باز از خود را که از حیث لباس و اسباب و اسلحه در زحمت بودند برای تضعیف قوای انگلیس ماهرانه بکار برد چندین بار در همان موقعی که چیزی نمانده بود که امریکاییها مغلوب بشوند نبوغ نظامی واشنگتون ورق را بر گردانید . اغلب اوقات سر باز از آنش گرسنه میماندند و در سرمای زمستان کفش و پالتو نداشتند و مجبور بودند در سنگرهای ناسالم بسر ببرند ولی اطمینان نشان نسبت بر رئیس و سر کرده بزرگوارشان کامل بود و تا پایان جنگ که مظفر و فیروز گردیدند هیچگاه تنزل و تنزلی در آن راه نیافت .

یکی از وقایعی که در ابتدای باغگیری و طفیان این مردم شجاع رخ داد حتی از

کارهای واشنگتون و از پیشرفتهای سیاسی بنیامین فرانکلین که برای استقرار از فرانسه و از بانکهای امستردام باروپا رفته بود شنیدنی تر است. در همان سال اولطفیان، نمایندگان قطعات مختلفه برای مذاکره و شور امورد در فیلا دلفیا اجتماع نمودند. در آن موقع هنوز چندین شهر از شهرهای ساحلی امریکا در دست انگلیسها بود و بوسیله کشتی از انگلستان اسلحه و مهمات و کمک میرسید و تنها ایمان کامل لازم بود که اشخاصی در آن حال جرئت و شهامت چنان کاری را داشته باشند و بتوانند در جریان ماه ژوئن و ژوئیه سال ۱۷۷۶ آن نوع تصمیمات بگیرند و اعلام نمایند.

در ژوئن سال مزبور ریچارد هنری لی نام که نماینده ویرجینیا بود در مجمع مذکور در فوق پیشنهادی نمود که متن آن از این قرار بود: «مستعمرات متحده استحقاق

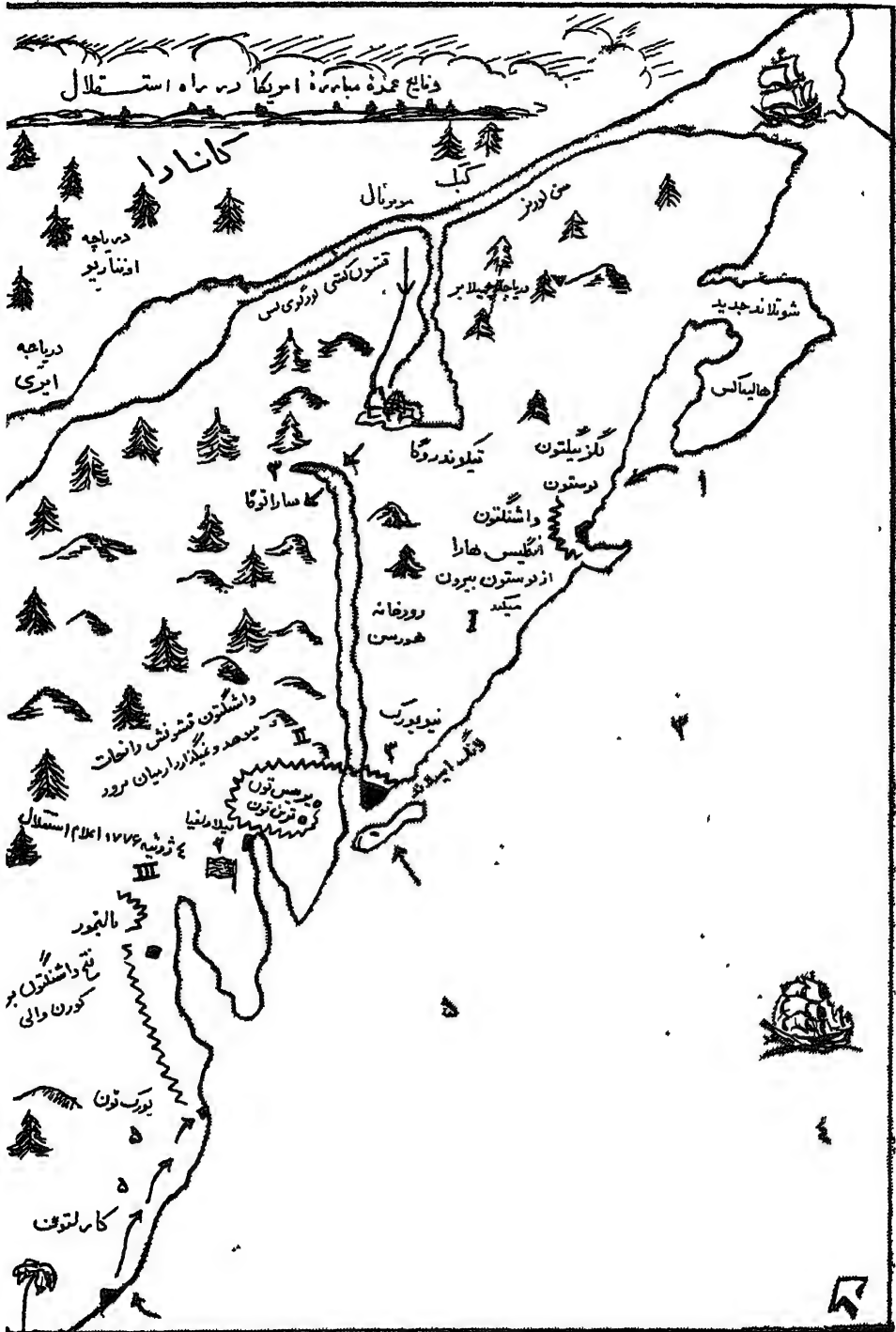

نخستین زمستان در انگلستان جدید در امریکا

حکومت‌های آزاد و مستقلی را دارند و هیچ نوع وظیفه و فاداری بتاج و تخت انگلستان برعهده آنها نیست و تمام علایق سیاسی بین آنها و حکومت انگلستان بکلی مقطوع است و باید مقطوع باشد.» چون اداهسی نماینده ماساچوست هم با این پیشنهاد که در روز دوم و چهارم ژوئیه بحث درباره آن ادامه داشت، موافقت کرد و سپس «بیانیه استقلال» منتشر گردید.

باید دانست که «بیانیه استقلال» را توماس جفرسون نوشته بود که جوانی بود جدی و بسیار هوشمند و او همان کسی است که بعدها یکی از مشهورترین رؤسای جمهوری ممالک متحده امریکا گردید.

وقتی خبر وقایع امریکا بگوش اروپائیان رسید و بدنبال آن شنیدند که امریکاییها فاتح شده اند و اساسنامه ۱۷۸۸ را که اولین قانون اساسی مکتوب است پذیرفته اند، خیلی تعجب کردند و باخبار آن سرزمین علاقمندی زیاد نشان دادند. در آن زمان ممالکی که پس از جنگهای مفصل مذهبی قرن هفدهم بوجود آمده بودند بعداعلای تمرکز

انقلاب بزرگ آمریکا

وقایع عمده مبارزه آمریکا در راه استقلال

۱

جنگ در نزدیکی لکزینگتون ۱۹ آوریل ۱۷۷۵ قشون بری بفرماندهی واشنگتون شهر بوستون را محاصره کرد (از ماه ژوئیه ۱۷۷۵ تا ۱۷ مارس ۱۷۷۶) انگلیسها بسوی هالیفاکس عقب نشستند.

۲

واشنگتون قشونش را نجات میدهد و نمیکند از میان برود -
واشنگتون انگلیسها را از بوستون بیرون میکند -
فتح واشنگتون بر کورن والی
۴ ژوئیه ۱۷۷۶ اعلام استقلال.

۳

انگلیسها پس از قشون کشی در شمال که با ناکامی مواجه گردید در ۱۵ سپتامبر ۱۷۷۶ نیویورک را بتصرف درآوردند ولی نتوانستند قشون واشنگتون را از میان ببرند. یک قشون انگلیسی بقصد اینکه امریکاییها را از هم جدا سازد از کانادا بجانب جنوب روان گردید و از راه تیکون دروگا توانست بجلو بیاید ولی این قشون چون در آن سرزمین وحشی استعداد جنگ کردن نداشت و تمرین لازم را بعمل نیاورده بود بورگویون با تمام افرادش در روز ۱۷ اکتوبر ۱۷۷۷ در نزدیکی ساراتوگا تسلیم گردید.

۴

دولت فرانسه پس از شکست و تسلیم بورگویون ممالک متحده امریکارا در روز ۸ فوریه ۱۷۷۸ رسماً شناخت و در ماه ژوئن ۱۷۷۸ یک کشتی جنگی فرانسوی با ۴۰۰۰ سرباز بکمک رسید.

۵

انگلیسها پس از ناکامیهای که در شمال نصیبشان گردید بطرف جنوب روان گردیدند و در ۱۲ مه ۱۷۸۰ چارلستون را بتصرف درآوردند و از نو باز طرف شمال رهسپار گردیدند. این قشون کشی در ۱۹ اکتوبر ۱۷۸۱ پایان یافت یعنی روزی که کورن والی با تمام افرادش در پیروزی تون درایات ویرجینی تسلیم شد و جنگ پایان یافت.

شرح مربوط به تصویر مقابل

رسیده و دارای سلاطینی شده بودند که سلطنت بارت بآنها میرسید. در تمام این قبیل ممالک کاخهای سلطنتی روز بروز بزرگتر و رفیع تر و مجلل تر میگردد در صورتیکه در اطراف همان قصرها مدام بر عده خانه های حقیر و کثیف و بیغوله های تنگ و تارافزوده میشد. ساکنین این منازل و مساکن ناسالم و زشت شکایتی هم نداشتند و هیچ آزار طفیانی در آنها دیده نمیشد، ولی معلوم بود که دو چار یأس و استیصال میباشند. در صورتیکه طبقات بالا یعنی بزرگان و اعیان و اشراف و کسانی که شغل و کاری داشتند رفته رفته از خود میپرسیدند آیا برآستی پایه و اساس این اوضاع و احوال

جورج واشینگتون

اقتصادی و حکومت بر حقانیتی استوار است یا نه. فتح و فیرزی مردم امریکا به آنها فهمانید که چه بسا چیزهایی که بنظر غیر ممکن میآید جامه عمل پوشیده از قوه بفعل آمده و تحقق یافته است. خلاصه آنکه چنانکه شاعری گفته « صدای تسویسی که آغاز جنگ لگزینک تون را اعلام نمود و در سر تا سر عالم پیچید » باید تصدیق نمود که شاعر قدری با عراق سخن رانده است.

اهالی استرالیا و هاوایی بجای خود، حتی مردم چین و ژاپن و روسیه هم صدای توپ را نشنیدند. ولی آتش انقلاب امریکا از اقیانوس اطلس فراتر رفته و حکم جرقه ای را پیدا نمود که بر انبار باروت مردم ناراضی اروپا بیفتد. مخصوصاً در خاک فرانسه موجب انفجاری گردید که تمام خاک اروپا را از سن پترزبورگ گرفته تا مادرید بلرزه درآورد و تمام آنچه را مظهر حکومت و سلطنت سابق و فنون دیپلوماسی فرسوده بود در زیر آوار خشت و آجر و مصالح دموکراسی پنهان و مدفون ساخت.

انقلاب فرانسه

در بیان آن که انقلاب فرانسه اصول و آزادی و برابری و برادری
را در میان تمام اقوام و ملل گره زمین بسط داد.

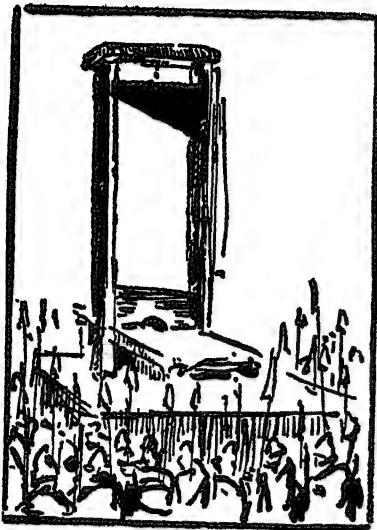
پیش از آنکه از انقلاب سخن برانیم لازم است ببینیم معنی این کلمه چیست .
بقول یکنفر از نویسندگان بزرگ روسیه (روسها ناچارند در بیان مسائل انقلاب تبصره
داشته باشند) « انقلاب یعنی سرنگون شدن سریع مؤسساتی که قرنهای دوانیده و
چنان تغییر ناپذیر بنظر میآید که حتی پرجوش و خروش ترین اشخاص اصلاح طلب جرئت
نمیکنند بوسیله نوشتجات خود آنها را مورد حمله و هجوم قرار بدهند . »
انقلاب عبارت است از سقوط یا بهتر بگوئیم انهدام آنچه که تاکنون اساس و
جوهر حیات مؤسسات اجتماعی و مذهبی و سیاسی و اقتصادی ملتی را تشکیل میداده
است .

انقلابی که در اواخر قرن هیجدهم در فرانسه رخ داد چنین انقلابی بود و علت وقوع
آن این بود که تمدن قدیمی این مملکت فاسد و فرسوده گردیده در شرف متلاشی شدن
بود . در عهد لوئی چهاردهم ، پادشاه در مملکت همه کاره بود و حتی میتوان گفت مملکت
او بود و بس . طبقه اشراف که در زمان سابق خدمتکار حکومتی « فئودالی » بود بکلی
دستش از همه کارها کوتاه گردیده بود و در واقع بصورت ذیبتی از تزیینات دربارشاهی
درآمده بود . در قرن هیجدهم مخارج سلطنت خیلی زیاد شده بود و مجبور بودند از
طریق اخذ مالیات از عهده پرداخت این مخارج بر آیند . قدرت پادشاهان فرانسه هیچگاه
باندازه اینکه اعیان و اشراف و روحانیون را مجبور کنند قسمتی از مالیات را بپردازند
نبود و از اینرو تمام بار مالیات بر دوش مردم روستائی تحمیل میگردد . با اینوصف
معلوم است که دهقانان و برزگرانی که در کلبه های محروم و چرکینی زندگی میکردند،
بدون آنکه کمترین تماسی با ارباب خود داشته باشند و مدام در تحت فشار مودیان مالیاتی
بیرحم و مروت و بی اطلاع در عذاب بودند، روز بروز بدبختتر و بینواتر میگرددند و بخود

می گفتند حالا که تمام دسترنج ما را با اسم مالیات از ما میگیرند کار کردن و زحمت کشیدن ما چه فایده ای دارد. چه بسا اتفاق می افتاد که حقیقتاً از کار دست میکشیدند و زمین بی حاصل میماند، درحالیکه در همان وقت پادشاه در میان درباریان خود در طالارهای مجلل قصرهای متعدد و با شکوه خود میخرامید و در پی این بود که بازپولی بچنگ آورد تا بتواند بدون آنکه کاری بکند و یا خدمتی انجام بدهد با عشری که از رعایای بدبخت میگیرد بزندگانی مطبوع و دلپذیر خود ادامه بدهد. این پرده نقاشی البته دلپذیر نیست ولی نقاش در تصویر و ترسیم آن مبالغه و اغراق را روا نداشته و سعی نموده حقایق را چنانکه بوده بنمایاند. اما باید دانست که آن رژیم کهنه جنبه دیگری نیز داشت که توصیف آن تصویر ما را کامل میکند.

در آن عهد تعدادی از افراد طبقه متوسط ثروتمند «بورژوازی» از تاجرو صراف و بانکدار، که چه بسا با اشراف زاده های ورشکسته و اعیان زاده های بی سرمایه دختر میدادند و بهمین وسیله خود را در داخل طبقه اشراف و نجبسا میساختند. و همچنین در درباری که از مشغول کننده ترین افراد فرانسوی پر شده بود، آداب زندگی مرفه پر جلال را بعد اعلا رسانیده بودند.

از آنجائیکه هوشمندترین اشخاص و مردم فرزانه مجاز نبودند که بمسائل سیاست اقتصادی و مالی پردازند، این گروه ساعات فراغت خود را صرف گفتگوها و مباحث فلسفی و معنوی مینمودند. ولی از طرف دیگر چون طرز فکر و اندیشه و رفتار مردم هم مانند طرز و سبک و «مد» لباس همواره دستخوش اغراق و مبالغه است، طبیعی است که در آن زمان نیز این طبقاتی که برای خود یک طرز زندگی کاملاً مصنوعی و ساختگی تراشیده بودند سعی داشتند خود را کاملاً شیفته و طرفدار آن چیزی نشان بدهند که تصور میکردند «زندگانی ساده و طبیعی» باشد. پادشاه و ملکه که مالک مطلق و صاحب بلا معارض تمام فرانسه و مستملکات و مستعمرات و متصرفات آن بودند برای تفریح و تفتن به همراهی درباریان در خانه های کوچک روستایی بسر میبردند و زنان درباری بلباس دختران دهاتی که کارشان دوشیدن شیر است و مرد ها بلباس دهقانان جوان در میآمدند و بتقلید یونانیان قدیم و بیاد دره های سبز و خرم آن سرزمین در لابلای درختان خود را بازیهای چوپانی سرگرم میداشتند. درباریهادر اطراف شاه و ملکه رقص کنان انجام وظیفه مینمودند و رامشگران و سازندگان تماشاخانه های یونانی رقص های موسوم به «منو» قطعات موسیقی میساختند و سلمانیها برای مرد وزن کلاه کیسپهای غریب و عجیب بسیار گران تعبیه میکردند. تا آنکه عاقبت روزی فرا میرسد که این قبیل کارهای لغو و سخیف دل آقایان و خانمهای قصر و رسای (قصر بزرگ و با شکوهی

که لوئی چهاردهم در نزدیکی پایتخت پرسر
وصدا و خستگی آور خود ساخته بود (رامیزد
و آنوقت دیگر فقط از چیزهایی سخن می‌گفتند
که از دسترس آنان بدور بود ، چنانکه آدم
گرسنه نیز صحبت از طعام را بر هر صحبت دیگری
ترجیح می‌دهد .

وقتی و لثراین حکیم با جرئت که هم مورخ
بود و هم تیاتر نویس و هم داستان سرا و رئیس
تمام کسانی بود که با ستمگری و بیاد سیاسی و
مذهبی دشمنی دارند ، بوسیله نوشتجات تند و
تیز و هجو آمیز خود بنای حمله و هجوم با وضاع
واحوال را گذاشت ، تمام مردم فرانسه یکصدا
باو تحسین و آفرین گفتند . در موقع نمایش

گی یونین

نمایشنامه‌های انتقادی خنده دار او در تیاترها چنان ازدحامی میشد که جای سوزن انداختن
نیود و مردم با فریادهای شغف آمیز از نویسنده قدر شناسی میکردند .

و قتیکه ژان ژاک روسو بارقت تمام از انسان بدوی سخن می‌گفت و زندگانی
پر سعادت اولین ساکنان کره زمین را در مقابل چشم معاصرین خود مجسم می‌ساخت
(کره زمینی که برای او بهمان اندازه مجهول بود که برای کودکانی که ادعا داشت مربی
آنان باشد) تمام مردم فرانسه کتاب « قرارداد اجتماعی » را چنان با ولع میخواندند
که جا دارد گوئیم آنرا با چشم می‌بلعیدند .

وقتی روسو برای مردمی که پادشاه خود را سرور ملت می‌دانست از روزگارانی
صحبت میداشت که تمام اختیار در دست ملت بود و پادشاه نسبت بملت خود نوکس
خدمتگزاری پیش نمود ، مردم نمی توانستند جلواشک خود را بگیرند .

قدری پیش از آن هم وقتی هوئیسکیو کتاب خود موسوم به « نامه های یک نفر
ایرانی » را انتشار داده بود ، که در آن از دو نفر مسافر ایرانی سخن میراند که بفرانسه
آمده و تمام زوایا و خفایای زندگانی اجتماعی فرانسه را مورد تدقیق و کاوش قرار
داده بودند ، و از پادشاه گرفته تا ششصد آشپز و شاگرد آشپز پادشاه همه را بیاد تمسخر
و تخطئه گرفته بودند ، فوراً کتاب بی درپی چهار بار بطبع رسید و برای کتاب بعدی
مؤلف موسوم به « روح قوانین » هزاران خواننده حاضر ساخت . نویسنده که بسارون
معترمی بود در این کتاب اخیر سبک سیاست عاقلانه انگلیسها را با قوانین اساسی مندرس و
فرسوده فرانسه مقایسه کرده توصیه مینمود که فرانسیها بجای سلطنت مستبدانه که به

«مونارشی» معروف است حکومتی برقرار سازند که قوای مجریه و مقننه و قضائی را از همدیگر تفکیک می‌سازد و با اشخاص و هیئت‌های مختلفه‌ای می‌سپارد که هر کدام از آنها با استقلال انجام وظیفه نمایند. وقتی لو بروتون که در پاریس اداره نشر کتب داشت اعلان نمود که آقایان دیدور و دالامبر و تووگو و عده دیگری از نویسندگان و فضلاء مشهور بزودی «دایرة المعارف» مفصلی را انتشار خواهند داد که مشتمل «بر تمام افکار و نظریات و معلومات علمی جدید» خواهد بود مردم با یکدیگر ذوق و شوق حسن استقبال نمودند. بیست و دو سال پس از آن تاریخ وقتی جلد آخرین «دایرة المعارف» از چاپ درآمد پلیس که در این مورد نیز مثل همیشه قدری عقب ماندگی نشان داد از عهده بر نیامد از ذوق و شوقی که تمام طبقات ملت فرانسه را فرا گرفته بود جلوگیری نماید.

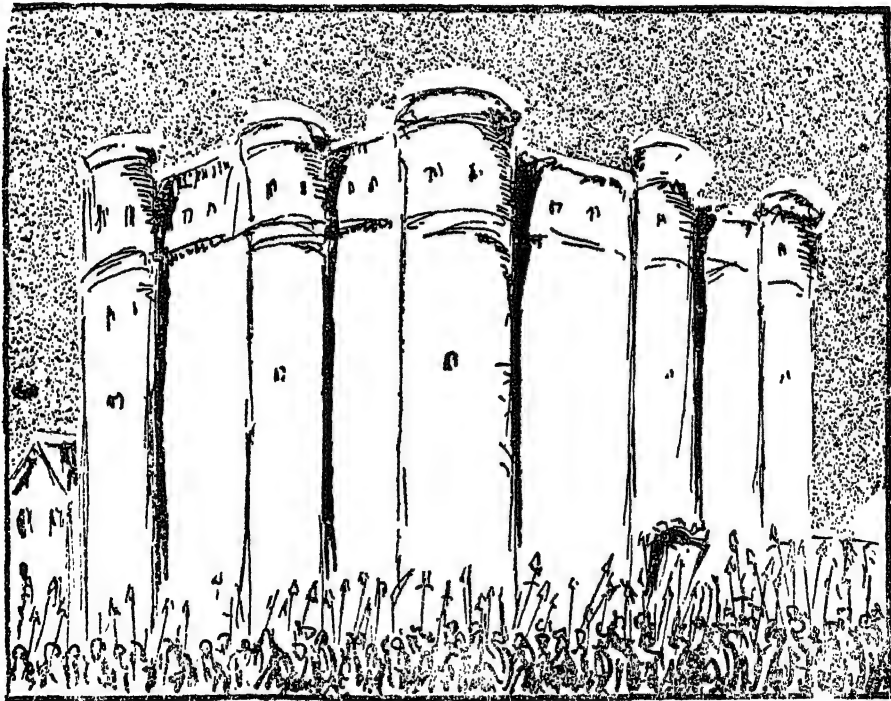
انسان وقتی رومانهایی که در باب انقلاب فرانسه نوشته اند میخواند و یا وقتی در تئاتر نمایشنامه‌ای در این خصوص تماشایی کند، تصور می‌نماید که انقلاب فرانسه بدست مردم کوچه و بازار و رجاله‌های يك لاقبا بوجود آمده است. ولی این کاملاً اشتباه است. چون هر چند مردم عوام و بازاری نقش بزرگی در انقلاب فرانسه داشتند اما موارد محرك و مشوق و پیشقدم آنها اشخاصی از طبقه متوسط و «بورژوازی»، یعنی کسانی بوده‌اند که هدفشان مبارزه برضد پادشاه و دربار بوده و برای این منظور از مردم بی‌سروپای بازاری استفاده میکرده‌اند.

افکار اساسی و عده‌ای که زمینه را برای انقلاب مستعد ساخت از ترشحات مغز چند تن اشخاص روشن فکر و روشن بین بود که در ابتدا در محافل و مجالس باشکوه اعیان و اشراف مطرح گردید، منتهی مقصود از طرح آنها بیشتر تفریح و تفتن خاطر خسته خانمهای محترم و درباریان فخم اعلی‌حضرتین پادشاه و ملکه بود. این خوانین و خوانین بی احتیاط آنقدر با این آتشبازیهای انتقادات اجتماعی خود را سرگرم داشتند و بازی کردند تا عاقبت جرعه‌هایی از خلال تخته‌های کف بنا که مانند سر تا سر بنا پوسیده و فرسوده بود، بقسمتهای تحتانی و بدانجهایی رسید که بقایای روزگاران گذشته درهم و برهم انباشته شده و برای آتش گرفتن حاضر بود. فریاد خطر بلند گردید که میگفت آتش آتش ولی صاحبخانه که هرگز بفکر شناختن راه و چاه خانه مسکونی خود نیفتاده بود، از عهده خاموش ساختن شعله کوچکی که روشن شده بود بر نیامد. طولی نکشید که شعله هابرخاست و شراره آتش از هر سوزبانه کشید و این شعله سوزان که بنام «انقلاب فرانسه» معروف گردیده، تمام بنا را سرنگون ساخت.

این دوره مهم تاریخ فرانسه را باید بدو قسمت تقسیم کرد. اول قسمتی است که از سال ۱۷۸۹ تا ۱۷۹۱ میرسد و در آن عهد مجاهداتی بعمل آمد که مملکت فرانسه را دارای يك حکومت مشروطه بنماید که هم شاه داشته باشد و هم پارلمان. این کوششها

بجائی نرسید و علت همانا از یکطرف سوء نیت و نفهمی پادشاه و از طرف دیگر حوادثی بود که بیشتر به اوضاع و احوالی ارتباط داشت که اختیار آنها در دست کسی نبود. در قسمت دوم که از سال ۱۷۹۲ شروع و در سال ۱۷۹۹ پایان مییابد مملکت فرانسه دارای حکومت جمهوری گردید و باز بمنظور استقرار یک حکومت دموکراسی اقداماتی بعمل آمد. ولی انفجار واقعی آتش فشان انقلاب و خونریزی پس از دوره ای صورت گرفت که در طول آن مجاهدات بیپوده و بیحاصلی در راه اصلاحات بعمل آمده بود.

وقتی که قروض دولت فرانسه به چهار میلیارد فرانک رسید و خزینه بکلی خالی ماند و مالیات بعدی افزونی یافت که ملک و ملت تحمل بیش از آنرا نداشت، آنوقت **لوئی شانزدهم** که قفل ساز قابل و شکارچی ماهری بود اما در اداره مملکت سخت

زندان باستیل

بیچاره و ناتوان بود، فهمید که باید در پی چاره ای برآید و الا کار از کار میگذرد. **تورگو** را وزیر مالیه کرد. **ان رو پر ژاک تورگو** **بارون دولون** مظهر درخشان ثروتمندان ده نشین و کشاورزان بود که حیات اجتماعی شان دیری نپایید. این شخص میتواند برای یکی از ایالات حاکم خوبی باشد و درام و اقتصاد هم طرد آللباب اظهار نظر و

عقیده ای بنماید. در آنچه ازدستش ساخته بود مضایقه روا نداشت ولی از معجزه نمودن عاجز بود و وقتی دید که دروغایا و روستائیان رمقی باقی نمانده و معال است که بتوان باز آنها را دوشید بفکر افتاد که برای جمع آوری مبالغ لازم و ضروری سراغ نجبا و اشراف و روحانیون برود که هرگز یک پول سیاه مالیات نپرداخته بودند. بالنتیجه در دم مورد کینه و بغض دربار و مخصوصاً ملکه هاری انتوانت واقع گردید که چشم نداشت کسی را که با او از اقتصاد و صرفه جوئی سخن میراند ببیند. گفتند **تورگو** خواب میبیند و منفی باف است و امکارش خام و بیچگانه است و نقدی سہایت کردند که دیگر نتوانست در مقابل دربار مقاومت بورزد و اجباراً در سنه ۱۷۷۶ استعفا داد. پس از **تورگو** که اهل نظر بود، **لئوئی شانزدهم** وزارت مالیه را بعهده شخص دیگری گذاشت که اهل عمل و معامله بود.

این شخص موسوم به **نکرازا هالی سوئیس** مرد زبردستی که در معاملات غله ثروتی بهم زده بود و **دوریک بانک** بین المللی شرکت داشت. زنش که بسیار جاه طلب بود بقصد اینکه بتواند برای دخترش شوهر خوبی دست و پا نماید شوهرش را تشویق نمود که پیشنهاد پادشاه فرانسه را بپذیرد. دختر آن‌ها بعدها با **بارون دوستان** وزیر مختار سوئد در پاریس مزاجت نموده، در ادبیات فرانسه دارای شهرت بسیاری گردید.

نکرا نیز مانند **تورگو** با دلگرمی بسیار مشغول کار گردید و در سال ۱۷۷۹ در باب مالیه فرانسه گزارش مفصلی منتشر ساخت که **لئوئی شانزدهم** به سچوچه چیزی از آن دستگیرش نشد. پادشاه فرانسه در همان اوقات قشونی بکمک امریکائیا که با انگلستان در جنگ بودند فرستاده بود. متعارج این کار زیاد بود و **لئوئی شانزدهم** از وزیر مالیه خود درخواست نمود که هر طور شده پولی دست و پا نماید. **نکرا** بجای آنکه پولی تحویل پادشاه بدهد باز احصائیات منتشر ساخت و بکمک اعداد و ارقام ثابت نمود که باید جلوی خرج را گرفت و نهایت صرفه جوئی را مرعی داشت. نتیجه این قبیل حرفها معلوم بود و در سال ۱۷۸۱ بیپناه عدم لیاقت عذرش را خواستند.

پس از **تورگو** که اهل نظر و **نکرا** که اهل عمل بود، نوبت بیک نفر مالیه چیر رسید که قول صریح داد که هر کس با اعتماد نشان بدهد و حرفش عمل نماید صد درصد بر عایدات ماهیانه اش افزوده خواهد شد. مردی بود بنام **شارل الکساندر دو کالون** و کارمندی بود که جویای نام آمده بود و چون زیاد پاینده درستی و امانت نبود در مدت اندک ترقی بسیار نموده بود.

وقتی دید که خزینه تهی است و مملکت قرض هنگفتی دارد در صدد چاره جوئی برآمد و چون در بند و بست با مهارت بود راهی کشف کرد که مطبوع مینمود و مورد پسند عموم واقع گردید. بوسیله استقرار جدیدی بدهیهای کهنه را پرداخت. این کار

کشف جدیدی نبود و از قدیم الایام همیشه نتایج وخیمه در برداشته است. همنوزسه سال نگذشته بود که از برکت کاردانی این وزیر محبوب، که هر وقت برای اعلیحضرت و علیاحضرت ملکه، که البته راه خرج کردن را در ایام جوانی دروین آموخته بود، وجهی لازم میگردید بانهایت سخاوت مندی و بدون آنکه خم با بر و بیارود حوالجات را امضا میکرد و دودستی تقدیم میداشت؛ بر قروض مملکت هشتصد میلیون فرانک دیگر افزوده شد. عاقبت روزی رسید که پارلمان پاریس که در واقع محکمه عالی قضائی بود و با وضع قوانین سروکاری نداشت، هر چند خادم صادق و جان نثار اخلاصمند پادشاه بود، مصمم گردید که «کاری بکند». وزیر مالیه باز درخواست هشتاد ملیون استقراض جدید نموده بود و چون در آن سال محصول بد شده بود رعایا و روستاییان دچار فقر و فاقه سختی شده بودند و معلوم بود که اگر دست غیبی کمکی نکند و اعجازی نشود بزودی مملکت فرانسه ورشکست خواهد گردید و بدبختی این بود که پادشاه مثل همیشه درست ملتفت اوضاع نبود. بالاخره فکرشان بدینجا رسید که با نمایندگان ملت مشورتی بنمایند. مجلس ملی فرانسه که مشتمل بر نمایندگان طبقات سه گانه ملت بود، از سنه ۱۶۱۴ باینطرف دیگر هیچوقت انعقاد نیافته بود. پارلمان برای اینکه افکار عمومی را قدری آرامی بخشد از لئوئی شانزدهم درخواست نمود که مجلس ملی را دعوت نماید. پادشاه که هیچوقت نمیتوانست تصمیمی بگیرد مدتی مردد ماند و عاقبت در سال ۱۷۸۷ مجلسی از محترمین و کاملین قوم منعقد ساخت. این مجلس درصدد برآمد که بدون آنکه بامتیازات اعیان و اشراف و روحانیون که از ادای مالیات معاف بودند دست بزند، راهی برای اصلاح امور پیدا نماید و معلوم بود که طبقات عالی هرگز حاضر نخواهند شد که در راه طبقات پائین از حقوق مسلم خود صرف نظر نمایند.

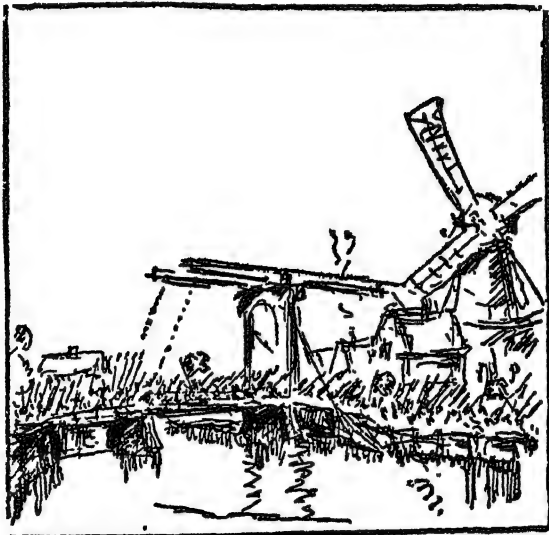
یکصد و بیست و هفت نفر اشخاص محترمی که در آن مجلس عضویت داشتند رسماً اظهار داشتند که بهیچوجه من الوجوه حاضر نیستند که از هیچیک از امتیازات خود صرف نظر نمایند. مردم گرسنه صدایشان بلند شد و گفتند پادشاه باید دوباره مالیه مملکت را به فکر بسپارد. نجبا و اشراف زیر بار نرفتند و گفتند اینکار ابداً ضرورتی ندارد. مردم بجان آمدند و در کوچه ها اجتماع کردند و شیشه های در و پنجره عمارات اعیانی را شکستند و بعملیات ناخوش آیند دیگری ازین قبیل پرداختند. مجلس محترمین متفرق گردید و عذر کالون را خواستند.

یک نفر آدم بی خاصیتی از رؤسای مذهبی با اسم کاردینال لومنی دو پریین وزیر مالیه شد و پادشاه در مقابل تهدیدات مردم گرسنه وعده داد که بهجود اینکه ممکن گردد مجلس ملی را منعقد بسازد. چنین وعده مبهمی احدی را متقاعد نساخت. زمستان ۱۷۸۸ از حیث شدت سرما و یخ بندان در تمام طول آن قرن بی سابقه

بود. بندر در اترسیل در زیر خاک پوسید و یا از شدت سرما یخ زده تلف گردید. تمام درختهای زیتون ایالت پرووانس از بین رفت. خیرات و مبرات خیلی کمک کرد ولی در مقابل هیچده میلیون شکم گرسنه و تن برهنه این خیرات و مبرات را دردی را دوا نمیکرد. در اطراف مملکت مردم در جلود کانه‌های نانوائی خالی و بی‌نسان بنای بلوا را گذاشتند. اگر چند سال پیش از آن بود قشون هر بلوائی را میخواست بایند ولی نوشته‌های نویسندگان و فیلسوفهای جدید کار خود را کرده بود. مردم فهمیده بودند که گدوله تفنک شکمشان را سیر نمیکند و دولت هم بسربازهای که از خود ملت بودند اعتمادی نداشت. لازم بود که پادشاه برای جلب محبت مردم اقدام مؤثری بنماید ولی باز هم دودلی و تردید مانع گردید.

کسانی که نوشته‌های نویسندگان و فیلسوفهای سبک جدید را خوانده بودند به پیروی تعلیمات آنها در ولایات و در اطراف خاک فرانسه جمهوریهایی مستقل کوچکی

اقلایون فرانسه بهلند هجوم میآوردند

برپا ساخته بودند. صدای مردم و طبقه متوسط که تا آن تاریخ نسبت پادشاه وفادار بودند بلند شده بود تأسی بامریکاییهای بیست و پنج سال پیش جسته میگفتند « تا وقتی نمایندگان برای حفظ منافع ملت نباشند، مالیات نخواهند پرداخت. » هرج و مرج سر تا سر خاک فرانسه را تهدید میکرد. دولت برای اینکه مردم را آرام بکند و پادشاه علاقمند سازد دست بکار عجیبی زد و در آن حیص و بیص سانسور را در نشر کتب ملغی ساخت. بعضی اینکه سانسور از میان رفت مملکت فرانسه در زیر امواج کتاب و رساله و مقاله غوطه‌ور گردید. از بالا گرفته تا پایین هر کس یا بازبان ایراد و انتقاد گشود و یا در معرض

حمله متقدین قرار گرفت. متجاوز از دوهزار رساله بچاپ رسید. سیل ایراد و پسر خاش کار دینال لئهنی را که وزیر مالیه بود جاروب کرد و برد و بهجله بقصد تسکین بلوا فکرا وزیر مالیه کردند. فوراً قیمت اسهام سی درصد ترقی کرد و مردم حاضر شدند باز چندی صبر و حوصله داشته باشند. بنا شد مجلس ملی هم در ماه مه ۱۷۸۹ منعقد گردد و تمام مردم فرانسه امیدوار بودند که عقل و کاردانی کرسی نشینان این مجلس راه حلی برای مسائل مشکل پیدا خواهد کرد و آب رفته بجوی باز میگردد و ملت از نومه رفاه و ثروت و سعادت مندی را خواهد چشید.

همین امید باعث گردید که چندین ماه دیگر کسی در پی چاره بر نیامد و این نیز خود بروخامت اوضاع افزود و انقلاب را جلوانداخت. فکر و وقتی دید که زمام اختیار از دستش بیرون رفته کشتی بی سکان را بخدا سپرد و کشتی فرانسه بدست امواج پرتلاطم تقدیر افتاد. در کوچه ها دیگر کسی اعتنا به پلیس نداشت. فقیر و فقرای محله های خارج از شهر بتحریر «آژی تاتور» های رسمی، رفته رفته ملتفت قوت و قدرت خود گردیده بودند و همانطور که از آن پس در تمام مدت انقلاب معمول گردید آنچه را با وسایل مشروع نمیتوانستند بدست بیاورند بزور بازو میگرفتند.

بکر برای استمالت خاطر طبقه دهقانان و «بورژوازی» بعنوان هدیه پهر کدام از آنها حق داشتن دو نماینده در مجلس ملی داد. در این موقع لایه سی یسی بعنوان «طبقه سوم چیست» مقاله ای نوشت که شهرت بسیار حاصل نمود.

مؤلف در این مقاله باین نتیجه میرسد که طبقه سوم ملت (این نام به طبقه متوسط داده شده بود) باید «همه» باشد در حالیکه «هیچ» نیست و اینک روزی رسیده که که میخواهد «چیزی» باشد. لایه سی یسی در این مقاله زبان گویای احساسات اکثریت مردم فرانسه و منافع و مصالح ملت فرانسه گردیده بود.

انتخابات بوضع بسیار مغشوش و بدی انجام یافت. وقتی عاقبت پیاپی رسید ۳۰۸ نفر نمایندگان روحانیون و ۲۸۵ نفر نمایندگان اعیان و اشراف و ۶۲۱ نفر نماینده طبقه سوم بطرف ورسای براه افتادند. نمایندگان طبقه سوم حامل اسناد و مدارک زیادی بودند که متضمن شکایات و درخواستهای آنها بود.

اینک این گوی و این میدان صحنه برای کاری که باید موجبات رستگاری فرانسه را فراهم سازد حاضر است.

مجلس ملی که آنرا «اتاق نرو» یعنی طبقات عمومی میخواندند، در روز ۵ مه ۱۷۸۹ انعقاد یافت. اوقات شاه تلخ بود. نجبا و روحانیها اطلاع داده بودند که از هیچ يك از امتیازاتشان صرف نظر نخواهند کرد. شاه حکم کرد که هر دسته از دسته های سه گانه

جدا گانه در طالاری مجلس بکنند و شکایاتشان را از نظر او بگذرانند. نمایندگان طبقه سوم زیر بار نرفتند و در طالاری که موسوم به «طالارتوپ بازی» (ژودوپو۳) بود و بمجله برای مجلس ملی حاضر ساخته بودند قسم یاد کردند که از تصمیم خود برنگردند. طبقه سوم میگفتند نمایندگان طبقات سه گانه باید در يك جا با هم مجلس کنند و در این باب بشاه پیغام فرستادند و شاه هم پذیرفت.

مجلس عمومی بعنوان «مجمع ملی» احتیاجات مبرم و فوری کشور فرانسه را مطرح ساخت. شاه اول ناراضی شد و بعد باز دچار تردید و دودلی گردید و اظهار داشت که هرگز دست از اختیارات مطلقه خود بر نخواهد داشت و پس از این اظهارات بشکار رفت و دنیا و مافیها را فراموش کرد ولی همینکه از شکار مراجعت نمود تمام درخواستهای مجلس را قبول کرد. عادتش بود که هر کاری را وقتی میکرد که موقعش گذشته بود و هیچوقت کاری را آنطور که باید نمیکرد. هر وقت ملت تقاضائی داشت شاه بنای غر و لندر را می گذاشت و ابداً اعتنا نمیکرد تا وقتی که مردم دور قصرش را میگرفتند و فریاد را با آسمان میرسانیدند. آنوقت شاه تسلیم میشد و مردم هم درخواستهای مهمتری پیدا میکردند.

وقتی شاه حکمی صادر می کرد که بموجب آن درخواستهای ملت عزیزش را در باره مسائل الف و با میپذیرفت مردم صدای ملت عزیز بلند می گردید و میگفت اگر درخواستهای ما در باب مسائل الف و با وجیم پذیرفته نشود تمام خانواده سلطنتی را بغاک و خون خواهیم کشانید. عاقبت تمام حروف الفبا پایان رسید و منتهی بچوبه دار گردید ولی متأسفانه شاه همیشه در حروف الفبا يك حرف از ملتش عقب بود و هیچوقت هم ملتفت این نکته نگردید. وقتی میخواست سرش را زیر ساطور «گی یوتین» (۱) بنهد باز بخود میگفت «کسی نخواست مرا ذرک کند. ملتی که او را در حدود اختیارات خود بعد اعلا دوست می داشت اکتون اعلا درجه ظلم و ناحق را درباره من روا می دارد.»

باید دانست که «اگر» و «مگر» در تاریخ هیچ معنی ندارد. امروز هر کس میتواند فکر کند که «اگر» لویی شانزدهم اینقدر مست نبود و «اگر اراده قوی تری داشت سلطنت را میتوانست نجات بدهد. اما نباید فراموش نمود که سلطنت تنها در دست شاه نبود. لویی شانزدهم اگر اراده ای بقوت و استواری اراده ناپلئون اول هم میداشت، وجود زنش، یعنی ماری انتوانت، کافی بود که تمام رشته سلطنت را از هم بگسلد. زنی که دختر مادری مانند ماری ترز اطریشی و دارای تمام صفات خوب و بد دختر

---

(۱) «گی یوتین» دستگاهی بود برای سر بریدن که در موقع انقلاب فرانسه ساخته شد (مترجم)

جوانی بود که در مستبدترین و قسرون وسطائی ترین دربارهای قرن هیجدهم پرورش یافته باشد.

ماری انتوانت تصمیم گرفت که باید دست باقدام زد و برای اختناق انقلاب نقشه کشید. بی مقدمه فکر را معزول کرد و افواج شاهی را پاریس احضار نمود. وقتی این اخبار بگوش مردم کوچه و بازاری پاریس رسید، در روز چهاردهم ژوئیه ۱۷۸۹ زندان باستیل را محاصره نمود و این نمونه منفور استبداد را طعمه آتش ساخت. باستیل مدتی بود که دیگر زندان سیاسی نبود و زندان معمولی شده بود. آتش زدن و ویران ساختن باستیل ناگهان چشم عده زیادی از اعیان و اشراف را باز نمود و آنها را دچار بیم و هراس کرد و شتابان خود را از خاک فرانسه بیرون انداختند. اما شاه به حسب معمول هیچ اقدامی نکرد و همان روز که اهالی پاریس باستیل را گرفتند و اتمام روز سرگرم به شکار بود و چون بدست خود چند آهو زده بود بی نهایت سر حال بود.

مجلس ملی که سخت بکار پرداخته بود در روز ۴ اوت و در میان همه و ولولۀ ملت تمام امتیازات را لغو کرد. روز بیست و هفتم همان ماه «بیانۀ حقوق بشری» را اعلام داشت که اساس اولین قانون اساسی دموکراسی کشور فرانسه گردید. در باره نوز در خواب بود و درست سرد نیاورده بود که اوضاع از چه قرار است. در افواه پیچید که شاه در نظر دارد از اجرای این اصلاحات جلوگیری نماید. در روز پنجم ماه اکتوبر از نو مردم پاریس بنای طغیان و بلوا را گذاشتند. مردم در نهایت خشم و غضب بجانب قصر و راسای روان شدند و تا شاه را بقصر توپلری در پاریس نیاوردند آرام نگرفتند. مردم پاریس شاه خود خود اعتمادی نداشتند و میخواستند زیر چشم خودشان مراقب حرکات و سکناتش باشند و نگذارند با بستگان و خویشان خود دروینه و مادرید و سایر دربارهای اروپا مکاتبه نماید.

در مجلس ملی هی را باقی که هر چند از خانواده های اعیانی و اشرافی بود ولی پیشوای طبقه سوم گردیده بود، کم کم سروصورتی بکارهایمیداد ولی پیش از آنکه وضع پادشاه را در مقابل ملت روشن ساخته باشد در روز دوم آوریل ۱۷۹۱ در گذشت. لئوئی شانزدهم را کم کم واهمه برداشت که مبدا جانیش در خطر باشد و در روز ۲۱ ژوئن با کسانش در صدد فرار از پاریس برآمد ولی در راه او را شناختند و در دهکده وارن بدست قشون ملی گرفتار گردید و بیاریس بر گردانده شد.

در ماه سپتامبر ۱۷۹۱ مجمع ملی اولین قانون اساسی فرانسه را اعلام داشت و سپس بکار خود خاتمه داد و نمایندگان متفرق شدند. آنگاه مجمع مقننه در روز اول اکتبر انعقاد یافت و کارهای مجمع ملی را در دست گرفت.

دربین اعضاء مجمع مقننه چندتن از انقلابیهای افراطی بودند. این دسته چون

در یکی از کلیساهای از کار افتاده قدیمی شهر پاریس که معروف به کلیسای کشیشان ژاکوبی (یعقوبی) بود و تعلق بصومعه این طایفه داشت دورهم جمع میشدند، معروف بدسته «ژاکوبین» گردیدند. نطقها و خطابه های این جوانان که بیشتر آنها دارای شغل های آزاد بودند بقدری شدیداللعن و افراطی بود که وقتی بوسیله روزنامه ها به برلن و وینه رسید پادشاه پروس و امپراطور اطریش مصمم شدند که درصد نجات برادر عزیز خود و ملکه (خواهر ژوزف دوم امپراطور اطریش) برآیند. پروس و اطریش در آن اوقات سرگرم تقسیم خاک لهستان بودند. این مملکت در نتیجه اختلافات سیاسی چنان مغشوش گردیده ورشته امورش از هم گسیخته شده بود که هر کس میخواست میتوانست قطعه ای از آنرا بخاک خود ملحق سازد. پروس و اطریش با این که سرگرم چنین امری بودند باز بقصد استیلای خاک فرانسه و نجات لئوی شانزدهم قشونی فراهم ساختند.

وقتی این خبر مردم فرانسه رسید موجب بیم و هراس شدیدی گردید و در وجود این مخلوقی که سالها گرسنگی خورده و بیکاری کشیده بودند تولید کینه و عداوت غریبی نمود. اهالی پاریس بقصر توپلری هجوم آوردند. پاسانهای با وفا و سربازهای مزدور سوسی درصد مدافعه برآمدند ولی باز لئوی شانزدهم بنا بعمل ضعف اراده و سستی نشان داد و در حالیکه جمعیت مهاجم داشت عقب مینشت حکم داد که مدافعین دست از مدافعه بردارند. مردم و رجاله که از همه زده و خورده و شرابه های ارزاق قیمت مست روی خون از خود بی خبر شده بودند، تمام سربازهای سوسی را تا آخرین نفر بقتل رسانیدند و قصر را محاصره نمودند. لئوی شانزدهم که فرار از خود را بمجمع مقننه رسانیده بدانجا پناهنده شده بود، بحکم مجمع از سلطنت مخلوع و در برج کهنه تامل که معبدی قدیمی بود زندانی گردید.

قشون پروس و اطریش جلو میآمد. بیم و هراس مردم فرانسه مبدل بخشم و غضبی چون آسا گردید و مرد وزن بحال حیوانات سبع و درنده درآمدند. در اولین هفته ماه سپتامبر ۱۷۹۲ رجاله ها بزندانها ریختند و بدون آنکه دولت درصد جلوگیری برآید زندانیان را یعنی شاه پرستان را بقتل رسانید. ژاکوبین ها بریاست دانتون میدانستند که این بهران یا به پیروزی و یا به شکست انقلاب منتهی خواهد گردید، از اینرو برای نجات انقلاب هر عمل خشونت آمیزی را جائز شمرند.

مجمع مقننه پایان یافت و در بیست و یکم سپتامبر ۱۷۹۲ مجلس دیگری با اسم «کونوانسیون» - میثاق - انعقاد یافت. اعضای این مجلس عموماً از عناصر افراطی بودند. پادشاه را در مقابل کرسی دادگری مجلس حاضر ساختند و گفتند مرتکب بزرگترین خیانتها که خیانت بملت باشد گردیده است و مقصر شناخته شد و با اکثریت ۳۶۱ رای بر ضد ۳۶۰

رای محکوم باعدام گردید. آن يك رأیی که در ترازی آراء موجب محکومیت لوئی شانزدهم گردید رای پسر عوی خود پادشاه دوک دورلثان بود.

در روز ۲۱ ژانویه ۱۷۹۳ لوئی شانزدهم بدون آن که بی تابسی و وحشتی از خود ظاهر سارد آرام و موقر در پای دار حاضر شد. هنوز هم دستگیرش نشده بود که علت انقلاب چیست و کبر و غرورش هم مانع بود که از کسی در این باب سئوالی بنماید.

پس اراعدام پادشاه، ژاکوبین ها بنای حمله را بنام صری که در مجلس «کونوانسین» قدری معتدل تر بودند و به «ژیروندان» معروف شده بودند، گذاشتند. علت اینکه آنها را باین اسم میخواندند این بود که نمایندگان ایالت ژیروند بودند. برای محاکمه آنها يك محکمه انقلابی مخصوصی تأسیس گرد و بیست و يك تن از معروفترین آنها را محاکمه نموده محکوم باعدام نمودند. دیگران انتحار کردند. آنها عموماً مردمان شرافتمند و دانا و با هوش ولی معتدل بودند و برای آن دوره که دوره شدیدی ترین جوش و خروشها بود ساخته نشده بودند.

لوئی شانزدهم

در ماه اکتبر ۱۷۹۳ ژاکوبین ها مجلس را تعطیل کردند و بنامش تا دشمن بیگانه را از خاک فرانسه بیرون نکرده اند مجلس را افتتاح نکنند. در آن موقع تمام اختیارات با کمیته کوچکی بود باسم «کمیته رستکاری عمومی» که بدست دانتون و روبسپی اداره میشد. مذهب مسیح و تقویم قدیمی ملغی گردید. عهد «عقل و خرد» که در موقع انقلاب امریکا توماس پین (۱) با آنها فصاحت و بلاغت در آن باب قلمفرسایی نموده بود فرا رسید و بدنبال خود «ترور» یعنی دوره شدت و آدم کشی را آورده بود. چنانکه يك سال تمام از قرار روزی هفتاد الی هشتاد نفر اشخاص خوب و بد و شرور و بی آزار را بدیاد عدم فرستادند. جای سلطنت استبدادی پادشاه را حکومت مطلقه و غداريك يك مشت اشخاصی گرفت که از سبب شیفته اصول دموکراسی بودند معتقد بودند که مجبورید هر کسی را که با آنها هم عقیده نیست بقتل برسانند. مملکت فرانسه بصورت سلاخ خانه ای درآمد. برادر از برادر ظن بود. احدی امنیت نداشت. عاقبت چند نفر از اعضای «کونوانسیون» از ترس جان خودشان و از بیم وهراس دار برضد روبسپی و

که آنهمه از رفقا و همقطارهای آنها را سربریده بود همدست شدند . روئیس پی یو یگانه «دموکرات پاك و واقعی» خواست انتحار نماید ولی کامیاب نگردید و درحالیکه فکش را گلوله تیانچه یکنفر ژاندارم درهم شکسته بود او را پهای گئی یوتین کشانیدند و در روز ۲۷ ژوئیه ۱۷۹۴ که برحسب تقویم جدید انقلابی روز نهم ماه ترمیدور سال دوم بود دوره «ترور» و وحشت پایان یافت و سر تا سرپاریس افرط شادمانی و شغف اهالی مبدل بیک مجلس رقص گردید . ولی از آنجائیکه خطر قشون بیگانه هنوز مرتفع نگردیده بود لازم بود که تا وقتی دشمنان انقلاب از خاک مقدس وطن یکباره رانده شده اند حکومت بدست چند تن اشخاص کاری و کاردان سپرده شود . پنج نفر باسم «مدیر» (دیرکتور) معین گردیدند و این پنج نفر مدیر چهار سال حکومت را در دست داشتند و در طی آن مدت قشون انقلابی فراسه با لباسهای پاره و شکم گرسنه با شجاعت بینظیری در سواحل رودخانه رن و در خاک ایتالیا و بلژیک میچنکیدند و تمام دشمنان انقلاب را یکی پس از دیگری درهم می شکستند . پس از آن قدرت بدست یکی از سرداران فاتح موسوم به ناپلئون بناپارت افتاد و وی در سال ۱۸۰۰ عنوان نخستین قونسل یافت و آن گاه در مدت پانزده سال تمام خاک اروپا برای یکرشته تجربیات سیاسی که چشم دنیا نظیر آنرا تا آن زمان هرگز ندیده بود بصورت يك آزمایشگاه بزرگی درآمد.

ناپلیون

ناپلیون در سن ۱۷۶۰ بدنیا آمد . پسر سوم شارل هاری بناپارت بود و پدرش معرر ساده‌ای بود از اهالی شهر آگاجیو در جزیره کورس و مادرش لتی ، پسر ارمانو اینو نام داشت . جزیره کورس در دریای مدیترانه در قدیم الایام جزو مستعمرات یونان بود و سپس بتصرف کارتاژ در آمده و آنگاه بروم تعلق گرفت و سالیان دراز ، ابتدا برضد ژن و سپس در اواسط قرن هیجدهم برضد فرانسه ، در راه استقلال خود جنگیده بود ولی عاقبت بمقصود خود نایل نگردیده بدست فرانسه افتاده بود .

ناپلیون در بیست سال اول زندگی عشق سرشاری بوطن خود کورس داشت و آرزویش استخلاص و مستقل ساختن آن بود ولی وقتیکه انقلاب فرانسه بطور غیر مترقب حقوق جزیره کورس را شناخت ناپلیون که در مدرسه نظامی شهر بربری ین تحصیلات خوبی کرده بود وارد در خدمت وطن خود فرانسه گردید . و هر چند فرانسه را با اندک لهجه ایتالیائی تکلم مینمود و هرگز آن زبان را بدون اغلاط املائی ننوشت ، تبعه فرانسه گردید و بعدها مظهر تمام و تمام صفات و خصایل ملت فرانسه بشمار آمد .

ناپلیون از آن اشخاصی بود که يك شبه ده صد ساله میروند . تمام دوره فعالیتش از بیست سال تجاوز نکرد و در چنین مدت کوتاهی از هرفاتح و غازی جهانگیر دیگری حتی اسکندر کبیر و چنگیز خان بیشتر جنگید و بیشتر فتح و ظفر بصیش گسردید و بیشتر جهان نوردی کرد و بیشتر خاک و زمین بتصرف در آورد و بیشتر آدم کشت و بیکشتن داد و بیشتر اصلاحات بعمل آورد و بیشتر اروپا را زیر و رو کرد .

مردی بود کوتاه قامت و در ابتدای زندگانی مزاج سالمی هم نداشت در ظاهرش چیزی که دلپذیر باشد دیده نمیشد و تا پایان عمر در هر موقع که بایستی بطور رسمی و با تشریفات در مجلس و مجمعی حضور بهم رساند محبوب بود و خلاصه آنکه به اطراف پدر و مادر و نه از جانب تقدیر و سر نوشت میراث شایسته ای نصیب نبرده بود .

قسمت عمده جوانی را در فقر و فاقه گذرانیده بود و چه بسا ناشکم گرسنه در کوچه و برزن پرسه میزده و یا مجبور میشده است در مقابل مزد ناقابل کارهای عجیب و غریبی را انجام دهد .

از حیث فضل و کمال و ادبیات چنته پری نداشت و در موقعی که در مسابقه ای که از طرف اکادمی شهراییون مطرح شده بود شرکت نمود در بین شاگردان ندرده نفر پانزدهمی شد یعنی قبل از آخری . اما تمام این نواقص در مقابل اطمینان مطلق و آهیننی که بر نوشت و بآینده پر شهرت و افتخار خود داشت کمترین و زنی پیدا نکرد . جاه طلبی محور سرتاسر زندگانی و شالوده اساسی اخلاقش بود . دلبستگی شدیدی که بخود داشت ، پرستش غرور آمیز حرف اول نامش ، یعنی حرف «نون» که در امضاهايش و در پیشانی کاخهایی که بامرو ساخته شده بود جلوه میکند ، و اراده و عزم خلل ناپذیرش که میخواست پس از خدا در سرتا سرگیتی دارای بزرگترین نام و شهرت باشد ، او را با وج عظمت و بجائی رسانید که قبل از او هر کز احدی بدان مقام نرسیده بود .

موقعی که سروان فقیری با جیره و مواجب مختصری بیش نبود ، اوقات فراغت خود را بخواندن و واخواندن کتاب « زندگانی مردان نامدار » تألیف پلوتارک میگذرانید . ولی هرگز در صدد بر نیامد که از لحاظ اخلاق و شجاعت و بزرگواری معنوی خود را به مقام این رجال بزرگ قدیمی برساند .

بآسانی نمیتوان در مقام داور ی برآمده و گفت که آیا هرگز کسی را بغیر از خودش دوست داشت یا نه . نسبت بمادرش همواره مؤدب و با احترام بود ، چونکه لثی سیاه رفتار و کردار خانم محترم و بزرگ منشی را داشت و بر حسب معمول و عادات مادرهای ایتالیائی خوب میدانست با فرزندانش چگونه باید رفتار نماید تا نسبت باو مؤدب باشند و رعایت احترامش را منظور دارند . ناپلیون چند سالی عاشق ژوزفین بود که در مستملکات فرانسه بدنیا آمده و زنی دلربا بود و عاقبت هم زن اول ناپلیون گردید . ژوزفین دختر یک نفر صاحب منصب فرانسوی بود که در هارتلی نیک بدنیا آمده بود و شوهر اولش ویکونت دو بوآرنه پس از آنکه در جنگی از پروسها شکست خورده بود بدست انقلابیون فرانسه در زمان « ترور » بقتل رسیده بود . ناپلیون سرانجام ژوزفین را بعلت اینکه دارای بچه ای که ولیعهد بشود نگردید و طلاق داد و بملاحظات سیاسی با دختر امپراطور اطریش عروسی کرد .

ناپلیون کتاب هاکیا و ل را بدقت مطالعه میکرد و تعلیمات این مرد فلورانس حبله گر را همواره کار بست و هر وقت نفعش تقاضا میکرد از بقص عهد و قول و پیمان روگردان نبود . در قاموس او کلمه « حق شناسی » پیدا نمیشود و باید تصدیق نمود که خود او نیز از جانب کسی منتظر حق شناسی نبود . زندگی انسانی در نظرش قدر قیمتی نداشت . تنها بعنوان اینکه « چشم بوربون ها را باید ترسانید » دوک داگن را در مقابل محکمه نظامی بامرو محکوم باعدام نمودند و بدون هیچ علت و سببی تیر باران کردند و وقتی آندره آس هوفر در خاک تیرو ل پس از استقامت سیار مردانه بدستش افتاد

اورا مانند یکنفر خائن معمولی بقتل رسانید .

خلاصه آنکه انسان وقتی اخلاق و کردار ناپلیون را مورد مطالعه و تدقیق قرار میدهد خوب میفهمد چرا مادرهای انگلیسی وقتی در موقع خوابانیدن کودکانشان میخواهند آنها را بترسانند میگویند بخواب والا بنایسارت که پسر بچه‌ها و دختر بچه‌های شیطان را با صیحه خود میخورد می‌آید و ترا میبرد .

اینک پس از آنکه این همه در حق این مرد ستمگر خارق‌العاده بدگفتم احساس مینمایم که قدری نا راحتم . در این لحظه در مقابل میز تحریر نشسته‌ام و میگویم امپراطور ناپلیون مرد ظالم و ستمگری بود ، ولی هیچ نمیدانم اگر وقتی مقابل پنجره اطاقم بروم و ببینم که اتومبیلها و کامیونها ایستاده اند و بصدای طبل و شیپور مرد صغیر الجتهای با يك اونفورم سزفام مستعلی سوار بر اسب سفیدی است و دارد رد میشود آیا کتاب و دفتر و قلم و خانه و زندگی خود را رها نمیکنم و بعقب این مرد نمی‌افتم که هر جا خواهد رشته برگردن بدنالش روان شوم . پدر بزرگ من بهین منوال بدنبال ناپلئون افتاد و خدا میداند که پدر بزرگ من برای این قبیل حوادث و دلاوریها ساخته نشده بود . کرورها و ملیونها پدر بزرگهای دیگر هم پیدر بزرگ من تاسی کردند . کسی بآنها اجرو پاداشی نداد ، ولی آنها هم چشم داشت با جرو پاداشی نداشتند و بطیب خاطر و بسا دلشاد باز و اقدام ، خود را در خدمت مردی گذاشتند که آنها را هزاران کیلومتر به دنبال خود کشید ، در دهانه توبهای قشونهای روس و انگلیس و اسپانیا قرارداد و وقتی بجانب مرك روان بودند با چه سردی و بی اعتنائی به آنها مینگریست .

تصور می‌کنم بتوانم یکی از کیفیات این قوه جاذبه ناپلئون را بیان نمایم . ناپلیون بزرگترین بازیگری بود که نامش اروپاست و در هر مورد و هر مقامی بخوبی میدانست با چه حرکتی میتواند تماشاچیان را بیشتر متأثر بسازد و با چه بیان و تقریری آنها را در تحت نفوذ و رسوخ خود بیاورد . چه در بیابانهای مصر و در مقابل عظمت ابوالهول و اهرام و چه در جلوی افواجی که در جلگه‌های باطلاقی پو از سرما می‌لرزیدند همیشه و در همه جا بر اوضاع تسلط کامل داشت . وقتی هم مغلوب گردید و در روی تخته سنگی در سینه اقیانوس اطلس علیل و بیمار اسیر یکفرزند انبان انگلیسی ابله و نفهمی شد ، بارگونی معهور عالم مرکز گیتی بود . اروپا خوب می‌دانست که ناپلیون در جزیره سنت هلن است و در آنجا تحت الحفظ زندگانی میکند و پاسبانان انگلیسی شب و روز مراقب حرکات و سکنات او هستند و بحریه انگلستان نگهبان ساخلوئی است که آن ساخلونگهبان امپراطور در قلعه لانگوود میباید ، ولی با اینهمه و فکر ذکر تمام دوستان و دشمنانش او بود و بس . روزی هم که عاقبت یأس و ضعف و بیماری او را از پا درآورد ، باز مدت‌ها نگاه آرام و نافذش دنیا را مشغول و مسحور داشت . حتی امروز هم مانند صد سال پیش

که هر کس ازدیدن این آدم رنگ پریده ای که اسبهایش را در مجلل ترین معابد کرمیلین روسیه میبست و با ملل واقوام و بزرگان این دنیا چنان رفتار میکرد که گویی جمله غلامان و بندگان زرخرید او میباشند بخود می لرزید، زندگانی مملکت فرانسه با مخاطرات آن عهد و آن دوره درهم آمیخته است.

***

اگر بخواهیم شرح حال او را و لو باختصار هم باشد بیان نمایم باید اقلا دو جلد کتاب در آن باب بنویسیم و هزاران صفحات و اوراق لازم است تا بتوانیم بطور اجمال از اصلاحات او در دستگاه حکومت فرانسه و از مجموعه قوانینی که وضع کرد و بعدها از طرف چندین مملکت اروپائی پذیرفته گردید و از فعالیت او در تمام شعبه های حیسات اداری سخن بگوئیم. آنچه را می توان باختصار بیان کرد این است که چرا در دوره اول زندگانی و فعالیتش طالع یار او بود و بچه جهت درسهای آخر زندگانی بخت از او رو برگردان بود و پشت بر او کرد. از سال ۱۷۸۹ تا سال ۱۸۰۴ ناپلیون مورد انقلاب فرانسه بود و تنها برای کسب شهرت و امتحان نمی جنگید و اگر بر اطیش و ایتالیا و انگلستان و روسیه فایق و مظفر گردید برای این بود که هم خودش و هم سربازانش علمداران با ایمان مذهب جدید آزادی و برادری و برابری بودند. دشمن پادشاهان و یار و دوستدار ملت بود. ولی در سال ۱۸۰۴ ناپلیون خود را امپراطور فرانسویان خواند و در پی پاپ پی هفتم فرستاد که بیاید و تاج امپراطوری بر سر او بگذارد، همانطور که در سال ۸۰۰ میلادی پاپ دیگری با اسم لئون سوم تاج امپراطوری بر سر امپراطور روم فرانک یعنی شارلمانی گذاشته بود، همان شارلمانی که ناپلیون در هر موقع او را سرمشق خود قرار میداد. ناپلیون همیکه تحت سلطنت شست تغییر ماهیت داد و این آدمی که در سابق سر و سردار انقلابیون بود بطرز زشتی بنای تقلید پادشاهانی ارقه یل پادشاهان دودمان هابسبورگ را نهاد پدر معنوی خود را که کلوب سیاسی ژاکوین ها بود فراموش نمود و تنها دیگر حامی مظلومین نبود بلکه رئیس طالبین و مستکران گردید و همیشه يك جوقه سرباز مسلح در زبردست حاضر داشت که هر کس جرئت داشته باشد از اطاعت او و امر و احکام شاهانه او سرپیچی نماید تیرباران کند. روزی که در سال ۱۸۰۶ بقایای امپراطوری مقدس رومی در زبالدان تاریخ بروی آوار عظمت روم که بدست نواده یکفردهقان کورسی زیر و زبر گردیده بود فرو ریخت، حتی یکدانه اشک از چشم احدی سرازیر نگردید. ولی روزی که قشون ناپلیون برخاک اسپانیا استیلا یافتند و اهالی آن مملکت را مجبور ساختند شخصی را بشاهی شناسند که منفور و مطرود آنها بود و مردم مادرید را بگناه اینکه میخواستند بار ناب ساقی خود وفاداری کنند قتل عام کردند افکار عمومی از فاتح سابق هادنگو و اوسترنی تزو

قریب به صد فتح و فیروزی انقلابی دیگر برگشت و رفتار او را رشت و ناپسند خواند. آن وقت بود که انگلستان موقع را مناسب دید که از این احساسات کینه توزی و ضدیت که آینه مردم را با امپراطور فراسویان دشمن ساخته بود استفاده کرده تلافی ماهات را بنماید.

در آغاز انقلاب فراسه که روزنامه ها اخبار وقایع خونین «ترور» را در انگلستان منتشر می ساختند انگلیسها سخت منزجر و متنفر شده بودند. خود ملت انگلیس هم يك قرن پیش از آن در درمان سلطنت شارل اول شوریده دست با انقلاب آریده بود، ولی

عقب نشینی از مسکو

انقلاب آنها در مقابل انقلاب فراسه نمودی داشت و واقعه بی سروصدایی پیش نمود. در نظر مردم انگلستان یکمهر ژانویه بین حیوان خونخوار و سببی بود که باید او را کشت و ناپلیون را سرور دار این شیاطین و جانورهای خطرناک میداستند.

بحریه انگلیس ارسال ۱۷۹۸ خاک فرانسه را «لموکه» کرده بود و راههای بحری را بروی اویسته و نقشه ناپلیون را برهم زده بود که میخواست از راه مصر به هندوستان حمله نماید و ناپلیون را پس از آنکه در ساحل رودخانه نیل فاتح شده بود مجبور به عقب نشینی شرم آوری نموده بود. عاقبت انگلستان در سال ۱۸۰۵ موقع مناسبی را که سالها در پی آن بود بدست آورد.

نلسون در بردیکی دماغه ترافالگار در سواحل جنوب غربی اسپانیا کشتیهای

جنگی ناپلیون را چنان درهم شکست که دیگر تعمیر و اصلاح پذیر نبود و از آن بعد در حقیقت امپراطور در خاک اروپا بصورت مجبوسی درآمد. با اینهمه در آن موقع نیز اگر بیدار شده و صلح آبرومندانه‌ای را که دولتهای متخاصم پیشنهاد میکردند پذیرفته بود باز هم در سرتا سر خاک اروپا مطاع و حکمران باقی مانده بود. ولی برق شهرت و افتخار او را کور ساخته بود و نمیخواست کسی را با خود برابر شناسد و رقیبی برای خود باقی بگذارد. آنگاه کینه روسیه را بدل گرفت، روسیه‌ای که مملکت سرتاسر، اسرار و معدن بیکران آدم و سر بازو باصطلاح فرنگیها «گوشت برای دهانه توپ» بود. تا وقتی که سلطنت روسیه با پل اول پسر نیم دیوانه گاترین بزرگ بود ناپلیون توانسته بود با امپراطوری روسیه کنار بیاید، ولی وقتی جنون پل بجائی رسید که رعایایش تنگ آمدند و از راه اضطراب او را بقتل رساندند و پسرش اسکندر بر سلطنت رسید نقشه برگشت. اسکندر برخلاف پدرش احترامی برای ناپلیون غاصب نداشت و او را دشمن نوع بشرو مغل ابدی صلح و آسایش عمومی میدانست.

اسکندر آدم مقدسی بود و معتقد بود که خداوند او را فرستاده که دنیا را از شر مرد کورسی رهایی بخشد. برای جنگ با ناپلیون با پروس و انگلستان و اطریش عهد اتحاد بست و مغلوب گردید.

پنج بار بجنگ ناپلیون رفت و هر دفعه شکست خورد. در سنه ۱۸۱۲ بازیگمربته دیگر ناپلیون را بجنگ خواند. ناپلیون چنان خشمناک گردید که سوگند یاد نمود که تا بمسکورفته در آنجا اسکندر را مجبور بامضای عهدنامه صلح بسازد. برای انجام این مقصود مشغول جمع آوری قشون گردید و از هر مملکتی سر بازخواست و از اسپانیا و آلمان و هلند و ایتالیا و پرتغال فوج بفوج مردم را بزور آورده و بقصد انتقام و تلافی بجانب شمال روانه داشت.

مابقی این داستان را همه میدانید. پس از دو ماه راه بشهر مسکو پایتخت روسیه رسید و ستاد ارتش خود را در کرملین مقدس مستقر ساخت. در شب ۱۵ سپتامبر ۱۸۱۲ مسکو آتش گرفت و چهار شبانه روز میسوخت. در شام روز پنجم ناپلیون فرمان عقب نشینی داد و دیری نگذشت که برف بنای باریدن را گذاشت. قشون در گل ولای و برف یخزده گرفتار گردید و در ۲۶ سپتامبر برو دخانه پره زینا رسید. روسها بوسیله جنگ چریکی آزار بی اندازه رساندند. قزاقها مثل مورچه دور تا دور قشون فرانسه را که بصورت کله بی چوپان بی نظم و ترتیبی درآمده بود گرفته بودند. در اواسط ماه دسامبر بقایای قشون از مرگ و هلاک جسته فرانسه به شهرهای سرحد شرقی آلمان رسیدند.

مقارن همان اوقات خبر طغیان و انقلابی عمومی در همه جا پیچید. در اطراف خاک اروپا همه جا صحبت از این بود که موقع استخلاص رسیده و باید شانه از زیر بسازیو

ستمگری ناپلیون بیرون آورد. توپهای کهنه‌ای را که مرد علی‌رغم جاسوسان فرانسوی پنهان ساخته بودند بیرون آوردند و مشغول به جلادادن و حاضر ساختن آنها گردیدند، ولی تا آمدند بخود پردازند معلوم گردید ناپلئون با قشون جدیدی مراجعت نموده است.

سربازان مغلوب خود را بخدا سپرده بود و با درشکه بی چرخ کوچکی شتابان خود را بیاریس رسانده و با اسم اینکه خاک مقدس فرانسه را باید در مقابل استیلاي قشون دشمن حفظ نموده مشغول بجمع آوردن سپاه گردیده بود. وقتی با قشون خود برای مقابله با قشون ممالك متحده بجانب مشرق روان گردید سربازهایی که بسدنیال خود داشت جوانانی بودند شانزده و هفده ساله. در روز شانزدهم اکتبر ۱۸۱۳ آتش جنگ در نزدیکی لایپزیک مشتعل گردید و سه روز تمام بچه‌هایی که لباسهای سبز و بچه‌هایی که لباس آبی در برداشتند بقدری همدیگر را کشتند که آب رودخانه الاستر برك خون درآمد. شامگاهان روز هفدهم اکتبر پیاده نظام سپاه احتیاط روسیه صفوف فرانسویان را درهم شکستند و ناپلیون فرار کرد.

ناپلیون بیاریس برگشت و بنفع پسر خردسال خود از سلطنت استعفا داد ولی دول متحده گفتند باید لوئی هیجدهم برادر لوئی شانزدهم از دودمان بوربون پادشاه بشود و لهذا لوئی هیجدهم مظفرانه وارد شهر پاریس گردید در حالیکه قزاقهای روسیه و اوها لانهای (۱) پروسی دورتا دور او را گرفته بودند.

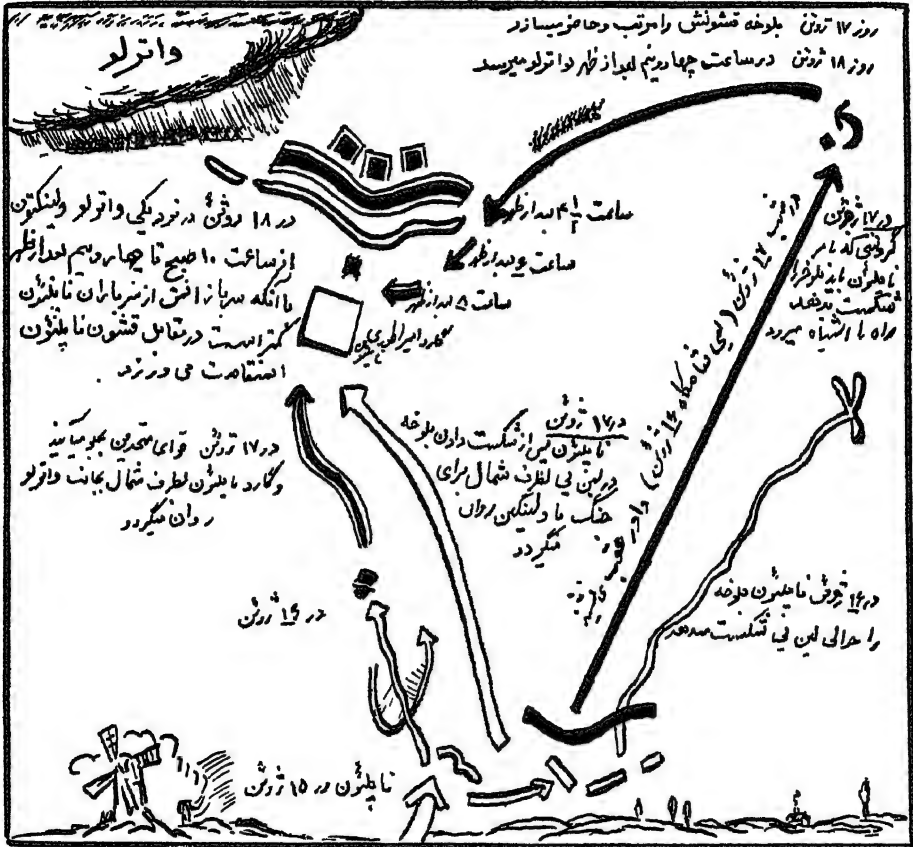
ناپلیون را هم فراموش نکردند و سلطنت جزیره کوچک آلپ را در دریای مدیترانه بدو محول داشتند و وی در آنجا از میر آخور و مهتران خود قشونی ترتیب داد و در میدان جنگ صفحه شطرنج گاهی غالب و زمانی مغلوب میگردد.

بمجرد اینکه پای ناپلئون از خاک فرانسه دور شد مردم فرانسه از خواب آشفته بیدار شده متوجه بلایی گردیدند که بر سرشان آمده بود. بیست سال گذشته برای آنها خیلی گران تمام شده بود ولی سالهای پرافتخاری هم بود. پاریس در آن زمان پایتخت دنیا بود. لوئی هیجدهم چاق و فربه هم در تبعید نه چیزی آموخته و نه چیزی فراموش کرده بود و مردم از بی حالی و بطلالت او بیزار بودند. روز اول مارس ۱۸۱۴ در موقعی که نمایندگان دول متحده خود را برای ترسیم نقشه جدید اروپا حاضر میساختند ناگهان ناپلیون دربندرگان پیاده شد. هنوز يك هفته از پیاده شدن امپراطور نگذشته بود که قشون فرانسه پشت به لوئی هیجدهم بوربون، نموده بجانب جنوب روان گردیده شمشیر و سرنیزه خود را در اختیار «سرجوقه کوچولو» (۲) گذاشتند.

(۱) یعنی سربازهای پروسی (مترجم)

(۲) «Petit Coporal» لقبی است که سربازان ناپلیون از راه مهر و محبت بساو داده بودند (مترجم)

ناپلیون مستقیماً بطرف پاریس براه افتاده و در روز ۲۰ مارس بدانجا رسید. حالا قدری محتاط شده بود و پیشنهاد صلح نمود ولی متحدین خواستار جنگ بودند و سر تاسر اروپا برضد مرد جزیره کورس قد علم کرد. ناپلیون بقصد اینکه تا دشمنان بجمع آوری قوای خود توفیق نیافته اند آنها را درهم شکند، بعجله بطرف شمال روان گردید. اما ناپلیون دیگر ناپلیون سابق نبود. علیل شده بود و زودخسته می گردید و در همان موقعی که مایندبار باشد و حمله و هجوم مقدمه الجش خود را اداره کند

نبرد واترلو

خوابش میگرد. از طرف دیگر هم بسیاری از سران و سرداران او حضور نداشتند. همه کشته شده بودند.

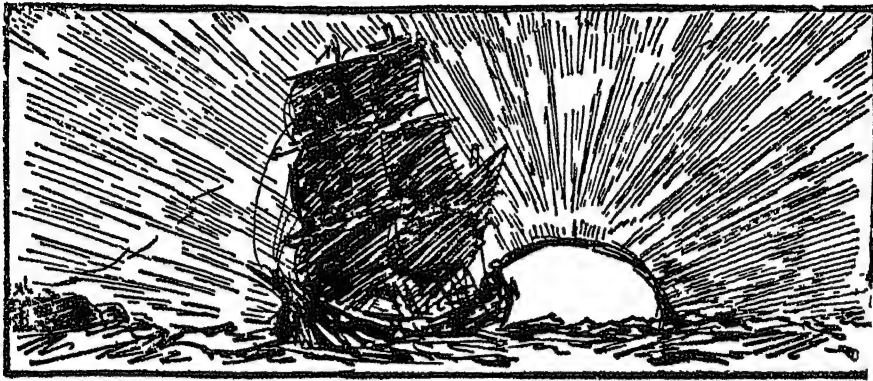
در اوایل ماه ژوئن قشون فرانسه وارد خاک بلژیک شد و شانزدهم همان ماه قشون پروس را بسر کردگی بلوخر شکست داد ولی یکسفر اصراحبه نمباش مرتکب خطائی گردید یعنی با وجودیکه ناپلیون باوحکم کرده بود که قشون پروس را که در حال عقب نشینی بود امان نداده از میان بردارد، در این کار غفلت روا داشت. دوروز

ترافالگار

پس از آن ناپلیون درمحل موسوم به واترلو خود را درمقابل ولین و کتون و قشون انگلیس دید. یکشنبه هیجدهم ماه ژوئن بود. دو ساعت بعد از ظهر فرانسویها خیال کردند غالب شده اند. در ساعت سه بعد از ظهر از طرف مشرق گرد و خاکی برخاست. ناپلیون تصور کرد سوار نظام خود اوست و یقین حاصل نمود که غلبه با اوست و انگلیسها شکست خواهند خورد. ساعت چهار حقیقت دستگیرش شد. بلوخر پیر بود که عرق ریزان و دشنام دهان سر بازان خسته و کوفته خود را درمعرض می انداخت. صفوف سپاه «گارد» امپراطوری قوت مقاومت نداشت و درهم پاشید. ناپلیون دیگر قشون احتیاط نداشت. همانسان که پس از جنگ در روسیه عمل کرده بود در اینجا نیز قشون خود را بخود باز

تبیه ناپلیون

گذاشت و بعجله خود را به پاریس رسانید و درست یکصد روز پس از فرار از جزیره الب دومین بار بنفع پسرش از سلطنت استعفا داد و بطرف سواحل خاک فرانسه رفت. خیالش این بود که خود را با امریکا برساند. در سال ۱۸۰۳ مستعمره فرانسوی لویزیانی را که ممکن بود انگلیسها تصرف نمایند بجمهوری جوان امریکا فروخته بود و پیش خود فکر میکرد که امریکاییها برسم قدرشناسی يك قطعه خاک و يك خانه بمن خواهند داد و مابقی عمر را با سودگی و آرامی در آنجا بسر خواهد برد.

اما بحریه انگلستان در تمام بنادر فرانسه بیدار و آگاه بود چنانکه ناپلیون خود را در میان قوای بحری انگلیس و قشون متحدین که از عقب نزدیک می شدند اسیر بد. کار از کار گذشته و اختیار از دستش بیرون رفته بود. پروسی ها می خواستند اعدامش نکنند ولی انگلیسها ظاهراً عطوفت و شفقت بیشتری نشان دادند. ناپلیون در بندر روشفور در انتظار بود و باز هم نا امید نبود و تصور مینمود که شاید باز طالع مددی بکند. يك ماه پس از شکست واترلو امری از دولت جدید فرانسه باورسید که باید ظرف بیست و

و چهار ساعت از خاک فرانسه بیرون برود. نامه ای بنایب السلطنه انگلستان نوشت و با اطلاع والا حضرت همایونی رسانید که قصد دارد تسلیم گردد و مانند تمیسی توکل (۱) از دشمنان خود امان و مسکن درخواست نماید. باید دانست که در آن موقع جورج سوم پادشاه انگلستان در دارالمجانین بود و بهمین ملاحظه ناپلئون نامه خود را به نایب السلطنه فرستاد.

در روز پانزدهم ژوئیه ناپلیون وارد کشتی موسوم به بلروفون گردید و شمشیر خود را بدریا سالار هو تام تحویل داد. وقتی کشتی به بندر پلیموت رسید بکشتی دیگری موسوم به نورث امپرلاند رفته بطرف جزیره سنت هلن روانه گردید و شش سال آخر زندگانی خود را در این جزیره بسربرد، در حالیکه اوقات خود را بنوشتن خاطرات و سرافعه و دعوی با نگهبانان و بفکر و خیال بگذشته می گذرانید. عجیب این است که در عالم خیال خود را در ابتدای جوانی می دید، در آن هنگامی که در راه انقلاب می جنگید و چنان مینمود که میخواهد بخود ثابت دارد که همواره باصول آزادی و برابری و برادری که سر بازان نیم برهنه «کونواسیون» فرانسه با خود تادورترین اقطار عالم برده بود با وفا مانده است. چه بسا باز خود را فرمانده کل قوا و حتی قونسول کشور فرانسه میدید ولی کمتر اتفاق می افتاد که بیاد عهد امپراطوری بیفتد. گاهی نیز بفکر پسرش دوک دورایشتاب می افتاد که او را «بچه عقاب» میخواندند و دروینه میزیست و پسر خاله های جوانش از دودمان هابسبورگ که پدران شان تنها بشنیدن نام ناپلیون لرزه بر اندام شان می افتاد بنظر حقارت باومی نگرستند. ناپلیون در موقع نزاع و لحظات واپسین عمر در عالم وهم و خیال باز سر بازان خود را بفتح و پیروزی خواند و به فی امر هجوم داد و آنگاه چشم فرو بست.

برای اینکه بتوانیم بفهمیم ناپلیون چطور باین مقام رسید و چگونه یکنفر آدم توانست بر آن همه ممالك و اقوام سالیان دراز فقط در پرتو نیروی اراده سلطنت نماید، از مطالعه کتابهایی که درباره او نوشته اند فایده و ثمری حاصل نخواهد گردید چون مؤلفین این کتابها اشخاصی بوده اند که یا سخت از امپراطور متنفر و منزجر بوده و یا برعکس او را بعد پرستش دوست میداشته اند. بدیهی است که از مطالعه این کتابها اطلاعات زیادی بدست خواهد آمد اما انسان باید تنها بخواندن تاریخ اکتفا ننماید و نکته مهم را در احساس کردن تاریخ بداند و متوجه این نکته باشد که احساس کردن تاریخ به مراتب از دانستن آن مهمتر است. اگر روزی طالع

---

(۱) Themistocles سر کرده قشون یونانیان که با ایرانیان جنگید و در پایان عمر پناه بایرانیان برد و همانجا در سال ۴۶۰ قبل از میلاد در گذشت (مترجم)

یارتان باشد و آوازخوان معروفی تصنیف موسوم به «دوسرباز» (۱) را برایتان بخواند
آنوقت بنکات بسیاری پی خواهید برد که در هیچ کتابی مجال است بدست بیاید چنانکه
شاید معلوماتان باشد کلمات این تصنیف از هاینریش هایینه شاعر معروف آلمان است.
وموزیک آنرا شو مان موسیقی دان معروف آلمانی ساخته که خودش ناپلیون را که
دشمن وطنش بود در موقعی که بملاقات پدرزن خود امپراطور اطریش میرفت دیده بود
وازا اینرو قاعدتاً بایستی سخت این ظالم غدار و جبار را دشمن بسدard وازو بیزار و
متنفرد باشد.

(۱) برای ترجمه فارسی این تصنیف مراجعه شود به ملحقات در آخر همین کتاب (مترجم)

اتفاق مقدس «سنت الیاس»

در بیان آنکه پس از رفتن ناپلیون به جزیره سنت هلن دولتهائی که مکرر در مکرر از این مرد کورسی ملعون شکست خورده بودند در شهر وینه اجتماع کرده در صدد بر آمدند تغییرات بسیاری را که انقلاب فرانسه در صحنه اروپا بوجود آورده بود از میان برداشته جمله را دگرگون سازند .

اعلیحضرتهای مایونی شاهی و شاهنشاهی و حضرت امنع ها و حضرت اشرفهای والا و سفرای معظم و وزرای مختار محترم و جناب اجل های معمولی با افواج منشیان عظام و مستوفیان عالی مقام و همکذا باب طویل و عریض فعل و تفعل همه با القاب رنگین مستطابی و عناوین چرب و شیرین عالی جنابی که مشاغل و مناصبشان را مراجعت این مرد کورسی مغفوف مختل و مقطوع ساخته بود ، اکنون از بزرگ و کوچک و عالی و دانی همه از نو براسب مراد سوار و مشاغل امور را بر وفق مرام در دست گرفته بودند . برسم فتح و فیروزی و اترلق جشنهای شایانی گرفتند و خوانهای مفصل رنگین گسترده و «گاردن پارتی های» گوناگون ترتیب دادند و در مجالس رقص و «بال» برقص تازه «والس» برخاسته جولانها دادند و با این رقص نوظهور اسباب از چارخاطر آقایان عظام و بانوان فخامی را فراهم ساختند که هنوز یادگار رقصهای دلپذیر «منومه» در عهد سابق از صفحه خاطرشان میخونگر دیده بود .

باید دانست که بسیاری از این اشخاص کسانی بودند که سالیان دراز دراز میدان بسر برده بودند و اینک حکم مردگانی را داشتند که از قبر برخاسته باشند . حالا که دیگر خطر بر طرف گردیده بود با فصاحت و بلاغت تمام از مصائبی که کشیده بودند قصه های دهشتناک حکایت می کردند و امیدوار بودند که دارائی و اموال

آنها را که این ژاکوینهای بی پدر و مادر و يك لا قبا برده بودند بآنها مسترد خواهند داشت و در حق این خونخواران گریبان چاك ، كه پادشاه خوب و نازنین آنها را كه به موهبت الهی بسلطنت رسیده و تقدیس شده مسیح بود بقتل رسانیده بودند و كلاه گیس و «پروك» را از میان برداشته شلوارهای کوتاه «كولت» نام را كه از خصوصیات دربار عظیم الشأن ورسای بود به تنبانهای دراز و لباسهای بی شكل و بسی قشواره ای كه از بیغوله های تنك و تاريك پاریس بیرون آمده بود مبدل ساخته بودند ، چه چیزها كه نميكفتند و چه درد دلهایی كه نمیکردند . ذكر این جزئیات شاید در نظر بعضی از خوانندگان بی معنی و غیر لازم بیاید ، ولی باید دانست كه فی الواقع كنگره وینه مدتی وقت خود را بهمین قبیل مسائل لغو و بی معنی مصروف داشت . چنانكه مثلا چندین ماه نمایندگان تام الاختیار ممالك فخمیه و حكومات منیع بهمین مسئله شلوار کوتاه و تنبان بلند بیشتر اهمیت دادند تا بمسائلی كه مربوط بممالك ساكسی و اسپانیا بسود و حتی اعلیحضرت پادشاه پروس بقصد اینکه تنگروانزجار خاطرهای یونی خود را نسبت بهر آن چه رنگ و بوی انقلاب فرانسه را داشت بمالمان مشهود و مسلم دارد امر صدور فرموده بود كه همانجا يك دانه « كولت » یعنی شلوار کوتاه برایش بدوزند و برپا نموده در مجالس عمومی بافتخار میبخشند و بدان می بایند .

يك نفر دیگر از حکمرانان آلمان برای اینکه در اظهار انزجار خاطر خود نسبت انقلاب فرانسه از همه قطار بزرگوار خود پادشاه پروس عقب نمانده باشد ، حكم صادر فرمود كه قاطبه اتباع و رعایش باید دوباره تمام خراج و مالیاتی را كه بفاصله فرانسه پرداخته بودند دوباره به پادشاه قانونی و محبوب خود كه زمانی كه ملتش در چنگال ستم و بیداد غول كورسی گرفتار بود و آن همه غصه خورده بود ، بپردازند .

در كنگره وینه بقدری كار بافتضاح كشید و حرفهای بی معنی گفتند و شنیدند كه روزی يك نفر از نمایندگان كه طاقش طاق شده بود بفریاد آمده گفت « شما را بخدا هیچ میدانید چرا مردم اروپا زیر بار ناپلئون نرفتند ؟ » برای اینکه بقدری خسته و ناتوان و مأیوس شده بودند كه برای آنها علی السویه بود كه چه تازه ای رخ خواهد داد و كدام شخص بر آنها حكومت و سلطنت خواهد كرد و بجز آرامی و امنیت آرزوی دیگری در دل نداشتند چنك و انقلاب و اصلاح مردم را خسته و رنجور ساخته بود و كوچك و بزرگ تشنه آسایش و آرامی بودند . در سال ۱۷۹۰ تمام مردم از عالی و دانی در پیرامون «درخت آزادی» (۱) رقصیده بودند و شاهزادگان آشپزهای خود را درملاء عام بوسیده

---

(۱) مقصود درختی است كه بهمین اسم در موقع انقلاب فرانسه مانند درخت عید میلاد مسیح زینت میدادند و بدورش میرقصیدند (مترجم)

وشاهزاده خانمها با غلام و پیشخدمتهای خود «کارمان یول» (۱) رقصیده بودند و واقعاً تصور کرده بودند که آزادی و برابری و برادری بر این دنیای پست و نفرین شده حکمفرما گردیده است، ولی بجای آزادی و برابری و برادری یکفرما مور «کمیسر» حکومت انقلابی وارد خانه آنها شده ده دوازده تن سرباز کثیف و متعفن را در طالارها و اطاق های مجلل آنها منزل داده بود و هر آنچه بدستش افتاده بود از نقره آلات و اشیاء نفیسه خانوادگی ربوده برای خود بیاریس برده و بدولت گزارش داده بود که مردم در تمام ممالك مجاور که بدست قشون انقلابی بنعمت آزادی و رستگاری رسیده اند اینهاست مشغوف و مسرورند و بادل و جان طرفدار افکار انقلابی و هواخواه اصول جمهوریت میباشند. همین مردم وقتی در ممالك اطراف فرانسه خبردار شدند که یک صاحب منصب جوانی بنام پارت (یا بوناپارت) نام توپ بروی ملت بسته و بضرب گلوله جلوه راج و مرج و نا امنی را گرفته است، شکر پروردگار را بجا آوردند و پیش خود گفتند از این آزادی و برابری و برادری هم چیزی نفهمیدیم. اما طولی نکشید که همین صاحب منصب جوان یکی از سه نفر قونسول جمهوری فرانسه و اندکی پس از آن یگانه قونسول و بالاخره امپراطور فرانسویان گردید و از آنجائیکه اقتدارش از تمام پادشاهانی که ملت فرانسه تا آن تاریخ دیده بود بیشتر بود و وسعت قدرت بی حدودش بی هیچ عطف و رأفتی سایه بر سر رعایای بینوایش انداخت.

پسران آن ها را در قشون خواند و دختران آنها را بصاحب منصبان خود بزنی داد و اشیاء نفیسه و برده های نقاشی و مجسمه های آن ها را گرفته در موزه های ملی فرانسه گذاشت و خلاصه آن که اروپا را بصورت یک اردوی نظامی در آورد و یک نسل مخلوق را بکشتن داد.

اینک این شخص از میان رفته بود و تمام مردم فرانسه باستثنای چند تن اشخاص نظامی يك آرزو بیشتر در دل نداشتند و آرزویشان این بود که راحت باشند. بآنها گفته بودند که از این پس حکومت شما بدست خودتان خواهد بود و کدخداهای و کلای بلدی و قضات را خودتان بمیل خودتان انتخاب خواهید کرد ولی این طرز حکومت قدمی پیشرفت نکرده بود و مردم خبری از آن ندیده بودند. کسانی که زمام امور بدستشان افتاده بود همه بی تجربه بودند و مردم از فرط یأس متوسل بهمان زمامداران امور قدیمی گردیدند و گفتند: «همانطور که سابقاً معمولتان بود بر ما حکومت کنید و بگوئید ببینیم ما چه مالیاتهایی باید بپردازیم تا از عهده بر آئیم و مشغول ترمیم خرابیهای بشویم که آزادی وارد ساخته است.»

(۱) Carmagnol رقصی است که از ایتالیا و از ناحیه ای باسم «کارما نیولا» بفرانسه آمده و رقص رسمی مردم در زمان انقلاب گردیده بود (مترجم)

شبح و سایه ناپلیون بر روی «اتفاق مقدس»

اشخاصی که بدور میز مذاکرات و مباحثات کنگره وینه نشسته بودند برای اینکه جواب مردم را بدهند و آرزوی آنها را که فقط و فقط آسودگی بود برآورند در انجام هر آنچه از دستشان ساخته بود کوشیدند ولی عاقبت در نتیجه مساعی آنها مأمورین پلیس و شهربانی مهمترین عناصر مملکت و حکومت گردیدند . چنانکه هر کس در صدد انتقاد از تصمیمات کنگره بر میآمد به اشد مجازات گرفتار میگردد.

اروپا بنعمت صلح رسیده بود ولی صلحی بود که آرامش قبرستان را به خاطر می آورد.

در کنگره وینه مهمترین اشخاص سه نفر بودند که عبارت باشد از امپراطور اسکندر روسیه و پرنس هترنبرخ که نماینده منافع دودمان هابسبورگ های اتریش بود و پرنس تالی ران اسقف سابق شهر اوتون که در سایه حیل و فطانت خود تمام انقلابات را بدون آنکه آسیبی ببیند طی نمود و اینک در پایتخت امپراطوری اتریش کوشش مینمود آن چه را پس از خرابکاری های ناپلیون برای فرانسه باقی مانده بود نجات بدهد . تالی ران شباهت بآن جوان ساده لوحی داشت که در تصانیف قصه اش را نقل میکنند و هرگز نمی دانست که آیا مسخره اش میکنند و سر بر سرش می گذارند یا نه در کنگره اعتبار زیادی پیدا نموده بود و با خاطر آسوده با اعضای کنگره شام و ناهار می خورد و صبحت میداشت چنانکه گوئی دعوت برایش فرستاده بوده اند و طولی نکشید که در صدر مجلس نشست و با صحبت های شیرین و خوش مزه خود تفریح خاطر حضار را فراهم ساخت و با رفتار لطف آمیز و دلپذیر خود را محبوب جمع نمود .

هنوز بیست و چهار ساعت بیشتر از ورود او به وینه نگذشته بود که بخوبی دستگیرش شده بود که دول متفق دودسته هستند و با هم سخت مخالفت و دشمنی دارند. از یک طرف دسته اول عبارت بود از روسیه و پروس که اولی می خواست لهستان را و دومی ساکسی را تصرف نماید .

دسته دوم مشتمل بود بر اتریش و انگلستان که با نیت روسیه و پروس مخالف بودند و میترسیدند که اگر هر یک از این دو دولت بقصود خود برسند بر قوت و قدرتشان افزوده شود و صاحب اختیار صفحه اروپا گردند . تالی ران با مهارت معجز آسائی دو حریف را بجان یکدیگر انداخت و طوری رفتار کرد که پس از آنکه ده سال تمام که مردم اروپا از بیداد مأمورین امپراطوری فرانسوی جانشان بلبشان رسیده بود امروز که سرنوشت فرانسه بدست اروپا افتاده بود مردم این مملکت شکست خورده دچار رنج و آزار بسیاری نگردیدند . بیاناتش در کنگره مبنی بر این اصل بود که اعمال ناپلیون بدون مشورت با مردم فرانسه بوده است و امپراطور اراده و نیت خود را بملت فرانسه تحمیل مینموده است . متعین وقتی دیدند زمام سلطنت فرانسه انقلابی در دست

یکنفر بور یون قرار خواهد گرفت بامسرت خاطر سلطنت یکنفر پادشاه مشروع را پذیرفتند و پادشاهان بور یون هم بقدری وظایف خود را خوب انجام دادند که پانزده سال پس از آن تاریخ ملت تمامشان را از خاک فرانسه اخراج نمود.

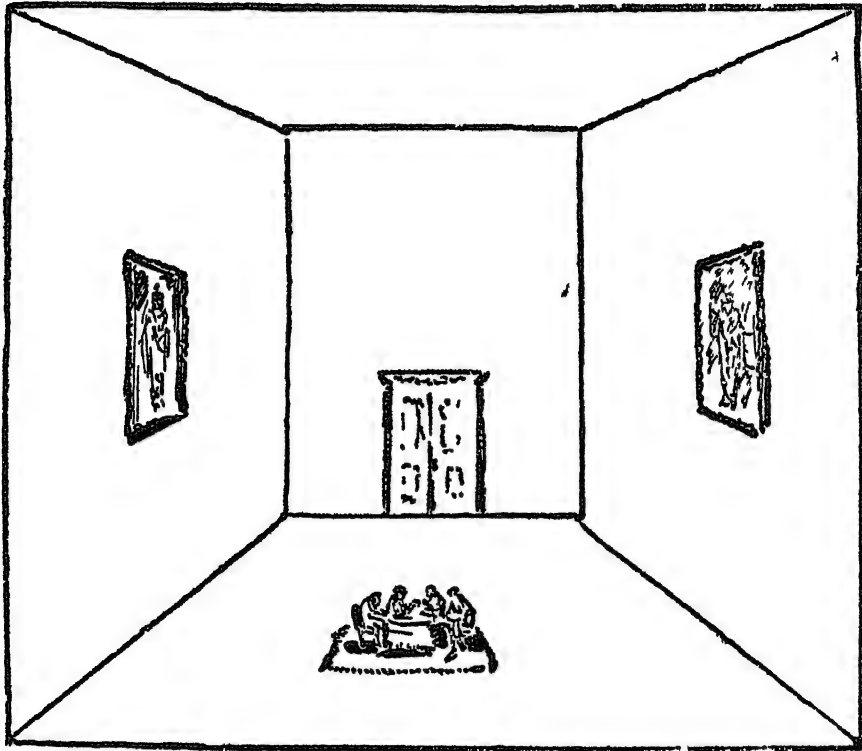
چنانکه مذکور گردید دومین شخص کنگره از حیث اهمیت و اعتبار برنس متر نیخ صدر اعظم اطریش و زمامدار سیاست خارجی دودمان هابسبورگ بود. اسم واقعی و تمام و کمال او را باید از اینقرار تلفظ نمود و نزل لوتار پرنس فون متر نیخ وینه بورگ و خودش نیز آدمی بود که با سمش بی شباهت نبود باین معنی که شخص محترم و «جنتلمن» کاملی بود با رفتاری دلپسند و ثروت هنگفت و هوش و فراست فراوان ولی در عین حال معصوم طبقه اشراف و اریستوکراتهای بود که با اتباع و رعایای خود که در شهرها و دردهات جان میکنند هزاران فرسنگ فاصله داشتند. در عهد جوانی موقعی که در دردانشگاه شهر اشترا سبورگ تحصیل میکرد انقلاب فرانسه منفجر گردیده بود و اشترا سبورگ که بعدها کهوارة «مارش» معروف «مارسی یز» گردید یکی از مراکز مهم عملیات ژا کوین ها گردید.

متر نیخ حکایت می کرد که زمام امور در شهر بدست یکدسته اشخاص بی صلاحیتی افتاده بود که هیچ سر رشته ای نداشتند. ورشته زندگانی مطبوعش را بطرز ناهنجاری از هم گسیخته بودند و مردم رجاله با سم اینکه آفتاب آزادی طالع گردیده گروهی از افراد کاملاً بی گناه را بقتل رسانیدند. بدیهی است که متر نیخ نشاط و جوش و خروش صادقانه را در دل مردم و اشعه امید را در دیدگان زنان و کودکانی که نان و آب برای سربازان گرسنه و برهنه «کونوانسیون» میبردند و اشخاصی را که در کوچه و برزن میبودند که هر چه زودتر خود را بجبهه جنگ و میدان مرگ پراختار برسانند ندیده بود. این جوان اطریشی هر آنچه دیده بود تنفر او را برانگیخته بود چون در نظر او در ممالک متمدنه تنها جوانان شایسته و خوش قد و قامت که اونیفورمهای براق و خوش برش بر تن دارند و براسبان زیبا سوارند و راه و رسم حمله و هجوم را در چمنزارها می دانند باید بچنگ بروند و بکلی برضد این بود که سرتاسر مملکت بصورت اردوی نظامی متعفن و مسلحی درآید و اشخاص بی پدر و مادری و بی سرو پا بتوانند ب مقام سرداری برسند و عقیده داشت که تمام این وقایع عاری از لطف و زیبایی و حتی دور از عقل سلیم و طبع مستقیم است.

متر نیخ در میهمانیهای مجلل شاهزادگان لاتعد و لاتحصای اطریش برجال سیاسی و «دیپلماتهای» فرانسه می گفت: «دیدید چه نتیجه ای داد. شما در پی آزادی و برابری و برادری رفتید و ناپلیون نصیبتان گردید. آیا بهتر نبود که آرام می نشستید و دل خود را بآنچه داشتید راضی می ساختید» و نظریات خود را در زمینه تعادل و دوام استعظام امور شرح میداد و میگفت باید مانند سابق و مثل زمانی زندگی کرد که مردم همه خوشبخت

و آسوده بودند و بیپوده دل خود را با کلمات بر طمطراق ولی تو خالی خوش نمی ساختند. متر نیخ در عقاید و افکار خود کاملاً صادق بود و چون مرد قابل و با اراده ای بود و کلام جذاب و بیان گیرنده ای داشت که طرف را بسهولت می ساخت ، باید او را یکی از بزرگترین دشمنان افکار انقلابی بشمار آورد. خوشبختانه عمرش دراز بود و وقتی اجلس در سال ۱۸۵۹ فرا رسید انقلاب ۱۸۴۸ بطلان نظریه او را کاملاً ثابت داشته و عقاید و افکار او را با جاروب تجربه از میان برده بود .

در موقع این انقلاب اخیر هیچکس با اندازه اوطرف تنفرو بیزاری مردم نبود و چندین بار چیزی مانده بود که او را قطعه قطعه نمایند ولی تا دم واپسین عمر یقین قطعی

تصویر حقیقی کنگره وینه

داشت که هر چه کرده در نفع و صلاح مردم و ملک و ملت بوده است . ایمان داشت که ملتها صلح و آسودگی را با آزادی ترجیح می دهند و همیشه سعی کرده بود همان چیزی را بآنها بدهد که مناسب حالشان بود . وانگهی باید اعتراف نمود که مساعی او در راه صلح عمومی جهانی در ابتدا با کامیابی قرین گردید و دولتهای بزرگ چهل سال تمام یعنی تا روز جنگ قریم در سال ۱۸۵۴ که روسیه و انگلستان و فرانسه و ایتالیا و ترکیه بجان یکدیگر افتادند ، دست بگریبان نشده بودند و هر کس بخوبی میدانند که چنین

چیزی در خاک اروپا از نوادراموراست .

اسکندر دوم امپراطور روسیه سومین شخصیت مهم این کنگره که مجمع اشخاص با لیاقت بود بشمار می آمد . اسکندر دوم در مدرسه مادر بزرگش کاترین بزرگ پرورش یافته بود . از یکطرف درسهای ملکه پیرو حيله گر که همواره باو می گفت که عظمت روسیه را هدف زندگی خود قرار دهد ، و از طرف دیگر تعلیمات مربی ولله اش که مردی بود از اهالی سویس از مریدهای ولتر و روسو که شب و روز از عشق و علاقه بنوع بشر با او سخن میراند ، در وجود این کودک خرد سال تولید اثرات متضادی نموده بود . بطوریکه از امتزاج و اختلاط این عوامل مخالف همچون عجیبی بوجود آمده بود که در عین حال هم ظالم غدار و خونخواری شده بود و هم انقلابی احساساتی رقیق القلبی . از آنجاییکه رفتار پدرش پل اول که بمرض جنون مبتلا بود نسبت باو سرتاسر حاکی از اهانت و شماتت بود در کودک کی باو خیلی سخت گذشته بود و پس از پدرش شاهد و ناظر کشتار سربازهای روسیه در میدانهای جنگ با ناپلیون گردیده بود . سپس ورق برگشته بود و قشون روس بنفع متحدین خود بر ناپلیون فایق آمده بود و بهمین ملاحظه روسیه نجات دهنده اروپا گردیده بود و تزار روسیه را مردم مورد پرستش قرار داده و معتقد شده بودند که ریشه شرارت و بدبختی ها در تمام عالم بدست او کنده خواهد شد . اما اسکندر دوم در حقیقت آدم بزرگی نبود و مردم را (از مرد وزن) مساندن قالی وان و مخریخ نمی شناخت و از پیچ و خم بازی سیاست بی خبر بود . خیلی بخودش مغرور بود . (چرا نباشد) و از مرحبا و آفرین مردم لذت می برد و بقول مولای روم « از برای آنکه گویندش زهی - بسته بد برگردن جانش زهی . » (۱) در همان موقع که مخریخ و قالی وان و نماینده سیار قابل انگلستان کاسلری دور میز کنگره نشسته و در حالی که آهسته آهسته يك شیشه شراب مجارستانی موسوم به توکایر را خالی میکردند سر نوشت اروپا را هم به عوی معین میداشتند ، شخصی که مورد توجه عموم بود همانا اسکندر دوم تزار روسیه بود . چون آن سه نفر دیگر محتاج روسیه بودند از تعارف و تعریف و تمجید و خوش آمدگویی در حق اسکندر هیچ مضایقه نمی داشتند ولی همواره سعی میکردند . کارها و مذاکرات کنگره را طوری رو براه بسازند . که تزار روسیه را در آن دخالتی نباشد .

ولی در عوض هروقت پای نقشه های خام و دور و دراز او در زمینه اتحاد و اتفاق مقدس در میان می آمد تا میتوانستند او را تشویق مینمودند و بدین ترتیب سر او را گرم ساخته

(۱) بیت مولوی از ایقرار است « از برای آنکه گویندت زهی - بسته ای برگردن جانان زهی » که خطاب بشخص حاضر است و در بالا با مداخله غیر مجاز بمناسبت متن کتاب بصینه غایب آمده است (مترجم)

خودشان به تنهایی تصمیمات عملی و مهم را اتخاذ مینمود. اسکندر مرد برو و بیا و بگو و بشنو و با اصطلاح امروز اجتماعی بود و از مجالس و معافل عیش و نوش و رقص و سرور لذت میبرد و خیلی مایل بود که با مردم تماس پیدا نماید و هر وقت خود را در میان مردم میدید مشغوف و سرخوش بود ولی در همان حال گوئی در وجود او چیزی پنهان بود که انسان را خواهی نخواهی ناراحت میساخت. اسکندر همواره سعی داشت حادثه شومی را که در خاطرش نقش بسته و فراموش ناشدنی بود فراموش نماید. تفصیل آنکه در شب بیست و سوم مارس ۱۸۰۱ در قصر سن میشل در پترزبورگ وی در طالاری نشسته و منتظر بود که خبر استعفای پدرش را بیاورند. پل اول از امضای استعفا نامه ای که صاحب منصبان مست در مقابل او گذاشته بودند استنکاف ورزیده بود و امتناع او سبب خشم صاحب منصبان گردیده شالی بدور کردن او پیچیده و اورا خفه کرده بودند و مژده به اسکندر آورده بودند که امپراطور ممالک روسیه گردیده است.

یادگار این شب خوفناک همواره در خاطر تزار که آدم حساسی بود بیدار و او را معذب می داشت. اسکندر در مدرسه فیلسوفهای بزرگ فرانسه پرورش یافته بود که معتقد بخدا نبودند و تنها بعقل انسانی اعتقاد داشتند. اما چنانکه گفته اند عقل که در همه جا لازم است در هیچ جا کافی نیست و عقل تنها بوجدان امپراتور روسیه از رنج و عذاب رهایی نمی بخشید. اسکندر صداهائی میشنید و اشباحی میدید و رفته رفته بیک نوع عوالم غیبی که «میس تی سیسم» میخوانند و باتصوف و مذهب جوکیان هندوستان بی شباهت نیست و با اسرار و مغیبات و کیفیات مجهول آمیخته است از لحاظ قدمت تاریخی با معابد تب و بابل هم عصر است و سرکار پیدا کرد.

باید دانست که در آن زمان حوادث و وقایع روزانه که چه بسا با قتل و غارت آمیخته بود در اخلاق و روحیه مردم سخت مؤثر واقع گردیده بود، بطوریکه مردان و زنانی که بیست سال تمام در ترس و هول و هراس زندگانی کرده بودند شباهتی بمردمان معمولی نداشتند. بعضی اینکه کسی در خانه را میزد از جا می جسته و بنای لرزیدن را میگذاشتند چون هر دقیقه منتظر بودند که خبر مرگ یکی از عزیزانشان را در میدان جنگ بیاورند. جمله های مشعشع انقلابی درباره آزادی و برادری کم کم در نظر آنها بصورت سخنان تو خالی و قلمبه ای درآمده بود.

تنها علاقه و دلبستگی آنها بچیزهایی بود که بتواند حلی برای مسائل مشکل زندگانی آنها باشد و بهین جهت زود فریفته سخنان و ادعاهای اشخاص حقه باز و حيله گری میگردیدند که خود را قاصد الهامات غیبی میگفتند و عبارات مشکل و غامض سفر مکاشفات تورات را (ابوکالیبوس) بطور دلخواه تأویل و تعبیر نمود بر طبق آن تعلیمات عجیب و غریبی میساختند. در سنه ۱۸۱۴ اسکندر پس از آنکه با چند تن ازین قبیل اشخاص

مجالست کرده و صحبتها داشته بود، شنید که زن غیب گومی پیدا شده که میگوید آخر دنیا نزدیک است و مردم را بتوبه و انابت میخواند. این زن موسوم بود به **بارون کرودفنر** از اهالی روسیه که نه سنش معلوم و مشخص بود از گذشته و نامش همینقدر میدانستند که بیوه است و شوهرش یکنفردیلماتی بوده که در عهد امپراطور پل میزیسته است. ثروت شوهرش را از دست داده و باداستانهای عاشقانه مخصوصی نامش را کم و بیش لکه دار ساخته بود. خلاصه آنکه زندگانی بی ترتیب و رویه ای داشته و عاقبت اختلال اعصاب کار او را بجنون کشانیده است.

آنگاه بمناسبت مرگ ناگهانی یکی از فرزندان بطریق مذهب و دیانت گرویده از کارهای ناشایست توبه کرده و گناهان و معاصی سابق خویش را بکفشدوز خود که مرد مقدسی از اهالی **موراوی** بود اعتراف نموده است. این مرد کفشدوز از پیروان مذهب مصلح مذهبی قدیمی موسوم به **یوهان هوسی** بود که بامر مجمع مذهبی **کونستانی** در سنه ۱۴۱۵ بجرم کفر و العاد در آتش جان سپرده بود.

ده سال بود که این زن در آلمان زندگی می کرد و در آنجا کارش تبلیغ و دعوت شاهان و شاهزادگان بمذهب و دیانت بود و بزرگترین آرزوی زندگانش این بود که بتواند اسکندر امپراطور روسیه و نجات دهنده اروپا را بحقیقت و بمذهب حق هدایت و دلالت نماید. از آنجائیکه اسکندر دچار تشویش وجدانی و عذاب روحانی بود و حرف هر کسی را که امید میرفت جرعه امیدی در نهاد او روشن سازد میشنید **بارون کرودفنر** بدون چندان زحمت و اشکال توانست خود را با و برساند. شامگاهان چهارم ژوئن ۱۸۱۵ او را در زیر چادر امپراطور بحضور بردند. در آن موقع امپراطور مشغول خواندن تورات بود. کسی نمیدانند این زن چه بامپراطور گفت ولی وقتی سه ساعت بعد از نزد امپراطور بیرون آمد امپراطور اشک میریخت و گفت «بالاخره راه آرامش و صفای باطنی را یافتیم.» از آن تاریخ بیعد **بارون کرودفنر** مصاحب و مرشد و مشاور روحی امپراطور گردید و حتی امپراطور او را با خود بیاریس و به وینه برد و تمام اوقاتی را که پای رقص در میان نبود در سالون خانم کرودفنر که در واقع زوایه قدس بود میگذرانید.

ممکن است کسی سؤال کند بچه ملاحظه این داستان را با اینهمه تفصیل نقل نمودم و آیا حوادث و تحولات اجتماعی قرن نوزدهم از عملیات يك زن نیم دیوانه ای که خیر و صلاحش در این بود که در گوشه ای خزیده بعبادت مشغول شود، مهمتر نیست. تصدیق دارم که البته مهمتر است ولی نباید فراموش نمود که کنایه های بسیاری در باب تاریخ اوایل قرن نوزدهم نوشته شده است و حوادث و وقایع آن سنوات را بتفصیل شرح داده اند در صورتیکه بعقیده من علم و اطلاع بوقایع فرعی و بحواشی تاریخ هم ضرورت دارد، بدون آنکه لازم باشد. بدانیم فلان واقعه در چه روز و ساعتی و در چه جا و محلی رخ داده

است. باید علل مغفیه وقایع تاریخی را کشف نمود تا بتوانیم بکنه اعمال کسانی که در اطراف ما هستند پی ببریم و همینکه اطرافیان خود را شناختیم و بطبیعت اشخاص دست یافتیم راه خدمت کردن و نیکوئی نمودن را روشن تر خواهیم دید. حالا که خودمانیم انسان وقتی مدتی عمر کرد و بادنیای مردم آشنائی بیشتری حاصل نمود تازه آنوقت میفهمد که تنها راهی که برای خوشی و آسودگی در این دنیا موجود است باز راه خدمتگزاری بخلق است و نیکوئی کردن به بندگان خدا.

با این وصف نباید تصور نمود که «اتفاق مقدس» تکه کاغذ ناچیزی بیش نبود که پس از آنکه در سال ۱۸۱۵ آنهمه اشخاص نامدار آنرا امضا نمودند در زیر اسناد و مدارک مهم دیگری در گوشه «آرشیو» دولتی ممالک مدفون گردید. «اتفاق مقدس» شاید از خاطرها معوشده باشد ولی بدون شك و شبهه نمرده و کفن و دفن نشده است. یکی از آخرین تجلیات آن همان اصول اساسی در «آئین مونروئه» میباشد که در آمریکا برای امریکائیها وضع گردید و در سیاست جهانی نقش مهمی را بازی کرد. بهمین جهت بیفایده نخواهد بود که بدانیم مقدمات و کیفیات بوجود آمدن «اتفاق مقدس» از چه قرار بوده و علل و موجبات این واقعه تاریخی که می توان آنرا نمونه بارزی از تقدس و ایمان در زمینه فداکاری و مسیحیت و علاقمندی بو ظایف اجتماعی دانست کدام است.

«اتفاق مقدس» ثمره همکاری و همفکری یک نفر مرد بدبخت و یک نفر زن جاه طلب و مغفل المشاعر است؛ مردی که روحاً سخت در عذاب بود و دست و پا میکرد که به روسیه ای هست روح آشفته و خاطر پریشان خود را آرامی بخشد و زنی که پس از تضییع عرو و جوانی و اتلاف حسن و زیبایی اینک در راه تحصیل نام و شهرت خود را دلیل طریق رستگاری و مسیح مذهب جدیدی میخواهد اشخاصی مانند کاسلری و مترنیخ، قالی ران بامشاعر محکم و عقل متین و فهم زرین کاملاً بضف و اختلال حواس این زن احساساتی پی برده بودند و کافی بود که مترنیخ اشاره ای برئیس شهربانی بنماید تا بلافاصله خانم را تحت الحفظ بمقر خود در خاک آلمان بفرستند. اما فرانسه و انگلستان و اطیش بهمراهی و مساعدت روسیه احتیاج داشتند و بهیچ قیمتی حاضر نبودند اسکندر را از خود رنجانده آزرده خاطر سازند. بهمین ملاحظه از حضور آن زن دروینه ممانعت ننمودند و هر چند در نظر آنها قدر و بهای «اتفاق مقدس» از قیمت آن ورقه کاغذی که بر آن نوشته شده بود کمتر بود، معیناً هنگامی که تزار کل ممالک روسیه لایحه خود را در باب استقرار اساسی اخوت نوع بشر بر طبق اصول مقدسه تورات و انجیل برای آنها قرائت مینمود باصبر و حوصله تام و تمام از ابتدا تا انتها گوش دادند و بروی بزرگواری خود نیاوردند. منظور «اتفاق مقدس» همین بود و امضا کنندگان رسماً اظهار داشتند که میخواهند «در اداره امور حکومتی و روابط و مناسبات سیاسی خود با تمام دولتهای دیگر اصول مذهب مقدس مسیح

رایعنی اصول عدالت و محبت و رافت مسیحی و صلح و صفارا که نه تنها باید در امور و معاملات شخصی مرعی داشت بلکه باید نفوذ اساسی در دستگاه پادشاهان داشته باشد و در هر قدم دلیل راه آنها باشد، مراعات نمایند. زیرا این اصول مقدس برای استحکام صبانی انسانیت و رفع نواقص بشری یگانه راه و تنها چاره میباشد. «سلاطین و پادشاهانی که این میثاق نامه را امضا میکردند تعهد مینمودند که همیشه متحد و متفق باشند و» بوسیله مناسبات برادرانه صادق و استواری یکدیگر را بنظر اولاد يك وطن بنگرند و هیچگاه از مساعدت و معاضدت در حق یکدیگر مضایقه نمایند. « مواد دیگر عهدنامه را هم بهمین چند جمله میتوانید قیاس بکنید.

امپراطور اطریش بدون آنکه کلمه ای از این «اتفاق مقدس» بفهمد آنرا امضا نمود. پادشاه پروس چون احتیاج مبرم بدوستی دشمنان ناپلیون داشت آنرا بدون هیچ اشکالی امضا کرد. علت امضا کردن پادشاه پروس هم این بود که چون خواب سسط و توسه خاک مملکت پروس را میدید احتیاج بمساعدت و دوستی روسیه داشت و سایر ممالک کوچک اروپا هم که طفیلی روسیه بودند بطیب خاطر امضا دادند. اما انگلستان از آنجاییکه «اتفاق مقدس» در نظر نماینده اش کاسلری بازیچه ای یش نبود از الحاق بدان تبری جست. باپ هم بعلت اینکه یک نفر مسیحی «اورتودوکس» یونانی مذهب و يك نفر پروتستان در آن امر دخیل بوده اند از امضا کردن خود داری نمود و سلطان عثمانی هم بعنوان اینکه به کنگره وینه دعوت نشده است سرباز زد.

دیری نگذشت که مردم اروپا مجبور شدند از مفاد آن «اتفاق مقدس» اطلاع حاصل نمایند و معلوم شد « اندر آن صندوق بجز لعنت نبود» و در پشت حجاب الفاظ تو خالی پنج قشون اتحاد ممالك پنجگانه ای پنهان بود که بدست هترینخ بوجود آمده بود. در مقابل این منظره واقعی اروپا فهمید که منظور اصلی از تدارك چنین قشونی این است که از این پس اشخاصی که خود را آزادیخواه میخوانند و در حقیقت «ژاکوبینیهای» هستند که باین لباس درآمده اند مقصودشان این است که دوباره ناعاره انقلاب را مشتعل سازند، نتوانند مصدر اغتشاشی و اختلالی شده اساس صلح را متزلزل سازند. جوش و خروشی که مردم اروپا در سنوات ۱۸۱۲ و ۱۸۱۳ و ۱۸۱۴ در راه استقلال و آزادی خود ابراز داشته بودند خمودی یافته بود و اینک خواهان قدری رفاه و آسودگی بودند و حتی سربازهای هم که در میدان جنگهای بزرگ شرکت نموده بودند اکنون جو بای صلح بودند و از اظهار آن ننکی نداشتند. اما باید دانست که مردم در طلب صلح و آرامش بودند ولی نه آن صلحی که «اتفاق مقدس» و کنگره دول اروپایی در وینه ساخته بودند. تمام مردم معتقد بودند که کنگره بآنها خیانت کرده است ولی احدی از ترس جاسوس و نظمیہ جرست نداشت در باب عقیده خود کلمه ای بر زبان جاری سازد. ارتجاع غالب بود و دنیا را

گرفته بود و عجب آنکه ارتجاع را اشخاصی ایجاد نموده بودند که اعتقاد کامل داشتند که برای نفع و صلاح عمومی مفید و ضروری است. در صورتیکه نتایج و خیره اش برای مردم بهمان اندازه‌ای ارتجاعی بود که منظور و نیت آن بهیچوجه خدمت بنوع نباشد ، این ارتجاع باعث رنج و آزار بیفایده فراوانی گردید و ترقی و پیشرفت را در زمینه سیاست دنیا مدت مدیدی بعقب انداخت .

ارتجاع و عکس العمل (واکنش)

دربیان آنکه عوامل ارتجاع در صدد بر آمدند از هر فکر تازه ای جلو گیری نموده و بدین طریق اساس صلح و ثبات دنیائی را استوار سازند. بالتجربه پلیس مخفی مهمترین گرداننده امور دولت ها گردید و طولی نکشید که تمام زندانهای اروپا از اشخاصی مملو شد که می گفتند هر ملتی در امور خود باید مختار باشد و هر قومی حق دارد بنحو دلخواه حکومت و امور خود را اداره نماید.

ترمیم خرابکاریهای ناپلیون و دوره اواز دایره امکان بیرون بود. تمام سد و بندهای قدیمی از میان رفته بود و قصرهای سلاطین سابق بطوری ویران شده بود که دیگر قابل سکنی نبود، ولی در عین حال بر عظمت کاخهای سلطنتی دیگری بزیان همسایگان کم طالعتری افزوده شده بود. وقتی سیل انقلاب فروکش کرد از آله بقایای اصول انقلابی که در ته جویبار مانده بود بدون آنکه هیئت اجتماع اروپا مورد مخاطره واقع گردد امکان پذیر نبود. با اینوصف سیاستمداران و معماران کنگره وینه از کوشش و مجاهدت در این راه کوتاهی نکردند و حالا باید ببینیم چه نتیجه ای بدست آوردند. نتیجه اقدامات آنها در فرانسه از این قرار است: این مملکت سالیان دراز اسباب اختلال صلح و آرامش ممالک دیگر گردیده بود و طبعاً این ممالک از او خائف و بیمناک بودند. بوروبون ها بوسیله قالی ران متعهد شده بودند که بشرایط پادشاهی کما هو حقه عمل خواهند کرد، ولی وقایع حکومت «صد روزه» (۱) باروپا ثابت داشته بود که اگر ناپلیون یک مرتبه دیگر نجات یابد باز باید خسر آورد و با قلا بار کرد.

(۱) مقصود صد روزین مراجعت ناپلیون از جزیره الب و شکست قطعی اوست (مترجم)

حالا برسیم به هلند . جمهوری هلند يك مملكت پادشاهی تبدیل یافته بود كه يك نفر پادشاه بر آن سلطنت مینمود . بلژيك پس از آنكه از شركت در جنگ استقلال طلبی ایالات متحده هلند استنكاف ورزیده بود و جزو ممالك هابسبورگ ها (درا ابتدا هابسبورگ اسپانیا و سپس هابسبورگ اتریش) گردیده بود عاقبت بدولت پادشاهی جدید هلند الحاق یافته بود و چه در قسمت های شمالی مملكت كه پروتستانی مذهب بودند و چه در جنوب كاتوليكی ، هیچكس ازین قضیه راضی و خوشدل نبود . هیچكس عقیده و مرام این كشورها را نپرسیده و موافقت آنها را شرط ندانسته بود و چون خیال کرده بودند الحاق بلژيك به هلند در نفع صلح و صلاح اروپاست هیچ شرط دیگری را در مد نظر نگرفته بودند .

اما در آنچه مربوط به لهستان است باید دانست كه این مملكت چون يك نفر از شاهزادگانش موسوم به شاهزاده آدم چار توریسكي از دوستان يكجبهت امپراطور روسیه اسکندر اول بود و همواره در همه جا ، حتی در موقع جنگ و در زمان كنگره وینه ، مشاور او بود اهالی لهستان چه وعده هایی كه بخود نداده بودند . ولى این امیدوارىها بجای نرسید و لهستان در تحت سلطنت اسکندر اول قطعه نیم مستقلى از روسیه گردید و مسئله خاتمه یافت هر چند این قضیه موجب رضایت هیچكس را فراهم نساخت و باعث هزارد تلخكامى و در دسر وسه انقلاب خونین گردید .

اما دانمارك . دانمارك چون تا آخر به ناپليون وفادار مانده بود مورد مجازات سخت گردید . هفت سال پیش از آن بحریه انگلیس بدون اعلان جنگ و اخطاری وارد بندر كاتگات شده و پس از بمباردمان كو پنهاگ كشتیهای دانماركى را بانگلستان برده بود كه مبدا ناپليون بفرستاده از آن ها بیفتد . كنگره وینه باین اكتفا ننموده قدمی بالاتر برداشت باین معنی كه روز را كه پس از عهدنامه كامپاردسته ۱۳۹۷ جزو دانمارك شده بود از او منتزع داشته آن را پادشاه سوئد شارل چهاردهم در ازای خیانتی كه ناپليون نموده بود (یعنی كسى كه تخت و تاج سوئد را باو داده بود) هدیه نمود . در اینجا شاید بى مناسبت نباشد بگوئیم كه این پادشاه يك نفر از سرداران موافق فرانسه بود موسوم به برنادوت كه با سایر سرداران ناپليون به سوئد آمده بود و چون آخرین پادشاه سوئد (از دودمان هولشتاین گوتروپ) وفات یافته و هیچ فرزندی بجا نگذشته بود اهالی سوئد برنادوت را پادشاهی خود برگزیدند . برنادوت از سال ۱۸۱۵ تا ۱۸۴۴ در نهایت خردمندی در وطن ثانی خود سلطنت نمود ولى هرگز نتوانست زبان سوئدى را بیاموزد .

برنادوت آدمی خوب و طرف احترام رعایای سوئدى و نروژى خود بود ولى از عهده بر نیامد این دو مملكتى را كه طبیعت و تاریخ از هم جدا ساخته بود واقعا بهم

میوند داده با هم بجوشاند ، بطوریکه این دومملکت اسکاندیناوی درواقع همیشه از یکدیگر جدا و مجزا ماندند تا عاقبت درسنه ۱۹۰۵ نوژتدریجاً از طریق صلح و صفا و بنحو بسیار عاقلانه ای باستقلال خود رسید و حتی خود سومی ها بآنها مبارکباد گفتند و آنها را بسرنوشت خود سپردند .

اینک بپردازیم بایتالیا . این مملکت که ازدوره رستاخیز (« رونسانس ») ببعده مکررمیدان هجوم و استیلا واقع گردیده بود امیدواریهای زیادی به ژنرال بو ناپارت داشت ، اما امپراطور ناپلیون آن ها را سخت مأیوس ساخت . بجای اینکه آرزوی قلبی اهالی آن مملکت را که وحدت خاک مملکتشان بود برآورد و ایتالیا را بقطعات مختلف تقسیم نمود و بدینقرار ایتالیا دارای چندین مملکت جمهوری و چندین شاهزاده نشین (دوشه) و ممالک پاپ گردید . ضمناً نیز باید دانست که در تمام شبه جزیره ایتالیا هیچ حکومتی بیدی حکومت پاپ و هیچ ناحیه ای بدان اندازه دچار فقر و فاقه نبود . در قلمرو خلیفه مسیح تنها ناپل نسبت به دارای حکومت قابل قبولی بود . کنسکرة ونیه بعضی از جمهوری های هائی را که ناپلیون تأسیس نموده بود از میان برداشت و بجای آنها کشورهای جدیدی تأسیس نمود و حکومت آنها را با اعضای فقیر و دودمان ها بسپورک اعم از مرد یا زن سپرد .

معامله کنگره با اسپانیا نیز شنیدنی است . اسپانیولی های بدبخت که اولین کسانی بودند که برضد ناپلیون علم طغیان ملی را برافراشتند و خون گلگون جوانان خود را در راه پادشاه خود ریختند ، روزی که کنگره اجازه داد که اعلیحضرت بخاک خود مراجعت نماید بیدترین مکافات گرفتار آمدند .

این آدم منحوس که بنام فردیناند هفتم خوانده می شد چهار سال تمام اسیر ناپلیون بود و در تمام اوقات فراغت بدست خود برای معدسین و بزرگان دین که طرف علاقه و احترام او بودند بدست خود سوزن دوزی می کرد . بعضی اینکه بایش بخاک اسپانیا برسد برسم مبارکباد تفتیشات شوم مذهبی و شکنجه و عذابهای را که در دوره انقلاب ملفی شده بود دوباره براه انداخت . همانقدر که این موجود شوم لعنتی منقور زنان چهارگانه اش بود بهمان اندازه هم ملتش از او منزع و بیزار بود و با اینهمه باز « اتفاق مقدس » او را در سلطنت اسپانیا برجا گذاشت و تمام کوشش و مجاهدت اسپانیولیهای محترم و وطن پرست که درصدد برآمدند شراین پادشاه نابکار را از گردن ملت کوتاه ساخته اسپانیا را دارای حکومت مشروطه بسازند بجائی رسید و همواره جوابشان را با حبس و قتل و خونریزی دادند .

اکنون میرسیم به پرتغال . مملکت پرتغال از ۱۸۰۷ ببعده که شاه و خانواده سلطنتی فراراً بخاک برزیل رفته بودند بی شاه مانده بود و در تمام مدتی که خاک

شبه جزیره میدان زد و خورد و جنگ با ناپلیون شده بود یعنی از سال ۱۸۰۸ تا ۱۸۱۴ برتغال راه رساندن آذوقه بقشون انگلیس (که در تحت فرماندهی ولینگتون بود) گردید. حتی پس از ۱۸۱۵ هم برتغال بصورت يك نوع ایالتی از ایالات انگلستان درآمده بود و این وضع تا روزی که دودمان بران یاس بتخت و تاج برتغال رسیدند ادامه داشت. دودمان بران یاس در آن موقع یکنفر از خودشان را بعنوان امپراطور در خاک برزیل گذاشتند و برزیل تنها مملکتی است که در بین ممالک امریکای جنوبی توانست مدت هفتاد سال دارای امپراطور باشد. ولی برزیل هم عاقبت در سنه ۱۸۸۹ جمهوری گردید.

اکنون از مغرب بمشرق رومی آوریم. «اتفاق مقدس» برای بهبودی اوضاع و به نیت استمالت خاطر اسلاوها و یونانیانی که در مشرق اروپا در تحت حکومت سلطان عثمانی بی نهایت در رنج و عذاب بودند هیچ قدمی برنداشت. در سال ۱۸۰۴ شخصی بنام جورج سیاه که خوک چرانی از اهالی صرستان بود مؤسس سلسله قره جورجیویش گردید، علم طغیان برضد ترکها برافراشت ولی مغلوب گردید و بدست یکنفر از دوستان خائن خود موسوم به میلوش اوبره نیوویچ که بانی سلسله پادشاه اوبره نیوویچ گردید بقتل رسید و ترکها در ممالک بالکان کمافی السابق صاحب اختیار مطلق باقی ماندند.

یونانیان که دوهزار سال پیش استقلال خود را از دست داده و در تحت حکمرانی مقدونیه و روم و نیز عثمانی درآمده بودند از آنجائیکه یکنفر از آنها بنام کاپودیسی قریا از اهالی شهر کورفو مانند چار توریسکی لهستانی سابق الذکر از دوستان نزدیک اسکندر اول تزار روسیه بود، امیدوار بودند که در سایه مجاهدت این شخص باستقلال برسند. ولی کنگره وینه که اصولا طرفدار این بود که تمام پادشاهان «حقه» اعم از مسیحی و مسلمان و یا بهر مذهب دیگری هم باشند بهتر است بسلطنت خود ادامه بدهند، علاقه ای با خلافت هلمن های قدیمی (۱) نشان نداد و ازینرو در وضع مملکت یونان هیچ تغییری بعمل نیامد.

اما آخرین خبط و خطای کنگره و حتی میتوان گفت فاحشترین فضیحت او معامله ایستکه با آلمان کرد. اصلاحات مذهبی («رפורماسیون») و جنگ سی ساله نه تنها مملکت آلمان را خراب و ویران ساخته بود بلکه این کشور را مبدل بگروه انبوهی از حکومت های خرد و نیم خرد ساخته بود که مشتمل بود بر دو مملکت پادشاهی و چند «دوشه» بزرگ و مقداری «دوشه» کوچک و صدها حکومت های مختلف با اسامی و عناوین گوناگون از قبیل «مارک گراف شافت» و «شاهزاده نشین» و «بارون نشین» و «کورفورست نشین» و «قصبات

آزاد « و دهات آزاد » که هر کدام بمناسبت عنوان حکمران خود باین اسامی مختلف خوانده میشدند و مجموع این حکمرانان بقدری زیاد و گوناگون بود که تماشای آنها از تماشای هر نمایشنامه خنده آوری مفرح تر بود فردريك بزرگ این عناصر مختلف را درهم آمیخته بصورت يك مملکت مقتدری باسم « پروس » درآورده بود ولی پس از وفات او از نو این پیوندها گسیخته و این حکومتهاى لاتعد و لانتحصی از هم پاشیده بودند. بسیاری از این حکومتهاى محقر از ناپلیون درخواست نموده بودند که آنها را مستقل سازد و امپراطور با مداد آبی زیر مستدعیات آنها را علامت گذاشته بود و رفته رفته عده زیادی از آنها از بین رفته بودند ، بطوریکه در سال ۱۸۰۶ رویه رفته از مجموع آنها که متجاوز از سیصد بود فقط پنجاه و دو تا باقی مانده بود . وقتی جنگهای بزرگ استقلال طلبی شروع گردید يکتا آرزوی سربازان جوان آلمانی وطنی بود قوی و متحد ولی چنین اتحادی بدون يك حکومت مرکزی مقتدر امکان پذیر نیست . پنج مملکت از مملکتهایی که زبانشان آلمانی بود دارای پادشاه بودند. پادشاه دوتای آنها یعنی پروس و اتریش از برکت « موهبت الهی » و سه تاي ديگر یعنی پادشاهان باواری و ساکسی و وورتمبرگ در سایه « موهبت ناپلیونی » سلطنت رسیده بودند و چون نسبت به امپراطور وفا و خلوص نشان داده بودند مورد غضب آلمان ها بودند.

کنگره وینه از سی و هشت مملکت از ممالك آلمانی در تحت عنوان « کنفدراسیون ژرمانی » یعنی ممالك متحده ژرمانی اتحادیه ای تشکیل داد و آنرا در تحت حکم و سلطنت پادشاه اتریش که امپراطور خوانده میشد قرارداد . این ترتیب بقدری مصنوعی بود که احدی را راضی نساخت . البته مجلس شورایی هم تأسیس گردیده بود که برای مشورت در امور در شهر قدیمی فرانکفورت که شهر تاجگذاری امپراطورها بود منعقد میگردد ولی این مجلس از هر يك از سی و هشت مملکت آلمان يك نماینده داشت و از آنجائیکه منافع این سی و هشت نماینده همواره مختلف و متضاد بود و برای حل و فصل مسائل اتفاق آراء لازم بود و همانطور که همین رسم پارلمانی يك قرن پیش از آن باعث زوال و انقراض مملکت بزرگ لهستان گردیده بود ، « کنفدراسیون ژرمانی » را نیز اسباب مستخره وطن و وطنز سر تا سر اروپا ساخت و زندگانی سیاسی این امپراطوری عالیمقام از بسیاری جهات بزندگانى حکومتهاى امریکای مرکزی در اواسط قرن پیش شباهت پیدا نمود .

این کیفیات برای ملتی که همه چیز خود را فدای منظور عالی و « ایده آل » ملی خود ساخته بود بسیار اهانته آمیز بود ولی کنگره اعتنائی با احساسات و عواطف درونی ممالك و ملل نداشت و مسئله بهمانجا خاتمه یافت .

همینکه آتش کینه جوئی بر ضد ناپلیون خمودی یافت و ملت فهمید که « بنام صلح

ودوام وثبات «کنگره مرتکب چه جنایانی شده است بنای زمزمه را گذاشت و سخن از طغیان و سرپیچی بمیان آورد ولی در مقابل تنظیمات پلیسی آن عهد که دنیا هرگز نظیر آنرا ندیده بود ، ازدست آلمانیهای بیچاره هیچ کاری ساخته نبود .

اعضای کنگره وینه حقیقه معتقد بودند که امپراطور سابق یعنی ناپلیون بسابقه اصول انقلابی تاج و تخت را غصب نموده بود و لهذا وظیفه مقدس خود را برانداختن این قبیل «افکار فرانسوی» میدانستند . درست همانطوریکه فیلیپ دوم پروتستانها را در آتش میسوزانید و عربها را بدار میآویخت ایمان داشت که بامر واجب الاطاعه وجدان اطاعت مینماید .

نباید فراموش نمود که در اوایل قرن هفدهم اگر کسی میگفت پاپ بساسم حق خدا داد حق ندارد با رعایا و اتباع خود بنحودلخواه رفتار نماید کافر بود و قتل او وظیفه هر مسیحی واقعی و مؤمنی بود . در اوایل قرن نوزدهم هم در سرتاسر صفحه اروپا اگر کسی منکر «حق خدا داد» پادشاه میگردد و میگفت پادشاه ونخست وزیرش - حق ندارند بطور دلخواه حکومت نمایند کافر بود و هر آدم مملکت دوست و وطن پرستی وظیفه دار بود که نظمیه را خیبردار بسازد و در دستگیری آن شخص به پلیس کمک نماید .

در سال ۱۸۱۵ دولتها در مدرسه ناپلیون درس کار و عمل را آموخته بودند و خیلی بهتر از آباء و اجداد خود از عهد انجرام و ظایف خود برمیآمدند . دوره ۱۸۱۵ تا ۱۸۶۰ را عصر مشعشع جاسوسی سیاسی میتوان خواند . هر جا میرفتی در تحت نظر پلیس و خبرچین بودی ؛ از قصر سلطنتی گرفته تا پست ترین مسافر خانه جانی پیدا نمیشد که بی جاسوس باشد ؛ از سوراخ کلید مراقب حرکات و سکنات وزرا بودند و بسدقت بگفتگوی مردم ساده ای که روی نیمکتهای باغهای ملی که بهوا خوری مشغول بودند گوش می دادند .

در سرحدات احدی را نمیگذاشتند بدون گذرنامه و روادید بگذرد و اسبابهایش را از ترس اینکه مبدا مخفیانه حامل کتابی باشد و افکار فرانسوی خطرناک را با خود وارد سازد تکه به تکه تفتیش میکردند . سر کلاس درس در میان دانشجویان مینشستند و وای بهال استاد و دانش آموزی که حرفهایش بوی قورمه سبزی بدهد . دنبال پسران و دخترانی را که به کلیسا و یا به تماشاخانه میرفتند می گرفتند که ببینند بکجا میروند و بچه مقصودی میروند .

گاهی کشیشها هم در امر مراقبت و تفتیش بجاسوسها کمک میکردند . کلیسا در درموقع انقلاب خیلی رنج دیده بود . جوانانی که تعلیمات مذهبی را در کتابهای ولتر و روسو و فیلسوفهای دیگر فرانسوی آموخته بودند وقتی در ماه اکتوبر ۱۷۹۳ عبادت

در کلیسا بامر کمیته رستگاری ملی ملفی گردید در اطراف محراب عقل (۱) رقصیدند . کشیشها بدنبال اشخاصی که از خاک فرانسه تبعید شده بودند از مملکت بیرون رفته بودند و پس از سالها تبعید و سرگردانی با قشون متحدین برگشته و اینک بتلافی مافات در کار استقرار خود بودند .

کشیشهای یسوعی (ژزویت) که در سال ۱۸۱۴ برگشته بودند از نو بتعلیم و تربیت جوانان مشغول شده بودند . در مبارزه با دشمنان کلیسا قدری تند روی کردند . در اطراف و اکناف دنیا مبلغینی فرستاده بودند که محسنات مذهب مسیح را بیومیان بیاموزد ولی رفته رفته «کمپانی مسیح» کاملاً بصورت یک کمپانی تجارتی درآمد و مدام بامقامات عرفی در جنگ و جدال بود .

در سنه ۱۷۹۳ در عهد صدارت مارکی دو پومپال که در برتغال نخست وزیر اصلاح پروری بود ، کشیشهای یسوعی را از آن مملکت بیرون کرده بودند و پاپ روم کلیهان چهاردهم نیز بنا بدرخواست چندین مملکت کاتولیکی اروپایی طریقه آنها را حذف و ساقط ساخته بود . ولی اینک از نو وارد خاک فرانسه شده بودند و عشق و اطاعت به پادشاه «حقه» را با طفالی میآموختند که پدرانشان برای تماشای ماری انثوائت ، وقتیکه اوراپای دارمیردند ، و برای دشنام دادن باو پول داده و پنجره ای را در کوچه سر راه کرایه کرده بودند .

در ممالك پروتستان نیز مانند پروس اوضاع و احوال بهتر نبود . وطن پرستان بنام سال ۱۸۱۲ و شعرا و نویسندگانی که مردم را بر ضد غاصب بجهاد و جنگ مقدس خوانده بودند امروز مورد سوء ظن پلیس بودند و مقامات رسمی آنها را مردم عوام فریب و خطرناکی می دانستند .

پلیس منازل آنها را تفتیش می کرد و کاغذهای آنها را می خواند و بسایستی مرتباً با اداره نظمیة رفته در باب اعمال و افعال خود گزارش میدهند . صاحب منصبان جزء جزء پروس کیئنه عجیبی نسبت بجوانان نسل جدید داشت و اگر انجمن دانشجویان در صدد بر میآمد که جشن سیصدمین سال اصلاحات مذهبی «رفورم» را در قصر قدیمی و ارتبورگ بگیرند و سرو صدایشان بلند میشد مستخدمین حکومت از انقلاب و احتمال شورش بلرزه در می آمدند . روزی که یکنفر محصل علوم معقول و منقول که تعصب وطن پرستیش بسر عقل و هوشش می چربید یک جاسوس روسی را که در خاک آلمان مشغول جاسوسی بود بقتل رسانید ، تمام دانشگاهها در تحت مراقبت پلیس واقع گردید و اساتید و

---

(۱) اشاره است به «مذهب عقل» که بموجب پیشنهاد شوهرت نام پذیرفته شد و با وفات او در سال ۱۷۹۴ از میان رفت و مذهب دیگری با اسم «مذهب وجود متعال» جای آنرا گرفت (مترجم)

«پروفسورها» را بدون هیچگونه استنطاق و محاکمه‌ای یا بیرون کردند و یاد رزندان انداختند. وانگهی روسیه در این جنون و دشمنی با انقلاب از سایر ممالک هم جلوتر افتاده بود. مرض مفیبات پرستی اسکندر اول علاج یافته بود ولی حالا دیگر امپراطور دچار مرض مالیخولیا گردیده بود. کم‌کم ملتفت شده بود که دروینه باز یچه دست مترنیخ و خانم کروڈنر شده بود و علاقه اش بممالک اروپای غربی روز بروز کمتر میشد. رفته رفته يك امپراطور روسی واقعی شده بود، یعنی علاقمندی خود را بیشتر بقسطنطنیه قدیمی و مقدسی معطوف میداشت که نخستین مریبان قوم اسلاو از آن جا بیرون آمده بودند.

اسکندر اول هرچه بیشتر با بسن می گذاشت بیشتر کار میکرد و کمتر کارهایش مثر ثمری بودند. هنگامی که خودش در جلوی میز تحریرش نشسته و کار میکرد ووزرایش روسیه را بصورت يك سر باز خانه عظیمی در میآوردند.

مطالبی که در فوق مذکور گردیده دلپسند نیست و شاید بهتر بود که در شرح و تفصیل کیفیت این عکس العمل و ارتجاع باختصار و ایجاز کوشیده باشم، ولی تصور میکنم که برای معرفت بحال و اوضاع این عهد لازم بود. در تاریخ این اولین باری نبود که سعی داشتند عقربك ساعت تاریخ را بعقب بیندازند و نتیجه آنهم همان شد که همیشه در این قبیل موارد بوده و هست و خواهد بود.

استقلال ملی

دربیان آنکه حس استقلال طلبی ملتها قوی تر از آن بود که باین آسانی هادرهم شکند و امریکائیهای جنوبی اولین کسانی بودند که بر ضد تصمیمات ارتجاعی کنگره وینه قد علم ساختند و یونان و بلژیک و اسپانیا وعده دیگری از ممالک اروپائی بدان ها تاسی جستند و قرن نوزدهم میدان جنگهای فراوان در راه استقلال

طلبی گردید

هیچ فایده‌ای ندارد که بگوئیم اگر کنگره وینه چنین وچنان کرده بود و بجای تصمیماتی که گرفت فلان تصمیمات دیگری را گرفته بود تاریخ اروپا در قرن نوزدهم صورت دیگری پیدا کرده بود. کنگره وینه از اشخاص تشکیل یافته بود که دوره انقلاب بزرگی را دیده بودند و شاهد بیست سال جنگ و خونریزی متوالی بودند و دورهم گرد آمده بودند که صلح و نظم و امنیت را در اروپا برقرار بسازند و ملتهای اروپا نیز جز این آرزویی نداشتند.

این اشخاص از همان قماش آدمهایی بودند که ما مرتجع میخوانیم و حقیقه معتقد بودند که ملل و اقوام از عهده خود مختاری بر نمی آیند و نمیتوانند امور خودشان را اداره کنند؛ بنابراین نقشه اروپا را طوری ترسیم نمودند که بعقیده آنها بهترین ضامن صلح و آرامش بود. البته اشتباه کرده بودند و به نتیجه مطلوب نرسیدند، منتهی باید دانست که مسئول این شکست خود آنها نبودند. اغلب آنها آدمهای دوره سابق بودند تعلق به «ژریم قدیمی» داشتند و بیاد دوره آرام و خوش جوانی خود آه حسرت می کشیدند و از صمیم دل و جان آرزوی برگشت آن روزگار را داشتند. چیزی که هست این اشخاص نمیفهمیدند و یا نمیخواستند بفهمند که اصول انقلابی تأثیرات عمیقی

در روح مردم اروپا باقی گذاشته است . یکی از چیزهای تازه‌ای که انقلاب فرانسه نه تنها باروپا بلکه حتی با آمریکا آموخته بود این بود که هر قوم و ملتی حق دارد مستقل باشد و استقلال ملی داشته باشد .

ناپلیون که احترام هیچ کس و هیچ چیزی را نگاه نمی‌داشت احساسات ملی و وطن پرستی را بطرز مدّش درهم شکست ، حال آنکه سرداران انقلابی فرانسه این مذهب تازه را که « ملیت مربوط برز و سرحد و سیاست و شکل جمعه کرد یا مستطیل و دماغ نازک یا پهن نیست بلکه تنها بسته با احساسات و خواستها و آرزوهای مشترک است » ، تبلیغ می‌کردند . این سرداران در همان وقتی که با فرزندان فرانسه از عظمت ملت آن کشور سخن میراندند ، ملت‌های دیگر را نیز دعوت می‌کردند که بخود آیند و احساسات ملی خود را مقدس شمرند . طولی نکشید که این ملت‌هایی که با روس و در باب صفات و کمالات انسان بدوی هم‌عقیده بودند ، بنای تحقیق و کاوش را در تاریخ و گذشته نهادند و در زیر خرابی‌های دوره ملوک‌الطوایفی آثاری از وجود اقوام نیرومندی بدست آوردند که خود را فرزندان ضعیف آنها پنداشتند .

نیمه اول قرن نوزدهم را باید عصر کشفیات و تحقیقات مهم تاریخی دانست . مورخین بکشفیاتی دست یافتند و متن قواعد و قوانین و رسوم قرون وسطی و تاریخ وقایع آن عصر را همان‌طور که باقی مانده بود منتشر ساختند و هر ملتی بگذشته خود می‌بالید و بتاریخ نیاگان خود مباحثات مینمود باید تصدیق کرد که اساس قسمت بزرگی از این افتخارات و بالیدنها مبنی بر تفسیر و تأویل غلط وقایع تاریخی بود که هر کس آن وقایع را بزعم خود بطرز خوش آیندی تعبیر مینمود . اما چنانکه میدانید سیاست حقیقت برنمیدارد و اصل کار در این است که چه مطالبی را باید حقیقت پنداشت . در اغلب ممالک پادشاهان و همچنین ملت‌های آنها ایمان قطعی به افتخارات تاریخی پدران و نیاکان خود داشتند . کنگره وینه اهل احساسات نبود . نمایندگان عظام نقشه جدید اروپا را در رفع و صلاح ده دوازده سلسله سلاطین مختلف ترسیم نمودند و « خواستهای ملی » و اصول خطرناک فرانسوی را جداً مردود و مطرود شمرند و حتی میتوان گفت حکم تکفیر آن اصول و پیروان آنرا صادر ساختند .

یکی از قوانین تاریخ بجهانی که فعلاً مورد بحث مانست تاکنون توجه مورخین را بخود جلب ننموده است و عبارت است از اینکه ظاهراً ملیت مستلزم پیشرفت تمدن است و تاکنون تمام اقداماتی که برای جلوگیری از آن بعمل آمده مانند مساعی مترنیخ در راه ممانعت ملل و اقوام از فکر کردن آزاد بیهوده و بی‌محاصل بوده است .

نکته شگفت آمیز آنکه اولین جنبش ملی در قطعه ای از قطعات دور افتاده دنیا یعنی در آمریکای جنوبی بوجود آمد . مستعمرات اسپانیا در آنجا در موقع جنگ‌های ناپلیون

کم و پیش مستقل بودند ولی با وجود این استقلال نسبی نسبت پیدادشاه اسپانیا درموقعی که ناپلیون او را اسیر نمود و در سنه ۱۸۰۸ برادر خود یوسف بناپارت را سلطنت اسپانیا داد با وفا ماندند و برادر امپراطور فرانسویان را بسلطنت نشناختند. تنها قسمتی که از خاک امریکای جنوبی در اثر انقلاب فرانسه دستغوش اغتشاشاتی گردید جزیره هائیتی بود که کریستوف کلمب در مسافرت اول خود آنرا کشف نمود و «اسپانولا» خوانده بود.

«کونوانسیون» در سال ۱۷۹۱ در بحبوحه احساسات نوع پرستی و برادری سیاه پوستها را با سفید پوستان کاملاً برابر شناخته تمام امتیازاتی را که تعلق به ارباب سفید پوست داشت شامل سیاه پوستها نیز نموده بود. ولی طولی نکشید که از کرده خود پشیمان گردید و درصدد برآمد که زیر قول و تصمیم خود بزند و همین خود بساعت زد و غوردهای مفصل و دور و درازی بین ژنرال لوکلر (شوهر خواهر ناپلیون) و توسان لوورتور رئیس سیاه پوستان گردید.

در سنه ۱۸۰۱ ژنرال لوکلر از توسان درخواست نمود که برای عقد عهدنامه صلح نزد او بیاید و رسماً با و قول داد که احترامات او را مرعی داشته درصدد اذیت و آزار او بر نخواهد آمد. توسان باطمینان و اعتماد بقول و پیمان ژنرال سفید پوست برای مذاکره در باب شرایط صلح حضور بهر رسانید ولی بیچاره را بزور برگشتی سوار کردند و بآنجائی بردند که عرب نی می اندازد و چندی بعد دو گوشه زندان فرانسه جان سپرد. اما سیاهان عاقبت فاتح گردیدند و در جزیره خود سلطنت جمهوری برپا ساختند و وقتی یکنفر از وطن خواهان و استقلال طلبان امریکای جنوبی درصدد برآمد که شانه هموطنان خود را از زیر یوغ اسپانیا رهایی بخشد کمک بسیاری باورساندند. این شخص موسوم بود به سیمون بولیوار و در سال ۱۷۸۳ در شهر کاراکاس از خاک و نژوئلا بدنیا آمده بود. مدتی درباریس زندگانی نموده بود و شاهد و ناظر انقلاب فرانسه و عملیات حکومت انقلابی میبوده است. پس از آنکه مدتی هم در امریکای شمالی زندگی کرده بود بوطن خود برگشته بود. در آنوقت مردم و نژوئلا از سلطنت اسپانیا بجان آمده و عدم رضایت خود را که تا آنوقت فقط گاه گاهی محسوس گردیده بود با شدت روز افزونی بنصب ظهور میرسانیدند. عاقبت در سنه ۱۸۱۱ و نژوئلا استقلال خود را اعلام داشت و بولیواریکی از سرداران انقلابی گردید. دوماه بعد استقلال طلبان مغلوب و منکوب گردیدند بولیوار راه فرار پیش گرفت.

پنج سال تمام پس از آن تاریخ بولیوار رئیس انقلاب بود، ولی امید کامیابی و توفیق بسیار ضعیف مینمود. تمام دارائی خود را در این راه بصرف رسانید و اگر کمک جزیره هائیتی نمیبود مجبور شده بود از ادامه عملیات خود صرف نظر نماید. کم کم

دامنهٔ طغیان بر تمام صفحهٔ امریکای جنوبی بسط یافت و اسپانیا ملتفت گردید که بتهنایی از عهدهٔ مقابله بر نخواهد آمد و متوسل به «اتفاق مقدس» گردیده از او درخواست کمک نمود.

انگلستان ازین قضیه خوشنود نبود چون کشتیهایی تجارتنی انگلیسی که جای کشتیهای باری هلندی را در بازار حمل و نقل دنیائی گرفته بودند امیدوار بودند که اگر ممالک امریکای جنوبی مستقل بشوند معاملات با آنجا وسعت فراوانی خواهد گرفت و بازار حمل و نقل گرم خواهد شد. در ابتدا دولت انگلیس خیال کرد که ممالک متحدهٔ امریکا هم با نظر او موافقت خواهند کرد. ولی مجلس سنای امریکا نقشهٔ دیگری داشت و اکثریت پارلمان معتقد بود که اسپانیا را باید در کار خود آزاد و مختار گذاشت.

از قضا مقارن همان اوقات دولت در انگلستان تغییر یافت و یک هسافتا داند و توری ها جای آنها را گرفتند. جورج کانینگ بوزارت رسید و بدولت امریکا اطلاع داد در صورتیکه امریکا بخواهد با مداخلهٔ «اتفاق مقدس» در امر انقلاب امریکای جنوبی برضد اسپانیا مخالفت نشان بدهد انگلستان حاضر است با کمک تمام قوای خود نظریهٔ امریکا را تأیید نماید.

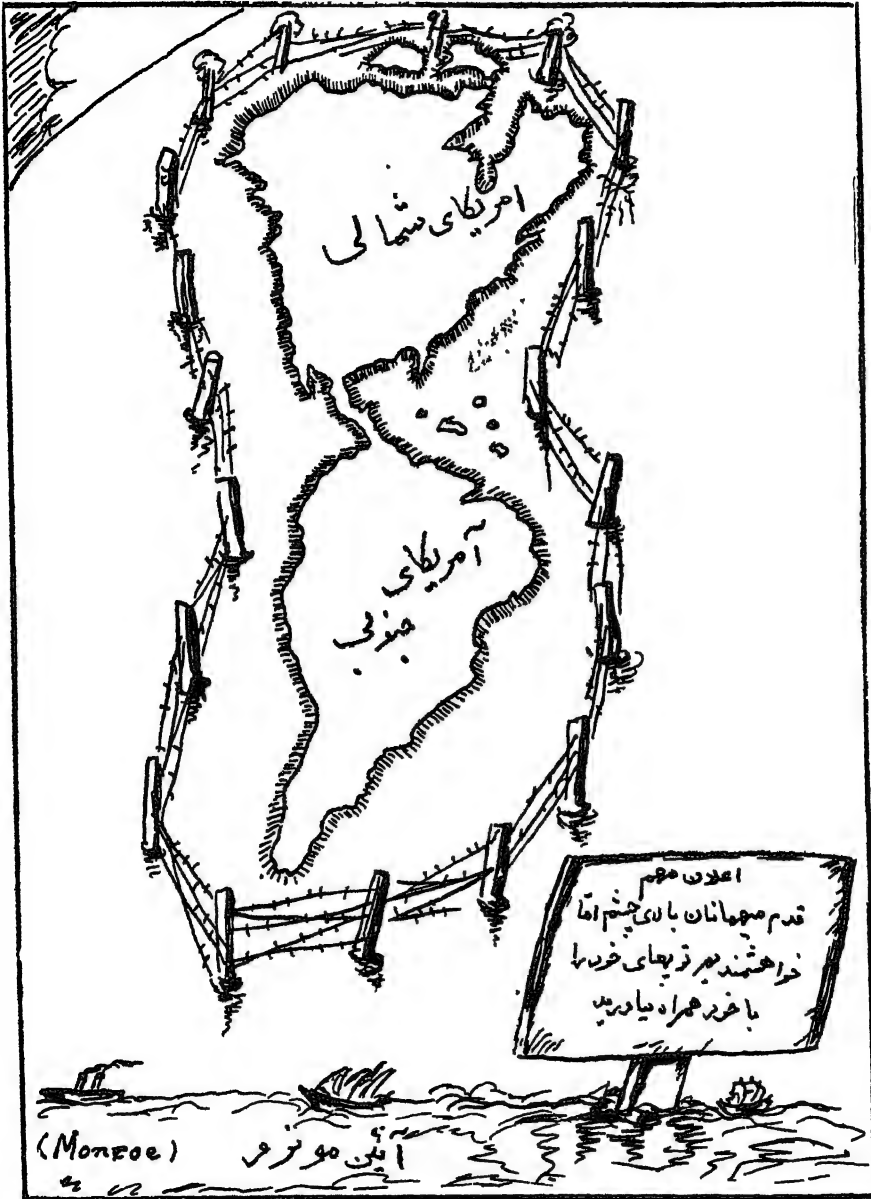
در جواب انگلستان مون دوئه که در آن موقع رئیس جمهوری امریکا بود. اختاریهٔ ذیل را در روز دوم دسامبر ۱۸۲۳ به کنگره فرستاد: «دولت امریکا هر اقدامی را که ممالک متحدهٔ اروپا بقصد بسط و توسعهٔ سیاست خود بقطعه‌ای از قطعات نیم کرهٔ غربی بعمل آورند برای صلح و آسایش عمومی خطرناک می‌شمارد. و» هر اقدامی را که «اتفاق مقدس» بدین منظور بعمل آورد در نظر دولت متحدهٔ امریکا در حکم عمل غیر دوستانه‌ای نسبت بممالک متحدهٔ امریکا خواهد بود.

چهار هفته پس از آن روزنامه‌های انگلستان متن اختاریهٔ مون دوئه را منتشر ساختند و اعضای «اتفاق مقدس» فهمیدند با کی سروکار دارند.

هتر نیچ دو دل بود شخصاً بدش نمی‌آمد زخم چشمی با امریکا برساند مخصوصاً که این مملکت پس از پایان جنگ با انگلستان در سال ۱۸۱۲ دیگر توجهی بقشون و بحریهٔ خود ننموده بود، ولی در مقابل تهدیدات کانینگ و اوضاع آشفته و درهم و برهم اروپا احتیاط را شرط دانسته دست از پا خطا ننمود و خلاصه آنکه «اتفاق مقدس» جنبشی نکرد و امریکای جنوبی و مکزیک خود را مستقل ساختند.

اغتشاش و هرج و مرج در اروپا هم روز بروز شدیدتر میشد. «اتفاق مقدس» در سنهٔ ۱۸۲۰ قشون فرانسه را با اسپانیا فرستاده بود که که امن و امان را در آنجا برقرار بسازد. در ایتالیا نیز سربازان اطریشی مامور برقراری امنیت و آرامش بودند ولی انجمن مخفی وطن پرستان ایتالیائی موسوم به «کاربونادی» مخفیانه در راه وحدت

مملکتشان مشغول کار و کوشش بودند و از آنجمله ملت را بر ضد فر دینان پادشاه تنگین
 ناپل بطغیان برانگیخته بودند.
 از روسیه هم اخبار بدی میرسید با وفات اسکندر اول مردم در سن پترزبورگ

اصل مونرو

بنای انقلاب را گذاشته بودند. این انقلاب که چون در ماه دسامبر بود با انقلاب «دکابریست»

معروف گردید هر چند کوتاه و بسیار شدید و خونین بود. عده زیادی از وطن پرستان پاکدل که از اقدامات ارتجاعی در آن سنوات بچنان آمده در صدد برآمدن بودند حکومت مشروطه و پارلمانی در روسیه برقرار سازند، بر سردار جان دادند و انقلاب پایان یافت.

از همه بدتر اینکه مترنیخ بقصد اینکه در بارهای سلطنتی اروپا را با خود موافق و همراه سازد يك رشته کنفرانسهای در شهرهای اکس لاشاپل، تروپا و لای باخ و ورونا منعقد ساخت. نمایندگان دول مختلفه از مسافرت باین شهرهای زیبا که مراکز آبهای معدنی بود و مترنیخ که عادت داشت تا بستنهارا در آنجا بگذرانند مسرور و معشوف بودند و قول صریح دادند که در جلوگیری از جریانات و جنبشهای انقلابی از هیچ اقدامی مضایقه نخواهند کرد. ولی افکار عمومی با این نوع اقدامات موافق نبود و مخصوصاً وضع پادشاه فرانسه خطرناک بنظر میآمد.

اولین اغتشاش مهم در خاک بالکان روی داد که در واقع دهلیز اروپای غربی است و مکرر خاک اروپا از همان راه مورد استیلا و تاخت و تاز قرار گرفته است. ابتداء در مولداوی شروع شد که همان ایالت رومی قدیمی داسیان باشد و در قرن سوم میلادی از امپراطوری روم مجزا شده بود مملکتی بود تنها افتاده که بکشور اسانه اتلانتیک بی شباهت نبود و مردمش بزبان لاتینی سخن میراندند و خودشان را بومی میدانستند و بهمین ملاحظه مملکتشان را هم رومانی میخواندند. در این کشور در سال ۱۸۲۱ جوانی از اهالی یونان موسوم به اسکندر ایپسی لانتی آتش یاغیگری و طغیان را بر ضد ترکها مشتمل ساخت و بطرفداران خود اطمینان داد که روسیه پشت و پناه و یار و یاور آنهاست. اما فرستادگان مترنیخ شتابان خود را به سن پترزبورگ رسانیدند و تزار روسیه در مقابل ادله و براهینی که ایلچی اطربش اقامه نمود متقاعد گردید که صلح و آرامش عمومی را نباید مختل ساخت و مردم رومانی را بخدا سپرد و ترکها آتش فتنه را خاموش کردند و ایپسی لانتی بخاک اطربش پناهیده شد و هفت سال تمام در آنجا در زندان بسر برد.

در همان سال ۱۸۲۱ یونانیان بیزنای سرجنبانی را گذاشتند. از سال ۱۸۱۵ جوانان وطن خواه یونانی پنهانی انجمنی تشکیل داده و زمینه را برای طغیان انقلاب حاضر می ساختند. ناگهان در شبه جزیره مورثا که همان پولوپونس قدیمی باشد علم استقلال را برافراشته ساخلوهای ترکها را از خاک خود بیرون انداختند. ترکها در صدد تلافی برآمدند. مطران یونانی قسطنطنیه را که بمنزله پاپ یونانیان و بسیاری از روسها بودند دستگیر کردند و در روز عید فصح با چند نفر اسقف دیگر به دار آویختند. یونانیان هم در عوض تمام مسلمانان ساکن تری پولیتا را بقتل رسانیدند. آنگاه نوبت به ترکها

رسید که جزیره کیو را گرفتند و بیست و پنج هزار نفر مسیحی را کشتند و چهل و پنج هزار نفر مسیحی دیگر را در بازارهای آسیا و مصر بعنوان برده و غلام بفروش رسانیدند .
یونانیان بمالك اروپا متوسل شدند ولی هترنیک جواب داد که : « چاره ای نیست جز اینکه در چربی خود پخته شوند » (۱) و به تزار روسیه پیغام فرستاد که صلاح در آن است که مداخله ننماید و بگذارد « حریق بخودی خود در پشت حصار تمدن خاموش شود » سرحدات بروی داوطلبانی که میخواستند بكمك وطن پرستان یونانی بروند بسته شد و معلوم بود که برای یونانیان دیگر امیدی باقی نمانده است . بنابراین خواست ترکها قشونی از مصر در هورثا پیاده شد و طولی نکشید که از نو بیرق عثمانی برفراز اکروپول که قلعه مستحکم قدیمی آتن بود باهتزاز درآمد و قشون مصر « بطرز و سبك ترکها » دست بکار استقرار نظم و ترتیب زد ، در حالیکه هترنیک از دور لبخند بر لب ناظر این وقایع بود و انتظار میکشید که هر چه زودتر این « توطئه ای که بر ضد صلح و آرامش اروپا برپا گشته بود در زیر خاک گذشته مدفون گردد .

کسی که این بار هم نقشه هترنیک را بهم زد انگلستان بود . آنچه مایه افتخار و مباهات ملت انگلستان است نه پهناوری خاک و زیادی مستعمرات و مستملکات و نه ثروت و نه بحریه اوست بلکه جرئت آرام و روح استقلال مردم معمولی این ملت میباشد . اگر انگلیسی قانون را محترم میشمارد برای اینست که میدانند تنها احترام حقوق دیگران است که آدم تمدن را از يك کرم بی مقدار متمایز میسازد ولی اجازه هم نمیدهد که دیگران مانع فکر آزاد او بشوند . مردم انگلستان اگر دولتشان اقدامی بنماید که بنظر آنها بد باشد عقیده خود را بصراحت اظهار میدارند و همان دولتی که مورد حمله و انتقاد آنهاست ایشانرا برضد مردمی که مانند مردم زمان سقراط چشم ندارند کسی را که از آنها بافهم تر و با جرئت تر است به بینند ، حمایت مینماید . هیچوقت اتفاق نیفتاده که کسی در انگلستان دارای فکر و عقیده باشد (هر قدر هم آن فکر و عقیده عجیب و مردود باشد) و باز در میان مردم انگلستان طرفداران صمیمی و با ایمانی پیدا نکند . توده ملت انگلیس از توده مردم سایر ملتها متفاوت نیست و مثل سایر مردم دنیا منافع خود را در نظر دارد و حاضر نیست وقت ذیقمت خود را صرف کارهایی بکند که تنها جنبه ورزشی و « اسپرت » داشته باشد و نفع و فائده ای در آن ملحوظ نباشد ولی با اینهمه هموطنان دیوانه صفت خود را که پشت پابه می چیز میزنند و در راه ملت بی نام و نشانی برای جنگیدن به آسیا و آفریقا میروند محترم شمرده مورد ستایش و تحسین قرار میدهند و اگر احیاناً کشته شوند برای آنها با جلال و اکرام عزاداریهای باشکوهی راه میاندازند و داستان

۱- در زبان فرانسه که زبان دیپلوماتهای آن زمان بود کلمه « گرس » هم بمعنی « یونان » است و هم بمعنی « چربی » (مترجم)

آنها را برای فرزندان خود نقل کرده بدانها میگویند باید این قبیل دلاوران را در زندگانی سر مشق خود قرار بدهند.

جاسوسهای «اتفاق مقدس» در مقابل چنین مردمی که دارای چنین سجایای اخلاقی مخصوصی بودند خود را ناتوان دیدند.

در سال ۱۸۲۴ لرد باپرون که جوان انگلیسی ثروتمند از خانواده اعیانی و از لحاظ شاعری در تمام اروپا مشهور بود کشتی کوچکی خریداری نمود و آن را مسلح ساخت و بقصد کمک یونانیان بطرف جنوب روان گردید. سه ماه پس از آن مردم اروپا خبر یافتند که این جوان دلاور در می سولونی بقتل رسیده است این خبر تاثیر غریبی در اذهان مردم نمود و در تمام ممالک بمنظور کمک بسایونانیها کمیته‌هایی تشکیل یافت. لافایت پیر که قهرمان سربچی امریکائیها برضد انگلستان بود هموطنان خود را دعوت نمود که از وطن پرستان یونانی طرفداری نمایند. پادشاه باواریا پیر صد هاتن از صاحب منصبان خود را بیونان فرستاد. از اطراف و اکناف اروپا پول و آذوقه بطرف می سولونی که دچار قحطی شده بود روان گردید.

در آن موقع جورج کانینگ که نقشه «اتفاق مقدس» را در امریکای جنوبی بهمزد نخست وزیر انگلستان بود او ملتفت گردید که موقع برای اینکه یک مرتبه دیگر علناً با سیاست مترقی مخالف نشان بدهد بسیار مناسب است. کشتیهای جنگی انگلیس و روس در دریای مدیترانه بودند. دولت انگلیس و دولت روسیه در تحت فشار افکار عمومی ملت‌هایشان که سخت از یونانیان طرفداری میکردند بحریه خود را فرستاده بودند. فرانسه نیز که پس از جنگهای صلیبی همواره خود را حامی مذهب مسیح در ممالک اسلامی می دانست کشتیهای جنگی خود را فرستاد. در روز بیستم اکتوبر ۱۸۲۷ بحریه سه مملکت مزبور بحریه ترکیه را در خلیج ناواران درهم شکستند. کمتر دیده شده که خبر فتح و ظفری اینطور اسباب شغف و نشاط عمومی مردم در دنیا بگردد. ملت های اروپائی غربی و ملت روسیه که آزاد نبودند امیدوار شدند که آنها نیز روزی مانند یونانیان آزاد خواهند شد.... در ۱۸۲۹ دهایشان مستجاب گردید و بآرزوی خود رسیدند. یونان نیز باستقلال رسید و سیاست ارتجاعی مترقی یعنی سیاست «امنیت و ثبات و دوام» دومین بار شکست فاحش خورد.

مسلم است که اگر کسی ادعا نماید که در چنین کتاب مختصری میتواند تاریخ مفصل مبارزه ممالک مختلفه را در راه بدست آوردن استقلال شرح بدهد مردم اورا همچون خواننده خوانند. در این باب کتابهای بسیار عالی نوشته شده است و اگر جنک استقلال یونان را قدری بتفصیل نقل کردم برای این است که این جنک اولین حمله مظفرانه برضد قلاع و استحکاماتی بوده که کنگره وینه برای «حفظ ثبات و دوام اروپا» بنا نهاده بود.

این قلعه بازمدتی در تحت فرمان هتریفیخ برپا ایستاد ولی معلوم بود که پایه اش سستی یافته و بزودی سرنگون خواهد گردید.

درفرانسه بوروبون ها حکومت شومی برقرار ساخته بودند که بنایش بر قوای انتظامی و پلیس بود و بدستکاری همین قوا سعی داشتند که تمام آנסار انقلاب بزرگ را از میان بردارند بی خبر از آنکه این طرز و سلوک آنها ممکن است آتش جنگ داخلی را روشن سازد. وقتی لوئی هیجدهم وفات یافت ملت فرانسه در مدت ۹ سال صلح و امنیت بیشتر با هرج و مرج و اغتشاش دست بگریبان بود تا در ده سال جنگ و خونریزی دوره ناپلیون . پس از لوئی هیجدهم برادرش شارل دهم جانشین او گردید.

لوئی هیجدهم از پادشاهان خانواده بوروبونی بود که «هیچ چیز نیاموخته و هیچ چیز رانیز فراموش نکرده بودند» او بیوسه بیاد آن روزی می افتاد که در شهر هام در و ستمالی بود و خبر رسید که برادرش لوئی شانزدهم را سر بریده اند و از آن روز بیعده مدام سرنوشت پادشاهانی که نمیخواهند با زمان راه بروند در مد نظرش بود. شارل دهم آدمی بود که وقتی بسن بیست سالگی رسید پنجاه ملیون قرض بالا آورده بود و هیچ نمیدانست و هیچ بیاد گذشته نمی افتاد و عزم خود را نیز جزم نموده بود که هیچ چیز نیاموزد.

بعضی اینکه جانشین برادرش گردید بقول دوو لین گتون سلطنتش منحصراً «بمنفع کشیش ها و بدست کشیش ها» اداره شد. طولی نکشید که اخلاق و رفتار او اسباب عدم رضایت و انتقاد تمام کسانی گردید که طرفدار قوانین مقرره بودند و روزی که در صدد برآمد روزنامه هایی را که جرئت ابرادگیری و انتقاد داشتند توقیف نماید و پارلمان را که از مطبوعات طرفداری مینمود ببندد معلوم بود عمر سلطنتش بزودی با آخر خواهد رسید .

در شب بیست و هفتم ماه ژویه ۱۸۳۰ انقلاب در شهر پاریس شروع گردید و سه روز بعد پادشاه فرار نموده به انگلستان پناهنده شد و «نمایشنامه خنده آور و کمدی پانزده سال» دوره «رستوراسیون» یعنی برگشت پادشاهان بوروبون بسلطنت خاتمه یافت و دست بوروبون ها یکباره از تاج و تخت فرانسه بریده شد. اگر در آنوقت پای هتریفیخ در میان نبود در همان موقع فرانسه جمهوری شده بود.

اوضاع اروپا رو بوخامت میرفت و خطرناک شده بود چرقه های انقلاب ۱۸۳۰ از سرحد گذشته و بانبار باروت دیگری که از کینه جوئی ملی آکنده بود افتاد. قانون اساسی که برای مملکت جدید التاسیس هلند ساخته بودند رضایت بخش نبود. بلژیکی ها و هلندیها هیچ وجه اشتراکی نداشتند و پادشاه آنها ویلیام دوراثر هر چند مرد با پشت کار و معامله چپی قابلی بود ولی فاقد همواری و ملایمتی بود که برای ایجاد و استقرار

روابط حسنه درین رعایایش (از نژادهای مختلف) لازم میبود. از طرف دیگر همانطور که کشیشها دسته بدسته بفرانسه برگشته بودند عده زیادی از آنها نیز بپاک بلژیک مراجعت نموده بودند و هر وقت ویلیام که خود پروتستان مذهب بود درصدد جلوگیری از عملیات آنها بر میآمد سروصدای بلژیکیها بلند میگردد و اقدامات او را اطمه به آزادی مذهب کاتولیکی قلمداد میکردند.

در روز بیست و پنجم اوت همان سال ۱۸۳۰ در بروکسل انقلابی برضد هیئت حاکمه هلندی شروع گردید و دوماه بعد مملکت بلژیک استقلال خود را اعلام داشت و **لئوپولد کوپورگی** را که عموی ملکه انگلستان و یکتوریای بود پادشاهی خود برگزید. برای حل مسئله بلژیک از این بهتر راهی پیدانمیشد. مملکت هلند و بلژیک که حقش بود هرگز باهم الحاق نیافته بودند بدون دردسرواشکالی از یکدیگر جدا شدند و از آن پس بارعایت حقوق و شرایط همجواری در نهایت صلح و مسالمت باهم زندگی کردند.

در آن دوره که راه آهن هنوز کم بود اخبار بسرعت امروز منتشر نمیگردید ولی بمجرد اینکه خبر پیشرفت انقلاب فرانسه و بلژیک به لهستان رسید بلافاصله آتش مخالفت بین مردم لهستان و حکمرانان روسی آنها مشتعل گردید و منجر بچنک خونینی گردید که یک سال طول کشید و بافتح و فیروزی کامل روسیه پایان یافت و دولت روسیه بهمان طرز و شیوه معروف مسکو «نظم و امنیت را در سواحل رودخانه ویستول» برقرار ساخت **نیکلای اول** که در سنه ۱۸۲۵ جانشین برادر خود اسکندر و امپراطور شده بود به «حق خداداد» و «موهبت الهی» دودمان رومانوف ها عقیده راسخ داشت. هزاران نفر از اتباع لهستان که از ترس روسیه به ممالک اروپای غربی پناهنده شدند دلیل بارزی بود بر اینکه اصول «اتفاق مقدس» هنوز هم در خاک روسیه بر قوه و اعتبار خود باقی است.

ایتالیا نیز مدت کوتاهی دستخوش اغتشاش گردید. **هاری لویز** دختر امپراطور اتریش و ملکه پارم و زوجه ناپلیون را که بس از شکست شوهرش در چنک و اترلی او را بخدا سپرده راه خود را در پیش گرفته بود، از خاک پارم بیرون کردند. و نیز اهالی ایالاتی که در خاک ایتالیا در تحت حکومت پاپ بودند چنان بجان آمده بودند که درصدد استقرار جمهوری مستقلی برآمدند ولی قشون اتریش وارد و از نو «نظم و امنیت» برقرار گردید و تاریخ در شهر وینه در قصر **بال بلاتس** که عمارت وزارت امور خارجه مستقر بود و جاسوسهایش بیش از پیش فعالیت نشان میدادند و «نظم و امنیت» در سرتاسر ممالک شاهنشاهی **هابسبورگ** ها برقرار بود. باز هیجده سال لازم بود تا کوشش مردم اروپا در راه استخلاص خود از قیودشوم کنگرة وینه بتواند بجائی برسد.

اولین قدم را در راه استخلاص مردم بازرانسه برداشت که همواره پیشقدم انقلاب است و میتوان او را میزان الهوی انقلاب اروپا خواند. لوئی فیلیپ که پسر همان دوک دورلانی بود که ژاکوبین شده و حکم قتل پسرعموی خود لوئی شانزدهم را داده و در اوایل انقلاب ابراز وجودی نموده با اسم فیلیپ اسمائیلته یعنی فیلیپ مساوات خواه معروف شده بود، جانشین شارل دهم گردید. در آنوقت روبس پی یر انقلابی مشهور فرانسه با اسم اینکه باید ملت را «مسهل» داد تا معده از خائنین خالی سازد. (یعنی هر کسی را که با عقاید او همراه نبود باید از میان برداشت) ملت را «مسهل» داده بود و فیلیپ مساوات خواه را سر بریده بود. پسرش موسوم به لوئی فیلیپ آنوقت جوانی بود هیجده ساله و با سمت سرتیپی در قشون انقلابی خدمت می کرد. وقتی پدرش را در زیر کی یوتین سر بریدند فراراً بخاک سویس پناهنده گردید و در آنجا در مدرسه ای معلم گردید و از آنجا خود را با آمریکا رسانیده دوسالی در قسمتهای غربی آن مملکت که به «فاروست» یعنی «مغرب بعید» عمر گذرانید و پس از آنکه ناپلیون اسیر شد پاریس مراجعت نمود. لوئی فیلیپ از پسرعموهای بوربوننی خود خیلی با هوش تر بود و سعی داشت خودش را ساده نشان بدهد و بسادگی زندگانی نماید چنان که اغلب با چتری سرخ رنگ از پارچه پنبه ای در باغهای عمومی گردش میکرد و مانند پدر بزرگ مهربانش خود را با کودکان سرگرم میداشت. ولی مردم فرانسه دیگر از پادشاه و پادشاهی سیر شده بودند و لوئی فیلیپ در روز ۲۴ فوریه ۱۸۴۸ وقتی ملت به تویلری هجوم آورد و او را مجبور بفرار نموده اعلام جمهوریت کرد بخوبی این مطلب را دریافت.

وقتی این خبر بگوش مترنیچ رسید گفت انقلاب بزرگ ۱۷۹۳ از نو شروع گردیده است و قشون ممالك متعدده باید پاریس بروند و جزای این مردم نابکار و فضول را کف دستشان بگذارند اما دو هفته بعد در خود شهر وینه هم انقلاب شدیدی شروع گردید. مترنیچ از در عقب کاخ خود فرار کرد و امپراطور اطربش فردینان مجبور شد بملت خود مشروطه اعطا نماید.

این مشروطیت مبنی بر اغلب همان اصول انقلابی بود که نخست وزیر فردینان سی و سه سال تمام با تمامی قوای خود کوشش نموده بود ریشه کن سازد.

خبر طفیان پاریس و وینه تمام اروپا را بجنبش در آورد. مجارستان اعلام استقلال نمود و پسر کردگی لوئی کوسوت برضد هابسبورگ ها بنای زد و خورد را گذاشت و این زد و خورد متجاوز از یک سال طول کشید و عاقبت فتح نصیب قشون تزار روسیه نیگلا گردید که از راه جبال کارپات وارد خاک مجارستان شده بود و دوباره سلطنت استبدادی را در آنجا برقرار ساخت. آنگاه هابسبورگ ها محاکم نظامی برپا

ساختمند و بسیاری از وطن پرستان مجارستانی را که نتوانسته بودند در میدان جنگ مغلوب سازند بدار آویختند.

در ایتالیا جزیره سیسیل خود را از مملکت ناپل و پادشاه آن که از دودمان بوربون بود مجزا ساخت. در ممالک پاپ هم مردم نخست وزیر را که موسوم به روسی بود بقتل رسانیدند و پاپ مجبور بفرار گردید ولی سال بعد با قشون فرانسه برگشت و این قشون تا سال ۱۸۷۰ برای حمایت حضرت تقدس مآبی پاپ در رم ماند. وقتی در سال مزبور جنگ در میان پروس و فرانسه شروع شد این قشون بفرانسه برگشت و رم پایتخت ایتالیا گردید. در شمال شبه جزیره ایتالیا میلان و ونیز با کمک پادشاه جزیره ساردنی بر ضد حکومت اتریش نیای طغیان را گذاشتند ولی قشون نیرومند اتریش بسرکردگی مارشال معروف موسوم به رادتسکی وارد دره پو گردید و در کوفستوتزا و نووآرا ایتالیا نیهای را که از سربازان اهل سارد بودند درهم شکست و پادشاه البرت مجبور شد بنفع پسرش ویکتور ایمانوئل استعفا بدهد و ویکتور ایمانوئل همان کسی است که چند سال پس از آن وقتی ایتالیا دارای وحدت و استقلال گردید اولین پادشاه ایتالیا شد.

در آلمان هم در همان سال ۱۸۴۸ ملت برای بدست آوردن وحدت سیاسی و حکومت مشروطه سخت قیام کرد. پادشاه باوایر که تمام وقت و دارایی خود را صرف یکنفر زن ایرلندی که خود را رقاصه اسپانیولی می نامید (و موسوم بود به لولامونتر و اینک در قبرستان موسوم به «مزرعه کوزه گر» (۱) نیویورک در زیر خاک خوابیده است) مینمود، بدست دانشجویان دانشگاه شهر مونتیخ که از حرکات او بجهان آمده بودند اخراج گردید. در خاک پروس هم ملت قیام کرد و پادشاه مجبور شد در مراسم تشییع جنازه و دهن اشخاصی که در آن موقع کشته شده بودند برسم احترام با سر برهنه حاضر بشود و وعده حکومت مشروطه بدهد. در ماه مارس ۱۸۴۹ پارلمان آلمان که مرکب از پانصد و پنجاه نفر نمایندگان بود که از اطراف خاک آلمان انتخاب شده بودند در شهر فرانکفورت انعقاد یافت و پیشنهاد نمود که فردریک ویلهلم پادشاه پروس به امپراطوری تمام ممالک متحده آلمان منصوب گردد.

سیل انقلاب رفته رفته فروکش نمود. امپراطور اتریش فردینان که مرد مست و بی اراده ای بود از سلطنت استعفا داد و نوه اش فرانسوا ژوزف جانشین او گردید. قشون اتریش که کار کشته و پا برکاب بود بولینمت جنگ خواه خود با و ما ماند و جلادها هم بی کار نماندند و هابسبورگ ها بر حسب عادت خیانت آمیز خود از نو جای خود را در اتریش باز کردند و طولی نکشید که در میان سلاطین اروپائی دارای مقام و اعتباری گردیدند. برای اینکه پادشاه پروس با امپراطوری نرسد حسادت سایر ممالک آلمانی را تحریک

کردند و در این منظور سیاسی مهارت زیادی نشان دادند. **هاپسبورگ** ها از شکستهای متعدد خود در گذشته درس عبرت و صبر و حوصله گرفته بودند و فهمیده بودند که ظفرچه بسا میوه صبر است. از این رو حوصله به خرج دادند و در همان زمانی که آزادیخواهان در کار سیاست خام و بی تجربه بودند مشق خطابه میکردند و با نطقهای آتشین حلقوم یاره میکردند آنها قوای خود را جمع کردند و پارلمان شهر **فرانتفورت** را بستند و اتحادیه (کنفدراسیون) ژرمانی فرتوت و بی معنی را که کنگره وینه بدون آنکه مردم دنیا ملتفت شده باشند خواسته بود از نو برپا سازد، احیاء نمودند.

در میان اعضای پر جوش و خروش و خام و وهم و خیال پرست این پارلمان عجیب يك نفر ملکداری بود که اسمش **پیزمارک** بود و چشم و گوشش برای درست دیدن و درست شنیدن خلق شده بود. مانند هر کسی که مردکار باشد از فنون خطابه و نطق سخت بیزار بود و معتقد بود که کار دنیا با حرف تمام نمیشود و «بزرگی سراسر بگفتار نیست - دوصد گفته چون نیم کردار نیست» و خلاصه آنکه مردکار بود نه گفتار و بسیار وطن پرست هم بود، ولی بطرزی که اختصاص بخودش داشت و زیاد شباهت بوطن پرستی معمولی مردم نداشت. **پیزمارک** بزودی ملتفت شد که این «کنفدراسیون» ممالک کوچک و غیر متمم فقط وقتی میتواند در مقابل ممالک بزرگ اروپا قدم علم کند که بصورت يك مملکت توانا و متحدی درآمده باشد و از آنجائی که بر طبق تعلیمات «فئودال» تربیت یافته بود و از نیرو نسبت پادشاه خود صادق و وفادار ماند و آرزو مند بود که این مملکت جدید از تحت سلطنت **هاپسبورگ** های سست و ناتوان بدرآمده بدست دودمان **هوهن زولرن** که خود از جان نثاران آن بود درآید. برای نیل بدین مقصود لازم بود که اول دست اطیش را کوتاه سازد و لهذا مشغول تدارک مقدمات این کار خطیر گردید.

ایتالیا در همان اثنا کار خود را یکطرفی نموده دست سلطنت منحوس اطیش را از گردن خود کوتاه ساخته بود. اتحاد و وحدت سیاسی ایتالیا از برکت وجود سه نفر از قوه بقول درآمد و این سه نفر عبارتند از **کاوور** و **مازینی** و **گاریبالدی**. **کاوور** مهندس بود با باصره ضعیف و رئیس ملیون ایتالیا و پیشقدم جنبش ملی گردید. وی پس از آنکه از ترس پلیس اطیش در نهایت فقر و استیصال در چندین شهر از شهرهای اروپا مدتی سرگردان بود اداره امور جنبش ملی را در دست گرفت در حالیکه **گاریبالدی** با سواران شجاع و سرسخت خود که همه بپراهن سرخ برتن داشتند مردم را بقیام میخواند و کارهای تهور آمیز آنها در مخیله مردم ایجاد داستانها و افسانههای شنیدنی مینمود.

مازینی و **گاریبالدی** جمهوری پرست بودند ولی **کاوور** سخت شاه پرست بود. چیزی که هست **مازینی** و **گاریبالدی** بقول و درایت سیاسی **کاوور** معتقد بودند و از این رو اختلاف را بحال وطن محبوبشان مضردانسته زیاد در پیروی از فکر و

نظر خود اصراری نمیورزیدند.

همانقدر که پیزمارک نسبت بدودمان هوهن زولرن اعتقاد و علاقه داشت

یوسف مازینی

کاوور هم بهمان اندازه بخانواده پادشاهان ساردینا دلبستگی و اعتقاد داشت و تمام مهارت و حزم و دانائی خود را برای اینکه سلطنت ایتالیا پادشاه ساردینا برسد بکار برد. در آن موقع اروپا دستخوش اغتشاش بود و این نیز خود انجام مقصود کاوور را تا حدی آسان ساخت ولی آنچه بیش از همه موجبات استقلال ایتالیا را فراهم ساخت همانا صداقت و علاقمندی پاک و بیریزی این مملکت نسبت بفرانسه بود.

جمهوری سنه ۱۸۴۸ فرانسه بطرز خشونت آمیز و غیر مترقبه ای در سال ۱۸۵۲ پایان یافت بساین معنی که ناپلیون سر لوئی فیلیپ و پادشاه سابق هلند و نواده ناپلیون اول

از نوامبر اطوری را در فرانسه برقرار ساخته خود را «بموجب الهی و در بر تو اراده ملت» امپراطور خواند این جوانی که در خاک آلمان بزرگ شده بود و زبان فرانسه را با لهجه خشن آلمانیها تکلم میکرد (همانطور که ناپلیون اول هم زبان وطن دوم خود فرانسه را با لهجه غلیظ ایتالیایی حرف میزد) میخواست براه و رسم ناپلیون عمل نماید ولی دشمنان زیادی داشت و تخت سلطنت ساختگی فرانسه را در زیر پای خود زیاد محکم و استوار نمیدید و بهمین جهت در جلب دوستی ملکه ویکتوریا و وزیران ملکه برآمده و این دوستی مهم و با اعتبار را برای خود تأمین ساخته بود. اما پادشاهان دیگر اروپا با او مثل آدم تازه بدوران رسیده ای معامله میکردند و برای اینکه دستگیر خود او هم بشود او را بعنوان «داداش جان» (۱) میخواندند که خالی از تحقیر نبود.

ناپلئون سوم که خاطرش ازین قضیه در رنج بود در پی وسیله ای میگشت که این برادران نامهربان را بجای خود بنشانند و چاره ای بیندیشد که یا واقعاً طرف توجه آنها گردد و یا آنکه از او بترسند. خوب میدانست که فرانسویها بکلمه «افتخار» اهمیت زیادی میدهند و در مورد «افتخار» برای آنها سروجان را نتوان گفت که مقداری هست، پس پیش خود گفت حالا که کار بدینجا کشیده چرا همان راهی را که عموی بزرگوارم ناپلیون رفت من نروم. در ابتدا بمناسبت تخطی روسیه بخساک عثمانی بسا انگلستان برضد روسیه و

(۱) بفرانسوی «Bow Frère» (مترجم)

بیاری ترکهاهدست گردید و جنگ کریمه راراه انداخت. این جنگ طولانی خیلی گران تمام شد و عاقبت نیز بطوری پایان یافت که زیاده برای فرانسه و انگلستان آبرومند نبود.

چیزی که هست جنگ کریمه برای ایتالیا بسیار سودمند واقع گردید. چون ساردنیا که داوطلبانه قشونی بیاری فرانسه و انگلیس به کریمه فرستاده بود وقتی این دومملکت فاتح شدند گاوور از استحقاق ساردنیا بقدرشناسی فاتحین سخن بمان آورد و خلاصه آنکه ساردنیا رادر ردیف ممالک بزرگ اروپا درآورد. سپس درژوئن ۱۸۵۹ بهارت و تردستی اسباب جنگ بین ساردنیا و اتریش را فراهم ساخت و قشون ایتالیا و فرانسه در جنگهای ماجتا و سوفرینو فاتح گردیدند و از ایالات سابق و دوک نشینهای اتریشی مملکت پادشاهی ایتالیا تشکیل یافت و شهر فلورانس پایتخت آن گردید و این شهر تا وقتی که قشون فرانسه در سنه ۱۸۷۰ برای جنگ با پروس از رم بیرون رفتند پایتخت ایتالیا ماند. بعضی اینکه قشون فرانسه از رم بیرون رفت قشون ساردنیا وارد این شهری که به «شهر جاودانی» مشهور است گردید و پادشاه ساردنیا از دودمان «خانه ساردنیا» قصر کی دینال را که یکی از پاپ ها بروی خرابه های حمام عمومی امپراطور قدیم روم کونستانتین بنا نموده بود مقر سلطنت خود قرارداد.

پاپ از رودخانه تی برگشته وارد واتیکان شد که در زمان گذشته چندتن از پاپ های سابق پس از برگشتن از شهر آوین یون در سال ۱۳۷۷ در آنجا منزل کرده بودند و بشدت از اینکه پادشاه ساردنیا املاک و اراضی او را غصب کرده بود تعرض نموده و تصور کرد که کاتولیکها حرفهای او را حق دانسته از او طرفداری خواهند کرد، ولی طرفدارانی پیدا نکرد و مدام از عده هواداران قلیلی هم که داشت کاسته شد. وانگهی همینکه «پدر مقدس» از فکر و خیال اراضی و املاک و حکومت و سلطنت خلاصی یافت توانست تمام اوقات خود را با امور روحانی و مذهبی مصروف دارد و باز میتوان گفت: «عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد». از آن پس پاپ از جنگ و جدالهای این دنیای فانی و از گفت و شنود رجال سیاست پشه اروپا دامن فراچید و دارای اعتبار و مقام بلندی گردید که کاملاً در نفع و صلاح مذهب و کلیسای مسیح بود و اقتدار و اعتبار پاپ رم بصورت يك اقتدار بین المللی فهمیده و با بصیرتی در آمد که مسائل اقتصادی دنیای امروز را از اغلب کلیساهای پروتستانی بهتر درمی یابد.

از این قرار مساعی کنگره وینه در راه حل مسئله ایتالیا (که میخواست ایتالیا را ایالتی از ایالات اتریش بنماید بجائی نرسید و با ناکامی قطعی مواجه گردید. ولی مسئله آلمان هنوز لا ینحل مانده بود و از تمام مسائل دیگر مشکل تر و غامض تر بنظر میرسید. شکست انقلاب آلمان در سنه ۱۸۴۸ باعث گردید که بهترین عناصر آزادیخواه و با

«انرژی» آلمان که عموماً جوان بودند راه مهاجرت درپیش گیرند و بامریکا و برزیل و مستعمرات تازه ای که در خاک آسیا بوجود آمده بود بروند. آنهارفتند ولی اشخاص دیگری که با آن جوانان سخت متفاوت بودند در راه استقلال مملکت خود دست بکار گردیدند. پس از انحلال پارلمان ژرمانی و شکست آزادیخواهان که در راه وحدت آلمان مبارزه میکردند در مجلسی که در فرانکفورت منعقد گردید نماینده مملکت پروس همان اوتو فون بیسمارک بود که اعتماد کامل پادشاه پروس را بدست آورده بود و این همان آرزوی دیرینه او بود. هیچ اعتنائی با افکار و نظریات پارلمان و ملت پروس نداشت. دیده بود چطور آزادیخواهان شکست خورده بودند و ملتفت شده بود که بدون جنگ و خونریزی دست اطیش را از گردن آلمان نمیتوان کوتاه ساخت و بهمین ملاحظه قبل از هر کاری در تقویت و ازدیاد قشون پروس کوشید. مجلس شورای پروس موسوم به «لاندتاگ» که از رفتاد دیکتاتور مآبانه او ناراضی بود از تصویب اعتبارات لازمی که درخواست میکرد استنکاف ورزید. بیسمارک وقت خود را با مباحثات دور و دراز «پارلمانی» تلف نساخت و با اعتباری که پادشاه پروس و «مجلس اعیان» پروس در اختیارش گذاشتند بر عده قشون افزود و آنگاه در پی وسیله ای برآمد که برای تحریک احساسات ملی و وطن پرستانه مردم پروس مناسب باشد.

ایالات دوک نشین شلزویک و هولشتاین در شمال آلمان از زمان قرون وسطی کانون اغتشاش شناخته شده بود. مردم آنجا عبارت بودند از جمعی دانمارکی و گروهی از آلمانیها و حکومت آنجا هر چند با پادشاه دانمارک بود اما خاک این دو ایالت تعلق بدانمارک نداشت و همین کیفیت مدام موجب اشکالات و درد سر میکردید. امروز چنان بنظر میرسد که عهدنامه ورسای باین مجادله و مرافعه قدیمی پایان داده و خدا نخواستہ باشد که باز سخنان من این آتش زیر خاکستر روشن بسازد ... آلمانیهای ساکن هولشتاین و دانمارکیهای ساکن شلزویک مدام با یکدیگر در مرافعه و جدال و منازعه بودند و تمام اروپا علاقمند شده بود که این نزاع بچه نحو پایان خواهد یافت. در همان زمان انجمنهای مردان آواز خوان با اسم «منرخور» که عده آنها در آلمان خیلی زیاد است و انجمنهای ورزشی درباره «برادران غریب افتاده» خود نطقهای آتشبار میکردند و اشک در چشمها حلقه می بست و رجال سیاسی ممالک اروپائی در صدد چاره جوئی بودند ناگهان پروس بقصد «نجات ایالات از دست رفته» به تجهیز قشون مبادرت ورزید. چون امپراطور اطیش خود را رئیس رسمی «کنفدراسیون» ژرمانی میدانست نمیتوانست اجازه بدهد که پروس تنها بچنین کاری اقدام نماید و او هم قشون خود را تجهیز نمود و دو قشون معاً از سرحد دانمارک گذشته و پس از آنکه قشون دانمارک شجاعانه جنگید و صدای دادخواهی خود را بگوش اروپائیان رسانید دو ایالت نامبرده بتصرف

قشون متهاجم درآمد. اروپا که سرگرم مشکلات خود بود جوانی بدان-مارك نداد و سرنوشت اورا بخداوند واگذار نمود.

اکنون باید دید که این دویالت را چگونه باید بین اطریش و آلمان پروس قسمت نمود. اینجا بود که **بیزمارك** ورق دوم خود را در این بازی سیاست امپراطوری درمیان معرکه انداخت، یعنی با اطریش بنای چون و چرا را گذاشت و کار را بمرافعه و منازعه کشانید. و **هاپسبورگ** ها در دادم **بیزمارك** افتادند.

قشون تازه ای که **بیزمارك** و صاحبمنصبان وفادار و هواداران او ساخته بودند وارد خاک **بوهم** گردید و شش هفته پس از آن آخرین لشکر اطریشی در **کونیگ گراتز** و **سادووا** درهم شکست و راه وینه روی پروس گشاده گردید ولی **بیزمارك** از ترس اینکه مبدا اسباب نارضایتی ممالک دیگر اروپا را فراهم سازد صلاح ندانست جلوتر برود و با شرایطی که برای اطریش بسیار آبرومندانه و قابل قبول بود پیشنهاد صلح نمود بقید اینکه **هاپسبورگ** ها از عنوان امپراطوری «کنفدراسیون ژرمانی» صرف نظر کنند. **بیزمارك** نسبت بممالک کوچکتری که از اطریش طرفداری نموده بودند اینهمه ملامت و همواری نشان نداد و بی چون و چرا آنها را بحدک پروس منضم ساخت.

از آن پس اغلب ممالک شمالی باسم «کنفدراسیون دارای تشکیلات جدیدی گردیدند و پروس فاتح و اقماً (ولی نه رسماً) زمام آنرا بدست گرفت.

اروپا از ترقی سریع پروس در حیرت بود. انگلستان اعتنائی ننمود ولی فرانسه نارضائی خود را نشان داد. باید دانست در آن موقع بمناسبت جنگ **بیهوده قریم** که برای فرانسه خیلی گران تمام شد از اعتبار ناپلیون در نزد ملت روز بروز کاسته میشد.

در سال ۱۸۶۳ **ناپلیون سوم** باز در صدد انجام امر خطیر دیگری برآمده دسته گل تازه ای بآباد داد باین معنی که یکنفر شاهزاده اطریشی را موسوم به **هاگزی می لیان** اول بمنوان امپراطور تحمیل مملکت **مکزیک** نمود. این قضیه همینکه آمریکاییهای شمالی در جنگ معروف ب**جنگ «انفصال»** فاتح گردیدند بطرز فجیعی پایان یافت یعنی دولت **واشنگتون ناپلیون سوم** را مجبور ساخت که قشون خود را از **مکزیک** بیرون ببرد و بعضی اینکه قشون فرانسه بیرون رفت اهاالی **مکزیک** مملکت را بتصرف خود درآوردند و امپراطور اطریش را که بزور بر آنها تحمیل کرده بودند تیر باران نمودند.

ناپلیون سوم خود را ناچار دید که برای استقرار وضع خود ضرب شستی نشان بدهد و چنان اندیشید که چند سالی بیشتر طول نخواهد کشید که «کنفدراسیون آلمان شمالی» حریف مقتدر و خطرناکی برای فرانسه و برای شخص او خواهد گردید و خوب است که برای کسب افتخار و جلب علاقه ملت فرانسه جنگی با پروس برپا سازد. در پی

بها نه برآمد و اوضاع اسپانیای بدبخت که خاکش میدان انقلابات بیابایی گردیده بود بهانه خوبی بدست اوداد که تفصیل آن مجعلا از این قرار است. چون تخت و تاج اسپانیا بی صاحب مانده بود ملت اسپانیا درصدد برآمد که آنرا یکنفر از شاهزادگان کاتولیکی مذهب از خاندان هوهن زولرن ها (۱) تعویض دارد دولت فرانسه بنای مخالفت را گذاشت و خود هوهن زولرن ها هم جوانمردی کرده از قبول آن استنکاف ورزیدند در آن موقع ناپلیون مریض و علیل و سخت در تحت نفوذ زن زیبای خود قرار گرفته بود که موسوم بود به اوژنی دوموئتی، ژو و دختر یک نفر از اعیان اسپانیا و نواده ویلیام کراپاتریک نامی بود که در سوابق ایام در شهر مالاکا بتجارت شراب مشغول بوده است. تربیت و پرورش اوژنی که دختر یک بیوهی نبود همان طرز اغلب دختران اسپانیولی تربیت یافته بود یعنی کاملاً در اطاعت کشیسهائی بود که گناهان و معاصی خود را بآنها اعتراف مینمود و با اصطلاح «مرشد وجدان» و روح او بودند و معلوم است که این کشیشان بهیچ وجه محبتی نسبت به پروس نداشتند. اوژنی در گوش شوهرش میخواند «تهور» ولی دنباله این اندرز حکیمانه ایرانیان را فراموش کرده بود که «تهور ولی نه آقدها» (۲).

ناپلیون سوم که خیلی بقشون خود مغرور بود شخصاً و بقید تأکید از پادشاه پروس درخواست نمود که با واطمینان بدهد «که هرگز اجازه نخواهد داد که یکنفر شاهزاده از خاندان هوهن زولرن ها داوطلب تاج و تخت اسپانیا بگردد». چون پادشاه بتازگی از قبول تخت و تاج اسپانیا برای نواده خود استنکاف ورزیده بود علت این اصرار و ابرام را از طرف ناپلیون سوم نفهمید و بیژمارک در جواب بدولت فرانسه عین نکته را تذکر داد. این جواب ناپلیون را قانع نساخت.

ماه ژویه ۱۸۷۰ بود پادشاه پروس ویلهلم در شهر امسی که دارای آبهای معدنی است مشغول معالجه بود.

یک روز صبح سفیر کبیر فرانسه حضور یافت و بارخواست تجدید مطلع نماید ولی پادشاه پروس دوستانه جواب داد که «عجب هوای خوبی است و مسئله اسپانیا کاملاً حل شده و دیگر در این خصوص مطلبی باقی نمانده است» و بر حسب معمول صورت این گفتگو تلگرافاً به بیژمارک که امور خارجه در تحت نظر شخصی او اداره میشد اطلاع داد. بیژمارک هم پس از آنکه کمی در عبارت تلگراف دست برد تلگراف را روزنامه های آلمان فرستاد. از این بابت خیلی باو ایرادات وارد شده است. ولی دست بردن در اخبار رسمی تادینا دنیا بوده مرسوم دولتها بوده و هست. وقتی مردم ساده آلمان روزنامه ها

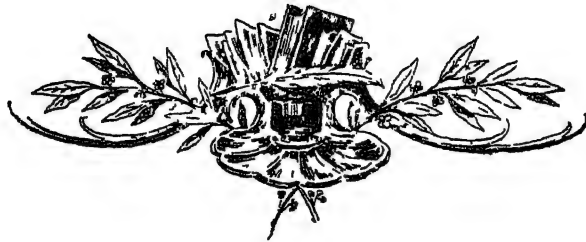
(۱) مقصود سلسله سلاطین پروس است (مترجم)

(۲) شاید اشاره بکلامی از سخنان سعدی باشد ولی معلوم نگردید عین عبارت در فارسی از چه قرار است (مترجم)

را خواندند یقین حاصل نمودند که این مردك بی ادب فرانسوی پادشاه پیر و محترمشان با آن سبیل‌های سفید و قشنگ بی احترامی کرده است و اهالی پاریس هم سخت بر آشفتمند که این نوکر مزدور پادشاه پروس جرئت کرده سفیر کبیر محترم آنها را اینطور مورد تحقیر قرار بدهد.

جنگ شروع گردید و هنوز دوماه نگذشته بود که ناپلیون سوم و قسمت عمده قشون فرانسه در دست پروس‌ها اسیر بودند. امپراطوری دوم فرانسه هم سرنگون گردید و جمهوری سوم در صدد مدافعه پاریس برضد مهاجمین پروس برآمد. پاریس پنج ماه تمام در نهایت شجاعت ایستادگی کرد و ده روز قبل از آنکه تسلیم شود پادشاه پروس در قصر ورسای که بدست لئوی چهاردهم (که آنهمه برضد آلمان جنگیده بود) ساخته شده بود تاج امپراطوری آلمان را بر سر نهاد. صدای توپ تاجگذاری بمردم گرسنه پاریس فهمانید که امپراطوری تازه‌ای جانشین «کفدراسیون» يك مشت ممالك كوچولوی ژرمانی که صورت مینیاتور را داشتند گردیده است.

بدینقرار مسئله آلمان بزور بازو حل گردید. در سال ۱۸۷۱ یعنی پنجاه و شش سال پس از میجمع تاریخی و فراموش نشدنی کسگره وینه دیگر چیزی از آثار آن باقی نماند. هترینخ واسکندر و تالی ران خواسته بودند صلح و سکون دامنه داری در صفحه اروپا برقرار سازند ولی وسایلی که برای انجام این مقصود بکار بردند پی در پی موجب يك سلسله جنگ و خونریزی و انقلاب گردید. خواب و خیال دلپذیر برادری ملل و اقوام در قرن هیجدهم منجر بیک احساسات ملی بسیار حاد و شدید گردید که هیچ معلوم نیست کی خاتمه خواهد یافت و پایان آن امروز در افق آینده بهیچوجه نمایان نیست.

عصر ماشین

دریان آنکه مقارن همان اوقاتی که ملت های اروپا در راه استقلال خود سرگرم جنگ و مبارزه بودند دنیا سر تا سر در کار تغییر و تحول بود و ماشین بخار قرن هیجدهم بوسیله يك سلسله اختراعات علمی و فنی بصورت غلام حلقه بگوش و بنده مطیع و منقاد نوع بشر درآمد

بزرگترین مصلح و خیرخواه نوع بشر متجاوز از پانصد هزار سال پیش در گذشته بود. موجود پشمالویی بود بایشانی پست و کوتاه و چشمان گود رفته و فك ضخیم و دندانهای شبیه بدنندان بیر. اگر امروز در مجمع علما وارد میشد منظره اش چندان مورد پسند حضار واقع نمیکردید در صورتیکه بایستی در حق او احترام زیادی قائل باشند، چون در واقع حکم استادی نسبت بآنها دارد و اولین کسی است که گرد و را بكمك سنگی شکسته است و نخستین بشری است که بمدد عصائی از عهده جنبانیدن يك تنه درخت سنگینی برآمده است. یعنی در واقع مخترع چکش و اهرام بوده است که اولین اسباب و ابزار مامیباشد و از این قرار خدمتی که بما نموده از خدمت تمام کسانی که پس از او آمدند و بوسیله اختراعاتشان موجبات برتری و تقدم انسان را بر سایر حیوانات فراهم ساختند مهمتر و گرانباتر بوده است.

از آن تاریخ ببعد انسان با اختراع آلات و ابزار گوناگون مدام بر تسهیلات زندگی خود افزوده است. اختراع اولین چرخ که قطعه چوبی بود که از تنه درخت کهنه ای بیرون آورده بودند همانقدر اسباب حیرت و تعجب مردم ماقبل از تاریخ که صد هزار سال پیش از میلاد مسیح میزیستند گردید که در چهل پنجاه سال قبل، ما خود مان از دیدن اولین طیاره متعجب و متعجب شدیم.

در واشنگتون می گویند يك نفر مدیر اداره ثبت اختراعات در حوالی سال ۱۸۳۰ پیشنهاد کرد که چون دیگر چیزی باقی نمانده که اختراع نکرده باشند بهتر است این اداره را منحل نمایند .

لا بد وقتی هم که درد نیای قبل از تاریخ اولین بار پارچه ای بچوبی بسته بسروی بخته ای نصب کردند و توانستند بدون پارو زدن و بدون آنکه محتاج باشند بخته را بزور برانند بروی آب براه یفتند ، تصور کردند که دیگر چیزی در عالم باقی نمانده که اختراع نکرده باشند .

یکی از دلنشین ترین فصول تاریخ بلا شك فصلی است که سعی و کوشش انسان را نشان میدهد که آرد و میکرد وسیله ای یا کسی را پیدا کند که بجای او کار بکند تا خود او بتواند براحقی در سینه آفتاب بلسد و یا روی سنك های کوه وقت خود را بنقاشی بگذراند .

در آن اعصار کهنه هر کسی میتواند همسایه ضعیف تر از خودش را غلام و خادم خود بسازد و انجام کارهای پر زحمت و غیر مطبوع را بگردن او بیندازد و بهمین جهت بود که یونانیها و رومیها که از حیث هوش و ذکاوت دست کمی از ما نداشتند بصرافت اختراع ماشین ابزار سازی نیفتادند. علتی نداشت که یکنفر دانشمند ریاضی دان و مهندس دانا خودش با سیم و قرقره و چرخهای دندانه دار در محوطه پرسرو صدا و پردود و غباری خسته نماید، در صورتیکه میتواند بسهولت در بازار و بقیمت مناسب هر قدر غلام و کنیز خدمتگزار لازم دارد خریداری نماید .

در قرون وسطی هر چند خرید و فروش برده منسوخ گردیده بود و جای آنرا «سرواژ» یعنی رعیت و اربابی که خیلی ملایمتر از بندگی و بردگی بود گرفت ، باز اصناف از ترس اینکه مبادا عده ای از آنها بی کار و بی نان بمانند با استعمال ماشین مخالفت می کردند. و انگهی در قرون وسطی اشخاصی که مانند آهنگر و زرگر و خیاط و غیره با دست کار میکردند یعنی ارباب حرف و صنایع یدی ضرورتی نداشت که زیاده از حد احتیاج خود و مشتریانشان کار بکنند و خیاط و قصاب و نجار همانقدر که مردم کوچه و محله احتیاج داشتند کار می کردند در صدد رقابت با همکاران خود نبودند و احتیاجی بکار کردن بیش از حد لزوم نداشتند .

در عهد رستاخیز («رونسانس») همینکه ضدیت کلیسا با تحقیقات و پژوهشهای علمی و فنی تخفیف یافت ، اشخاص زیادی تمام عمر خود را بر ریاضیات و نجوم و فیزیک و شیمی مصروف داشتند دو سال بیش از آغاز جنگ سی ساله یکنفر از اهالی اگوس موسوم به جان نپی (۱) کتاب کوچکی در باب لوگاریتم که از کشفیات او بود منتشر ساخت.

در زمان همان جنگ کوت فرید لایب نیتز از اهالی شهر لایپزیک در آلمان موفق به تکمیل طریقه حساب صغیر نامناهیات گردید هشت سال پیش از صلح وستفالی، نیوتن فیلسوف و طبیمی دان بزرگ انگلیسی متولد گردید و تولد او مصادف با زمانی شد که **گالیله** منجم ایتالیائی وفات یافت. جنگ سی ساله که رفاه و آسایش اروپای مرکزی را بکلی ازمیان برد رغبت مردم را بکیمیگری زیاده نمود.

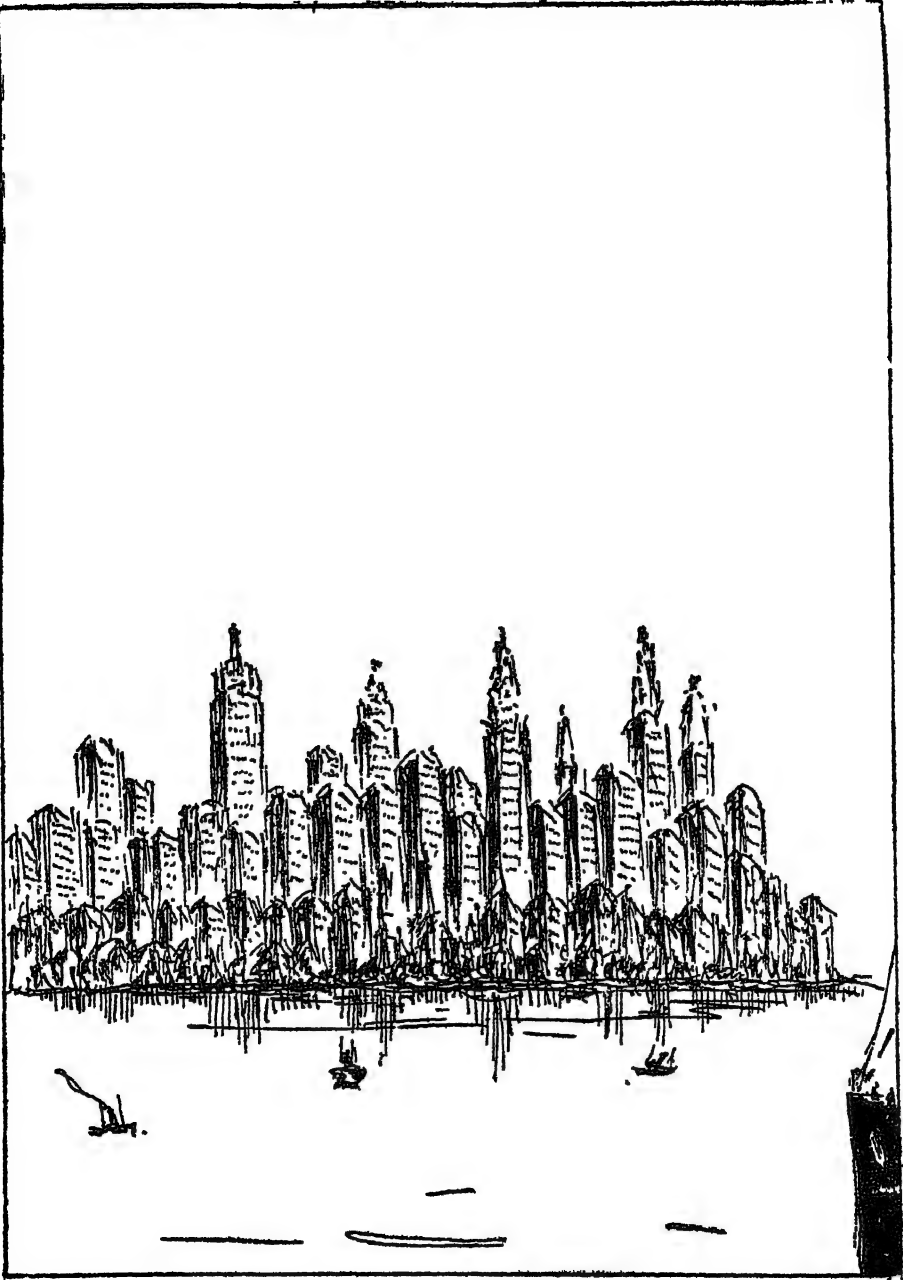
کیمیگری از علوم کاذبه قرون وسطی بود و کیمیگران تصور میکردند می توانند فلزات را بطلا تبدیل سازند. بعد با ثبات رسید که چنین امری امکان پذیر نیست ولی کیمیگران در ضمن عملیات و تجربیات خود بکشفیات زیادی نایل گردیدند که بعدها برای علمای علم شیمی که جای آنها را گرفتند بسیار مفید واقع گردید. کار و تجربیات ایسن اشخاص برای دنیا اساس علمی استوار گردید و اسباب و ابزار کار را برای علما و اهل فن مهیا ساخت. در قرون وسطی ابزار و آلات کار را از چوب میساختند ولی چوب زود خراب میشد. آهن البته برای ساختن ابزار و آلات محکمتر و مناسبتر ولی در انگلستان کمیاب بود و به همین ملاحظه در آن مملکت آلات و ابزار را با چدن میساختند. برای ذوب آهن آتش خیلی قوی لازم بود. در ابتدا اینگونه آتشها را با چوب روشن میکردند ولی وقتی دیدند جنگلها دارد عریان میشود آتش را با ذغال سنگ روشن کردند و چنانکه لابد میدانید ذغال سنگ چوب درخت زمانهای قبل از تاریخ است که پوسیده و باین صورت درآمده است.

ذغال سنگ را باید اول از معدن بیرون آورد و سپس برای ذوب بکوره آهن حمل نموده و باید ضمناً مواظب بود که در موقع کار آب در معدن نیفتد و اسباب هلاک معدنچیان نگردد.

مسئله حمل و نقل و مسئله احتراز از افتادن آب در معدن دو مسئله غامضی بود که بایستی قبلاً راه حلی برای آن بدست آورد. حمل و نقل را ممکن بود بوسیله اسب و فاطر تأمین کرد ولی برای خالی کردن معدن از آب یعنی پمپ زدن محتاج اسبابهای مخصوص بودند. چندین نفر از مخترعین خواستند این مشکل را حل کنند و تمام آنها باین نتیجه رسیدند که تنها بوسیله بخار ممکن است از عهده این کار برآمد.

فکر ماشین بخار خیلی قدیمی بود. هرو از اهالی اسکندریه که یک قرن قبل از میلاد میزیست در نوشتجاتی که از وباقی مانده است از چندین نوع ماشینی صحبت میدارد که بوسیله بخار بکار می افتاده است.

در دوره رستاخیز و («رنسانس») هم میدانسته اند که ارا بهای جنگی را ممکن است بکمک بخار بکار انداخت. مارکی اف وریستر (۱) هم که با نیوتن معاصر بود در

شهر عصر حاضر (مدرن)

کتاب خود موسوم به «کتاب اختراعات» از يك ماشین بخاری صحبت میدارد. پس از آن در سال ۱۶۹۸ طوماس سیوری (۱) ازاهاالی لندن برای يك پمپ بخاری که اختراع نمود درخواست «اجازة انحصار» (۲) نمود که باسم اورسائیت بشود و معلوم باشد که اختراع اوست. در همان موقع یکنفر هلندی نیز موسوم به کریستیان هوی گنسی . بتکمیل ماشینی توفیق یافت که بوسیله باروت مرتباً منفجر میگردد و تقریباً همان کاری را انجام میداد که امروز گازولین انجام میدهد.

تمام مردم اروپا متوجه این قبیل اختراعات بودند. یکنفر فرانسوی موسوم به دانیس پاپن که دوست ودانشیار هوی گنسی بود در چندین مملکت باماشینهای بخار

اولین کشتی بخار

تجربیهائی بعمل آورد و کشتی چرخدار و واگون کوچکی اختراع کرد که بوسیله بخار راه میرفتند ولی وقتی خواست با کشتی اختراعی خود مسافرت نماید صاحبان کشتی که میترسیدند نا نشان آجر بشود ازدست او بعدلیه عارض شدند و حکومت کشتی او را ضبط نمود. پاپن پس از آنکه تمام دارایی خود را در راه اختراعات خود خرج کرد در عین فقر و فاقه در شهر لندن وفات نمود ولی در همان وقت مهندس دیگری موسوم به طوماس نیوکامن مشغول ساختن پمپ بخاری جدید دیگری بود پنجاه سال پس از آن جیمسی

(۱) Th . Savery

(۲) مقصود «Patent» بانگلیسی و یا «Brenet» بفرانسوی است .

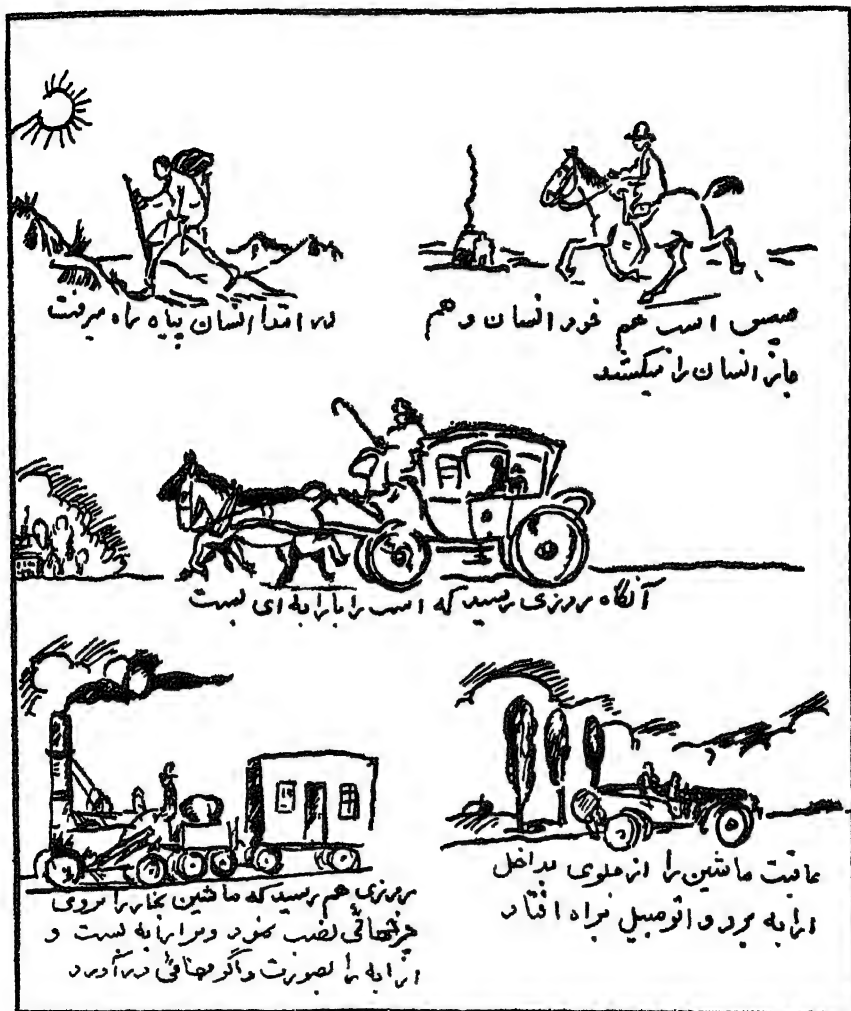
وات که مهندسی ازاهاالی گلاسکو بود پمپ نیوکامن را تکمیل نمود و در سنه ۱۷۷۷ اولین ماشین بخاری را که در واقع عملی بود و بکار میآمد بنوع بشر هدیه نمود. در این چند قرنی که مخترعین سرگرم این قبیل کارها بودند سیاست دنیا خیلی تغییر یافته بود. انگلیسها علاوه بر آنکه در بازار حمل و نقل اجناس بمالک دور دست جای هلندی هارا در بازار بین المللی گرفته بودند چون دارای مستعمرات جدیدی نیز شده بودند از آنجا مواد خام بانگلستان میآوردند و آنها را بصورت جنس و متاع درآورده برای فروش به

چگونه کشتی بخار بوجود آمد

اطراف و اکناف میبردند. در طی قرن هفدهم اهالی ایالات جورجی و کارولین در آمریکا شروع بزراعت گیاهی نمودند که محصولش شبیه به پشم بود و معروف به «پشم پنجه ای» گردید. محصول را بانگلستان میفرستادند و اهالی لانکاشایر آنرا میبافتند و پارچه

میساختند. در ابتدا این پارچه ها را نساجها بادیست میبافتند ولی طولی نکشید که کارگاه های نساجی تکمیل یافت و در سنه ۱۷۳۰ شخصی موسوم به جان کبی دوک نساجی را اختراع کرد. در ۱۷۷۰ جیمس هارگریس اجازه انحصاری اختراع ماشین نخیافی را گرفت. یکنفر آمریکائی موسوم به الی وایت نه ماشینی اختراع کرد که پنبه را پاک

چگونه اتومبیل بوجود آمد

میکرد و تخم را از پنبه جدا میساخت. سابق بر آن پنبه را بادیست پاک میکردند یک نفر در روز بیشتر از نیم کیلو پنبه را نمیتوانست پاک کند. بالاخره ریچار از یک رایت و کشیشی باسم ادموند کورت رایت ماشینهای بزرگ نساجی را که بقوة آب کار میکنند اختراع کردند. در اواخر قرن نوزدهم بمبهای اختراعی وات را تکمیل کردند بطوری

ماشینهای نساجی **اریک** رایت را بوسیله آن بکار میانداختند. این خود موجب یک انقلاب اقتصادی و اجتماعی بزرگی گردید که اوضاع زندگانی نوع بشر را در تمام قسمت های دنیا تغییر داد. همینکه ماشینهای غیرمتحرک بکار افتاد و نتایج رضایت بخشی از آن بدست آمد مخترعین در پی قوه محرکه ای برآمدند که بتواند کشتیها و درشکه ها و ارابه ها را براه بیندازد. و آن نقشه يك لوکوموتیو بخاری را کشید ولی پیش از آنکه ساختن آنرا بیایان برساند مهندس دیگری بنام **ریچارد تروی** يك در سال ۱۸۰۴ لوکوموتیوی ساخت که توانست بیست تن (تقریباً سه خروار و نیم) بار را به پنی داران دریکی از نواحی معدنی خاک **سمال** حمل نماید. مقارن همان اوقات یک نفر زرگر و نقاشی که صورت آمریکاییها را میکشید و موسوم بود به **روبرفولتون** در پاریس سعی داشت بامپراطور ناپلیون ثابت نماید که يك کشتی بخار و يك تحت البحری ساخته باسم « **نوتیلوس** » و مملکت فرانسه بتواند با این اختراعات او بر بحریه انگلستان فایز آید. کشتی بخاری این شخص اختراع مهمی نبود و خیلی احتمال میرود که آنرا از روی کشتی اختراعی **جان فیچ** ساخته باشد. **جان فیچ** مهندس نابغه ای بود از اهالی **کونک** نیکت آمریکا که يك کشتی بخاری ساخته بود که از سنه ۱۷۸۷ در روی رودخانه **دلاواری** کار میکرد. ناپلیون و مشاورینش سخنان **فولتون** را باور نکردند در صورتیکه کشتی اختراعی این شخص روی رودخانه سن در پاریس در رفت و آمد بود و شاید ناپلیون توجه بیشتری باین امر کرده بود با چنین سلاح بسیار توانائی توانسته بود شکست بحریه فرانسه را از بحریه انگلیس در **ترافالگار** تلافی نماید. **فولتون** بامریکا برگشت و چون مرد عمل بود با **رابرت لی وینگستون** که یک نفر از امضا کنندگان اعلامیه استقلال آمریکا و سفیر کبیر آن کشور در فرانسه بود (در موقعی که **فولتون** در پاریس در صدد فروش اختراع خود بدولت فرانسه بود) تشکیل يك شرکت کشتی رانی با کشتیهای بخاری داد و اولین شرکت موسوم به **کلرمون حق انحصاری** رفت و آمد را در رودخانه های ولایت **نیویورک** بدست آورد. این کشتی دارای ماشین بخاری بود و آنرا **بولتون** و وات در شهر **بیرمنگام** در انگلستان ساخته بودند.

کشتی **کلرمون** از سال ۱۸۰۷ بین **نیویورک** و **آلبانی** مرتباً بنای رفت و آمد را گذاشت. **بیچاره جان فیچ** که مدتی قبل از دیگران کشتی بخاری را اختراع کرده بود بصورت غم افزائی جان سپرد.

موقعی که مریض و غلیل و ورشکست و امیدش از همه جا قطع شده بود پنجمین کشتی که ساخته بود و بوسیله فلکه (هلیس) کار میکرد خراب شد. همسایکان مستخره اش میکردند همانطور که صد سال پس از آن تاریخ نیز مردم پروفور **لانگله** را که ماشین هائی برای پریدن درست میکرد مستخره کردند. آرزوی **فیچ** این بود که هموطنانش

بتوانند رودخانه‌ها را با کشتی بخارطی کنند ولی آنها ترجیح دادند بروی تخته‌ها با پارو بروند و یا اساساً پیاده روی کنند. در سال ۱۷۹۸ وقتی امید فیچ از همه جا قطع شد خودش را مسموم نمود.

بیست سال پس از آن یک کشتی بظرفیت ۱۸۵۰ تن بنام ساوانه که در هر ساعت شش گره بهری (۱) راه میپیمود (کشتی آمریکا امروز پنج بار سریعتر راه میپیماید) از شهر ساوانه در آمریکا براه افتاد و اقیانوس اطلس را در بیست و پنج روز طی نموده بشهر لیورپول در انگلستان رسید.

تا آن تاریخ هیچ کشتی چنین سرعتی نشان نداده بود. از آن پس دیگر مردم کشتیهای بخاری را مسخره نکردند و از فرط ذوق و شوق اختراع آنها بکسی نسبت دادند که چنین استحقاق نداشت.

شش سال پس از آن یک نفر از اهالی اکوس موسوم به جورج استفن سون که سابقاً لوکوموتیوهای برای حمل و نقل زغال از معدن بکوره آهن ذوب کنی و از آنجا بکارخانه‌های پنبه پاک کنی ساخته بود، اولین ماشین مشهور خود را موسوم به «ماشین مسافت» ساخت که قیمت زغال راهفتاد درصد تنزل داد و با آن اولین بار مسافرین توانستند مرتباً سرعتی که تا آن تاریخ بی سابقه بود یعنی پانزده میل در هر ساعت (تقریباً بیست و پنج کیلومتر) بین هنجستر و لیورپول مسافت نمایند. این ماشین دوازده سال پس از آن با زبر سرعتش افزود و رسید بساعتی بیست میل (متجاوز از سی و دو کیلومتر). امروز هراتوموبیلی که از کارخانه فورد بیرون میآید (و در واقع از اخلاف مستقیم اتوموبیل‌های کوچک دایملر و لیواسور است که در اواخر قرن نوزدهم اختراع گردید) سرعتش از این ترنها که مردم آن زمان آنرا «فینک بیل» (ماشین پوف پوف) میخواندند بیشتر است. در همان وقتی که این «مکانسین‌ها» کوشش مینمودند که ماشینهای بخاری پرسر و صدای خود را تکمیل نمایند، دسته‌ای از علمای واقعی یعنی از آن اشخاصی که روزی چهارده ساعت در مسائل علمی از لحاظ نظری و «تئوری» مطالعه مینمایند (مسائلی که بدون حل آنها محال است علم مکانیک بتواند پیشرفت نماید) درجاده تازه‌ای افتاده بودند که آنها را بر زمین سرتاسر مجهول اسرار طبیعت هدایت نموده.

ده هزار سال پیش از آن چند تن از حکمای یونان و روم علی‌الخصوص طالسی از اهل میله و پلینیوس (این شخص در سال ۷۹ میلادی در مواقعی که سرگرم مطالعه و مذاقه در کیفیت انفجار کوه آتش نشان وزو بود همان انفجاری که شهرهای پومپئی و هرکولانوم را در زیر خاکستر مدفون ساخت - هلاک گردید) متوجه شده بودند که

(۱) هر گره بهری معادل است تقریباً با هزار و هشتصد و پنجاه متر (مترجم)

يك پر كاه يامومی از پر مرغ وقتی در مجاورت كهر بای می باشد كه آنرا با يك قطعه پارچه پشمی مالش داده باشند بهر كت می آید . استادان قرون وسطی علاقه ای به نیروی اسرار آمیز برق نشان ندادند ولی در همان اوایل عهد رستاخیز ویلیام گیلبرت بزرگ خصوصی ملكه الیزابت رساله مشهور خود را در باب تركيب و اثرات مغناطیس نوشت . در مدت جنگ سی ساله او تلفون گر يكه از اهالی شهر ماسد بور (آلمان) كه مخترع پمپ هوایی بود اولین ماشین برق را ساخت .

در طی قرن گذشته چند تن از علما بتحقیق و تفحص در باب قوه برق پرداختند و سه نفر از اساتید و پروفیسور ها در سال ۱۷۹۵ بطری معروف به « بطری لیید » را اختراع کردند . در همان موقع بنیامین فرانكلین، كه پس از بنیامین طومسون بزرگترین نابغه علمی آمریکائی است و در هر رشته از رشته های علوم و فنون دست داشت، كشف نمود كه نور و جرقه برق هر دو دارای يك اصل و منشاء می باشند و تا پایان عمر خود كه سراسر سود و فعالیت بود تمام اوقات خود را بتحقیق و پژوهش درباره برق مصروف داشت. ضمناً باید دانست كه بنیامین طومسون كه نامش در بالا گذشت همانكسی است كه چون طرفدار انگلستان بود مجبور شد از فیو همشاير فرار نماید و بعدها بنام كنت رمفورد صاحب شهرت گردید. پس از فرانكلین و ولتا « پیل » برق معروف خود را ساخت و گالوانی نبی و دی و هانس کریستیان اورستد پروفیسور « دانماركی » و آمپر و آرگو و فارادی در صدد برآمدند كه بطبیعت قوه برق پی ببرند و با نهایت سخاوت و كرم نتیجه تحقیقات خود را ب مردم دنیا عرضه داشتند. ساموئل مورس كه در اوایل عمر با فنون هنر و صنایع مستظرفه سروكار داشت . بخیال افتاد كه جریان برق را وسیله ارتباط بین مردم در فاصله های زیادی مثلاً از شهری بشهری قرار بدهد. ابتدا يك سیم مسین و ماشین كوچكی كه خودش اختراع کرده بود بكار انداخت. مردم مسخره اش كردند مورس كه مجبور بود با سرمایه خودش كار بكنند طولی نكشید كه بكلی تهیدست ماند و آنوقت باز هم بیشتر مورد طعن و طنز و ریشخند مردم قرار گرفت .

آنگاه از كنگره استمداد نمود و يك كمیته تجارتي وعده مساعدت باو داد ولی اعضاء كنگره ابدأ علاقه ای بكار مورس نداشتند و دوازده سال طول كشید تا مساعدت مختصری در حق او تصویب گردید.

مورس با كمك این مبلغ اولین خط تگرافی بین بالتیمور و واشنگتن را كشید و در طلاسخنرانی دانشگاه نیویورك تلگراف را بكار انداخت و عاقبت در روز بیست و چهارم ماه مه ۱۸۴۴ اولین مخابره تلگرافی بین واشنگتن و بالتیمور بعمل آمد و امروز سیم تلگراف سرتاسر دنیا را گرفته و در چند ثانیه اخبار آسیا را با اروپا می رساند. بیست و سه سال پس از آن اسکندر گراهام بل جریان برق را برای ساختن تلفون بكار

برد و پنجاه سال بعد از آن مارکونی از همان طریقه بل استفاده نموده تلگراف بیسیم را اختراع کرد .

در موقعی که هورس بکار اختراع تلگراف سرگرم بود ، میشل فارادی از اهالی یورکشایر اولین دینام را اختراع کرده بود . این ماشین کوچک زیبا وقتی در سنه ۱۸۳۱ با تمام رسید که هنوز اروپا گرفتار تشنجات انقلابی بود (همان تشنجاتی که نقشه های کنکرة وینه را برهم زد) . دینام رفته رفته بزرگتر شد و امروز آنچه از حرارت برق وقوه برای اقسام ماشینها لازم است می دهد . بالاخره در سال ۱۸۷۸ ادیسون در تکمیل اختراعات انگلیسها و فرانسویها بکشف چراغ برق بطوریکه امروز معمول است کامیاب گردید . اگر اشتباه نکنم خیال میکنم بزودی ماشین برقی ماشین بخار را بکلی ازمیان برد همانطور که در قدیم الايام هم حیواناتی که ساختمان بدنی آنها کاملتر بود حیواناتی را که سازمان جسمی آنها بدان درجه از تکامل نرسیده بود ازمیان بردند .

شخصا از چنین قضیه ای خیلی مسرور خواهم بود چونکه ماشین برقی که بقوه آب کار میکند هم پاک و پاکیزه است و هم بوی بد نمی دهد ، در صورتیکه ماشینهای بخاری که در قرن هیجدهم آنهمه مورد تحسین و اعجاب بود اسباب پسر و صدا و کشیفی است که دنیا را ازدود و گرد و غبار و بخار پر میکنند و تنها بزور ذغالی که بایسد با هزار رنج و زحمت و گاهی بقیمت جان هزاران نفر معدن چی از قعر معدن بیرون آورد کار میکنند .

اگر من بجای اینکه مورخ باشم ، یعنی خود را موظف بدانم که حقایق وقایع را همانطور که هست بدون مداخله قوه و هم و تصور شرح بدهم ، رومان نویس بودم در این موقع غیب گویی میکردم و از آنروز مبارک و فرخنده ای سخن میراندم که آخرین لوکوموتیو بخاری را در موزه برده در پهلوی استخوان و «اسکلت» حیوانات قبل از تاریخ موسوم به دینوزور و پته روداکتیل که در اوایل عهدی که کره زمین بوجود آمد میزیستند جا خواهند داد .

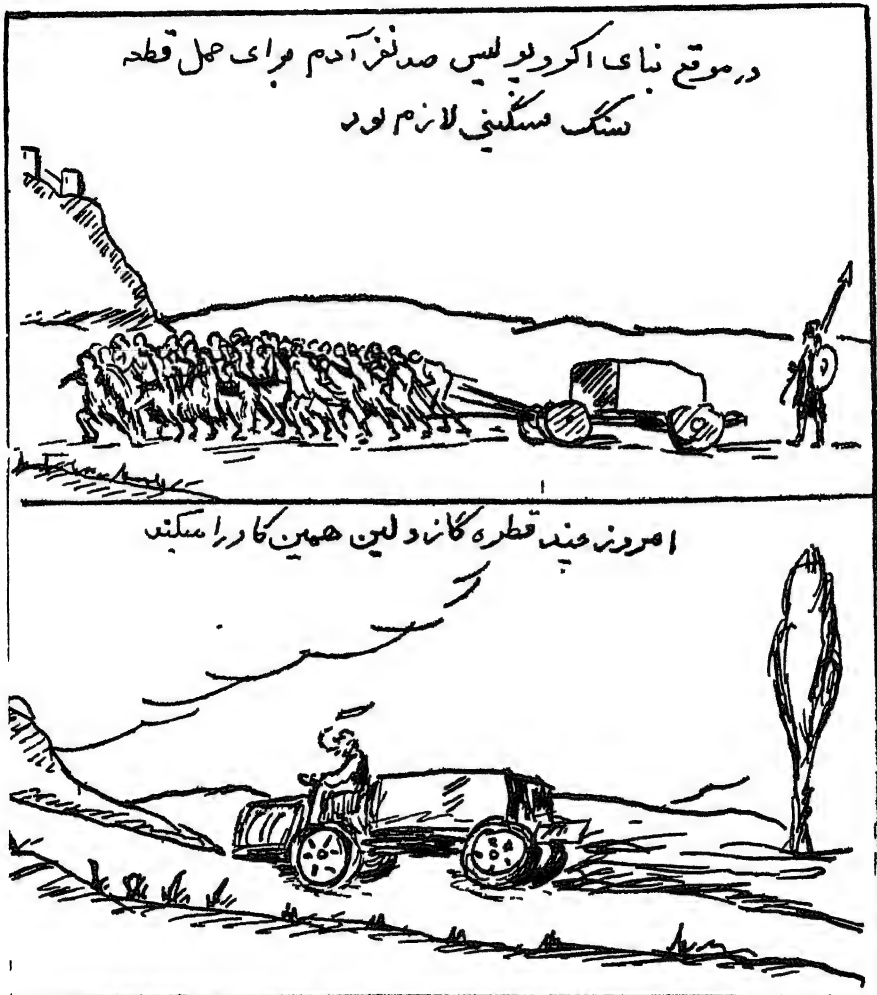
انقلاب اجتماعی

در بیان آنکه ماشینهای تازه خیلی گران تمام می شد و تنها مردمان ثروتمند میتوانستند از آن ها استفاده نمایند. نجار و گفشدوزی که سابقاً در دکانهای کوچک خود آقا و صاحب اختیار خود بودند به اجبار مزدور صاحبان این ماشینهای مکانیکی شدند و هر چند مزدشان انزوده شده بود، ولی استقلال و آزادی خود را از دست دادند و هرگز به روش تازه دلبستگی کامل پیدا نکردند

سابقاً در دنیا کار را کارگرهای آزاد در دکانها و کارگاههای خود و چه بسا بدون آنکه ازمنزیشان بیرون بروند انجام میدادند. آلات و ابزارشان مال خودشان بود. و گوش شاگردانشان را میکشیدند و بر طبق قواعد و رسوم صنفی در کار و کاسبی خود آزاد و مختار بودند. زندگانی ساده ای داشتند و هر چند مجبور بودند هر روز ساعات زیادی کار بکنند ولی ارباب و آقای خود بودند. اگر یکروز صبح وقتی از خواب بیدار میشدند میدیدند هوا خوب است و برای صید ماهی مناسب است کار را کنار گذاشته و میرفتند بصید ماهی مشغول میشدند و احدی حق نداشت بآنها ایراد بگیرد و چون و چرا بکند. ولی وقتی پای ماشین بمیان آمد در زندگانی مردم تغییراتی بوجود آمده یک ماشین در واقع چیز دیگری بجای یک ابزاری که بزرگش کرده باشند و تکمیل یافته باشد نیست. یک اطاق خط آهن که مسافرین را با سرعت صد کیلومتر در ساعت از نقطه ای بنقطه دیگر میبرد در واقع یک جفت پایی است که بر سرعت و توانایش افزوده شده است و هکذا یک چکش نجاری که صفحات بزرگ آهن را بیک ضربت صاف میسازد در حقیقت مشتی است که باینصورت درآمده است. تنها فرق معامله در این است که هر آدمی

میتواند بسهولة يك جفت پا ويك مشت اجير نمايد ولي اگر بخواهد يك خط آهن و يك چكش بخاري بخرد سرمايه زيادى لازم خواهد داشت . وانگهى خط آهن و چكش نجار و ياكارخانه پارچه بافى تعلق بيك نفر هم ندارد بلكه چند نفر دور هم جمع شده اند و با هم شركت سرمايه خود را روى هم ريخته اند و عايدات را هم بين خود قسمت ميكند .

بهمين جهت است كه وقتى مخترعى ماشينى مىسازد تا روزى كه بتجربه ثابت نكردد

نيروى انسان و نيروى ماشين

كه عملى و مفيد است و عايدات خواهد داشت سازنده و مخترع هيچ اطمينانى ندارد كه مخارج و كارش از بين نرود و تا پايان كار بقدر كافى پول براى مخارجش پيدا نمايد.

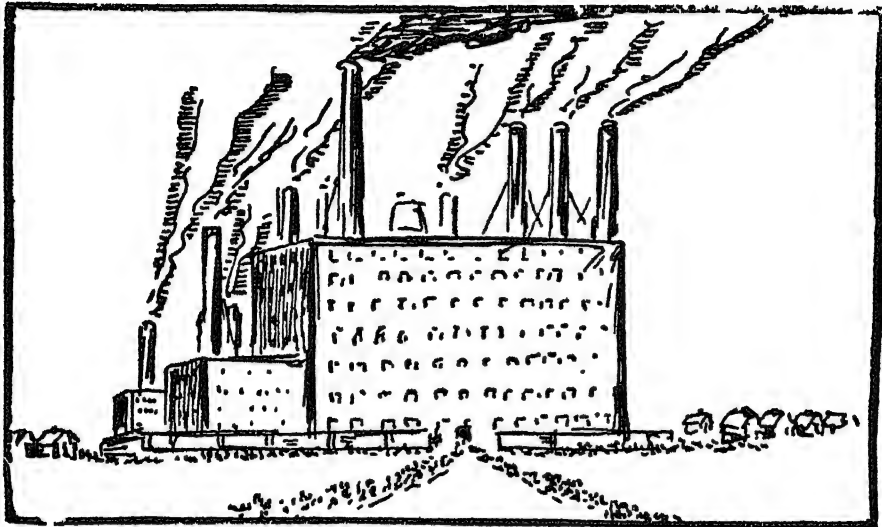

در اوایل قرون وسطی وقتی آب و خاک نشانه ثروت و تمول بود مردم تنها نجبا و اشراف را که مالک زمین بودند متمول میدانستند ولی چنانکه در فصول قبل گذشت طلا و نقره‌ای که در دست این اشخاص بود بسیار قلیل بود و لهذا برای زندگی مجبور بودند بوسیله مبادله و معاوضه مایحتاج خود را بدست بیاورند یعنی گاو و گوسفند و تخم مرغ میدادند و در مقابل آن پارچه و عسل میگرفتند. در موقع جنگهای صلیبی تجارت بین مغرب زمین و مشرق زمین مایه ثروت و مالدارهای اهالی شهر نشین اروپا گردید و «بورژوازی» یعنی تاجرو کاسب از حیث دارائی و تمول با نجبا و اشراف رقیب و برابر گردیدند.

انقلاب فرانسه ثروت نجبا و اشراف را بکلی ازمیان برد و برعکس بمقدار هنگفتی بردارائی طبقه متوسط که آنرا «بورژوازی» میخوانند افزود. اغتشاشاتی که چندین سال پس از انقلاب در میان بود وسیله گردید که عده بسیاری از طبقه «بورژوازی» توانستند بر سهم و نصیب مشروع خود ازال دنیا بیفزایند.

دارائی کلیسا را در آن زمان «کنوانسیون» ضبط نموده بوسیله حراج بفروش رسانید و عده زیادی از همین راه ثروتمند گردیدند. معامله چپاکه هزاران کیلومتر مربع زمین مرغوب را بقیمت بغض خوریده و بعد از آن بقیمت گزافی فروخته بودند سرمایه خود را در موقع جنگهای ناپلیون در خرید و فروش اسلحه و مهمات و لوازم جنگی و باروت بکار انداختند و بعدها با پولی که بدست آورده بودند کارخانه راه انداختند و عده زیادی مرد وزن را در مقابل دستمزد بخدمت ماشینهای خود گماشتند و همین خود موجب تغییرات عمده در زندگانی جمع کثیری از مردم گردید. در مدتی که از چند سال تجاوز نمیکرد جمعیت بعضی شهرها دوبرابر شد و در دوران شهرها بناهای جدیدی بر پا گردید و کلبه‌ها و زاغه‌های زیادی ساخته شد که کارگرها پس از آنکه یازده و دوازده و گاهی سیزده ساعت کار کرده بودند خسته و کوفته بدانجا برگشته میخوابیدند و فردا صبح زود باز بصدای سوت کارخانه شتابان بسر کار خود برمیکشتمند. در دهات و قصبات خیال میکردند آدم اگر بشهر برود میتواند خیلی پول بدست بیاورد و روستائیان جوان تمام فکر و ذکرشان این بود که خود را بشهر برسانند این اشخاصی که در هوای آزاد زندگی کرده بودند در کثافت و دود و گرد و خاک کارخانهائی که هنوز مراعات بهبود و حفظ الصحة را در آنجا نمیکردند زود مریض و علیل میشدند. عده زیادی از آنها در مریضخانهها میمردند. این رو آوردن مردم از دهات بشهرها و کارخانجات باعث پاره‌ای اغتشاشات گردید. از آنجاییکه يك ماشین تنها کار صد نفر آدم را میکرد نود و نه نفر کارگری که بیکار میماندند داد و فریادشان بلند میگردد و بکارخانه حمله برده چه بسا عمارت و ماشینهای آنرا آتش میزدند. اما چون از قرن هفدهم شرکتهائی برای بیمه تشکیل یافته بود صاحبان کارخانجات اینها و ماشینهای خود را بیمه میکردند و اگر صدمه‌ای

بدانها وارد میآمد شرکتهای بیمه غرامت میپرداختند . طولی نکشید که کارخانجات دارای ماشین های بهتر و مکمل تری شدند و در دورادور کارخانجات دیوارهای محکم و بلندی ساختند و از آن پس دیگر کارطغیان بر کارگران مشکل گردید . اصناف قدیمی و اهل حرفه های بدی دیگر با این رواج روزافزون ماشین نمی توانستند زندگانی و معاش خود را تأمین نمایند و انجمنهای صنفی که حامی حقوق و منافع اعضای خود بود از میان رفت و کارگران درصدد تأسیس « اتحادیه های کارگری » با اسم « سندیکا » برآمدند . صاحبان کارخانجات چون دارای پول و ثروت بودند در بین سیاستمداران و رجال مملکت

کارخانه

و مقامات حاکمه صاحب نفوذ بسیاری بودند و بعنوان اینکه « سندیکا » برضد آزادی کاراست قوانینی وضع کردند که تشکیل « اتحادیه های کارگری » را ممنوع میداشت . مقصود من ابداً این نیست که بگویم نمایندگان ملی این قبیل قوانین را وضع نمودند مردم بدی بودند چیزی که هست این اشخاص فرزندان عهد انقلاب بودند یعنی در دوره ای میزیستند که هر کسی از آزادی دم میزد و مردم همسایه های خودشان را با اسم اینکه بقدری که شاید و باید آزاد بخواه نیستند بقتل میرسانیدند . میگفتند چون آزادی اساس حقوق بشری است « سندیکا » ها حق ندارند که اعضاء خودشان را مجبور بسازند که فلان مدت و درازاء فلان مقدار دستمزد کار بکنند و معتقد بودند که کارگر باید کاملاً آزاد باشد که هرطور دلش میخواهد با صاحب کار کنار بیاید و صاحب کار هم آزاد است که هر نوع دلش میخواهد امور خودش را اداره نماید . زمانی

بود که رفته رفته طریقه «مرکان تی لیس» یعنی تجارت و سود طلبی که بر طبق اصول آن زمان تمام امور صناعت باید در دست دولت باشد، داشت منسوخ میشد. طریقه جدید که مبنی بر آزادی معاملات بود عقیده داشت که حکومت نباید در کارخانهجات و صناعت مداخله بنماید و باید بگذارد خود مردم بطور دلخواه عمل نمایند و تجارت سیر طبیعی خود را بیاماید.

نیمه دوم قرن هیجدهم تنها دوره تشویش و تزلزل معنوی و سیاسی نبود بلکه عقاید و افکار اقتصادی سابق نیز از میان رفته و عقاید و نظریات دیگری که جواب احتیاجات وقت را بهتر میداد جانشین آن گردیده بود. چند سال پیش از انقلاب فرانسه تورگو یکی از وزرای مالیه لویی شانزدهم علمدار اقتصاد آزاد گردیده بود. تورگو در مملکتی زیست میکرد که گریبانش در چنگال بیروت نوکربانی و اداره چگیری بود و يك دنیا کارمند باید يك دنیا نظامنامه و مقررات را بر طبق يك دنیا قوانین بموقع اجرا بگذارند.

تورگو نوشته است: «گریبان خود را از چنگال این نظارت رسمی رها سازید و بگذارید مردم هر طور میلشان است رفتار کنند و خواهید دید که چطوری اوضاع بهتر خواهد شد.» طولی نکشید که کلام تورگو در زمینه «بگذارید مردم کار خودشان را خودشان بکنند» (۱) ورد زبان و شعار علمای جدید علم اقتصاد گردید. در همان اوقات آدم اسمیت هم در انگلستان مشغول تألیف کتاب مهم خود بود که موسوم است به «ثروت ملل» و او نیز طرفدار آزادی تجارت و حقوق طبیعی سوداگری بود. سی سال پس از آن وقتی ناپلیون از میان رفت و کار در کسره وینه بدست عناصر ارتجاعی افتاد همین آزادی را که هرگز نخواستند بودند در زمینه سیاست بر مردم بدهند در زمینه صناعت تعهیل نمودند.

رواج ماشین چنانکه در ابتدای همین فصل مذکور گردید برای ممالک بسیار سودمند بود. ثروت ملی بسرعت افزونی گرفت. از برکت همین ماشین بود که انگلستان اربعه چندین جنگ برضد ناپلیون برآمد. سرمایه دارانی که برای خرید ماشین پول در اختیار خریداری گذاشتند منافع هنگفت بردند و کم کم بفکر افتادند که چرا نباید در میدان سیاست داخل بشویم و بنای رقابت را با نجبا و اشرافی گذاشتند که مالکین بزرگ و هنوز در چندین مملکت از ممالک اروپا دارای نفوذ زیادی بودند.

در انگلستان که هنوز اعضای پارلمان را بر طبق فرمان پادشاهی سال ۱۲۶۵ انتخاب میکردند هنوز عده زیادی از مراکز صنعتی در پارلمان نماینده نداشت ولی

(۱) مقصود فورمول فرانسوی «Laissez Faire» است (مترجم)

عاقبت در سنه ۱۸۳۲ دستخطی که آنرا دستخط اصلاح میخوانند در قانون انتخابات تغییراتی بوجود آورد بطوریکه صاحبان کارخانجات نفوذ بیشتری در قوه مقننه بدست آوردند ولی موجب عدم رضایت ملیونها کارگرهای صنعتی گردید که ابداً نماینده ای در پارلمان نداشتند و لهذا صدای شکایت را بلند ساخته مطالبه حق رای نمودند و صورت درخواستهای خود را بعنوان «نامه سرگشاده ملی» تنظیم ساخته اعلام داشتند. این نامه سرگشاده موجب مباحثاتی گردید که روز بروز شدید تر میشد و هنوز به نتیجه ای نرسیده بود که انقلاب سال ۱۸۴۸ آغاز گردید. دولت انگلیس از بیم آنکه در خاک انگلستان نیز بغواهند به «ژاکوبین» های فرانسه تاسی نموده بلوایی برپا سازند، فرماندهی کل قشون را به ولینگتون که پیرمرد هشتاد ساله ای بود سپرد و از میان اشخاص داوطلب بنای سربازگیری را گذاشت. در لندن حکومت نظامی اعلام گردید و دولت خود را برای جلوگیری از انقلاب مهیا ساخت.

جنبش کارگری چون دارای تشکیلات منظمی نبود با ناکامی مواجه گردید و تنها با چند فقره ضرب و قتل بی پایان رسید و طبقه تازه ای که از کارفرمایان ثروتمند تشکیل یافته بود و طرف بغض و کینه پیغمبران و پیشوایان انقلاب اجتماعی جدید بود، رفته رفته بر اقتدار خود افزوده دارای نفوذ بیشتری در دستگاه حکومت گردید. از طرف دیگر چون پیوسته دامنه احتیاجات صنعتی و ترقی کارخانجات در شهرهای عمده فراختر میگردد مقدار زیادی از چراگاهها و اراضی مزروع به صورت محله های غم انگیزی تبدیل یافت که امروز نمونه آن در حول و حوش اغلب شهرهای «مدرن» دیده میشود.

نسخ غلامی و برده فروشی

در بیان آنکه رواج ماشین بر خلاف آنچه پیشوایان « عصر ماشین » و همدی که دلبران از میان رفت و خط آهن جای آن را گرفت و عده داده بودند موجب خوشبختی و رفاه مردم نگردیده و برای چاره و درمان این درد تاکنون به چندین وسیله و درمان متوسل گردیده اند ولی هیچیک درد او را دوا نکرده و مشکل همچنان لا ینحل مانده است

در سال ۱۸۳۱ در موقع صدور اولین « فرمان اصلاحات » جرمی بنتام که بزرگترین عالم حقوقدان انگلستان در رشته وضع قوانین بشمار میرفت بیک نفر از دوستانش چنین نوشت : « تنها راه برای اینکه زندگانی خودمان را مطبوع بسازیم این است که زندگانی دیگران را مطبوع سازیم و تنها وسیله بران مطبوع ساختن زندگانی دیگران این است که چنان وانمود کنیم که دیگران را دوست میداریم و تنها وسیله برای این است که وانمود کنیم که دیگران را دوست می داریم این است که واقعاً آن ها را دوست بداریم . »

جرمی بنتام آدم درستی بود و گفتارش کاملاً انعکاس اندیشه و پندارش بود . این مکترونظر او را هزاران نفر از هموطنانش که خود را در کار خوشبختی مردم مسئول میدانستند پذیرفتند و در همان طریق عمل نمودند و خدا خودش شاهد است که موقع کار کردن و خدمتگزاری هم بود .

لیکن اصول « آزادی اقتصادی » یا « اقتصاد آزاد » و « بگذارید مردم کار خودشان را خودشان نکنند » (۱) که تورگومؤسس و طرفدار آن بود برای عهدی خوب

(۱) مقصود « Laissez Faire » فرانسویان است.

بود که محدودیتهای قرون وسطائی سنگ پیش پای اقدامات اقتصادی گردیده کارها را فلج کرده بود، ولی همین آزادی عمل که نخستین قانون کار بود اوضاع واحوال را دوچار وخامت بسیار شدیدی ساخت بطوریکه ساعات کار در کارخانجات هیچ نظم و ترتیبی نداشت و کارگرتا جان در بدنش بود باید کار بکند. زنان تا وقتی که قدرت و قوت نشستن در جلوی کارگاه را داشتند باید کار بکنند و وقتی از کار دست می کشیدند که دیگر تآب و توانشان تمام شده بزمین می افتادند.

کودکان پنج شش ساله در کارخانجات پنبه پاك كنى كار مى كردند و بهانه كارفرمایان این بود که اگر این بچه ها در کارخانه کار نکنند باید در کوچه و برزن و لگردی کنند و در معرض هزار گونه خطر روحی و جسمی باشند. قانونی وضع شده بود که کودکان باید کار بکنند والا باید آنها را با زنجیر بکارگاه ببندند بجای مزد خوراکی بقدری غور و نمیر بآنها می دادند و شبها باید در آغول با خوکها در یکجا بخوابند. چه بسا در موقع کار بعدی خسته و ناتوان می شدند که در جلوی دستگاه و ماشین بزمین می افتادند. آنوقت سرکارگری که بر آنها نظارت داشت آنها را بلند میکرد و اگر از کار استنکاف می ورزیدند با شلاق بروی مفاصل انگشتان آنها میزد بدیهی است که با این ترتیب متوفیات کودکان خیلی زیاد بود.

کارفرمایان که هر چه باشد انسان و دارای قلب و حس ترحم بودند بدشان نیآمد که بتوانند از کار این کودکان صرف نظر نمایند ولی اروقتی انسان «آزاد» شده بود کودکان نیز طبقاً دارای حق آزادی گردیده بودند و از طرف دیگر اگر فرضاً حسن از کار کودکان پنج شش ساله صرف نظر می کرد رقیب او حسین از موقع استفاده میکرد و حتی میتواندست بر عده کودکانی که در کارخانه اش کار می کردند بیفزاید و عایدات بیشتری بدست بیاورد و اسباب و رشکست رقیب خود حسن را فراهم سازد و لهذا حسن هم از کار کودکان صرف نظر نمی کرد و می گفت باید منتظر شد تا قانونی در این زمینه وضع و کار کودکان در تمام کارخانجات ممنوع گردد.

چیزی که هست در پارلمان اکثریت و نفوذ دیگر با انجبا و اشراف زمیندار نبود که از این تازه بدوران رسیده ها و کارخانچیها متنفر بودند و در هر موقع نفرو تحقیر خود را بر خ آنها میکشیدند. اکثریت با نمایندگان شهرهای صناعتی بود و مادامی که قانون تشکیل اتحادیه های کارگری را اجازه نمیداد راهی برای حمایت کسار گران علی الخصوص کودکان کار گرو وجود نداشت. البته مردمان نیکدل و هوشمند كبك وار سر خود را زیر برف نمیگذاشتند که چشمشان این وضع رقت آور کودکان را نبیند، منتهی کاری اذ دستشان ساخته نبود. ماشین بدون مقدمه دنیا را گرفته جهان را سر تا سر مسخر ساخته بود و سالها مساعی ممتد بسیاری لازم بود تا مردان و زنان نیکخواه و بشر

دوست بتوانند ماشین را بر جای خود بنشانند و همان کاری را که برای آن ساخته شده از آن بخواهند یعنی خادم مردم باشد نه ارباب و آقای نوع بشر.

نکته شگفت آنکه اولین مبارزه‌ای که برضد این اوضاع و احوال شرم‌آمیزی که در سرتا سر جهان رواج داشت بعمل آمد در راه حمایت از غلامها و بردگان سیاه‌افریقا و امریکا بود.

برده فروشی را اسپانیولیا در امریکا رایج ساخته بودند و قصدشان این بود که بدینوسیله بومیان را که هنوز هم آنها را «هندی» میخواندند در کارهای معدن و زراعت بکار وادارند. هندیها مردمی بودند که بآزادی خو گرفته بودند و اگر آنها را از آزادی محروم و در فضای غیر آزاد بکاروا می‌داشتند بزودی تلف می‌شدند. یکنفر کشیش مهربان پیشنهاد کرد که برای کار در معدن و کارهای دیگری که موجب هلاک بومیان می‌گردد از سیاهان افریقا عده‌ای را بھاک امریکا بیاورند چونکه سیاهها قوی هستند و بدون آنکه خطری برای آنها در میان باشد از عهده این قبیل کارهای توان فرسا بر می‌ایند، و انگهی وقتی سیاههای افریقائی با مردم مسیحی مذهب نشست و برخاست و حشرو نشر داشته باشد با اصول مذهب مسیح آشنائی پیدا خواهند کرد و همین خود موجب رستگاری روح آنها خواهد گردید و از اینرو هم برای سفید پوستان سرچشمه نفع و صلاح و هم برای سیاه پوستان وسیله نجات و مغفرت می‌گردد. سیاهها را آوردند و لی وقتی ماشین های پنبه پاک کنی رواج یافت، بازار پنبه رواج بیشتری گرفت و حاصل پنبه افزونی یافت سیاهها مجبور شدند خیلی بیشتر از سابق کار بکنند. آنوقت سیاهها هم مورد بد رفتاری و شقاوت مأمورینی که بر آنها نظارت داشتند گردیدند و آنها نیز مانند بومیان بنای علیل شدن و مردن را گذاشتند.

در اروپا در باب رفتار سفید پوستان مسیحی در خاک امریکا با این سیاهها داستان هائی نقل می‌کردند که از شنیدن آن مو بر بدن انسان راست می‌ایستاد و در تمام ممالک متمدن مرد وزن در طرفداری از منسوخ ساختن برده فروشی بکوشش پرداختند. در انگلستان ویلیام ویل بر فورس وزیر کرایا ها کوله (پدر تاریخ نویس معروف) برای مبارزه با برده فروشی جمعیتی تشکیل دادند و قانونی از پارلمان گذراندند که «تجارت غلام و کنیز» را غیر مشروع می‌شمرد. پس از سال ۱۸۴۰ دیگر در سرتاسر مستعمرات انگلستان یکنفر غلام و کنیز پیدا نمی‌شد. انقلاب ۱۸۴۸ برده فروشی را در مستملکات فرانسه نیز ممنوع ساخت و در همان وقت در پرتغال نیز قانونی وضع گردید که بر طبق آن تمام غلام و کنیزها بعد از بیست سال کاملاً آزاد می‌شدند. هلندی ها برده فروشی را در سال ۱۸۶۳ منسوخ نمودند و در همان سال اسکندر دوم امپراطور روسیه

کشاورزان غیرآزاد یعنی را «سرف» ها (۱) را که متجاوز از دویست سال بود مسلوب
الاختیار شده بودند آزادی بخشید.

در ممالك متحده امریکا کار پیچیدگی های سختی پیدا کرد و موجب جنگ دور و درازی
گردید.

راست است که «اعلامیه حقوق انسانی» اعلام داشته بود که «تمام افراد نوع
بشر را خداوند مساوی و آزاد خلق کرده است» ولی چنان می نمود که مردان و زنانی
که پوست بدنشان سیاه است مشمول این اصل و قاعده نمیباشند. اما مردم ایالات شمالی
امریکا رویهمرفته از برده فروشی و غلام و کنیز بدشان میآمد و احساسات خودشان را در
این زمینه بصراحت اظهار و ابراز میداشتند.

مردم ایالات جنوبی در جواب گفتند که ما بدون کمک سیاهها از عهده زراعت بنیه
خودمان بر نخواهیم آمد و پنجاه سال تمام این موضوع چه در کنگره و چه در سنای امریکا
مورد مباحثات تند و تیزی گردید.

شمالیها اصرار داشتند که برده فروشی باید منسوخ گردد و جنوبیها زیر بار
نمیرفتند و وقتی دیدند راه حلی پیدا نمیشود، جنوبی ها گفتند در این صورت ما از اتحاد
ممالك امریکائی جدا می شویم. چنین امری برای حیسات و زیست امریکا بغایت
خطرناک بود ولی خوشبختانه يك مرد بزرگ که در عین حال آدم خوبی هم بود قد
علم کرد.

در روز ششم نوامبر ۱۸۶۰ آبرهام لینکن پسر یک نفر جنگلیان که خود او از اهالی
الینوی و وکیل عدلیه بود از طرف جمهور ریخواهان که در ایالت های که بر ضد غلامی و برده
فروشی بودند اکثریت داشتند بریاست جمهوری امریکا انتخاب گردید. لینکن چون شخصاً
قبل از آنکه بریاست جمهوری برسد شاهد و ناظر احوال سیاه پوستان بود بضررات و
سیئات آن پی برده بود و عقل سلیم و طبع مستقیمش حکم می کرد که در یک مملکت
وجود دودسته از ملت که با هم باین درجه ضدیت و مخالفت داشته باشند جایز نیست و
لهذا وقتیکه عده ای از ایالات جنوبی جدائی خود را از ایالات متحده امریکا اعلام
داشتند و اظهار داشتند که «ممالك کنفدره امریکا» را تشکیل می دهند. لینکن این اظهارات
را بمنزله اعلان جنگ دانسته و جنگ را قبول نمود. ایالات شمالی قشون داوطلب خواستند
و صدها هزار تن از جوانان باهوش و شوق تمام بالباس سلحشوری در زیر بیرق ستاره دار
امریکا صف آرائی نمودند. جنگ داخله شروع گردید و چهار سال تمام طول کشید.
قشون جنوب که کار دیده تر بود در تحت فرماندهی سربازان بسیار قابل و با لیاقتی مانند

(۱) رعیتی که با آب و خاک تعلق بار باب دارد و خوشبختانه در ایران ما سابقه ندارد
هر چند در عمل بسیاری از روستائیان مهنوز کم و بیش در حکم «سرف» می باشد (مترجم)

لی وچا کسون در ابتدا همواره مظفرو فیروز بودند ولی رفته رفته قدرت اقتصادی ایالت انگلستان جدید و ایالت های غربی دیگر کفه ترازورا بصرفه شمالیها سنگین تر ساخت ولی در همان اثنا صاحب منصب مجبوری بنام گرافت، لیاقت و شجاعت استثنائی خود را بمنصه ظهور رسانید و در واقع شارل هارتل «جنک انفضال» گردید و بی در پی با استحکامات جنوبیها حمله آورده شکستهای سختی بقشون جنوب وارد ساخت. در ماه ژانویه ۱۸۶۳ لینکلن رئیس جمهور اعلامیه ای مبنی آزادی تمام غلامان و کنیزان صادر ساخت و در آوریل ۱۸۶۵ لی فرمانده قشون جنوب با آخرین سپاه خود در آپوما تو کسی تسلیم گردید. چند روز پس از آن لینکلن بدست یکنفر بازیگر سابق تیاتر که نیمه مجنون بود بقتل رسید، در حالیکه وظیفه خود را انجام داده و بمقصود خود رسیده بود بطوری که باستثنای جزیره کو با که هنوز در تصرف اسپانیا بود برده فروشی در تمام صفحه گیتی منسوخ و ممنوع گردیده بود.

باید اعتراف نمود که اگر سیاه پوستها آزاد شدند ولی کارگران «آزاد» در اروپا بهمان حال و خیم سابق خود باقی ماندند. چند تن از نویسندگان این عصر در نوشتجات خود اظهار تعجب کرده اند که این کارگران که بعد ها آنها را «پرولتاریا» خواندند با آن وضع و روزگاری که داشتند چطور در آن دوره از میان نرفتند.

کارگران در مساکن زاغه مانند تنک و تاریکی در بیرون شهرهای بزرگ زندگانی میکردند. غذایشان بد و ناکافی بود و در مکتب و مدرسه بیش از آنچه مورد احتیاجشان در موقع کار بود چیز دیگری نمی آموختند. اگر می مردند و یا در اثر تصادف و حادثه ای ناشی از کار معیوب و ساقط از کار می گردیدند کمک معاشی بکسان و یا بیازماندگان آنها پرداخته نمی شد. از طرف دیگر سرمایه دارانی که کارخانه های نوشابه های الکلی و تصفیه خانه برای این قبیل مشروبات داشتند کارگران را بنوشیدن مسایعات الکلی که غم زدا و فراموشی آوراست تشویق می کردند و جنس شوم خود را بقیمت نسبت به ارزانی بآنها می فروختند.

اصلاح و بهبود بسیار اساسی اوضاع و احوال طبقه کارگردر نیمه دوم قرن نوزدهم از برکت وجود و از پرتوهت و دلسوزی بهترین متفکرین دونسل بعمل آمده که عمرو هستی و اوقات خود را مصروف باین خدمت مبارک داشتند که برای علاج دردهائی که از ترویج سریع ماشین در حیات اقتصادی مردم دنیا ناشی گردیده بود چاره و درمانی بیابند. این اشخاص درصدد بر نیامدند که سرمایه داری را از میان بردارند، چون اگر سرمایه بطرز شایسته بکار افتد برای پیشرفت تمدن بسیار سودمند خواهد بود. این متفکرین سعی کردند مردم دنیا را متوجه تفاوت فاحشی سازند که میان سرمایه دار و کارگر وجود داشت و نهایت کوشش را بعمل آوردند که مردم بفهمند که اگر یک نفر

صاحب کارخانه بصرافت ییفتند که کارخانه اش را تعطیل نماید بیم اینکه گرسنه بماند ابدأ درمیان نیست ، در صورتی که کارگریا باید بدون چون و چرا بهتر ترتیبی که دلخواه کارفرماست و درازای هر مزدی که باو میدهند کار بکنند و یا اگر بخواهد زیر بار نرود خودش و زنش و اطفالش از گرسنگی بمیرند .

این اقتصادپون نوع پرست در راه وضع قوانین و مقرراتی که روابط بین کارفرما و کارگر را روشن و منظم سازد مساعی و افری مبذول می داشتند و کم کم تقریباً در تمام ممالک فرنگستان بمقصد خود رسیدند .

امروز میتوان گفت که اکثریت کارگران از ثمره قوانین مناسب و مساعدی برخوردارند . ساعات کارشان را قانون معین ساخته است و عموماً روزی بیشتر از هشت ساعت کار نمیکنند و اطفالشان بجای اینکه در نقب های زیرزمینی معادن و یا در کارخانجات پنبه پاک کنی در معرض مرض و خطر باشند بمدرسه میروند . اشخاص صاحب فکر و خیرخواه دیگری در مقابل دود کشهای بلند کارخانجات و سروصدای اتوموبیل و خط آهن و بمشاهده انبار هایی که از اجناس مختلف آکنده شده است از خود میپرسیدند که این فعالیت عجیب عاقبت بکجا منجر خواهد گردید و ایشخو ر نوع بشر را بکدام جانب خواهد کشید و بیاد عصری می افتادند که هنوز صناعت و کارخانه و تجارتی در میان نبود و معینا زندگانی بنی نوع آدم دوام پیدا نموده بود . لهذا از خود سؤال می کردند آیا امکان پسندیر نخواهد بود که دوباره بهمان حال برگردیم و یقه خود را از چنگال بیروت این رقابت و همچشمی که امروز اساس اقتصاد ما گردیده و سعادت توده مردم را فدای حرص و طمع عده معدودی مینماید رهایی بخشیم .

این فکر و یا بهتر بگوئیم این امیدواری يك آینده بهتری انحصار يك مملکت بخصوص نداشت . در انگلستان رو برت اوون (۱) که صاحب چندین کارخانه پنبه پاک کنی بود تأسیس طریقه ای نمود بنام «هیئت مشترکه سوسیالیستی» که نتایج بسیار خوبی از آن حاصل گردید ، ولی پس از مرگش این طریقه نیز کم کم از میان رفت . یکنفر فرانسوی هم موسوم به لوئی بلان که در مطبوعات کار می کرد در صدد برآمد که کارخانجات دولتی طریقه جدیدی که بنایش بر اصول سوسیالیستی بود برقرار سازد ولی سعی و کوشش او نیز بجائی نرسید و معلوم گردید که برای این دردی که اسمش «جامعه صنعتی و سرمایه داری است» وقتی میتوان راه علاج موثری بدست آورد که قبلا اصول و قواعد و قوانینی را که پایه و اساس آن جامعه است بدقت مورد مطالعه و پژوهش قرار گرفته باشد . سوسیالیست های عملی از قبیل رو برت اوون و لوئی بلان و فرانسوا فورینه جانشینانی پیدا نمودند مانند کارل مارکس و فردریش انگلس که اهل تحقیق و تتبع و نظر بودند

مارکس کمال شهرت را پیدا نمود. مرد عالیمقامی بود از يك خانواده یهودی که مدتها بود در آلمان میزیستند.

حکایت تجربیات اوون و بلان بگوشش رسید و بتمام مسائلی که ارتباط با کارو مزد و بیکاری داشت علاقه شدید پیدا نمود ولی بمناسبت افکار و عقاید آزادی خواهانه خود مورد سوء ظن دولت آلمان واقع گردید و مجبور شد فرار کرده به بروکسل و از آنجا بلندن برود و در لندن با سمت مخبری روزنامه امریکائی (نیویورک تریبون) در نهایت سختی زندگی می کرد .

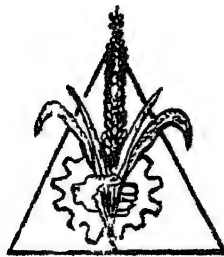
تا آن موقع مردم زیاد بکتابهایی که در باب مسائل اقتصادی نوشته میشد علاقه ای نشان نمیدادند . در سال ۱۸۶۴ کارل مارکس بتأسیس اولین جمعیت کارگری نائل گردید و سه سال پس از آن در سنه ۱۸۶۷ جلد اول کتاب مشهور خود را بنام « سرمایه » انتشار داد . مارکس معتقد بود که تمام تاریخ نوع بشر عبارت است از يك سلسله مبارزه بین « کسانی که مالکند » و « کسانی که چیزی ندارند » یعنی در واقع بین ثروتمندان و تهیدستان . میگفت رواج و استعمال ماشین يك طبقه مردمی را بوجود آورده است که سرمایه داران باشند که با مازاد عایدات خود ماشین می خرند و کارگران با این ماشین ها اجناس بیشتری می سازند که باز بر ثروت سرمایه دار می افزاید و باز با عایدات جدید خود ماشین های دیگری می خرد و باز کارگرها کار می کنند و چیزی می سازند و باز صاحب کارخانه دارا تر می گردد الی غیرالنهایه تا آخر دنیا . مارکس می گفت درهمان اثنا طبقه « بورژوازی » بر ثروت خود می افزاید در صورتیکه طبقه چهارم یعنی کارگران که بنام « پرولتاریا » نامیده میشود مدام فقیر تر و بینوا تر می گردند . مارکس معتقد بود که روزی خواهد رسید که تمام ثروت دنیا در دست یک نفر متمرکز خواهد گردید و سایر مردم در حقیقت نوکر و مستخدم او میشوند و باید بر طبق او امر و احکام او عمل نمایند.

مارکس برای اینکه کار بدینجا نکشد کارگران تمام ممالک را دعوت مینمود که دست اتحاد بهم بدهند و سعی نمایند اصولی را که در زمینه سیاست و اقتصاد خود مارکس در سال ۱۸۴۸ یعنی سال انقلاب اروپائی بصورت اعلامیه ای منتشر ساخته بود جامعه عمل پوشانده بمقام تحقق برسانند .

بدیهی است نظریات او را تمام دولتهای اروپائی بسیار خطرناک تشخیص دادند و اغلب ممالک مخصوصاً پروس قوانینی بسیار سختی برضد سوسیالیست ها وضع کردند و ادارات نظمی و شهر باניהا مأمور گردیدند که از مجامع آنها جلوگیری نموده ناطقین آنها را دستگیر سازند .

چنانکه می دانید از اذیت و آزار و این نوع سختگیریها هیچوقت نتیجه خوبی

بدست نمیآید. هر مذهب و هر کیش و هر طریقه ای همینکه چند نفر از پیروانش بشهادت رسیدند پیروان بیشتری پیدا می کنند بطوریکه می توان گفت شهادت بهترین تبلیغ و « پروپاگاندا » مذاهب ممنوعه است. عده سوسیالیستها در اروپا سرعت فزونی یافت و طولی نکشید که مردم دیدند که این اشخاص در صدد اینک انقلابهای خونینی راه بیندازند نیستند بلکه می خواهند بر قدرت خود در پارلمانها بیفزایند و رفته رفته از همین راه در احقاق حق طبقه کارگر توفیق حاصل نمایند. سوسیالیست ها مکرر در ممالک مختلفه اروپا و زرائع درهشتهای حا که داشته و با کاتولیکها و پروتستانهای ترقیخواه در جلوگیری از مضرات انقلاب صنعتی و توزیع منصفانه ثروتی که در نتیجه رواج ماشین و تولید محصولات کارخانجات بوجود آمده همدستی و همفکری کرده و نازهم میکنند.

دوره علم و معرفت

در بیان آنکه دنیای تمدن دستخوش تحولی گردید که اهمیتش از اهمیت انقلابهای سیاسی و صناعتی بیشتر بود و علما و دانشمندان پس از قرنهای متمادی که مورد تعدی و اجحاف مردم جاهل بودند فاقبت با آزادی رسیدند و در حدود برآمدند قواعد و قوانین اساسی دنیا و خلقت را بیابند.

مصریها و بابلیها و اهالی کلد و یونانیان و رومیها همگی بسهم خود بر اطلاعات

و معلومات مبهمی که در باب علوم و تحقیقات علمی موجود بود چیزی افزوده اند. مهاجرتهای بزرگ قومی قرن چهارم، تمدن قدیم و مدیترانه‌ای را از میان برد. مذهب مسیح نیز که بحیات روحی بیشتر اهمیت میداد تا بزندگی جسمانی، علم و دانش را نشانه کبر و غرور و انسانیت میدانست و معتقد بود که هر کس در صدد کشف اسرار خلقت و خالق قادر متعال برآید مرتکب یکی از معاصی سبعه کبیره گردیده است.

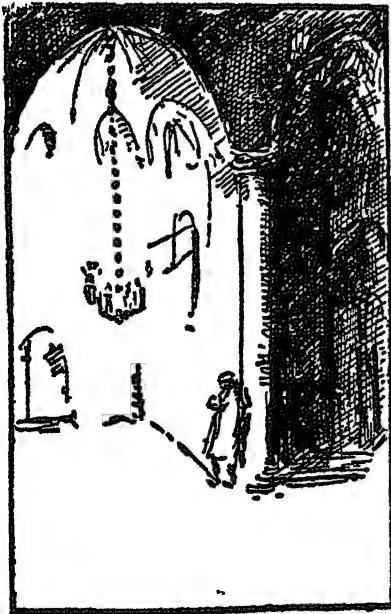
دوره رستاخیز «رنسانس» نیز هر چند قلاع مستحکم خرافات و موهومات قرون وسطی را

فیلسوف

ریشه کن ننموده بود ولی شکافهایی در آن بوجود آورده پایه آنرا تا حدی متزلزل ساخته بود. دوره «رفورم» و اصلاحات مذهبی در ابتدای قرن شانزدهم هم نسبت به علم و دانش دشمنی نشان داد و اگر دانشمندی قدم را از دایره محدود معلومات و اطلاعاتی که در کتابهای مقدس تورات و انجیل موجود است فراتر مینهاد مورد مؤاخذه و سیاستهای سخت واقع می گردید.

امروز در هر گوشه از دنیای متمدن مامجسمه هایی از سران سپاه و سرداران بزرگ دیده می شود که بر اسبان رهوار سوارند و شمشیر بدست سربازان را بسوی فتوحات پرافتخار می خوانند، در صورتیکه در گوشه قبرستان بر لوحه کوچکی از سنگ مرمر میخوانیم که فلان دانشمند نامی در آنجا در زیر خاک خفته است. خیلی احتمال میرود که هزار سال دیگر رفتارمان عوض شده باشد و اخلاف سعادتمند ما از دانشمندانی که از برکت جرمت و فداکاریهای خارق العاده خود زمین را برای آنها قابل سکونت مطبوع و دلپذیری ساخته اند بیشتر و بهتر قدردانی نمایند. بسیاری از این علمای بزرگ با فقر و فاقه دست بگریبان بوده و طرف تحقیر و تمسخر معاصرین خود بوده اند. عده ای از آنها در حجره های تنگ و تاریک زیسته و در گوشه زندان جان سپرده اند. جرمت نمیکردند اسم خودشان را روی کتابهایشان بچاپ برسانند و چون تالیفات خود را نمی توانستند در وطن خودشان بطبع برسانند مجبور بودند بطور مخفیانه آنها را در چاپخانه های امستردام و هارلم بچاپ برسانند. چه کاتولیک و چه پروتستان در معرض کینه توزی و تکفیر کلیسا بودند و وعاظ و کشیشها مردم را برضد آنها تحریک میکردند که بسامید ثواب بآنها اذیت و آزار برسانند.

گاهی در گوشه ای از دنیا برای خود پناهگاه امنی بدست می آوردند. در آن موقع

گالیه

مردم هلند آزاد منش بودند و با تعصب اسروکاری نداشتند و قوای حاکمه هر چند علاقه ای بعلم و دانش و تحقیقات علمی نداشت ولی اقدامی هم برضد آزادی فکرنی کرد و بهمین جهت این کشور برای فیلسوفها و علمای ریاضی دان و فیزیک دان از فرانسوی و انگلیسی و آلمانی و غیره پناهگاه آزاد و امنی گردیده بود. در یکی از فصلهای پیشین همین کتاب دیدیم که چگونه راجر بایکن نابغه بزرگ قرن سیزدهم چندین سال از ترس مقامات مذهبی جرمت نکرد دست بقلم آشنا سازد. پانصد سال پس از آن اشخاصی که متصدی تحریر «دایره المعارف فلسفی بزرگ» در فرانسه بودند مدام در تحت نظر و مراقبت نظیمه و پلیس بودند. در طی قرن بعد از آن هاروین که جسارت نموده در باب خلقت انسان عقاید و نظریاتی بغیر از آنچه در تورات آمده

اظهار نموده بود، از طرف کشیشها مورد طعن و لعن واقع گردید و گفتند دشمن نوع

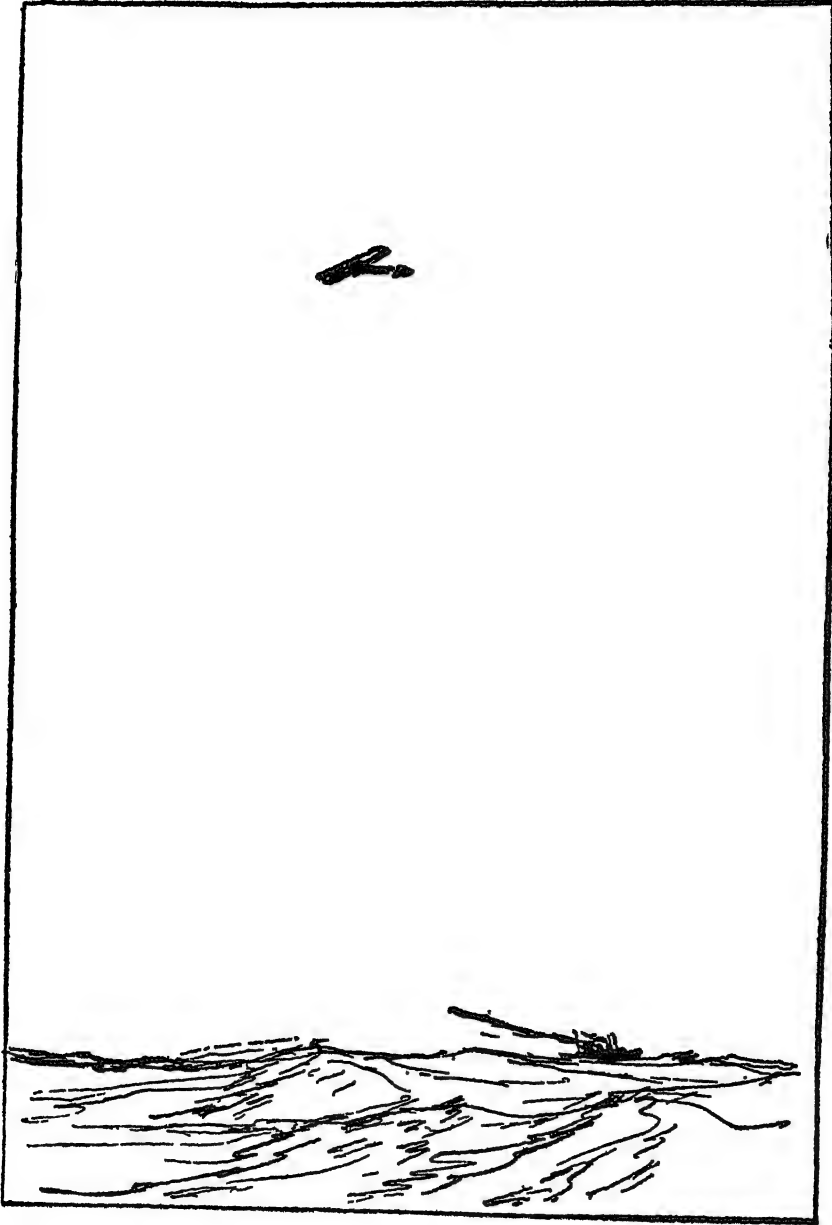
بشراست . حتی امروز هم کسانی که پا بدایره خطرناك علم و تحقیق میگذارند ، از زجر و شکنجه در امان نیستند . همین آلان که من مشغول نگارش این سطور هستم مستر بریان جمعیت انبوهی از ملت امریکارا مخاطب قرارداده و درباره «خطرات داروینسم» داد سخن میدهد .

ولی اینها فریات است و روبهرفته کاری که باید انجام بپذیرد عاقبت با انجام میرسد و نفع و فایده کشفیات و اختراعات عاید همان مردمی میگردد که اشخاص نابغه را با اسم مردم موهوم پرست مسخره میکنند .

قرن هفدهم عشقی داشت باینکه چشم بستارگان آسمان بدوزد و بگوید «چیست این سقف بلند ساده بسیار نقش - زین معما هیچ دانا در جهان آگاه نیست» - و در باب وضع و موقع کره زمین بالنسبه بمنظومه شمسی تفکرو تعمق نموده پژوهش و تحقیق بعمل آورد . کلیسا با این قبیل امور موافقت نداشت و کپرنیک اولین کسی که ثابت داشت خورشید مرکز دنیای ماست ، تادم مرک جرئت نکرد کتاب خود را منتشر سازد . گالیله نیز قسمت اعظم ایام عمر را در تحت نظر مقامات مذهبی گذرانید ولی با وجود این از دور بین خود دست بردار نبود و وقتی مردم مقدار زیادی اطلاعات سودمند باقی گذاشت که نیوتن عالم بزرگ و ریاضی دان انگلیسی از آنها در کشف قانون ثقل و تجاذب یا باصطلاح فرهنگستان «گرایش» استفاده شافی نمود . از آن پس علما نگاه را از آسمان بزمین انداختند . اختراع ذره بین (میکروسکوپ) بدست آنطوان وان لوی ون هوک (۱) در نیمه دوم قرن هفدهم راه مشاهده موجودات ذره بینی را که در اغلب غذا های ما لول میزنند بروی علما گشود و کم کم اساس علم میکروپ شناسی (باکتریولوژی) بوجود آمد . از برکت همین علم است که در طی این شصت هفتاد سال اخیر میکروب عده ای از امراض مکشوف گردیده و وسیله علاج امراضی که بوسیله آن میکروبها تولید میگردد بدست آمده است . بوسیله همین میکروسکوپ علما توانستند نباتات و جانورهای قدیمی را هم که در اعماق زمین بشکل «فوسیل» (سنگواره) در آمده بودند مورد مذاقه قرار دهند و بوسیله همین تحقیقات ثابت گردید که زمین خیلی از آنچه در تورات (درسفر تکوین) مذکور گردیده قدیمی تر است . در سال ۱۸۳۰ سرچارلز لایل (۲) کتاب خود را موسوم به «اصول زمین شناسی» منتشر ساخت . این کتاب تاریخ خلقت را آنطور که در تورات آمده رد نموده و نشو و نما ی عالم را با بیان فصیح و سحر آمیزی بحدایت دلپذیر بیان میسازد . مقارن همان اوقات لاپلاس فرانسوی نظریه جدیدی در باب خلقت بمیان آورد که بر طبق آن کره زمین در توده ابرمانندی که مجموعه شمسی ما را تشکیل میدهد حبه ای یش نیست . بونسن و

Antoine Van Leeuwenhoek (۱)

Sir Charles Lyell (۲)

طیاره

گیرش هوفی بمدد طیف بین یعنی اسبابی که طیف و اشعه ستارگان را تجزیه میکنند (اسپک تروسکوپ) درصدد برآمدند که درباب ترکیب شیمیایی ستارگان دور دست و همسایه نزدیک خودمان خورشید که اولین بار گالیله درباب لکه های آن اطلاعاتی بدست آورده بود تحقیقات نمایند.

علمای علم بدنشناسی (آناتومی) و علم وظائف الاعضاء (فیزیولوژی) اجازه یافتند که جسد مردگان را تشریح نمایند و درباب وضع و ساختمان و وظائف هر عضوی از اعضای انسانی بجای عقاید عام و بی اساس قدیمی قرون وسطایی عقاید ثابت و مستقنی برقرار سازند. باید دانست که ترقیاتی که در هر رشته ای از رشته های علوم مختلفه در ماضی سی سال بین ۱۸۱۰ و ۱۸۴۰ میلادی یعنی فقط در طول یک نسل نصیب نوع بشر گردیده بیشتر از تمام ترقیاتی است که پس از آن روزی که نخستین بار فرزند آدم نظر بآسمان دوخت و فهمید که در مقابل معای ستارگان قرار گرفته است در طی صدها هزار سال از قوه بفعل آمده است. این تغییر و تحول افکار و عقاید برای کسانی که با دوره ساقی خو گرفته و در همان خیالات و معتقدات قدیمی باقی مانده بوده اند زیاده مطبوع نبود و امروز خوب میفهمیم که این اشخاص چرا از لاهارک و داورین متنفر بودند بدون آنکه بگویند انسان از میمون آمده است میگفتند که نژاد پر کبر و نخوت انسانی پس از تحولات و تغییر بسیار بمقام امروزی خود رسیده است و اگر شجره نامه او را در تاریخ نشو و نمای موجودات ارضی از پائین بگیریم و بیالا بیاوریم بسلول های «ژلاتینی» لزجی میرسیم که نخستین ساکنین جاندار کره زمین بوده اند.

طبقه محترم و ثروتمند «بورژوازی» که تاج سقرن نوزدهم گردیده بود، بر غبت هر چه تمام تر حاضر شد از گاز و برق و نتیجه و ثمر کشفیات و اختراعات علمی و فنی استفاده نماید ولی تا همین اواخر زیاده با علما و دانشمندان سروکاری نداشت و حتی میتوان گفت نسبت بآنها ظنین و بدبین بود. اما امروز ثروتمندانی که پیش از این دارایی خود را وقف کلیساها میکردند، آزمایشگاههای عظیمی بنامینمایند که جایگاه مردان بی سروصدائی است که بادشمنان مخفی بشریت مبارزه میکنند و چه بسا جان خود را فدا میکنند تا نسلهای آینده از سلامتی و شادمانی بهره ور گردند.

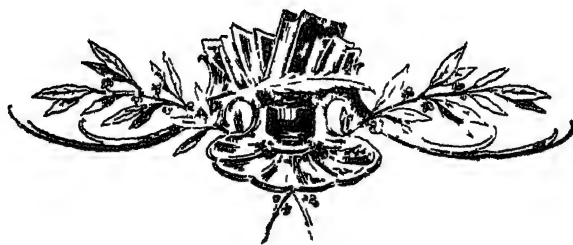
در حقیقت، اکنون چون آفتاب روشن است بسیاری از مصائب و بلا یابی که دنیای تازه را احاطه کرده است و اجداد ما آنها را «مشیت الهی» و اجتناب ناپذیر دانسته اند، مظاهر جهل و غفلت خود ماست. امروز دیگر هر بچه مکتبی می داند که اگر در آب آشامیدنی خود دقت نماید، حصیه نخواهد گرفت.

ولی همین نکته بدیهی و ساده پس از سالها سخت کاری و مشقت برای عموم قابل قبول گردید. امروز دیگر کمتر کسی یافت میشود که از صندلی دندان سازی وحشت داشته

باشد. بامطالعه میکروبهای که در دهان ما خانه می کنند، دریافته ایم که چگونه دندانهای خود را از فساد و کرم خوردگی محفوظ نگه داریم و اگر هم احتیاج بکشیدن یکی دودندان پیدا کنیم، عصب دندانمان را بی حس میکنند، راحتی دندان فاسد را بیرون می کشند و ما شاد و خوشوقت بخانه برمی گردیم. وقتیکه در سال ۱۸۴۶ روزنامه ها خبر دادند که «عمل جراحی بی درد» بوسیله اثر درآمریکا عملی شده است، مردم ساده دل اروپا سرشان را بعلامت تأسف تکان دادند. در نظر آنان خلاف اراده الهی بود که انسان خود را از بار درد و مشقت رها کند، زیرا تحمل رنج و تعب را «وظیفه» بنی آدم می پنداشتند و سالها طول کشید تا استعمال اثر و کلروفورم که برای بیهوشی بیمار بکار میرفت جنبه عمومی پیدا کند.

اما سرانجام انسان در نبرد پیشرفت پیروز شد. شکافی که در دیوار های کهن عبودیت و ناتوانی پدید آمده بود رفته رفته عمیقتر و وسیعتر گردید و با گذشت زمان سنگ پاره های حصار جهل دیرین از هم پاشید و فرو ریخت.

پیشوایان ترقیات و اصلاحات اجتماعی عهد جدید مدام جلوتر میرفتند ولی ناگهان خود را در مقابل مانع و رادعی یافتند و معلوم شد یکی ارقلاع و حصارهای ارتجاع که بروی خرابیهای گذشته ساخته شده بود رسیده اند و تا ملیونها نفوس چنان خود را فدا نساختند آن قلعه و حصار سرنگون نگردید.

هنرهای زیبا

فصلی در باب هنرهای زیبا

وقتی کودک صحیح و تندرستی خوب خورده و خوش خفته و کاملاً سردماغ است گاهی برای اینکه شادی و دلخوشی خود را برساند صداهایی از گلو بیرون میدهد . اشخاصیکه در اطراش هستند درست معنی این صداها را نمیفهمند ولی برای خود کودک همین صداها در حکم موسیقی و آواز است و میتوان آنها را اولین مرحله آشنایی طفل با عالم هنر دانست .

این کودک همینکه قدری بزرگتر شد و توانست بنشیند با خمیر نان گلوله هائی می سازد . این کار او نیز برای اطرافیانش معنی و اهمیتی ندارد ولی برای خود او بمنزله ورود در جهان هنر و هنرمندی میباشد و در واقع میتوان گفت بمجموعه سازی شروع کرده است . وقتی بسن سه چهار سالگی رسید و دستهایش با طاعت مغزش درآمد بنای نقاشی را میگذارد . مادرش که او را بعد پرستش دوست میدارد يك قوطی مداد رنگی برایش میخرد و بچه شروع میکند بنقاشی و روی کاغذ تصاویر غریب و عجیبی میکشد که سروه ندارد ولی بمقیده خودش خانه و درخت و کشتی و جنگ بری و بهری است . طولی نمیکشد که دیگر از این جور چیزها خوشش نیآید و وارد مدرسه میشود و باید کار بکند و دیگر فراغت زیادی برایش باقی نمیماند و طفل خواه پسر و خواه دختر ، مشغول زندگی کردن میگردد و یاد گرفتن جدول ضرب و صرف فعلهای با قاعده و بی قاعده دیگر برای هنر و صنعت وقت آزادی باقی نمیگذارد و اگر استثنائاً علاقمندی شدیدی بنقاشی نداشته باشد چنان سرگرم درس و مشق بازی میشود که بکلی فراموش میکند که در پنج سال اول عمرش چقدر با هنرهای زیبا سروکار میداشته است .

ملل و اقوام نیز حکم همین طفل را دارند . همینکه انسانهایی که در غار میزیستند از مضطربات دوره طولانی یخ بندان رهائی یافتند و برای خود مسکن و مأوای دست و پا نمودند با پاره ای چیزهایی که در نظر آنها مطبوع و زیبا بود ولی در مبارزه برضد حیوانات وحشی هیچ دردی نمیخورد ، منازل خود را زینت بخشیدند و بیدنه غارهایی که

در آن منزل داشتند تصویر فیله‌ها و گوزنهایی را که شکار هر روزی آنها بود نقش کردند و تخته سنگها را بصورت دختران و زنانی که مورد پسند و علاقه آنها بود و با آنان سروسری داشتند درآوردند .

پس از آنکه مصریها و بابلیها و ملل شرقی دیگر در سواحل رودخانه نیل و فرات مستقر گردیدند برای پادشاهان خود کاخهای مجلل ساختند و برای دلخوشی زنانشان جواهر زیبا درست کردند و باغها و گلستانهایی بوجود آوردند که گلهای رنگارنگ و درختان گوناگون آن لذت بخش بود.

آباء و اجداد ماکه در جلگه و هامون آسیا بزندگان سهل و آزاد ایلانی روزگار بسر میبردند و جز جنگ و شکار سرگرمی دیگری نداشتند در مدح و نسی سران و بزرگان خود آوازهائی میساختند و شعرهایی قصیده مانند با اوزان مخصوصی میگفتند که پاره‌ای از آن اوزان هنوز هم باقی است .

هزار سال پس از آن وقتی که بتاک یونان رسیده در آنجا ساکن گشتند و شهرها بنا نمودند بر رسم ابراز شادمانی و بیان مصائب و مشکلات خود معابد بسیار زیبایی برپا ساختند و مجسمه‌هایی از سنگ بیرون آوردند و نمایشنامه‌های خنده دار و کسریه دار بسیاری برشته تحریر درآوردند و خلاصه آنکه برای ادای احساسات درونی شیرین و تلخ خود به انواع هنرهای زیبا توسل جسته و در هنری شاهکارها بوجود آوردند . رومیها نیز مانند حریفان کارتاژی خود بقدری سرگرم کارهای اداری ایالات پیشمار خود و باندازه‌ای در فکر و ذکر جمع آوری پول و ثروت بودند که بصرافت کارهای هنری و لذات معنوی که در نظر آنها بیفایده و بی ثمر بود نمیافتادند . دنیا را گرفتند و راهپا و پلها و جسرها ساختند ولی در زمینه هنر شاگردان مدرسه یونانیان بودند . در فن معماری بر حسب مقتضیات زمان طرزهای نو ظهوری بوجود آوردند ولی مجسمه‌هایی که ساختند و خاتم کاریهایی که با سنگ و ریک و کاشی درست کردند و منظومه‌ها و اشعارشان تماماً تقلید صرف از یونانیان است . هنر بدون آن چیز مبهم و بی نامی که تعریفش کار آسانی نیست و شاید بتوان آن را شخصیت و اصلیت نامید امکان پذیر نیست و رومی‌ها بکلی از آن چیز عاری بودند و چون امپراطوری روم قبل از همه چیز محتاج بسرباز و بازرگان بود فنون نویسندگی و شعر و نقاشی را به بیگانگان محول می‌داشت .

آنگاه دوره تیرگی فرا رسید . اقوام وحشی و بربری که در خاک اروپا بطرف جنوب سرازیر شدند مانند سگهای هاری بودند که در انبار چینی افتاده باشند . چیزی را که از آن سر بردارند دوست نمیداشتند . اگر بخواهیم اصطلاح امروزی‌ها را بکار ببریم باید بگوئیم که عکس دخترهای

خوشکلی را که پشت مجله‌ها چاپ میکنند دوست میداشتند، ولی پرده‌های نقاشی را هب‌راند را با آتش میسوزانیدند. کم‌کم تربیت یافتند و خواستند تلافی مافات نمایند ولی آتش چیزی را که خاکستر ساخته بود پس نداد.

ولی صنعتی را که با خود از مشرق زمین آورده بودند تکامل یافت و بصورت زمانی درآمد که صنعت و هنر قرون وسطی را بوجود آورد که اختلاط و امتزاجی است از روح بربر اصلی آن اقوام آمیخته با اندکی از خواص روحی یونانیان و لاتینی‌ها. روی هم رفته باید گفت که قرون وسطا اگر از صنعت هندوستان و چین که اساساً از آن بی‌خبر بود صرف نظر نمایم حتی هر گزاره‌ای که بر نیامد که کیفیات صنعت و هنر مصری و آشوری را اخذ نموده تحلیل ببرد. و آنکه ای اقوام شمالی اروپا بقدری مناسب‌اشان با مردم جنوب کم بود که از تاثیر نفوذ آنها بکنارمانندند چنانکه سبک معماری آنها با سبک و شیوه معماری مردم ایتالیا بکلی متفاوت بود و رومیها بنظر تعقیروبا طعن وطن‌زاور از طرز معماری آنها سخن میرانند.

امروز ما از طرز معماری «گوتیک» یعنی معماری اقوام «گوتی» که همان مردم بربری باشند که از طرف شمال بخت ایتالیا سرازیر شده بودند با احترام و تجلیل سخن میرانیم چون کلیساهای بزرگ و مشهور در چندین کشور از کشورهای اروپائی با برجهای بلند خود که سربآسمان میساید بدین طرز ساخته شده است. ولی در آن زمان همین کلمه برای مردم اروپای جنوبی معنی و مفهوم دیگری داشت و وقتی سخن از طرز معماری «گوتیک» میرانند مقصودشان معماری وحشی و خشنی بیش نبود. آنان از یک نفر گوت بی فضل و کمال و بی ادبی که در جنگلها زندگی میکرد و از قواعد و قوانین صنعت و «کلاسیک» و هنر متقدمین بویی بشامش نرسیده بود بیشتر از همین ابنیه و عمارات «بی شکل و بی قواره‌ای» که نشانه ذوق فاسد و خراب او بود و شباهتی با ابنیه معروف از قبیل فوروم و اکری پول که نمونه کامل حسن و زیبائی بودند داشت، جز این انتظاری نداشتند.

معماری «گوتیک» را چند قرن تمام در ممالک شمالی اروپا مظهر عالی احساسات هنرمندی دانستند. در یکی از فصول سابق همین کتاب دیده شد که مردمان قرون وسطی بچه و ضعیف زندگی میکردند. از روستائیان گذشته که در دهات زندگی میکردند مردم شهر نشین در شهرهایی زندگی میکردند که رومیها آنها «سیویتاس» میخواندند. این کلمه قدیمی لاتینی بمعنی «ایل» است و در حقیقت هم این مردم شهر نشین در پشت حصارهای بلند در پناه خدمت‌های عمیق حکم ایلی را داشتند که با هم میزیستند و بطور دسته‌جمعی با هر خطری که از بیرون متوجه آنها میکردید مبارزه میکردند و برای حفظ و حراست خود بوسایل مشترکی متوسل بودند.

در شهرهای قدیمی یونان و روم مرکز فعالیت و امور سیاسی مردم میدانی بود که حکم بازار خرید و فروش را داشت و معبد هم در همانجا ساخته شده بود. در قرون وسطی بجای معبد در همان میدان کلیسا ساختند که خانه خدا نامیده میشد. ما مردمان عهد جدید که هفته‌ای یک مرتبه مدت کوتاهی بکلیسا میرویم نمیتوانیم درست بفهمیم که کلیسا برای مردم قرون وسطی چه اهمیتی داشت. طفل نوزاد هنوز يك هفته از عمرش نگذشته بود که برای غسل تعمید میبردندش بکلیسا. همینکه چند سالی از عمرش میگذشت بایستی برای درس مذهبی هر روز بکلیسا برود. وقتی بزرگتر میشد بایستی عضوانجمن مذهبی شهر و محله خود بگردد و اگر تمول و تمکنی داشت عموماً برای مقدسی که حامی خانواده بحساب میآمد نمازگاهی میساخت. کلیسا شب و روز باز بود و در واقع بمنزله «کلویی» بود که تمام مردم دنیا حق داشتند بدانجا داخل شوند. جوانها نامزد های خود را اولین بار در طی مراسم مخصوصی در مقابل محراب کلیسا میدیدند، وقتی کسی در پایان سفر عمر وفات مینمود در کلیسا مدفون میگردد و عیال و اطفالش وقتی برای عبادت به کلیسا میرفتند از روی مزارش رد میشدند.

از آنجائیکه کلیسا نه تنها خانه خدا بلکه مرکز حیات و فعالیت اهل شهر بود لازم میآمد که سبک معماری آن از سبکهای معماری سابق متفاوت باشد. هر يك از معابد مصریها و یونانیها و رومیها در واقع مسکن و محراب یکی از خدایان محلی بود و چون مرسوم نبود که کشیش در آنجا منبری داشته باشد و در مقابل مجسمه اوزیریسی یا زئوس یا یوپی تر موعظه نماید، برای مردم صحنه مخصوصی وجود نداشت. مردمی که در ممالك ساحلی دریای مدیترانه ساکن بودند تشریفات مذهبی را در فضای آزاد بعمل میآوردند و وقتی دسته راه میآنداختند در جای مخصوصی یا در تکیه ای نبود ولی در ممالك شمالی که باد و باران زیاد است مجبور بودند تشریفات مذهبی را در داخل کلیسا و در محلی که زیر سقف و طاق باشد بعمل بیاورند.

چندین قرن معماریها در ساختن کلیساهای وسیع با مشکلات زیادی دست بگریبان بودند. رومیها که در فن معماری مربی و استاد آنها بودند دیوارها را با سنگ میساختند و برای اینکه از استقامت آن نگاهد بجای درو پنجره بشکافهای تنک و کوتاهی قناعت میورزیدند و روی ستونها سقف سنگی سنگینی بنا مینمودند. ولی در قرن دوازدهم میلادی و پس از جنگهای صلیبی معماریهای مسیحی که در مشرق زمین طاقیها و کمانه های بیضی بناهای اسلامی را دیده بودند رفته رفته طرز و سبک معماری خود را تغییر دادند و دست بساختن کلیساهای وسیعی آشنا ساختند که جواب احتیاجات زمان و زندگانی مذهبی و فعالیت مردم را بدهد. آنوقت بود که این سبک معماری عجیبی که

ابطال‌یابی‌ها آنرا از راه تحقیر و طعن «گوتیک» یعنی بربر وحشی خواندند و رواج گرفت.

معمارها در تکمیل طرز و سبک جدید سقف کلیساها را خانه دار ساختند که هر خانه‌ای از دو خانه مجاور خود بوسیله استخوان بندی و رگه و حاشیه برجسته‌ای جدا می‌شد. بدیهی است که چنین سقفی اگر زیاد سنگین باشد چرخ و بدنه را خراب می‌نماید و لهذا چندتن از معماران فرانسوی دیوارها را بروی تخته سنگهایی ساختند که حکم پایه و شالوده را دارد و بر استقامت بدنه می‌افزاید و چرخ و دیوار بهتر از عهده تحمل سقف بر می‌آیند. از طرف دیگر برای اینکه سقف نیز استقامت و استواری بیشتری داشته باشد ستون‌هایی زیر طاقیها بنا نمودند که بر گره‌ها و حاشیه‌ها اتصال پیدا میکند و قتی خاطر معمارها از بابت استحکام سقف و دیوار مطمئن گردید و در پنجره‌های بزرگ نیز برای کلیساها ساختند. در قرن دوازدهم هنوز شیشه‌کالای نادر و گران‌بهای بود و کمتر دیده می‌شد که پنجره‌هایش دارای شیشه باشد. قصرهای نجبا و اشراف معبر آزاد باد و بوران بود و بهمین ملاحظه مردم آن عهد حتی در داخل خانه و منزل نیز از بیم باد و سرما پوستین و جامه‌های پوستدار بر تن می‌کردند. خوشبختانه فن ساختن شیشه‌های رنگی که در بین اقوام ساکن سواحل دریای مدیترانه متداول بود بکلی از میان نرفته فراموش نشده بود. در قرون وسطی هم بنای ساختن شیشه‌های رنگی را گذاشتند و طولی نکشید که کلیساها دارای پنجره‌هایی شدند که شیشه‌های رنگی آن حکایات انجیل و تورات را بصورت نقاشی نشان میداد. این شیشه‌ها را که دارای رنگهای گوناگون سیار عالی و زیبا بود با مفتول بهم وصل می‌کردند. از آن پس ازدحام و عبادت و خلوص مردم در این کلیساها بجایی رسید که در هیچ کجای دنیا و در بین هیچ قوم و ملتی سابقه نداشت و پس از آن نیز نظیر آن دیده نشده است. هیچ چیز و متاعی برای خانه‌خدا که در عین حال خانه مردم بود بقدر کافی گران‌بها و عزیزوار چمند نبود. مجسمه‌سازها که پس از انقراض سلطنت روم بی‌کار مانده بودند از نودست بکار شدند و این فن شریف‌ناز رواج فراوان یافت. تمام گوشه و کنارها و طاقچه‌ها و ایوانها و درها و سرستونها بر از مجسمه حضرت مسیح و مقدسین و حواریون گردید. نسا جان‌باختن پارچه‌های تصویردار و منقوشی پرداختند که اختصاص ببدنه کلیساها داشت و زرگرها در تزئین محراب زبردست‌های شگفت‌آمیز بمنصب ظهور رساندند. نقاشان نیز برای کلیسا تصاویر عالی کشیدند و ولی چیزی که هست دایره موضوعات برای نقاشی بسیار محدود بود و وسعت چندانی نداشت.

در نزد اولین مسیحیان در روم مرسوم بود که بدنه کلیساها و منازیشان را با «موزایک» می‌پوشانیدند یعنی قطعات خرد شیشه‌های ملون را بطوری پهلوی یکدیگر می‌چیدند

که از مجموع آنها تصاویر و نقشهائی بوجود میآمد ولی بدیهی است که اولاً این کار بسیار مشکلی بود و ثانیاً همانطور که کودکان با قطعات چوب رنگین نمیتوانند واقعاً نقاشی بکنند موزائیک سازها هم با شیشه های خرد نمیتوانستند پرده های نقاشی عالی بوجود بیاورند. و انگهی فن موزائیک سازی در اواخر قرون وسطی از میان رفت و تنها در روسیه باقی ماند چون موزائیک سازهای روم شرقی پس از آنکه قسطنطنیه بدست ترکها افتاد بروسیه پناهنده شدند و تاروژی که روسیه بالشویکی گردید دوره تمام صنایع مذهبی در روسیه سیری گردید به فن خود مشغول بودند و در کلیساهای اورتودوکسی موزائیک میساختند.

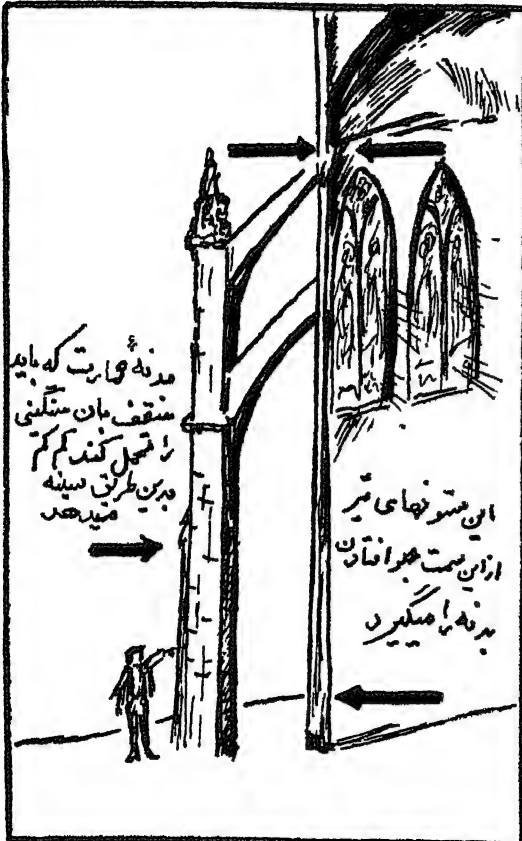
در قرون وسطی نقاشان را با آب آهک مرطوبی که دیوارهای کلیساهارا با آن سفید میکردند مخلوط مینمودند و این طریقه نقاشی را یعنی رنگ آمیزی بروی آهک مرطوب را «فرسک» میخواندند و چندین قرن رواج کامل داشت ولی امروز مانند صنعت «میناتور سازی» بندرت مورد استعمال واقع میگردد و در میان صدها نقاش شاید امروز یک نفر پیدا شود که «فرسک ساز» باشد در صورتیکه در قرون وسطی یکتا طریقه نقاشی شده بود و چون نقاشها کاربرد دیگری نداشتند همه فرسک ساز شده بودند. این طرز نقاشی اشکالات زیادی داشت اقلاً چه بسا بعد از چند سال گچ دیوار ترک بر میداشت و ثانیاً گاهی هم رطوبت رنگها را خراب میکرد. لهذا نقاشها در صدد برآمدند که علایجی برای این کار پیدا کنند و مدتی رنگها را با توتیا و سفیده تخم مرغ چسبدار و عسل مخلوط کردند ولی باز نتیجه مطلوب بدست نیامد. قریب یک هزار سال نقاشهای فرسک ساز بتجربیات گوناگون مشغول بودند ولی بجای نرسید در صورتیکه نقاشهای میناتور ساز که کتابهای پوست آهومی را تزین و نقاشی میکردند ترقی بسیار نموده کارهای بسیار عالی از خود بیادگار گذاشتند. عاقبت در نیمه اول قرن پانزدهم دو نقاش هلندی که برادر و موسوم بودند به یوهان و هوبرت و آن ال (۱) راه حلی برای مسئله پیدا کردند باین معنی که این دو نقاش مشهور رنگهای خود را با روغنی که مخصوصاً خودشان برای این کار تهیه مینمودند مخلوط ساختند و توانستند روی چوب و پارچه و سنگ نقاشی بکنند. در این عهد این دو برادر از ذوق و شوق و هیجان مذهبی که نشانه قرون وسطی بود کاسته بود حالاً دیگر جای اسقفها را که تا کنون حامی هنرمندان و نقاشان و مروج هنر و نقاشی بودند اشخاص ثروتمندی از طبقه متوسط گرفته اند و از آنجائی که هنر مانند سایه دردنبال ثروت روان است، نقاشها بنای کار کردن برای متولین را گذاشتند؛ یعنی برای پادشاهان و شاهزادگان و بزرگان و اعیان و صاحبان بانکها، طرز نقاشی با رنگ و روغن بزودی

در تمام ممالك اروپا شیوع کامل یافت و هر مملکتی دارای مدرسه نقاشی و نقاشها-ی گردید که هر يك از آنها بر حسب ذوق و سلیقه حامیان خود و ملت خویش دارای سبك و شیوه مخصوصی بودند، چنانکه مثلا در اسپانیا و لاسکفر آدمهای کوتوله درباری و ونساجها و کارخانجات فرش بافی پادشاهی و درباریان و تمام آنچه را با پادشاه و بسا دربار ارتباط داشت نقاشی کرد. در مملکت هلند رامبرند و فرانس هالس و ورهر خانه و منازل بازرگانی را که حامی ولینعت آنها بودند و عیال آنها را با آن لباسهای سنگین و چه بسا بدقواره آنها و اطفال آنها را که عموماً قوی و بیحیا بنظر میآیند و کشتیهایی را که حامل اجناس آنها بود نقاشی کردند. در ایتالیا که همیشه پاپ حامی عمده هنرمندی و هنرمندان بود هیکل آتزو و کوریچیو باز از بتول عذرا و مقدسین پرده ها میساختند در صورتیکه در انگلستان که نجبا و اشراف صاحب ثروت و مکنت و اقتدار بودند و همچنین در فرانسه که «مد» در دست پادشاهان و مطیع شاه و دربار بود نقاشها از «جنتلمن» ها و درباریان زیبا و خوش لباس و از خانهای دلبامی که گل و زینت دربار بودند پرده ها می ساختند. همین تغییر و تحولی که در نتیجه از رونق افتادن کلیسا و رو آمدن طبقه اجتماعی دیگری در نقاشی روی داد در تمام شعبات دیگر هنرمندی نیز مشهود میگردد. اختراع چاپخانه راه را برای بروی نویسندگان باز نموده بود و اهل قلم با نوشتن کتابهای مردم پسند صاحب شهرت و ثروت میشدند. کم کم نویسندگان بنای نوشتن رومان را گذاشتند و کتابهای خود را با تصاویر زیبا زینت بخشیدند. اشخاصی که وسیله داشتند کتاب بخزند دیگر مثل سابق حاضر نبودند شبها را با کسالت خاطر چرت زنان در منزل بسر ببرند و در صدد تفریح و تفنن برآمدند و دیگر يك عمده معدودی منظومه های قرون وسطایی که مانند شاهنامه فردوسی نقالی برای آنها میخواند قانع نبودند و اولین بار پس از دوره یونانیان یعنی بعد از دو هزار سال نمایشنامه نویسان موقعی یافتند که هنر خود را نشان بدهند. در قرون وسطی تیاتر جزو تشریفات مذهبی بشمار میآمد و «تراژدی های» قرن سیزدهم و چهاردهم مانند تعزیه در ایران حکایت از وقایع زندگی و شهادت حضرت عیسی مینمود ولی در قرن شانزدهم کم کم تیاتر بمعنی واقعی آن شروع گردید ولی بازمندی نویسنده نمایشنامه هایی که در تیاتر بازی میکردند و بازیگردان نظر مردم دارای وقع و اعتبار و احترامی نبودند و مقلدین ایران خودمان را بخاطر میآورند. ویلیام شکسپیر حکم یک نوع مسخره ای را داشت که مردم را باید با «تراژدی ها» و «کمدی های» خود سرگرم بدارد. ولی همین شکسپیر وقتی درسنة ۱۶۱۶ وفات نمود رفته رفته مردم قدر او را می شناختند و از آن پس دیگر نویسنده نمایشنامه و بازیگر تیاتر مانند اشخاص مضمون از تحت مراقبت و نظارت پلیس و شهر بانی بیرون آمدند.

لوپه دووگا نویسنده عجیب اسپانیوی با شکسپیر معاصر بود این شخص که ۱۸۰۰ نمایشنامه معمولی و ۴۰۰ نمایشنامه مذهبی نوشته از اعیان و اشراف بود و پاپ با توجهی داشت و باو اجازه نوشتن داده بود يك قرن پس از آن مولی یر کمدی نویس مشهور فرانسوی افتخار حضور در سرخوان پادشاه بزرگی مانند لونی چهاردهم را پیدا نمود .

از آن پس من تیاتر نویسی روز بروز رواج و اعتبار بیشتر پیدا نمود و بطور عمیقی در

معماری گوت ها

فوق اغلب مردم رسوخ نموده است و امروز دیگر در درممالک متهمین شهری نیست که تیاتر نداشته باشد و صنعت سینما حتی در دهات هم راه خود را باز کرده است .

امادرمیان شعبه های مختلف هنر یکی از تمام شعبات دیگر رواج بیشتری یافت که عبارت باشد از صنعت موسیقی اغلب هنرمندپها مستلزم مهارت و زبردستی «تکنیکی» میباشد چون سالها لازم است تا دست قابل بشود که باو امر مغز سرعت اطاعت نماید و احکام او را بطوریکه دلخواه او است انجام بدهد و مثلاً رنگها را آنطوری که هنرمند بچشم مبیند بروی پارچه بیاورد و یا چیزی را چنانکه مشاهده مینماید از سنک بیرون بیاورد. یک عمر کار و زحمت لازم است تا کسی نویسنده بشود و بتواند رمان خوبی

نویسد و مردم هم مدتها باید مبارست نمایند تا بتوانند یک نقاشی خوب و یا یک مجسمه زیبا و یا یک کتاب عالی را درک نمایند در صورتیکه هر آدمی هیتقدر که کر و گنگ نباشد از شنیدن ساز و آواز خوب لذت میبرد . موسیقی هر چند در قرون وسطی هم ناشناس نبود ولی کاملاً جنبه مذهبی داشت . در آوازه های مذهبی باید قواعد و قوانین بسیار سختی را در باب وزن و هماهنگی مراعات نموده و چه بسا این قبیل آوازه ها بکنواخت بود . وانگهی آوازی هم نبود که کسی بتواند در کوچه و بازار بخواند .

عهد رستاخیز «روناس» موسیقی را بکلی منقلب ساخت بطوریکه رفیق شفیق و همدم و مونس انسان در غم و شادی گردید.

مصریها و بابلیها و یهودیها در قدیم سخت دوستدار موسیقی بودند و ساززنانی را که آلت‌های مختلف می‌نواختند با هم جمع ساخته «ارکستر» درست کرده بودند. اما یونانیها می‌گفتند این نوع موسیقی بر اوست و از آن خوششان نی‌آمد و در زمینه موسیقی

لدیشان در این بود که نقالها که آنها را «آئید» می‌خواندند اشعار بلند هومروس را برایشان بخواند و این نقالها مجاز بودند که فقط در موقع خواندن اشعار چنگی هم به چنگ و رباب آشنا سازند. رومیها برعکس از شنیدن موسیقی و «ارکستر» در مجالس و محافل و در موقع صرف غذا خیلی لذت می‌بردند و عده‌ای از آلات موسیقی امروزی ما آلتی است که رومیها اختراع کرده‌اند و منتهی ما برورایام آن‌ها را قدری تغییر داده‌ایم. کلیسا در دوره‌های اولیه خود موسیقی را از

شاعر و سازنده دوره گرد

آثار عهد بت پرستی میدانست و از آن بیزار و متنفر بود. اسقف‌های قرن سوم و چهارم فقط گاهی اجازه میدادند که مومنین صداها را در هم انداخته با هم در کلیسا بصورت «کور» آوازهای مذهبی بخوانند. اما چون اغلب مؤمنین آوازها را غلط می‌خواندند رؤسای مذهبی در قرن دوم میلادی اجازه دادند که برای هماهنگ ساختن آوازها یک آلت موسیقی مخصوصی باسم «اورک» برای کلیساها بسازند و از توأم ساختن نی چوپانی قدیمی یونانیان که به «فی پان» (۱) معروف است و دو عدد دمه که به ریبی منفاخ می‌خوانند و بوسیله دمیدن صدرا زیاد نموده بیرون می‌فرستد آلت موسیقی جدید بوجود آمد.

آنگاه دوره مهاجرت‌های قومی بزرگ شروع گردید. آخرین نوازندگان و موسیقی دانهای روم یا کشته شدند یا بصورت گدایان دوره گردی درآمدند که از شهری بشهر دیگر رفته و در کوچه و بازار ساز و آواز می‌زدند و بطرز آوازه خوانهای دوره گرد امروزی گدائی میکردند.

وقتی در اواخر قرون وسطی ملایمت و ملاطفت بیشتری در اخلاق مردم پیدا گردید و تمدن رنگ بهتر و مطبوعتری بخود گرفت از نو بازار موسیقی رواج بیشتری یافت و باره‌ای از آلات موسیقی مانند شیپور شکار که تا آن زمان فقط در جنگ و شکار بکار

(۱) بانگلیسی Pipe of pan و فرانسوی Flute de Pan (مترجم)

میبردند با بعضی تغییرات دارای آهنگ و صدای ملایمتر و مطبوعتری گردید، بطوریکه برای مجالس میهمانی و رقص مناسب شد. بجای چنک قدیمی آلات جدیدی درست کردند که عبارت بود از کمانی که موی اسب بر آن می بستند و قبل از آنکه دوره قرون وسطی پایان رسیده باشد همین آلات موسیقی که دارای شش تار موبود و قدیمیترین آلات موسیقی است و حتی قبل از مصر و آشور هم وجود داشته ، بصورت ویولون چهار سیمی امروزی ما درآمد که استراواریوس و سایر ویولون سازهای ایتالیائی قرن هیجدهم آن را مقام تکامل رساندند .

آخرین اختراعی که در زمینه موسیقی بعمل آمد اختراع پیانو بود که اکنون رواجش از هر آلات موسیقی دیگری بیشتر است و حتی در جنگلهای آسیا و اراضی منجمده گروئن لاند هم شیوع پیدا کرده است .

اورک اولین آلات موسیقی «کلاویر» دار بود و مقصود از این کلمه صداهای سفید و سیاهی است که در جلو پیانو وجود دارد و با زدن انگشت بروی آنها صدا بلند می شود. در ابتدا وقتی ساز زن اورک میخواست با یستی یکنفر هم پهلوی او ایستاده باشد که در دمه ها بدمد ولی امروز دیگر این کار را قوه برق انجام میدهد . کم کم بفکر افتادند بجای اورک آلات موسیقی دیگری سازند که سبکتر و مختصر و هم برای همراهی با آواز دسته جمعی که «کور» میخوانند مناسب تر باشد. در قرن یازدهم که یکی از مهمترین قرون تاریخ بشمار میآید سیدونام که راهبی بود از طریقه بنی دیکتان های شهر آریتز و (مسقط الرأس شاعر نامی ایتالیا پترارکا) طریقه نت موسیقی نوشتن را بطرزی که امروز رایج است اختراع نمود. در همان قرن که موسیقی سخت مورد علاقمندی عموم مردم واقع گردیده بود اولین آلات موسیقی که هم «کلاویه» و هم «تار» داشت ساخته شد. این اسباب صدای ضعیفی داشت که صدای پیانوهای کوچک اطفال را که در مغازه های اسباب بازی فروشی میفروشدند بخاطر میآورد. در شهریونه سازندگان دوره کرد قرون وسطی که هنوز هم در حکم تر دستها و حقه بازها و مارگیرها و فالگیرها بودند، در سال ۱۲۸۸ اولین انجمن صنفی نمایندگان را تشکیل دادند و آلات موسیقی جدید الاحداث رایج گردیده در حکم نیاکان پیانوهای مکمل امروزی درآمد . این اسباب که آن را «کلاوی کورد» میخواندند از اطریش با ایتالیا رفته در آنجا تسکیم گردیده بمناسبت اسم مخترع که جیووانی اسپینی نام داشت و از اهالی و نیز بود با اتولو هئو کریستوفوری موفق بساختن «کلاویه ای» گردید که نوازنده اجازه میداد بطوریکه دلش میخواهد بلند یا آهسته بنوازد (با ایتالیا «فورته» یا «پیانو») همین اسباب است که کم بصورت «پیانو فورت» یا پیانوی معمولی ما درآمد است .

سپس نخستین باردنیای متمدن خود دارای يك آلات موسیقی راحت و مطبوعی

یافت که مانند رباب و ارغنون و ویولون محتاج نبود که مدام کوشش بکنند و صدایش از صدای شیپورهای قرون وسطایی و قره‌نی و «ترومبون» خیلی مطبوع‌تر بود. همچنانکه مردم بسیاری بوسیله گرامافون با موسیقی آشنائی پیدا کردند و بیانونیزا سبب رواج موسیقی در مجامع انسانی گردید بطوریکه امروز دیگر موسیقی جزولایفک پرورش و آموزش هر دختر و پسر تربیت شده بشمار می‌آید.

در سابق ایام وقتی شاهزادگان و اشخاص متمول و بازرگانان دولتمند هر کدام برای خود يك «ارو کستر» خصوصی و شخصی داشته. کم‌کم نوازنده صاحب اعتبار شده عضو محترم جامعه گردید.

وقتی موسیقی با نمایشنامه‌های تیاتری توأم گردید «اوپرا» بوجود آمد. سابقاً تنها بزرگان و اعیان بسیار متمول می‌توانستند يك دسته مخصوصی داشته باشند که برای آن‌ها اوپرا بازی بکنند، ولی با ترقی ذوق عمومی و علاقه‌مندی مردم باین نوع نمایشها در شهرها تیاترهائی ساخته شد که در آنجا ابتدا اوپراهای ایتالیائی و بعد آلمانی و فرانسوی برای مردم بازی میکردند، ولی باز بعضی از فرق مسیحی معتقد بودند که موسیقی مایه ضلالت است اما چون آواز و ساز در مذاق عموم مردم بسیار دلپسند بود قدم را بالاتر نگذاشته که بگویند گناه و معصیت است.

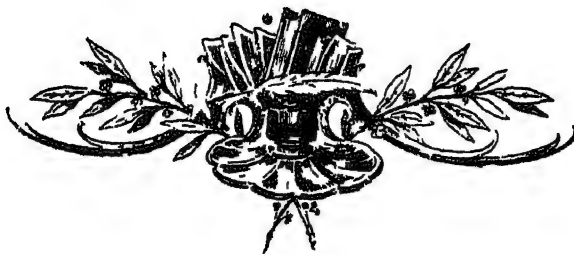
در اواسط قرن هیجدهم رواج موسیقی در اروپا باوج رسید. مردی پیدا شد که احدی بیسای او نمی‌رسید و کاملاً فرد و طاق بسود. این شخص اورگ نواز کلیسای طومای مقدس در شهر لایپزیک و نام نامی او یوهان سباستیان باخ بود. باخ را بوسیله «کومپوزیسیون» های بیشمار خود که متضمن انواع موسیقی از آوازه‌های خنده دار و رقصهای عمومی گرفته تا بلندترین و ارجمندترین موسیقی فخم مذهب می‌باشد باید باستحقاق مؤسس واقعی تمام عصر حاضر دانست. باخ در سنه ۱۷۵۰ وفات نمود و وزارت جانشین او گردید. موزارت خالق قطعات موسیقی بسیاری است که بغایت لطیف است و توریهای بسیار لطیفی را بخاطر می‌آورد که با سوزن موزونیت خوش آهنگی و یا بقول فرنگیها «هارمونی» و «ریتم» بافته شده باشد. پس از موزارت نوبت به لودویگ فون بتهوون رسید که یکی از قیافه‌های «تراژدیک» انسانی است و مؤسس فن «اورکسترسیون» جدید است. با اینهمه خود او نتوانست بزرگترین و باشکوه‌ترین آهنگهای خود را بشنود، زیرا بعلت سرما خوردگی شدیدی که در دوران فقر و تنگدستی بدان دچار شده بود، از نعمت شنوائی محروم گردیده بود.

بتهوون در اوان انقلاب بزرگ فرانسه میزیست و یامید و آرزوی اینکه عصر روشن و سعادتمند و برافتخار جدیدی طالع میشود یکی از «سنفونی» های خود را بنام ناپلیون

ساخت ولی بعد پشیمان گردید. وقتی وفات یافت که ناپلیون و انقلاب فرانسه از میان رفته بودند و ماشین بخار دنیا را پراز سروصداهائی ساخته بود که کمترین قرابت و جنبه مشترکی با نواها و نغمات روح افزا و خیال آمیز «سفونی سوم» نداشت.

• قرن جدید که قرن بخار و آهن و ذغال و کارخانجات عظیم بود با نقاشی و مجسمه سازی و شعر و موسیقی زیاد سروکاری نداشت. کلیسا و شاهزادگان و بازرگان نروتمندی که در قرون وسطی و در قرن هفدهم و هیجدهم حامی و طرفدار صنعت و هنر بودند از میان رفته بودند. زمامداران دنیای صنعتی جدید که يك سرداشتنده و هزار سودا آنقدرها لطیف الطبع و با ذوق نبودند که خود را با نقاشی و موسیقی و مجسمه سرگرم دارند و هنرمندان در نظر آن ها مردم بی کار و بی فایده ای بیش نبودند و بهمین ملاحظه به عقارت در آن ها مینگریستند. در کارخانجات نیز بقدری هیاهو و غلغلۀ ماشینها گوش کارگران را پر مینمود که دیگر آن لذتی که آباء و اجداد آن ها یعنی روستائیان زمان سابق از آواز میبردند احساس نمیکردند. میتوان گفت که در عصر کارخانه و صنعت هنرمند به صورت طفل صیغه و خویشاوند تهیدستی درآمد که کسی برای او احترام و اعتباری قایل نبود و کم و کم در میان زندگی و هنرمند فاصله افتاد و شکاف عمیقی بوجود آمد. پرده های نقاشی از خانه ها و منزلهای راه موزه ها را در پیش گرفت و صدای موسیقی دیگر در خانه ها کمتر شنیده میشد و تنها سازندگان مشهور که آن ها را «ویرتوئوز» میخوانند و بطالارهای وسیع و فراخ کنسرتها اختصاص یافت.

اما صنعت و هنر باز آهسته آهسته و قدم بقدم مقام خود را بدست آورد. امروز جامعه قرن بیستم کم کم دارد بمقام و عظمت هنرمندان بزرگی مانند امپراتور و پتهوون و ورون (مجسمه ساز فرانسوی) پی میبرد و میفهمد که دنیای بی هنر و هنرمند بساطاق کودکانی میماند که صدای خنده در آنجا بگوش نرسد.

توسعه مستعمرات و مستملکات و جنگ و منازعه

در بیان آنکه در این فصل از کتاب که در واقع باید منضم اطلاعات سیاسی بسیاری در باب این پنجاه سال اخیر باشد فقط پیاره ای توضیحات و ادله و برآهین قناعت می شود

اگر از اول دانسته بودم که نوشتن تاریخ دنیا چقدر مشکل است هر گز دست بچنین کاری نمی زدیم .

اگر کسی فرصت و حوصله داشته باشد که ده دوازده سال تمام در لای کتابها و کتابخانه های برگرد و غبار بمطالعه و تحقیق و تتبع و پژوهش پردازد از عهده تالیف کتاب قطوری که متضمن تمام وقایع تاریخی ممالک مختلفه در طی قرون سابقه باشد برخوردار آمد. ولی مقصود و منظور من در تالیف این کتاب چیز دیگری است. ناشرینی که باید این کتاب را بخرج خود بچاپ برسانند از من کتاب مختصر و مفیدی خواسته اند حال که کتاب دارد بپایان میرسد می بینم بعضی از فصول خیلی کوتاه از آب درآمده و حکم اسبهای رادارند که چهار ریل در تاخت و تاز باشند در صورتیکه پاره ای از فصلهای دیگر لنگ لنگان در دشت و هامون لم یزرع روزگاران گذشته بجلو میروند و بعضی فصول دیگر اصلا چنان مینماید که بجای خود خشکیده از جلورفتن عاجز باشند و باز چند فصل دیگر در نظرم سرتاسر مشحون است از وقایع دلنشین و حوادث خواندنی و مهم. این طرز تالیف برای من دلپسند نبود و با ذوق خودم وفق نمیداد و فکر کردم آنچه را نوشته و حاضر ساختم بدور انداخته کتاب را از نو شروع نمایم ولی ناشرین کتاب موافقت نکردند.

بقصد یراوت دمه بعضی قسمتهای این کتاب را بچند تن از دوستانم دادم که بخوانند و ایرادها و نظریات خودشان را بمن بگویند. ولی اینکار بدتر موجب یاس من گردید. هر کدام از این اشخاص دارای نظریات مخصوصی و افکار و غریب و عجیبی و پیشنهاد های

بسیاری بودند. هر کدام ایرادهائی داشتند و میپرسیدند بچه‌علت در باب فلان قومی که طرف علاقه آنهاست و فلان رجل سیاسی و حتی فلان جنایتکار نامی چیزی ننوشته‌ام و مطالبی بیان نکرده‌ام بعقیده آنها ناپلیون و چنگیز خان باید اولین مقام را در طی این کتاب داشته باشند.

در جواب گفتم که من نهایت کوشش را نموده‌ام که در حق ناپلیون از روی انصاف و مروت سخن رانده باشم ولی بعقیده من مقام ناپلیون از مقام اشخاصی مانند جورج واشنگتون و گوستاو وازا و آگوستوس و هامورابی و اشخاص دیگری که در حق هر کدام از آنها چون از حوصله این کتاب بیرون بوده چند جمله‌ای بیشتر نیآورده‌ام پائین تر است.

کوچ نشینان اولیه

چنگیز خان هم بعقیده من تنها در فن آدمکشی و قتل عام مهارت و استادی داشته و اگر در حق او با شرح و تفصیل بیشتری سخن رانده بودم در مقابل وجدان خود شرم‌منده و منفعل میگردیدم.

یکنفر از دوستانم که در علم وقایع و حوادث از من قبل از تاریخ تخصص دارد برسم احقاق حق حیوان عظیم الجثه قبل التاریخی موسوم به تیرانوزور و اعتراض کنان می‌رسید برای چه در باب نزاد اعجاز آمیز آدمیان عصر قبل التاریخی که آنها را آدمیان «کورومانیون» مینامند و ده هزار سال پیش ازین بدرجه‌ای از مدارج تمدن رسیده بودند معلومات بیشتری نداده و توضیحات فراوانتری بیان ننموده‌ای.

در جواب این سؤال می‌گویم حقیقت این است که اعتماد و اطمینان من شخصاً بتمدن این اقوام بدوی کمتر از اعتماد و عقیده محترمترین علمای این رشته یعنی «آثرو-بولوژیست» ها و علمای تاریخ طبیعی انسانی است. روسو و فیلسوفهای قرن هیجدهم در

مغیله خود يك «وحشی نجیبی» بوجود آورده اند که بزعم و عقیده آنها در آغاز خلقت دنیا با سعادت مندی کامل میزیسته است. ولی علمای عصر حاضر این «وحشی نجیب» را که آنهم مورد مهر و عطوفت پدران ما بود بدور انداخته «وحشی با شکوه» را بجای او گذاشته اند که دودره های سرزمین فرانسه میزیسته و مرحله توحش و بهمیت انسانهای پست پیشانی دره های سرزمین ژرمانیهای مجاور را که معروف بانسانهای نه آندو تان هستند طی نموده است. این دانشمندان تصویر فیلهائی را که انسانهای «کورومانئون» کشیده اند و مجسمه های کوچکی را که ساخته اند نشان میدهند و برای آنها مقام شامخ و پر افتخاری قایل میشوند .

من نمیگویم که حق ندارند، ولی همینقدر میگویم که معلومات ما در باره آن روزگاران بسیار اندک است و با این اطلاعات غیر کافی نمیتوان بطور اطمینان و لسو اطمینان بسیار قلیل و مختصری هم باشد در باب جزئیات زندگانی اجتماعی این آدمهای اروپای غربی اظهار نظر و عقیده ای نمود . من شخصاً معتقدم که بهتر است در این باب هیچ نگفت تا آنکه مطالبی بیان نماید که صحت آن هنوز بثبوت نرسیده باشد . بعضی از ایراد گیرندگان معتقدند که من در تألیف کتاب حاضر بیطرف نبوده ام و میگویند اگر بیطرف بودی پس چرا از ممالکی مانند ایرلند و بلغارستان و سیام چیزی نگفته ای در صورتیکه در باب ممالک دیگری از قبیل هلند و ایسلند و سویس کم و بیش مطالبی ذکر نموده ای و برای اینها حق تقدیمی قایل شده ای . در جواب این ایراد میگویم که من حق تقدیمی برای این ممالک قایل نشده ام ولی خود آنها بمقتضای حوادث دوران و گردش زمان موجبات چنین تقدیمی را فراهم ساخته و مستحق چنین تقدیمی گردیده اند و وظیفه من بود که چنین تقدیمی را مسکوت عنه نگذارم . اکنون برای اینکه خوانندگان بهتر بمنظور و مقصود من وقوف حاصل نمایند اساس کار خودم را در مورد وقع و اهمیتی که برای اقوام و اشخاص مختلف در طی این کتاب قایل شده ام بیان مینمایم . من در هر مورد از خود میپرسیدم «آیا فلان ملت یا فلان آدم فکر و اندیشه ای یا کاری از خود بروز داده که بمراث تمدن چیزی افزوده باشد و آیا اگر آن فکر و اندیشه و یا آن کار بعمل نیامده بود تفاوتی در تاریخ نوع بشر حاصل میگردد یا نه» . باید دانست که در این قبیل موارد حکم و قضاوت باید کاملاً عاری از جنبه های شخصی باشد و در واقع اینگونه مسائل را باید مانند مسائل ریاضی حل کرد. هیچ ملتی کاری مانند کارهای شگفت آمیز مغولها در تاریخ انجام نداده است ولی از لحاظ پیشرفت تمدن و فکر هم هیچ ملتی را سراغ نداریم که اینهمه بنوع بشر کم خدمت کرده باشد .

سرتاسر زندگانی پادشاه آشور تگلات فالازار پراست از وقایع و حوادث شیندنی ولی از لحاظ کمک بترقی تمدن اگر هیچ بدنیانیا آمده بود برای نوع بشر یکسان

بود و هکذا تاریخ جمهوری هلند از اینجهت مفید نیست که روزی ملوانان رویتر برای صید وارد آبهای رودخانه تایمسی گردیدند، بلکه از این لحاظ سودمند است که این سرزمین کم وسعت و مرطوب که در سواحل دریای شمال واقع است پناهگاه یکدسته اشخاص بیگانه ای گردید که راجع بموضوعهای گوناگون دارای عقاید و آراء شخصی و تازه ای بودند که سایر مردم را از آن خبری نبود .

بلاشك جمعیت دوشهر آتن و فلورانس در آن موقعی که باوج ترقی و شهرت رسیدند باندازه ده يك جمعیت گانزاس سیستی نبود ، ولی اگر این دو شهر در سواحل حوزه مدیترانه بوجود نیامده بود تمدن ما با آنچه امروز هست خیلی متفاوت می شد .

در انتخاب کتابهای تاریخی نیز باید نهایت دقت را بخرج داد که مورخ بیطرف و هوشمند و دارای نظر صائب باشد. مردم تصور میکنند تاریخ تاریخ است و هرچه میخوانند باور میکنند ولی بدیهی است مورخی که در يك محیط مذهبی متعصبی بزرگ شده با مورخ دیگری که در محیط آزاد و مردم استدلالی و آزاد اندیشه ای تربیت یافته خیلی فرق دارد. البته همین دو نفر هم ممکن است گاهی محیط پرورش خود را فراموش کنند و خود را از رسوخ و تأثیرات آن آزاد سازند ولی بطور قطعی نمیتوانند خود را از نفوذ محیطی که در آن زیست کرده اند عاری و منسلخ دارند و همواره اثرات این نفوذ در گفتار و نوشتجات آنها پدیدار خواهد بود :

در همان ابتدای این کتاب بخوانندگان خود گفته ام که من جایز الخطا هستم و اکنون که کتاب دارد بپایان میرسد باز همین سخن را تکرار مینمایم. من در زمان آزادی خواهی و «لیبرالسم» بدنیآآمده ام و در عهدی بزرگ شده ام که پس از دوره آزادیخواهی عصر کشفیات داروین و جویندگان و پژوهندگان بزرگ قرن نوزدهم بود. وقتی طفل بودم طالعیم بار بود و اغلب اوقات را باعموی خود که در پی جمع آوری آثار و تألیفات هون تین (حکیم فرانسوی) بود میگذراندم. من چون در شهر آمستردام بدنیآآمده ام و در شهر گودا بزرگ شده ام با کتابهای هون تین خیلی سروکار داشته ام و بجهات وعللی که بر من مجهول مانده این پیشوا و علمدار «تولرانس» و مدارا و مماشات با صاحبان هر عقیده و مذهبی، در روح من که طبعاً متعصب بودم رسوخ تام و تمامی پیدا کرد بعدها آنا تول فرانس بر من مکشوف گردید و اولین بار که با زبان انگلیسی آشنائی پیدا کردم بوسیله نویسنده معروف انگلیسی ثاکری (۱) و رومان او «هائری اسموند» بود که تأثیر آن در وجود من بیشتر از هر کتاب انگلیسی دیگری بوده است .

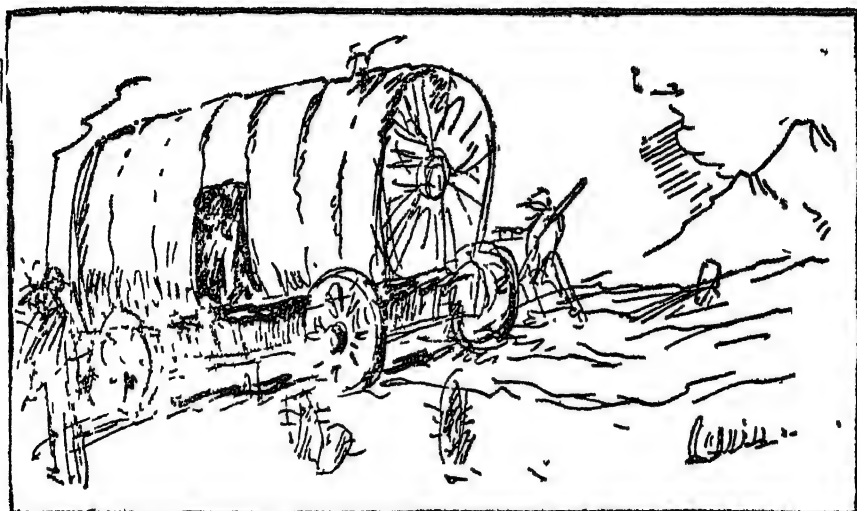
اگر من در یکی از شهرهای ایالتی آمریکا بدنیا آمده بودم بطوریقین آوازهائی را که در کودکی خود و کلیسا شنیده بودم دوست میداشتم ولی اولین خاطره من در باب موسیقی مربوط بیک شبی است که مادرم چندقطعه از تصنیفات باخ را برایم زد . کمال موسیقی باخ که دارای استحکام و ثبات استواری مسائل ریاضی است چنان با ذوق من موافق آمد و در روح من تأثیر نمود که از آن بیحد دیگر هر وقت آواز و موسیقی مجامع مذهبی بگوشم میرسد سخت معذب میشوم این عذاب گاهی چنان شدید میشود که گویی بحال نزع افتاده ام . و همچنین اگر در ایتالیا بدنیا آمده بودم و آفتاب دره فرخنده آرنو بتن و بدنم تابیده بود بلاشک از پرده های نقاشی پراز رنگهای شفاف و روشن و پر آفتاب خوشم میآمد در صورتیکه چون اولین آشنائی من با صنعت و هنر در محیطی بعمل آمده که آفتاب بندرت از پس پرده ابری که همواره سطح مرطوب خاک را پوشانده بیرون میآید و وقتی بیرون میآید تولید اختلاف شدیدی بین روشنائی و تیرگی مینماید از آن نوع نقاشی های ایتالیائی لذتی نمی برم . مقصودم از بیان این مطالب این است که بحالت روحی نویسنده این کتاب و بطرز فکر و اندیشه او تا بعدی پی ببرید .

پس از این مقدمه مختصر ولی لازم از نوبت تاریخ پنجاه سال اخیر میپردازم . در این دوره کوتاه اتفاقات زیادی رخ داده است ولی اتفاقی که دارای اهمیت اساسی باشد بسیار اندک است .

اغلب دولتهای بزرگ که تابعان در حکم ادارات سیاسی بودند از سیاست چشم بسته بصورت مراکز معامله و کارو تجارت درآمدند . خط آهنها ساختند و تأسیس شرکت های بزرگ کشتی رانی اعانه های مالی عمده پرداختند بطوریکه کشتیها در اطراف و اکناف عالم بنای رفت و آمد را گذاشتند . بوسیله سیم تلگراف مستعمرات و مستملکات و متصرفات خود را بهم در قاره ها متصل ساختند . قطعه خاکی در آفریقا و آسیا باقی نماند که بهائی داشته باشد و بدست یکی از این دولتهای رقیب نیفتد و یادولتی ادعای ملکیت آنرا ننماید . الجزیره و ماداکاسکار و انام و تونکن مستعمره فرانسه گردیده آلمان برای دست یافتن بقطعاتی از خاک آفریقای شرقی و غربی صدای ادعارا بلند ساخت و کم کم بر گاهرون و در سواحل غربی آفریقا و در گینه جدید و در چندین جزیره از جزایر اقیانوس کبیر دست یافت و قتل چند نفر از مبلغین مذهبی را بهانه ساخته بندر کیائو چو را در دریای اصف چین تصرف در آورد . ایتالیا خواست در حبشستان تاخت و تازی نماید ولی چون کامیاب نگردید برسم جبران مستملکات ترکیه را در طرابلس در آفریقای شمالی تصرف در آورد .

روسیه پس از آنکه تمام خاک سیبری را گرفت بندر پورت آرتور را هم از چین

گرفت. ژاپن در سال ۱۸۹۵ اول چین را شکست داد و بعد جزیره فور موز را در سال ۱۹۰۵ بتصرف درآورد و کم کم درصد درآمد که تمام مملکت کره را تصاحب نماید. انگلستان که در تاریخ دنیا هیچوقت مملکتی دیده نشده که باندازه اومستمرات و مستملکات داشته باشد در سال ۱۸۸۳ درصد حمایت «از مصر برآمد و بزور «انرژی» بمقصد خود رسید و برای کشور دورافتاده مصر که پس از باز شدن ترعه سوئز در سنه ۱۸۶۸ مدام درمخاطره بود مداخله انگلستان منافع مادی بسیاری داشت. از آن تاریخ بعد در مدت سی سال انگلستان در اطراف دنیا چندین جنگ مستمراتی کرد و در سال ۱۹۰۲ پس از سه سال زرد و خوردهای سیار شدید بر ممالک جمهوری و مستقل ترانسوال که به بوئر ها تعلق داشت و بمملکت آزاد اورانژ دست یافت. مقارن همان اوقات سیسل رود (۱) را هم تشویق نموده بود که در افریقا مملکت بزرگی بوجود بیاورد که

دست یافتن بر مغرب کره ارض یعنی ینگى دنیا

مشمول باشد بر تمام خاکى که بین کاپ و سرچشمه رودخانه نیل واقع است و ضمناً بر تمام جزایر و خاکى که هنوز بی صاحب بود و بتصرف مملکت دیگری از ممالک اروپائى در نیامده بود دست یافت.

لئوپولد اول پادشاه بلژیک از کشفیات هاآری استانیلى استفاده نموده مملکت آزاد کنگو را در سال ۱۸۸۵ بتصرف درآورد. مملکت بسیار وسیع کنگو در ابتدا دارای سلطنت مستبده بود و پادشاه سیاه منحوس و شقاوت پیشه‌ای داشت که تنها خدمتى که بر عایای بینوای خود میکرد این بود که بزور از آنها عاج و کائوچو میخواست و کسانی

راکه در انجام این خدمت کوتاهی میکردند بقتل می‌رسانید.

ممالك متحده امریکا خود دارای اراضی بسیار وسیعی بودند و احتیاجی نداشتند که بروست خاک خود بیفزایند، ولی حکومت فاسد و خراب مملکت کوبا که یکی از آخرین متصرفات اسپانیا در قسمت غربی خاک آمریکا بود ممالك متحده را مجبور به مداخله ساخت و پس از جنگ کوتاه و بی سر و صدائی اسپانیولی‌ها شکست خوردند و کوبا و پورتوریکو و جزایر فیلیپین بصورت مستعمرات دول متحده امریکا درآمدند. این تحول اقتصادی دنیا را باید کاملاً طبیعی دانست. از یکطرف با تزئید کارخانجات صناعی در انگلستان و فرانسه و آلمان هر روز احتیاج به مواد اولیه زیادتر میشد و از طرف دیگر کارگرانی که مدام عده آنها فزونی مییافت غذا و خوراک لازم داشتند و ممالك مزبور در همه جا در پی بازار تازه برای متاع خود و در پی معادن زغال‌آهن و مزارع کائوچو و چاههای نفت و غله و حبوبات بودند.

برای اشخاصی که سرگرم نقشه کشی برای کشتی رانی در دریاچه ویکتوریایی یا نزا و برای تأسیس خط آهن در داخله شانتونگ بودند حوادث سیاسی قاره اروپا دیگر حائز اهمیت نبود. این اشخاص خوب میدانستند که ممالك اروپائی مشغول حل مسائل سیاسی غامضی هستند ولی اعتنائی بدان مسائل نداشتند و در نتیجه همین کثرت گرفتاری و بیای اعتنائی میراث سنگینی از کینه جوئی و مشکلات طاقت فرسا برای فرزندان و اخلاف خود باقی گذاشتند. قرن‌ها بود که قسمت جنوب شرقی اروپا کانون قتل و غارت و شورش و طغیان بود. در سال ۱۸۷۰ مردم سرستان و بلغارستان و مونته نگرو و رومانی بازیکمرتبه دیگر در صدد برآمدند که از زیر حکومت ترکها بدرآمده و مستقل بشوند در صورتیکه ترکها نیز بهمدستی چند مملکت از ممالك اروپائی کوشش مینمود که از مقاصد آنها جلوگیری نماید. در سال ۱۸۷۶ پس از آنکه مردم بلغارستان مورد يك سلسله قتل و غارت‌های بسیار شدید واقع گردیدند کاسه صبر ملت روسیه لریز گردید و دولت روسیه مجبور به مداخله گردید بهمان ترتیبی که چندی پس از آن رئیس جمهور امریکا مک کین لی هم مجبور شد که در کوبا مداخله نموده از تیرباران نمودن مردم در هاوانا جلوگیری نماید.

در ماه آوریل ۱۸۷۷ قشون روس از رودخانه دانوب گذشته گردنه شپکارا به تصرف درآورد و پس از دست یافتن به پلونا (۱) بطرف جنوب سرازیر گردیده به اسلامبول نزدیک شد. ترکها از انگلستان طلب یاری نمودند و بسیاری از مردم انگلستان دولت خود را از مساعدت با سلطان عثمانی سرزنش و توبیخ میکردند ولی صدراعظم انگلستان دیسراولی که بتازگی ملکه ویکتوریا را بعنوان امپراطریس هندوستان رسماً اعلام

نموده و از زندگانی و رسوم شرقی تر کها خوش میآمد و از روسها بلا حفظه رفتار شقاوت آمیزشان با یهودیها سخت متنفر بود تصمیم گرفت که بر ضد روسها و بکمک تر کها وارد جنگ بشود. روسیه مجبور شد صلح بنخواهد و عهد نامه صلح در سال ۱۸۷۸ در سن استفانو با مضا رسید و بر طبق این عهد نامه مسئله بالکان معول بکنگره ای گردید که در ماه ژوئن و ژوئیه همان سال در شهر برلن انعقاد یافت. این کنگره مشهور کاملاً در تحت نفوذ شخصیت دیسرائیلی قرار گرفت. حتی ییز هارک هم از این پیر مرد حیلہ گر و مکار با آن موهای مجمد روغن زده که پررومی و زبان درازی عجیبش را تنها بذله گوئی و چاپلوسی بسیار استادانه اش تا حدی جبران میکرد حساب میبرد. در برلن دیسرائیلی مانند مادر مهربانی مواظب بود که مبادا خدای نخواستہ لطمه ای بحقوق و منافع تر کهای عزیزش وارد آید. هر چند سربستان و هوئته نگر و ورومانی را کنگره باستقلال شناخت و بلغارستان بر طبق قانون اساسی خود که کنگره برایش تنظیم نمود دارای نیمه استقلالی گردید و سلطنت آن بشاهزاده اسکندر باتقن پرنس که نواده تزار روسیه اسکندر دوم بود واگذار گردید ولی هیچکدام از این ممالک حق نداشتند قوای نظامی و منابع ثروت خود را توسعه بدهند. (در صورتیکه اگر انگلستان حامی آنها نشده بود در این امر آزاد میکردیدند) و علت این بود که انگلستان چون نیخواست راه روسیه بطرف مستعمرات و مستملکات امپراطوری ملکه و یکتوریا باز باشد از کمک بسططان که خاکش در سرباره بود بهیچوجه مضایقه نمیکرد. بدتر از همه آنکه باطیش هم اجازه داده بود که بوسنی و هرزگوین (۱) را از مملکت عثمانی گرفته جزو خاک خود سازد. البته اطریش از عهده اداره این دو ایالت بخوبی برآمد و بوسنی و هرزگوین که سابقاً احدی به فکرشان نبود در تحت حکومت اطریش مانند بهترین مستعمرات انگلستان اداره میشدند و دیگر تو خود حدیث مفصل بخوان از این مجمل. عده زیادی از سربها در آنجا ساکن بودند در سوابق ایام این دو ایالت جزو مملکت بزرگ سربستان و در تحت سلطنت استفان دوشان بودند و این پادشاه همان کسی است که در اوایل قرن چهاردهم اروپای غربی را از استیلای تر کها نجات بخشید و مسد و پنجاه سال پیش از آنکه گریستوف کلیمپ امریکا را کشف نماید پایتخت خود اسکوب رایکی از مراکز تمدن ساخت. سربها افتخارات گذشته خود را در مد نظر داشتند و از اینکه در تحت حکومت اطریش واقع گردیده بودند سخت ناراضی بودند و معتقد بودند که دوایات نامبرده یعنی بوسنی و هرزگوین بر طبق تمام قوانین و سنن بآنها تعلق دارد.

همین مقدمات سبب شد که در روز ۸ ژوئن ۱۹۱۴ و لبعهد اطریش شاهزاده فر دیناند در سارایوو پایتخت بوسنی بقتل رسید. قاتل دانشجویی بود از اهالی سربستان

که بسابقه وطن پرستی مرتکب قتل گردید ولی مسئولیت این قتل و این فاجعه عظیمی که علت اصلی و حتی میتوان گفت یکتا علت جنگ عمومی اول گردید تنها نه برایین جوان سربازی نیم دیوانه و نه بر مقتول او وارد نیست و شاید بتوان مسئول واقعی را همان کنگره یا کنفرانس مشهور برلن دانست که در وقتی منعقد گردید که اروپا چنان سرگرم مادیات و مشغول با استقرار مبانای یک تمدن مادی بود که صدای استغاثه و احقاق حق یک ملت بیچاره ای که دست تقدیر او را در گوشه ای از گوشه های وحشی شبه جزیره قدیمی بالکان انداخته بود بگوشش نمیرسد

دنیای نو

دربیان آنکه «جنگ جهانگیر» (۱) در حقیقت در راه ایجاد دنیای نو

وبهتری بود.

مارکی دوکن دوسه (۲) یکنفر از بزرگوارترین اشخاص معدود صادق و پسر جوش و خروشی بود که مؤسس انقلاب بزرگ فرانسه گردیدند. تمام عمر خود را صرف دستگیری از فقرا و مستمندان نمود و در تحریر و تهیه «دائرة المعارف» مشهور فرانسه همکار اشخاص مشهوری مانند دالامیر و دیدرو بود. در اولین سالهای انقلاب در «کونوانسیون» رئیس حزب اعتدالیون بود.

چون آدم سلیم النفس منصف و سازگار و بامدارا و دارای عقل سلیم بود مسود سوء ظن انقلابیون واقع گردید و او را به «عدم حرارت در جمهوریخواهی» متهم ساختند. وقتی افراطیون زمام امور را در دست گرفته و رقبای خود را بقتل رساندند کندورسه را مهدورالدم اعلام نمودند یعنی رسماً گفتند هر کسی حق دارد او را بقتل برساند. دوستانی داشت که در منزل آنها پنهان شده بود و حاضر بودند جان خود را در راه حفظ و نجات او فدا سازند. کندورسه زیر چنین باری نرفت و از منزل آنها فرار نمود و بامید اینکه خود را بخانه‌ای که در ییلاق داشت برساند و امیدوار بود که در آنجا در امان خواهد بود. پس از آن که سه روز و سه شب ویلان و سرگردان بود به مسافرخانه‌ای رسید و سفارش داد که برایش خوراکی حاضر نمایند. روستاییان مظنون شدند و بنای تفتیش جیب و بفلش را گذاشتند و تنها چیزی که بدستشان افتاد دیوان اشعار شاعر معروف هوراس (۳) بود و همین ملاحظه فکر کردند که این شخص باید از نجبا و اشراف و از دشمنان انقلاب باشد و لهذا او را دستگیر کردند و با طعنان دست و پایش را بستند و پوز بند

(۱) مقصود جنگ عمومی اول است چون مؤلف کتاب قبل از جنگ عمومی دوم وفات یافت (مترجم)

(۲) Le Marquis de Condorcet

(۳) Horace شاعر معروف رومی که از سنه ۶۴ تا ۸ قبل از میلاد میزیسته است (مترجم)

بدهانش زدند و در زندان دهکده بورک لارن محبوسش ساختند و صبح روز بعد ژاندارمها او را تحت الحفظ پیاریس بردند و در آن جا در زیر گیوتین بقتل رسید . چنین شخص بزرگ و بزرگواری که عمرش را فدای هموعان خود نموده بود و پاداشش تنها مرک گردید البته حق داشت درباره ترقی و رستگاری بنی نوع آدم بدین و مایوس باشد و با اینهمه پاره ای افکار و عقایدی که از او باقی مانده امروز هم پس از صد و پنجاه سال از مرک اومی گذرد چنان به حقیقت مقرون است که گویی امروز نوشته شده است .

کن داوره مینویسد : « دست طبیعت امیدهای انسانی را در هیچ حدود و ثغوری محصور نساخته است و مسرد دانا و روشندل در مقابل خبط و خطاها و جنایتها و ظلم و عدوانی که صفحه خاک را تیره و مکدر ساخته و وقتی تسلیت مییابد که نژاد انسانی را میبیند که خود را از قیود و سلاسل رها ساخته و با قدم استوار در طریق حقیقت و پارسانی و سعادت مندی و عافیت روان است . »

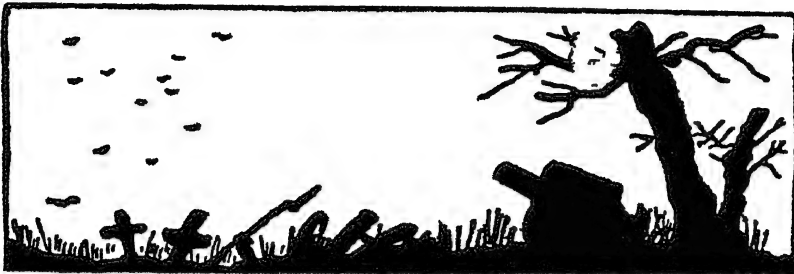
دنیا در سال ۱۹۱۴ دچار تشنج نزع آسائی گردید که انقلاب فرانسه در مقابل آن حادثه مختصری پیش نیست . این تشنج بقدری شدیدی بود که آخرین جرعه امید را در قلب ملیونها افراد نوع بشر یکسره خاموش نمود مردم ترانه ترقی را ساز کرده بودند و دعای آن ها در راه صلح و صفا بصورت چهار سال خونریزی با جابت رسید . اکنون هر کسی از خود میپرسد « آیا راستی بزحمتش میارزد که انسان مثل غلام زر خریدی در راه این مردمی کار بکند و جان بکند که هنوز از مرحله توحش و غار نشینی قدم فراتر ننهاده اند ؟ »

تنها جوابی که میتوان بدین سؤال داد این است : « بله به زحمتش میارزد . » درست است که جنک عمومی مصیبت مدھش عظمائی بود ولی گذشت و دنیا باخر نرسید . بر عکس جنک طلیعه عصر جدیدی گردید .

نوشتن تاریخ یونان و امپراطوری رم و قرون وسطی کار مشکلی نیست . بازیگرانی که هر کدام از آن ها در صحنه تاریخ نقشی را بازی کرده اند همه مرده و رفته اند و ما بدون آن که مغلوب احساسات خود بشویم میتوانیم درباره آنها قضاوت ننموده حکم صادر سازیم - مردمی هم که آن ها را بزرگی میستودند و بآن ها آفرین و مرحبا میگفتند از میان رفته اند و عقاید و نظریات ما دیگر موجب آزار خاطر آنها نمی گردد . ولی در باب وقایع عهد حاضر بر راستی و درستی سخن راندن کاری است بس مشکل . همانطور که اشخاصی که با ما زندگی میکنند پیاره ای مسائل علاقمندند ما نیز بهمان مسائل علاقه داریم و انسان اگر بدون آن که قصد تبلیغ « پروپاگاند » سیاسی داشته باشد بخواهد تاریخ وقایع را بنویسد این وقایع چه بسا بعدی برای او مطبوع یا غیر مطبوع

است که درجاده بیطرفی و انصاف ماندن امر بسیار مشکلی می گردد . با این همه سعی خواهم کرد بگویم بچه دلیل من نیز مانند کف دورسه به آینده بهتر و روشن تری امیدوارم .

در طی این کتاب مکرر خوانندگان را متذکر ساخته ام که نباید چنانکه مرسوم و معمول است تاریخ را بدوره های مشخص و معینی تقسیم نمود و مثلاً گفت تاریخ نوع بشر دارای پنج دوره است بقراردیل : ۱- دوره قدیم و ۲- دوره قرون وسطی و ۳- دوره رستاخیز «رونسانس» و ۴- دوره اصلاحات مذهبی (رفورم) و ۵- دوره حاضر که بزبان های فرنگی آن را «مدرن» میخوانند. این کلمه «مدرن» کلمه بسیار خطرناکی است چون مهم آن است که ما مردم قرن بیستم باوج ترقی و تمدن رسیده ایم . پنجاه سال پیش

جنگ

آزادبخواهان و «لیبرال» های انگلستان بریاست کلا دستون تصور میکردند که مسئله حکومتی که واقعا دموکراتیک و نماینده طبقات مختلف ملت باشد بوسیله « دستخط اصلاح» دوم (۱) که برطبق آن حق و سهم کارگران درحکومت باحق و سهم کارفرمایان برابر بود و کاملاً حل شده است. وقتی دیسرایلی و محافظه کاران از آن ها پرسیدند که آیا تصور نمیکنید که با این اصلاح جدید ممکن است انگلستان با چشم بسته دچار خطر بزرگی نگردد جواب منفی دادند. مطمئن بودند که حق با آن هاست و درآئیه تمام طبقات ملت در این طرزحکومت شریک و سهم خواهند بود و پیشرفتهای عمده بدست خواهند آمد. از آن بیعد و قایع و حوادث زیادی رخ داده و تازه چند نفری که از آن «لیبرال» ها هنوز باقی هستند ملتفت خبط و خطای خود شده اند.

باید دانست که برای مسائل تاریخی هیچگاه راه حل قطعی وجود ندارد. هر نسلی باید مبارزه را از سر شروع نماید و یا مانند حیوانات تنبل اعصار قبل از تاریخ تلف گردیده از میان برود .

علم باین حقیقت بزرگ، عقاید و نظریات انسان را درباب زندگی روح تازه ای

میبخشد و وسیعتر میسازد. در عالم خیال قدم را فراتر نهاده خود را در سال ده هزار میلادی فرض نمایم. مردم آن زمان نیز کتاب تاریخ خواهند خواند ولی ببینیم در حق ما و این چهار هزار سال که از تاریخ ما گذشته و آنچه ما در کتابهای تاریخ خود درباره کارها و عقاید و افکار خود نوشته ایم چه فکری خواهند کرد. آنها ناپلیون و تپیکالات فالازار فاستح آشوری را در آینه جریان زمان معاصر و هم عهد خواهند دید و حتی احتمال میرود ناپلیون را با چنگیز خان و اسکندر مقدونی اشتباه نمایند.

جنگ بزرگ ۱۹۱۴ در نظر آنها چیزی شبیه به جنگ تجار تی دور و درازی خواهد آمد که مابین رم و کارتاژ بقصد دست یافتن و تسلط بر دریای مدیترانه واقع گردید و صد و سی و هشت سال طول کشید. اغتشاشات بالکان در قرن نوزدهم و جنگهای استقلال طلبی سرستان و یونان و بلغارستان و موته نگرو در نظر آنها بصورت یک سلسله هرج و مرجی که در نتیجه مهاجرت های بزرگ بوجود آمد جلوه خواهد نمود و همانطور که ما امروز عکسهای اکروپول را که دو است و پنجاه سال قبل تر کها در موقع جنگ بسا و نیزهها خراب کردند نگاه میکنیم آنها نیز تصاویر کلیسای بزرگ دنیس فرانسه را که بضرب گلوله آلمانها در سال ۱۹۱۴ خراب شد تماشا خواهند کرد. وقتی بفهمند ما اینهمه از مرک میترسیده ایم خواهند خندید و این ترس از مرک در نظر آنها یکی از موهومات و خرافاتی خواهد بود که شایسته مردمی است که در سال ۱۶۹۲ دختران را بعنوان اینکه ساحره هستند بآتش میسوزانند. مریضخانه ها و آزمایشگاهها و طالارهای عمل جراحی که ما اینهمه بدان میبایم در نظر آنها همان حکمی را خواهد داشت که حجره های کیمیاگران و اطاقهای عمل جراحهای قرون وسطی امروز در نظر ما دارد (شاید باندکی تفاوت).

علت این قضیه خیلی روشن است. ما مردان و زنانی که خود را «مدرن» میخوانیم ایداً «مدرن» نیستیم. ما یکی از آخرین نسلهای آدمهای وحشی و غار نشین هستیم و پایه و شالوده عصر جدید دو روزی بیشتر نیست که بنا نهاده شده است. نوع بشریاری طالع آنروزی قدم در جاده تمدن واقعی گذاشت که جرئت کرد در صدد فهمیدن کنه آشیاء برآید و علم و معرفت و استدراک و استدلال را اساس کار قرارداد و در صدد برآمد جامعه ای بسازد که بنایش بر عقل و فهم و انسانیت باشد.

جنگ جهانی ۱۹۱۴ را باید در واقع خالق این دنیای جدید دانست.

باز مدت مدیدی کتابها در باب این جنگ خواهند نوشت و هر مورخی سعی خواهد داشت ثابت سازد که مسئول فلان جنگ فلان دولت و فلان مملکت است. سوسیالیستها گناه را بگردن سرمایه داران خواهند انداخت و خواهند گفت که برای نفع و فایده خودشان جنگ را راه انداختند و سرمایه داران در جواب خواهند گفت که ضرر و خسارت

ما در مدت جنگ خیلی بیشتر از منافعمان در زمان صلح بود و جوانان و فرزندان ما بودند که قبل از دیگران بمیدان جنگ رفتند و کشته شدند و با ادله و براهین بسیار ثابت خواهند ساخت که صاحبان بانکهادر راه جلوگیری از جنگ نهایت سعی و اهتمام را مبذول داشتند. مورخین فرانسوی بهجوم و استیلای قوم ژرمن استناد خواهند جست و تمام جزئیات این حملات را از عهد شارلمانی و حتی اعصار قدیمی تر تا زمان ویلهلم پادشاه هوهن زولرن بیان خواهند نمود و مورخین آلمانی نیز در جواب آنها شرح قتل و غارت و خرابیهائی را خواهند داد که فرانسویها در طی جنگ سی ساله در آلمان مرتکب شده اند و هر دسته دیگران را مقصر شمرده و جنایت و مسئولیت جنگ ۱۹۱۴ را بگردن آنها میاندازد و میگوید آنها بودند که آتش جنگ را روشن ساختند.

رجال سیاسی هم بمنشیان خود که در پشت ماشینهای تحریر نشسته اند بیانات مفصلی را تقریر میکنند و هر کسی سعی دارد ثابت سازد که لازمه اتمام و مجاهدت را در راه جلوگیری از جنگ مبذول داشته و دشمنان بدخواه آنها را مجبور به اعلان جنگ دادن نموده اند.

مورخی که صد سال دیگر بخواند تاریخ بنویسد گوش باین رجز خوانیها و این اعتراضات نخواهد داد بلکه سعی خواهد داشت اسباب واقعی و حقیقی و علل مخفی جنگ را بدست بیاورد و خواهد دانست که امروز جنگ بسا جاه طلبی و شهرت پرستی و بدخواهی و سمایت و حرص و طمع اشخاص بخصوص ارتباط و بستگی زیادی ندارد.

مسئولین اولین جنگ عمومی را باید علمائی دانست که خالق دنیای جدید آهن و فولاد و محصولات شیمیائی و برق بودند و فراموش نموده بودند که ترقی روح انسان از لاک پشت هم آهسته تر بجلومیرود و از حیواناتی که بمناسبت تنبلی و بطالت و کندی به «تنبل» معروفند تنبل تر است و همواره يك تا سه قرن از عده معدودی که پیشوایان نوع بشر بشمار میآیند عقب تر است.

اگر یکنفر از وحشیان زولو لباس اسمو کینک بر تن نماید باز همان زولوی وحشی خواهد بود. اگر بسگی یاد بدهیم که سوار بر دو چرخه بشود و سیبل بکشد بساز سگ است و «خر عیسی گرش بمکه برند» چون بیاید هنوز خبر باشد. امروز اگر یکنفر آدم با اتومبیل آخرین «مدل» مسافرت کند ولی عقل و فهمش عقل و فهم یکنفر سوداگر قرن شانزدهم باشد در واقع آدم همان قرن شانزدهم بشمار خواهد آمد.

با مقدمات فوق بخوبی میتوان بعلم و اسباب جنگ عمومی ۱۹۱۴ پی برد. در یکی از فصول سابق همین کتاب نشان دادم که سنن و رسوم امپراطوری روم پس از آنکه امپراطوری روم از میان رفت هزاران سال باز دوام داشت و موجب ایجاد چندین امپراطوری دیگر از همان نوع امپراطوری روم گردید. اگر اسقفها و رؤسای

مذهب مسیح در روم مانند یکنفر امپراطور زمام اختیارات کلیسا را در دست گرفتند برای این بود که سر مشق امپراطورهای رم را در مقابل نظر داشتند. بسیاری از رؤسای اقوام بربر که طبعاً سلیم النفس و بی آزار بودند تنها در تحت تاثیر سحر آسای کلمه «روم» بچنگ و خونریزی پرداختند. این امپراطوران و پاپها و چنگ آوران در حقیقت مردمی بودند که تفاوت زیادی با ما نداشتند. چیزی که هست آنها در دنیائی میزیستند که سنن و آداب و رسوم روم قدیم هنوز زنده و پایدار بود و اساس زندگی آنها را تشکیل میداد و سینه بسینه از پدران به فرزندان میرسید و بهمین جهت است که برای مقاصد و منظورهائی جنگیدند و جان فشانی کردند که امروز دیگر کسی حاضر نیست از آن طرفداری و هوای خواهی نماید.

در فصول سابق مذکور گردید که جنگهای بزرگ مذهبی متجاوز از يك قرن پس از اولین جنبش اصلاحات و «رفورم» مذهبی شروع گردید. اگر آنچه در باب «چنگ سی ساله» گفته شده با آنچه در فصل مربوط به «اختراعات» مذکور گردیده مقابله و مقایسه نماید دستگیرتان خواهد شد که این چنگ وحشت افزا که میتوان آنرا قصابی اروپا نامید وقتی شدت هرچه تمامتر صحنه اروپا را بآتش و خون میکشید که در آزمایشگاههای علمای فرانسوی و آلمانی و انگلیسی اولین ماشینهای بخار بکار افتاده بخارشان بلند بود. اما دنیا و مردم دنیا اعتنائی باین اختراعات نداشتند و سرگرم مباحثات مذهبی دور و دراز عجیب و غریبی بودند که امروز کسی کمترین اعتنائی بآنها ندارد و حکایتش هر کسی را از فرط کسالت بخیازه باز میدارد.

چنین است قاعده و قانون دنیا و تمدن. مورخین هزار سال بعد نیز بهمین طرز از اروپای قرن نوزدهم صحبت خواهند داشت و تعجب خواهند نمودند که مردم مانند گرگان گرسنه بجان هم افتاده خون همدیگر را در جنگهای ملی میریختند در حالیکه در آزمایشگاهها اشخاص بسیاری مشغول آزمایشهای علمی بودند و اعتنائی بسیاست نداشتند جز اینکه باز پیاره ای از اسرار خلقت راه بیابند و فکر و اندیشه دیگری نمیکردند.

از پرتو وجود همین علما و مهندسين و شیمیایران بود که اروپا در ظرف فقط يك نسل دارای آنچه ماشینهای کلان و تلگراف و قطار و رادیو و تمام محصولات فرعی ذغال سنگ گردید. این بزرگان علوم و فنون دنیائی بوجود آورده اند که دیگر برای زمان و مکان در آن قدر و اعتباری باقی نمانده است و محصولات تازه ای بیسازار آورده اند چنان ارزان و باب کیسه فقیر و غنی که هر کس میتواند از آنها استفاده نماید.

عده کارخانجات روز بروز افزون میگردد و برای اینکه این کارخانجات از کار نایستند محتاج مواد خام بودند و صاحبان کارخانجات که در مالک صنعتی زمدار واقعی امور گردیده بودند درهمه جا در پی مواد خام و مخصوصاً ذغال سنگ بودند. در همان

حال توده مردم وقاطبة الناس باز طرز فکرش همان طرز فکر قرن شانزدهم و هفدهم بود و تصور میکرد که بغیر از سلطنت موروثی و اشکال دیگری که مرسوم و معمول است طرز دیگری برای حکومت وجود ندارد و در این عهد ماشین و صناعت میخواست مسائل نوظهور و بی سابقه را باز از همان راههای مرسوم و معمول قدیمی حل نماید. ممالک اروپا هر کس را فراخور وسع و قدرت خود و بقصد دست یافتن باراضی جدیدی در سرزمینهای دور دست قشونهای عظیم و بهریه های معتبر بوجود آوردند. هر جا يك وجب زمین بیصاحب سراغ میکردند یا فرانسویها یا انگلیسها یا آلمانها و یا روسها آنجا حاضر میشدند و فکری نداشتند بجز اینکه آنجا را نیز ضمیمه مستعمرات خود بسازند. اگر اهالی مخالفت و ضدیتی نشان میدادند همه را میکشیدند ولی اگر باگیری و سرکشی نمیکردند میگذاشتند هر طوری میخواهند زندگی کنند بشرط آنکه در کار استخراج معادن الماس و ذغال سنگ و طلا و نفت و محصول مزارع کما و چومداخله ای ننمایند. نباید پاروی حق گذاشت که گاهی هم احیاناً اتفاق می افتاد که این تسلط بیگانگان برای اهالی سودمند واقع میگردد.

گاهی اتفاق می افتاد که دو مملکت که هر دو محتاج ب مواد اولیه بودند در آن واحد چشمشان را بیک قطعه خاک دوخته در دیک مغیله آرزوی تصرف و تملك آنرا میپختند. آنوقت بود که جنگ شروع میگردد. چهل و پنجاه سال پیش جنگ بین روس و ژاپن بعلت اینکه هر دو چشم بقطعاتی از خاک چین دوخته بودند شروع گردید. اما رویهمرفته این قبیل جنگها نسبتاً کمتر اتفاق می افتاد. هیچ ملتی قلباً مایل بجنگ نبود. در همان اوایل قرن بیستم طرف شدن با قشون منظم و کشتیهای جنگی سیار مقتدر و تحت البهری های مغوف و طیاره های بیشمار در نظر مردم لقوو بی معنی میآمد همانسان که حکومت استبدادی هم مانند حکومتهای زمان سابق دیگر در میان مردم اروپا طرفداری نداشت مردم قرن بیستم مدام در روزنامه ها اخباری درباره اختراعات و کشفیات علمای فرانسوی و انگلیسی و امریکائی و آلمانی و در باب همکاری دوستانه آنها در زمینه ترقیات طبی و نجومی میخواندند و در دنیائی زندگانی میکردند که سر تا سر میدان پرهیجان فعالیت های تجارتی و صنعتی بود. عده ای از آنان متوجه بودند که طرز حکومت ممالک مختلفه (یعنی جامعه های بزرگی که دارای منویات و آرزوهای مشترك بودند) چند قرن عقب ماندگی دارد و لهذا گاهی در صدد بر میآمدند که توجه هموطنان خود را بدین نکته معطوف سازند اما مردم بقدری سرگرم امور شخصی خود بودند که برای مباحث عالیه سیاست گوش شنوا نداشتند.

من در طی این کتاب بقدری در موارد مختلفه پای مقایسه در میان کشیده ام که اینک که باز باید متوسل بقایسه کردم از خوانندگان خود معذرت میطلبم. کشتی حکومت

(برحسب اصطلاح معمول که هر چند قدیمی است ولی باز بخوبی مقصود را می‌رساند) مصریها و یونانیها و رومیها و اهالی ونیز و سوداگران جهانگرد و متهور قرن هفدهم کشتی معکمی بود که هر چند از چوب ساخته شده بود ولی کاملاً مجهز بود و رهبری او بدست ناخداهای با تجربه و کار پخته‌ای سپرده شده بود که کشتی وزیرستان خود را یکی یکی خوب میشناختند و با آن جد با فنون و رموز کشتی رانی آشنائی کامل داشتند. وقتی عصر جدید که آنرا عصر آهن و فولاد و ماشین خوانده اند شروع گردید لازم آمد که در بعضی از قسمتهای کشتی کهنه تغییراتی بعمل میاورند و بر سطح و ظرفیت آن بیفزایند و شرع آنرا برداشته بجایش دیک بخار بگذارند. گرچه رفته رفته اوضاع و احوال مادی ملوانان و ملاحین بهتر گردید ولی مجبور بودند در زیر زمین تنک و تاریک کشتی در مجاورت ابار ذغال سنک بادود و حرارت آتش بسر ببرند و با آنکه مزد بیشتری میگرفتند و کمتر از سابق در معرض خطر بودند با اینهمه راضی نبودند و حسرت گذشته و زمانی را میخوردند که در هوای آزاد صفحه کشتی با کار پر خطر طناب پیچیدن و شرع بر افراشتن سرو کار داشتند.

کم کم بدون آنکه کسی متوجه باشد کشتی چوبی کهنه و فرسوده قدیمی بشکل یک کشتی کاملاً «مدرن» درآمده بود در صورتیکه ناخدا و ملوانها همان قدیمی ها بودند با همان معلومات و عقاید و افکار سابق و انتخاب و یا تعیین آنها نیز همان طرز و سبک صد سال پیش بعمل میآمد و هنوز هم کشتی را با همان سبک و شیوه قرن پانزدهم میرانند و کتابچه تعلیمات و دستور قواعد و قوانین بحری آنها همان کتابچه های زمان لویی چهاردهم و فردریک بزرگ بود و خلاصه آنکه بدون آنکه بتوان آنها را مقصر خواند دیگر بدرد کشتی جدید نمی خوردند و برای اداره آن ساخته نشده صلاحیت نداشتند.

اقیانوس سیاست بین المللی زیاد پهناور نیست لهذا وقتی کشتی های بزرگ و سریع السیر با هم بنای رقابت و همچشمی را گذاشته بمسابقه میپردازند البته خالی از پاره ای حوادث نخواهد بود و لاشه کشتیهائی که در نتیجه این قبیل حوادث غرق گردیده در قعر دریا فرو رفته اند شاهد بر صدق این مدعاست.

مقصود از تمام این بیانات این است که دنیا احتیاج شدید به اشخاصی دارد که بتوانند سکان و زمام اختیار کشتی تمدن را در دست بگیرند. این اشخاص باید با جرئت و با ایمان باشند و بدانند که نوع بشر تازه در ابتدای مسافرت خویش است و برای رساندن کشتی به بندر مراد باید بسبک و شیوه جدید کشتیرانی آشنائی حاصل نماید. این اشخاص باید مدتی در مدرسه زمانه شاگردی نمایند و بزور بازو راه خود را هموار ساخته بجلو کشتی

که محل حکمفرمایی ناخدایان است برسانند احتمال هم می‌رود که ملاحین وزیردستان
بی خبر و ناراضی از اطاعت او امر آنها سرپیچیده آنها را بقتل برسانند ولی عاقبت روزی
میرسد که ناخدای بزرگی کشتی را بمقصد می‌رساند و در تاریخ نوع بشر بنام «قهرمان
بزرگ بنی نوع انسان» مشهور خواهد گردید.

رهنمای جاودانی

آنا تول فرانس نویسنده مشهور فرانسوی چنین گفته است

« هر چه بیشتر بزندگی آدمیان میاندیشم بیشتر معتقد میشوم که همانسان که »
 « مصریهادو » آلهه « ایزیس » و « نشتیس » را بر مردگان خویش میگماشتند، انسان »
 « نیز باید بدیده « استهزا » (۱) و « ترحم » در رفتار و کردار مردم بنگرد و این دویار »
 « انباز و رفیق شفیق را رهبر خود قرار دهد. « استهزا » با پوزخند خود زندگی را دلپذیر »
 « و نمکین و « ترحم » آنرا مبارک و فرخنده میسازد. این « استهزا » قساوت و بی انصافی »
 « را نمیرساند بلکه آمیخته با ملاحظت و نیکخواهی است چنانکه خنده اش خشم و غیظ »
 « را فرو مینشانند و بزبان ملایمت میگوید که در مردم نادان و شرارت پیشه بسدیده »
 « استهزا بنگرید والا بیم آن میرود که ضعف بر شما غالب آمده در صدد کینه توزی »
 « بر آئید. »

---

(۱) مقصود « Ironie » فرانسویان است و کلمه « استهزا » درست آن مفهوم را
 نمیرساند. (مترجم)

هفت سال بعد

عهدنامه ورسای را با سرنیزه نوشتند و این اختراع سرهنك فوی زكو (۱) یعنی سرنیزه هرچند ممکن است در جنگهای تن بتن خیلی بکارآید ولی برای استقرار صلح در دنیا نمیتواند زیاد مؤثر باشد.

بدتر از همه اشخاصی هم که این سلاح را در ورسای بکار بردند اشخاص سالخورده ای بودند. وقتی جوانان بجان یکدیگر میافتنند با شدت و حدت هر چه تمام تر خون یکدیگر را میریزند ولی بمحض اینکه آتش غیظ و غضبشان خمودی یافت هر کس بکار خود بر میگردد و کینه و دشمنی را درباره همان کسانی که يك ساعت پیش با آنها میجنگیدند فراموش میکنند ولی وای بوقتی که شش هفت تن اشخاص معمر و سالخورده باریشهای سفید صیقل دیده که چون تیرشان در راه جاء طلبی بسنك خورده دل و جانشان از کینه توزی آکنده است دور آن میز سبز کدائی برای قضاوت و صدور حکم و داوری در حق شش هفت تن حریف بی مدافع که آنها نیز وقتی فاتح بودند و شمشیرشان برد بود بتمام قواعد و قوانین و رسوم بین المللی پشت پا انداختند نشسته باشند. در اینگونه موارد است که باید دست بجانب آسمان بلند نموده و گفت: «خداوند! خودت رحم کن.»

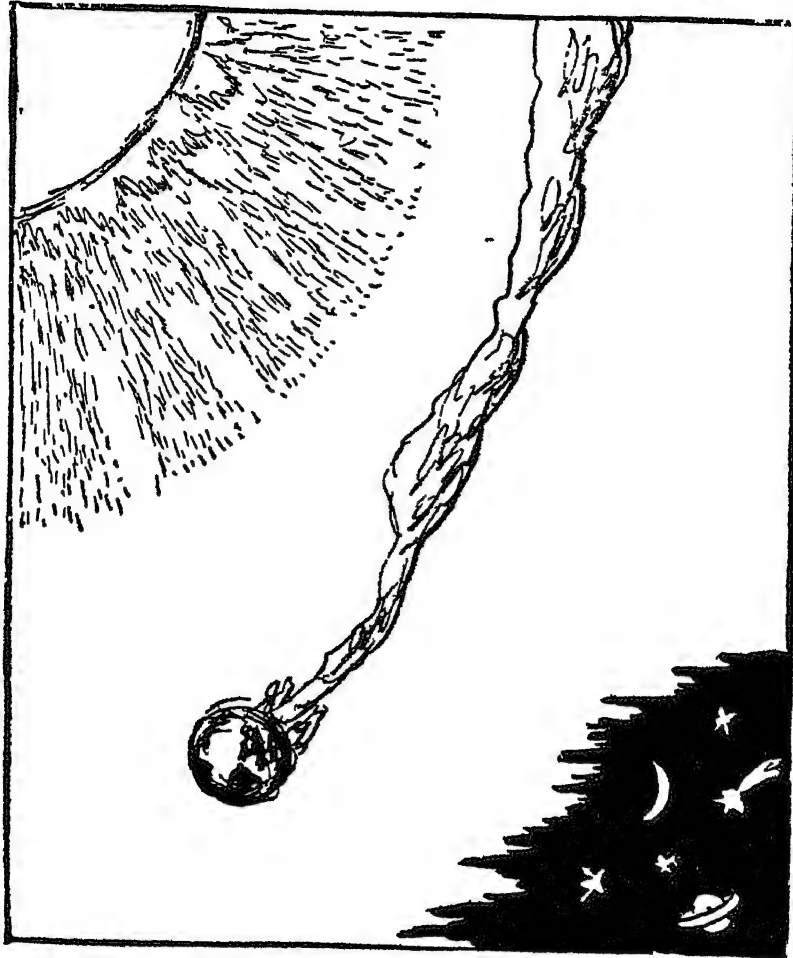
افسوس که خدای رحیم که چهار سال تمام آنها را بنامش مرتکب جنایات شدند دیگر رغبتی نداشت که دست رحمت بجانب فرزندان نا خلف خود دراز نماید و می گفت این اشخاصی که این همه در قتل و غارت مهارت و استادی داشتند حالا هم باید هر طور عقل خودشان میرسد راه حلی برای مشکلات خود پیدا کنند.

این «هر طور عقل خودشان میرسد» را بعدها خوب دیدیم چه نتایجی بیار آورد و چه شاهکاری نمره آن گردید. حقیقت این است که تاریخ این هفت سالی که از جنگ میگذرد (۲) طومار عریض و طولی است از خبط و خطاهای شرم آمیزی که سر تا سر از حرص و طمع و بیرحمی و شقاوت و زذالت و پستی حکایت میکند و از لحاظ سفاقت و نادانی در تاریخ حماقت و بلاهت انسانی نظیر آنرا نمیتوان یافت.

(۱) اسم کسی است که سرنیزه را اختراع کرد. (مترجم)

(۲) مؤلف این کتاب را هفت سال پس از جنگ جهانی اول نوشته است (مترجم)

امروز محال است بدانیم که مردم دوهزاروپانصد میلادی در باب علل اصلی این مصیبت عظمائی که اسمش نخستین جنگ جهانی است وارکان تمدن اروپا را متزلزل

دنیا در آتش

ساخت و اختیار نژاد انسانی را بدست امریکاییها داد که هرگز خواب آنرا ندیده بودند چگونه فکر خواهند کرد ولی چون خواهند دید که در آن دوره ممالک مختلفه بصورت سازمانهای تجارتی بسیار منظمی درآمده بودند احتمال قوی میرود بدین نتیجه برسند که اختلاف ما بین دودسته محال بود عاقبت روزی منجر قطع روابط و منازعه و زد و خورد نگردد. اگر بخواهیم مطالب را واضعتر بیان نمائیم باید بگوئیم که مردم در سال ۲۵۰۰ میلادی خواهند دید که آلمان خطر تهدیدی برای رفاه

امپراطوری انگلستان گردیده بود و انگلستان نمیتوانست راحت بنشیند که آلمان روز بروز بر دایره تجارت و معاملات خود بیفزاید و در رفع حوایج مردم دنیا بازار تجارت عمومی را بدست بگیرد.

برای ما اشخاصی که شاهد و ناظر جنگ بوده ایم قضاوت در باب حوادث این ده سال اخیر کار آسانی نیست ولی اکنون که هفت سال از جنگ گذشته است تصور میسرود بدون آنکه زیاد اسباب تاثر ورنجش همسایگان صلح جو و دوستان خودمان را فراهم سازیم شاید بتوانیم در نهایت صداقت و خلوص نیت از افکار و استدلالات خود بدین قرار نتیجه بگیریم.

بشهادت تاریخ این پانصد سال اخیر دنیا در میان دولتهایی که معروف به « دول حاکمه » شده اند و دولتهای دیگری که در صدد بوده اند زمام اختیار دنیا را از چنگ این دول حاکمه بدر آورده خود در سلطنت بردیاریها جانشین آنها بگردند میدان مبارزه شدید و وسیعی بوده است. اسپانیا اجساد جمهوریهای تجارتی ایتالیایی پرتغالی را زیر پا آورد و خود تاج توفیق بر تارک نهاد جای آنها را گرفت. همینکه اسپانیا این مقام را بدست آورد و دارای خاک عظیمی گردید که (در نتیجه) اوضاع جغرافیائی و یا بملاحظات اخلاقی) آفتاب در آن غروب نمیکرد که هلند قد علم نموده و در صدد برآمد که قدرت و ثروت را از دست اسپانیا بیرون آورد و اگر وسعت بسیار محدود خاک هلند را در مقابل اسپانیا در نظر بگیریم باید اذعان نمائیم که این مملکت کوچک در انجام منظور خود بسیار کامیاب گردید. تازه هلند بر این سرزمینهای دست یافت که در آن زمان منبع ثروت و دولت بی در در سر بود که فرانسه و انگلستان بقصد دست انداختن بر این سرزمین ها وارد میدان شده مشغول مبارزه با هلند گسردیدند و بعضی اینکه هلند را از میدان بدر ساختند و حریف توانا یعنی فرانسه و انگلستان بجان هم افتادند و پس از مبارزه و منازعه دور و درازی عاقبت انگلستان فرانسه را نیز از میدان بدر نمود و متجاوز از يك قرن ارباب بلامعارض دنیا گردید و اندر آچشم نداشت که رقیب دیگری را در مقابل خود ببیند و اگر ممالك خرد و کوچکی سنك جلوی راهش میگردیدند آنها را زیر پا میگذاشت و بجلو میرفت.

چون یتنهایی حریف ممالك بزرگ نبود ناگهان این ممالك خود را در مقابل یکی ازین ائتلافهای سیاسی اسرار آمیزی دیدند که رجال سیاسی انگلستان که در سیاست خارجی استادان زبردستی گردیده اند با فوت و فن کاسه گری بوجود میآورند و در این رشته هیچکس پیاپی آنها نمیرسد.

اگر جریان پیشرفتهای اقتصادی را (که شرح و تفصیل آن در تمام کتابهای تاریخ

مذکور آمده است) در مد نظر بگیریم اذعان خواهیم کرد که سیاستی را که رجال مملکت آلمان در بیست سال اول قرن بیستم دنبال نمودند سیاستی بس خام بوده است. پاره ای اشخاص معتقدند که رفتار قیصر سابق آلمان عاقلانه نبوده و او را مستوجب ملامت و توبیخ میدانند و ادله و براهینی که در اثبات این مدعی اقامه مینمایند چندان بی اساس هم نیست. ویلهلم دوم هر چند آدم بدی نبود ولی قابلیت و لیاقت نداشت و فریب این تلقین نفسی را خورد که اختصاص با غلب اشخاصی دارد که از طریق توارث بسلطنت و قدرت میرسند.

قوای بحری

این قبیل اشخاص بقدری خودشان را از سایر مردم دنیا داناتر و فرزانه تر میپندارند که کم کم حساب و میزان بکلی اردستشان بیرون می رود و از حقایق امر در دنیا بی خبر میمانند. اما درباره ویلهلم دوم باید تصدیق نمود که هیچکس باندازه او در نزدیک شدن به انگلیسها اهتمام نورزید و احدی بقدر او سعی در بدست آوردن دل ملت انگلیس بعمل نیاورد و همچنین هیچ کسی در میان بیگانگان باندازه او در قضاوت درباره اخلاق انگلیسها باشتباهات فاحش و خطاهای بارز دچار نگردید .

این جزیره عجیبی که در آن سمت دریای شمال واقع گردیده و اسمش انگلستان است فقط و فقط برای تجارت زنده است و از راه تجارت زندگانی میکند . انگلستان کسانی را که مانع و رادع تجارت انگلستان نباشد دوستان خود و با اقلا > بیگانگان تحمل پذیرم میدانند . برعکس هر کس احتمالا بتواند سنگی در راه اولویت تجارتی انگلستان بگردد دشمن او خواهد بود و باید در اولین موقع امکان از میان برداشته شود.

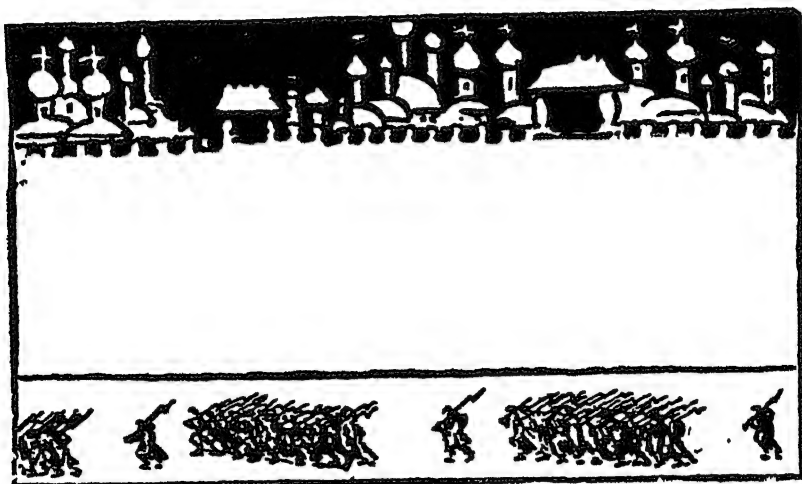
امپراطور انگلیس پرست و «آنگلوفیل» آلمان چه سخنان مهرآمیزی که در حق انگلستان بزبان نیاورد و چه کارهای خالصانه و صادقانه ای که برای جلب اطمینان و محبت انگلیس نکرد ولی مردم انگلیس هر ساعت و هر دقیقه متوجه بودند که آلمانها در بازار تجارت با آنها رقابت می کنند و حریفان خطرناکی هستند و طولی نخواهد کشید که بازارهای دنیای متمدن را از اجناس و کالاهای ارزان خود بخواهند ساخت. آنچه در فوق مذکور گردید تنها يك جنبه مسئله را روشن ساخت که هر چند حایز اهمیت بسیار است ولی برای اینکه علت اینهمه خونریزی را که از خصوصیات جنگ اخیر است بیان نماید کافی نیست.

در آن زمان خجسته فرجامی که هنوز خط آهن و تلگراف اختراع نشده بود و هر ملکیتی برای خود شخصیت خاصی داشت و با عزم جزم مانند فیل دمانی که بارابه ای بسته باشند بطرف مقصود و منظور مخصوصی روان بود مبارزه بین دو حریف - برای اولویت در تجارت باهستگی جلومیرفت و احتمال بسیار داشت که رجال سیاسی باحیله و تدبیر که در مدرسه سیاست متقدمین فن سیاست را آموخته بودند نمیگذاشتند دایره مخالفت و وسعت یابد ولی بدبختانه در سال ۱۹۱۴ دنیا سر تا سر بصورت کارخانه بین المللی پهناوری درآمده بود چنانکه اگر فرضاً کارگران در اژان تین اعتصاب میکردند تاثیرش در برلن بخوبی محسوس میگردد و همچنین ترقی قیمت بعضی از مواد اولیه در بازار لندن اسباب بدبختی و کساد بازار هزاران کارگر چینی میگردد که هرگز از وجود شهر لندن در سواحل رودخانه تایمس خبری بگوششان نرسیده بود و اختراع تازه یکنفراز دانشیاران یکی از دانشگاههای درجه سوم آلمان کافی بود که موجب ورشکستگی ده دوازده مؤسسه بانکی در مملکت شیلی بگردد و یا آنکه در نتیجه سوء اداره تجارتخانه ای از تجارتخانه های قدیمی شهر گوته برک صدها پسر و دختر خردسال استرالیائی دیگر نتوانند بمدرسه بروند.

البته همه ممالك بهچنین مقامی در میدان صناعت نرسیده بودند و پاره از آنها مطلقاً زراعتی بودند و بعضی دیگر تازه از احوال «فتودالسم» قرون وسطائی بیرون آمده بودند ولی همین ممالك هم میتوانستند بمالك عمده صناعتی كمك بسیاری بنمایند یعنی چون عموماً دارای نفوس بسیاری بودند میتوانستند بمالك بزرگ کارگرو سر باز (و یا باصطلاح فرنگیها گوشت زنده برای دم توپ) بدهند و از این لحاظ رعایا و روستائیان روسیه در تمام دنیا بی نظیرویی عدیل بودند

اگر کسی بپرسد که چطور اینهمه ممالك و مللی که دارای منافع متضاد بودند با هم متفق و متحد و همدست گردیده يك جبهه بسیار عریض را تشکیل دادند و چهار سال تمام در راه مقصد و مقصود واحدی جنگیدند خواهیم گفت که بهتر است حوصله داشته

باشیم تا نوادگان ما جواب این سؤال را بدهند. دنیا برای اینکه بتواند در حق این وطن پرستان چشم بسته‌ای که خاک اروپا را بصورت قصا بخانه‌ای در آورند بدرستی داوری نماید باید اطلاعات بیشتری دربارهٔ مقدمات و اسباب و علل جنگ داشته باشد. آنچه ما در این روز گرمای تابستان سال ۱۹۲۶ امیدواریم بتوانیم از عهده برآئیم همینقدر است که توجه خوانندگان را بیک نکتهٔ مهمی معطوف سازیم که حتی اشخاصی که خود را «مورخ» میخوانند در آن باب بقدر کافی دقت میندول نداشته‌اند و این نکته عبارت است از اینکه این مبارزه و اختلاف بزرگی که بصورت جنگ درآمد بایک انقلاب جهانی پایان یافت و مانند جنگهای دیگر این سه قرن اخیر تنها بطور معمول موجب قطع روابط نگردید بلکه طلیعهٔ دورهٔ اجتماعی و اقتصادی جدیدی گردید که بکلی بی سابقه

قدرت جماعت

بود و اشخاص سالخورده‌ای که سرگرم انعقاد عهدنامهٔ ورسای بودند چون چکیدهٔ اوضاع و احوال و محیط خصوصی خود بودند نمیتوانستند ملتقت این کیفیت بشوند و تمام گفتار و کردار و پندارشان سکه و زمانی را داشت که سپری شده بود و ظاهراً بهمین جهت است که کارها و تصمیماتشان موجب آنهمه مصائب و بدبختیها برای نوع بشر گردید.

عامل دیگری که باعث گردید این جنگی که میگفتند در راه دموکراسی و حقوق ملت‌های کوچک است باین طرز و خیم خاتمه یابد این بود که مدتی پس از آنکه جنگ شروع شده بود ممالك متعددهٔ امریکا نیز در آن شرکت کردند.

ملت امریکا فی حد ذاته خود را در امان میدید و چون دویس سنگر سه هزار کیلو

متردیا واقع بود اساساً هیچگاه علاقه‌ای نسبت بسیاست‌خارجیه نشان نداده بود. اکثریت ملت امریکا و پیروان ویلسون رئیس‌جمهور امریکا کاملاً از تحولات تاریخی ملتهای اروپا با هر ملت دیگری در این دوهزار سال آخر بی‌خبر بود و عادت داشت قضایا را بوسیله کلمات قصار و جملات موجز و شعارمانندی بیان نماید و لهذا مجبور بود برای کسب اطلاعات تاریخی بدیگران مراجعه نماید و همین نکته موجب گردید که پروباگاندهای متهدین بکمک خبط و خطاهای عجیب فرماندهان قوای بری و بهری آلمان توانستند باسانی برای دوستان امریکایی خود ثابت سازند که جنگ با آلمان جنگ میان خوبی است و بدی و سفیدی با سیاهی و درحقیقت پیکار و نبرد بین فرشتگان آزادیخواه انگلوساکسون است که طرفدار استقلال و سیادت ملل کوچک و ضعیف هستند بر ضد عفریتهای استبدادژرمانی و توتونی (۱) و آنقدر ازین قبیل سخنان راندند تا ملت مهربان و احساساتی امریکا (و بهمین جهت قابل پاره‌ای افراط و تفریطها در لطف و مهربانی و هم‌درقساوت و کینه‌جویی) احساس نمود که براستی اگر از شرکت در چنین رزم و نبردی خودداری نماید بخود بتمام آنچه در نهادش خواهان نیکی و آدمیت است خیانت ورزیده است. آنوقت بود که امواج جوش و خروشی که دوره جنگهای صلیبی را بخاطر می‌آورد. بر سرتاسر صفحه امریکا استیلا یافت و آسیابهای عظیم صناعت امریکا بتانی ولی باعزم جزم بکار افتاد و در اندک مدتی دوملیون سرباز بقصد پایان دادن بعملیات وحشیانه هونها (۲) بجانب میدانهای جنگ اروپا براه افتادند.

بدیهی است که این ملیونها جوانان جدی و با فکر میخواستند بهموطنان نشان بدهند که برای چه مقصود مبارکی بجنگ میروند و ورد زبان نشان این جمله گردید که «ما برای جنگیدن با جنگ بجنگ میرویم» و اصول چهارده گانه ویلسون رئیس‌جمهوری امریکا که در واقع اساسنامه جدید آن نیت بین‌المللی است. از همین احوال و کیفیات سرچشمه گرفت و عشق و ذوقی که در آن موقع از طرف ملت امریکا نسبت بخود مختاری ملل کوچک بظهور رسید و آرزوی اینکه «دنیا را برای قبول دموکراسی» مستعد سازند همه حاکی از همان احوال و کیفیات است.

این قبیل حرفها برای باثفور و پوانکاره‌ها و چرچیل‌ها (با صرف نظر از نامیدن رجال سیاسی روسیه آن دوره که اکنون همه در تبعید بسر میبرند) در حکم کفر و زندقه بود. اگر کسی از هموطنان آنها جسارت میکرد که ازین نوع سخنان بزرسان

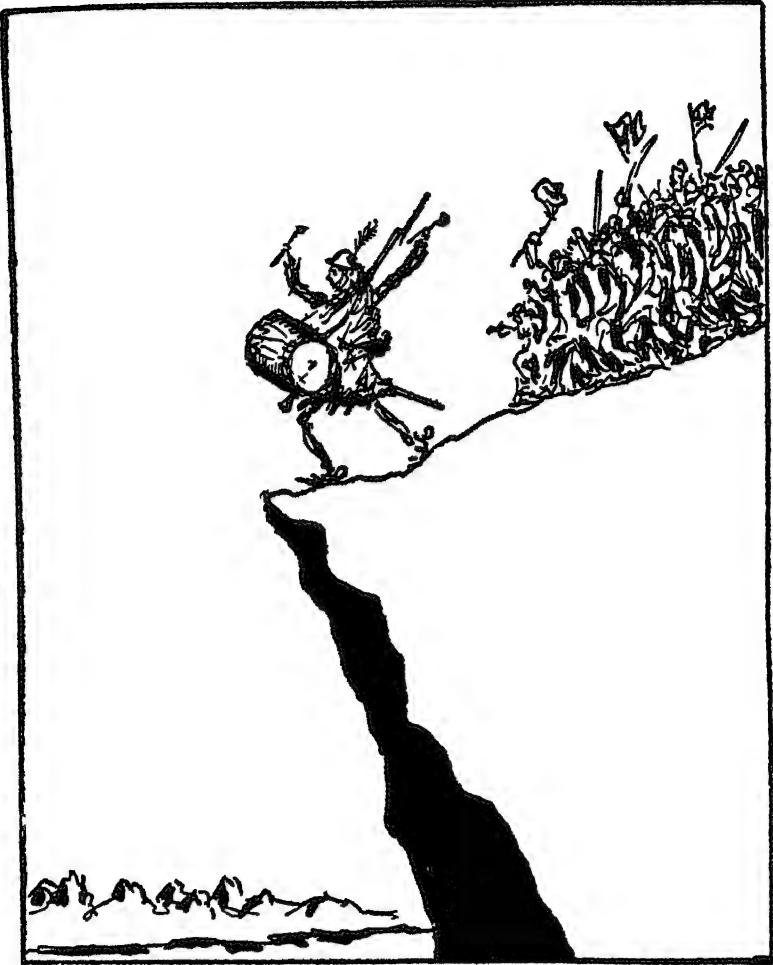
---

(۱) اسمی است که رومیها به ژرمن‌های «بربر» و نیم وحشی قدیمی میدادند (مترجم)

(۲) هونها همان هیاطله‌ای هستند از اقوام وحشی مغولی که در زمان ساسانیان بایران

هجوم آوردند. (مترجم)

بیاورد دردم او را در مقابل جوقه تفنگداران برده تیر باران میکردند اما در همین حال مجبور بودند چنان وانمود کنند که بسخنان فرمانده کل دو ملیون سرباز و پاسبان معتبر ذخایر جهانی با احترام گوش میدهند و بهین ملاحظات بود که ملتهای اروپائی در سال آخر و حتی در نیمه دوم جنگ برای مقاصد و منظورهائی می جنگیدند که بدان معتقد نبودند

« پروپاگاندا » و تبلیغات

همانسان که با اصلاحات اقتصادی نو ظهوری هم که در همان اوقات مدام از بالای دندانه های کرم لین تقریباً بصد زبان مختلف با اطلاع مردم دنیا میرسید اعتقاد نداشتند . بمجرد اینکه آلمانها که ازشنیدن این نوع سخنان عاقلانه از زبان دشمنان توانا و خطرناک امریکائی خود امیدواری پیدا کرده بودند - امپراطورشان را سرنگون ساختند و اسم

مملکتشان را تغییر داده بجای امپراطوری آلمان آنرا جمهوری آلمان خواندند و بازو بندهای سرخ بیازو بستند و صدا ها را برای خواندن «مارش» بین المللی (انترناسیونال) که سرود سوسیالیستی بین المللی است بلند ساختند و بطرف سواحل رودخانه رن بنای عقب نشینی مشهور را گذاشتند سران ورؤسای ممالک متحده بیدرنك کردن خود را از زیر بار «ایدال» های بی معنی و مزاحم امریکائی بیرون آورده و مشغول بفراهم ساختن اسباب عقد نامه صلح گردیدند که براساس اصل معروف «وای بحال مغلوبین» بنا نهاده شده بود و همانا از عصر مردمان غار نشین نتیجه منطقی هرجنگی بود که فاتحانه بپایان رسیده باشد.

بازاگرویلسون باین فکرشوم نیفتاده بود که در مذاکرات سیاسی ۱۹۱۹ شخصاً شرکت نماید اینهمه مشکلات تولید نمیکردید. اگر شرکت نکرده بود دولتهای اروپائی بر طبق عقایدی که درباره خوبی و بدی دارند عهدنامه ای بسته بودند. البته امریکائیها چنین عهدنامه ای را نمی پسندیدند آنها را مقصر میخواندند ولی این نامه اعم از آنکه صحیح باشد یا غلط، لااقل آینه صادق طرز فکر و عقاید مشخص دولتهای اروپائی میبود در صورتیکه با شرکت ویلسون در مذاکرات صلح منویات امریکائیها و اروپائیها (که هرگز آبشان دریك جوی نرفته است) چنان درهم آمیخت و آش شله قلمکار دهشتناکی بوجود آورد که نه تنها برای هیچ مسئله ای راه حل قطعی بدست نیامد بلکه هر يك از دول متحده خود را مظلوم و مقبون دید و رویهمرفته صلحی که در ورسای منعقد گردید گرانتر از جنگ تمام شد.

عامل دیگری هم بر هرج و مرجی که در نتیجه عهدنامه ورسای تولید گردید افزود باین معنی که ویلسون که خود رئیس یکدسته ممالک نیم مستقلی بود که بصورت «فدراسیون» با هم اتحاد و وحدت پیدا کرده بودند همواره چنین دنیائی را در مدنظر داشت و نزد خود فکر میکرد که اگر چنین کاری در امریکا امکان یافته است و اکنون متجاوز از يك قرن می شود که حکومت «فدرال» بنفوس امریکا که مدام روبافزونی است آزادی سیاسی و رفاه اقتصادی داده و ملت ممالک متحده امریکا را رویهمرفته مرفه ترین و متمولترین ممالک کره زمین ساخته است چرا نباید ممالک اروپا نیز تأسی بامریکائیها نموده و همان راهی را بیمایند که ممالک ویرجینیا و پنسیلوانیا و ماساچوست در سنه ۱۷۷۶ پیمودند.

و حالا که خودمانیم راستی چرا نباید؟

وقتی مسترویلسون در قصر ورسای از این قبیل افکار و عقاید صحبت میداشت و نظریات خود را در باب لزوم يك انجمن ملل بیان میکرد رؤسای ملل متحد سخنان او را با احترام هرچه تمامتر گوش میدادند و حتی بنا بمقتضیات موقع قبول نمودند که اصول

و اساس يك اتحاد و «فدرسیون» عمومی ملل را نیز در عهدنامه ورسای بگنجانند ولی بعضی اینکه مسترویلسون سوارکشتی که بریاست جمهوری اختصاص داشت گردید و کشتی بجانب ینگى دنیا و نیم کره غربی بحرکت درآمد آنچه را بافته بودند پنبه کردند و تیشه بریشه همان چیزهای زدند که در نزد رئیس جمهوری عالمقام آمریکا آنهمه عزیز و ارجمند و گرامی بود و از نو بسروقت همان «ایدآل» های سیاسی فرسوده خود یعنی عهدنامه های سری و اتحاد و ائتلافهای مخفی رفتند.

در همان اوقات در افکار عمومی امریکا هم تغییراتی روی داده بود. بدیهی است که میتوان تغییر عقیده امریکاییها را درباره جامعه ملل نتیجه بعضی خصوصیات اخلاقی مسترویلسون بقلم آورد وای نباید فراموش نمود که عوامل مخفی دیگری نیز در کار بود.

اولا سربازهای امریکائی از میدان جنگ برگشته بودند و چون در اروپا شخصاً شاهد و ناظر اوضاع و احوال بودند دیگر آتش جوش و خروشی که در دو سال آخر نشان داده بودند خمودی یافته بود و ثانیاً مردم امریکا هم کم کم از آن هیجان جنون آمیز بخود آمده بودند و چون دیگر برای حیات و ناموس پسران و دختران شان بیم و هراسی نداشتند میتوانند با خونسردی بیشتری درباره جنگ و صلح فکر نمایند و طولی نکشید که سوء ظنی که طبعاً نسبت با اروپاییها داشتند از نو بیدار گردید و کم کم مشهود گردید که اخطارهای تهدید آمیز جورج واشنگتون برضد «اتحادهای مبهم و درهم و برهم» هنوز هم در سال ۱۹۱۸ همان تأثیریک قرن پیش را در اذهان مردم امریکا دارد و ثالثاً پس از دو سال رفت و آمد در میدانهای جنگ و نطقهای مختصر چهار دقیقه ای و پولهای که بمالك دیگر بعنوان قرض آزاد داده شده بود مردم خوشوقت بودند که بتوانند دوباره بکار و کاسبی خود بپردازند و بمعاملات سودآور مشغول گردند.

مختصر کلام آنکه جامعه ملل نوزادی که ویلسون با بیباکی آنرا در کوهواره اروپا انداخته و رفته بود مورد بیمه‌ری والدین و کسان روحانی و معنوی خود نیز واقع گردید و دیگر اعتنا و علاقه‌ای با و نشان نمیدادند.

این کودک نوزاد نمرود ولی نیم جانی بیش نداشت و موجود ضعیف و علیل بود که وجودش در هیچ مورد دارای تأثیری که بنحوی از انحاء قاطع باشد نبود و جز اینکه گاهی با بلند نمودن انگشت اعتراض و با پاره‌ای ملامت و توبیخها دوستانش را برنجانند و نا راضی سازد کاری از دستش ساخته نبود.

در اینجا باز يك مرتبه دیگر خودمان را در مقابل یکی از این «اگرومگرهای» تاریخی و خطرناک میبایم و میگوئیم «اگرواقعا جامعه ملل توانسته بود دنیای متمدن را بصورت يك «فدراسیون» ممالك متحد» من نمیخواهم غیب گوئی کنم ولی ظاهراً

نقشه ویلسون مرضا هم که اوضاع واحوال تا حدی مساعدتربود بازخیلی مشکل بود که بتواند بجای برسد و علت این است که این جنک را (چنانکه اینک رفته رفته دستگیرمان میشود) بیشتر باید انقلاب نامید نه جنک. انقلابی بود که فتح و فیروزی نصیب حریف نالشی نمود که هیچکس از وجود او خبری نداشت و بعدها معلوم گردید نبیره شخصی است بنام جیمس وات و معلوم است که رفته رفته نامش در میان مردم مشهور خواهد گردید و او را «مرد آهنین» خواهند خواند.

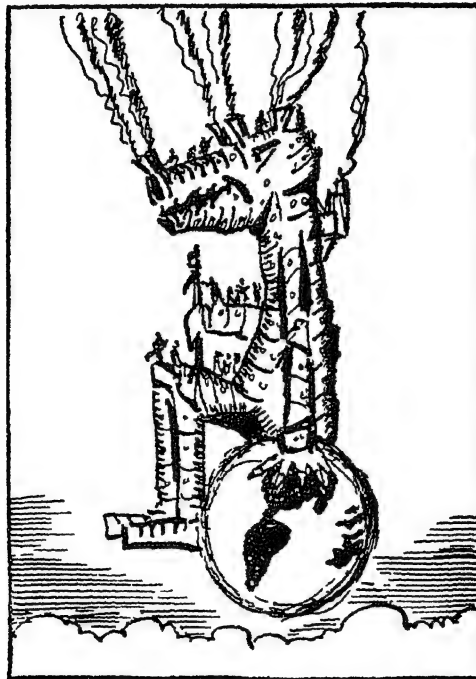
چنانکه می دانید ماشین بخار (و همچنین برادر اصرافش قوه برق) در موقعی که با بدایره وجود نهاد چون غلام خدمتگزاری بود و حاضر بود در هر دقیقه و هر ساعت یار و یاور مردم و حیوانات باشد و از زحمت کار آنها بکاهد. مقدمش را گرمی شمرند ولی اندکی پس از آن معلوم گردید که این موجود بی جان سر تا پا همه حیل و تزویر و شرارت است و این «وجود آهنی» بدستکاری دژخیم جنک که جان انسانی را برای او ارز و بهائی نیست، دارد کسانی را که باید ارباب او باشند بصورت غلامان حلقه بگوس خود در می آورد.

شاید در اطراف و اکناف دنیا چندتن از رجال علم و دانش متوجه شده و فهمیده بودند که عاقبت این خادم سرپیچ مایه خطر بزرگی برای نوع بشر خواهد گردید ولی بعضی اینکه یکنفر از این دانشمندان پیمبر صفت دهن باز مینمود که مردم دنیا را متوجه خطر سازد از هر سو فریادها بلند میگردد و او را دشمن جامعه و بالشویکی مارکدار و «رادیکال» افراطی اغتشاش طلب میخواندند و باو میفهماندند که باید جلوی زبانش را بگیرد یا منتظر هر گونه بلا و عذابی باشد. چونکه رجال سیاست و دیپلماتهای که بامر مسئولیت جنک را بردوش داشتند اکنون در صدد بودند که بدلخواه خود صلح را برقرار سازند و هیچ حاضر نبودند که احدی در انجام مقصود مقدسی که در پیش داشتند مشکلاتی ایجاد نماید. بدبختانه این قبیل اشخاص محترم عموماً از اصول سهل و ساده علوم طبیعی و علم سیاست اقتصاد که فعلاً پایه و اساس شکل کنونی جامعه صنعتی و مکانیکی دنیا میباشد کاملاً بی خبرند و از هر دسته دیگر مردم که بتصور در آید در حل مسائل پیچیده کنونی دنیا قابلیت و استعدادشان کمتر است. وزرای مختار و سفرای کباری که در ورسای جمع بودند از این قاعده مستثنی نبودند. دوزیر سایه «مرد آهنین» دور هم گرد آمدند و از دنیائی که در تحت نفوذ و اقتدار «مرد آهنین» بود سخن راندند ولی احساس نکردند که «مرد آهنین» در آنجا حضور دارد و تا پایان کنفرانس با اصطلاحات و تعبیراتی مسائل را حلای کردند که مبین افکار و اندیشه قرن هیجدهم بود و ربطی بقرن بیستم نداشت.

با اینوصف معلوم است که نتیجه چه میشود. امکان پذیر نیست که انسان با طرز

و سبك فكر كردن مردم سال ۱۷۱۹ بتواند برای مسائلی که مربوط بسال ۱۹۱۹ است راه حل معقولي بدست بياورد واشخاص محترم وكهنسال ورسای بهمين طرزو شیوه رفتار نمودند .

اکنون ببینیم ازاین بوته کینه و خبط و خطا چه نوع دنیائی بیرون آمد و نتیجه آن از چه قرار بود . نتیجه آن يك سلسله درهم و برهمی بود از ملتهای جدید و رنگارنگ که شاید برای کسانی که در پی عجایب و غرایب علم تاریخ هستند بیمزه نباشد و لسی شکی نیست که وجود چنین مخلوق ساختگی دودنیائی که قدرت بدست زغال سنك و نفت و برق است و میدان مبارزه مذاهب و عقاید بیشمار میباشد و سرحد ها و مرزهای مصنوعی آنرا بقطعات زیادی منقسم ساخته - مرزهایی که شاید در نقشه های جغرافیائی

آدم آهنین

کودکان دبستان بی لطف نباشد ولی ابدأ با ضروریات و مقتضیات تمدن امروزه مطابقت ندارد و بصورت قلاع و استحکاماتی درآمده که مردم با لباسهای نظامی رنگا رنگ از زرد و سبز و بنفش در آن دررفت و آمدند هرچند شاید نیاکان داستانی خود را بخاطر

بیاورند ولی برای این عصر و این دوره بقدر وجود يك دخترى كه در زیر زمین مغازه‌ای فروشنده است مترتب اثر و فایده‌ای نخواهد بود .

شاید این سخنان در نظر ملیونها اشخاص محترم و وطن پرست اروپائى كه از بدست آوردن ملیت خود بى نهایت مفتخر و دلشاد و حق شناسند سخت بیايد ولى بايد با نهايت تأسف تصديق نمود تا وقتى كه رجال سياسى اروپا حل مسائل «مدرن» را با اشخاص «مدرن» محول ندارند محال است اروپا بتواند به ترقى و پيشرفت بادوامى نایل آيد .

بيچارگى و هرج و مرجى كه در ظرف اين ده سال اخير (جنك عمومى هم هر چند بر شدت آن افزود ولى بهيچ وجه مسبب و علت آن نبود) دنيا را فرا گرفته در حقيقت معلول تحول عميقى است كه در ساختمان اوضاع و احوال اقتصادى و اجتماعى تمام دنيا بعمل آمده است و از آنجاى كه اروپائيان سرتاسر در امر كار و عقايد قديمى و گذشته مستغرقند نخواسته يا نتوانسته اند درك نمايند .

عهد نامه ورساى كه بايد آنرا آخرين نفس دنياى سابق داشت مى خواست در مقابل طهور و طلوع دنياى جديد سنگرى بكشد ولى هنوز ده سال از امضاى آن نگذشته از اين سنگر جز خرابه و آوار چيز ديگرى باقى نمانده است . همين عهد نامه اگر در سنه ۱۷۰۰ انعقاد يافته بلا شك شاهكارى از سياستمدارى بشمار مى آمد ولى امروز بلا شك حداكثر كسانى كه زحمت خواندن و مطالعه آن را بخود هموار ساخته اند از ده هزار نفر تجاوز نمى كند . اصول اقتصادى و صنايعى قرن بيستم ديگر زير بار سر حدهاى سياسى نميرود و با قدرت و قوت مطلقه استقامت ناپذيرى در كار است كه سرتاسر دنيا را بصورت كارخانه و وسيع و پرفراهمى در آورد كه در آنجا ديگر كسى بزبان و نژاد و افتخارات آباء و اجدادى و مباهاات به نيكان كمترين اعتناى نخواهد داشت .

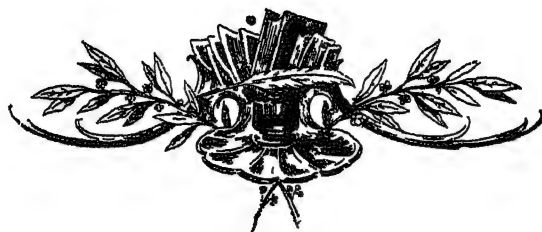
من هيچ نميدانم كه نتيجه خوب يابد اين اوضاع چه خواهد گرديد و از زير كاسه چنين كارخانه و دستگاهى چه نيم كاسه‌اى بيرون خواهد آمد و چه نوع تمدنى از اين همكارى خردمندان و خالصانه انسان و ماشين بوجود مى آيد و اين موضوع بخودى خود حائز اهميتى نيز نمى باشد . معنى زندگى تغيير و تبديل و تحول است و اين اولين بار نيست كه نوع بشر خود را در مقابل چنين وضع و كيفيتى ميبيند . آباء و اجداد نزديك و دور ما مكرربا اين نوع بحر انهاسرو كار داشته اند و اولاد اخلاف ما نيز بلا شك با همين قبيل بحر انها دست بگريبان خواهند گرديد . اما براى ما مردمى كه امروز زنده ايم تنها مسئله‌اى كه بحقيقت مهم ميباشد اين است كه براى ساختن و تدارك دنياى عمومى جديد اصول كهنه و پوسيده سياست را بدور انداخته اصول و خطوط اقتصادى را دردمند نظر بگيريم .

هفت سال قبل غرش توپهای وزین چنان
گوشه‌ایمان را کر کرده و برق و لمعان نورافکنها
چنان دیدگانمان را خیره ساخته بود که درست
نمیفهمیدیم که این مصیبت عظمی رشته برگردنمان
انداخته ما را بکدام جانب میکشاند . در آن
اوقات اگر میدیدیم کسی پیدا شده که میخواهد با پایان
دادن بچنگ ما را بهمان دوره ۱۹۱۴ برگرداند
با دل و جان بدنیاالش میافتادیم ولی امروز دیگر
آن روز نیست و چشمهای ما باز شده است.
اکنون کم کم میفهمیم که دنیای نازنین

امریکا بخارج می‌رود

سابق که تا رور انفجار جنگ جهانیگیر با نهایت
آسایش خاطر در آن میزیستیم دهها سال بود که از حیوانتفاع ساقط گردیده و پیوده
دوام داشت . حالا نباید تصور نمود که ما اعتقاد و ایسان کامل باین راه جدیدی داریم
که در جلو ما شروع شده است . خیلی احتمال می‌رود که مجبور بشویم ده دوازده مرتبه
راهمان را عوض کنیم تا راه راست و حقیقی برسیم ولی در ظرف این مدت دست روزگار
درس عبرت گرانبهائی بما خواهد داد و بما خواهد آموخت که آینده بزندگان تعلق
دارد و باید مردگان را گذاشت که در قمر خاک بآرامی بخوابند و باین حقیقت مسلم ایمان
پیدا نمود که «خفته را خفته کی کند بیدار»

رشد و بلوغ ممالک متحدہ امریکا

در بیان آنکه این نخستین فصل از فصول متعددی است در باب تاریخ
کنونی که سمو ویلم برای برادر زاده های خود پیت ، یان ، دیرک
و جین وان لون و معاصرین آنها برشته تحریر در آورده است (۱)

پدر بزرگ شما هم مانند بسیاری از اشخاص گرفتاری که يك سردارند و هزار
سودا مبلغی از کارهایی را که شروع کرده بود ناتمام گذاشته است . «داستان بشر»
وقتی من و پدر شما بچه بودیم برای ما نوشته شده بود. نویسنده در نظر داشت که دنباله
مطالب را تا با مروز بیاورد که شما هم بتوانید وقایع دوره خودتان را در آن بخوانید
ولی دوره شما پایانی ندارد و هر روز وقایع تازه ای بظهور میرسد .

اگر شما در صدد بر آئید که واقعه مهمی را توصیف نمایید (مثلا يك طوفان را)
بر فراز تپه ای می نشینید که مشرف بر اطراف باشد بدین ترتیب چشمتان همه جا را
می بینید و تمام منظره در آئینه چشمتان منعکس میگردد در صورتیکه اگر در موقع طوفان
در يك کشتی نشسته باشید و بروی امواج دریا روان باشید تنها امواجی را که دور تا
دور شما را گرفته و شمار بالا و پایین میبرد میتوانید ببینید و توصیف نمایید . انسان وقتی
تاریخ نویسی میکند شباهت به همین شخص پیدا میکند که میخواهد طوفان را توصیف نماید . برای
شرح و توصیف گذشته همینقدر کافی است که در بالای تپه زمان حاضر بنشینیم و خوب به
اطراف نگاه کنیم و شرح منظره را بقلم بیاوریم ولی وقتی صحبت از نوشتن تاریخ
دوره کنونی بمیان می آید (مقصودم از دوره کنونی تاریخ این بیست سال اخیر است) حکم
همان کسی را پیدا میکنیم که در کشتی نشسته و در سینه دریا با طوفان مواجه باشد .

---

(۱) چنانکه میدانید نام مولف این کتاب یعنی «داستان بشر» هندیك ویلم وان لون
است و مولف چنان وانمود کرده که آن را برای برادر زاده های خود سال خود نوشته
است (مترجم)

چنین شخصی خیلی کوشش می نماید که کشتی را بخط مستقیم بجانب مقصود براند ولی باد و امواج او را هر لحظه بطرفی میرانند. ما گرفتار طوفانیم، نه می دانیم شدتش بچه اندازه است و نه می توانیم حدس بزنیم کی پایان خواهد یافت. تنها کاری که از دستان تقدأ ساخته است این است که حتی المقدور سعی کنیم از راه زیاد بیرون نیفتیم و دل بخداوند بیندیم.

رسم مورخین است که وقتی مدتی می گذرد و وقایع مهمی رخ نمیدهد می نویسند «دوره آرامی» بود ولی ما امروز بخوبی میدانیم که این «دوره آرامی» همانطور که هواشناسان و منجمین در باب تغییر هوا پیشگویی میکنند کاملاً آرامش محلی بوده و عمومیت نداشته است. تا وقتی تلگراف و تلفون و راديو اختراع نشده بود چه بسا وقایع مهمی از قبیل جنگ و انقلاب و تغییر حکومت در مملکتی رخ میداد بدون آنکه ممالک مجاور از آن مطلع گردند. امروز چنین چیزی امکان پذیر نیست. امروز اگر واقعه ای در پایتخت ثبت یا در شهرم و شهرک رخ بدهد فردای همان روز مردم شهر کانزاس و اورلئان جدید و تهران از آن اطلاع مییابند و یا بهتر بگوئیم میتوانند اطلاع بهرسانند چون البته اشخاصی هم پیدا میشوند که این قبیل اطلاعات برای آنها آش دهناسوزی نیست و علاقه ای بدانستن آن ندارند.

آخرین بار که مردم ممالك متحده امریکا عالمأ عامداً خواستند گوش خود را به بندند و صدای غرضی را که از جای دیگر بلند بود نشنوند در دوره ای بود که جنگ عمومی اول پایان یافته بود. باز یکی از همان «دوره های آرامشی» بود که در آن دوره تاریخ دنیا بصورت اخطار درآمد.

ما امریکائیه ها که بمتحدین خود در مغلوب ساختن آلمان کمک لازم داده بودیم در نزد نفس خود خجل نبودیم و بخود میگفتیم آنچه از دست ما ساخته بود و از ما انتظار داشتند کوتاهی نکردیم. غافل از این بودیم که تاریخ دنیا برای ما مسئولیتی تراشیده است و لهذا با خاطر آسوده پشت بجامعه ملل نمودیم و اروپا را برنوش خود سپردیم که یا باتش خود بپزد و یا بآن آتش بسوزد.

سال پرنهوست ۱۹۲۰ فرا رسیده بود. بر طبق دستور هارڈینگ رئیس جمهور وقت امریکا که میگفت باید هر طور شده بزنگانی معمولی سابق برگردیم، ما امریکائیه ها برای خلاصی از مخصصه از هیچ نوع اقدام و تهور جنون آمیزی رو برگردانیدیم و کار بجائی رسید که فساد و هرج و مرج در تمام طبقات ملت از عالی ودانی راه یافت. مرك ناگهانی هارڈینگ در همان اثنا و بطرزی که علل و اسباب آن درست معلوم نگردید موجب پاره ای اظهارات گردید چنانکه می گفتند اگر نمرده بود با معاکم دادگستری سروکار پیدا میکرد.

هرچند نسل کنونی این عهد و دوره‌ای را که میتوان آنرا «عصر جاز» نامید بدیده خوشبینی مینگرد ولی باید تصدیق نمود که این پرده ولورنگش هم گلگون و دلپذیر باشد پارچه‌اش پوسیده و خراب بود .

شاید بعضیها بمن ایراد بگیرند که تو تاریخ دنیا را باید بنویسی چرا اینهمه به وقایع محلی مملکت بخصوصی میپردازی . در جواب میگویم که عمداً این کار را میکنم . همانطور که مدتی لازم است تا اشخاصی یا مالکی دارای نام و شهرت بگردند و بطور هم باید مدتی بگذرد تا آن نام و شهرت فراموش گردیده از میان برود . گرچه در سال ۱۹۲۰ ما امریکاییها سخت ثروتمند و مقتدر بودیم ولی به حیثیت و اعتبار ما از لحاظ قابلیت و لیاقت لطمه شدیدی وارد آمد . بسیاری از ما اعتنای زیادی و حتی بلکه هیچ اعتنایی بوقایع و حوادثی که در سرحدات ما رخ میداد نداشتیم در صورتیکه مردم دنیا با چهار چشم نگران ما بودند .

کتابهای نویسندگان امریکائی را از قبیل سینکлер لویس و تئودور درایز د که نوشتجاتشان آئینه سرتا پا نمای حیات امریکا است در اطراف و اکناف دنیا زمانهای مختلف ترجمه میکردند و میخواندند و در باب مطالب و مندرجات آن با هم صحبت و مباحثه میداشتند . نمایشنامه های تیاتر نویسان معروف امریکا را در تیاترهای ممالک خارجه بازی میکردند و از تمام اینها گذشته امریکا دارای صادرات مهم دیگری گردیده بود که نامش «فیلم» است . فیلمهای امریکائی حکم بوسه غدروخیانتی را پیدا نمود که یهودا بحضرت مسیح داد و این فیلمها اثر تمام خدمتانی را که ملت امریکا بدینا و تاریخ دنیا نموده بود خنثی ساخت . این تصاویر متحرک که مترجم و مظهر ثروتمندی و چست و چابکی ما در مقابل انظار ملل دنیا گردید معرف خوبی نبود و نتیجه ای که از آن حاصل گردید برخلاف قصد و نظر سازندگان آنها بود . من باب مثال تنها بذکر يك مطلب قناعت میرود . امروز در تمام دنیا زبانی نخواهید یافت که اقلاً دارای يك کلمه امریکائی نباشد و آن کلمه «گانگستر» (۱) است .

هنگامی که در سال ۱۹۲۲ مدیر سابق روزنامه سوسیالیستی ایتالیائی «آواتی» با دارودسته خود با بیرق هایی که نقش «فیسو» (۲) بر آن کشیده بودند (یعنی تبری که دسته ای از ترکه بدوران پیچیده باشد و چنین بیرقی را درروم قدیم علامت اقتدار میدانستند) بجانب رم براه افتاد کسی اعتنایی نکرد و وقتی همین شخص موسوم به بنیتو موسولینی دیکتاتور ایتالیا گردید مردم امریکا گفتند «خدا را شکر که حالا

---

(۱) آدم شریرو بردار و ورمال و قاتل و دزد و راهزن را میکوبند (مترجم)

(۲) بانگلیسی «Fasces» (مترجم)

دیگر خط آهنهای ایتالیا سروقت حرکت خواهند کرد و سروقت خواهند رسید . «
حقیقه خط آهنها سروقت حرکت کردند و سروقت رسیدند. هزاران مسافرین و سیاحان
امریکائی که در آن اوقات بخاک ایتالیا هجوم آور شدند چه بسا در شهرهای رم و
فلورانس و ونیز و ناپل مجبور میشدند در گوشه کوچکی بایستند و دسته های «فالانو»
نام جوانان ایتالیائی را با پیراهنهای کبود تماشا نمایند که سرود جوانی «جیووی
نتزا» را میخواندند و با قدم آهسته میرفتند . ولی این مسافرین و سیاحان هرگز
نفهمیدند که این جوانان و «دوچه» یعنی رئیسشان با آن گردن کلفت که گردن گاو میش
را بخاطر میآورد چه آتشی میخوانند روشن کنند .

دنیا بواقعه ای نیز که در سال ۱۹۲۳ در میدان اوپرای شهر مونیخ در آلمان رخ
داد اعتنائی نشان نداد . در آنروز گروهی از اشخاص ناجور و ناباب که خود را عضو
حزب «ناسیونال سوسیالیست کارگران آلمانی» می خواندند در صدد برآمدند که بقول
خودشان «پوح» راه بیندازند یعنی باصطلاح «کودتا» بکنند و حکومت پاپ را بیندازند
ولی بضرب گلوله پلیس متفرق گردیدند . از آنجائی که یک نفر از این اشخاص که بعدها
به «نازی» معروف گردیدند یک تن از سرداران پیر آلمان موسوم به گنرال اریش فریدریش
ویلهلم لودندورف بود خیالش آن سوده بود واحدی اقدام خود را قابل ایراد نمیداشت
رئیس این نازیها آدمی بود از اهالی اطریش که شغل و کارمینی نداشت و به پنجسال
حبس در زندان شهر لاندز برک محکوم گردید ولی نه ماه بیشتر در زندان نماند و از
همین مدتی هم که در زندان بود استفاده خوبی کرد یعنی چون مقدار زیادی کاغذ در
اختیار داشت و یک نفر از زندانیان هم بنام رودلف هس از طریق ارادت و اخلاص مندی
سمت منشیگری او را به عهده گرفت این مردك جوشی و عصبانی مشغول به نوشتن کتابی
گردید و از آنجائیکه اهل فضل و سواد بود انشای کتاب مزبور چندان تعریفی نداشت
ولی نویسندگان پشت پرده در آن دست بردند و طولی نکشید که کتاب «نبرد من» بقلم
آدولف هیتلر باغلب زبانها بترجمه رسید تا مردم دنیا بتوانند از مطالعه آن برخوردار
باشند !

در آن موقع کمتر کسی پیدا شد که در صدد برآید از مندرجات این کتاب قطور و مغلق و
پرطریق سربدری آورد و این خود جای افسوس است و ایکاش اقلا توجهی با اقدامات
یک نفر فرانسوی موسوم به آریس تیدبری یان (۱) و یک نفر آلمانی موسوم به گوستاو
اشترزهان (۲) شده بود که شام مملکتهاشان یعنی فرانسه و آلمان عهد نامه بسیار
معقولی که بوی صلح و آشتی میداد منعقد داشتند و بهمین ملاحظه جایزه صلح وادرسال

(۱) وزیر امور خارجه فرانسه (مترجم)

(۲) وزیر امور خارجه آلمان (مترجم)

۱۹۲۶ مشترکاً بآنها دادند. بینیم پس از آن چه اتفاقی رخ داد .

روسیه هم که جای خودش را داشت . در آن اوقات بی خبر ماندن درباره روسیه کار مشکلی نبود . خود روسها مایل نبودند که کسی از اوضاع و احوال آن ها زیاد خبردار باشد و سابقاً هم همینطور بود حتی در دوره امپراطوری هم بآنکه هر چه دارند (از جمله هنر بات) مدیون باروپا هستند نسبت باروپا ظنین بودند و حکومت جدید روسیه هم معتقد بود علتی ندارد که تغییری در این وضع داده شود بلکه برعکس همانطور که لزومی نداشت که بیگانگان از نتایج خوب یا بد نقشه های پنجساله خبردار باشند بطریق اولی ضرورتی هم نداشت که مردم روسیه بهیچوجه من الوجوه با اوضاع ممالک دیگر واقف باشند. با اینهمه اشخاصی که بدقت روزنامهها را میخواندند متوجه گردیدند که رفته رفته اسم تروتسکی در اخبار و روزنامه ها کمتر دیده میشود و نام یوسف استالین بیشتر برده میشود و جای اسم تروتسکی را میگیرد. برای کسانی که با اخبار خارجه علاقه ای داشتند آشکار بود که همین قضیه دال است بر اینکه در سیاست روسیه تغییری روی داده و ملت با اقتدار روسیه راه جدیدی را در پیش گرفته است. ولی عموم مردم که با اخبار خارجه بی علاقه بودند همینکه روزنامه بدستشان میافتاد پس از نظری با خبر قتل و دزدی در صفحه اول فوراً بصفحه ای که اخبار معاملات « بورس » را میداد میرسیدند و بدقت بمطالعه آن اخبار میپرداختند . ولی افسوس که در روز ۲۹ اکتبر ۱۹۲۹ روزنامهها اخبار « بورس » را نظر با همینیتی که پیدا کرده بود در صفحه اول انتشار دادند .

در آن روز آب دیزی وال استریت (۱) که با نشاط هر چه تمامتر جوش و خروشی داشت بالاخره سر رفت و آب آتش اجاق را خاموش ساخت . آنگاه فردیادهائی که از نحوست سال بیست شکایت مینمود بصورت ضجه ترس و هراس درآمد. جانشین هار دینک کولیدج که آدم محتاطی بود و مردم امریکا او را « کول » میخواندند وقتی رئیس جمهور گردید افتخار میکرد که نه تنها هیچ سخنی نمیگوید بلکه هیچ کاری هم نمیکند رفت و جای خود را به هو برت هو و روا گذاشت . هوور که در علم اقتصاد ادعاهائی داشت خیلی اهتمام ورزید که آتش اجاق اقتصاد را از نور و روشن سازد ولی کسی که در گردش و « پیک نیک » بخواهد بدون کمک کبریت با چوب تر آتش روشن کند مساعی او بجائی نرسید . تمام « فورمولها » و فوت و فنهای را که در علم اقتصاد میدانست بکار برد ولی بیکاری و ترس و هراس مردم روز بروز افزونی مییافت .

نباید تصور نمود که این کساد و سقوط و ورشکستگی بازار، سهام و اوراق بهادار که به بهر آن ۲۹ معروف گردیده است بدوره مخصوصی پایان داد . عموماً این دوره مخصوص که باید آنرا « دوره استثمار » نامید مدتی بود که پایان یافته بود و بهر آن ۲۹ فقط ثابت

داشت که جسد او تا بچه درجه پوسیده و گندیده است و در حقیقت باید گفت که در امریکا قرن نوزدهم تا سال ۱۹۲۹ ادامه یافته بود .

افسوس که کمتر کسی در میان اشخاصی که در آن دوره متمول و متنفذ شده بودند پیدا شد که فرصتی برای مطالعه کتب تاریخی داشته باشد . اگر خوانده بودند دستگیرشان شده بود که هر کس میخواست از مزایای برخوردار باشد باید مسئولیتهای را هم بعهده بشناسد و الا ارايه ملی و مملکتی واژگون می گردد و واژگون شدن چنین ارايه ای معمولا منجر با انقلاب میگردد ما امریکائیها هم مژه چنین انقلابی را در سال ۱۹۲۹ چشیدیم و منتهی اسمش را «بحران اقتصادی» گذاشتیم .

در این سنوات اخیر نیز بقدری گرفتار مشکلات خودمان بودیم که فرصت پیدا نکردیم ببینیم این اوضاع وخیم مالی ما در اطراف جهان موجب چه بدبختیها و مصائب عمده ای گردیده است اما اتفاقاتی که رخداد ناگاه با تمام مسئولیتهای بر شانه جوان ما انداخت و شکی باقی نماند که دول متحده امریکا بسن رشد و بلوغ رسیده اند .

حرفیان «محور»

در بیان آنکه بحران اقتصادی امریکا در سال ۲۹ دارای اثراتی بود که در تمام دنیا محسوس گردیده موجب تسریع نزول ویرانی اساس صلحی گردید که بر پایه قرون وسطائی بنا نهاده شده بود

مدت مدیدی پیش از این یکروز شخصی درصدد برآمد که مبلغ هنگفتی استقراض نماید. وی بوام دهنده که میتوان او را بانکدار خواند گفت این پول را برای معامله ای لازم دارم و حاضرم شما را نیز در آن معامله شریک و سهام بسازم و در مقابل پولتان سهام بشما بدهم. وام دهنده که اهل معامله بود این پیشنهاد را پذیرفت و بقصد جلب نفع بیشتری سهامی را که بدین ترتیب صاحب شده بود در معرض حراج گذاشت و بهمین ترتیب کم کم «اداره بورس» مختصری بوجود آمد.

در ابتدا دایره معاملات این قبیل مؤسسات که «بورس» پاریس از جمله قدیمیترین آنها بشمار می آید محدود بود و منحصر بمحل و شهر معینی بود ولی روزی یکنفر دلالت بفکر افتاد که بوسیله قاصد و چاپارما بین چندین شهر روابط معاملاتی ایجاد نماید و عاقبت روزی رسید که با بسط و توسعه تلگراف بازار معاملات مالی جنبه بین المللی پیدا کرد بطوریکه امروز بعضی اینک قیمت سهامی در وال استریت یعنی در بورس امریکا ترقی بکند سیمهای تلگراف لندن و شهر کاپ و بوئنوز بکار می افتد.

در موقع «بوم» (۱) اخیری که در سنه ۱۹۲۰ بوقوع پیوست قیمت سهام در بورس وال استریت خیلی بالا رفت تمام مردم دست بکار معاملات بورسی شدند و در حوالی سنه ۱۹۲۹ شرکت های بسیار عظیمی بوجود آمد ولی ناگهان این شرکتها و کمپانیها

---

(۱) Boom) مقصود رواج بازار و «رکلام» و تبلیغات زیاد برای ترویج جنس و محصولی است (مترجم)

خود را با ورشکستگی مواجه دیدند و ورشکست شدند و مردم بسیاری که سرمایه خود را با سهام تبدیل نموده بودند خانه خراب شدند.

حالا برای اینکه بخوبی بکیفیت این اوضاع واقف بشوید جعبه مهره های بازی «دومینو» (۱) را باز کنید و مشغول چیدن مهره ها بگردید یعنی اول مهره يك و بعد دو و بعد سه و هکذا تا باخرمه مهره ها در دنبال هم بگذارید. بدیهی است که اگر مهره اولی بیفتد تمام مهره های دیگر را سرنگون می سازد و مهره ای بجای خود باقی نمی ماند. در سال ۱۹۲۹ نیز همین وضع و کیفیت در سر تا سر دنیا پیش آمد. اول يك بانک ورشکست شد بعد ورشکست او موجب ورشکست دو بانک دیگر گردید و بعد سه بانک و خلاصه آنکه در امریکا و اروپا و آسیا بانکهای یکی پس از دیگری مجبور شدند ببنند. اول بانکهای کوچک بسته شد و بعد نوبه بانکهای عمده رسید. چون تجارت بین المللی شده بود بلانز بین المللی و عمومی گردید. در سال ۱۹۳۱ بانک معروف و مقتدر اطریش موسوم به «سازمان اعتبارات» (۲) از میان رفت ولی این تازه اول داستان و سرگنده زیر لعاف بود.

قرنها بود که لیره انگلیسی که آنرا لیره «استرلینگ» میخواندند در تمام دنیا مقیاس اوزو پولهای دیگر بود و قیمت هر پولی را نسبت به آن مشخص و معین میکردند ولی در روز ۲۱ سپتامبر ۱۹۳۱ بانک انگلستان که مظهر کامل رفاه و درستی و امانت و اعتبار بریطانیای بود مقیاس طلا را پائین آورد.

برای اینکه درست ازین موضوع مطلع گردید لازم است کتابی در باب معاملات بانکی مطالعه نمایید ولی تا وقتی چنین کتابی را نخوانده اید گفته راقم این سطور را باور نفرمایید که این اقدام بانک انگلستان ثبات و دوام اقتصادیات دنیا را متزلزل ساخت و علاوه بر این اولین لطمه جدی بود که بر کاخ امپراطوری انگلستان وارد آمد.

علام و آنار دیگری هم که از ضعف و تشمت «امپراطوری بریطانیای کبیر که آفتاب درخاکش غروب نمیکرد» حکایت می نمود وجود داشت. در هندوستان بکنفر هندی ملایم و نرمی موسوم به مهندس کرمشاندگاندی که پیروانش او را «مهاتما» می خواندند یعنی «دارای روح بزرگ» و مرتب بدست مقامات حاکمه انگلیسی به

(۱) «دومینو» اسم بازی است که با مهره هایی می کنند که از يك تا شش خال دارد و باید آنها را دنبال هم بترتیب چید و هر کس مهره های خود را زودتر بچیند او برده است (مترجم)

Kredit-Anstalt (۲).

زندان بیافتاد و مدام هموطنانش را دعوت می نمود که بوسیله مقاومت منفی، استقلال خود را بدست بیاورند.

پس از آن نوبت بفرسطين رسید. انگلیسها پس از جنگ عمومی اول فلسطین را از چنگ ترك ها بیرون آورده بودند و بر طبق «اعلامیه سال ۱۹۱۷ بالفور» آن را وطن یهودی ها می خواندند. یهودیها بنای مهاجرت بآنجا را گذاشتند و این مهاجرت بپیمقدمه موجب نارضایتی بسیارشدید بومیان عرب در آنجا گردید و لسی بدبختانه انگلستان بحفظ روابط دوستانه خود با عربها نیز علاقمند بود چونکه تمام سرزمینی که در جوار ترعه سونز واقع بود و همچنین چاههای نفتی که در شرق میانه شروع باستخراج آن شده بود جملگی در دست عربها بود و لهذا تغییر سیاست داده درصدد برآمد که از سیل مهاجرین یهودی که می خواستند بوطن خود برگردند جلوگیری نماید. وجود مملکت اسرائیل بخودی خود خوب مینمایاند که انگلستان در راه انجام چنین منظوری باناکامی کامل مواجه گردید.

اکنون اگر کره ای را که در مقابل دارید باندازه نیم دایره بچرخانید «چه خوب بود که هر کسی گاهگاهی چنین کاری میکرد» در سواحل پهنورخاك چین خود را در مقابل يك سلسله جزایر نسبتاً كوچکی خواهید یافت. این همان جزایری است که امپراطوری ژاپن را تشکیل میدهد. معروف است که این سلطنت را امپراطوری بنام جیموتن (۱) در ۶۶۰ سال قبل از میلاد تأسیس نموده است.

ولی اطلاعات صحیحی که در باب آغاز تاریخ ژاپن در دست داریم بسیار نادر است و همینقدر میدانیم که وقتی پرتغالیها در سال ۱۵۴۲ ژاپن را کشف نمودند مردم آن با تجار فرنك و بامیلغین مسیحی که بدنبال آن بازرگانان روان بودند عداوت میورزیدند و در سنه ۱۶۶۳ ناخداها تیو پری که حامل نامه ای از جانب فیلمور رئیس جمهور امریکا بود درخلیج توکیو پیاده شد. شش سال پس از آن ژاپن ابتدا با امریکا و سپس باممالك دیگری قرار داد های تجارتی منعقد ساخت. کم کم این کشور «مئودال» که در ظاهر چنان می نمود که در تاریکی مستغرق است مملکت «مدرن» نظامی و صنعتی مقتدری گردید.

در سال ۱۸۹۵ ژاپن جزیره فورموز را که بچین تعلق داشت بتصرف خود در آورد و در ۱۹۰۵ در جنگ کوتاهی بروسیه فاتح آمد و بر خطوط ارتباطی زمینی و دریائی منچوری دست یافت و چند سال پس از آن در ۱۹۱۰ مملکت کره را نیز بخاك خود ملحق ساخت. آنوقت بود که ژاپن خود را برای اقدام بجهانگیری عظیمی در خاك آسیا که مانند آنرا پس از عهد چنگیز خان تاریخ نشان نمیدهد حاضر و مستعد دید و آنچه را

برای چنین اقدامی لازم بود از حیث ثروت و صناعت و نفوس و پیشمار و اعتقاد و ایمان و احترام با امپراطوری که در نظر مردم بمنزله خدا بود و بزرگترین افتخار مسردن و جان دادن در راه او بشمار میآمد همه این عقیده را داشتند و تنها مترصد موقع مناسبی بودند که منویات خود را از قوه بقول بیاورند.

چنین موقع مناسبی در سال ۱۹۳۱ پیش آمد هنگامی که باعتبارات و «پرستیو» امریکا لطمه بزرگی وارد آمده بود و اغلب ممالک اروپائی سخت دچار مشکلات مالی و سیاسی بودند. آنوقت بود که قشون ژاپن از سرحدات کره عبور نموده و وارد خاک منچوری گردید و با سرعت هرچه تمامتر بر حریف غالب آمد. جامعه ملل هیئتی را مأمور ساخت که به «پیش آمد منچوری» رسیدگی نماید و ممالک متحده امریکا از شناختن عروسک پشت پرده ژاپونی که بنام امپراطور هانری پویی در آنجا سلطنت می کرد، استنکاف ورزید. ژاپن بعنوان اینکه با واهانت وارد آمده است از جامعه ملل بیرون رفت ولی در عین حال بمعاملات تجارتی خود با امریکا ادامه داد و «پیش آمد» بهمین ترتیب پایان یافت.

شخصی بدقت شاهد و ناظر رفتار ناپسندی بود که ژاپن با جامعه ملل نمود. این شخص همانا مولف کتاب «نبرد من» بود که در انتخابات آلمان نفر دوم شده بود و نامش آدولف هیتلر بود.

جمهوری ویمار هر چند از لحاظ فرهنگ دوره بسیار درخشانی برای مملکت آلمان بود، ولی از حیث سیاست باشکست و مغلوبیت مواجه گردید. ملت آلمان که استعداد کافی برای تشکیل احزاب سیاسی نداشت دارای یکصد و بیست و پنج حزب سیاسی مختلف و ضعیف گردید که همه با هم ضدیت و اختلاف داشتند و با اینحال معلوم است که انتخاب یکنفر رئیس جمهور بسیار کار مشکلی بود. جمهوری آلمان فقط دو نفر رئیس جمهور داشت اولی موسوم بود به فریدریش ابرت که یکنفر پالان دوز بود و دومی پول لودویس هانس انتون فون بناکندورف اوند فون هیندنبورک (۱) نام داشت و سرداری بود که دو بار بازنشسته شده بود و هنگامی که زمام ریاست جمهور را بدست گرفت مردی بود هفتاد و هشت ساله که در دوجنگ یعنی جنگ پروس و فرانسه و جنگ عمومی اول بمقام قهرمانی رسیده بود و هر چند مرد معترمی بود و تصویرش بروی تمبرهای پستخانه بسیار بکار میآمد ولی کسی نبود که از عهده چنین کار خطیری بر آید.

(۱) Paul Ludwig Hans Antou von Benackendorf und
Vou Hinlenburg

مقصود مولف از ذکر تمام اسامی متعدد که اختصاص بخانداده های قدیمی و اشرافی دارد رساندن اختلاف و فاصله بین دور رئیس جمهوری اول آلمان است (مترجم)

هرچند که باز در انتخابات سال ۱۹۳۲ اکثریت یافت و دومین بار بریاست جمهوری برگزیده ملت گردید ولی این فلد مارشال کهنسال دیگر حرف سرگرد سابق تازه نفس و پیروان حزب «نازی» (ناسیونال سوسیالیست) اونیگر گردید. هیتلر از تشنجاتی که ارکان جمهوری جوان آلمان را متزلزل ساخته بود استفاده کامل نمود. تنها حرف جلدی او حزب کمونیست آلمان بود و «تاکتیک» یعنی سیاست و طرز عمل حزبی کمونیست ها و نازی ها چون خیلی بهم شباهت داشت همزیستن آنها با هم کار آسانی نبود. در سال ۱۹۳۳ نازی ها پنهانی آتش به «رایش تاش» یعنی مجلس شورای ملی در برلن زدند و گناه را بگردن بکنفر کمونیست قدیمی بنام ماریتوس وان در لوبه انداختند. این «بوج» یعنی «کودتا» برخلاف «بوج» سابق که سابقاً بدان اشاره ای رفته بنتیجه مطلوب رسید و آنجا یک پسر هیندنبورگ عضو حزب نازی بود رئیس جمهور در تحت فشار واقع گردید و آدولف هیتلر را صدراعظم خود نامید. وقتی در سنه ۱۹۳۴ هیندنبورگ وفات یافت هیتلر علاوه بر نخست وزیری رئیس جمهوری آلمان نیز گردید. او نیز تقلید موسولینی که خود را در ایطالیا «ایل دوچه» نامیده بود خود را «هورر» یعنی «پیشوای» ملت آلمان خواند.

بیان اینکه هیتلر بچه وسیله ای توانست زمام اختیار را در آلمان بدست بیاورد کار آسانی نیست. این شخص یا بهتر بگوئیم مشاورین او روحیه ملت آلمان را خوب می شناختند. بنظامیان که از عهد نامه ورسای سخت ناراضی بودند وعده دادند که از نو آنها را ب مقام و حیثیت خود خواهند رسانید. ب مردم کوچ و بازار وعده داد که از نو آلمان را دارای عظمت و اعتبارات سابق خواهد ساخت. ب کمک اساطیر داستان آلمان و آثار قلمی فردریک نیچه آئین و اصولی باسم «هردن راسه» یعنی برتری و اولویت نژاد آلمانی و ژرمانی درست کرد و بآلمانها گفت اگر در جنگ عمومی بچنین ملت زنده و با قدرتی خیانت نکرده بودند چنین ملتی هرگز مغلوب نمیگردید. ولی خائن که بود. هیتلر احتیاج تام به پیراهن عثمان داشت و در این مورد روسهای تزاری را سر مشق خود قرارداد که در هر موقعی که مردم از حکومت ناراضی بودند یهودی کشی باسم «یوگروم» شروع میکردید و تمام گناه و خیانت را بگردن یهودی ها وارد آورد. یهودیها در آلمان يك صدم نفوس آن کشور هم نمیشدند ولی هیتلر ادعا داشت که همین اقلیت یهودی باعث شکست آلمان آریایی فعال و صلح پرور گردید.

آیا واقعاً مردم آلمان این ادعاهای بوج را باور میکردند. متأسفانه باید گفت بله باور می کردند و انگهی تمام پیروان و طرفداران هیتلر در خاک آلمان نبودند. همانطور که در حق موسولینی میگفتند هیتلر را هم در همه جا شخصی میدانستند که از میان ملت برخاسته و آلمان را از هرج و مرج و اغتشاش نجات داده، نظم و امنیت را برقرار ساخته

بود. مردم که هنوز نمیدانستند اصول و آئین نژادی هیتلری درست چه معنی دارد و بکجا ها خواهد کشید وقتی دیدند هیتلر «امپراطوری سوم» آلمان را دارد بصورت يك زرادخانه در میآورد حرفی نزدند. خودش ادعا داشت که بدنیا وعده داده ام که سنگری بر ضد کمونیست درست خواهیم کرد و دارم بوعده خود وفا میکنم.

هیتلر همینکه سوار بر اسب خود گردید دیگر فرصت را اردست نداد و هر کس و هر جماعتی را که سنک جلو پای خود دید از میان برداشت و حتی جرگه قدیمی نظامیها را هم که آنهمه با و کمک کرده بودند و منتظر پاداشی بودند بعنوان برنامه جدید تجهیزات بکنار گذاشت چون احتیاج بهمکاری با صناعت و کارخانجات آلمان داشت با صاحبان کارخانجات و مقامات صنعتی که طبعاً محافظه کار بودند گرم گرفت و بوسیله جدا شدن و از میان برداشتن همدستان سوسیالیست و افراطی خود دل آنها را بدست آورد و بامپارتی شیطانی که آئین ما کیاولی را بغض میآورد با اسم اینکه بر ضد او توطئه ای چیده اند چندین نفر از دوستان و همقدمان قدیمی خود را از قبیل ژنرال فون شلای شرو ارنست روهم را بقتل رسانید. وقتی در سال ۱۹۳۴ «قانون تفویض اختیارات» را وضع نمود و اختیارات را بدست گرفت از همان روز ملت آلمان از آزادیهای دموکراسی خود که در دوره جمهوری ویمار بدست آورده و از آن متمتع بود ولی ظاهراً درست قدر و قیمت آن دستگیرش نشده بود محروم گردید اما در عوض اجازه یافت که در مبارزه بر ضد یهودیها و کاتولیکها و اهل علم و فضل و کمونیست ها سهمیم و شریک باشد.

مردم آینده وقتی بشنوند که هیتلر ضد کمونیست ها بود تعجب خواهند کرد و خواهند پرسید مگر نازیسم و کمونیسم دو طریقه شبیه نبودند و باهم قرابت بسیار نداشتند و آیا آلمان کشور «سوسیالیست» های ملی و روسیه مملکت جمهوریهای متحده شوروی «سوسیالیست» نبودند؟ باید دانست که همانطور که مذاهب مختلف و متضاد موجب نزاع و جدال میگردد مذاهب و طریقه های شبیه بهم نیز ممکن است سرچشمه مخالفت و ضدیت بگردد و در تاریخ برای حل مسائل باید بکنه آن پرداخت. آلمان وقتی در دست هیتلر بود همان آلمان بود و روسیه نیز هنگامی که در دست استالین اداره میگردد باز همان خود روسیه بود و جنگ و نزاعی که همواره در طی تاریخ در میان این دو مملکت در جریان بود باز هم ادامه داشت و انقطاعی نپذیرفته بود و حتی برعکس چنانکه هیتلر اعتقاد داشت تازه این مخالفت و دشمنی موروئی قدیمی دارای يك اساس منطقی و «علمی» گردیده بود که عبارت بود از «ژئوپلیتیک» یعنی «سیاست خاکی و ارضی». علمای علم «سیاست خاکی» یا «سیاست ارضی» مدعی هستند که میان سیاست و جغرافیا مناسبات و ارتباطاتی موجود است و بر طبق همین اصول برای خاک «اورآسیا» يك «قلب» و يك «جوانب و اطراف» قائل شده اند و میگویند هر کس بر «قلب» دست

بیايد ویدريا برسد بر تمام دنیا دست خواهد یافت و معتقد بودند که این «قلب» در روسیه واقع است . مشاور سیاسی هیتلر موسوم به کارل هوس هوفر از علمای علم « سیاست خاکی » که دارای نفوذ بسیاری گردیده بود با ادله و براهینی ثابت میساخت که وجود روسیه کمونیست برای دنیا خطر بزرگی است ولی در واقع مقصود و منظورش این بود که «قلب روس» باید تعلق بآلمان داشته باشد و برای حصول باین مقصود نقشه ها چیده شد .

بهین جهت بود که روسیه شوروی بوقایع و حوادث سال ۱۹۳۳ آلمان بدیده سوء ظن مینگریست . روسیه شوروی که از فعالیت و جوش و خروش ژاپونیا نگران بود با لهستان و ممالک پالت (۱) و فرانسه عهدنامه عدم تعرض بسته بود ولی در مقابل هیجان آلمان در پی دوستان جدیدی برآمد و بهین ملاحظه بود که وقتی هیتلر قلم نسخ بر کارهای اشترزمان وزیر امور خارجه سابق آلمان کشید و از جامعه ملل بیرون رمت روسیه برعکس وارد بآن مؤسسه گردید .

موسولینی نیز هر چند مانند تمام هموطنانش بر ضد بربر های شمالی یعنی آلمانها کینه دیرینه در دل داشت مانند پدری که در حق فرزند خود بدول تفقدی نماید دست تلافی بجانب هیتلر دراز نمود و باو خیر مقدم گفت آنگاه وزرای خارجه ایتالیا و آلمان چندین بار دوستانه بدیدن یکدیگر رفتند و ملاقاتهای سیاسی با هم کردند و عاقبت در سنه ۱۹۳۴ هیتلر شخصاً برم رفت و پذیرائی شایانی که بازنده بادهای بسیار و هممه و مر یاد های شادی فرمایشی آمیخته بود ازو بعمل آمد ولی با وجود اینهمه سانه و تظاهرات قشونی و میهمانیهای رسمی مجلل و با شکوه ملاقات بین دو پیشوا با يك نوع ملال خاطری پایان یافت چون در ضمن گفت و شنودها موضوع بفرنج اطیش نیز در میان آمده بود .

«بحران» و مصائب اقتصادی ۱۹۲۹ ایتالیا را نیز مصون نگذاشت و بیم ورشکستگی موسولینی را مجبور ساخت که کارها را در تحت نظارت و «کنترول» شدیدتری بیاورد و از آن پس مردم خطابه های او را با آن جوش و خروش سابق گوش نمیدادند و موسولینی همینکه بو برد که آتش هیجان و شوق مردم دارد خمودی مییابد فهمید که باید توجه ملت را بجانب دیگری منعطف دارد و از آنجائی که ملتفت شده بود که اساس جامعه ملل متزلزل گردیده است حساب کار خود را کرد و بعنوان اینکه امروز «ایتالیا مملکتی است پادشاهی» در صورتی که در قدیم کشوری بود امپراطوری در پی مملکت ضعیفی برآمد که از عهده مدافعه خود بر نیاید و ایتالیا بتواند بهر بهانه ای شده آنرا محاصره نماید و حبشستان را مناسب یافت .

(۱) مقصود فنلاند و استلاند و لتلاند و لتونی است (متوجم)

کشور اسرار آمیز «کشیش ژان» (۱) یعنی حبشستان که همواره بکارهای خود سرگرم و شانزده قرن از قافله ترقی بکنار افتاده بود از برکت خاک پر نشیب و فراز و وحشی صفت خود و در پرتو جنگاورانی که از خاکش نیز وحشی تر و دارای شهرتی افسانه مانند بودند تا کنون توانسته بود از دستبرد جهانگیران و امپراطوریهای استعمار طلب در امان بماند. مسیحیان سیاه پوستی که اهل آن کشور میباشند نه تنها تیری که از چله کمانشان بجهد کشنده است بلکه رسم و عادتشان نیز بر این جاری است که دست و پا و اعضای دیگری از اسیران جنگی خود را قطع میکنند. ایتالیا چنانکه سابقاً نیز بدان اشاره ای رفته است پیش از آن تاریخ هم باز یک بار دیگر در صدد تصرف خاک این مملکت برآمده بود ولی در سال ۱۸۸۷ در آدووا شکست فاحشی خورد و میتوان گفت که افتضاح بار آورد. ولو مرض نمایم ایتالیا دشمن غالب را مورد عفو و اغماض قرار داده باشد ولی مسلم است که این شکست را فراموش ننموده بود. در هر صورت ایتالیا در سنه ۱۹۲۸ با حبشستان عهد نامه مودت منعقد داشت.

در ماه دسامبر ۱۹۳۴ در میان دو قشون ایتالیا و حبشستان در محل موسوم به اووالووال در سرحد مابین انتزاع خاک سومالی که تعلق با ایتالیا دارد تلاقی دست داد. موسولینی مدعی بود که قشون حبشستان بخاک سومالی تجاوز نموده است و مطالبه غرامت نمود و زیر بار حکمیت نرفت.

نگوس یا امپراطور حبشستان موسوم به هیلاسلاسی بجامعه ملل مراجعه نمود. همانطور که موسولینی حدس زده بود جامعه ملل مطالب و اعتراضات امپراطور حبشستان را بدقت گوش داد ولی کاری از دستش ساخته نبود و عاقبت موسولینی حيله ای را که در نظر داشت بکار انداخت و اظهار داشت که خودش از عهده حکمیت برخواهد آمد و بمحض اینکه تدارک لازم را دید حبشستان را محاصره نمود. سپاهیان هیلاسلاسی با پای برهنه نیزه و سپر، هر چند بار شادت و شجاعتی که بدان مشهورند جنگیدند ولی در مقابل تانکهای ایتالیا و تفنگها و طیاره های جنگی نمیتوانستند مقاومت نمایند. خلبانان ایتالیایی و از آن جمله سرخود موسولینی از شجاعت خود داستانها نقل می کردند و در باب اینکه وقتی بمب آنها مستقیماً بروی اهالی بی اسلحه می افتاد «مانند گل شکفته میشد» چه تفریح و تماشا می داشت، رجز خوانیهامی کردند.

عاقبت جامعه ملل چاره ای اندیشید و ایتالیا را «مهاجم» خواند و رای داد که باید از طرف مالکی که عضویت آن مؤسسه را دارند اصول کیفر را در باره ایتالیا مجری سازند. چیزی که هست انگلستان می ترسید اگر ترعه سوئز را بروی ایتالیا ببندد منجر

---

(۱) در فصول سابق همین کتاب در باب این کشیش ژان تفصیلاتی مذکور گردیده است. (مترجم)

بعینک گردد . خلاصه آنکه در روز نهم مه ۱۹۳۶ موسولینی پادشاه ایتالیا را امپراطور حبشستان اعلام نمود و جامعه ملل چنان ساکت ماند که گویی مرده است .

اینک نوبت به هیتلر رسیده است . پس از آنکه عهدنامه ورسای را نقض نموده نظام اجباری را در آلمان برقرار ساخت میثاق او کار نورا هم که اشترزمان و بریان بسته بودند کان لم یکن پنداشته و قشون بدره رودخانه رن فرستاد . در همان اوقات صحنه دیگری برای اینکه «فورر» و «دوچه» یعنی هیتلر و موسولینی بتوانند معادست بکار شوند پیدا شد و آن صحنه مملکت اسپانیا بود .

در سال ۱۹۳۶ رقاصه معروف اسپانیولی موسوم به آنتونیا هرچه و معروف به «آرجنت تی نا» وفات نمود . این زن که اصلاً از اهالی ارژانتین بود از حیث هنرمندی و استادی در رقص و از لحاظ زیبایی و طنازی و صلابت رفتار و اصالت حرکات مظهر تام و تمام اسپانیا بود در صورتیکه پادشاه که باید مظهر دیگری از اسپانیای پرافتخار باشد ، برای پست ساختن و مفتضح نمودن کشور خود از هیچ کاری مضایقه ننموده بود . باید تصدیق نمود که **الفونس سیزدهم** نیز مانند بوربون های دیگر شخصیت بارزی نبود .

این پادشاه که عیش و نوش و هرزگی در خارجه را بوظایف و مسئولیت سلطنت ترجیح میداد امور مملکت را بدست یکنفر از اعیان و اشراف موسوم به **مارکی دو استلا** که او را **پریمو دو ریورا** هم میخواندند سپرده بود . در سال ۱۹۲۵ این شخص بطرز دیکتاتوری رفتار میکرد و بزور شدت و فشار در ظاهر نظم و ترتیبی در مملکت برقرار ساخته بود ولی چون با اعیان و اشراف دیگر کنار نیامد در نزد پادشاه از او سعایت نمودند و پادشاه در سال ۱۹۳۰ شر او را از سر خود کوتاه ساخت و سال بعد هم ملت شر پادشاه را از سر خود کوتاه نموده و اسپانیا دارای یک حکومت «جمهوری کارگران» گردید . اما اسپانیولیها هم مانند آلمانها برای جمهوری و آزادی نه استعداد لازم و نه صبر و حوصله داشتند و لهذا طولی نکشید که ملت بدسته های متعددی که همه ناتوان بودند منقسم گردید و مشکلات اجتماعی که چون سایه در عقب «بحران» اقتصادی امریکا در همه جا روان بود مانند سیلی صفحه اسپانیا را فرا گرفت .

در ماه ژوئیه ۱۹۳۶ انظار مردم دنیا که تا بحال نگران حبشستان بود بجانب شهر **ملیله** در قسمت اسپانیولی مراكش منعطف گردید . یکدسته از صاحبمنصبان ارشد و سرداران اسپانیولی و از آنجمله حاکم سابق جزایر **کاناری** موسوم به **فرانسیسکو فرانکو** در آن شهر برضد «جبهه مردم» که بتازگی در اسپانیا تأسیس یافته بود قسد علم نموده بنای طفیان و توطئه را نهادند . «جبهه مردم» در مجلس «کورتس» یعنی مجلس شورای ملی اکثریت را از طریق انتخابات و صلح و صفابدست آورده بر شاه پرستان و جمهوری

خواهان و مذهبی‌ها غالب آمده بود .

جنگ وزد و خورد تقریباً سه سال طول کشید و وقتی پایان یافت خزینۀ اسپانیا ویرشکست شده بود و برای مردم دیگر رمقی نمانده شهرها بزور بمب همه خراب و ویران گردیده بود و مردم اروپا در آنجا بودند که نخستین بار مزۀ بمباردمان و بمب را چشیدند. ژنرال فرانکو فاتح گردید و دیکتاتور و با اصطلاح اسپانیولیها «ال کودیلو» گردید. شباهت بین او و هیتلر و موسولینی اتفاقی نبود چون این زد و خورد هایی که در ابتدا صورت جنگ داخلی بین «ملیون» و «شاه پرستان» (۱) را داشت رفته رفته با مداخلۀ مسلمانان و ییگانگان بصورت يك جنگ بین المللی درآمد که از یکطرف برلن و رم و از طرف دیگر مسکو میخواستند با هم زور آزمایی نمایند و عاقبت برلن و رم پیش بردند. در اینجا باز باید از شما تقاضا نمایم که این عقاید و مذاهب مختلفه را فراموش نموده جغرافیایا را در مد نظر بیاورید و آنوقت درست متوجه خواهید گردید که اگر «جبهه مردم» یعنی کمونیست‌ها در اسپانیا غالب و فاتح شده بودند، اثرات چنین فتح و غلبه از چه قرار میگردید . نفوذ و رسوخ روسیه شوروی در اسپانیا که بمنزلۀ دروازه (اروپای غربی) است بلافاصله اثرات خود را در فرانسه فاسد و ضعیف و در انگلستانی که استعفای پادشاهش ادوارد هشتم از سلطنت در حال تزلزل و تشنج بود می‌بخشید . بهمین ملاحظه هم بود که این دو مملکت از خبر فتح و پیشرفت فرانکو زیاد ملول نگردیدند . «سندی پتر فی» امریکا در سنه ۱۹۳۷ وضع گردید و بر طبق مفاد آن نیم کره غربی یعنی امریکا باید در جنگها وزد و خورد های اروپائی مداخله ای نداشته باشد مانع نگردید که ممالك متعدده امریکا مقداری اسلحه و مهمات به پرتغال بفروشند و معلوم است که از پرتغال هم بکراست با اسپانیا و بدست فرانکو میرسید .

«جبهه مردم» چون از همان ابتدا فاقد اسلحه و مهمات و تنظیمات و «دیسپلین» نظامی بودند دست و بالشان بسته بود . این بیچاره ها با کمک گروهی از داوطلبان بین المللی و از آن جمله يك «بریکاد» امریکائی معروف به «بریکاد لین کولن» و با راهنمایی عده ای از فرماندهان شوروی هر چند در عرصه شطرنج سیاست اروپائی بازی را باختند ولی در مدافعه از دوشهر مادرید و والانس برضد حملات نازی‌ها و «ستون پنجم»، شجاعت بسیاری نشان دادند .

در آن موقع بعضی از روزنامه ها صدای خود را بلند ساخته بگوش مردم دنیا رساندند که این دولتهائی که در «مانورهای» اسپانیا مداخله نمودند ممکن است از اطلاعات و تجربیات «ناکتیک» نظامی که در آنجا آموخته اند استفاده نموده در صدد برآیند که آنها را در جای دیگری از دنیا مورد استفاده قرار دهند ولی روزنامه های

دیگری هم بودند که در باب فعالیت (یا عدم فعالیت) « کمیته عدم مداخله » اخباری نشر مینمودند و چنانکه میدانید این کمیته از بیست و یک ملت تشکیل یافته بود و آلمان و ایتالیا و روسیه شوروی هم جزو آن ملتها بودند .

این وقایع برای بوجود آمدن « معور » مقدمه گردید . اگر کسی در آن اوقات پیدا میشد که معتقد باشد اصول نژادی هیتلر غیر از وسیله فریب و اغفال حقیقتی هم ممکن است داشته باشد وقایع روز ۲۶ نوامبر ۱۹۳۶ بطلان چنین عقیده‌ای را بشبوت رسانید . در آن روز آلمان ناسیونال سوسیالیست با ملت ژاپن (که سابقاً امپراطور آلمان ویلهلم آنرا « خطر زرد » نامیده بود) بعنوان « اریاییهای افتخاری » عهد نامه اتحاد بست و همین قطعه کاغذ که آنرا (میثاق ضد کومین ترن) یا ضد کمونیست خواندند در واقع سجل احوال معور برلن و توکیو گردید . یک سال پس از آن ژاپن بدون آنکه اعلان جنگی داده باشد بنای جنگ با چین را نهاد .

در سال ۱۹۳۷ موسوئینی نیز سند مزبور را امضا نمود و این سند برای کسی که رغبتی بمطالعه آن داشت در حکم نسخه خطی تاریخ بود .

کناره گیری (ایزولاسیونسم) و آرامش

در بیان آنکه حریفان و اعضاء «محور» چگونه مشغول تقسیم دنیا
در میان خود گردیدند و بچه ملت در این راه پیشرفت حاصل نمودند

نخستین جنگ جهانی در حقیقت جنگ عمومی دنیائی نبود. آنرا وقتی جنگ جهانی خواندند که با توسعه و بسط وسایل مخابرات یعنی تلگراف و تلفون و غیره اهالی دنیا متوجه زد و خوردهائی بودند که در صفحه اروپا و شرق نزدیک جریان داشت. وانگهی باید دانست که در این جنگ برای اولین بار قشونی از امریکا باروپا فرستاده شد و چنین امری در تاریخ بی سابقه بود.

وقتی امریکا بیاری متفقین یعنی انگلستان و فرانسه و بلوئیک آمد که جنگ سه سال بود ادامه داشت وقتی سربازان امریکائی در پشت سنگرها در میدانهای جنگ قرار گرفتند ورد زبانشان از این قرار بود: «درواه حاضر ساختن دنیا بقبول دموکراسی».

هنوز صدای آخرین گلوله توپ در گوش بود که معلوم گردید این آرزوی سربازان امریکائی مبتنی بر خامی و بی خبری بوده است و متحدین اروپائی امریکا چه آنهایی که دارای پادشاه بودند و چه آنهایی که جمهوری بودند کمتر باین قبیل افکار و آرزوهای باطنی علاقمند و تنها منظور آنها برقراری و حفظ «توازن قوا» در اروپا است و لاغیر و لهذا تشکرات قلبی خود را بامریکا تقدیم داشته و وعده دادند که با مردم امریکا معاملات تجارتی برقرار خواهند ساخت.

برای اینکه در ذکر این وقایع از طریق صداقت و امانت بدور نیفتاده باشیم باید بگوئیم که ما امریکائیها هم انتظاری بجز این نداشتیم و در واقع تنها بهمین منظور وارد جنگ شده بودیم ولی چنان بنظر رسید که بعضی از اهالی امریکا حاضر نیستند زیر چنین باری رفته و وقایع را بدیده حقیقت بینی بنگرند و چنین حقیقت بینی را «سی نیک»

یعنی نشانه خود خواهی و خود پرستی خواندند و از نتیجه جنگ ناراضی و مأیوس گردیدند و معتقد گردیدند که آنها را فریب داده اند و بآنها خیانت شده است و بشدت با مداخله امریکا در آینده در «امور درهم و برهم خارجی» مخالفت نمودند.

این کناره گیری که آنرا «ایزولاسیونیزم» میخوانند بعضی نتایج سیاسی داشت. طولی نکشید که طرفداران «کناره گیری» که بدون شك و شبهه اشخاص وطن پرستی بودند ملتفت شدند که واقعاً فریب خورده اند و بآنها خیانت شده است چون هیتلر از همان موقعی که در سال ۱۹۳۳ زمام اداره امور آلمان را بدست آورد، برای اینکه در عملیات خود در صحنه اروپا آزاد و بلا معارض باشد ازین «کناره گیری» امریکا استفاده کامل نمود. وزیر تبلیغاتش یوسف گو بلس با تمام وسایلی که در اختیار داشت سعی نمود امریکائیه را که دچار گرفتاریهای خود بودند از مداخله در امور آلمان و گرفتاری های مردم آن کشور منصرف سازد و چندتن از اعضاء کنگره امریکا وعده ای نیز از اعضاء تشکیلات عمده دیگری از قبیل «انجمن روابط آلمان و امریکا» و «نخستین سازمان امریکائی» و جمعیت «کو کلو س کلان» بخودی خود همصدا گردیده از کناره گیری امریکا طرفداری کردند و جمعیت «کو کلو س کلان» برسم ستایش از هیتلر يك صحت هم برصورت صفات ممتازه ای که امریکائیه باید بدان متصف باشند افزود که عبارت باشد ضدیت با یهودیه یا با اصطلاح فرنگیه «آنتی سمی تیزم».

راست است که در آن اوقات امریکا دچار گرفتاریهای زیادی بود. پس از هور ریاست جمهوری امریکا به فرانکن روزولت رسیده بود و رئیس جمهور جدید وظیفه دار بود که برای رفع وخامت اوضاع اقتصادی مملکت چاره ای بیندیشد. وی يك رشته قوانین و مقررات اقتصادی شدید (که بعدها در سال ۱۹۳۵ گفتند با اصول و قوانین اساسی امریکا مطابقت نمیکند) و اقدامات دیگر توانست رفع مشکلات را بنماید.

هضم این قوانین جدید برای ملتی که معتاد نبود که حکومت در امور خصوصی ملت مداخله نماید کار آسانی نبود ولی در آن موقع (و هنوز نیز) دنیا دچار يك تحول اجتماعی شدیدی بود که وقتی آغاز گردیده بود که انسان توانسته بود بر ماشین تسلط پیدا نماید. سیل روان شده بود و بعضی دولتهای کهنسال و استوار مانند درختان کهن از پای درآمدند و برخی دیگر قد خم ساختند ولی سیل آنها را درهم نشکست. این تحول که موجب کمونیزم در روسیه و فاشیسم در اروپای مرکزی و بلوا و طغیان در نواحی آسیا و آفریقا و امریکای جنوبی گردیده بود ممالك متعدده امریکا را دارای مقصداری قوانین اجتماعی ساخت و ما امریکائیه باید ازین قضیه قدرشناسی نماییم. بدیهی است که این قوانین اجتماعی برای ما تولید پاره ای محدودیتها هم نمود ولی محدودیتها

علامت رشد و بلوغ ما بود و چنانکه در سابق گذشت از آن پس ملت امریکا بسن بلوغ رسیده بود .

اولین علامت این رشد و بلوغ این بود که نخستین بار ممالك متحده امریکا علاقمندی خود را بقاره پهناور امریکای جنوبی که از لحاظ اسم و تاریخ و جغرافیا با ما ارتباط مستقیم دارد نشان دادند . اغلب ممالك امریکای جنوبی با آنکه ممالك مستقلی هستند ولی هنوز هم زبان و بسیاری از رسوم و سنن و وطن اصلی خود یعنی اسپانیا را نگاه داشته اند . تنها مملکت برزیل دارای زبان پرتغالی است و عادات و رسوم پرتغال را محفوظ داشته است . با اینوصف مسلم است که چنك داخلی اسپانیا تأثیرات عمیقی در سرتا سر خاك امریکای جنوبی از خاك آتش گرفته تا به ریو گرانده . ممالك جمهوری امریکای جنوبی که از کساد بازار و اوضاع اقتصادی سنوات ۱۹۳۰ و ۱۹۳۱ صدمات بسیار و لطمات عمده دیده بودند دچار مشکلات اجتماعی بسیاری گردیدند که فعالیت سیاسی بزرگی را تولید نمود مردم این مملکت نیز مانند مردم اسپانیا بدو دسته مخالف تقسیم گردیدند و هر دسته سعی داشت بتهنهای زمام امور حکومت را در دست بگیرد . «حزب کارگران» در ممالك نامبرده هر چند از حیث علم و سواد و «دبسلینی» و وسایل مالی عاری از نواقص و معایبی نبودند ولی در عوض جوش و خروش و حرارتی که درباره پیشرفتهائی که در روسیه شوروی بعمل آمده بود چسبران آن نواقص را می نمود .

دسته دیگری که در ممالك مزبور با «حزب کارگران» مخالفت مینمود مشتمل بر عناصری بود که جنبه «ملی» و «ناسیونال» و گاهی نیز «ناسیونال سوسیالیست» داشت . این حزب که اداره اش در دست سیاستمداران محافظه کار و نظامیان و صاحبان کارخانجات بود آنچه را «حزب کارگران» فاقد آن بود دارا بود ولی هر دو حزب در یک کیفیت شباهت کامل با هم داشتند یعنی بقاییت طرفدار استعمال شدت بودند و در انجام مقاصد و نیات خود پای بند هیچگونه اصول اخلاقی نبودند .

هر يك از دو دسته نامبرده در راه انجام مقصود خود سخت مبارزه می نمود و چه بسا در عده ای از این ممالك درست روشن نبود که عاقبت فتح و فیروزی نصیب کدام يك از طرفین خواهد گردید ولی بالاخره حزبهای ملی تقریباً در همه جا بر حریف غالب آمدند و مخالفین را از «میان برداشتند» و عموماً در هر يك از آن ممالك شخصیت توانایی خود نمائی نموده مرد میدان سیاست میگردد .

بدیهی است که اگر یکی از این اشخاص مغلوب احساسات تعظیم و تکریم خود بالنسبه به ژنرال فرانکو می گردید و در صدد برمیآید که قشونی بكمك ملیون بسپانیا بفرستد تمام آمریکای جنوبی نیز مانند خاك اسپانیا میدان چنك داخلی میگردد . بمنظور

جلوگیری از این قبیل وقایع روزولت پیشنهاد نمود که کنفرانسی از ممالک امریکای جنوبی در شهر بوئنوس آیرس منعقد گردد. این کنفرانس انعقاد یافت و در سال ۱۹۳۷ عهدنامه‌ای بعنوان «میثاق بیطرفی» بامضا رسید و پس از آن نیز در طی سالهای آینده چندین عهدنامه دیگر منعقد گردید و همین عهدنامه‌ها اولین بار در تاریخ موجب نزدیکی و استحکام روابط بین امریکای شمالی و امریکای جنوبی گردید.

مقارن همان اوقات بر نامه و «پروگرام» معهود در اروپا بر طبق نقشه مقرر پیوسته در حال پیشرفت بود. هیتلر با ایمان باینکه «مردم خوششان نیاید که تا وقتی واقعه‌ای رخ نداده بیهوده برای خود اسباب دردسر فراهم سازند و وقتی هم واقعه رخداد دیگر نیر از شست رها شده و فرصتی برای جلوگیری باقی نیست» بی‌محابا مشغول انجام منویات خود بوده و کامیابیهای عمده داشت ولی متوجه يك نکته مهم نبوده و نفهمید که علما و دانشمندان مهم و موسیقی دانهای نامی و نویسندگان که در نتیجه دشمنی و ضدیت او با کمونیسم و صهیونیسم و «ان تلت تو آلیسم» یعنی معنویات از خاک آلمان فراری می‌شوند. مبلغین خوبی برای او نخواهند بود. برای آدمی مانند هیتلر که خود زیاده‌دل فضل و معنی نبود از دست دادن اشخاصی مانند توماس مان و اشتفان تسوایک و کورت وایل و آرتور شوپنر که حائز اهمیتی نبود ولی حقش بود که به شخصی مانند البرت اینشتاین اهمیت بیشتری میداد. چون با اینشتاین نسخه و «فورمول» بومب آتومی نیز از آلمان بیرون رفت و بدست امریکاییها افتاد.

هیتلر وقتی دید که بر آلمان تسلط کامل یافته پنداشت که موقع «بسط و توسعه منطقی» فرا رسیده است. هیتلر میگفت «امروز آلمان از آن ماست و فردا دنیا از آن ما خواهد بود.» الحاق یا چنانکه آلمانیها میگفتند «آنشلوس» اطریش بـخاک آلمان، و هیتلر در سال ۱۹۳۴ در صدد برآمد به آن جامعه عمل پیوشاند و موسولینی مانع از آن شده بود با خون سردی و دقت هر چه تمامتر انجام پذیرفت.

از صدر اعظم اطریش موسوم به دکتور کورت شویش نیک دعوت بعمل آمد که به برجس گمان که مقر هیتلر بود برود. هنوز بیست و چهار ساعت نگذشته بود صدر اعظم اطریش که با اطمینان خاطر بآلمان نرفته بود خود رامجبور دید که در زمینه سیاست تسلیم حریف گردد. در مقابل انواع و اقسام تهدید و وعید حزب نازی اطریش رارسا شناخت و بنا شد که نازی‌های زندانی را آزاد بسازد و آرتور زایس اینگارت را بوزارت امنیت عمومی منصوب و عده‌ای از صاحبمنصبان آلمانی را وارد در قشون اطریش نماید.

شویش نیک وقتی چشمش باز شد که بمملکت خود برگشت. از کرده خود پشیمان گردید و دوازده روز پس از آن بزعم هیتلر بآراء عمومی ملت اطریش مراجعه نمود.

این «عذر و خیانت» بهانه‌ای بود که هیتلر مترصد آن بود و پیشاپیش حسابش را کرده بود. همینکه قشون آلمان در سرحد اطریش تمرکز یافت شوش لیک فرار را برقرار اختیار نمود و در روز ۱۳ مارس ۱۹۳۸ زایشی اینکارت الحاق اطریش را با آلمان رسماً اعلام نمود و در روز ۱۴ مارس هیتلر وارد شهر وینه گردید.

هیتلر پس از اطریش نام چکواسلواکی را در طومار خود نوشته بود.

چکواسلواکی که حکم قلاع و مستحکمانی را داشت که خاک «آلمان بزرگ» از سه سمت دورا دورا گرفته باشد با کارخانجات اسلحه و مهمات سازی و ذخایر طبیعی و موقع سوق الجیشی خود لقمه چرب و نرمی بود که هراشتهائی را برمی انگیخت. باید گفت لقمه‌ای بود که ربودن آن نیز آسان بود در تمام طول شمالی سرحدات این مملکت در ناحیه سودت‌ها در حدود سه ملیون مردمی میزیستند که اصلاً آلمانی بودند. «ناگهان» سخت بفکر افتادند که «بدون تغییر محل» مهاجرت نمایند یعنی «رایش» که عنوان جدید آلمان شده بود بر بسط و توسعه خاک خود افزوده سودت‌ها را مشمول قلمرو سلطنت و حکومت خود سازد. این همان طرز عمل و معامله «ستون پنجم» بود که در جنگ اسپانیا مرسوم و معمول گردیده بود و اینک در اینجا نیز بالتبع جلوه گر گردید.

این سودت‌های آلمانی چون حکومت دموکراسی چک بآنها آزادی داده بود با اسم همین آزادی و در تحت ریاست گولزاده‌ها لاین بعضی تشکیلات نظامی بوجود آوردند که با تشکیلات نظامی نازی‌های آلمان شباهت بسیار داشت. عاقبت هین لاین در روز ۲۴ آوریل ۱۹۳۸ در شهر کارلسباد بالصراحه اعلام داشت که سودت‌های آلمانی مستقل شده‌اند.

در اینجا باز ما خود را بایکی از این «اگر و مگر» های تاریخی مواجه می‌بینیم و از خود می‌پرسیم آیا «اگر» دولتهائی که پس از جنگ عمومی اول بسایجاد کشور جمهوری چکواسلواکی کمک کرده بودند بحفظ و زندگی او علاقه بیشتری نشان داده بودند نمی‌توانستند آنرا نجات بدهند و آیا بهتر نبود که همانجا جلوی هیتلر را می‌گرفتند و نمی‌گذاشتند بر قوت و اقتدار خود بیفزایند. با احتمال قوی جواب باین سوال ها مثبت خواهد بود علی‌الخصوص که اکنون خوب میدانیم که هیتلر در سال ۱۹۳۸ «توپ خالی» میزد و اگر میخواست توقعات خود را بزور جنگ و اسلحه بکمرسی بنشانند چون تدارکاتش هنوز کافی نبود از عهده برنمیامد ولی فرانسه و انگلستان هم هیچکدام در آن موقع حاضر بچنگ نبودند. ممالک متعده امریکا هم که بیطرف بود و روسیه نیز هرچه از لحاظ سیاسی یعنی بوسیله عهدنامه با فرانسه متحد بود ولی انگلستان اعتمادی

بدو نداشت و بهمین ملاحظات بود که انگلستان و فرانسه سیاست « ملایمت » را اختیار نمودند .

در روز دوازدهم سپتامبر پس از آنکه فصل تابستان بانگرانی عمومی سپری شده بود و پس از فعالیت سیاسی شدید و تدارکات قشونی در فرانسه و تهیه قوای بحری در انگلستان ناگهان هیتلر رسماً تقاضا نمود که سرنوشت سودت های آلمانی را بخودشان محول دارند که هر طور خواستند همان طور معمول گردد . بلوا در چکوسلواکی شروع گردیده حکومت نظامی شد .

آنوقت بود که نخست وزیر انگلستان لازم شمرد که برای مذاکره با هیتلر به برش قس گادن برود . چتر بدست (همان چتری که بعدها از طرف کاریکاتوریست ها علامت و نشانه « ملایمت » گردید) نویل چمبرلین قبول نمود که چکوسلواکی هیچ حق ندارد تقاضای حکمیت نماید . خلاصه آنکه چمبرلین هم مانند شوش نیک تازه وقتی بانگلستان برگشت ملتفت شد که سرش دوانده اند .

آنوقت دیگر فرصت گذشته بود و هیتلر پس از این کامیابی قدم را فراتر نهاد نه تنها الحاق سرزمین سودت ها را با کارخانیات اسلحه و مهمات سازی کامل تقاضا نمود بلکه درخواست کرد که قبل از آنکه ماه نوامبر برسد باید در تمام نواحی خاک چکوسلواکی که دارای اقلیت های آلمانی است بآراء عمومی (پله بی سیت) مراجعه نمایند . این مرتبه دیگر چمبرلین و ادوارد لادیه نخست وزیر فرانسه با روسیه داخل مذاکرات شدند و ممالک متحده امریکا نیز به هیتلر پیشنهاد کنفرانسی از ممالک اروپا نمودند در لحظه آخر بنا به پیشنهاد هوسوئیسی کنفرانسی از چهار دولت ذی نفع در شهر مونیخ (آلمان) تشکیل یافت .

یکی از شرم انگیزترین خیانت های تاریخ را در آن موقع ملیونها مردم دنیا با رضایت خاطر و سکون ضمیر پذیرفتند . چمبرلین که بحدستی دالادیه فاتحه چکوسلواکی را خوانده بود وقتی به مملکت خود برگشت در موقعی که از هواپیما پیاده میشد گفت « اکنون گمان میکنم که دوره دوره صلح باشد . »

از این قرار « آخرین تقاضای ارضی » هیتلر با جابت رسید و در همان وقتی که آلمان سرحدات مستحکم غربی چکوسلواکی را بخاک آلمان ملحق ساخت لهستان و مجارستان نیز هر کدام در سمت مشرق ازین خوان یغما لقمه های جابانه ای ربودند . در ماه مارس ۱۹۳۹ مابقی جمهوری چکوسلواکی نیز که عمرش بسی کوتاه بود بصرافت طبع خود را در تحت « حمایت آلمان » قرارداد

در همان زمان سپاهیان ژاپنی هم در خاک پهنای چین مشغول جلو رفتن بودند و به « حوادث » ای کشیای و شانکهای حوادث تازه ای شوشی و نانگینگ و هانگشون نیز

افزوده شد. قشون چین در تحت فرماندهی چانگای شك بسا قشون پیسدادگر ژاپن که از قشون چین بسیار جنگ آزموده تر بود، بز دو خورد و جنگ دفاعی مشغول بود. در اینجا نیز مثل اسپانیا و حبشستان مردم غیر نظامی و بی اسلحه و «سیویل» رنج و آزار بسیار دیدند. راست است که رنج و بیچارگی و قتل و غارت اهالی غیر نظامی و بیگناه در موقع جنگ از اول دنیا معمول بوده و سابقه بسیار ممتدی دارد ولی هرگز اینطور عمومی و مرتب و با وسایل «مکانیزه» و بدین ترتیب با ارقام و اعداد و شرح و تفصیل و اسناد و مدارک رسمی نبوده است. دولت های معور بقصد مرعوب ساختن مردم و بنظر این که احدی جرات مقاومت در مقابل آنها نداشته باشد از لطامات و صدماتی که به مردم غیر نظامی شهرها و دهات وارد می آمد فیلم ها بر میداشتند و انتشار اخبار آنرا با شرح و تفصیل نه تنها معذور میداشتند بلکه عالماً عامداً تشویق میکردند و الحق نیز که در این فکر بخطا نرفته بمقصود رسیدند.

چیزی که هست این «پروپاگاندا وحشت افزا» در بعضی از ممالک نتیجه بعکس داد. چنانکه در ممالک متعده امریکا فیلم های خبری ژاپن و اطلاعاتی که در باب عملیات آلمانهای نازی بر ضد یهودیها انتشار می یافت در تفویض اختیاراتی که ملت برای تدارکات لازم در سال ۱۹۳۸ بر رئیس جمهور خود و زولت داد کمک بسیاری نمود. در سال ۱۹۳۹ اصل «کناره گیری» در امریکا بحال نزع افتاده بود. در اروپا نیز طولی نکشید که عمر «آئین ملایمت» از تنها طریقی که ممکن بود و همه در انتظار آن بودند یعنی از راه جنگ بی پایان رسید.

نقشورات لائیک (اقیانوس اطلس)

در بیان آنکه «جنک مطلق العنان و بی امان» که فرنگیها آنرا «جنک
توئال» خواندند جانشین «جنک اعصاب» گردید و هیتلر در حسابهای
خود صنعت بنظ و اشتباه رفت.

روریست و دوم ماه مارس ۱۹۳۹ هیتلر بندرهمل را که در ساحل دریای بالتیک
واقع است درخواست نمود. این بندر که سابقاً تعلق بآلمان داشت پس از جنک عمومی
اول از آلمان مجزی و به مملکت لیتوانی تعلق گرفته بود. همل را فوراً بآلمان پس
دادند ولی بلافاصله هیتلر شهر دانزیک را از لهستان خواست و گفت لهستان بایسد
بآلمان حق بدهد که از وسط دالانی که با اسم «دالان لهستان» بدریامیرت راه شوسه و خط
آهن بگذرانند. لهستان زیر بار نفرت و مستظهر بیاری انگلستان و فرانسه بود و این
دو کشور که کم کم معنی «ملایمت» دستگیرشان شده بود در مقابل لهستان رسماً تعهد
نمودند که اگر این مملکت مورد تعرضی قرار بگیرد بکمک و یاری او بشتابند.

لهستان بیاری روسیه شوروی هم امیدوار بود ولی ناگهان روسیه تغییر مسلک داد.
اولین علامت این تغییر مسلک حملات شفاهی و زیر امور خارجه روسیه و یارشسلاو هوئوئوف
بانگلستان بود. آنگاه در ماه اوت ۱۹۳۹ واقعه ای رخ داد که قابل تصور نبود. حتی
کسانی که علاقه ای بکمونیسم داشتند وقتی شنیدند که آلمان نازی باروسیه شوروی
عهدنامه عدم تعرض و قرار داد تجارتی بسته اند مات و متحیر ماندند. (یکی از مواد این
عهدنامه که استالین پذیرفته و انجام آنرا بعهده گرفته بود عبارت بود از اینکه روسیه
شوروی کمونیست های آلمانی را که سابقاً در سال ۱۹۳۳ از آلمان فرار کرده و روسیه
رفته بودند تسلیم هیتلر خواهد نمود).

انگلستان وقتی دید که «داوطلبان آلمانی» در دانزیک رژه می دهند و «حوادث
مرزی» ایجاد مینمایند اختیاراتی را که در موقع جنک لازم است بدولت خود داد. در

روز ۳۱ اوت ۱۹۳۹ هیتلر اعلام داشت که لهستانی‌ها پیشنهاد صلح اورا که مشتمل بر ۱۶ ماده بود رد کرده‌اند ولی باید دانست که هرگز لهستانی‌ها چنین پیشنهادی را رؤیت ننمودند. صبح خیلی زود قشون نازی از سرحد لهستان گذشته وارد خاک آن کشور گردید.

در آن روز آلبر فورستر رئیس ستون پنجم نازی‌ها در لهستان برگشت دانزیک را بخاک آلمان رسماً اعلام داشت. وقتی انگلستان و فرانسه ضرب الاجل «اولتیماتوم» به هیتلر فرستادند و تقاضا نمودند که قشون خود را از خاک لهستان بیرون بکشد که تا به آنکس که آلمان نازی خاک لهستان را در زیر چرخهای خود گرفته بود و طیاره‌های «لوفت وافه» یعنی قوای هوایی آلمان «تاکتیک» و طرز عمل جدید خود را موسوم به «جنگ برق آسا» در لهستان به مورد تجربه در آورده بودند. هیتلر تقاضای انگلستان را رد نموده و در روز دهم سپتامبر ۱۹۳۹ انگلستان و فرانسه مشترکاً با آلمان اعلان جنگ دادند. «جنگ اعصاب» پایان یافت و جنگ عمومی که مشهور به جنگ جهانی دوم گردید جانشین آن شد.

از آنجائیکه برای دولتهای اروپای غربی امکان پذیر نبود که بلا فاصله کمکی به لهستان برسانند هیتلر بر طبق نقشه‌ای که قبلاً چیده بود مملکت نامبرده را قطعه قطعه ساخت و در روز دوازدهم سپتامبر قشون شوروی هم از جانب مشرق وارد خاک لهستان گردید. ورشو پایتخت مصیبت دیده لهستان از راه اضطرار تسلیم قشون آلمان نازی گردید.

از آن پس شش ماه تمام اروپا خود را سرگرم «جنگ عجیب» (۱) نمود که در واقع یکی از این لالاییها و افسانه‌هایی بود که چون مار خوش خط و خال ظاهر فریبنده‌ای داشت ولی در حقیقت سرتاپا خطر و تهدید بود. انگلستان قشونی بخاک فرانسه فرستاده بود که در آنجا وقت را بکندن سنگ می‌گذرانید و علف زیرپایش سبزمی شد. انگلستان ابداً فشاری با اعضا و وابستگان دیگر امپراطوری خود واره نساخت. استرالیا و زلاند جدید و هندوستان بلافاصله با آلمان اعلان جنگ دادند. در روز پنجم سپتامبر یعنی همان روزی که یان کریسی تیان اسهوتس نخست وزیر کشور اتحاد افریقای جنوبی گردید این مملکت نیز شاه از زیر بار بیطرفی بیرون آورد. کانادا هم در روز ۱۲ سپتامبر با انگلستان ملحق گردید و تنها ایرلند بخاطر مرافقه و منازعه‌های قدیمی خود با انگلستان بیطرف ماند و هیتلر از این بیطرفی استفاده نموده خاک ایرلند را برای جاسوسی به-

(۱) بانگلیسی Phony War و بفرانسوی prole de ynerre جنگ بی زد و خورد و بی حادثه ماههای اول جنگ دوم جهانی پس از تسلیم شدن لهستان بود (مترجم)

صورت مرکز مناسب و مساعدی درآورد .

فرانسه هنوز باستحکامات ماژینو می نازید و می بالید . فرانسه برحسب پیشنهاد آندره ماژینو وزیر جنگ اسبق در طول سرحدات شرقی خود يك سلسله استحکامات سنگین و استواری ساخته بود که باصطلاح « آنتی شار » بود یعنی بایستی جلوی تانک های دشمن را بگیرد . این استحکامات که به «خط ماژینو» معروف بود و ساختمان هر میل انگلیسی آن (۱) دو میلیون دلار تمام شده بود بیفایده ماند و پولی هم که برای ساختن استحکامات در سرحدات بلژیک بمصرف رسید که درواقع دنباله همان « خط ماژینو » باشد بجای آنکه بمصرف واقعی خود برسد یگراست بکیسه عدهای از سیاستمداران یاسیاست چپها رفت . قسمتی از قشون فرانسه ماهها در منازل زیرزمینی مرطوب خط ماژینو که همه باسیمان و بتون ساخته شده بود بیهوده وقت گذراند .

هیئتلمر نیز در سواحل شرقی رودخانه رن در مقابل «خط ماژینو» استحکامات دیگری ساخت باسم «خط زیگ فرید» ساخته بود . قشون آلمان هم در مدت زمستان آنسال را در آن خط گذرانید و بکار عدهای دست نزد جزاینکه بوسیله « بلندگو » مدام بدشمنان قدیمی خود یعنی فرانسویها فحش و ناسزا میداد و الحق فرانسوی ها هم در دادن جواب کوتاهی نمیکردند .

در آن اثنا زیر دریاییهای آلمانی هم سخت مشغول کار شدند و چون کشتیرانی برای ممالک مختلف مشکل شده بود ممالك امریکائی در پاناما کنفرانسی تشکیل دادند و در آن کنفرانس مقرر گردید که در سواحل امریکا تاحد معینی زیر دریاییهای بیگانه حق تردد ندارند . امریکا نیز بکشتیهای خود قدغن نمود که در آبهای که تعلق بممالك جنگجو دارد داخل نشوند ولی از طرف دیگر روزولت قانون منع صدور اسلحه و مهمات را بر طبق اصول « بگیر و ببر » لغو نمود (۲) خلاصه این قانون اینکه امریکا حاضر است بهر مملکتی اسلحه و مهمات بفروشد ولی باید خریدار خود آمده جنس را تحویل گرفته و متصدی حمل و نقل گردد .

در اروپای شرقی روسیه آرام و بسی سروصدا در استونی و لتونی و لیتوانی چندین مرکز نظامی مستحکم دست و پا کرده بود و اکنون سراغ فلاند آمده درصدد بود در آنجا نیز مرکزی بدست بیاورد و همینکه فنلاندیها بخواستند زیر بار برونه قشون روس بنای حمله و هجوم بخاک فلاند را گذاشت و بدین ترتیب اروپا شاهد و ناظر جنگی شد که می توان آنرا «جنگ درجنگ» نامید چون فصلی از جنگ بزرگ بود .

(۱) ۱۶۰۹ متر (مترجم)

(۲) بانگلیسی « Cash and-Carry » (مترجم)

ایطالیا که خود را بیطرف نشان میداد بهمدستی فرانسه وانگلستان برای یاری باژنرال فون مانرهایم فرمانده قوای فنلاندی وقشون کوچک ولی بسیار شجاع آن کشور عدهای طیاره ومقداری آذوقه وچند تن مشاور نظامی بفنلاند فرستاد ، ممالک متحده امریکا نیز باوجود بیطرفی دهملیون دلار بفنلاند وام دادند . يك مدتی چنان بنظر آمد که فنلاند ازعهده دشمن برخواهدآمد ولی پس از سه ماه زдохورد بسیارشدید درسرمای سخت زمستان روسها قشون فنلاند را در هم شکستند و در مارس ۱۹۴۰ فنلاند مجبور شد صلح بخواهد وده درصد خاک خود را از آنجمله دماغه گارلی رابروسیه واگذار نمود .

آیا علت وموجب این اقدام که ظاهراً بی انصافانه بنظر می آید از جانب روسیه شوروی چه بود ؟ باز باید از خوانندگان خودم خواش نمایم که يك نقشه جغرافیائی مراجعه نمایند . اگر بدقت بتقشه بنگرید خواهی دید که اولیاء امور روسیه باوجود عهد نامه ای که باهیتلر بسته بودند در تمام طول سرحدات خود در صدد ایجاد مناطقی بودند که باصطلاح فرنگیها به «تامپون» معروف است . یعنی فواصل ومناطق که در موقع حمله وتعرض ازخارج ، ضربت اول بدانها وارد آید وطولی نکشید که تاریخ ثابت داشت که این اقدام روسها از روی نهایت حزم وعقل بود .

با فرا رسیدن بهار آلمان ها ترانه تازه ای ساز نمود که برگردان آن « ما برضد انگلستان روان می شویم » بود واولین قدمی که دراین راه برداشتند عبارت گردید ازیانکه هیتلر فرمان داد که قشون آلمان وارد خاک دانمارک ونروژ شده این دومملکت را اشغال نماید وازاین کار مقصودش این بود که میدان را برای عملیات دریائی انگلستان محدود ساخته بنادر ومراکز نظامی دریای شمال را در تصرف خود درآورند . قشون آلمان بسرعت کار دانمارک را تمام کرد ولی نروژ با وجود پروپاگاندا بسیار دامنه داری از طرف آلمانها وفعالیت شدید «ستون پنجم» در صدد مدافعه برآمد وسخت استقامت ورزید وآنوقت بود که نخستین بار قشون انگلیس وفرانسه هم واردکارزار گردیدند وآلمانها را از برگن وتروفدهایم بیرون رانند اما چیزی که هست در خاک پر نشیب وفراز نروژ تنها عاملی که موثر بود عبارت از قوای هوائی وطیاره های جنگی بود وآلمانها دارای قوای هوائی نیرومندی بودند ووقتی در روز هفتم ژوئن ۱۹۴۰ پادشاه نروژ هاگون از خاک خود فرار کرده بانگلستان رفت یکنفر از نازی های نروژی موسوم به ویدکین کی سلینگ رئیس حکومت نروژ گردید و از آن پس کلمه کی سلینگ بمعنی مرادف کلمه «خائن» در تمام زبانهای دنیا وارد گردید .

شکست نروژ هرچند بسیار دلخراش بود ولی يك نتیجه خوبی هم داشت یعنی ازخاۀ نمره ۱۰ کوچه داونینگ استریت درلندن که منزل نخست وزیر انگلستان است

چتر تاریخی و تسکین بخش نویل چمبرلین رفت و سیکار تهور آمیز و اینستون چرچیل جای آنرا گرفت. مدتی بود که چرچیل را «جنگجو» می گفتند و همینکه این رجل سیاسی بزرگ و رئیس محافظه کاران به حکومت رسید او را «مرد روز» و «مرد کار» خواندند. چرچیل که ناطق زبردست و نویسنده با قدرتی است بملت انگلستان بجز از «خون و عرق و اشک» چیز دیگری وعده نداد و سیاست جدید بریطانیای کبیر را در این جملات خلاصه نمود: «فتح. فتح بهر قیمتی که باشد. فتح با هر ترس و بیمی که در پیش است. فتح هر قدر راه دور و هر قدر مشکلات زیاد باشد.» اتفاقاً معلوم شد که درآمد سنفونی پنجم بهوون با حرف واو لاتینی (که حرف اول کلمه «ویکتوری» (یعنی فتح و ظفر) است) در القبای مورس (یعنی القبای تلگراف) دارای یک وزن می باشد و از روزی که در بیستم ماه فوریه ۱۹۴۱ رادیوی انگلستان آنرا شعار و علامت خود قرارداد حرف واو فرنگی برای تمام کسانی که با «محور» مغاف و دشمن بودند نشانه فتح و فیروزی گردید (۱)

برای انگلستان سخت ترین ایام شروع گردید. در روز دهم مه ۱۹۴۰ یعنی همان روزی که چرچیل نخست وزیر گردید هیتلر خط ماژینورا در هم شکست بر بلژیک و لوکزامبورگ و هلند استیلا یافت. هلند با وجود آنکه قشون فرانسه و انگلیس به یاریش شتافتند پس از چهار روز و بلژیک پس از هجده روز تسلیم شدند. متحدین وقتی دیدند که آلمانها نقشه های نظامی آنها را برهم زده اند در مقابل کثرت قشون هیتلر نتوانستند پافشاری کنند و بطرف بندر دو فکرف عقب نشستند و آلمانها آنها را محاصره نموده و میتوان گفت آنها را تحویل آب دریا دادند. ولی هیتلر فکر دوستی و رفاقت قدیمی انگلیسها را با دریا نکرده بود. انگلستان با شجاعت بی سابقه ای در صدد نجات قشونی که در دو فکرف در محاصره بود برآمد و نهصد کشتی از کشتیهای جنگی بزرگ گرفته تا قایقهای بزرگ صید و تفریح براه افتادند و بدون آن که بیم وهراسی از جنگ «رعد آسای» طیاره های آلمانی بدل راه بدهند سه ربع قشون انگلیس را نجات دادند.

وقتی قوای هوایی هیتلر خط ماژینو را بطوری خراب و ویران ساخت که دیگر مترتب هیچ ثمر و فائده ای نبود طولی نکشید که فرانسه هم مغلوب گردیده و شکست خورد.

فرار دولت فرانسه ابتدا از پاریس به شهر تور و از آنجا بشهر بردو بخوبی نشان میداد که ترس وهراس بچه درجه بر مردم فرانسه مستولی گردیده بود. اهالی بتحریک

(۱) لابد درسینما دیده اید که چرچیل اغلب در میان جمعیت با دوانگشت دست خود همین حرف واو فرنگی را (V) نشان می دهد (مترجم)

اعضاء «ستون پنجم» راهپایی را که از پاریس بخارج میرفت بستند بطوریکه رفت و آمد قشون با مشکلات بسیاری مواجه گردید .

روزدهم ژوئن موسولینی هم باطن خود را ظاهر ساخت و معلوم داشت که یطرفی را بچه نحو و طرزی تفسیر میکند و بقول روزولت «کارد را از عقب در پشت همسایه خود فرو نمود». در روز پانزدهم ژوئن قشون آلمان نازی وارد پاریس شد و يك هفته پس از آن هیتلر برسم فتح و ظفر و برای اینکه عکاسهای رسمی بتوانند فیلم آنرا بردارند چون طلوس نرد در جنگلهای کومپنی در نزدیکی پاریس جولانی داد. آنگاه در همان واگون خط آهنی که در سنه ۱۹۱۸ یعنی پس از جنگ عمومی اول آلمان تسلیم شده شده بود فرانسه سند تسلیم را امضاء نمود . قشون آلمان دوثلث خاک فرانسه را اشغال نمود و حکومت آن يك ثلث دیگر نیز بریاست مارشال فیلیپ پتن بدست یکدسته عروسکهای پشت پرده افتاد که مرکز شان شهرویشی گردید . و از آن پس انگلستان در مقابل آلمان تنها ماند.

در اینجا بود که اولین بار پیش بینی های هیتلر غلط درآمد. فرانسه سه ماه زودتر از آنکه هیتلر حساب کرده بود تسلیم شد بطوریکه وقتی فرانسه کارش بپایان رسید هنوز هیتلر برای عملیاتی که منطقی باید بعمل آید یعنی حمله بجزایر بریطانیا حاضر نبود. قایقهایی را که برای این کار لازم بود و همچنین لوازم دیگر را سفارش داده بود و لسی پیش از ماه اوت حاضر نمیشد و آن تاریخ مصادف با زمانی گردید که آلمان تفوق هوایی خود را از دست داد . از طرف دیگر هیتلر امیدوار بود قبل از آنکه در سمت مشرق بسروقت روسیه برود کار را در مغرب تمام کرده باشد ولی این امیدواری مبدل بیأس گردید چون انگلستان با «قوای خرد و قلیل» خود رقم بطلان بر حساب های او کشید.

در ماه اوت ۱۹۴۰ «نبرد انگلستان» آغاز گردید . طیاره های آلمانی چون امواج متوالی سیل دمان از دریای مانش گذشته و با همان مهارت و نشانه زدن دقیقی که در ورشو و اسلو و روتردام بمنصه ظهور رسانیده بودند شهرهای کوون تری و منچستر و لندن را بمب باران کردند ولی وقتی دیدند يك مشت طیاره انگلیسی هم برای مبارزه بهوا بلند شد بسیار متعجب گردیدند . اینها همان «قوای قلیل و خردی» بودند که طیاره چپها و خلبانان آنها در آن فصل زمستان چنان شجاعتی بمنصه ظهور رسانیدند که تنها شهامت مردم غیر نظامی انگلستان میتوانست با آن لاف همسری بزند . اوقاتی بود که هر روز یکی از شهرهای انگلستان با مصطلاح آن زمان «کوون تریزه» میشد یعنی بصورت شهر کوون تری خراب و منهدم میگردد و هیتلر بخود میباید و میگفت دیگر حتی کمک امریکاییها هم نمیتواند انگلستان را نجات بدهد اما چون مدام عده بیشتری

از طیاره های آلمانی سقوط میکرد و طیاره های جنگی «ار.آ.اف» (۱) انگلیسی شروع به بمباردمان خاک آلمان نموده بودند امیدواریهای هیتلر مدام ضعیف تر میگردد. در سال ۱۹۴۱ قوای هوایی امریکانیز ملحق به قوای هوایی انگلستان گردید و آنوقت بود که سر تا سر جزیره دندانه دار انگلستان بصورت يك كشتی بزرگی گردید که غرق شدن پی بوده و حامل عده ییشمارى طیاره های جنگی توانا باشد .

اکنون باز بدانجائی میرسیم که نا «اگرومگر» سروکار پیدا نمائیم و از خود بیرسیم که آیا اگر جزایر بریطانیا بدست آلمانها افتاده بود خاک امریکا میتوانست از صدمات و لطامات «چنك رعد آسا» در امان بماند . امروز با اطلاعاتی که در باب پیشرفت صناعت آلمان در زمینه بمبهای که از دور هدایت میگردد (۲) و بمبهای که بدون طیاره از نقاط دور دست انداخته میشد (۳) بلا شك جواب سؤال بالا منفی خواهد بود بدین معنی که امریکا نمیتوانست در امان باشد. خوشبختانه روز ولت در ماه دسامبر ۱۹۴۰ كمك هوایی شایانی بانگلستان فرستاد بطوریکه امریکا را «زرادخانه دموکراسی» نام دادند و ماه مارس ۱۹۴۱ عهد نامه شماره HR ۱۲۷۶ را امضاء نمود و طرز و طریقه كمك و استقراضی که به «وام واجاره» (۴) مشهور گردید شروع شد . در ماه اوت همان سال روز ولت و چرچیل در کشتی های جنگی امریکائی و انگلیسی که در مقابل نیو فوندلاند لنکرانداخته بودند با هم ملاقات نموده پایه «منشوراتلاتینك» را انداختند. بموجب پیمان اتلانتیک که دارای هشت ماده است دولتهای متحده امریکا رسماً در چنك با «معور» با انگلستان متحد و همدست می گردند و همین منشوراتلاتینك اساس «سازمان ملل متحد» گردید.

در آن اوقات هر قدر دوستی و اتحاد بین امریکا و انگلستان محکم تر میگردد . برعکس روابط بین ایتالیا و آلمان تیره تر گردیده خود را با مشکلات جدیدی روبرو میدیدند. روز ولت و چرچیل رسماً اظهار داشته بودند که در این چنك و زد و خورد ها بهیچوجه در صدد جهانگیری و بسط و توسعه خاک خود بوسیله دست یافتن بر مستعمرات و مستملکات نازی ها نیستند در صورتیکه موسولینی میدید که رفین شفیق «معور» او یعنی هیتلر در ازدیاد خاک خود مهارتی بیش از آنچه معهود بود بمنصه ظهور میرساند. لهذا هر چند ایتالیا در سال ۱۹۳۹ آلبانی را بخاک خود ملحق ساخته بود از آن پس

R.A.F (۱)

(۲) بانگلیسی Guided Missiles (مترجم)

(۳) بانگلیسی Jet Propulsion (مترجم)

(۴) بانگلیسی « Lend-Lease » و بفرانسوی ((Prêt et Bail)) (مترجم)

درازاء هر كمك واقدامی چشم امید به هیتلر دوخت .

قشون ایتالیا که در لیبی بود در ماه سپتامبر ۱۹۴۰ از جانب سواحل دریای مدیترانه بسوی مشرق و بطرف خاک مصر روان گردید و مهلت با انگلستان نداد که در صدد جلوگیری برآید ولی وقتی دو قشون با هم رو برو شدند چنان چشم زخم سختی بر بازان بیحال و «فاتحین» موسولینی وارد آمد که هیتلر مجبور شد بیاری رفیق خود بشتا بدو قشون افریقائی آلمان بفرماید و ژنرال اروین رومل وارد خاک افریقا گردید و شهر طبرق را از انگلیسها پس گرفته آنها را تا العلمین بعقب نشانید.

جنگ ایتالیا با یونان هم که اسباب سرشکست قشون ایتالیا گردید بلا شك در نتیجه رقابتی بود که موسولینی با رفیق و رقیب «محور» خود یعنی هیتلر داشت و نیمه خواست از او عقب بماند. موسولینی در اواخر ماه اکتوبر ۱۹۴۰ قشونی را که در آلبانی داشت بطرف یونان فرستاد. در اواسط ماه نوامبر ایتالیاها شکست فاحشی از یونانیان خوردند. این فتح و فیروزی یونانیها نه تنها از حیثیت و اعتبار «محور» مقداری کاست بلکه انگلستان هم بهانه ای که در پی آن بود بدست آورد و با سم کمک و یاری یونان در آنجا قشون پیاده نمود و از راه «دروازه عقبی بالکان» وارد خاک اروپا گردید. هنگامی که قشون هیتلر بشتا بزدگی بطرف شرق روان بود قشون متعین که بطرف شمال رهسپار بود میتواندست جناح راست آنرا مورد حمله قرار دهد. هر چند چون هیتلر مجبور بود برای جلوگیری استیلای خاک ایتالیا از طرف متعین اقداماتی بعمل آورد و این اقدامات اجرای نیات او را در مشرق و برضد روسیه یکماه بعقب میانداخت و همین يك ماه نتایج بسیار وخیمی برای او بوجود آورد و معینا از راه ناچاری قشون آلمان بجای آنکه بطرف مشرق برود بطرف جنوب یعنی بجانب میدان جنگ با یونان سراریر گردید و در ماه آوریل ۱۹۴۱ تانک هائی که وارد شهر آتن شد آلمانی بود نه ایتالیائی .

از مدتی پیش آشکار بود که هیتلر چشم ببالکان دوخته است. در ماه ژوئن ۱۹۴۰ بازيك مرتبه دیگر روسیه از آلمان جلو افتاد و بصلاراپیا را از رومانی منتزع ساخته تصرف نمود. در ماه اوت آلمانها وارد خاک رومانی شدند و قشون را خلع سلاح نموده مابقی خاک آن کشور را اشغال نمودند. آنگاه مجارستان و بلغارستان به «محور» ملحق شدند. وقتی حکومت یوگوسلاوی هم به «محور» الحاق یافت پادشاه آن مملکت پی یر مجبور شد فرار اختیار نماید. آنوقت بود که هیتلر براه افتاد و تا بھاك یونان دست نیافت متوقف نگردید و بوسیله قشونی که با طیاره و كمك چتر در روز ۲۰ مه ۱۹۴۱ در جزیره کریت پیاده نمود شبه جزیره بالکان را در تحت نظارت خود درآورد. وقتی انفعال و شرمندگی موسولینی بدرجه کمال رسید که خبر ورود قشون انگلیس در روز

۱۹ مه همان سال به حبشستان انتشار یافت و معلوم گردید که انگلیسها، ایتالیاها را از آنجا نیز بیرون کرده‌اند.

در طی همان ماه رودولف هسی سومین شخصیت مشهور آلمان بوسیله چتر از طیاره در خاک شوتلاند در انگلستان پیاده شد و منظورش این بود که آنچه را هیتلر بزور بمب نتوانسته بود بدست بیاورد شاید او یکمک مذاکرات خصوصی بتواند بدست بیاورد. یعنی بجنگ وزد و خورد بین آلمان و انگلستان پایان بدهد. هسی در انگلستان زندانی سیاسی شد و طولی نکشید که فهمیدند قصد و غرضش چه بوده است. در روز ۲۲ ژوئن هیتلر بنای حمله و هجوم بروسیه را گذاشت.

حمله و هجوم هیتلر زیاد اسباب تعجب روسیه شوروی نگردید. سه هفته تمام قشون آلمان و روسیه که از حیث نیرو با یکدیگر برابر بودند در سرحد باهم زد و خورد کردند ولی عاقبت خط استحکامات استالین درهم شکست و قشون آلمان وارد خاک روسیه شد. آنوقت بود که هیتلر مرتکب بزرگترین خبط و خطای دوره حیات و فعالیت خود گردید یعنی فریب همان آئین «تقدم نژادی» را خورد که از مبانی اصول او بود و همین خود مانع عمده در راه فتح و فیروزی او گردید.

آلمانها در نظر بسیاری از روسها در حکم نجات دهنده بودند چنانکه شش لشکر ضد کمونیست از قشون روس بفرماندهی ژنرال روسی اندروئی و لاسوف بصرافت طبع خود را در اختیار هیتلر گذاشتند و دو میلیون دیگر از اتباع روسیه هم که سرنگون شدن کره‌لین را آرزو میکردند حاضر بودند باین شش لشکر ملحق گردند و لی بعقیده الفردروزنبورگ که در زمینه اصول نژادی عالم درجه اول و مراد هیتلر بود روس ها در طبقه بندی موجودات از جمله «انسان های درجه سفلا» بشمار میآمدند و برای این ساخته شده بودند که در تشکیلات منحوس «کار اجباری» کارهای پستی را که شایسته غلامان زرخرد است انجام بدهند. معلوم شد که هیتلر بقصد تصرف خاک روسیه بدان مملکت قشون کشیده و منظورش نجات دادن روسها نیست و همین خود کار او را تباه ساخت. روسها که مردمان وطن پرستی هستند عشق بسآب و خاک آنها بر تنفر انزجاری که از پولیت بورو یعنی پلیس مخفی سیاسی حزب کمونیست داشتند چربید و همینکه از عقاید و افکار هیتلر و اعوانش درباره روسها مطلع گردیدند بانفرت خاطر هر چه تمامتر از پیروی و لاسوف صرف نظر کردند.

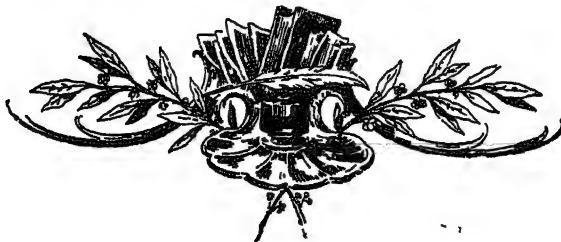
آنهايي که با و لاسوف مانده بودند در قشون آلمان داخل شدند و با آلمان ها برضد هموطنان خود جنگیدند و وقتی قشون آلمان مجبور بعقب نشینی گردید آنها هم عقب نشستند و عاقبت در خاک آلمان بدست آمریکائی ها اسیر شدند و امریکائی ها نیز آنها را

باخود و لاسوف بروسها تحویل دادند و روسها در سال ۱۹۴۵ تمام آنها را به ملت خیانت
تیرباران کردند .

قشون هیتلر در خاک روسیه بطرف شمال بالارفت و شهر لنین گراد را در ماه
سپتامبر ۱۹۴۱ محاصره کرد و در ماه نوامبر گریهه را تصرف نموده بنای حمله را بشهر
سباستوپول گذاشت . روسهای از جان گذشته از فداکاری مضایقه نمی نمودند و از
وجب بوجب خاک و طنشان با شجاعت هرچه تمامتر مدافعه میکردند . آنگاه در راه
مسکو آن يك ماهی که جنك با یونان کار هیتلر را در روسیه بعقب انداخته بود کار خود
را ساخت باین معنی که قشون آلمان خود را با لشکر جرار «سردار زمستان» که یار
و یاور همیشگی روسهاست مواجه دید . از آنجائی که روسها در هر کجا عقب نشسته
بودند به تاکتیک معروف «زمین سوخته» عمل کرده بودند یعنی آتش بهمه چیز خود از
خانه و لانه و آذوقه زده بودند آلمانها گرسنه ماندند و چون تصور کرده بودند قبل
از رسیدن زمستان کار روسیه را تمام خواهند کرد لباس و لوازم زمستانی نداشتند مجبور
شدند در جلو شهر مسکو در انتظار بهار باقی بمانند و در همان اثنا دو واقعه مهم رخ
داد از یکطرف قشون آلمان دارای يك فرمانده کل گردید که جنك را بر طبق الهامات
و غریزه فطری خود اداره مینمود و عبارت بود از يك کاپورال (سرچوقه) سابق موسوم
به آدولف هیتلر و از طرف دیگر روسها دارای يك متحد تازه دیگری گردیدند که
اسمش ممالک متحده امریکا بود .

روابط و مناسبات بین ژاپن و امریکا بصورت وخیمی درآمده بود . ژاپن که پس
از ۱۹۴۰ کاملاً طرفدار «معور» شده بود از اینکه امریکائی ها باو اسلحه و مهمات
فروخته بودند در زحمت بود و اعتبارات مالی ژاپن هم در امریکا «محدود» شده بود . کم کم
حکومت ژاپن عناصر باحزم و احتیاط را بکنار گذاشته و اشخاصی از قبیل ژنرال هیدکی
تویو را بسر کار آورده بود و از جمله همین هیدکی تویو را در تاریخ ۱۶ اکتوبر
۱۹۴۱ نخست وزیر نموده بود .

در روز هفتم دسامبر همان سال در موقعی که فرستاده ژاپن ساپور و کوروز
برای ادامه مذاکرات با دولت امریکا به واشنگتون آمده بود طیاره های ژاپنی غفلتاً بدون
مقدمه پرل هاربور را که در جزایر هاوایی است بمباران کردند .

جنگ جهانی بی‌امان و مطلق العنان (توتال)

در بیان آنکه چگونه «محور» در مبارزه تولید مناع و اسلحه و مهمات مغلوب گردید و چه ترتیب علمای امریکا و انگلیس بفتح و گامیابی دست یافتند و عهد جدید آغاز گردید

هرچه بیشتر بنقشه دنیا بشکرید بیشتر دستخوش حیرت و شگفت می‌شوید. در ماه دسامبر ۱۹۴۱ ژاپونیا بر قسمت شمال شرقی چین دست یافته بودند و در ژوئن سال بعد جزایر فیلیپین و گوام و هند شرقی هلندی را نیز بشصرف خود درآورده بودند و هندوچین فرانسه و تایلاند (سیام) را گرفته هندوستان و برمانی را درمورد تهدید قرارداد داده بودند و از این گذشته در آتو واقع در جزایر الوسین قشون پیاده کرده بودند و بمب هائی که در جزیره پرل هاربر بر کشتیهای امریکائی فروریختند قسمت اعظم قوای بحری ممالک متحد امریکا را در اقیانوس کبیر ازمیان برد.

آن سال واقعا برای دشمنان «محور» سال شومی و یا چنانکه گفته‌اند سال «نزع و احتضار» بود. ولی از نظر دیگر هم میتوان گفت که سال فتح و پیروزی گردید چون در همان سال بیست و شش ملت که نماینده بعضی از آنها دولتهائی بودند که در خارج از خاک خود تشکیل یافته و آنها را «دولت‌های تبعیدی» میخواندند اصول منشور اتلانتیک را پذیرفته و زمینه را برای ایجاد موسسه‌ای که بعدها با اسم سازمان «ملل متحد» خوانده شد حاضر ساختند.

همین که امریکا بژاپن اعلان جنگ داد و آلمان و ایتالیا برسم عکس العمل با امریکا اعلان جنگ دادند امریکا بقصد تدارك لوازم جنگی تمام قوت و قدرت صنعتی خود را بکار انداخت. در آن دوره که جنگ بعد اعلی «مکانیزه» شده بود یعنی آلات و اسباب جنگی جای سرباز را گرفته بود برای فتح و غلبه تنها کافی نبود که مملکتی از لحاظ

کمیت قشون بردشمنی تفوق داشته باشد بلکه لازم بود که محصول صنعتی کارخانجات نیز بیشتر از حریف باشد. در امریکا نیز مانند مالک دیگر زنها نه تنها در کارخانجات اسلحه سازی در پهلوی مردهامشغول کار گردیدند بلکه در خدمات فرعی ارتش نیروی دریایی و هوایی نیز وارد گردیدند. تمام شعبات علم و صنعت و هر کسی را که دارای استعداد فنی بود مجهز ساختند. رادار و پنی سیلین و مواد مصنوعی که آنها را «پلاستیک» می خوانند از جمله کشفیات و اختراعات زیادی هستند که برای جنگ و دفاع در آن دوره بعمل آمد. آنوقت بود که عبور شبانه طیاره ها از امریکا بارو پا که تا آن تاریخ بسیار نادر و شگفت انگیز بود رواج روز افزون گرفت. و هم آنوقت بود که حکومت امریکا ملیونها دلار در راه شکستن آتوم که تا آن زمان شعبه پرابهامی از علوم بود به مصرف رسانید.

تا سال ۱۹۴۳ هیچگاه طیاره های جنگی آمریکا خاک آلمان را بمباردمان نکرده بودند ولی در روز نهم نوامبر ۱۹۴۲ یعنی قریب دو هفته پس از شکست قطعی رومل در العلمین بدست ژنرال سربلر نازدهم و نهمین گوهری قوای امریکا و انگلستان در سواحل شمالی خاک افریقا پیاده شدند و بلافاصله آلمانها تمام خاک فرانسه را اشغال نمودند بدون آنکه بر کشتیهای جنگی فرانسه دست بیاورند. این کشتیها فوراً خودشانرا با فریقای شمالی رسانیدند و مابقی نیز در بندر تولون خود را غرق نمودند.

خزان آنسال در تمام جبهه های جنگ حائز اهمیت فراوان گردید. در ماه سپتامبر قشون سرخ روسیه شوروی در استالینگراد شکست فاحشی بآلمانها وارد ساخت و از نزدیک شدن آنها بسوی معادن نفت سواحل بحر خزر جلوگیری نمود. در ماه نوامبر هنوز ژاپونی ها از اثرات بمباردمانهایی که طیاره های امریکائی در طی ماه اوت در شهرهای توکیو و یوکوهاما بعمل آورده بودند سخت در زحمت بودند. مقارن همان اوقات هم اولین بار در دریا شکست خوردند یعنی جنگی که در حوالی جزایر سالومون رخ داد و سه شبانه روز طول کشید منجر بفتح کشتیهای امریکائی گردید.

در ماه ژانویه ۱۹۴۳ بین چرچیل و روزولت با خاطرشاد در شهر کازابلانکا (دارالبیضا) ملاقاتی دست داد. استالین نتوانست در آنجا حضور بهم رساند و دو نفر از رؤسای نظامی فرانسه یعنی ژیرو و دوگل نمایندگان مملکت خود گردیدند. در آنجا بود که متعین که کم کم بفتح و فیروزی خود بقدر کافی اطمینان حاصل نموده تصمیم گرفتند که آلمان و متحدین «محور» باید «بدون هیچ شرطی تسلیم» بشوند.

در طی ماههای بعد رفته رفته آثار فتح و ظفر بیش از پیش نمودار گردید. قشون آلمان در تمام خاک روسیه بنای عقب نشینی را گذاشته بودند و در اقیانوس کبیر ژنرال دوگل و مارشال آرتور در سوادال کانال در جزایر سالومون با عسرت و اشکال

بسیار توانست ژاپونیهارا شکست بدهد و لشکر دوم آمریکا نیز در تحت فرماندهی ژنرال ایزن هاور در حالی که در سواحل شمالی آفریقا بطرف مشرق روان بود توانست در تونس بشکر هشتم انگلیس ملحق گردد و یک ماه پس از آن یعنی در روز دوازدهم ماه مه ۱۹۴۳ بقایای لشکر آفریقائی آلمان در کاپ بون تسلیم گردید.

آبرو و «پرستیژ» موسولینی با این فتحی که در آفریقای شمالی نصیب متحدین گردید پاك بھاك ریخت و بمجرد اینکه قشون متحدین توانست در جزیره سیسیل پیاده شود خود ایتالیا آنها موسولینی را خلع و محبوس ساختند و در روز هشتم سپتامبر دولت ایتالیا و پادشاه آن کشور و یکتور آمانوئل سوم و مارشال پی تیرو بادو کلی یو بدون هیچ شرطی تسلیم گردیدند. یک هفته پس از آن قشون آلمان موسولینی را از حبس رها ساخته اورا به سمتهای شمالی ایتالیا بردند و وی در آنجا اعلام جمهوریت فاشیستی نمود. در ایتالیا رد و خورد با آلمانها که وجب بوجب بطرف شمال عقب نشینی میکردند باز تا سال ۱۹۴۵ ادامه داشت و میتوان گفت میراثی که موسولینی برای ملت ایتالیا باقی گذاشت عبارت میباشد از خرابی صومعه بسیار زیبا و گرانبهای موزته کاسینو که برای قشون آلمان حکم رصدخانه نظامی را پیدا کرده بود و از خرابیهایی که در موقع پیاده شدن قشون متفقین در آن زیو واقع گردید و از بمباردمان شهر رم که هنوز در تصرف آلمانها بود و از انهدام پلهای شهر فلورانس دوستی موسولینی با پیشوای آلمان (هیتلر) منجر باین گردید که خاک ایتالیا بصورت سنگر عقب نشینی سپاهیان آلمان درآمد. دوجه (پیشوای) سابق ایتالیا در موقعی که در ماه آوریل ۱۹۴۵ در لباس نظامیان آلمانی میخواست فراراً خود را با آلمان برساند از طرف سلحشوران چریک ایتالیائی که به همدستی متفقین با آلمان ها می جنگیدند دستگیر شده به قتل رسید.

دومین جنگ جهانی آغاز دوره کنفرانسهای عمومی بین المللی گردید. با تسهیلاتی که با پیشرفت وسایل نقلیه هوایی برای مسافرتهای دور و دراز بوجود آمده بود رؤسای ممالك جنگاور و متحدین آنها میتوانند با آسانی و در مدت کوتاهی همدیگر را ملاقات نموده در باب مسائل و مصالح مشترک خود بدون تشریفات زائد مذاکره و مباحثه بعمل آورند چنانکه چرچیل دومرتبه از اقیانوس گذشته برای ملاقات و زوالت با آمریکا رفت (یک مرتبه در سال ۱۹۴۱ به واشنگتون و دومین بار در ۱۹۴۳ در شهر کبک) و در نوامبر همین سال ۱۹۴۳ ژنرال یسیم چیانگ کای شک نیز با طیاره ب قاهره رفت و در باب سیاست در شرق اقصی با چرچیل و روزولت مذاکراتی نمود. در روز پس از آن چرچیل و روزولت در طهران با استالین ملاقات نمودند. قسمت عمده قشون هیتلر گذشته از دستههایی که در ممالکی که در تصرف آلمان درآمد بود مانده

بودند و واحدهایی که در خاک ایتالیا باز با قشون متفقین زد و خورد میکردند در جبهه عریض و طویل جنگ در مشرق بود بدیهی است که دولت روسیه برای اینکه افزایش قشون آلمان در خاک خود بکاهد تقاضای ایجاد جبهه جدیدی را نمود. در روز ششم ژوئن ۱۹۴۴ پیاده شدن قشون متعین در خاک نورماندی در فرانسه بمنزله جوابی بود که متعین بتقاضای روسیه دادند. این همان روز معهودی بود که همه در انتظار آن بودند.

در سایه تهوری که متعین در آن موقع در عملیات سوق الجیشی خود بمصه ظهور رسانیدند و در پرتو نقشه های بسیار دقیقی که ستاد ارتش قوای اعزامی (۱) تنظیم نموده بود سپاه متفقین پس از عبور از دریای مانش در خاک فرانسه پیاده گردید و «دیوار اتلانتیک» را که آلمانها در مدافعه آن سخت پافشاری میکردند گرفته و در مدتی کمتر از یک ماه دوشهرگان و شربورگ را بتصرف در آورد و طولی نکشید که نجات فرانسه بدست قشونی که در تحت فرماندهی ایزن هاور بود بتحقیق پیوست. در روز ۱۵ اوت همان سال قشون دیگری از متفقین در جنوب خاک فرانسه در سواحل معروف «وری وی» را پیاده شد و بعد از پیاده شدن باز قشون دیگری از متفقین بجلوی پاریس رسیده همانجا منتظر شدند تا قوای نظامی فرانسوی نیز برسند و بقوای داخلی که بقوای «نهضت مقاومت» معروف بودند ملحق گردند و همه با هم داخل شهر بشوند و افتخار بیرون ساختن آخرین سربازهای آلمانی از پایتخت همه با هم شریک باشند. تانکهای مسلح لشکر سوم امریکا بفرماندهی ژنرال جورج پاتن از راه جنوبی پاریس بسرعت بجانب رودخانه سن روان گردیدند. در شمال آلمانها از وضع جغرافیائی خاص مملکت بلژیک و هلند و از آب و هوا استفاده نموده استقامت بیشتری که آخرین استقامتشان بود نشان دادند.

قشونی که متفقین بکمک هواپیما و چتر در آن هم پیاده کردند چون کمکی که باید از طرف جنوب بآنها برسد نرسید در محاصره آلمانها افتادند و تقریباً بالتمام به قتل رسیدند.

آلمانها و متفقین در آن واحد بقصد اینکه خاک هلند را آب بگیرد و حرکت و تردد را بحریرف مشکل بسازد مشغول خراب نمودن سد و بندها شدند و لهذا قسمت مهمی از مصب رودخانه رن بصورت باطلاقی در آمد که عبور از آن امکان پذیر نبود. بهمین ملاحظه آلمانها دیگر مثل سال ۱۹۴۰ نتوانستند بطرف جنوب سرازیر بشوند و متفقین نیز نتوانستند از طرف شمال استحکامات «دیوار اتلانتیک» را در تحت محاصره

---

(۱) این قشون را بنسابت حروف اول کلماتی که در زبان انگلیسی نام آن میباشد.

«شیف» SHAEF میخوانند. (مترجم)

دریابورند . متفقین در همانجا متوقف گردیده با استحکام اراضی مفتوحه پرداختند و آنگاه نبرد قطعی (۱) شروع گردید .

عجب آنکه واپسین حمله بزرگ آلمانها برای آنها بالنسبه با کامیابی مقرون گردید . در آن موقع هیچکس وحتى خود صاحبمنصبان ارشد آلمانی تصور نمیکردند که قشون آلمان باز بتواند چنین استقامتی از خود نشان بدهد ولی به فلد مارشال کارل فون رونی قد که فرمانده قشون آلمان در مغرب بود از هیتلر امر رسیده بود که باید حمله نموده استقامت بورزد و موقع سرپیچی از او امر « پیشوا » نبود چونکه پس از وقایع ژویه ۱۹۴۴ اطمینان واعتماد هیتلر بالنسبه بژنرالهای رسمی آلمان معروف به «وهرماخت» (۲) متزلزل گردیده بود و کمترین تمرد از او امر او ممکن بود نتایج بسیار وخیم در برداشته باشد . باید دانست که مدتی بود که مناسبات بین ژنرالهای آلمانی و هیتلر از هیچ طرف مبنی بر اعتماد و وثوق نبود . «گارد» و پاسبان شخصی هیتلر قبل از سال ۱۹۳۳ تعلق بدسته های «اس اس» داشتند (۳) هیتلر مکرر بر رؤسای قشون «وهرماخت» وعده داده بود که دسته های «اس اس» را مسلح نخواهد ساخت ولی بقول خود وفا نکرده و «اس اس» ها را بصورت چندین واحد نظامی بزرگ در آورده آنها را با بهترین سلاح مسلح ساخته و بهر واحدی نام پرطمطراقی از قبیل «کله مرک» و «پیرقداران شخصی آدولف هیتلر» و امثال آن داده بود . هرگاه قشون «وهرماخت» ضعف و سستی نشان میداد صاحبمنصبان «اس اس» را بسراغش میفرستادند . از اینها گذشته وقتی کاسه صبر و تحمل سران «وهرماخت» لبریز گردید که هیتلر خود را فرمانده کل قشون خواند . «وهرماخت» در صدد شورش و طغیان برآمد و در روز ۲۰ ژویه بمبی در یک کیف دستی پنهان کرده بودند منفجر گردید ولی صدمه زیادی به هیتلر وارد نیامد و همپسین خود بر اعتقاد و ایمان او افزود که فرستاده دست غیبی میباشد و در حمایت تقدیر است . پس از اینکه ژنرال فون ویتز لاین وعده دیگری از همدستان او را بدار کشیدند هیتلر زمام فرماندهی قشون را کاملاً در دست گرفت و هم او بود که فرمان داد که قشون آلمان در مغرب باید هر طور شده خود را بدریا برساند . با آنکه در آن موقع شهرهای معتبری مانند بروکسل و آنور و آخن (۴) بدست متفقین افتاده بود ناگاه در روز ۱۶ دسامبر بیست و چهار تیب

(۱) با انگلیسی «The Battle of the Bulge» (مترجم)

(۲) معنی این دو کلمه بآلمانی «قوای دفاعی» است (مترجم)

(۳) این دو حرف سین در آلمانی دو حرف اول کلمات «شوتز» و «اشتافل» است که بمعنی «دسته» و «حمایت» میباشد و در واقع قشون خصوصی هیتلر را تشکیل میداد . (مترجم)

(۴) بفرانسوی اکس لاشاپل (مترجم)

قشون آلمانی بنای حمله را گذاشت و هشت روز ادامه داشت . چون به «اساس» ها و «وهرماخت» حکم شده بود که اژدشن اسیر بگیرند قشون آلمان در سرزمینی که یکصد میل مربع مساحت داشت چون سیل دمانی روانی گردید. در باستونی تپ صدو یکم امریکائی که اژراه هوا در آنجا پیاده شده بود در محاصره قشون آلمان واقع گردید و وقتی از طرف آلمانها بآنها تکلیف کردند که تسلیم شوند ژنرال امریکائی هاگ اولایف جواب آنها را تنها با کلمه «نتس» داد که از آن روز تاریخی گردید (۱). قسمتهای از لشکر سوم امریکا فرا رسیدند و باستونی را از محاصره بیرون آوردند. در ۲۴ سپتامبر حمله ناگهانی هفت هزار طیاره جنگی، آلمانها را از جلورفتن بازداشت. آخرین سربازان آلمانی را تنها در ماه فوریه سال بعد توانستند از خاک بلژیک بیرون کنند. در موقعی که قشون متفقین خود را برای عبور از رودخانه رن حاضر می ساخت امریکائیها از حسن اتفاق خبردار شدند که در دناگن که در جنوب شهر بون واقع است یک پل خط آهن غیر مخروب باقی است. عمده زیادی از قشون متفقین در ماه مارس بکمک کشتیها از رودخانه گذشته در آنطرف رودخانه پیاده گردید.

مقدار همان اوقات ارتش سرخ نیز در طرف مشرق مرتباً بجلو میآمد. فنلاند که در ۱۹۴۱ جانب آلمان را گرفته بود چند روز پس از پیاده شدن متفقین در خاک فرانسه مورد حمله جدیدی از طرف روسها واقع گردید. در مارس ۱۹۴۴ ارتش سرخ در جنوب جبهه بسرحد خاک رومانی رسید و طولی نکشید که مجارستان و چکوسلواکی را هم محاصره نمود. بوداپست در فوریه ۱۹۴۵ بدست روسها افتاد و ضمناً ارتش سرخ فتوحات خود را در بالکان نیز کامل ساخت.

در آوریل ۱۹۴۳ دولت شوروی روابط خود را با دولت لهستان که در خارج از خاک خود بسر میبرد قطع نمود و وقتی در ژانویه ۱۹۴۵ شهر ورشو بدست روسها افتاد در جریان همان ماه ارتش سرخ از رودخانه او در گذشته در روز هفتم فوریه بهوالی شهر برلن رسید.

در همان روز استالین در شهر یالتا از چرچیل و روزولت پذیرائی مینمود. قرار داد یالتا در همانوقت بامضاء رسید و نقشه های مربوط بآلمان و اطیش و معامله ای که پس از پایان جنگ باید با این دو مملکت نمود و قرارداد دایر بر شرکت روسیه در جنگ برضد ژاپن در همان ملاقات که آخرین دیدار آن سه تن بود منعقد گردید.

روزولت که در سال ۱۹۴۴ چهارمین بار بریاست جمهوری امریکا انتخاب گردید در موقعی که به یالتا میرفت مزاجاً علیل بود و ماه پس از آن در روز ۱۲ آوریل ۱۹۴۵

---

(۱) این کلمه لفظاً بمعنی «گردو» است ولی در اصطلاح بمعنی «زکی» خودمان را میسرساند (مترجم)

دروارم اسپرینکس درایالت جورجیا وفات یافت وبعد ازظهرهمان روز معاونش هاری ترومن بجای اوانتخاب گردیده سوگند یاد نمود . فردای آن روزارتش سرخ وارد وینه شد ودرروز ۲۵ آوریل در موقعی که کنفرانس سازمان ملل متحد درسان فرانسیسکو منعقد گردید مژده رسید که قشون شوروی وقشون امریکا در ساحل رودخانه الب بهم ملحق شده اند و قبل از آنکه قبول وتصویب اساسنامه ملل متحده دوره اجلاس کنفرانس را که دوماه طول کشید بپایان رساند جنگ دراروپا بپایان رسید. در روزاول مه ۱۹۴۵ دریا سالار بزرگ آلمان کارل فون دو نیتز اطلاع داد که هیتلر در پناه گاه ضدهوایی خود در برلن و در زیر هوار عمارت نخست وزیری انتحار نموده است . یک هفته پس از آن قشون آلمان در شهر رایم در فرانسه بدون هیچ شرطی تسلیم گردید . روز هفتم ماه مه ۱۹۴۵ روز پیروزی گردید .

در موقعی که استالین و ترومن و چرچیل در ماه ژوئیه در پوتسدام ملاقات نمودند و نقشه های لازم را برای بعد از جنگ تنظیم نمودند احساسات عمومی سخت بر ضد آلمان بود . علت خشم و انزجار خاطر انگلیس ها بیشتر از این بابت بود که پس از پیاده شدن قشون متحدین در خاک فرانسه ناگهان آلمانها بمبهایی که برخاک انگلستان بارانده بودند که از دور انداخته میشد (یعنی از سواحل خاک فرانسه و بلژیک و هلند) . این سلاح جدید را آلمانها در جواب حرف و او که حرف اول کلمه انگلیسی فتح و ظفر بود سلاح و او خواندند که حرف اول کلمه آلمانی « تلافی » (۱) بود . چنانکه در سابق بدان اشاره ای رفت و دولت شوروی از این که آلمانها اتباع روسیه را بخاک خود برده و در سازمانهای معروف بسازمانهای « تودت » بکار اجباری و ا میداشتند بسیار غضبناک بودند و وقتی اردوهای غیر نظامی در نقاط مختلفه خاک آلمان مکشوف گردید و معلوم گردید که هزارها نفر از یهودیها و زندانیان سیاسی و تمام « دشمنان حکومت » در این اردوها از گرسنگی و بیماری جان میدادند و یا آنها را در اطاق مخصوص بوسیله گاز بهلاکت میرساندند تنفر و انزجار عمومی در سرتاسر جهان بعد اعلان رسید .

روسای نازی را که برئیس و پیشوای خود تأسی نموده و هنوز زنده بودند در مقابل محکمه ای که داوران آن از چهار ملت بزرگ جنگاور بودند در شهر نورم برگ (آلمان) برای « جنایات جنگی » که مرتکب شده بودند محاکمه نمودند . یکسفر از آنها موسوم به هارتین بورمان چون دستگیر نشد غیاباً محکوم گردید و دو نفر دیگر از آنها قبل از محاکمه و مات یافتند و سه نفر شان تبرئه شدند و هفت نفر از آنها محکوم بحبس ابدی و ده نفر دیگر بدار کشیده شدند . هرمان گورینگ در زندان انتحار کرد .

در همان موقعی که کنفرانس پوتسدام منعقد بود در انگلستان انتخابات عمومی

بعل آمد و رئیس حزب کارگران کلمنت اتلی رئیس دولت شد و از آن پس در کنفرانس‌ها چنانچه چیرگی داشت. اکنون از هندستان «محوره آلمان و ایتالیا مغلوب گردیده بودند و لهذا متفقین با تمام قوای خود به جنگ با ژاپن پرداختند.

در سال ۱۹۴۲ از استیلای ژاپن بر استرالیا جلوگیری بعمل آمده بود و اینک قشون آمریکا و انگلستان و فیلیپین در صفحه پهناوردی در جاهایی که سه هزار پانصد میل از ژاپن فاصله داشت بطرز جدیدی که معروف به «پرواز از جزایر» بود بنای جنگ بری و بحری را گذاشتند.

قشون متفقین در سال ۱۹۴۳ بنای حمله بر ژاپن را گذاشت و بدون آنکه بعضی از جزایری را که در تصرف ژاپوניה بود در مد نظر بگیرد جزایر دیگری را که برای جنگ هوایی اهمیت داشت و طیاره های جنگی میتوانستند آنجا را مرکز خود قرار داده و کشتیهای حامل آذوقه ژاپونی را بمباران نمایند مورد حمله قرار دادند. متحدین امیدوار بودند بدین وسیله ژاپوניה دچار قحط و غلا خواهند گردید و جزایر مزبور بدون جنگ و خونریزی از دست آنها بیرون خواهد آمد. اگر نظری بنقشه جغرافیائی این حدود بیندازید با اهمیت و وسعت این عملیات نظامی پی خواهید برد و دستگیرتان خواهد شد که چرا در جنگ اقیانوس کبیر آنهمه آدم تلف گردید.

حمله متفقین با تصرف جزیره بسیار چک ریون دو و از جزایر سالومون شروع گردید. در آخر سال جزیره بوگانویل و فرودگاه موندو در جزیره جورجی جدید بتصرف متفقین درآمد. در گینه جدید نیز سالامو بدست آنها افتاد و در لائو قشون ژاپن در محاصره افتاد. آنگاه متفقین بجانب جزیره ژیلبرت روان گردیده و عملیات دامنه دار محاصره را شروع نمودند.

در سال ۱۹۴۴ ژاپونی ها فهمیدند که نگاهداشتن آنچه گرفته بودند کار آسانی نیست و خوردن چیز دیگر و هضم کردن کار دیگری است. هر چند بسیاری از این جزیره ها تخته سنگ مرجانی بیش نبود ولی تصرف آنها برای متفقین حائز اهمیت فوق العاده بود و برای نیل باین مقصود متفقین در جزیره کواجالاین و آیین و تیوک از جزایر مارشال که از میدان عملیات قدری دور افتاده بود قشون پیاده کرده بسراغ جزایر ماریان رفتند. متفقین پس از آن که در ابتدا جزایر گوام را بکنار گذاشته بودند در ماه اوت در صدد تصرف آن برآمدند و همینکه بر آن دست یافتند آنرا فرودگاه قرار داده طیارات جنگی بزرگشان میتوانست از آنجا برخیزد و بر جزیره کیوشو که جنوبی ترین جزیره از جزایر ژاپن است بمب بیندازند. کم کم در سواحل گینه جدید جلوس گرفته ای تاپ و هالاندیا و جزایر امیرالبحری و شوئن را نیز مفتوح ساختند. در همان اثنا در جزایر

کارولین و جزایر ملوسک هم توانستند قشون پیاده نمایند و بالاخره در روز نوزدهم اکتوبر ژنرال هاک آرتور توانست بوعده خود وفا نموده در سواحل لیت در جزایر فیلیپین هم قشون پیاده نماید.

مقارن همان اوقات قشون چیپانک گای شک هم در خاک چین در جنگ با ژاپونی ها فاتح گردیده آنها را از آنجا بیرون کرده بود. راه میان چین و بیرمانی هنوز در دست ژاپونی ها بود و لهذا متفقین مجبور شدند بکمک طیاره به چون کینگ که پایتخت موقتی چیپانک گای شک بود آذوقه و اسلحه و مهمات برسانند. همان وقت بود که جنگ طولانی و خسته کننده ای که برای بیرون نمودن ژاپونی ها از جنگل های بیرمانی لازم بود شروع گردید و عاقبت با فتح و پیروزی متفقین پایان یافت.

آخرین مرحله جنگ در اقیانوس کبیر در اوایل سال ۱۹۴۴ آغاز گردید یعنی همان وقتی که متفقین سایپان را در جزیره هاریان مرکز عملیات خود بر ضد شهرهای صنعتی ژاپن قراردادند. این کار بسیار مشکل و تهور آمیزی بود چون از آنجا تا ژاپن یک هزار میل فاصله بود. در ماه مارس ۱۹۴۵ جنگی که برای تصرف جزیره مستحکم ایووجیما لازم بود شروع گردید و یک ماه تمام ادامه داشت ولی پس از پایان آن امریکائی ها فرودگاهی برای حملات هوایی خود بدست آوردند که فاصله اش تا یوکوهاما از ۷۵۰ میل بیشتر نبود. در ماه آوریل متفقین اوکی ناوا را بتصرف درآوردند و از آنجائی که این فتوحات مصادف با شکست آلمان گردید متفقین توانستند بر قوای هوایی خود در جنگ با ژاپن بیزایند و طولی نکشید که فاصله بین آنها و جزایر ژاپن منحصراً به ۳۲۵ میل گردید. از طرف دیگر امیرال لرد لوئی مونت باتن هم در همان اوقات در جنوب شرقی آسیا مژده فتح کامل قوای انگلستان و امریکا و چین را در جنگ با ژاپونی ها اعلام داشت و از آن پس دیگر ژاپونی ها از «بازای» گوئی که مسانند «زننده باد» و «آفرین» خودمان فتح و پیروزی را می رساند دست برداشتند.

تلفات بسیار زیادی که متفقین در جنگ با ژاپن متحمل شده بودند مایه نگرانی آنها گردیده بود و یقین داشتند که محاصره جزایر ژاپن بازمستلزم تلفات بسیار سنگینی خواهد بود ولی در همان موقعی که مقداری از قشون متفقین که پس از شکست قطعی آلمان در اروپا آزاد گردیده و بطرف ژاپن روان بود علم و دانش برای کوتاه ساختن جنگ وسیله بسیار سریع و دهشتناکی را بمیان آورد.

مدتها بود که در تمام دنیا علمای علم فیزیک فهمیده بودند که آتوم برخلاف عقیده یونانیان قدیم ماده ای اساسی که غیر قابل تجزیه باشد نیست و اگر تجربیات عملی کسانی که از راه تجزیه آتوم در صدد تبدیل ماده ای به «انرژی» بودند عقب افتاده بود تنها

باین علت بود که بقدر کافی موادی که آتوم آن قابل تجزیه باشد در دست نداشتند . فورمول ومفتاح واقعی این کرامت چنانکه البته خودتان هم شنیده اید در مغز یک نفر از دانشمندان آلمانی موسوم به آلبرت اینشتاین از آلمان بامریکا رفت .

متفقین اطلاع داشتند که آلمانها در راه تجربیات آتومی مبالغ زیادی بمصرف رسانده بودند . انگلیسها که اذاهمیت موضوع با خبر بودند بوسیله عملیات تهوآمیزی کارخانه تولید «آب سنگین» (۱) را که در خاک نروژ در شهر ریوگان واقع وب دست آلمان ها افتاده بود با طیاره خراب کردند .

دانشمندی از قبیل انریکو فرمی و لیزا مایتنرو اینشتاین خوب میدانستند که انرژی آتومی در دست کسانی که اول بکشف آن نائل گردید سلاح بسیار توانا و برای خواهد بود . چون روزولت نیز با اهمیت موضوع پی برده بود لهذا بطور بسیار محرمانه در محل موسوم به اوک رایج در ایالت تنه سی (امریکا) يك آزمایشگاه آتومی ساخته شد که بعد ها درست بصورت يك شهر معظمی درآمد .

علمای انگلیسی وامریکائی که با یکدیگر همکاری مینمودند در روز شانزدهم ژوئیه ۱۹۴۵ اولین کسانی بودند که دردنیا شاهد و ناظر يك انفجار آتومی گردیدند . این انفجار در صحرای لم یزرع وایت سافندز (شن سفید) در مکزیک جدید (۲) بعمل آمد . انفجار آتومی دوم در روز ششم اوت همان سال واقع گردید بروی شهر ژاپونی هیروشیما . با همان يك بمب سه خمس آن شهر بزرگ بکلی خراب و ویران گردید وچندین ده هزار نفر از نفوس آن مقتول وچندین هزار نفر دیگر مجروح شدند . يك هفته پس از آن سومین بمب آتومی که از بمب دوم هم پرقوت تر بود در شهر ناکازاکی راز میان برد .

این وقایع که با اعلان جنگ روسیه شوروی به ژاپن و با استیلای به خاک منچوری مصادف گردید ژاپن را بزانو در آورد . وقتی ژاپو نیه او عده صریح داده شد که امپراطورشان برای آنها باقی خواهد ماند با تشریفات تمام بکشتی جنگی امریکاموسوم به میسوری که در خلیج توکیو لنگر انداخته بود آمدند و جنگ با ژاپن هم بدینصورت پایان یافت . آن روز دوم سپتامبر سال ۱۹۴۵ بود .

کابوس جنگ جهانی پایان یافت ولی اخباری که در باب وقایع هیروشیما و ناکازاکی در روزنامجات دنیا منتشر گردید بجهانیان فهمانید که عصر تازه پروم و هراسی آغاز گردیده است .

(۱) «آب سنگین» برای ساختن بمب اتمی و تجزیه آتوم بکار میرود (مترجم)

(۲) مکزیک جدید اسم یکی از ممالک یا ایالات متحده امریکا است (مترجم)

بدیهی است سراین کشف مهم تا ابد تنها دردست امریکا وانگلستان نخواهد ماند و امروز هر کس از خود میپرسد که دنیا با این قوت و نیروی عجیب و دهشتناکی که در اختیار نوع بشر درآمده بچه صورتی درخواهد آمد و دنیا منتظر است که « سازمان ملل متحد » باین سؤال پاسخ بدهد .

ملل متحد

در بیان اینکه چگونه ممالك متحده امریکا پیشوائی ملل را بارث برد و مهماندار گسانی شد که در روابط بین الملل آزمایش بزرگی مینمودند.

اوسگار وایلد (۱) روزی برسم طعن و طنز چنین گفت « مادامی که جنک در نظر مردم چیز خطرناکی باشد دارای جذایبتی خواهد بود ولی همینکه معمولی شد جذایبتش تمام می شود ». اگر اوسگار وایلد بجای کلمه « معمولی » کلمه « بیفایده » را گفته بود فکر و عقیده اش بحقیقت خیلی نزدیکتر میگردد.

ضرب المثلی هست که میگوید « تنها شکم قشون ها را براه می اندازد » ولی باید تصدیق نمود که تنها شکم نیست بلکه امید هم همان کار را میکند. یعنی امید بتناجیحی که از فتح و ظفر حاصل میگردد و امید به ثروت و آب و خاک جدید و امید باوضاع و احوال زندگانی بهتری و خلاصه آنچه را از راه طعن و طنز میتوان « صلح » نامید. اگر این امید در میان نباشد هیچ قشونی قدم از قدم بر نخواهد داشت.

چنان بنظر می آید که مصائب و خرابی هایی که نتیجه جنک عمومی اول بود مانع خواهد بود که نوع بشر دست بجنک دیگری آشنا سازد و اشخاص خوش بین آن جنک را « جنگی که بجنک پایان خواهد داد » میخوانند و معتقد بودند که جنک دیگری با همان وسایل مکانیکی جنک اول تصور ناپذیر است و حتی برای فاتحین نیز ثمر حاصلی نخواهد داشت.

چیزی که هست نوع بشر که بهادات معینی خو گرفته است و باین آسانیا نمیتواند از اشتباهات و خطای خود درس عبرت بگیرد. از اینرو بیست سالی بیش نگذشته بود که آتش جنک دیگری مشتعل گردید. کسانی که آن آتش را روشن ساختند یقین داشتند که جنک بسیار شدیدی خواهد بود ولی بزودی منجر بفتح و فیروزی میگردد و نتایج و منافع بسیاری از آن بدست خواهند آورد اما باشتباه رفته بودند و بجای آنکه

غالب بشوند مغلوب گردیدند و شهرهای آنها ویران گردید و دولت هایشان ورشکست شده واژگون گردید. آنها سالی نیز که درین جنگ غالب و مظفر گردیدند خسارات هنگفتی دیدند که شاید از خسارات مغلوبین کمتر نبود. نواحی وسیعی از خاک روسیه شوروی بکلی خراب شد و چین دچار اختلافات داخلی بسیار زیان آوری گردید و در امپراطوری بریطانیای کبیر شکافهای بزرگی بوجود آمد و تنها ممالک متحده امریکا سرور ممالک دنیا گردیدند.

ممالک متحده امریکا نیز برای تشیید اساس اقتصاد خود و بقصد تسهیل معاملات تجارتی مجبور شدند بدوست و دشمن یعنی چه بمتحدین سابق و چه بدشمنان خود کمکهای مالی مبذول دارند.

ابر آتومی که بشکل قارچ بر فراز شهر ناگازاکی بلند گردید نه تنها آرزوی ژاپونی را که خواب شیرین يك «منطقه رفاه آسیائی» را دیده بود مبدل بیاس ساخت بلکه مانند انگشت اخطاری که بجانب آسمان بلند شده باشد ندا در داد که از این پس جنگی که با سلاح آتومی پایان باید «برای طرف فاتح چیزی باقی نمی گذارد» و لهذا باید بفکر راه و طریق دیگری برای رفع اختلافات برآمد.

وینستون چرچیل حتی پیش از آنکه صدای بمب آتومی بگوش دنیا رسیده باشد پیشنهاد کرده بود که خوب است ممالک متحده امریکا و ممالک امپراطوری بریطانیا (کومون ولت) و روسیه شوروی باهم مجلسی نموده سازمانی تأسیس نمایند که مانند ایجاد ممالک متحده امریکا در تاریخ بکلی بی سابقه باشد. با آنکه ورشکستگی «جامعه ملل» عقاید راست نموده بود چون فکر چرچیل مطابق با مقتضیات زمان بود پذیرفته گردید و «سازمان ملل متحده» برای ترمیم و تعمیر «اولین کنفرانس خود را در اتلانتیک سیتی» در ماه نوامبر ۱۹۴۳ منعقد داشت. دومین دوره اجلاس این کنفرانس در ماه سپتامبر سال بعد در هون وئال تشکیل یافت و در سال ۱۹۴۷ بصورت «سازمان بین المللی پناهندگان» درآمد که بمناسبت حروف اول کلمات در زبان فرنگی آنرا «اون را» (۱) میخوانند.

در ماه آوریل ۱۹۴۴ در موقعی که وزرای دول متحده در لندن جمع بودند پیشنهاد شد که از طرف دول متحده سازمانی برای پیشرفت تعلیم و تربیت و فرهنگ تأسیس گردد و در ماه ژوئیه همان سال چهار مملکت در اولین کنفرانس مالی و مسکوکاتی ملل متحده که در بریتون وودز انعقاد یافت شرکت نمودند. مقصود از این کنفرانس اصلاح اوضاع اقتصادی دنیا بود بوسیله ایجاد يك صندوق بین المللی و يك بانک بین المللی برای توسعه و ترمیم مالی.

عاقبت پس از کنفرانسی که در ماه اکتوبر در دهمبارتن اوکس تشکیل یافت «سه دولت بزرگ» (۱) پیشنهاد تاسیس يك سازمان بین‌المللی دائمی را بنام «سازمان ملل متحده» نمودند. این پیشنهاد از طرف چرچیل و روزولت و استالین در پائتا مورد قبول واقع گردید و در سال ۱۹۴۵ در باب جزئیات آن در سانفرانسسکو مذاکرات طولانی بمیان آمد.

اساسنامه ملل متحده مصرح است براینکه هرملتی که طالب صلح باشد میتواند در آن سازمان شرکت نموده نماینده داشته باشد و مقرر گردید که «سازمان ملل متحده» دارای يك «مجمع عمومی» و يك «شورای امنیت» مقتدرتری خواهد بود که «شورای امنیت» پنج عضو دائمی (امریکا و انگلستان و روسیه شوروی و چین و فرانسه) و شش عضو دیگر خواهد داشت که هر دو سال بدو سال تغییر خواهد یافت. علاوه بر اینها يك «شورای اقتصادی و اجتماعی» و يك «دادگاه بین‌المللی» نیز ایجاد گردید.

«سازمان ملل متحده» دارای دبیر خانه و مدیری خواهد بود که عهده‌دار انجام امور اداری خواهد بود. اولین مدیر کل يك نفر از اهالی نروژ گردید موسوم به **تریگولی**.

در باب اینکه «شورای امنیت» بچه طرز و ترتیبی رای خواهد داد مذاکرات و مباحثات طولانی بمیان آمد و در همان ابتدا موجب اشکالات زیادی گردید و عاقبت در کنفرانس گریه مقرر گردید که رای منفی (تو) هر يك از اعضاء دائمی پنجگانه کافی است که بهر مسئله‌ای که مطرح گردید پایان بدهد یعنی آنرا از میان بردارد و تنها مسائل مربوط بنظامنامه داخلی و طرز مذاکرات ازین قاعده مستثنی خواهد بود.

روسیه شوروی در هر موقع از حق «توتوی» خود استفاده نمود و بدین ترتیب عدم اطمینان معروف خود را بالنسبه به ممالك مغرب زمین مشهود ساخت و معلوم گردید که زیاد مایل نیست که مشکلات و مسائل بعد از جنگ را که دچار آن گردیده بود از روی درستی و انصاف تصفیه نماید در سال ۱۹۴۳ روسیه شوروی بصرافت طبع خود و برای ابراز یکجبهتی و مودت بالنسبه بحریفان دموکرات خود «کومین ترن» یعنی سازمان تبلیغات بین‌المللی خود را منحل ساخته بود ولی طولی نکشید که نمایندگان متفقین سابق روسیه را متهم به «امپریالیسم و جهانگیری اقتصادی» نمودند و بدین ترتیب میخواستند از منویات باطنی روسیه شوروی که مدام بیشتر رنگ امپریالیسم میگرفت و علنی تر و آشکارتر میگردد برده‌پوشی کنند.

در کنفرانس پوتسدام مقرر گردیده بود که خاک اطیش و آلمان را قسمت نمایند و پایتخت این دومملکت هر چند در منطقه روس واقع بود بچهار دایره قسمت گردیده

فهردایره یکی ازدولتهای چهارگانه (امریکا و روسیه و انگلستان و فرانسه) تعلق گرفته بود. روزی که روسیه «پرده آهنین» خود را بین منطقه خود و مناطق دولتهای دیگر حائل ساخت این دولتهای نیز در برلن و وینه ایجاد «ستاد ارتش» نمودند. این پیش آمد موجب عدم رضایت و خشم دولت شوروی گردید و در سال ۱۹۴۸ بقصد اینکه متفقین را مجبور برفتن از برلن نماید تمام راهها و جاده ها و خط آهنها و راههای آبی را که از طرف مغرب به مشرق می آمد مسدود ساخت. دولت امریکا بتلافی از این کار «پل هوایی» ساخت باین معنی که باطیاره منظم از فرانکفورت آذوقه و خواربار و سوخت و زغال ببرلن رسانید. عاقبت پس از آنکه این کشمکش یکسال و نیم ادامه داشت و به «سازمان ملل متحد» مراجعه گردید روسها در ماه مه ۱۹۴۹ محاصره و شهر بندی «بلوکوس» را برداشتند. از طرف دیگر روسیه شوروی بجای آنکه از ممالک بالکان که در تحت اشغال آنها بود بیرون بروند آنها را بتدریج دردایره نفوذ خود کشیدند و عاقبت در سال ۱۹۴۸ مملکت چک و اسلواکی را با «کودتا»ئی که به هارت ترتیب داده بودند در جرگه ممالک «پشت پرده آهنین» وارد ساختند.

طرز عمل روسیه شوروی که متکی بزور بود در سایر ممالک اروپا با کمپانی چندانی مواجه نگردید. در ایتالیا پادشاه موسوم به ویکتور امانوئل بنفع پسر و ولیعهدش هومبرت نام از سلطنت استعفا داد و هومبرت نیز در سال ۱۹۴۶ چون اکثریت اهالی ایتالیا بجمهوریت رای دادند مجبور شد استعفا بدهد و ایتالیا جمهوری شد. در آن اوقات در این مملکت که سخت گرفتار فقر و فاقه و یاس و هرج و مرج و استیصال بود خطر آن میرفت که کمونیستها قد علم نموده حکومت را بدست بگیرند. آنوقت بود که کمک امریکا بر طبق نقشه مارشال که در برنامه ترمیم و تعمیر اروپا مصرح شده بود اولین بار نتایج و اثرات خود را مشهود ساخت.

این نقشه را ژنرال جورج مارشال که در موقع جنگ اول رئیس ستاد ارتش و بعد وزیر جنگ بود تنظیم نموده بود و منظور از آن کمک مالی به ممالکی بود که در تحت نظارت و نفوذ مستقیم کمونیستی نبودند و در واقع جوابی بود که امریکا بیست و توسعه کمونیسم میداد پس از جنگ عمومی دوم امریکا خود را قهرمان استقلال و خود مختاری معرفی نمود و حامی ممالکی گردید که در مقابل سلطه و افراط کاریهای دست راستی و دست چپی که فرنگی ها آنرا «توتالی تریزم» میخوانند استقامت میورزیدند سیاست «عقب نشاندن شوروی» از بسط و توسعه نفوذ روسیه شوروی در فرانسه جلوگیری نمود. در انتخابات ۱۹۴۶ در فرانسه حزب کمونیست پیشرفت زیادی کرده بود و مملکت در حال تشنج بود. در سالهای بعد در این مملکت چندین دولت بر سر و کار آمد ولی عمر آنها عموماً بسیار کوتاه بود. در همان اوقات در ممالک اروپائی هلند و

لوکزامبورگ و فرانسه و ایتالیا و انگلستان و ایرلند و سوئد و نروژ و دانمارک تشکیل «شورای اروپائی» را دادند که بمناسبت حروف اول نام سه مملکت اول یعنی بلژیک و هلند و لوکزامبورگ به «بنه لوکس» معروف گردیده است. در ۱۹۵۰ مملکت فرانسه که دز پرتو نقشه مارشال از نو دارای ثبات و آرامشی گردیده بود و دیگر از خطر «کمونیسم» بیم و هراسی نداشت نقشه‌ای بنام «نقشه شویمان» را پیشنهاد نمود. بر طبق این پیشنهاد در مغرب اروپا با اسم «پول» اتحادیه‌ای برای محصول زغال و فولاد در بین چندین مملکت تشکیل یافت ولی انگلستان که او نیز دعوت شده بود که دز آن اتحادیه شرکت نماید دعوت را رد ساخت.

در همان اثنا یکی از ممالک بالکان نیز (یعنی یوگوسلاوی) بنای مخالفت را با استالین نهاد. در این مملکت حکومت در دست مارشال تیتو بود که در موقع جنگ ریاست جنگجویان چریکی را داشت و در ابتدا چنان بنظر می‌آمد که بی‌میل نباشد در تحت نفوذ روسیه شوروی قرار گرفته و با اصطلاح از زمره «ساتلیست» ها باشد ولی در سال ۱۹۴۷ ناگهان تیتو زمام اختیار را بدست گرفت و مستقلاً یعنی بدون آنکه خود را در تحت حمایت روسیه بگذارد دیکتاتور کمونیستی گردید راست است که تیتو دست استمدادی بجانب دولتهای مغربی دراز نکرد ولی دولتهای مزبور ازین شکافی که در پرده آهنبین افتاده بود قدر شناس بودند و در اواخر سال ۱۹۵۰ امریکا از طریق «نقشه مارشال» کمک شایانی ب یوگوسلاوی فرستاد.

در جنوب اروپا یونان تنها مملکتی بود که رهائی از دست دشمن بزود خورد و کوشش پایانی نبخشیده بود. در موقعی که در سال ۱۹۴۴ انگلیس ها برقشون آلمان نازی در یونان فاتح گردیدند قشون چریک یونانی از ترس اینکه مبادا دوباره انگلیس ها پادشاه را بیاورند بلافاصله بنای زدو خورد را با آنها گذاشتند و وقتی در سال ۱۹۴۶ ملت رأی داد که پادشاه یونان جورج دوم باید بسلطنت سابق خود ادامه بدهد سلطنتشوران چریک که باشاه مخالف بودند با کمک دسته‌هایی از کمونیست ها که از شمال ب خاک یونان وارد شده بودند برسم تعرض و پر خاش بنای - را بکاری را گذاشتند. جورج دوم در سال ۱۹۴۷ وفات یافت برادرش پول بجای او بر تخت نشست. در همان سال ممالک متحده امریکا سیصد ملیون دلار ب یونان کمک مالی دادند و با مهمات و اسلحه و اجناسی که از امریکا ب یونان آمد قشون یونان توانست در سال ۱۹۴۹ بردشمن داخلی فایق آید و کوشش پایان یافت.

صیہونیون یعنی یهودیهائی که میخواستند مملکت مستقلی از آن خود داشته باشند اصرار داشتند که در خاک فلسطین کشور مستقلی داشته باشند و از آنجائیکه اتحادیه عرب که بتازگی تاسیس یافته بود با قشون مسلح برضد چنین فکری بود دولت انگلستان

در سال ۱۹۴۷ این امر را در سازمان ملل متحد مطرح ساخت .

وقتی در ۱۵ مه ۱۹۴۹ قیومت انگلستان در فلسطین خاتمه یافت یهودی ها در آنجا اعلام جمهوریت نمودند و بلافاصله جنگ شروع گردید ولی عربها از عهده زدن خود بایهودی ها بر نیامدند و با وساطت مامور سازمان ملل متحد (که یک نفر از کونتهای سوئدی موسوم به فولکه پرنادوت و سابقا هم در موقع تسلیم آلمان در سال ۱۹۴۵ واسطه گردیده بود) جنگ موقتاً متارکه یافت . وقتی پرنادوت بدست یک نفر یهودی افراطی بقتل رسید یک نفر امریکائی موسوم به داللف باناشی مامور کار و وساطت گردید و عاقبت توانست بجنگ بین مصر و اسرائیل پایان بدهد . این اولین بار بود که پس از دوهزار سال ملت یهود دارای کشور مستقل و بیرق ملی شده بود و در سال ۱۹۴۹ مملکت اسرائیل عضو رسمی سازمان ملل متحد گردید .

در هندوستان مدتی بود که احساسات ملی شدت یافته بود . در مقابل کمکی که هندوستان در موقع جنگ با ژاپن با انگلستان نموده بود دولت انگلیس قول داده بودند رامستقل سازد . اتحادیه مسلمانان که در تحت ریاست محمد علی جیناح اداره میشد طرفدار مملکت اسلامی مستقلی باسم پاکستان بود . هندوها با این فکر سخت ضدیت داشتند و انگلستان مایل بود در این قضیه بیطرف بماند . عاقبت در اوایل سال ۱۹۴۷ انگلستان اعلام داشت که «اختیارات رادر هندوستان بدست کسانی که مسئول هستند» میدهد و هندی ها و مسلمانها رادعوت نموده که با خود کنار بیایند .

هر چند خاک هندوستان تقسیم بدو مملکت گردید یعنی یک مملکت هند و یک مملکت مسلمان باسم پاکستان بوجود آمد ولی وقتی انگلیسها در سال ۱۹۴۹ از هندوستان رخت بر بستند جنگ بسیار سخت و خونینی بین هندی ها و مسلمان ها در گرفت .

مها تم گاندی در ۱۹۴۸ بقتل رسید . اصول او که مبنی بر «استقامت منفی» بود باستقلال هندوستان کمک بسیار بزرگی کرد . شاگرد او پاندیت نهرو که اکنون نخست وزیر هندوستان است بزودی در سیاست آسیا هندوستان دارای اولین مقام شد و امروز هند و پاکستان هر دو عضو سازمان ملل متحد میباشند .

در طرف مشرق شعار «آسیا از آن آسیائیهاست» که ژاپونیهها مروج آن بودند در بسیاری از کلهها افکار استقلال طلبی را پروریده بود . ممالك متعدده امریکا که در سال ۱۹۴۷ به فیلیپین وعده استقلال داده بودند این جزایر را مستقل ساختند . در هندوستان شرقی یعنی جزایری که در دست هلندیها بود آتش شورش مشتمل گردید و وقتی خاموش شد که استقلال خود را بدست آورده باسم «ممالك متحده اندونزی» کشور مستقلی بوجود آوردند .

در هائزی و پیرمانی هم شورش برضد انگلیس ها شروع گردید . در هندوچین نیز استقلال طلبان چریک و مسلح ایالت ویت نام بافرانسوی ها وارد جنگ دامنه داری گردیدند . (۱)

برای ثبوت این مسئله باید اوضاع چین را در مد نظر بگیریم . هر چند جنگ با ژاپن بسیاری از مخالفت های داخلی و قدیمی را از میان برده بود ولی بعضی اینکه این جنگ پایان یافت دوباره مخالفت ها شروع گردید . حکومت دیکتاتوری و ارتجاعی چیانگ کای شک برای اینکه بتواند دوام پیدا نموده مستقر بماند مستهظربکمک و معاضدت متحدین مغربی بود ولی در موقعی که نهایت احتیاج را بچین کمکی داشت از آن محروم ماند . قوای کمونیست چین در تحت فرماندهی یکنفر از پیشقدمان کمونیست چینی موسوم به مائوتسه تونگ در اکتبر ۱۹۴۵ بر قوای ملی حمله ور گردیدند . چیانگ از امریکا کمک طلبید ولی امریکا درخواست او را رد نموده و مجبور گردید عقب بنشیند و عاقبت در ماه ژانویه ۱۹۴۹ فراراً به جزیره فورموز پناهنده شد و در آنجا مشغول جمع آوری قشونی گردید که بزرگترین قشون ضد کمونیستی در تمام خاک آسیا میباشد . مائوتسه تونگ تابعال خیلی اهتمام ورزیده که بجای نماینده ملی چین در سازمان ملل متحده از خود نماینده ای به آنجا بفرستد ولی مساعی او بیعاصل مانده است .

کمونیست های چینی همیشه زمام حکومت را در خاک چین بدست گرفتند شهر پکن را پایتخت خود قرار دادند و قوای آنها برخاک تبت در هیمالیا مستولی گردید .

هندوستان که ظاهراً بالنسبه با مائوتسه تونگ مساعد بنظر میرسید از این اقدام حکومت چین بسیار نگران گردید . در هند و چین فرانسه فرانسوی ها در مقابل کمکی که کمونیست های چین بقشون ملی ویت هین مینمودند مجبور شدند قوای خود را از نواحی سرحدی عقب بکشند . در آن اثنا در خاک کره نیز که دستغوش کشمکش های زیادی بود جنگ وزدو خورد شروع گردید .

باید دانست که به موجب قرار داد یائنا خاک مملکت کره بدو قسمت منقسم گردیده بود و خط ۳۸ درجه عرض شمالی که از بالای خط استوار میگردد خط فاصله بین آنها بود . قسمت شمال را قوای روسیه شوروی و قسمت جنوب را قوای ممالک متحده امریکا اشغال نمودند . در موقع انتخاباتی که در سنوات ۱۹۴۶ و ۱۹۴۸ در منطقه امریکائی بعمل آمد اختلافاتی که میان قسمت شمالی و قسمت جنوبی کره موجود بود با شدت هر چه تاملتر بروز نمود . پس از تاسیس حکومتی جمهوری در تمام کره هر یک از دو قسمت

(۱) که آن هم منجر برفتن فرانسوی ها و استقلال هندوچین گردید (مترجم)

تجهیز قشون پرداختند. این کار در قسمت شمالی بساکمک روسیه شوروی و در قسمت جنوب باهمدستی صاحبمنصبان امریکائی بعمل آمد. در روز بیست و پنجم ماه ژوئن ۱۹۵۰ قشون کره شمالی از خط فاصله درجه ۳۸ تجاوز نموده و بدون هیچگونه اختطاری و بدون آنکه بهانه و عنوانی داشته باشد وارد قسمت جنوبی گردید. قوای کره جنوبی که منتظر چنین واقعه‌ای نبودند عقب نشستند. آنوقت بود که اولین باری برق سازمان ملل متحده در میدان جنگی باهتزاز درآمد. ژنرال امریکائی موسوم به ژنرال هاک آرتور ژاپن را چسنگاه حملات خود قرار داده فرماندهی سپاهیان ملل متحده را در کره بدست گرفت.

ژاپن پس از پایان جنگ در راه اصلاح و ترمیم اوضاع اقتصادی خود و همکاری با ممالک مغرب زمین مساعی بسیاری مشهود ساخته بود. امپراطور ژاپن نیز بنا بر نصیحت و توصیه شدید هاک آرتور از «جنبه خدائی» خود صرف نظر کرده بود و هیت سوییچی و ادارات تجارتی بزرگ را که دارای اقتدار بسیار وسیعی بودند منحل گردید. ژاپن دارای قانون اساسی جدیدی گردید که بموجب آن کارگران دارای انحصاریه‌های ثابت و محکمی گردیدند. باید انتظار داشت تا آینده بشود برسد که آیا این «دموکرات ساختن» مملکت ژاپن ادامه پیدا خواهد کرد یا نه ولی حرفی نیست که همین اقدامات جلوی کمونیستی را در ژاپن گرفت و نگذاشت که اصول کمونیستی در آن خاک پایه‌ای پیدا نماید.

امریکا با سرعت شگفت انگیزی چه از امریکا و چه از ژاپن قوای به میدان جنگ کره فرستاد و از آن گذشته از ممالک انگلستان و استرالیا و کانادا و فیلیپین و فرانسه و ترکیه هم واحدهای قشونی دیگری بکره اعزام گردید. قشون سازمان ملل متحده قوای کره شمالی را بدان سمت خط درجه ۳۸ بعقب نشانید و در نوامبر سال ۱۹۵۰ برز و حدود خاک منچوری رسید. آنگاه چین کمونیست بنای مداخله را نهاد و قوای سازمان ملل متحده در مقابل سیل قوای چینی مجبور شد بعقب بنشینند و در بندر هو تگ نام تخلیه قشونی بزرگی که پس از دو هفته بزرگترین تخلیه بشمار می‌آید بعمل آمد. این قوا دوباره در یکی از بنادر ساحلی کره جنوبی پیاده شده مستعد جنگ گردیدند. صدمه‌ای که سرمای قساوت آمیز کره بسپاهیان چینی رسانید از صدمه‌ای که بقوای سازمان ملل متحده رسانید بمراتب شدیدتر بود بطوری که در بهار چینی‌ها مجبور شدند باز یک مرتبه دیگر بجانب شمال عقب بنشینند.

وقتی ملل متحده ملتفت شدند که جواب روسیه شوروی را تنها بازور و قسوت میتوان داد و فقط بکمک قشون میتوان از تجاوزات بعدی آنها جلوگیری نموده امریکا دست بکار اجرای برنامه وسیعی در تهیه قشون و از دیاد تولید اسلحه و مهمات گردید

و در عین حال بهر يك از دوازده مملكت اروپايي كه منشور اتلانتيك ۱۹۴۹ را امضا کرده بودند وعده مساعدت عمده‌ای دادند .

فرانسه با پیشنهاد امریکا دایر بر مسلح ساختن آلمان غربی مخالفت شدیدی . ابراز داشت . کارل آدنایر صدراعظم جمهوری آلمان غربی نیز با استفاده از اوضاع آلمان اصرار و ابرام داشت که آلمان غربی را باید مسلح ساخت و همان حقوقی را که ممالک دیگری که میثاق اتلانتیک را امضا کرده‌اند دارند باید بآلمان غربی هم داد . در روز ۲۹ دسامبر ۱۹۵۰ دوازده مملکتی که پیمان اتلانتیک را امضا کرده‌اند در بروکسل کنفرانس کردند و ژنرال ایزنهاور را بفرماندهی کل قشون آینده اروپای غربی منصوب داشتند .

اکنون دیگر نیدانم دنباله سخن را چگونه بیاورم . در این ساعت در نزدیکی جزیره هانهایتن هستم که مقر سازمان ملل متحده گردیده و قدری دورتر مشغول ساختن عمارات و ابنیه‌ای هستند که باید بطور دائمی باین سازمان تعلق بگیرد و تصور میکنم که اگر سازمان ملل متحده بتواند از مصیبت عظمایی که نتیجه جنگ تازه‌ای خواهد بود جلوگیری نماید فصل آینده این کتاب حقیقتاً خواندنی و ذی اهمیت باشد .

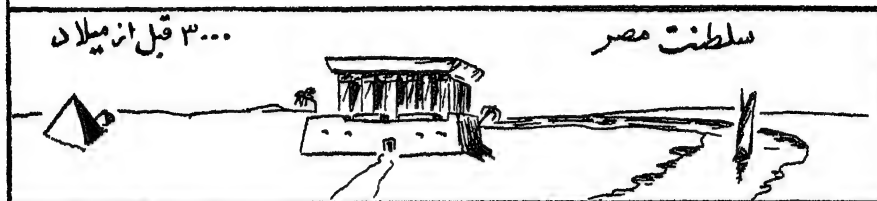
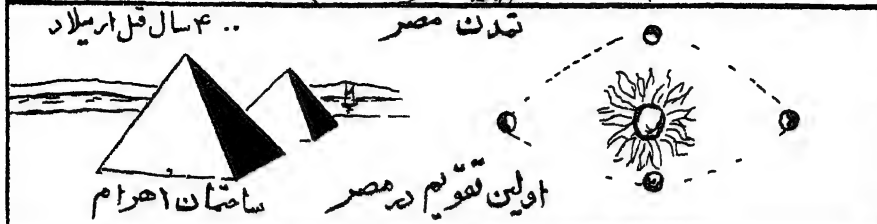
نیویورک . آوریل ۱۹۵۱

ترجمه پایان پذیرفت در ژنو (سویس) در بهمن ۱۳۳۳ هجری شمسی

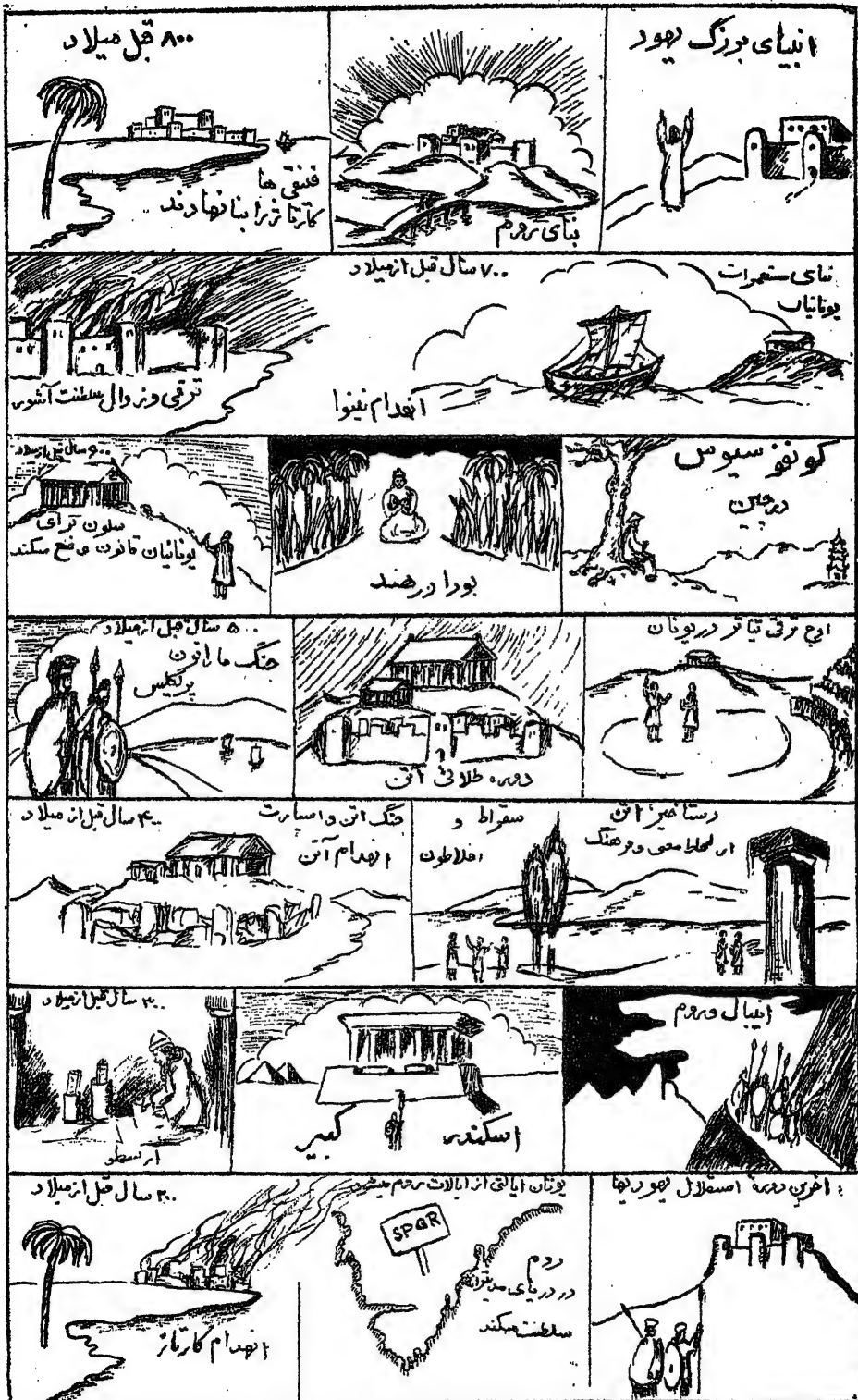

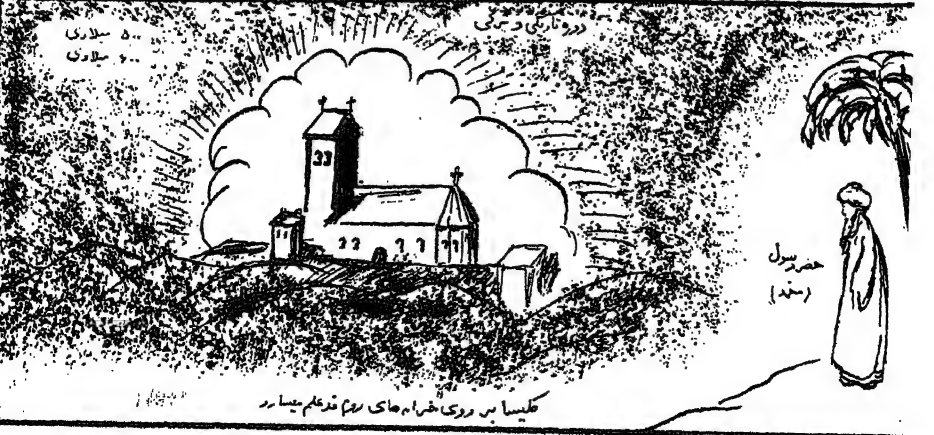
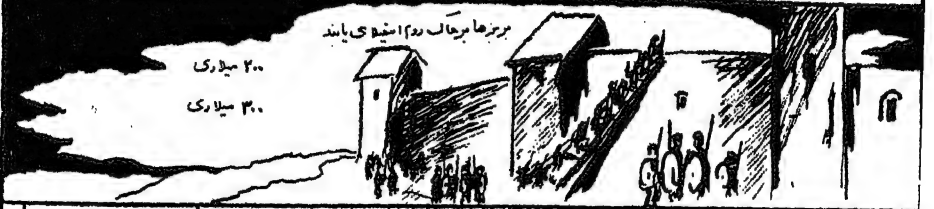
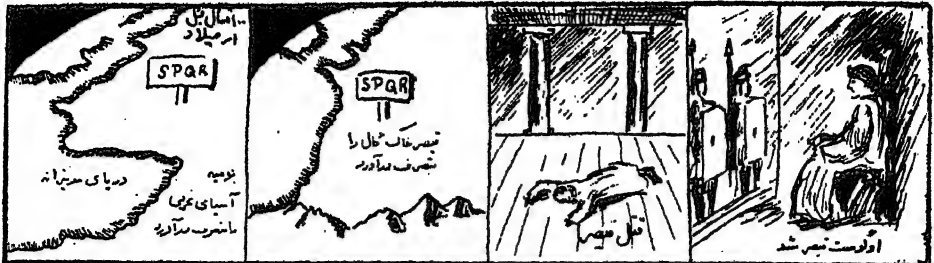

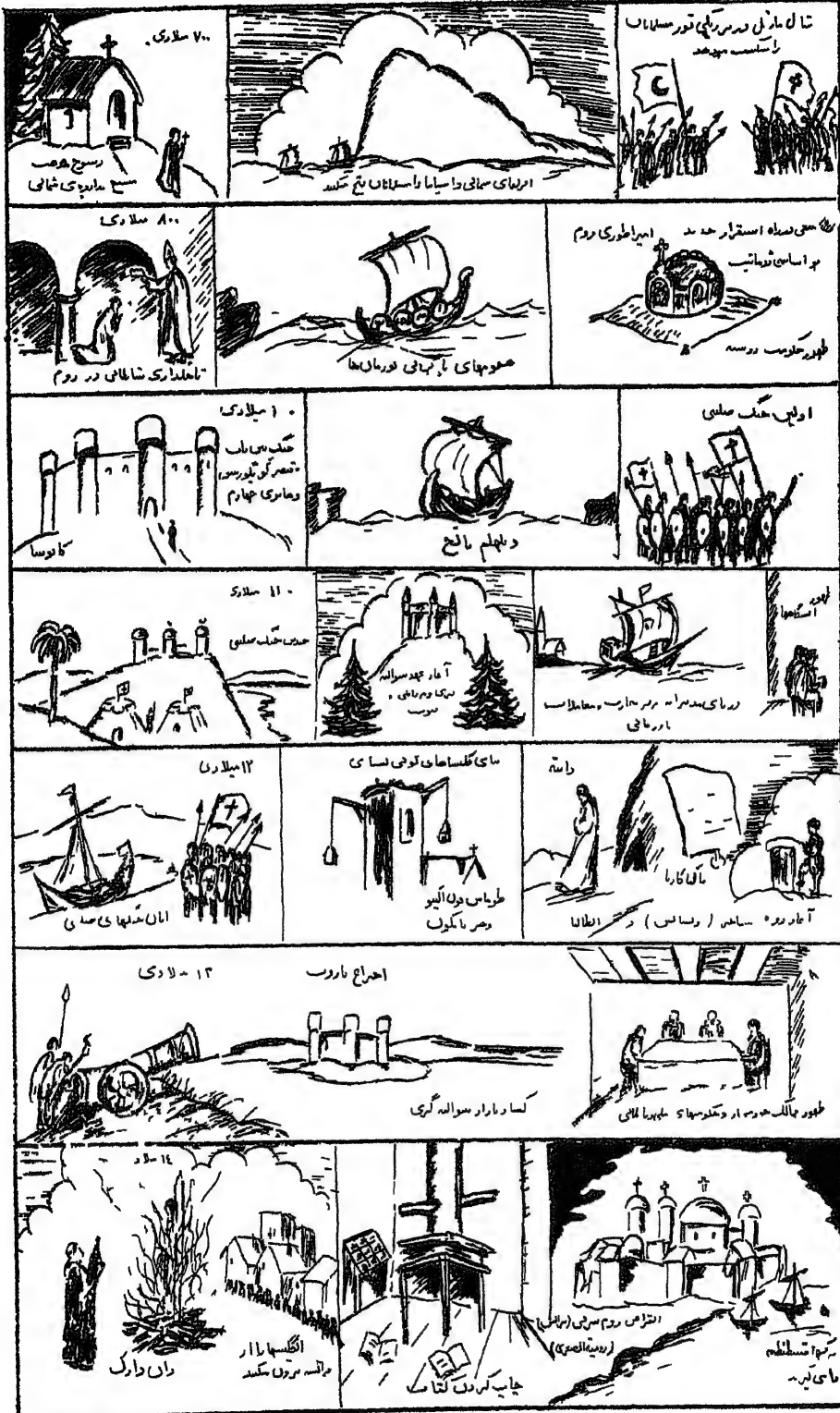
تقویم مصور از ۵۰۰۰۰۰ سال قبل از میلاد الی ۴۰۰۰ سال بعد از میلاد

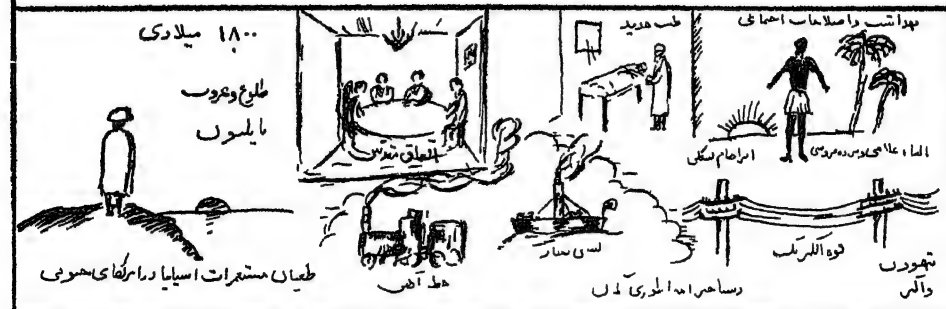
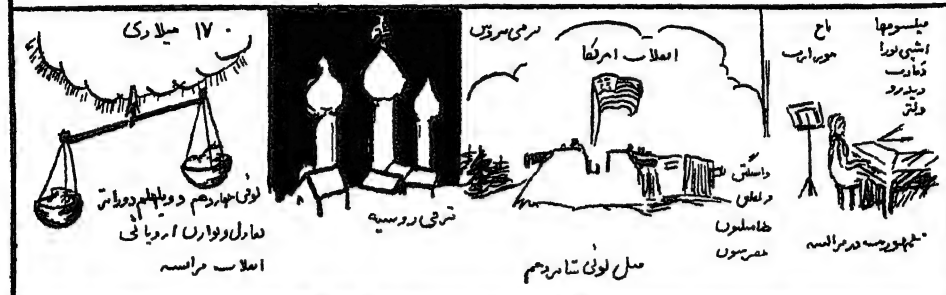
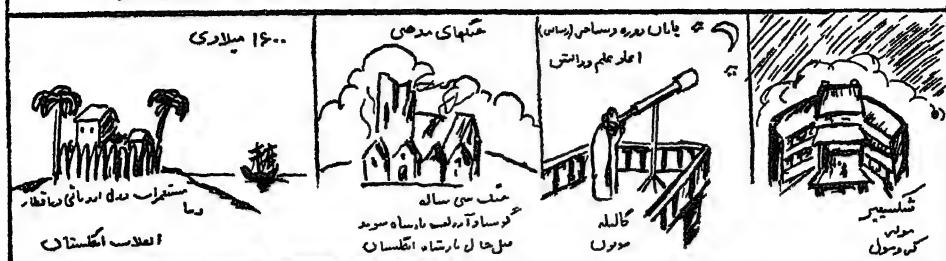
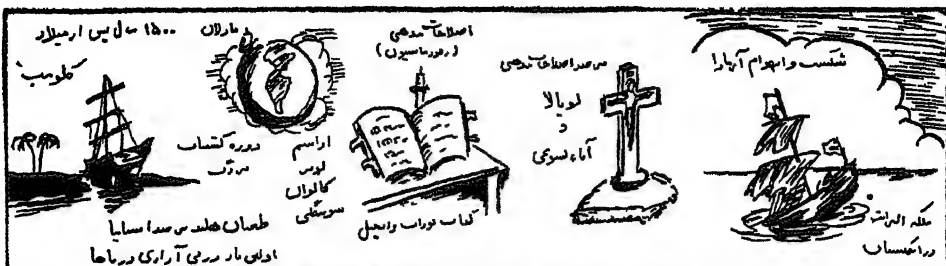

تبصره از جانب مترجم

• در پایان فصل ۵۳ این کتاب در باب « ناپلیون » اشاره ای به تصنیف مشهور « دو سرباز » رفت و از آنجائیکه متن این تصنیف در « داستان بشر » نیامده و احتمال میرفت که خوانندگان رغبتی بدانستن آن داشته باشند ، اکنون ترجمه آن در ذیل از نظر خوانندگان گرامی میگردد .

این تصنیف از آثار شاعر معروف آلمانی هاینریش هاینه است که خود در زمان ناپلیون میزیسته و در سنه ۱۸۵۶ میلادی در گذشته است و شوهرمان موسیقی دان معروف آلمانی این تصنیف را به موسیقی درآورده که آن نیز شهرت بسزا دارد.

دو سرباز

(Die Grenadiere)

دو تن سرباز بجانب فرانسه روانند ،
در روسیه اسیر بوده اند ،
همینکه باردوگاه آلمان رسیدند ،
سرشان از زور غصه بیائین افتاد .

***

چون خبرهای بدی شنیدند ،
که فرانسه از میان رفته ،
و سپاه بزرگ ناپلیون مغلوب و درهم شکسته است ،
و امپراطور... امپراطور اسیر شده است .

***

این دو سرباز بشنیدن این اخبار غم افزا ،
اشکشان جاری شد ،
یکی از آنها گفت : « وای بهال من ، »
« چراحت قدیمی من سرباز کرده مرا میسوزاند . »

***

دیگری گفت : « حالا دیگر قصه بسر رسید ، »
« من هم دلم میخواهد باتو بمیرم ، »
« اما در منزل زن و بچه دارم ، »

«اگر بپیرم از میان میروند.»

***

اولی گفت: «زن چیست؟ بچه کیست؟»

«من ابداباین فکرها نیستم»

«اگر زن و بچه ات گرسنه ماندند، گدایی خواهند کرد.»

«امپراطور...امپراطور اسیر شده است.»

***

«برادر جان از تو يك خواهش دارم؛»

«اگر من مردم،»

«جسدم را بفرانسه برسان،»

«و در خاک فرانسه بخاکم بسیار،»

***

«نشانم را با آن بوار سرخش،»

«بروی سینه ام بگذار،»

«تفنگم را بدستم بده،»

«و شمشیرم را بکمرم ببند،»

***

«میخواهم اینطور بخاک بروم و در قبر،»

«مانند قراولی خاموش و آرام بیدار باشم.»

«تا روزی که غرش توپ و»

«شیهه اسبان بگوשמ برسد.»

***

«آنوقت امپراطور سوار بر اسب بتاخت از روی قبرم میگذرد»

«و هزاران شمشیر بغواغزو و درخشیدن درمیآیند»

«و من مسلح و مکمل از خاک برمیخیزم،»

«تا جانم را در راه امپراطور...امپراطور فدا سازم.»

فهرست مندرجات

از صفحه تا صفحه

الف

ب

ج

د

۱۰-۷

۱۱

۱۶-۱۲

۱۹-۱۷

۲۸-۲۴

۳۲-۲۹

۳۵-۳۳

۳۸-۳۶

۴۳-۳۹

۴۶-۴۴

۴۹-۴۷

۵۲-۵۰

عقیده منقدین بزرگ در باب «داستان بشر»

مولف «داستان بشر کیست»

عقیده ناشرین امریکائی در باب چاپ تازه «داستان بشر»

تصاویر کتاب «داستان بشر»

دیباچه

یک روز از ابدیت

۱ - صحنه تاریخ گیتی

۲ - نیاکان ما

۳ - انسان پیش از تاریخ

در بیان آنکه انسان ماقبل تاریخ شروع میکند بساختن آلات و ادوات ۲۰-۲۳

۴ - هیرو کلیف

خط مصر قدیم

۵ - دره نیل

در بیان آغاز تمدن در دره نیل

۶ - تاریخ مصر

عظمت و اقراض کشور مصر

۷ - بین النهرین

بین النهرین دومین مرکز تمدن مشرق زمین گردید

۸ - سومری ها

۹ - حضرت موسی

تاریخ حضرت موسی دلیل و پیامبر قوم یهود

۱۰ - فینیقی ها

فنیقی ها الفبا را بنا آموختند

۱۱ - هندو اروپائی ها

۱۲ - دریای اژه

در بیان آنکه اقوام دریای اژه تمدن قدیم آسیا را بسرزمین اروپای

از صفحه تا صفحه

۵۸-۵۳

وحشی بردند

۱۳- یونانیان

دربیان آنکه در همان زمان هلن ها که قومی بودند هندواروپائی

۶۲-۵۹

برخاک یونان دست یافتند

۱۴- شهرهای یونانیان

۶۵-۶۳

دربیان آنکه شهرهای یونانی درواقع درحکم ممالکی بودند

۱۵- حکومت خودمختاری یونانیان

دربیان آنکه یونانیان اولین قومی بودند که کاردشوار خودمختاری

۶۹-۶۶

را در اداره و حکومت بشعربه رساندند.

۱۶- زندگانی یونانیان

۷۳-۷۰

دربیان آنکه یونانیان چگونه زندگی میکردند

۱۷- تیاتر یونانیان

۷۶-۷۴

دربیان اصل وریشه تیاتر ونخستین شکل تفریحات عمومی

۸۰-۷۷

۱۸- جنگهای یونانیان با ایرانیان

۱۹- مخالفت آتن واسپارتا

۸۲-۸۱

شرح زد و خوردهای طولانی وشوم آتن با اسپارتا بقصد تفوق وبرتری

۲۰- اسکندر بزرگ

دربیان آنکه چگونه اسکندر مقدونی بسبك شیوه یونانیان سلطنت

۸۴-۸۳

جهانی بزرگی تاسیس نمود وعاقبت جهانگیری ها وسلطنت

۸۶-۸۵

۲۱- خلاصه فصول گذشته

۲۲- روم و کارتاژ

دربیان آنکه مستملکه سامی کارتاژ در ساحل شمالی افریقا وشهرهند

و اروپائی رم در ساحل غربی ایتالیا بقصد سلطه وتملك وتصرف

دریای مدیترانه آتقدر با هم جنگیدند تا کارتاژ ویران و

۱۰۲-۸۷

منقرض گردید.

۲۳- ارتقاء روم

۱۰۶-۱۰۳

دربیان عظمت امپراطوری روم

۲۴- امپراطوری روم

دربیان آنکه جمهوری رم پس از قرنهای اغتشاش انقلاب وخونریزی

۱۱۷-۱۰۷

بشکل امپراطوری روم درآمد

۲۵- یشوای ناصرهای (نصرانی)

از صفحه تا صفحه

- دربیان بشوعای ناصره‌ای که یونانیان بسوس خواندند و همان
عیسی مسیح خودمان است
۱۱۸-۱۲۲
- ۴۶- اقراض سلطنت روم (رومیتة الکبری)
دربیان اقراض و زوال روم
۱۲۳-۱۲۸
- ۴۷- ارتقاء کلیسا
دربیان آنکه رم چگونه مرکز عالم مسیحیت گردید
۱۲۹-۱۳۵
- ۴۸- حضرت محمد ص
دربیان آنکه احمد نام شتریان عرب پیغمبر و رسول الله صحرای عربستان
گردید پیروان او بنام الله تنها خدای بحق بتمام قطعات معلوم و
معروف دنیا دست یافتند
۱۳۶-۱۴۱
- ۴۹- شارلمانی (کارل بزرگ)
دربیان آنکه شارلمانی پادشاه قوم فرانک در خاک فرانسه امپراطور
خوانده شد و در صدبرآمد که سلطنت دنیائی را که آرزوی اروپائیان
بود جامه تحقق ببوشاند
۱۴۲-۱۴۷
- ۵۰- نورمانها (مردم شمالی)
دربیان آنکه بچه علت مردم قرن دهم میلادی از خداوند مسئلت مینمودند
که آنها را از شر و خشم قوم نورمان مصون بدارد
۱۴۸-۱۵۳
- ۵۱- ملوک الطوائفی (فتودالیتة)
دربیان آنکه چطور اروپای مرکزی که از سه طرف مورد هجوم و حمله
بود بصورت اردوی مجهز و مسلح درآمد، و اگر دارای سپاهیان
مزد بگیر نبود و اداره امورش بدست اداره کنندگانی که چرخشی
از چرخهای حکومت ملوک الطوائفی گردیدند اداره نمیشد؛ از میان
رفته بود
۱۵۴-۱۵۷
- ۵۲- دوران «شوالیه» گری یا عهد دلیری و جوانمردی و فتوت
دربیان احوال «شوالیه» ها یا اهل شجاعت و فتوت
۱۵۸-۱۶۰
- ۵۳- مخالفت پاپ با امپراطور
دربیان آنکه در قرون وسطی مردم بایستی مطیع و خرگزارد و
سلطنت باشند یکی روحانی و دیگری سلطنت و حکومت امپراطوری
و همین خود موجب تضادهای شدید و مداوم مابین پاپ های روم و
امپراطوران «مقدس» رومی گردید
۱۶۱-۱۶۷

از صفحه تا صفحه

۳۴- جنگهای صلیبی

در بیان آنکه تمام این مخالفتها و جنگها وقتی تسکین یافت که اراضی مقدس یکباره بشصرف ترکها درآمد. ترکها بامکنه مقدس سخت بسی حرمتی روا داشته روابط تجارتی بین شرق و غرب را مورد تهدید قرار دادند. آنوقت بود که اروپا برای جنگهای صلیبی کمر بست و روانه مشرق زمین گردید.

۱۶۸-۱۷۳

۳۵- وضع بلدی در قرون وسطی

در بیان آنکه چرا مردم قرون وسطی می گفتند « هوای شهر - هوای آزاد است »

۱۷۴-۱۸۳

۳۶- حکومت مستقل در قرون وسطی

در بیان آنکه چگونه شهرها حق شرکت و اظهار رأی در مجالس مشورتی شاهانه برای خود مسجل ساختند.

۱۸۴-۱۹۰

۳۷- دنیا در قرون وسطی

در بیان آنکه در قرون وسطی مردم در باب دنیائی که در آن زندگی میکردند چه عقاید و افکاری داشتند

۱۹۱-۱۹۷

۳۸- بازرگانی در قرون وسطی

در بیان آنکه در نتیجه جنگهای صلیبی دریای مدیترانه مرکز تجارتی مهمی گردید و شهرهای شبه جزیره ایتالیا حکم انبارهای اجناس و کالاهای تجارتی آسیا و افریقا را پیدا کردند.

۱۹۸-۲۰۵

۳۹- دوره رستاخیز «رونسانس»

در بیان آنکه مردم بازیک مرتبه دیگر در دنیا ب جستجوی سعادت برخاستند و در صدد برآمدند که بقایای تمدنهای روم و آتن را که مردمانش از مردم قرون وسطی زندگی شیرین تر و ملامتتری داشتند از دستبرد زمان رهائی بخشند. این مردم بعدی بکامیابی خود در این امر مغرور و سربلند بودند که آن عهد را دوره « رستاخیز » «رونسانس» خوانده اند یعنی از نو روح تازه ای در کالبد تمدن دمیده شده است.

۲۰۶-۲۱۷

۴۰- عصر تجلیات

در بیان آنکه مردم احتیاج پیدا کردند لذایذ حیاتی تازه خود را بیان بیاورند و بوسیله شعر و مجسمه و نقاشی و

از صفحه تا صفحه

معماری و کتابهایی که بچاپ میرسازند نشاط درونی خود را
ظاهر سازند.

۲۱۸-۲۲۳

۴۱- کشفیات بزرگ

در بیان آنکه وقتی مردم اروپا سد و بندهای پرفشار زندگی قرون
وسطائی را درهم شکستند صفحه اروپا را برای جولان خودتک
دیدند و درصدد برآمدند که راهها را برای رفت و آمد با ممالك
دوردست و بیگانه بکشایند و دوره سیروسایحهای بزرگ و کشفیات
عمده آغاز گردید.

۲۲۴-۲۳۹

۴۲- بودا و کنفوسیوس

در بیان مذاهب و عقاید بودا و کنفوسیوس

۲۴۰-۲۴۹

۴۳- دوره اصلاحات مذهبی (رفورماسیون)

در بیان آنکه ترقی نوع بشر کمال شباهت را به حرکات نوسانی
پاندول عظیمی دارد که مدام از جلو عقب و از عقب به جلو میآید و بی
اعتنائی و بی مبالاتی مردم عهد رستاخیز (رونسانس) بدین
و مذهب وجوش و غروش آنها در زمینه هنر و ادبیات جای خود را به
بی اعتنائی بادیات و هنر و علاقمندی ب مذهب وجوش و غروش در راه
اصلاحات دینی داد

۲۵۰-۲۵۹

۴۴- منازعات و جنگهای مذهبی

عهد و دوره منازعات بزرگ مذهبی

۲۶۰-۲۷۴

۴۵- انقلاب انگلستان

در بیان آنکه چگونه در انگلستان مبارزه بین «حق خدایی» و
«خدا داده» و حقوق پارلمان که کمتر خدایی و لی بیشتر مشروع و
بعق بود بطرزی پایان یافت که برای پادشاه انگلستان شارل اول
بی نهایت شوم و بدین بود.

۲۷۵-۲۸۹

۴۶- توازن و تعادل قوا و اقتدار در اروپا

در بیان آنکه فرانسه برخلاف انگلستان «حق خدا داد» و «موهبت
الهی» بطور بی سابقه ای بروخامت اوضاع افزود و تنها استقرار
قاعده و قانون جدید توازن و تعادل اروپائی توانست تا اندازه ای
از اجزاء طلبی و استبداد پادشاهان فرانسه جلوگیری نماید.

۲۹۰-۲۹۴

۴۷- ظهور و ارتقاء روسیه

از صفحه تا صفحه

در بیان آنکه امپراطوری اسرار آمیز مسکوی چگونه قدم بمیدان وسیع
سیاست اروپائی نهاد ۲۹۵-۳۰۱

۴۸- ضدیت و مخالفت بین روسیه و سوئد

در بیان آنکه چگونه روسیه و سوئد سالیان دراز در راه تسلط بر
قسمتهای شمالی اروپا با هم در جنگ و زد و خورد بودند ۳۰۶-۳۰۲

۴۹- ترقی و ارتقاء پروس

در بیان آنکه ترقی و پیشرفت خارق العاده حکومت کوچکی که در
ناحیه ای از نواحی خشک و خالی شمال آلمان واقع گردیده بود رفته
رفته منجر به وجود آمدن مملکت مقتدر پروس گردید . ۳۰۷-۳۱۰

۵۰- سوداگری و سودپرستی (مرکان تی لیسم)

در بیان معنی و مفهوم کلمه «مرکان تی لیسم» و در شرح آنکه چگونه
ممالک جدید ملی اروپائی که سلطنت در آنجا موروثی بود در پی
ثروتمندی و تحصیل ثول و دارائی برآمدند . ۳۱۱-۳۱۶

۵۱- انقلاب امریکا

در بیان آنکه اخلاف مردانی که شارل اول را بجرم اینکه در حفظ
«حق خدا داد» خود پافشاری میکرد پسزای خود رساندند فصل
تازه ای بتاریخ مبارزه ملل در راه بدست آوردن سیادت و خود
مختاری افزودند . ۳۱۷-۳۲۸

۵۲- انقلاب فرانسه

در بیان آنکه انقلاب فرانسه اصول آزادی و برابری و برادری را
در میان تمام اقوام و ملل کره زمین بسط داد ۳۲۹-۳۴۲

۵۳- ناپلیون

۵۴- اتفاق مقدس (سنت آلیانسی)

در بیان آنکه پس از رفتن ناپلیون بجزیره سنت هلن دولتهائی که
مکرر در مکرر از این مرد کورسی ملعون شکست خورده بودند در
شهر وینه اجتماع کرده در صدد برآمدند تغییرات بسیاری را که
انقلاب فرانسه در صفحه اروپا بوجود آورده بود از میان برداشته
جمله را دگرگون سازند ۳۵۵-۳۶۷

۵۵- ارتجاع و عکس العمل (واکنش)

در بیان آنکه عوامل ارتجاع در صدد برآمد از هر فکر تازه ای

از صفحه تا صفحه

جلوگیری نموده و بدین طریق اساس صلح و ثبات دنیائی را استوار سازند بالتبقیه پلیس مخفی مهمترین گرداننده امور دولتها گردید و طولی نکشید که تمام زندانهای اروپا از اشخاصی مملو گردید که میگفتند هرملتی در امور خود باید مختار باشد و هر قومی حق دارد بنه و دلخواه حکومت و امور خود را اداره نماید

۳۶۸-۳۷۵

۵۶- استقلال ملی

در بیان آنکه حس استقلال طلبی ملتها قوی تر از آن بود که باین آسانها درهم شکنند و امریکاییهای جنوبی اولین کسانی بودند که برخشد تصمیمات ارتجاعی کنگره و بنه قد علم ساختند و یونان و باویک و اسپانیا وعده دیگری از ممالک اروپائی بدانها تاسی جستند و قرن نوزدهم میدان جنگهای فراوان در راه استقلال طلبی گردید .

۳۷۶-۳۹۴

۵۷- عصر ماشین

در بیان آنکه مقارن همان اوقاتی که ملتهای اروپا در راه استقلال خود سرگرم جنگ و مبارزه بودند دنیا سرتاسر در کار تغییر و تحول بود و ماشین بخار قرن هیجدهم بوسیله یک سلسله اختراعات علمی و فنی بصورت غلام حلقه بگوش و بنده مطیع و منقاد نوع بشر در آمد .

۳۹۵-۴۰۵

۵۸- انقلاب اجتماعی

در بیان آنکه ماشینهای تازه خیلی گران تمام میشد و تنها مردمان ثروتمند میتوانند از آنها استفاده نمایند . نجار و کفشدوزی که سابقاً درد کانهای کوچک خود آقا و صاحب اختیار خود بودند به اجبار مزدور صاحبان این ماشینهای مکانیکی شدند و هر چند مزدشان افزوده شده بود ، ولی استقلال و آزادی خود را از دست دادند و هرگز به روش تازه دلبستگی کامل پیدا نکردند .

۴۰۶-۴۱۱

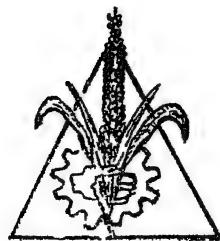
۵۹- نسخ غلامی و برده فروشی

در بیان آنکه رواج ماشین برخلاف آنچه پیشوایان «عصر ماشین» وعدهی که دلچان از میان رفت و خط آهن جای آنرا گرفت وعده داده بودند موجب خوشبختی و رفاه مردم نگردید و برای چاره و درمان این درد تا کنون بچندین وسیله و درمان متوسل گردیده اند ولی هیچیک درد او را دوا نکرده و مشکل همچنان لاینحل مانده است .

۴۱۲-۴۱۹

- ۶۰- دوره علم و معرفت
در بیان آنکه دنیای متمدن دستخوش تحولی گردید که اهمیت از
اهمیت انقلابهای سیاسی و صنعتی بیشتر بود و علما و دانشمندان پس
از قرنهای متمادی که مورد تعدی و اجحاف مردم جاهل بودند عاقبت
بآزادی فکری بیان رسیدند و در صدد برآمدن قواعد و قوانین اساسی
دنیا و خلقت رایباند.
۴۲۰-۴۲۵
- ۶۱- هنرهای زیبا
فصلی در باب هنرهای زیبا
۴۲۶-۴۳۷
- ۶۲- توسعه مستعمرات و مستملکات و جنگ و منازعه
در بیان آنکه در این فصل از کتاب که در واقع باید متضمن
اطلاعات سیاسی بسیاری در باب این پنجاه سال اخیر باشد فقط
پیاره ای توضیحات وادله و راهنمای قناعت میشود.
۴۳۸-۴۴۶
- ۶۳- دنیای نو
در بیان آنکه «جنگ جهانی» اول در حقیقت در راه ایجاد دنیای
نو و بهتری بود.
۴۴۷-۴۵۶
- ۶۴- رهنمای جاودانی (نظر آنا تول فرانسی)
۴۵۷
- ۶۵- هفت سال بعد
۴۵۸-۴۷۱
- ۶۶- رشد و بلوغ ممالک متحدۀ امریکا
در بیان آنکه این نخستین فصل از فصول متعددی است در باب تاریخ
کنونی که مو ویلم برای برادر زاده های خود پیت و یان و
دیوید و چین وان لون و معاصرین آنها برشته تحریر در
آورده است
۴۷۲-۴۷۷
- ۶۷- حریفان «محور»
در بیان آنکه بحران اقتصادی امریکا در سال ۲۹ دارای اثراتی
بود که در تمام دنیا محسوس گردیده موجب تسریع تزلزل و ویرانی
اساس صلحی گردید که بر پایه قرون وسطائی بنا نهاده شده بود.
۴۷۸-۴۸۸
- ۶۸- کناره گیری (ایزولاسیونیزم) و آرامش
در بیان آنکه حریفان و اعضاء «محور» چگونه مشغول تقسیم دنیا
در میان خود گردیدند و بچه علت در این راه پیشرفت حاصل نمودند.
۴۸۹-۴۹۵

- ۶۹- پیمان اتلانتیک (اقیائوس اطلس)
در بیان آنکه جنگ مطلق العنان و بی‌امان که فرنگیها آنرا جنگ
«توتال» خواندند جانشین «جنگ اعصاب» گردید و هیتلر در حساب
های خود سخت بغلط و اشتباه رفت .
۵۰۵-۴۹۵
- ۷۰- جنگ جهانی بی‌امان و مطلق العنان (توتال)
در بیان آنکه چگونه «محور» در مبارزه تولید متاع و اسلحه و
مهمات مغلوب گردید و بچه ترتیب علمای امریکا و انگلیس بفتح و
کامیابی دست یافتند و عهد جدید آغاز گردید .
۵۱۶-۵۰۶
- ۷۱- ملل متحده
در بیان آنکه چگونه ممالک متحده امریکا پیشوائی ملل را
بارث برد و مهماندار کسانی شد که در روابط بین الملل آزمایش
بزرگی مینمودند .
۵۲۵-۵۱۷
- تقویم مصور
۵۳۱-۵۲۷
- ملحقات
تبصره از جانب مترجم
۵۳۴-۵۳۳
- فهرست مندرجات
۵۴۳-۵۳۵

ما همكاری مؤسسه انتشارات فرانکلین
تهران . قاهره . لاهور . داکا . نیویورک

This is an authorized translation of THE STORY OF MANKIND
by Hendrik Willem Van Loon , New and Enlarged Edition ,
copyright , 1951 , by Liveright Publishing Corporation .
Earlier Editions , Copyright 1938 , by Liveright Publishing
Corporation , 1921 1926 , by Boni & Liveright , Inc .

